

Cô Vợ Bé Nhỏ Của Tổng Giám Đốc Băng Hoả

Contents

Cô Vợ Bé Nhỏ Của Tổng Giám Đốc Băng Hoả	3
1. Chương 1: Lần Đầu Tiên Gặp Mặt	3
2. Chương 2: Bữa Ăn Tối Đặc Biệt.	5
3. Chương 3: Đưa Cô Về Nhà	7
4. Chương 4: Du Lịch Phu Đức	9
5. Chương 5: Mất Tự Chủ Hôn	11
6. Chương 6: Đứa Trẻ Bị Hù Sợ	14
7. Chương 7: Đón Cô Lúc Tan Học	16
8. Chương 8: Chọn Quà	18
9. Chương 9: Sultana	20
10. Chương 10: Nói Xin Lỗi	22
11. Chương 11: Bạn Học Mới	24
12. Chương 12: Đi Bơi	26
13. Chương 13: Vòng Tay	28
14. Chương 14: Duy Y Bị Thương	30
15. Chương 15: Bị Thương-2	32
16. Chương 16: Xuất Viện	35
17. Chương 17: Trên Bàn Ăn	37
18. Chương 18: Đợi Cô Lớn Lên	39
19. Chương 19: Ngồi Xe Của Ai	41
20. Chương 20: Thỏ Lộ	43
21. Chương 21: Anh Là Gì Của Tôi?	45
22. Chương 22: Hợp Tác	47
23. Chương 23: Thỏ Lộ Lần Nữa	50
24. Chương 24: Phở Thụy	52
25. Chương 25: Hấn Đến Thăm	54
26. Chương 26: Uy Hiếp	57
27. Chương 27: Thật Như Vậy Sao?	59
28. Chương 28: Em Nhớ Anh Lắm!	61
29. Chương 29: Không Cần Thận Nghe Được Bí Mật	63
30. Chương 30: Hấn Trở Lại	66
31. Chương 31: Cùng Đi Ăn Cơm	68
32. Chương 32: Hai Người Xứng Đôi Hơn	70
33. Chương 33: Tính Toán Nhỏ	72
34. Chương 34: Sinh Nhật	75
35. Chương 35: Người Đàn Ông Lớn Gặp Người Đàn Ông Nhỏ	77
36. Chương 36: Bị Cường Bạo	79
37. Chương 37: Khi Dễ	81
38. Chương 38: Hiểu Lầm	84
39. Chương 39: Cô Nên Làm Gì?	86
40. Chương 40: Dự Định Của Cả Nhà!	88
41. Chương 41: Tro Tàn Cuộc Sống	90

42. Chương 42: Đàm Phán	93
43. Chương 43: Anh Ấy Đã Về	95
44. Chương 44: Hai Người Đàn Ông Đối Đầu	97
45. Chương 45: Một Ngày Thấp Thỏm	99
46. Chương 46: Bảo Táp	101
47. Chương 47: Ai Là Bạn Gái Của Hấn?	104
48. Chương 48: Quà Tặng	106
49. Chương 49: Ai Tốt Ai Xấu	108
50. Chương 50: Hỏa Tiễn	110
51. Chương 51: Bị Say	112
52. Chương 52: Buổi Tối Nguy Hiểm	115
53. Chương 53: Đêm Đáng Sợ	117
54. Chương 54: Làm Sao Bây Giờ	119
55. Chương 55: Chiến Tranh Giữa Những Người Đàn Ông	122
56. Chương 56: Lấy Lòng	124
57. Chương 57: Lời Đồn Đại	126
58. Chương 58: Giấy Không Gói Được Lửa	128
59. Chương 59: Thủ Đoạn	130
60. Chương 60: Bộc Phát (1)	132
61. Chương 61: Bộc Phát (2)	135
62. Chương 62: Bộc Phát (3)	137
63. Chương 63: Em Ghét	139
64. Chương 64: Ai Cũng Có Tâm Sự Riêng	141
65. Chương 65: Tâm Sự	143
66. Chương 66: Vô Lực Phản Kháng	145
67. Chương 67: Địa Cd	147
68. Chương 68: Bữa Tiệc Ở Nhà Họ Kiều	149
69. Chương 69: Nhỏ Mọn	151
70. Chương 70: Chân Tướng	154
71. Chương 71: Buổi Tiệc Đầy Song Gió.(1)	156
72. Chương 72: Buổi Tiệc Đầy Sóng Gió.(2)	158
73. Chương 73: Sự Yên Tĩnh Trước Song Gió	160
74. Chương 74: Người Cô Ấy Yêu Là Tôi	162
75. Chương 75: Nước Mắt Đàn Ông	175
76. Chương 76: Nguy Cơ	185
77. Chương 77: Trừng Phạt	194
78. Chương 78: Hôn Lễ	204
79. Chương 79: Du Lịch (1)	209
80. Chương 80: Bước Ngoặt	218
81. Chương 81: Gặp Lại	225
82. Chương 82	230
83. Chương 83: Trở Lại	239
84. Chương 84: Ly Hôn Đi	248
85. Chương 85: Kết Quả Của Sultana	252
86. Chương 86: Đau Đớn	257
87. Chương 87: Điều Kiện Ly Hôn	261
88. Chương 88: Vương Giả Trở Về	266
89. Chương 89: Mất Trí Nhớ	271
90. Chương 90: Lời Nói Của Bill	276
91. Chương 91: Đại Náo	279
92. Chương 92: Nên Tin Ai?	282
93. Chương 93: Dương Dương	287
94. Chương 94: Ba Ruột Là Ai?	290
95. Chương 95: Không Có Hấn Bên Cạnh	292

96. Chương 96: Mời Rời Khỏi Nhà Họ Kiều	296
97. Chương 97: Gặp Tập Kích	298
98. Chương 98: Sự Giúp Đỡ Của Bill	301
99. Chương 99: Đại Kết Cục	304

Cô Vợ Bé Nhỏ Của Tổng Giám Đốc Băng Hoả

Giới thiệu

Một anh chàng đẹp trai, nhà giàu, là tổng giám đốc của công ty nổi tiếng với bao cô gái xinh đẹp bao

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-be-nho-cua-tong-giam-doc-bang-hoa>

1. Chương 1: Lần Đầu Tiên Gặp Mặt

Duy Y bước xuống xe, không thể tin được, chắc cô đang nằm mơ!

Đây là ngôi biệt thự xinh đẹp không thể tưởng tượng được, từ khi đi vào cổng chính cô giống như đang nằm mơ. Sân cỏ rộng lớn, đài phun nước, bụi hoa, đây chính là một công viên tư nhân nhỏ.

Từ cổng chính đến trước cửa nhà, đi bộ hết mười phút trở lên. Có thể biết được nơi này rộng lớn như thế nào.

Cô vẫn biết bạn tốt Kiều Y là một tiểu thư nhà giàu, nhưng lại không biết giàu đến mức độ này. Ngồi cùng bàn với Kiều Y ba năm, tình cảm hai người rất tốt. Kiều Y muốn mời cô về nhà chơi, chỉ là, nhà cô cũng chính là “công viên nhỏ” nằm ở vùng ngoại ô thành phố. Vì vậy, đây là lần đầu tiên Duy Y đến nhà Kiều Y.

Cô cùng Kiều Y là học sinh trường trung học đệ nhất, ngồi cùng bàn ba năm. Trường trung học đệ nhất là trường nổi tiếng, học sinh trong trường phần lớn là học sinh có trình độ học vấn ưu tú, cũng không ít học sinh là dùng tiền để vào trường, dù sao học sinh trong trường đều có thành tích tốt, có thể cho con em của mình vào trường đó học là một may mắn, sẽ giúp đỡ rất nhiều cho con em mình.

Kiều Y chính là dùng tiền để vào trường trung học đệ nhất. Thành tích học tập của cô ấy cũng chỉ là trên mức trung bình, nhưng vào trường trung học đệ nhất, lại ngang tài so với học sinh trong trường. Chỉ là may mắn ngồi cùng bàn với Duy Y.

Từ lúc mười hai, mười ba tuổi hai người đã quen nhau, Kiều Y lớn hơn Duy Y một tuổi, nhưng trên phương diện học tập Duy Y mạnh hơn rất nhiều. Duy Y giúp đỡ học tập rất nhiều.

Ba Duy Y là doanh nhân, buôn bán nhỏ, so với trong nhà là rất lớn rồi. Mẹ là giảng viên đại học, đây là nguyên nhân vì sao Duy Y có thành tích học tập nổi trội.

“Duy Y, mau lại đây, mình dẫn bạn lên sân thượng chơi. Trên sân thượng có một hồ bơi rất lớn.” Kiều Y vừa xuống xe liền kéo Duy Y còn đang sững sờ.

Năm nay Kiều Y mười sáu tuổi, Duy Y mười lăm tuổi, một tháng nữa là tới sinh nhật mười sáu tuổi của Kiều Y, cũng được tính là lớn một chút.

Năm nay họ vừa tốt nghiệp, hiện tại họ là học sinh lớp mười. Vừa nghĩ đến đây hai cô gái đều hưng phấn.

“Kiều Y, đây thật sự là nhà bạn? Bạn không đi sai đường chứ?”

“Huh, mình ở đây đã mười sáu năm, còn có thể đi nhầm sao? Bạn cho rằng mình học không được tốt, ít thông minh hơn bạn?” Kiều Y liếc Duy Y một cái.

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Duy Y, bạn muốn đánh phải không?”

“Không dám, không dám.....” Duy Y thấy Kiều Y uy hiếp đi tới, vội vàng xin tha. Kiều Y cao hơn cô nửa cái đầu, mỗi lần đùa giỡn cô đều thua.

“Nhanh lên một chút, đến phòng học của mình.” Kiều Y nóng lòng muốn dẫn Duy Y đi tham quan nhà mình.

Vừa vào trong nhà, Duy Y phát hiện nơi này rất lớn, tựa như bảo tàng lịch sử mà năm ngoái họ đi tham quan, một nơi hào hoa khiến người ta thích thú, nhưng chỗ này mặc dù lớn nhưng rất hứng thú.

Chưa kịp nhìn kỹ phòng khách, người đã bị Kiều Y lôi kéo chạy lên lầu hai.

Mới vừa lên lầu hai, liền gặp một người đàn ông đang đi về phía các cô.

Người đàn ông khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặc âu phục chỉnh tề, chiều cao ít nhất cũng một mét chín, khuôn mặt đẹp trai mà kiên quyết, rất giống với Kiều Y, đều có bộ dáng rất đẹp. Không giống là khuôn mặt Kiều Y tương đối dịu dàng, đáng yêu.

Từ đầu hành lang đi tới trước mặt họ, tầm mắt người đàn ông chuyển từ Kiều Y sang Duy Y, nhìn chăm chăm cô.

“Anh hai!”

“Ừ! Bạn học?” Tầm mắt Kiều Ngự Diễm quay lại chỗ em gái nhưng lại lần nữa quay nhìn Duy Y. Giống như Duy Y mới là em gái của mình, mà Kiều Y là khách bình thường.

“Ừ, đây là bạn thân nhất của em, Duy Y!” Kiều Y kéo Duy Y đến bên cạnh “Duy Y, đây là anh hai mình!”

“Chào anh Kiều!” Duy Y bị nhìn chăm chăm vô cùng không tự nhiên, không biết vì sao, ánh mắt kia làm cô rợn tóc gáy.

Kiều Ngự Diễm rất cao, Duy Y chỉ ột mét năm mươi sáu chỉ đứng đến ngực hấn mà thôi.

“Anh hai, vậy bọn em đi chơi!” Kiều Y nhìn thấy Duy Y không được tự nhiên, nghĩ là bị anh trai mình hù sợ, anh trai mặt lạnh, đối với ai cũng giống như nhau, Duy Y bị hù sợ cũng là lẽ đương nhiên.

Chỉ là cô không nghĩ đến hôm nay anh trai ở nhà! Bình thường không phải lúc này hấn đang ở công ty sao?

“Đi Đi!”

Kiều Y lôi Duy Y chạy đi. Duy Y sợ quay đầu lại nhìn Kiều Ngự Diễm vẫn đứng tại chỗ. Hình ảnh như vậy tựa như rất quen thuộc. Một cổ mồ hôi lạnh từ lòng bàn chân toát ra. Mà lúc cô quay đầu lại vừa lúc đối mặt với Kiều Ngự Diễm.

Bốn mắt nhìn nhau, cô hoảng hốt chạy, ánh mắt của hấn càng trở nên sâu xa.

Duy Y hoảng hốt thu hồi ánh mắt nhanh chân đuổi theo Kiều Y. Biểu hiện kia giống như bị dọa không nhẹ.

Nhìn hai cô gái nhỏ biến mất ở cuối hành lang, ngọn lửa trong đầu Kiều Ngự Diễm chột phát nổ. Ba mươi năm chưa bao giờ trải qua kích động, hấn không cách nào dùng lời nói để mô tả tâm trạng hấn lúc này.

Hắn không biết ánh mắt của mình đáng sợ như thế nào, chỉ biết ánh mắt của mình không thể rời bỏ khuôn mặt nhỏ nhắn kia, khuôn mặt ửng hồng như con nít, cô không giống bất kỳ người phụ nữ nào mà hắn đã gặp, cao nhả hay phong tình.

Không có người phụ nữ nào có thể kích thích khát vọng của hắn như cô. Giống như ngàn năm mới có một người, ngàn năm đợi chờ giờ khắc này.

Lúc cô gái quay lại nhìn, hắn quyết định, hắn muốn cô. Cho dù bọn họ chênh lệch rất nhiều tuổi.

Thu hồi ánh mắt nóng bỏng, Kiều Ngự Diễm chậm rãi xuống lầu.

Mà hai cô gái trốn trong phòng, không phải nói chỉ có Duy Y bị khuôn mặt lạnh lùng của Kiều Ngự Diễm hù sợ. Mặc dù cũng có lúc Kiều Y sợ người anh trai này, nhưng phần lớn thời gian bọn họ không ở chung một chỗ. Bởi vì sự khác biệt quá lớn về tuổi, cô cùng anh trai rất cách xa nhau.

“Oa, Kiều Y, anh trai bạn thật đáng sợ!” Duy Y biết Kiều Y có anh trai, nhưng không biết hai người có sự chênh lệch lớn như vậy, hơn nữa tính tình một chút cũng không giống, Kiều Y hoạt bát hiếu động, nhưng anh Kiều lại làm cho người ta cảm giác rất sợ.

“Bạn bị hù sợ sao? Có lúc mình cũng rất sợ anh trai, so với ba anh ấy còn dữ hơn! Anh trai mình, lớn hơn mình mười bốn tuổi, mình và anh ấy rất ít gặp mặt, phần lớn thời gian anh ấy đều ở trong công ty, rất ít về nhà, hôm nay không biết có chuyện gì mà anh ấy lại ở nhà?”

“Anh ấy về nhà thì có gì kỳ lạ?” Duy Y bỏ cặp sách xuống, tùy ý đi tham quan căn phòng. Căn phòng này thật lớn, gấp ba bốn lần phòng của cô. Hơn nữa rất khuếch trương.

“Phòng của bạn thật to!” Thật không hổ là con nít, qua một chút liền đem chuyện vừa rồi quên mất! Hiện tại cô bị căn phòng của Kiều Y hấp dẫn.

“Tạm được! Đừng xem nữa, chúng ta lên sân thượng!” Vừa nói Kiều Y vừa lôi kéo Duy Y chạy ra khỏi phòng.

2. Chương 2: Bữa Ăn Tối Đặc Biệt.

Ở nhà Kiều Y chơi một ngày, vốn định về trước bữa cơm tối, lại vừa đúng lúc gặp ba mẹ Kiều Y về, nhất định không thể không ở lại ăn cơm. Nghe nói đây là lần đầu tiên Kiều Y đưa bạn về nhà.

Quả thật, ở trường Kiều Y không có nhiều bạn, bạn tốt nhất của cô chỉ có Duy Y.

Giờ ăn cơm vừa đến, Kiều Y lôi Duy Y ngồi cạnh mình, ba Kiều ngồi ở vị trí chủ trì, mẹ Kiều ngồi đối diện với Kiều Y, tưởng rằng anh trai không có ở nhà, không nghĩ tới mọi người vừa mới ngồi xuống liền thấy hắn từ trên lầu đi xuống, mà hắn rất tự nhiên ngồi đối diện với Duy Y.

Trong bữa ăn, mẹ Kiều rất nhiệt tình, đối với người bạn này của con gái rất hài lòng. Kiều Y là con út ở trong nhà, lại là con gái duy nhất nên bà rất thương yêu cô. Vì vậy tính khí của Kiều Y hơi ngang, rất ít bạn muốn chơi với cô, Duy Y đương nhiên thành bảo vật trong mắt mẹ Kiều.

“Mẹ nhìn đi, con đã nói là ở trường con cũng có bạn, mẹ không tin! Duy Y là bạn tốt nhất của con!” Kiều Y cao ngạo nói với mẹ.

Mẹ Kiều nhìn qua cũng không già, mặc dù đã có con ba mươi tuổi, nhưng bởi vì được chăm sóc tốt, nhìn qua cũng chỉ có hơn bốn mươi tuổi. Thực tế bà đã hơn năm mươi tuổi. Mà ba Kiều có thể bởi vì áp lực trong công việc cũng như các mối quan hệ trong cuộc sống, nhìn qua tương đối già, đã có vài sợi tóc bạc, nhưng vẫn rất khỏe mạnh.

“Được rồi, lần này ta thua, được chưa? Duy Y, ăn cái này, thức uống có vừa miệng hay không....không ngon có thể đổi loại khác!” Mẹ Kiều nhìn Duy Y, càng nhìn càng thích, mặc dù con gái mình rất xinh đẹp, nhưng nha đầu này không làm cho bà vui. Ha ha, có lẽ do Kiều Y thường hay chọc giận bà.

“Cám ơn bác, cái này uống rất ngon! Không cần gấp đồ ăn cho cháu, cháu không ăn hết được!” Nhìn đĩa nhỏ đầy thức ăn, mẹ Kiều thực sự là quá nhiệt tình. Làm cho cô có chút ngượng ngùng.

“Duy Y, Kiều Y không có nhiều bạn, về sau cháu phải thường xuyên đến chơi!” Ba Kiều nói.

“Dạ được!”

Cảnh gia đình hòa thuận thật vui vẻ, chỉ có một điều cảm thấy không hợp là anh Kiều, hẳn chỉ cố ăn cơm của mình, trong bữa ăn không nói một câu. Nhưng hơi thở của hắn làm ọi người không thể nào bỏ qua sự hiện diện của hắn, thật may là có ông bà Kiều ở đây, nếu không Duy Y thật sự khó có thể ăn được.

Nói đến đi chơi, Kiều Y đột nhiên lấy tay đụng đụng Duy Y. Mặc dù là động tác nhỏ, nhưng động tác vô ý của Kiều Y cũng thực là rõ ràng. Kiều gia nhìn cô nháy mắt ra hiệu với Duy Y, không khỏi cười trong lòng. Hai tiểu nha đầu này có chuyện gì đây.

“Kiều Y, sao thế?” Mẹ Kiều hỏi.

“Mẹ.....” Kiều Y đột nhiên bị gọi tên, âm thanh gọi mẹ trở nên ngọt hơn, vừa nghe đến âm thanh dễ chịu, cũng biết cô có việc muốn xin, “Ba, mẹ, hai ngày nữa Duy Y muốn cùng mẹ đi Phu Đức du lịch, con có thể đi cùng hay không?”

“A? Cả nhà Duy Y muốn đi du lịch sao?” Mẹ Kiều hỏi.

“Không phải, mẹ Duy Y là giảng viên đại học, vừa lúc luồn dẫn học sinh đi du lịch trước khi tốt nghiệp, bọn con năm nay cũng tốt nghiệp rồi, có thể đi cùng bọn họ hay không?” Kiều Y vẻ mặt mong đợi hết nhìn ba rồi nhìn mẹ.

“Người ta là đi du lịch trước khi tốt nghiệp, mẹ Duy Y muốn dẫn cả đoàn đi, chỉ sợ không thể quan tâm hai đứa nhỏ các con, ta xem để lần sau chúng ta dẫn các con đi đi!” Mẹ Kiều cũng là sợ con gái ở bên ngoài không an toàn, hơn nữa Kiều Y chuyên gây rối, sợ sẽ gây phiền toái cho người ta, vì vậy liền cự tuyệt.

“Không sao, con rất thân với mẹ của Duy Y.....cũng rất thân với học sinh của bác ấy.....con sẽ không gây ra chuyện. Mẹ cho con đi đi.....” Kiều Y bắt đầu năn nỉ, cô không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua.

“Kiều Y, con lại không nghe lời?”

“Ba.....” Ba Kiều vừa mở miệng Kiều Y liền nũng nịu.

“Thưa bác, thật ra Kiều Y ở bên ngoài rất hiểu chuyện, hơn nữa chúng cháu chỉ đi Phu Đức mà thôi, cũng không phải đi nơi nào xa.....” Bất đắc dĩ, Duy Y ngồi bên cạnh không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói giúp, đây mới là mục đích cô tới Kiều gia hôm nay, Kiều Y sợ mình không được đi, mà cô cũng muốn đi với Kiều Y.....Cho nên hai người mới tính toán như thế, hi vọng Duy Y có thể thuyết phục bọn họ.

“Thật ra thì các anh các chị trong lớp đều rất quan tâm đến chúng con!” hai tiểu nha đầu ánh mắt đầy mong đợi nhìn về phía ba Kiều.

“Ba, để cho hai đứa đi đi, vừa lúc hai ngày nữa con cũng đi Phu Đức công tác!” Kiều Ngự Diễm từ đầu không nói gì thế nhưng lại vì hai cô mà mở miệng.

Duy Y vẫn cảm thấy hẳn cùng cái nhà này không hợp nhau, còn tưởng rằng hẳn không phải do mẹ Kiều sinh ra. Dù sao trong không khí gia đình hòa hợp như vậy, Kiều Ngự Diễm thế nhưng lại không có chút biểu tình nào im lặng ăn cơm, giống như bên cạnh hắn không có bất kỳ ai quấy rầy.

“Vậy sao, nếu như anh con đã nói như vậy, vậy thì đi đi, nhưng nhất định phải nghe lời anh trai, không thể gây rối, biết không?” Ba Kiều lo lắng tính tình của Kiều Y, hay lo chuyện bao đồng, tính khí lại bướng bỉnh.

Có thể nhận ra ba Kiều tin tưởng vào con trai, chỉ một câu nói, ba Kiều liền thay đổi quyết định ban đầu. Đồng ý cho Kiều Y đi du lịch.

“A, con biết rồi!” Mặc dù được sự đồng ý của ba, nhưng Kiều Y lại buồn buồn không vui, đó không phải là phải đi theo anh trai sao? Cô muốn cùng Duy Y đi chơi.....

Không ai để ý đến khóe miệng Kiều Ngự Diễm khê cong lên, mà tầm mắt của hắn dừng lại trên người Duy Y, mà tầm mắt mọi người đều dồn vào Kiều Y.

Cảm thấy có ánh mắt từ phía đối diện, Duy Y nhìn về hướng Kiều Ngự Diễm, phát hiện hắn đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, không biết nhìn bao lâu. Rõ ràng Kiều Y nói hắn là người đàn ông lạnh lùng, tại sao cô cảm thấy trong mắt hắn như có lửa?

Bốn mắt nhìn nhau, Duy Y còn nhỏ nư vậy làm sao địch nổi Kiều Ngự Diễm, cô sợ hết hồn giả bộ ngồi ăn. Cô nhìn lầm rồi, mới vừa rồi anh Kiều cười với cô.

“Đúng rồi, tình hình bên Mỹ như thế nào rồi?” Ba Kiều hỏi.

Thì ra là Kiều Ngự Diễm đi Mỹ công tác hơn ba tháng, sáng nay vừa mới trở về, bởi vì quan hệ công tác, phòng ốc ở Kiều thị không ai xử lý, vì vậy hắn chỉ có thể về nhà ở, chờ Kiều thị làm vệ sinh xong xuôi lại quay trở về.

“Tình hình bên kia vẫn ổn, không có vấn đề gì lớn!”

“Ừ, vậy thì tốt, còn có.....”

“Hai cha con các người, có thể không cần trên bàn ăn bàn luận công việc được hay không?” Mẹ Kiều khò chịu nhất là hai người đàn ông này trên bàn ăn bàn chuyện công việc, lần nào cũng vậy, con trai thật vất vả mới trở về, cha con bọn họ có thể thường xuyên gặp mặt ở công ty, nhưng người làm mẹ như bà thật vất vả mới có thể thấy con trai trở về, cũng không muốn khoảng thời gian này bị chồng chiếm mất.

“Đúng vậy, ba, anh trai, hôm nay bạn thân của con cũng ở đây.....”

“Được rồi, được rồi, ta chỉ là thuận tiện nên hỏi!”

“Huh, ông thuận tiện muốn hỏi cũng có thể hỏi sau khi mọi người ăn no!” Mẹ Kiều mất hứng nói “Đúng rồi tiểu Diễm, chừng nào thì con mời đem con dâu về nhà? Nếu con không đưa về mẹ sẽ giúp con hẹn hò gặp mặt. Con gái cô Phương cũng không tồi, còn có cô Chu.....”

“Mẹ, con đã có người muốn kết hôn!” Kiều Ngự Diễm ngẩng đầu lên nhìn về phía ba mẹ mình, ánh mắt kiên định không thể nghi ngờ. Cuối cùng hắn dời tầm mắt về phía Duy y cũng rất mau dời đi.

“A? Thật sao? Mau dẫn về để chúng ta xem một chút!” Mẹ Kiều thật sự lo lắng cho hôn sự của hắn lâu rồi, cũng đã ba mươi tuổi rồi, bạn gái cố định cũng không có, làm người mẹ như bà có thể không vội sao?

“Bây giờ còn chưa tới lúc!”

“Vậy tháng sau?” Mẹ Kiều xem ra rất gấp. Cách tháng sau cũng chỉ còn một tuần lễ mà thôi.

“Mẹ, con ăn no rồi, mọi người từ từ ăn!” Sắc mặt Kiều Ngự Diễm vẫn là không hòa hợp, thật muốn làm mẹ Kiều gấp chết đi được.

“A, con nghe mẹ nói xong đã, đừng có đi! Ai.....”

3. Chương 3: Đưa Cô Về Nhà

Sau khi ăn cơm tối, Duy Y chơi cùng Kiều Y một lúc rồi chuẩn bị về nhà, mặc dù hôm nay đã xin ba mẹ đến nhà Kiều Y chơi, nhưng dù sao cũng chưa trưởng thành, Duy Y cũng không dám về muộn.

Xuống lầu tạm biệt ba mẹ Kiều Y, ba Kiều muốn cho tài xế đưa Duy Y trở về, nhưng cũng vừa kịp lúc Kiều Ngự Diễm từ trong phòng đi ra chuẩn bị về Kiều Thị, liền để hắn đưa Duy Y về nhà.

Thật ra thì nhà Duy Y cách khu nhà của Kiều Ngự Diễm cũng không xa, chỉ cách một con phố mà thôi.

Im lặng suốt dọc đường đi, Kiều Ngự Diễm vốn là một người đàn ông lãnh đạm, còn đối với Duy Y, anh Kiều là trưởng bối, trừ cách gọi khách sáo, cô không biết nói gì với Kiều Ngự Diễm, vì vậy đành im lặng.

Gần đến Kiều Thị Kiều Ngự Diễm đột nhiên lên tiếng “Khi nào hai đứa đi Phu Đức?”

“Ngày mai!”

“Đồ đi du lịch đã chuẩn bị xong chưa?”

“Chưa, định ngày mai cùng Kiều Y chuẩn bị!”

“Trừ mẹ em với học sinh của cô ấy, còn có ai đi cùng?”

“Không có!” Duy Y cảm thấy thật kỳ quái, tại sao anh Kiều lại hỏi cô những điều này? Hắn là một người lạnh lùng, cũng sẽ không quan tâm những chuyện này mới phải! Đột nhiên cảm thấy nhiệt độ trong xe tăng lên, Duy Y nhẹ nhàng hạ cửa kính xe xuống, tốc độ xe không nhanh, nhưng gió thổi vào khuôn mặt cô làm tung bay làn tóc, đánh loạn xạ vào gương mặt xinh xắn của cô, hình ảnh ấm áp êm ái kia làm kích động nội tâm của Kiều Ngự Diễm.

“Em mới mười sáu tuổi, còn quá nhỏ!” Kiều Ngự Diễm nói ra một câu không liên quan.

“Ủ? A, anh Kiều, em mới mười lăm tuổi mà thôi, so với Kiều Y nhỏ hơn một tuổi!” Lúc còn học tiểu học cô nhảy một lớp mới có thể học chung với Kiều Y.

“Mười lăm tuổi?” Kiều Ngự Diễm nhắm nhăm số tuổi này, hắn so với cô lớn hơn mười lăm tuổi.....

“Sao vậy anh Kiều?” Duy Y không biết suy nghĩ của hắn, cô chỉ biết anh Kiều rất lạnh lùng.

“Không có gì, thành tích học tập của Duy Y chắc rất tốt!”

“Tạm được!”

“.....” Dọc đường đi Kiều Ngự Diễm hỏi rất nhiều vấn đề, phần lớn là đề tài liên quan đến Duy Y, hắn hỏi, Duy Y trả lời.

Chưa tới nửa tiếng đã đến khu nhà của Duy Y.

“Cám ơn anh Kiều đã đưa em về!” Duy Y đang muốn mở cửa xuống xe lại bị Kiều Ngự Diễm gọi lại.

“Đợi chút Duy Y, tóc rối hết rồi!”

Duy Y quay đầu lại, hắn rất tự nhiên duỗi tay ra, sờ một chút gương mặt đã có chút lạnh. Chỉ là chạm nhẹ, ánh mắt của hắn trong nháy mắt thay đổi, thâm thúy mà rực lửa, như muốn đem cô bé trước mặt ăn vào.

Mà Duy Y dường như cảm nhận được, nhanh chóng đưa tay mình sửa lại một chút tóc bị gió thổi rối tung, cũng trùng hợp chạm vào tay hắn.

“Anh Kiều, em.....em đi đây, bái bai!” Không đợi Kiều Ngự Diễm trả lời, Duy Y mở cửa xe bỏ chạy thật nhanh.

Bàn tay Kiều Ngự Diễm còn đặt trên ghế trước, nhìn bóng dáng cô bé đang chạy trốn đằng trước! Trên khuôn mặt hắn hiện rõ sự mất mát.

Mười lăm tuổi đó là sự chênh lệch rất lớn. Hắn tự nói với mình không thể nóng vội, vừa rồi giống như là làm cho cô sợ. Chỉ chạm một chút, hắn có thể mất khống chế hôn cô. Khó trách cô chạy trốn hắn như vậy.

Tầm mắt vẫn dõi theo cô, đột nhiên thấy cô dừng lại cạnh bồn hoa nhỏ, bởi vì một chàng trai tuấn tú chào hỏi cô, sau đó hai người vừa nói vừa cười rời đi. Mà cô giống như bởi vì chàng trai kia mà quên đi sợ hãi vừa rồi.

Chàng trai kia là ai? Cô lại có thể nói cười rực rỡ với hắn như vậy.....

Tay hắn không tự chủ được nắm chặt tay lái. Ánh mắt âm trầm đáng sợ.

“Anh Trạch Vũ, anh trở về khi nào, tại sao không nói với em, làm em sợ muốn chết!” Duy Y gặp được Bạch Trạch Vũ tại bồn hoa.

Nói đến Bạch Trạch Vũ, hai người coi như cùng nhau lớn lên. Nhà của bọn họ cùng một tòa nhà, hơn nữa còn là lầu trên lầu dưới. Từ nhỏ Bạch Trạch Vũ là học sinh ưu tú, ngoan ngoãn, mẹ Duy Y rất thích, thường chạy tới nhà Duy Y học bài và làm bài.

Bạch Trạch Vũ lớn hơn Duy Y bốn tuổi, vừa tốt nghiệp trung học cơ sở liền ra nước ngoài du học. Đối với sự xuất hiện của hắn ở đây, Duy Y rất tò mò.

“Tại sao em lại sợ anh, tại sao lại từ trên xe của lão đàn ông đi xuống?” Mặc dù sắc trời tương đối đen, nhưng trong xe có mở đèn, ngồi ở cạnh bên hoa nên hẳn có thể thấy rõ tất cả. Người đàn ông kia đưa tay về phía Duy Y, thật may là cô nhanh trí trốn ra.

Sắc mặt Bạch Trạch Vũ một chút cũng không tốt, cho rằng trong khoảng một năm mình đi du học này Duy Y trở nên hư hỏng.

“Cái gì vậy anh Trạch Vũ, anh thật là không lễ phép, đó là anh trai củ Kiều Y, vừa rồi em đến nhà Kiều Y chơi, là anh Kiều đưa em về nhà!” Mặc dù anh Kiều so với bọn họ lớn tuổi hơn rất nhiều nhưng anh Trạch Vũ cũng là gọi hơi quá đáng.

Thì ra là anh của Kiều Y, hẳn biết Kiều Y, trước kia thường xuyên đến nhà Duy Y. Là khách quen của nhà Duy Y, hẳn đối với Kiều Y không xa lạ gì.

“Làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng.....Tóm lại, về sau không cần về nhà trẻ như vậy, lỡ gặp người xấu thì làm sao?” Bạch Trạch Vũ nhẹ véo mặt Duy Y, khuôn mặt nhỏ nhắn kia càng ngày càng xinh đẹp, còn có một chút giống con nít, nhưng như vậy càng làm cho cô trở nên đáng yêu.

“Em biết rồi, đừng béo mặt em.....em cũng là một cô gái xinh đẹp, còn bốp.....”

“Cô bé còn dám xưng là cô gái xinh đẹp?”

“Huh, em ở trường có nhiều người theo lắm à nha!” Duy Y bí ẩn, vừa lén lút nhìn biểu hiện trên mặt Trạch Vũ, Trạch Vũ có hay không có khẩn trương?

Đáng tiếc làm cô thất vọng, Bạch Trạch Vũ cười nhạo, không lộ ra vẻ gì khác.

Xem ra Trạch Vũ chỉ coi cô như em gái mà thôi, một chút mất mát xẹt qua trong lòng.....

Hai người cười đùa rồi đi, không chú ý tới chiếc xe đưa Duy Y trở về vẫn chưa rời đi, Kiều Ngự Diễm đem hành động thân mật của hai người thu hết vào trong mắt. Lửa giận vô tình hình thành trong mắt.

Dừng xe thật lâu trước khu nhà mới rời đi.

4. Chương 4: Du Lịch Phú Đức

Sáng sớm ngày thứ ba, mọi người lên đường đi Phú Đức, sớm tính toán thời gian ở Phú Đức là ba ngày hai đêm.

Chỉ chơi một ngày, Duy Y cùng Kiều Y liền mệt rũ rời, vốn tưởng rằng Kiều Y có ở chung một khách sạn với Duy Y, không nghĩ tới buổi tối Kiều Ngự Diễm gọi điện thoại tới, nói là muốn đón Kiều Y. Chuyện tốt của bọn họ đều bị cuộc điện thoại này phá hư.

Khi Kiều Ngự Diễm đi vào khách sạn của bọn họ thì chỉ còn lại hai cô gái. Mẹ Duy Y cùng học sinh đi tới quầy rượu, Duy Y cùng với Kiều Y tuổi còn nhỏ, bị người lớn ngăn ở bên ngoài. đành phải ở trong khách sạn.

“Anh hai, cho em ở lại đây đi, em đi cũng chỉ còn một mình Duy Y. Hơn nữa sáng sớm ngày mai bọn em xuất phát đi cổ thành, đi tới đi lui thật phiền toái?” Kiều Y thật không rõ, tại sao anh trai lại quá nghiêm ngặt như vậy? Trước kia anh ấy không quá chặt chẽ như vậy.

“Duy Y cũng đi cùng, ngày mai anh đưa các em trở lại!” Một câu nói bác bỏ hoàn toàn mọi tính toán của Duy Y cùng Kiều Y.

Trước khi Kiều Ngự Diễm đến họ đã tính toán tỉ mỉ phải thuyết phục hẳn như thế nào, chỉ tiếc Duy Y vừa thấy khuôn mặt lạnh như băng của Kiều Ngự Diễm, cái gì cũng không dám nói. Nếu là Kiều Ngự Diễm của hôm hôm trước, có lẽ Duy Y còn dám mở miệng. Đáng tiếc hôm nay Kiều Ngự Diễm vừa thấy Duy Y liền

nhớ tới chuyện cô với chàng trai đêm hôm trước, lửa giận trong lòng không tự chủ được hiện rõ trên khuôn mặt. Không chỉ có Duy Y không dám nói lời nào mà Kiều Y cũng có chút sợ sệt.

Duy Y gọi điện thoại ẹ rồi liền đi cùng Kiều Y. Mẹ Duy Y cũng vô cùng yên tâm với con gái, không nói hai lời liền cho cô đi chơi cùng bạn.

Vừa lên xe, Kiều Y liền phát hiện trợ lý của anh trai cũng ở trên xe, hơn nữa còn đảm đương trọng trách tài xế.

“Hi, Denis, anh cũng ở đây à?” Kiều Y rất tự nhiên chào hỏi Denis, giống như quan hệ của hai người so với tình anh em còn thân hơn.

Denis là người anh, lại có thể nói lưu loát tiếng trung, mà hần chỉ mới ở Trung Quốc chưa tới ba năm. Denis dáng dấp vô cùng đẹp trai, có thể nói là khuôn mặt tươi sáng như ánh mặt trời. Là em khóa sau của Kiều Ngự Diễm lúc còn du học ở Anh, hiện tại cũng là trợ lý của hần, không chỉ là người đàn ông đẹp trai ưu tú mà còn tương đối xuất sắc. Có thể có một người tốt như Denis làm trợ lý bên cạnh, Kiều Ngự Diễm giống như hổ thêm sức mạnh.

“Hi, công chúa của ta, rốt cuộc có thể nhìn thấy em!”

“Đi? Người nói gì? Có phải hay không nhớ em?” Kiều Y cùng với Duy Y ngồi ở ghế sau, mà cô lại nghịch ngợm bò tới tựa lưng vào ghế trước nói chuyện phiếm với Denis.

“Dĩ nhiên! Em là công chúa của lòng anh, anh có thể không nhớ em sao?”

“Ừ.....Để đáp lại tình cảm đó, em cũng giả bộ nhớ anh! Ha ha.....”

“Công chúa của anh, em làm lòng anh tổn thương rồi!”

Có thể nhìn ra được quan hệ của Kiều Y cùng với Denis quả thật tốt hơn so với Kiều Ngự Diễm.

Hai người trong xe một hỏi một trả lời, không khí trong xe náo nhiệt cực kỳ!

“Denis, chúng ta đang đi đâu đây?” Đối với Phu Đức, Kiều Y với Duy Y một chút cũng không quen, mà Denis vì mới đi du lịch ba tháng nên đã quen.

Công việc của bọn họ đã tới giai đoạn kết thúc, cho nên Kiều Ngự Diễm mới phải xuất hiện ở Phu Đức.

“Trước tiên đi ăn chút gì, sau đó trở lại khách sạn!”

“Nhưng mà em với Duy Y đã ăn cơm!”

“Em không có lương tâm, anh với anh trai em bận bịu tới giờ vẫn chưa có ăn gì đâu!”

“A! Vậy em muốn ăn đồ ăn Nhật, Nghe nói ở Phu Đức có đồ ăn Nhật!”

“Cô gái của tôi ơi, không phải bọn em vừa mới ăn rồi sao?”

“Ăn rồi lại đói bụng!”

“Khó trách em càng ngày càng” Denis còn chưa nói hết câu, nghe được âm thanh từ quả đấm của người nào đó!

“Duy Y muốn ăn cái gì?” Kiều Ngự Diễm này giờ không nói, đột nhiên quay đầu lại hỏi Duy Y.

“Cái gì cũng được!” Đột nhiên bị gọi tên, Duy Y sợ hết hồn!

“Ăn được đồ cay không?” Kiều Ngự Diễm lại hỏi, chỉ là vấn đề này ảnh hưởng tới ánh mắt của ba người trong xe. Có lẽ ánh mắt của Duy Y chỉ là lễ phép, nhưng ánh mắt của Denis cùng Kiều Y lại không như vậy.

Bọn họ hiểu rõ người anh trai vốn dĩ lạnh băng này, mười năm nay, ngay cả em gái hần chưa từng quan tâm tới, cũng không biết sở thích của em gái mình, thế nhưng hần lại quan tâm bạn học của em gái, điều này tựa hồ có chút.....

“Một chút xíu! Anh Kiều muốn đi ăn đồ cay sao?”

“Không, vậy thì đi ăn đồ ăn Nhật đi!” Cảm thấy ánh mắt quái dị của hai người, Kiều Ngự Diễm đột nhiên thay đổi ý tưởng. Hướng đến phong cảnh ngoài xe để che giấu tầm mắt, bây giờ chưa phải lúc, không thể để ọi người biết tình cảm của mình, nếu không.....

Ngay cả hấn muốn giấu nhưng Denis quen biết hấn nhiều năm liền hiểu rõ. Ánh mắt Kiều Ngự Diễm rất giống ánh mắt của mình năm đó, thấy được ánh mắt của con mồi, chỉ là hấn che giấu quá nhanh, quá kín. Qua kính chiếu hậu, Denis nhìn chằm chằm Duy Y.

Dáng dấp rất đẹp, như con nít Trung Quốc, có lẽ là sợ quen với người lạ, cô bé xem ra rất im lặng.

Mặc dù hấn cũng biết thích một người không có đạo lý, nhưng mà chênh lệch giữa hai người rất lớn, hơn nữa cô gái nhỏ tựa hồ như có chút sợ hấn, đây cũng không phải là điều tốt. Xem ra ông chủ cũng như người bạn này của hấn có tình yêu trắc trở.

Không lâu lắm, xe dừng lại ở một tiệm ăn Nhật Bản. Bốn người vừa ngồi xuống căn phòng đã đặt trước, điện thoại Duy Y liền vang lên.

“Ai vậy?”

“Anh Trạch Vũ, mình đi ra ngoài nghe điện thoại!” Vừa nói Duy Y vừa đi ra ngoài, ở trước tàng cây trước cửa quán nghe điện thoại.

Duy Y không phát hiện ra, lúc cô đi trên đường mòn tới tàng cây, một bóng dáng cao lớn cũng xuất hiện phía sau cô.

“Anh Trạch Vũ, có chuyện gì? Em đang đi ăn cùng với Kiều Y.....Không có, mẹ cùng các anh chị đi quây rượu, không cho bọn em đi cùng.....Ừ, biết. Anh Trạch Vũ phải giữ gìn sức khỏe.....Phải về sớm nha? Sớm biết như vậy em sẽ ở nhà cùng anh tán gẫu.....Muốn ở một chỗ cùng anh chứ sao.....Được rồi, em biết! Anh Trạch Vũ báai.....”

Tắt máy, Duy Y nhìn điện thoại di động khẽ than một tiếng, tại sao chỉ trở lại có hai ngày lại vội vã đi đâu rồi, sớm biết như vậy cô sẽ không đi du lịch, bỏ lỡ cơ hội ở chung một chỗ với anh Trạch Vũ!

Ai, đợi hấn quay về, vậy phải đợi tới lúc nào?

Vẻ mặt Duy Y hiện lên sự mất mát, mỗi một động tác đều không tránh được ánh mắt của Kiều Ngự Diễm. Mà ánh mắt của hấn thế nhưng rất âm u.....

Bởi vì Duy Y nói “Muốn ở một chỗ cùng với anh” hơn nữa dùng giọng làm nũng như vậy.....

Chàng trai kia rốt cuộc là ai? Có quan hệ như thế nào với Duy Y? Bọn họ quen nhau bao lâu rồi, quan hệ rất thân.....

Giống như có đinh đâm vào trái tim hấn, tê ngứa khó chịu.

Duy Y mãi đắm chìm trong mất mát đó, hoàn toàn không nhận thấy có người đến gần, một đôi tay dùng lực ôm lấy cô từ phía sau.

5. Chương 5: Mất Tự Chủ Hôn

“Chàng trai kia là ai?” Cùng lúc đó, giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai.

“A.....” Duy Y kinh sợ vội xoay người lại, muốn lùi về sau rồi khỏi người đang vây quanh mình. Nhưng người đàn ông phía sau không thuận theo ý của cô, chỉ để cho cô quay mặt về phía mình, vòng tay ôm quanh người cô càng siết chặt hơn. Hơi thở ấm áp phả ra trên mặt cô.

“Tại sao là anh.....Kiều.....Anh, buông em ra!” Duy Y nhìn khuôn mặt âm trầm của hấn, lại thấy tư thế mập mờ của hai người, vội vàng đẩy thân hình cao lớn ra.

“Nói, em với chàng trai kia có quan hệ như thế nào?”

“Anh Kiều, anh đang nói gì vậy, cầu xin anh buông em ra trước đã.....” Duy Y xoay mặt cố gắng tránh khỏi hơi thở ấm áp của hắn, bởi vì tình huống bất ngờ, cô sợ đến sắp khóc, nhưng Kiều Ngự Diễm vẫn như cũ không có ý muốn buông cô ra, sự tức giận đã chiếm hết toàn bộ thần kinh hắn.

“Chàng trai nói chuyện điện thoại với em, hai người có quan hệ như thế nào?”

“Anh Trạch Vũ là một người anh tốt của em, anh Kiều, cầu xin anh buông em ra có được hay không.....” Hắn như vậy càng làm cô sợ hơn.

“Anh không quan tâm tốt như thế nào, về sau, em không được qua lại với hắn nữa! Nếu không, anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn!” Hơi thở ấm áp ép tới gần cô, bàn tay nâng đầu của cô lên từ phía sau, cổ định ở trước người mình, dễ dàng cướp môi cô.

Duy Y kinh sợ đến nỗi mở to mắt, sau một hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần. Nhưng cái lưỡi to ướt át kia đã cường thế xông vào trong cái miệng nhỏ nhắn của cô, dây dưa cùng cô.

Phục hồi lại tinh thần, Duy Y liều mạng đánh người đàn ông đang cường bách cô. Nhưng một chút sức lực nhỏ nhoi làm sao địch nổi thân thể to lớn của hắn. Đánh cùng với xô đẩy hai tay căn bản không có bất cứ tác dụng gì. Thân thể nhỏ nhỏ ngược lại bị hắn ôm càng chặt.

“Ừ.....Không cần.....Cứu mạng.....” Âm thanh mơ hồ không rõ truyền ra, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, cũng không ngăn cản được sự cuồng nhiệt của người đàn ông.

Kiều Ngự Diễm giống như không biết đến cái gì gọi là thỏa mãn, hắn thế nhưng lợi dụng ưu thế đàn ông cưỡng bách cô, nhẹ nhàng nâng gáy của Duy Y lên bóp nhẹ một cái, hắn nghĩ phải lấy được sự đáp lại của cô. Nhưng Duy Y làm sao có thể hiểu được chuyện xảy ra giữa nam nữ, cô chỉ nghĩ muốn thoát ra khỏi lồng ngực hắn, muốn hắn dừng lại.

Cảm giác đầu lưỡi của người đàn ông không ngừng dạt đưa, cô không có biện pháp, chỉ có thể im lặng khóc.

Đột nhiên, người đàn ông buông ra sự khống chế đối với cô, đôi môi đang xâm lược cũng rời đi. Duy Y cho rằng đối phương đã tìm lại lý trí, không nghĩ rằng hắn chỉ thoáng lui ra, làm như vậy để bắt được đôi tay đang phản kháng của cô, đem vòng ra phía sau.

“Anh Kiều, anh làm gì vậy, cầu xin.....” Câu nói kế tiếp chưa được nói ra khỏi miệng, môi đã bị chặn lại.

Sau một lúc, cả người Duy Y cũng bị nhấc lên, người đàn ông thoải mái hôn đôi môi cô. Hôn từ môi cho đến ngực, mà cô gái không có sức lực phản kháng lại, đôi môi vừa mới được tự do đang muốn kêu cứu lại bị đôi môi của hắn chặn lại, đồng thời có một bàn tay đang tung hoành trước ngực.....

“Ừ.....” Ai tới cứu cô.....Không cần.....

Cô là của hắn, ý nghĩ như vậy cứ chiếm lấy hết toàn bộ đầu óc của hắn, từ lần gặp mặt đầu tiên, số trời đã định trước, không cần biết hai người chênh lệch nhiều bao nhiêu, không cần biết cô có trưởng thành hay không, không cần biết cô có người trong lòng hay không.....Hắn nhất định muốn có cô.

Hắn không cho phép có người đàn ông khác xuất hiện bên người cô, lấy thân phận là anh trai cũng không thể. Người tên Trạch Vũ đó, hắn sẽ không bỏ qua cho cậu ta.....

Duy Y giùng giàng, cơ hội kêu cứu cô cũng không có, chỉ có thể để mặc cho hắn xâm chiếm. Hai chân trên không trung đầm đá, lại không thể làm cho hắn rung chuyển nửa phần, dù có đá vào cơ thể hắn cũng vậy.

Đúng lúc này không biết âm thanh từ đâu xuất hiện cắt đứt tất cả.

“Haiz, kiều, anh ở đây à, anh ra đây là gì vậy.....” Ở góc độ của Denis không thể nhìn thấy trước ngực Kiều Ngự Diễm còn có người, nếu không hắn sẽ không quấy rầy chuyện tốt của Kiều, Hắn lo lắng hai người đã lâu không thấy quay lại, liền đi ra ngoài tìm mà thôi.....

Khi hắn nhìn thấy người trong ngực Kiều Ngự Diễm, không khỏi ngây ngẩn cả người, ánh đèn lộ ra, cô gái ở trong ngực hắn nước mắt ướt đầm khuôn mặt, đang liều chết phản kháng. Mà Kiều Ngự Diễm lợi dụng thân hình cao lớn giữ chặt cô gái, hắn cũng là đàn ông, đương nhiên sẽ hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng hắn không hiểu, Kiều Ngự Diễm trước mặt là người mà hắn biết sao? Không phải Kiều Ngự Diễm là người không bao giờ đụng tới phụ nữ sao? Tại sao hôm nay lại cưỡng ép một cô bé vị thành niên.

Bởi vì hắn cắt đứt, Kiều Ngự Diễm thoáng phân tâm, không cẩn thận bị Duy Y đá phải bắp chân, bắt đắc dĩ buông cô ra.

Mất đi thân thể mềm mại trong ngực, Kiều Ngự Diễm đột nhiên phục hồi tinh thần, mà lúc này Duy Y đã thoát khỏi hắn, lui về phía sau ngã nhào trên mặt đất, rồi lại kinh hoàng bò dậy chạy về phía Denis cầu cứu. Một khoảng cách ngắn ngủi như vậy, cô thiếu chút nữa ngã xuống, xem ra cô rất sợ.....

Kiều Ngự Diễm không đuổi theo, hắn rút cuộc tìm được lý trí. Hắn thực sự làm cô sợ.

Denis nhìn Duy Y chạy về phía mình, thân thể nho nhỏ kia thiếu chút nữa lao đảo loạn choạng té, theo bản năng muốn đưa tay đỡ, lại thấy đối phương nhìn mình phòng bị, tiếp theo chậm rãi vòng qua mình chạy về phía Kiều Y.

Chuyện gì xảy ra? Cô gái nhỏ phòng bị hắn? Denis lập tức hiểu, tất cả đều là bởi vì Kiều Ngự Diễm.....

Chỉ sợ bây giờ cô sợ hãi đối với tất cả con trai.

Duy Y chạy thẳng về phòng ăn, nhìn thấy Kiều Y đang ngồi nhìn món ăn ở bên trong, không nói hai lời, hoảng hốt nắm lấy túi xách của mình chạy ra ngoài, giống như nơi đó có thứ gì rất đáng sợ. Tiếng kêu của Kiều Y cũng bị cô bỏ ngoài tai.

“Duy Y, làm sao bạn.....đi rồi hả?” Kiều Y không hiểu nhìn tới Duy Y đang chạy ra ngoài, cuối cùng mới phục hồi tinh thần gọi với theo.

“Đợi chút Duy Y, đã xảy ra chuyện gì rồi?” Kiều Y chạy ra khỏi phòng ăn đuổi theo.

Duy Y vừa nghe điện thoại của anh Trạch Vũ, chẳng lẽ anh Trạch Vũ đã xảy ra chuyện gì? Hay là anh Trạch Vũ đã nói gì với cô ấy.

Kiều Y chạy ra khỏi phòng ăn đuổi theo Duy Y, mà địa phương trước mặt đối với Duy Y rất xa lạ, cô đứng bên lề đường, nhìn chung quanh, giống như không biết mình nên trốn vào đâu, cho nên mời dừng lại.....

“Duy Y, bạn làm sao vậy?” Kiều Y đuổi theo.

“.....” Duy Y nức nở, cô không nhìn rõ đường phía trước, cũng không thấy rõ mặt Kiều Y, chỉ biết là bị người thân làm tổn thương. Vì vậy cô khóc to lên, ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc.....Ủy khuất vô cùng.....

“Duy Y.....” Kiều Y đứng ở bên cạnh cô, cô sẽ không an ủi, nhưng cô rất muốn biết nguyên nhân khiến cô khóc thút thít.

Giờ khắc này, Duy Y khóc làm Kiều Y hoảng loạn trong lòng, cô chưa từng thấy qua Duy Y khóc thút thít, lại càng không có thấy khóc nhiều như vậy.....Lại còn ủy khuất như thế, rốt cuộc anh Trạch Vũ nói gì trong điện thoại?

Hồi lâu, chờ cho Duy Y khóc mệt, Kiều Y mới dám đỡ cô dậy, cũng không dám hỏi tại sao cô khóc. Mặc dù cô rất tò mò, nhưng so với sự đau lòng của bạn, cô tạm thời đem lòng hiếu kỳ tạm thời gác xuống. Muốn biết nguyên nhân về sau sẽ có cơ hội.

“Được rồi, Duy Y đừng khóc, dù có chuyện gì xảy ra, cũng phải ăn no đã. Chúng ta quay về thôi!”

Vừa mới nghe hai chữ “Trở về”, Duy Y liền rút lại bàn tay nhỏ bé bị Kiều Y lôi kéo, vẻ mặt kinh hoảng, thậm chí còn có sợ hãi.....

“Không, mình.....mình muốn về chỗ mẹ mình.....”

Kiều Y không rõ lắm “Nhất định phải trở về sao? Ở chung với mình không được sao?”

“Mình muốn về!”

“Vậy cũng được, chờ ăn xong mình sẽ nói anh trai đưa bạn về!” Mặc dù không muốn, nhưng cảm xúc của Duy Y giống như không ổn định, cô không dám cưỡng ép. Mà cô không thể biết được, cảm xúc của Duy Y lại thay đổi hoàn toàn la bởi vì anh trai mình, mà cô lại muốn anh trai mình đưa cô ấy trở về.

“Không.....Không cần, mình tự về được.....” Vừa nghe đến người đàn ông sẽ đưa mình về, Duy Y kích động hơn. Cô không muốn ở riêng một chỗ với hắn.

“Như vậy sao được, tối khuya như vậy, bạn chưa quen chỗ này, tại sao có thể để cho bạn một mình đi về?” Nói xong, Kiều Y lôi kéo Duy Y trở về, thế nhưng Duy Y lại lần nữa rút tay mình về.

Trong lúc quay người lại, hai người đồng thời nhìn thấy hai người đàn ông đứng trước cửa nhà hàng.

Cảm giác lạnh lẽo thình lình truyền đến người Duy Y. Lòng bàn tay lạnh như băng. Ánh mắt cô tránh né Kiều Ngự Diễm, thân thể không tự chủ núp sau lưng Kiều Y. Cảm giác đó là né tránh hắn.

6. Chương 6: Đứa Trẻ Bị Hù Sợ

“Duy Y, rốt cuộc bạn làm sao vậy?” Thấy Duy Y như vậy, Kiều Y thực sự không nhịn được, họ là bạn thân, có chuyện gì không thể nói? Chuyện cô thầm yêu anh Trạch Vũ, cô đều cũng đã nói với mình rồi, lần này rốt cuộc cô có chuyện gì?

Rốt cuộc anh Trạch Vũ nói gì trong điện thoại?

“Mình không sao.....” Duy Y nhìn khuôn mặt lo lắng của Kiều Y, nhưng mà làm sao cô có thể mở miệng nói với cô ấy? Bởi vì anh trai cô ấy cường hôn mình.....Lời như vậy làm sao cô có thể nói?

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Kiều Ngự Diễm đã đi tới bên cạnh! Mà hắn chỉ lặng lặng nhìn chăm chú vào Duy Y, không nói lời nào, vô hình tạo nên áp lực lớn!

“Nếu không có chuyện gì, vậy ăn cơm xong rồi hãy nói!” Kiều Y nói, tối hôm nay có chuyện gì đã xảy ra chuyện gì sao.....

Trước đây không lâu cô cũng biết Duy Y thích anh Trạch Vũ, sau này anh Trạch Vũ ra nước ngoài một năm, ngày hôm qua mới quay lại, vốn là Duy Y muốn ở bên cạnh anh ấy, nhưng bị chính mình kéo tới Phu Đức. Nhưng Duy Y lại vì một cuộc điện thoại của anh Trạch Vũ mà khóc, điều này làm cho cô rất lo lắng.

Anh Trạch Vũ từ trước đến giờ rất yêu thương Duy Y, mặc dù có lúc đùa dai, nhưng đều là trọc cô ấy cười, cũng sẽ không làm cô ấy khóc.

Nếu như cô biết anh Trạch Vũ nói nặng lời làm cho Duy Y khóc, cô sẽ không bỏ qua cho anh ấy!Huh.....

“Mình.....” Duy Y sợ hãi liếc nhìn người đàn ông đứng sau Kiều Y. Vẻ mặt của hắn vô cùng bình thản, giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Cô không biết rằng trong lòng của Kiều Ngự Diễm vì chuyện vừa rồi đã rất hối hận, hắn giống như bị trúng tà, chỉ vì nghe thấy cô nói chuyện cùng đàn ông khác. Hắn cũng không muốn hù dọa cô.....Nhưng hắn không khống chế được tâm tình của mình. Cô còn quá nhỏ, hắn không thể hù dọa cô.

“Vào đi thôi!” Kiều Ngự Diễm chỉ nói ba chữ. Hắn thấy vẻ mặt cô cứng ngắc, “Kiều Y, đưa Duy Y vào đi!”

Nói xong, Kiều Ngự Diễm xoay người vào phòng ăn trước. Hắn biết Duy Y sẽ đi vào, cô không dám phản kháng lại hắn, hơn nữa Kiều Y cũng sẽ đưa cô vào bằng mọi cách.

Nhưng mà cô lại đang khẽ run.

Kiều Ngự Diễm xoay người, khó chịu xoay xoay cà vạt đi vào phòng ăn. Đi qua người Denis làm như không thấy hắn.

Bốn người lung tung ngồi quanh bàn ăn, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh bàn công việc của hai người đàn ông. Nhưng đều là Denis nói, thật ra Kiều Ngự Diễm không nghe thấy hắn nói gì, càng không có tâm tình để ăn uống.

Mà Duy Y ngồi đối diện hắn lại bất an, thức ăn trước bàn cũng không đụng đến. Ánh mắt Duy Y luôn dừng lại trước những đĩa thức ăn trên bàn, chính là không dám ngẩng đầu.

Kiều Ngự Diễm dễ dàng nhận ra cô đang sợ hãi.

Kết thúc bữa ăn tối qua loa, bốn người trở lại khách sạn của Kiều Thị nghỉ ngơi. Duy Y chưa thể trở về chỗ mẹ của cô, bởi vì Kiều Y nói nếu cô muốn về thì nói anh trai cô ấy đưa cô về, cô rất sợ chung đụng tới người kia.

Thay vì như vậy, không bằng ở lại bên cạnh Kiều Y.

Đi vào trong phòng, Kiều Y liền hỏi không ngừng, mà cô hỏi đều là về cuộc điện thoại của anh Trạch Vũ. Duy Y làm sao có thể nói ra chuyện cô bị anh trai cô ấy cưỡng hôn.

Kiều Y là một cô gái hồn nhiên, mặc dù cô cùng anh trai không thân lắm, nhưng dù sao cũng là anh em, cô làm sao có thể tin rằng anh trai mình lại làm chuyện đó với một cô gái nhỏ như vậy.

Hơn nữa nếu Kiều Y tin thì thế nào? Một bên là anh trai, một bên là bạn thân, cô ấy sẽ rất khó xử.

Chuyện thật rắc rối, càng nghĩ càng phiền lòng, không thể đem chuyện này nói với bạn thân, chỉ có thể để trong lòng.

Kiều Y thấy cô im lặng, không thể làm gì chỉ có thể để Duy Y ngủ, nhưng cô đâu biết, cô gái kia chỉ giả bộ ngủ mà thôi, Kiều Y đã ngủ say Duy Y vẫn chưa ngủ được, cô bị người đàn ông kia làm cho rất sợ hãi.

Thật vất vả đến nửa đêm mới mơ mơ màng màng ngủ, trong giấc mơ đều là khuôn mặt cường hôn của người đàn ông kia gần trong gang tấc.

Ngày thứ hai, Duy Y với đôi mắt thâm quầng đi chơi cùng Kiều Y, tinh thần không phấn khích như ngày hôm qua. Mà Kiều Y lúc vừa mới bắt đầu còn hướng tới rừng rậm Lam Sơn, cho đến xế chiều mới phát hiện ra Duy Y nhìn không có một chút tinh thần.

Bắt đầu từ tối hôm qua, Duy Y liền có vẻ mặt này, Kiều Y có chút lo lắng, hơn nữa cô càng lo lắng mẹ Duy Y sẽ phát hiện ra, nếu biết Duy Y yêu sớm, có người mẹ nào hy vọng đứa con gái mới mười lăm tuổi của mình đã quen đàn ông sớm như vậy? Huống hồ mẹ Duy Y lại là giảng viên.

Bất đắc dĩ Kiều Y không thể làm gì khác là bỏ qua rừng rậm Lam Sơn, đưa Duy Y trở về khách sạn.

Trở lại khách sạn, Duy Y đi ngủ sớm, không biết là giả bộ ngủ hay thật, đến lúc chàng vạng Kiều Ngự Diễm tự mình tới đón Kiều Y, đáng tiếc hắn không thể gặp được người mà hắn muốn gặp.

Có thể lý giải, cô bị mình làm cho khiếp sợ. Nếu có thể khống chế tâm tình, có lẽ không dễ dàng bị cô phát hiện. Rõ ràng đã tự nói với chính mình phải đợi cô lớn lên.....

Hắn càng nghĩ càng phiền muộn, đưa tay kéo cà vạt, giống như làm như vậy có thể hóa giải buồn bực trong lòng.

Kiều Y ngồi một bên dĩ nhiên có thể nhìn thấy rõ vẻ mặt khó chịu của anh trai, cho rằng mình đã chọc giận anh ấy. Từ nhỏ đến lớn, cô không dám làm nũng với anh trai, có lúc làm nũng cũng phải chọn lúc tâm trạng hân thật vui mới dám.

Kiều Y len lén nhìn Denis đang đóng cửa xe, rất muốn hỏi anh trai bị làm sao. Ai ngờ Denis chỉ để ý công việc lái xe của mình, không thêm nhìn cô.

“Anh, nếu như anh có việc, có thể không cần đến đón em.” Kiều Y dè dặt nói.

Kiều Ngự Diễm nhẹ nhàng nhìn về phía em gái, vẻ mặt không biểu hiện gì, thế nhưng lại cực cùng lạnh lùng.

“Chuyện của anh đã làm xong rồi, hôm nay bọn em đi chơi thế nào? Có mệt hay không?”

Công việc của Kiều Ngự Diễm từ trước tới giờ rất nhiều, hắn hận không thể chia đôi cơ thể ra, công việc không thể nào làm hết.

Hắn nghĩ muốn nhìn thấy cô, mới tự mình đến đón em gái.

Lời này vừa nói ra, Kiều Y nhìn chăm chăm anh trai, lời này tuyệt đối không thể do hân nói ra được. Người ta nói ba năm sinh một, mà cô cùng anh trai chênh lệch mười bốn tuổi, mặc dù được yêu thương, nhưng giữa hai anh em quá xa cách, lúc ba tuổi cô vẫn còn đang chơi với chó con thì anh trai đã ra nước ngoài học

đại học, bởi vì sự khác biệt như vậy, trên phương diện nào đấy anh trai sẽ không thương cô cho lắm, cũng sẽ không giống như vừa rồi quan tâm tới cô như vậy.

“Hôm nay.....Đi rừng rậm Lam Sơn!” Kiều Y cẩn thận nhìn về phía anh trai, phát hiện hẳn không có khó chịu như vừa rồi.

“Chơi vui không?” Rừng rậm Lam Sơn, là nơi hẳn vừa dựng lên một khu rừng nhỏ ở Phu Đức, nghe giọng của Kiều Y, xem ra cô nhóc này còn không biết đó là tài sản của nhà mình rồi.

“Rất vui, bên trong thật to, còn có rất nhiều đồ chơi, anh trai anh cũng không biết.....em còn cùng anh Ưu Thần vào quỹ cốc, ha ha, em nắm tay anh Ưu Thần đi vào đấy.....ha ha!” Kiều Y thấy vẻ mặt anh trai cũng không tệ lắm, cộng thêm hôn nay cô chơi thật vui vẻ, tâm tình hưng phấn. Nhưng lời nói này đáng lẽ sẽ nói với Duy Y, kết quả cao hứng, lại nói với anh trai.

“Duy Y đâu? Cũng vào quỹ cốc rồi sao?”

Lúc này Kiều Y mới phát hiện ra mình nói sai cái gì rồi, trước mặt anh trai lại nhắc đến anh Ưu Thần, nếu anh ấy nói cho ba mẹ, vậy là xong đời.

“Duy Y không có đi vào, nếu như cô ấy đi vào người sẽ dắt tay em là cô ấy rồi!” Kiều Y thật là giấu đầu lòi đuôi.

“Cô ấy sợ, nên không đi vào?”

“Không phải, cô ấy không sợ. Hôm nay tâm tình cô ấy không được tốt. Cũng không chơi bất cứ cái gì!”

7. Chương 7: Đón Cô Lúc Tan Học

Nói chuyện dọc đường đi, Kiều Ngự Diễm nói chuyện cùng em gái, nhưng mà lời nói của hẳn luôn vô tình nhắc đến Duy Y.

Kiều Y không hề hay biết ý đồ của anh trai. Chỉ đơn thuần muốn chia sẻ niềm vui ngày hôm nay của mình mà thôi.

Rất nhanh, ba ngày du lịch đã kết thúc.

Lúc Duy y quay về Bạch Trạch Vũ đã ra nước ngoài tiếp tục việc học.

Tất cả thời gian nghỉ, cô đều ở nhà, hoặc là Kiều Y đến tìm cô đi chơi. Cũng có nhiều lần Kiều Y muốn mời cô tới nhà chơi, cô đều không dám đi. Sợ sẽ đụng phải người kia.

Chuyện hôm đó trong lòng cô dần quên đi, chỉ cần không đến nhà Kiều Y là được. Cô tự nói với mình như vậy.

Hai ngày nữa bắt đầu năm học mới, sau khi nhập học họ chính thức trở thành học sinh cấp ba, Kiều Y nói rồi, hội trưởng trường cấp ba rất đẹp trai, mặc dù cô nói rằng thích Lâm Ưu Thần, nhưng nhìn trai đẹp là không có tội, theo ý cô là không bài xích gì cả.....

Rất khéo là họ lại học chung một lớp.

Vừa vào học ngày đầu tiên, người quen rất ít, trước kia học cùng trường, nhưng phân lớp hết rồi, mà Kiều Y với Duy Y duyên phận chưa hết, tất cả mọi người đều không biết nhau, vì vậy hai cô gái nhỏ tự động ngồi cùng bàn.

Thầy cô giáo đối với học sinh mới cũng không biết rõ lắm, nên không có phân chỗ ngồi.

Duy Y đứng đầu danh sách thi đậu vào trường cấp ba, thầy cô giáo đều để ý cô. Ngày thứ nhất đi học, có hai giáo viên cố ý nêu tên cô, lấy cô làm tấm gương ọi người học tập. Học sinh cũng vì thế mà cũng có hăm mộ lần ghen ghét, nhưng không có biện pháp gì, người ta chính là học giỏi.

Ngày thứ nhất không học gì, giáo viên cho học sinh làm quen với nhau.

Thời điểm tan học Duy Y cùng với Kiều Y còn ở chung một chỗ, từ phòng học đến cổng chính cách nhau rất xa, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

“Ngày mai sinh nhật mình, mẹ mình nói, có thể mời các bạn học về nhà dự sinh nhật, bạn sẽ đến chứ!” Kiều Y vừa nghĩ tới mối quan hệ tốt của hai người, mà hàng năm không có dự sinh nhật cùng Duy Y.

Thật ra thì không thể trách Kiều Y, ba cùng anh trai luôn mượn sinh nhật của cô, mời các bác các chú về mở tiệc trong nhà.

Trên danh nghĩa là vì sinh nhật cô, nhưng nơi đó không chú ý đến cảm xúc của cô. Cô không thích buổi tiệc như vậy.

Có lẽ là do lúc trước đưa Duy Y về nhà chơi, ba mẹ cũng nhận ra rằng cô cũng có bạn, cho nên năm nay cố ý nói muốn mời Duy Y.

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng gì hết! Cứ quyết định vậy đi, ngày mai tan học chúng mình cùng về, sau đó buổi tối bạn ở nhà mình, hoặc là mình nói bác tài xế đưa bạn về nhà!”

“Vậy.....Được rồi!” Hàng năm vẫn không dự sinh nhật Kiều Y, Duy Y cảm thấy có chút băn khoăn.

Chỉ cần không rời khỏi Kiều Y là được, anh Kiều cũng ở đây cùng lắm xem hắn như không khí! Duy Y trầm nghĩ. Cô cũng không phải học sinh chỉ biết học, bị người ta khi dễ mà phải trốn.

Mặc dù trong thời gian này cô quả thật sợ nhìn thấy hắn, cũng thừa nhận mình nhất gan không dám phản kháng.

Cùng lắm thì đây là lần cuối cùng đến nhà Kiều Y.

“Di! Anh trai?” Lúc hai người vừa ra đến cổng trường thì Kiều Y đã nhìn thấy anh trai của mình đang dựa vào trước cửa xe sang trọng. Tan học phụ huynh chờ đón con ngoài cổng trường không ít, nhưng chiếc xe đó rất hào hoa chói mắt. Hơn nữa người đàn ông dựa vào cửa xe lại đẹp trai như vậy không thể không chú ý.

Kiều Ngự Diễm trở thành tâm điểm ở đây, không ít phụ huynh cùng học sinh đều hướng ánh mắt nhìn hắn chăm chú.

Kiều Y chạy về phía anh trai, phát hiện Duy Y không đi cùng, mà khuôn mặt lại trắng bệch.

“Duy Y, bạn làm gì vậy, đi thôi, mình đưa bạn về nhà!”

“Không.....Không cần!” Nếu là bác tài xế bình thường vẫn tới đưa đón, Duy Y sẽ rất vui vẻ lên xe. Nhưng hôm nay lại là Kiều Ngự Diễm.....

“Sao vậy.....” Kiều Y nhìn theo ánh mắt của Duy Y, thấy anh trai đã đi về phía mình.

“Kiều Y, mình tự về nhà được, cũng không xa lắm!” Sau khi lên cấp ba, trường học gần hơn trước rất nhiều.

“Sao vậy?” Kiều Ngự Diễm giả vờ hỏi, hắn nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của Duy Y, ánh mắt phòng bị.....

“Anh, Duy Y đi cùng hướng với chúng ta, thuận đường đưa bạn ấy về được không?” Lần đầu tiên anh trai đến trường đón cô.

“Được!” Chỉ đơn giản một chữ, lại làm cho người nghe căng thẳng.

“Không, thật sự không cần.....”

“Đi thôi, nha đầu chết tiệt kia, làm gì khách sáo như vậy! Trước kia bạn không như thế này!” Duy Y đang muốn cự tuyệt, Kiều Y đã không khách khí kéo tay cô, hướng chiếc xe sang trọng của Kiều Ngự Diễm đi tới.

Bất đắc dĩ Duy Y đành phải lên xe.

Không có chuyện gì, không có chuyện gì, chỉ là đi nhờ xe, hơn nữa từ nơi này về nhà chỉ mất có mười phút, về đến nơi cô liền xuống xe. Dù sao còn có Kiều Y ở đây. Cô ấy sẽ chú ý.

Khi giương mắt nhìn người đàn ông đang đóng cửa xe, thì cô phát hiện ra hắn đang nhìn cô qua cửa kính xe. Ánh mắt hai người không nhìn thấy nhau, nhưng đã làm cô giật mình không ít, tại sao lại nhìn cô?

Ánh mắt như thế, làm cô lại nghĩ tới chuyện đêm hôm đó. Không tự nhiên hướng tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Kiều Y nhìn Duy Y, cho là cô sợ anh trai, mà cô cũng sợ anh trai. Cố ý ngồi nói chuyện phím với cô ấy, từ sinh nhật tối mai đến quà sinh nhật, rồi đến bạn cùng lớp.....

Từ đầu đến cuối Kiều Ngự Diễm không nói chuyện, giống như hẳn thật sự là một tài xế. Nhưng vẫn có thể cảm giác được không thể bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Rất nhanh xe dừng lại trước nhà của Duy Y.

Lúc xuống xe, Duy Y không nói hẹn gặp lại với Kiều Ngự Diễm, chỉ nghe Kiều Y tạm biệt liền rời đi.

Làm sao cô có thể hiểu được tình cảm trong lòng của Kiều Ngự Diễm.

8. Chương 8: Chọn Quà

Sau khi ăn cơm tối, Duy Y liền suy nghĩ nên tặng quà gì cho Kiều Y.

Bởi vì ngày mai đi học, sau khi tan học liền lập tức đến nhà Kiều Y, nếu như muốn tặng quà, tối nay cô phải mua rồi.

Sau khi xin phép bố mẹ, cô liền mang theo túi xách đi đến cửa hàng bách hóa gần nhà.

Vừa mới xuống khỏi cầu thang liền đụng phải chị Sultana nhà ở sát ngay bên cạnh.

“Chị Dana!”

“Ừ, Duy Y, em đi đâu thế?” Sultana rất nhiệt tình chào hỏi.

Sultana khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, tốt nghiệp đại học ba năm rồi, dáng người vô cùng xinh đẹp, công việc cũng tốt, nghe nói là làm quản lý trong một công ty lớn.....Bởi vì từ nhỏ đã sống chung một khu chung cư, từ khi sinh ra Duy Y đã ở trong khu chung cư này, Dana lớn hơn cô gần mười tuổi, còn từng bế Duy Y lúc nhỏ.

Diện mạo của Sultana không cần nói nhiều chỉ cần một chữ: Đẹp.

Dáng người Sultana làm cho người mới gặp liền kinh ngạc, mà vẻ đẹp của cô là cực kỳ xinh đẹp, không giống như thẩm mỹ ở Hàn Quốc.

Trong khu chung cư không ít người muốn làm mai cho cô, nhưng cô đều không muốn. Dù sao người ta có điều kiện tốt, lại trẻ tuổi, không vội lấy chồng, kén chọn cũng là điều bình thường. Mà Sultana không chỉ có những người đàn ông ở đây theo đuổi, ở bên ngoài cũng vậy, người theo đuổi thường đợi ở cửa của khu chung cư hoặc ở dưới lầu, bảo vệ cũng đã quá quen thuộc.

“Ngày mai là sinh nhật bạn em, em muốn đi mua quà cho cô ấy. Còn chị Dana thì sao?”

“Trùng hợp vậy sao, chị cũng phải đi mua quà sinh nhật cho bạn, cùng nhau đi chứ?”

“Được!” Hai người cùng nhau đi chọn quà tặng, còn trao đổi thông tin về đối tượng mua quà tặng.

Vì vậy hai người cùng nhau đi đến một cửa hàng có khá nhiều hàng hóa gần nhà.

Duy Y mua quà tặng cho Kiều Y, mà Sultana là mua cho cấp trên, hai người vốn không thuộc tầng lớp giống nhau, quà tặng cách xa vạn dặm. Dù sao thì học sinh cũng không bằng người lãnh đạo có địa vị trong xã hội.

Duy Y chọn nửa ngày vẫn chưa thấy hài lòng với món đồ nào, Kiều Y cái gì cũng không thiếu, rốt cuộc tặng cái gì cho cô thì tốt nhỉ?

“Chị Dana, chị mua cái kẹp tóc thật xinh đẹp!” Duy Y vừa lúc nhìn thấy Dana chọn quà, một cái kẹp, vô cùng tinh xảo.

“Cô bé ngốc, cái này không phải kẹp tóc, đây là kẹp cravat!” Sultana thật là hết cách với cô.

“Ha ha, thì ra là kẹp cravat, hình dạng so với kẹp tóc cũng giống nhau!” Duy Y ngượng ngùng vò đầu cười, hôm nay lại biết một món đồ mới. Chị Dana hiểu biết rất nhiều.

Duy Y cho rằng Sultana hiểu biết rất nhiều, đó là chuyện bình thường, nhưng chỉ là cô hiểu biết quá nhiều. Cấp dưới bình thường làm sao có thể đưa kẹp cravat làm quà mừng mở như vậy.

Duy Y dù sao cũng vẫn chỉ là đứa bé, mà Sultana đã lăn lộn ngoài xã hội bốn năm.

“Thật là một cô bé ngốc! Chọn được quà tặng thích hợp chưa?”

“Chưa có, em muốn tặng cô ấy một quyển sách, chị Dana, đi đến tiệm sách cùng em có được hay không?” Duy Y làm nũng kéo tay Sultana.

“Ừ, vậy chị đi cùng em, phải nhanh lên, tiệm sách sắp đóng cửa rồi!” Sultana cũng không yên tâm để cô bé đi một mình giữa đêm, từ tiệm sách đến chung cư cách một đoạn cũng xa.

Hai người cùng nhau đi ra khỏi cửa hàng bách hóa, mà lại vô tình gặp phải người cô không muốn gặp Kiều Ngự Diễm. Hắn đang đứng dựa vào cửa xe giống như đang đợi cô.

“Duy Y!” Người đàn ông bước mấy bước tới trước mặt cô.

“Anh Kiều!” Duy Y không tự chủ lui về sau hai bước, mà tất cả động tác nhỏ nhỏ của cô Sultana đều thấy. Nhìn người đàn ông trước mặt, không khỏi làm cô hơi rung động.

“Tổng giám đốc Kiều, hai người quen nhau?”

Sultana nhìn hai người, không biết lên tiếng thế nào. Cô không thể để hai người kia ở chung một chỗ. Một người là người mà cô biết từ nhỏ đến lớn, có thể nói là nhìn cô lớn lên, một người làm cùng công ty, không, phải nói là thương gia tiếng tăm lưng lầy Kiều Ngự Diễm. Mặc dù cô vào công ty đã ba năm, từ cấp thấp nhất đi lên, mà số lần cô gặp Kiều Ngự Diễm đếm trên đầu ngón tay.

Kiều Ngự Diễm trong mắt người ngoài giống như là người đàn ông thần thái. Không chỉ có dáng dấp bất phàm, hơi thở vương giả không thể sao lãng. Bối cảnh gia thế càng không cần phải nói. Bao nhiêu người mơ ước hắn có thể nhìn mình một lần, cho dù chỉ một cái, chết cũng cam tâm. Sultana chính là một trong số những người này.

Cô thật không nghĩ tới Duy Y biết tổng giám đốc Kiều.

“Chị Dana, đây là anh trai bạn thân của em! Chính là bạn ngày mai muốn tổ chức sinh nhật, hai người quen nhau?”

“A, tổng giám đốc Kiều là tổng giám đốc công ty của chị. Không nghĩ tới trùng hợp như thế. Em lại là bạn của em gái Tổng giám đốc.”

“Cô là?” Kiều Ngự Diễm rất cuộc chú ý tới sự tồn tại của Sultana.

“Tổng giám đốc Kiều, có thể anh không biết tôi, tôi là Sultana của phòng tài nguyên, lúc đi họp chúng ta có gặp qua vài lần.”

“A, Tôi tìm Duy Y có chút việc.”

“Tìm.....Tìm em?” Duy Y vừa nghe, sắc mặt trắng bệch, hai bàn tay không tự chủ nắm chặt nhau. Thỉnh thoảng nhìn Sultana cầu cứu.

Sultana càng không hiểu, bộ dáng của Duy Y giống như bị tổng giám đốc Kiều hù sợ. Mặc dù bình thường tổng giám đốc Kiều lời nói khó nghe, thậm chí có lúc còn dọa người, cũng không thể làm cho cô có bộ dáng này. Chẳng lẽ tổng giám đốc Kiều đáng sợ như vậy?

Kiều Ngự Diễm nhìn Sultana một cái, ý tứ rất rõ ràng, hy vọng cô tránh ra chỗ khác. Ra ngoài xã hội đã nhiều năm. Sultana không phải không hiểu, chỉ là Duy Y lôi kéo bàn tay của mình, hơn nữa cô cũng không muốn bỏ qua cơ hội ở chung một chỗ với Kiều Ngự Diễm.

Thấy Sultana không có ý muốn đi, lúc này Kiều Ngự Diễm mới mở miệng “Anh muốn em giúp anh chọn một món quà cho Kiều Y.” Đối với sở thích của Kiều Y, hẳn làm anh trai nhưng lại không biết. Hơn nữa đây chỉ là cái cớ, chủ yếu là muốn gặp cô.

“Cái này.....Được rồi!” Cũng vừa đúng lúc cô muốn đi chọn quà, hơn nữa còn có chị Dana bên cạnh, sẽ không có chuyện gì.

9. Chương 9: Sultana

Ba người đi tới tiệm sách mà Duy Y chỉ, rất nhanh liền tìm được cuốn sách mong muốn. Chỉ cần về nhà gói lại nữa là xong.

Sau đó họ đi tới tiệm trang sức, mà trong lúc đó đều là Sultana nói chuyện, Duy Y cùng Kiều Ngự Diễm chỉ là phụ họa. Duy Y thật cảm ơn Sultana, nếu như không có cô ấy ở đây, còn không biết phải làm sao.

Nhưng có một người lại không muốn như vậy.

Kiều Ngự Diễm dường như không thỏa mãn, ăn cơm xong đi ra ngoài, hẳn tự nói với mình có thể nhìn thấy cô là được rồi, không cần thiết phải nói chuyện cùng cô, bởi vì ánh mắt cô nhìn hắn đầy sợ hãi, hẳn không thể làm cô sợ thêm nữa.

Nhưng gặp được cô cùng với người phụ nữ khác ở tiệm bách hóa cười nói vui vẻ như vậy, hắn lập tức muốn nói chuyện với cô, cho dù là chào hỏi cũng được. Vì vậy hắn chờ cô đi ra. Sau đó liền không thể khống chế muốn nán lại cùng cô một chút, dù chỉ là một chút.

Thật ra thì hắn đã mua xong quà cho Kiều Y, chỉ là sợ Kiều Y không thích, vì vậy lấy đó làm cớ để đến gần cô.

Tất cả đều là không thể khống chế được.....

Quà tặng chọn xong rồi, chọn một cái trâm cài tóc bằng ngọc, có thể bới tóc lên....bởi vì Duy Y nói Kiều Y thường dùng bút bới tóc lên. Cô thật không biết Kiều Y nghĩ gì mà bới tóc như vậy.

Kiều Ngự Diễm đưa hai người về nhà, mới lái xe về nhà của mình.

Ngày thứ hai, trong công ty Kiều Thị, Sultana cùng đồng nghiệp rời khỏi phòng họp.

Sáng sớm liền bị quản lý kéo vào phòng họp, buổi họp kéo dài đến gần trưa, không ít đồng nghiệp đã đi ra ngoài mua đồ ăn, còn mấy người bọn họ đi họp.

Nhắc tới cũng trùng hợp, Sultana cùng hai người vừa mới xuống thang máy, liền chạm mặt Kiều Ngự Diễm cùng Denis.

“Tổng giám đốc Kiều, phó tổng giám đốc!” Ba người rồi rít hướng về phía Kiều Ngự Diễm cùng với Denis chào hỏi.

“Ừ!” Kiều Ngự Diễm từ trước tới giờ không để ý đến lời chào của nhân viên, nhưng hôm nay hắn thấy được Sultana trong ba người mà Duy Y gọi là chị Dana.

Chào hỏi xong, Sultana không khỏi nhìn Kiều Ngự Diễm, cũng vừa lúc Kiều Ngự Diễm nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau, rồi lướt qua rất nhanh.....

“Oa.....tổng giám đốc Kiều cùng phó tổng đều rất đẹp trai, thật không hổ là nhân vật cấp cao của công ty!” Một nữ đồng nghiệp nhỏ giọng nói.

“Chính là.....”

Bên kia, Denis có chút bất mãn, mỗi lần ở cùng một chỗ với Kiều Ngự Diễm, vóc dáng Kiều Ngự Diễm luôn hấp dẫn phụ nữ hơn hẳn, hơn nữa so với thân phận, Kiều Ngự Diễm là tổng giám đốc, hẳn là phó tổng giám đốc, so sánh thế nào thì cũng là hẳn thua một chút.

“Kiều, về sau ở trong công ty anh đừng ở chung một chỗ với em, ảnh hưởng phong cách của em!” Denis lái nhai nói, ý là Kiều Ngự Diễm để ý một chút các nữ đồng nghiệp, cũng cho Kiều biết nguyên nhân bất mãn của hẳn.

Kiều Ngự Diễm liếc mắt nhìn ba nữ đồng nghiệp vẫn im lặng thảo luận về bọn họ, nhất là bóng lưng của Sultana.

“Tô tiểu thư!” Kiều Ngự Diễm cất tiếng gọi. Mà hành động này của hẳn là vô tình, hẳn không có nghĩ trong đầu mà tự nhiên gọi ra ngoài. Hẳn từ trước đến giờ không phải loại người như vậy, tất cả chỉ là muốn thăm dò.

Ba người rớt rít dừng lại, xoay người lại nhìn về phía Kiều Ngự Diễm.

“Tổng giám đốc Kiều, Ngài đang gọi tôi sao?”

“Đúng vậy, Tô tiểu thư, có muốn ăn cơm cùng hay không?”

Lời này của hẳn vừa nói ra, không chỉ có Sultana cùng hai nữ đồng nghiệp kia thụ sủng nhược kinh, ngay cả Denis biết hẳn nhiều năm như vậy cũng không tưởng tượng được. Kiều Ngự Diễm luôn luôn lạnh lùng, thế nhưng lại mời đồng nghiệp cùng đi ăn cơm. Cái tin tức này thật là chấn động.

Chẳng lẽ hẳn coi trọng Sultana sao?

Hẳn cũng biết Sultana, hẳn là cấp dưới của Kiều Ngự Diễm, hẳn tự nhiên có nhiều cơ hội tiếp xúc nhân viên cấp dưới. Sultana là quản lý của phòng tài nguyên, mặc dù bình thường không có biểu hiện gì xuất sắc, nhưng cũng không phạm sai lầm gì. Có tin đồn rằng quan hệ giữa cô và người đàn ông đã có vợ trong bộ phận quản lý chi phí quan hệ không bình thường.

Kiều Ngự Diễm không bao giờ tiếp cận phụ nữ, tại sao hai tháng này, lại làm cho hẳn thấy hai lần hành động không bình thường. Đầu tiên là cưỡng hôn bạn tốt của em gái, cô gái đó là Duy Y. Sau đó là người bộ phận quản lý Tô tiểu thư.

Mặc dù hẳn cảm thấy đây là thời điểm Kiều Ngự Diễm cần có bạn gái, nhưng hai người kia đều không thích hợp với hẳn. Duy Y tuổi còn quá nhỏ, hẳn gấp đôi tuổi cô ấy, hai người không thích hợp. Tuy rằng hẳn không hiểu rõ Tô tiểu thư có quan hệ không rõ ràng với đàn ông đã có vợ, hẳn không ưa thích cô ấy.

Sultana không nghĩ tới Kiều Ngự Diễm lại chủ động mời cô ăn cơm. Thật là ngoài dự đoán của cô. Cô từ trước đến giờ đều tự tin với bề ngoài của mình, nhưng trong công ty phụ nữ đẹp cộng với năng lực giỏi hơn cô không thiếu, hơn nữa còn có cơ hội đến gần Kiều Ngự Diễm hơn cô.

Có lẽ là bởi vì buổi gặp mặt tối hôm kia nên hẳn nhớ mình. Thật là may mắn do Duy Y đem tới.

Có lẽ đây là sự bắt đầu tốt. Đáy lòng Sultana len lén nghĩ.

“Cái này.....Nhưng tôi đã hẹn với đồng nghiệp!” Căn bản là cô căng thẳng, chỉ có thể như gần như xa mới câu dẫn được đàn ông. Giả bộ khổ sở nhìn hai nữ đồng nghiệp.

“Cùng nhau đi!” Kiều Ngự Diễm chính là ra lệnh, thói quen ra lệnh cho cấp dưới của hẳn như vậy. Lại càng tăng lên sức hấp dẫn của hẳn, khiến hai nữ đồng nghiệp mở cờ trong bụng.

Vì vậy một nhóm năm người đi nhàn hàng Tây ở gần đó ăn cơm, không cần phải nói, Denis dĩ nhiên phải đi cùng.

Mà bữa tiệc bởi vì có nhiều người, lại có Denis nói chuyện sinh động, không khí xem như rất tốt. Nhưng Kiều Ngự Diễm nói không nhiều, vốn là hẳn muốn thông qua Sultana để biết rõ hơn về Duy Y. Dù sao thì ngày hôm đó Duy Y đối với cô rất thân.

Hai người chỉ trong lúc vô tình đáp lại, thời gian khác đều là nói chuyện cùng Denis, hơn nữa còn là không có thân thiện lắm.

Buổi chiều, sau giờ học, Kiều Y cùng Duy Y cùng lên xe về nhà Kiều Y.

Duy Y không nghĩ tới Kiều Ngự Diễm đã sớm ở trong phòng khách rồi. Giống như đã ngồi đợi ở đó rất lâu rồi, kênh ti vi bị hấn đổi đi đổi lại nhiều lần.

Mà mẹ Kiều cùng a di giúp việc bận rộn trong nhà bếp, ba Kiều cũng không ở đây, không biết đi đâu, nhưng Kiều Y nói nhất định buổi tối sẽ về.Sau khi chào hỏi Kiều Y liền lôi kéo cô chạy về phòng trên lầu.

Mà cô đâu có biết, ánh mắt của người đàn ông ngồi trong phòng khách chưa bao giờ rời khỏi người cô.

10. Chương 10: Nói Xin Lỗi

Mặc dù ba Kiều nói sinh nhật Kiều Y năm nay chỉ tổ chức trong gia đình, nhưng vào ban đêm vẫn có một ít người đến.

Ví dụ như Denis, còn có anh chị em họ trên của Kiều Y.....ba Kiều không phải con độc nhất, còn có hai người em trai và em gái, cũng may hai người này lúc còn trẻ không giành quyền thừa kế tài sản, nếu không bây giờ hai người anh của Kiều Y sẽ nhìn tập đoàn Kiều Thị như một khối thịt béo bở.

Ở trong gia tộc, Kiều Y được xem là trẻ tuổi nhất. Các anh trai, chị gái đều đã kết hôn, hai anh trai đã có con bốn năm tuổi rồi. Chị gái năm nay cũng sinh em bé.

Người một nhà hòa thuận vui vẻ, Duy Y cảm thấy mình và Denis giống như người ngoài.

Không, có lẽ Denis không cho là như thế, nhìn hấn cư xử thân thiện với mỗi người như vậy, em bé một tuổi cũng bị hấn chọc cho cười khanh khách. Hấn hoàn toàn hòa nhập vào gia đình này.

Nếu không phải hấn có ngoại hình như người nước ngoài, Duy Y sẽ cho rằng hấn mới là anh trai của Kiều Y, mà người đàn ông lạnh lùng ngồi trên ghế sofa nói chuyện với mấy bậc trưởng bối mới là người mà bọn họ mời tới.

Sau khi ăn bữa tối không lâu là thời gian ăn bánh ngọt, từ nhỏ đến lớn, mỗi đứa trẻ khi đến sinh nhật đều cũng bị hấn chọc cho cười khanh khách. Hấn hoàn toàn hòa nhập vào gia đình này.

Ăn những phần bánh ngọt được chia, những đứa trẻ vừa nói vừa cười trước bàn, Không tới hai giờ, Duy Y cùng các anh trai và những đứa trẻ của Kiều gia hòa đồng không ít.

Ngoại trừ sự gò bó ở trước mặt các vị trưởng bối, Duy Y còn là một đứa trẻ năng động.

Mẹ Kiều rất thích cô, biết hôm nay cô tới, còn cố ý giúp cô chuẩn bị một bộ đồ để thay, để cô có thể ngủ lại đây.

Trong phòng khách mấy người đàn ông đang nói chuyện, mấy người phụ nữ lại ngồi trong sân nhỏ, mấy đứa trẻ chạy xung quanh.

Trong phòng khách có một người đàn ông, không ai chú ý tới ánh mắt của hấn luôn lơ đãng quét về phía những đứa trẻ trong sân, hấn tìm kiếm nụ cười của cô, mặc dù trên mặt dính bơ, nhưng cô cười vô cùng rực rỡ, giống như hôm nay là sinh nhật của cô.

Có lẽ do cảm thấy nhàm chán, Denis chạy đến chỗ những đứa trẻ, tìm cái ghế ngồi chen chúc bên cạnh Kiều Y. Cười đùa cùng Kiều Y, cuối cùng mới lấy ra quà sinh nhật của mình, Kiều Y không mở ran gay, mà để lên bàn, làm cho Denis tưởng như không được xem trọng.

Thời gian vui vẻ trôi qua rất nhanh, Duy Y lưu luyến tạm biệt mấy đứa trẻ, lại cùng các vị trưởng bối chào tạm biệt, ba Kiều đang muốn cho tài xế đưa cô về nhà lại bị Kiều Ngự Diễm ngăn lại.

Bởi vì khu chung cư nhà hấn cùng với chỗ ở của hấn gần nhau, cũng vừa lúc hấn muốn về xử lý một số công việc. Duy Y nghe thế khuôn mặt liền biến sắc, cô tưởng rằng hôm nay có thể trốn thoát, không nghĩ tới cuối cùng vẫn không thoát được sự chung đụng với hấn.

Cô nghĩ muốn từ chối, nhưng lại không có cách về nhà, nếu như lại làm phiền bác tài xế nữa, cũng có chút không phải. Rõ ràng anh Kiều có thể đưa cô trở về, hơn nữa rất thuận đường, tại sao cô lại từ chối? Đây không phải là làm cho các vị tiền bối phải suy nghĩ sao?

Thuận theo lẽ thường, cả hai người lại ngồi chung một xe.

Xe chậm rãi khởi động, rất nhanh chạy trên đường.

“Duy Y!” Không khí trầm muộn trong xe cũng bị Kiều Ngự Diễm phá vỡ. Mà tiếng gõ khe khẽ này của hân, khiến cho tiếng chuông báo động trong lòng Duy Y càng tăng lên cao.

“Ừ.....”

“.....Hôm nay chơi vui không?”

“Rất vui!” Đối mặt với Kiều Ngự Diễm, Duy Y không dám can rỡ, chỉ có thể ngoan ngoãn trả lời vắn đề. Hôm nay trên căn bản là vui vẻ, ngoại trừ việc hân đưa cô về nhà.

“Vậy sau này nếu có thời gian rảnh có thể thường xuyên tới chơi được không?” Hân nghĩ muốn thường thường nhìn thấy cô, hơn nữa lúc bên cạnh em gái cô thường cười đùa rất vui vẻ.

“Được!” Chỉ cần anh không ở nhà, tôi liền đến nhà anh chơi. Duy Y nghĩ trong lòng như vậy. Cô không dám nhìn vào ánh mắt của Kiều Ngự Diễm, kể từ sau ngày đó cô cũng không dám đến gần Kiều Ngự Diễm.

“Duy Y.....” Thừa lúc chờ đèn xanh đèn đỏ, Kiều Ngự Diễm dừng xe nhìn Duy Y.

“Cái gì?”

“Về chuyện đêm hôm đó, anh vô cùng xin lỗi!” Kiều Ngự Diễm quan sát nét mặt của cô, mà cô gái nhỏ không động đậy chỉ ngồi cúi đầu nắm chặt tay.

Cô chỉ mới mười lăm tuổi, cách mười tám tuổi ba năm nữa, mà hân không hy vọng lúc này hai người cư xử như hai người xa lạ, hân nghĩ muốn cô chấp nhận hân. Cho nên hân nhận lỗi với cô.

Hân nghĩ muốn đưa tay khẽ vuốt tóc cô, lại cứng rắn nhìn được, cô gái nhỏ vẫn còn sợ hân.

“Em.....” Lúc này cô không biết phải nói gì? Nhận lời xin lỗi của hân? Sau đó xem như chưa từng xảy ra chuyện gì? Nhưng đó là nụ hôn đầu của cô.....Nếu như không tha thứ, hai người sẽ rất khó xử. Dù sao mình và Kiều Y là bạn tốt, về sau sẽ vẫn có cơ hội gặp mặt.....

Trong lúc Duy Y không biết phải làm thế nào thì Kiều Ngự Diễm lấy ra một cái hộp nhỏ, nhẹ nhàng mở ra, chỉ thấy bên trong có một cái vòng tay trong suốt sáng lấp lánh. Duy Y nhìn vòng tay có giá trị không hiểu được. Nhưng cô biết đó là muốn tặng cho cô.

Ánh mắt thăm dò nhìn về phía Kiều Ngự Diễm.

“Đây là quà xin lỗi, hy vọng về sau em có thể đối xử tự nhiên với anh như với Kiều Y vậy.” Kiều Ngự Diễm không chờ sự cho phép của Duy Y, lấy vòng tay trực tiếp đeo vào cổ tay bé nhỏ của Duy Y. Động tác bá đạo như vậy lại bị hân làm vô cùng dịu dàng, có lẽ chỉ có Duy Y mới được hưởng thụ sự dịu dàng đó mà thôi.

Duy Y muốn rút tay mình trở về đã không kịp, vòng tay đã nằm ở trên cổ tay cô.

Vừa lúc đèn xanh sáng lên, Kiều Ngự Diễm tiếp tục lái xe.

Duy Y nghĩ muốn tháo vòng tay ra, nhưng không muốn tháo trước mặt hân, dù sao là người ta thành tâm tặng quà, tháo xuống ngay trước mặt như vậy là không lịch sự. Cô cũng không thích vòng tay, cảm thấy đeo những thứ như vậy trên người thật là phiền toái.

Cứ như vậy Kiều Ngự Diễm rất tự nhiên hỏi một chút về năng lực học tập cùng chuyện trong nhà hoặc là hàn huyên một chút về Kiều Y.....

Xe rất nhanh dừng ở dưới nhà Duy Y.

“Duy Y, điện thoại di động của em đâu?”

Duy Y vừa nghe Kiều Ngự Diễm nhắc tới điện thoại di động, tự nhiên lấy ra nhìn một chút, mà người đàn ông này lại càng tự nhiên hơn, đưa tay tới lấy, ở phía trên nhanh chóng bấm một dãy số, nhấn nút gọi, một chuỗi tiếng chuông vang lên.

“Đây là số điện thoại của anh, có gì khó khăn có thể tìm anh!” Hấn cố ý dùng hai chữ “Khó khăn”, làm như vậy để không tạo tâm lý nặng nề cho cô ấy. Nếu cô ấy giống như những người phụ nữ khác tìm tram phương ngàn kế để có được số điện thoại của hấn, hấn cũng không cần phí tâm uổng sức như vậy.

Giống như vòng tay kia, giá trị là hơn ba triệu, mà hấn cũng không muốn cho cô biết. Bởi vì bên trong vòng tay bị hấn động một chút, mặt ngoài nhìn không có gì khác biệt, nhưng bên trong.....

“Về nhà nghỉ ngơi thật tốt!”

“Hẹn gặp lại anh Kiều!”

11. Chương 11: Bạn Học Mới

Sau khi về đến nhà, Duy Y dùng sức gỡ vòng tay ra. Nhưng làm thế nào cũng không gỡ xuống được, cho đến khi tay đỏ bừng, liền đi tắm, đêm hôm khuya khoắt, người lại mệt mỏi đành phải đi ngủ.

Ngày hôm sau thức dậy lại gấp gáp chạy tới trường học, mẹ cũng nhìn thấy vòng tay óng ánh kia, đến từng này tuổi, tất nhiên mẹ sẽ nhận ra giá trị của vòng tay, hai vợ chồng họ mặc dù thương yêu con gái, cho cô tiền tiêu vặt cũng có hạn, cuộc sống của bọn họ cũng không phải là túng quẫn, chỉ là sợ con gái ăn theo đua đòi, cho nên dù bọn họ có tiền cũng không tiêu xài phung phí, ba cô càng không thể mua cho cô. Thấy đáng về vội vã của con gái, không thể làm gì khác là chờ sau khi tan học sẽ hỏi rõ.

Bởi vì đều là học sinh mới nên trong lớp có nhiều bạn vẫn chưa biết nhau, giáo viên tranh thủ giờ học thể dục giúp các bạn học sinh tìm hiểu thân thiện nhau hơn.

Thi đấu một trận bóng rổ, bởi vì căn bản các bạn học sinh nữ không chơi bóng, cuộc thi đấu chẳng qua chỉ là trò chơi chuyển bóng mà thôi, trong quá trình chuyển bóng phải nói tên mình ra, hơn nữa còn phải nghĩ cách khiến cho các bạn trong lớp nhớ tên của mình, nếu có năm bạn học nhớ được tên của mình thì hoàn thành nhiệm vụ, có thể thoát ra ngoài.

Không cần phải nói Duy Y là người thứ nhất hoàn thành nhiệm vụ cũng là người thoát ra đầu tiên, sau khi được giáo viên nêu tên, trở thành tấm gương học tập trong lớp, mà cô lại là thủ khoa của toàn trường. Diện mạo của cô mặc dù không tính là đẹp nhất, không hơn hoa khôi của trường, nhưng cũng là một cô gái đẹp nổi tiếng. Không chỉ là nhân vật nổi tiếng trong lớp, trong toàn khối này cũng có chút danh tiếng.

Kiều Y không thuận lợi như vậy, chơi qua vài vòng, nhưng cũng chỉ có ba bạn học nhớ tên của mình.

Những bạn học ngồi ở bậc thang cũng có thể tham dự trò chơi.

Không lâu sau, một bạn nam anh tuấn ngồi vào bên cạnh Duy Y.

Hấn tên Ngô Soái, tên ngược với người, Ngô Soái, cái tên đặc biệt như vậy các bạn cùng lớp lập tức ghi nhớ. Hấn là người thứ hai có thể thoát ra trò chơi. Ngô Soái người cao gầy, toàn thân mặc đồ thể thao, cao khoảng một mét bảy mươi tám, nhìn qua đáng người giống như ánh mặt trời sáng chói.

“Duy Y, xin chào, mình tên là Ngô Soái!”

“Mình biết, bạn cũng là một người năng động trong lớp.”

“Mình cũng biết bạn, thủ khoa toàn trường, còn là một cô gái xinh đẹp. Hắc hắc, nhiều bạn học của mình muốn mình làm quen bạn sau đó muốn mình giới thiệu bọn họ với bạn.”

Duy Y nghe xong thì sững sốt, sau đó nở nụ cười. Hóa ra người này làm nhiệm vụ tới gần cô để làm quen, hơn nữa còn nói mục đích của mình cho cô, thật là thẳng thắn. Duy Y chưa bao giờ đụng phải bạn nam nào như vậy.

“Oa, thì ra mình được hoan nghênh như vậy, xem ra mình phải giữ khoảng cách với bạn, nếu không sẽ bị chịu ảnh hưởng nặng nề.” Duy Y nói giỡn.

“Đừng như vậy, mình còn phải giúp các bạn của mình!”

“Chuyện đó không liên quan đến mình!”

“Mình mời bạn ăn kem là được chứ gì!”

“Cái gì nha, bạn chỉ mời Duy Y sao? Bạn có mục đích gì với Duy Y nhà tôi?” Giọng nói Kiều Y đột nhiên vang lên, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người.

“Hắc hắc.....” Ngô Soái cười cười “Không dám không dám, buổi trưa tiểu đệ xin mời hai vị đi ăn.”

“Cái gì? Ngô Soái, cậu trọng sắc khinh bạn, không có lương tâm, mời người khác sao không có phần của mình?” Một bạn học của Ngô Soái nhìn qua nói xen vào. Bạn học kia tên Chu Hùng Truyền, mọi người đều gọi hắn là Tiểu Cường, bởi vì tên của hắn gần giống với tên của một ngôi sao, nên có cái biệt hiệu này.

“Phải, vậy thì cậu cũng đi cùng đi, mình mời khách, cậu trả tiền.”

“Ngô Soái, cậu cũng quá nhỏ nhen đi!”

“Đúng rồi Ngô Soái, bạn cũng quá nhỏ nhen rồi! Tiểu Cường đầu gì cũng là anh em của bạn!” Duy Y cố ý đem “Tiểu Cường” nói thành “Tiểu Cường”!

“Chị hai, em tên là Tiểu Cường!” Tiểu Cường nghiêm nghị sửa lại lỗi sai của Duy Y, nổi giận giống như chuyện nghiêm trọng của quốc gia.

“A, thì ra gọi là Tiểu Cường! Nếu vậy buổi trưa bạn mời khách là được!” Kiều Y nói, giọng còn nghiêm túc hơn, giống như chuyện quốc gia đại sự.

“Được rồi, mình tên là Tiểu Cường!” Vì không muốn mời khách nên Tiểu Cường chấp nhận thua.

Trò chuyện một lúc đã tới giờ tan học lúc nào không hay.

Bởi vì có rất nhiều học sinh nhà ở quá xa trường, trường học sắp xếp học sinh buổi trưa nghỉ lại trong ký túc xá trường, Kiều Y đăng ký một giường ở trong trường, mà Duy Y bởi vì nhà ở gần trường nên buổi trưa thường về nhà nghỉ ngơi.

Một nhóm bốn người bọn họ vào căn tin trường ăn cơm, bởi vì đều là mới quen, phía sau lại có thêm nhiều bạn học sinh gia nhập nhóm của bọn họ.

Sau khi ăn xong Duy Y liền về nhà, không nghĩ tới Ngô Soái lại ở cùng một khu chung cư với cô.

Vì đậu trường này, Ngô Soái nhận giấy báo nhập học, ba Ngô Soái cố ý mua lại một ngôi nhà trong khu chung cư. Hơn nữa, về mặt sinh hoạt trong ba năm học cấp ba của Ngô Soái cũng dễ dàng hơn.

“Mình có xe đạp, để mình đưa bạn về!” Ngô Soái nói rất tự nhiên, cũng không phải vì Duy Y là nữ sinh mà đối đãi như vậy. Duy Y có thể nhận ra được, hẳn đối với cô chỉ là tình cảm bạn bè bình thường.

“Được! Bạn đi dắt xe đạp đi, mình ở đây chờ bạn!” Duy Y không từ chối.

“Cùng đi chứ.....chỗ đậu xe cách chỗ này rất xa!”

“Chính bởi vì xa, mình mới để một mình bạn đi. Van bạn, đại gia, mới vừa đi học mình mệt chết rồi!”

“Không biết, bạn phải đi cùng mình!” Nói xong, Ngô Soái kéo cổ tay Duy Y, lôi đi giống như kéo đồ vật nặng. Một chút cũng không giống như nam nữ nắm tay nhau, lúc đầu Duy Y còn cảm thấy không tự nhiên, nhưng thấy hắn tự nhiên như vậy nên cũng không để ý.

“Anh hai.....Van bạn, bỏ qua ừm đi.....”

Trong văn phòng tổng giám đốc của cao ốc Kiều Thị.

Kiều Ngự Diễm lạnh lùng nhìn tất cả diễn ra trước mặt, Duy Y của hắn đang ngồi trên xe đạp của một bạn học, tay nhẹ đặt trên eo đối phương, vừa nói vừa cười. Bọn họ tự nhiên giống thư thanh mai trúc mã.

Mà ở trước mặt hắn, Duy Y luôn luôn cách xa, xem hắn như trưởng bối bình thường. Thậm chí là sợ ở cùng một chỗ với hắn.

Vốn dĩ hắn sẽ không thấy hết tất cả mọi việc diễn ra, chỉ vì hắn quá nhớ cô, muốn nhìn thấy cô, cho dù là nghe một chút giọng nói của cô cũng được.

Vì vậy hắn cài vào vòng đeo tay của cô một cái máy nghe lén, sau đó trong lúc đang họp nghe thấy giọng nói của con trai truyền đến, thúc đẩy hắn truy hệ thống cập vệ tinh, hắn liền thấy một màn như vậy.....

12. Chương 12: Đi Bơi

Một ngày kia Kiều Y lôi kéo Duy Y nói là muốn đi bơi.

Thì ra là ở gần chỗ của Kiều Ngự Diễm có một hồ bơi sang trọng, phí hội viên hàng tháng đều hơn một vạn, mà Kiều Ngự Diễm có một thẻ vàng ở đó, phí hội viên hàng tháng hơn hai vạn, không dùng thật tiếc. Kiều Ngự Diễm bởi vì bận nhiều việc, mỗi tháng cơ hồ dùng thẻ chưa đến hai lần, mà Kiều Y sau khi lên cấp ba lại ở gần chỗ của hắn, nếu như cô không muốn về nhà, mọi lúc có thể về chỗ của Kiều Ngự Diễm.

Kiều Ngự Diễm bởi vì cô mà thuê người giúp việc để nấu cơm.

Ngày hôm qua, lúc Kiều Y đi ngang qua hồ bơi, vừa lúc nhìn thấy Lâm Ưu Thần cùng bạn bè vừa nói chuyện vừa đi vào. Người nào đó sắc tâm nổi lên đang muốn đi vào, lại bị ngăn lại ở cửa. Sau khi hỏi Kiều Ngự Diễm mới biết hắn cũng có một tấm thẻ, mọi chuyện liền trở thành như vậy.

Kiều Y sống chết lôi Duy Y muốn đi bơi, cô đang si tình, Duy Y cũng không muốn nói nhiều. Chỉ cần không gặp Kiều Ngự Diễm là được rồi.

Mặc dù anh Kiều đã nói xin lỗi, có lẽ thật sự chỉ là sai lầm, nhưng Duy Y giống như một ngày bị răn cấm mười năm sợ hãi trong lòng.

Sau đó cô mới biết, mấy ngày nay Kiều Ngự Diễm đi Anh công tác, khoảng một hai tuần mới về.

Hai người cùng đi vào hồ bơi, bên trong tĩnh lặng, trừ hai ba người khách còn lại chỉ có hai nhân viên quản lý.

Cất đồ trên ghế dựa xong, Kiều Y hết nhìn đông rồi nhìn tây, nhìn dáng vẻ cũng biết là đang tìm người, Duy Y thì xuống nước vận động, thử một chút độ ấm của nước mới dám thả chân xuống. Mà Kiều Y không còn lòng dạ nào xuống nước, bởi vì người cô thích không có ở đây.....

Đồ bơi của Duy Y rất kín, Kiều Y nói rồi, hôm nay cô muốn làm nữ chính, khiến Lâm Ưu Thần chú ý, cho nên hai người chọn đồ bơi rất khác nhau.

Vào lúc Kiều Y biết Lâm Ưu Thần không có ở đây liền quay về bên cạnh Duy Y.

“Bạn chờ một chút đi, dù sao người ta cũng đã đi thực tập rồi, làm sao có thời gian rảnh rỗi như chúng ta được.” Duy Y an ủi. Nói ra thì Kiều Y thăm mền Lâm Ưu Thần cũng đã lâu rồi, ít nhất cũng một năm rồi. Mặc dù Lâm Ưu Thần đẹp trai ưu tú, hơn nữa không có bạn gái, nhưng lớn hơn Kiều Y bảy tuổi. Duy Y cảm thấy hai người không xứng đôi, cô rất khó tưởng tượng được hai người về sau làm sao có thể ở cùng một chỗ. Chừng hai năm nữa, Lâm Ưu Thần đã là thành phần ưu tú trong xã hội, mà Kiều Y còn là học sinh cấp ba.....

Cô thật không nhẫn tâm đả kích cô ấy.

“Ai, cũng chỉ có thể ngồi chờ thôi.....bạn muốn xuống nước sao?”

“Tất nhiên rồi.....Bằng không tới đây làm gì?”

“Vậy bạn chơi trước đi, mình không muốn xuống nước, chị cả của mình tới.” Kiều Y quần khăn lông lớn quanh hông, bắt đầu nói.

Cô thật là không có tâm tư để chơi, rõ ràng là cô mộng mị tới đây, còn phải giả bộ muốn tới đi bơi. Duy Y thật sự nhịn không được.

“Ai, bạn có nghĩ tới hay không, nếu như anh ưu Thần không thích thì bạn làm sao?” Duy Y đã xuống nước, người nằm cạnh bên hồ bơi, hai chân không ngừng đập tung nước.

“Huh, mình là một cô gái vô cùng xinh đẹp như vậy, hẳn có thể không thích mình sao?”

“Vậy sao bạn không thử lộ với hắn?”

“Vấn đề là mình mới mười sáu tuổi. Đi? Bạn mua vòng tay khi nào vậy? Hình dáng rất đẹp nha, mình xem một chút.....” Kiều Y đến cạnh hồ bơi.

“Cái này sao.....Nhưng mà không gỡ ra được!” Duy Y thử hai ngày nhưng vẫn không gỡ ra được, chỉ chưa đem đập mà thôi. Dù sao cũng là quà người ta tặng, mặc dù không thích, nhưng nhìn món đồ này cũng có giá trị cao. Dĩ nhiên là không thể làm hư.

“Mình xem một chút!” Kiều Y lôi kéo tay của Duy Y nhìn kỹ, mẹ Kiều Y cũng có vòng tay như vậy, tự nhiên sẽ muốn nhìn một chút đồ của Duy Y.

“Cái này cũng không tệ, tinh thể trong suốt, sáng bóng, nghe âm thanh này, oa.....Mình chưa từng thấy qua vòng tay tốt như vậy!”

“Theo như bạn nói, vòng tay này rất quý có phải hay không?” Duy Y cẩn thận hỏi.

“Mình cũng không biết giá tiền là bao nhiêu, nhưng mẹ mình có một cái, so với cái này cũng là mười hai mười ba vạn.....Ai, làm sao bạn có vòng tay này?” Kiều Y tò mò hỏi, mặc dù cô biết gia đình Duy Y cũng không tệ, nhưng dưới sự quản lý của mẹ Duy Y, bà ấy không thể nào mua vòng tay quý như vậy, chỉ có thể là do người khác tặng.

“Cái này thật ra là do anh trai bạn đưa!” Duy Y vốn thẳng tính nói, nhưng lại không có biện pháp gỡ vòng tay ra đưa cho Kiều Y.

Vừa nghe Kiều Y nói vòng tay có giá khoảng mười mấy vạn, Duy Y thật đúng là bị hù sợ. Nếu để cô biết giá trị thật của chiếc vòng trên trăm vạn, cô chắc sẽ đem tay chặt đi trả vật này cho người ta.

“Cái gì? Anh trai mình đưa? Anh ấy tại sao lại tặng cho bạn món đồ đắt tiền như vậy? Thật là kỳ quái!” Kiều Y vừa hô một tràng, liền thu hút ánh mắt của mọi người, cũng vừa lúc Lâm Ưu Thần nhìn thấy bọn họ ở bên này.

Kiều Y thật không thể tưởng tượng được, anh trai với Duy Y rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hai cô bé nhìn xung quanh, tất cả mọi người đều nhìn họ, Kiều Y đỏ mặt, cô thật là kích động.

Phát hiện có người đi về phía mình, Kiều Y vừa nhìn, hồn liền bay đi mất.

Tại sao anh Thần Ưu lại xuất hiện trong tình huống như vậy? Cô thật muốn nhảy xuống nước.

“Anh Ưu Thần, anh cũng ở đây sao?” Hồn Kiều Y bị dọa đi mất, không dám chào hỏi với người ta, không thể làm gì khác hơn là ho khan. Nha đầu Kiều Y này đúng là chỉ mạnh miệng, lúc bình thường còn có thể nói, anh Ưu Thần vừa đến trước mặt cái gì cũng không dám nói.

“Hai cô nhóc thế nào cũng đến chỗ này! Ha ha, thật là trùng hợp! Anh ở gần chỗ này, thường xuyên đến đây, nhưng mà các em.....”

“Nhà anh trai Kiều Y cũng ở gần đây, cũng có thể hội viên ở đây, nhưng mà ít sử dụng, nên liền để cho Kiều Y dùng.”

“Hóa ra là như vậy!” Lâm Ưu Thần đem đồ vật để lên trên bàn.

“Anh Ưu Thần, anh này là ai vậy?” Duy Y chỉ vào người đàn ông đi cùng Lâm Ưu Thần, nhìn qua cũng bằng tuổi Lâm Ưu Thần, đáng đáp bình thường.

“Đây là em trai anh Cát Phàm, đây là Duy Y, là con gái của cô giáo anh, Kiều Y, bạn học của Duy Y!”

“Chào các bạn!” Cát Phàm cất giọng chào.

“Chào bạn!”

“Di, Kiều Y, tại sao em không xuống nước?” Lâm Ưu Thần vận động, nhưng vẫn không thấy Kiều Y xuống nước.

“A, cô ấy.....” Duy Y vừa định nói chuyện, liền bị Kiều Y bên cạnh che miệng.

“Em không biết bơi!” Kiều Y mở to mắt trừng trừng nhìn Duy Y.

“Hóa ra là như vậy, vậy anh dạy em nha!”

“Thật sao? Quá tốt.....Cám ơn anh Ưu Thần!” Kiều Y vui như trên mây, Duy Y nghĩ như vậy, cô đoán chừng là quên đi người thân là mình rồi.

“Không phải chị cả của bạn tới sao?” Duy Y nhỏ giọng nhắc nhở.

“Không cần phải lo, đã gần kết thúc rồi!” Kiều Y cũng nhỏ giọng trả lời.

Cô thật sự điên rồi, vì anh Ưu Thần, chuyện gì cô cũng có thể làm.....

13. Chương 13: Vòng Tay

Duy Y đứng nhìn Lâm Ưu Thần dạy Kiều Y vốn đã biết bơi tập bơi, cô liền buồn bực.

Kiều Y kia chính là trọng sắc khinh bạn, gọi cô tới đây lại gạt cô qua một bên.

Bơi qua lại hai vòng, lại so tài với Cát Phàm hai vòng, thật không phải là đối thủ của hắn, trở lại ngồi trên ghế dựa uống nước trái cây. Cát Phàm cũng đi tới, ngồi bên cạnh nói chuyện phím cùng cô.

Thì ra Cát Phàm cùng Lâm Ưu Thần cùng học một trường, nhưng nhỏ hơn Lâm Ưu Thần hai tuổi, vẫn đang là sinh viên năm nhất. Bởi vì cùng là học sinh, từ từ, Duy Y liền bị chủ đề của Cát Phàm hấp dẫn.

Hắn nói chuyện ở trường đại học cho cô nghe, nói chuyện lúc còn học cấp ba, nói thầy cô giáo như thế nào, toán lý hóa học như thế nào cho hiệu quả.....Tóm lại là Cát Phàm có rất nhiều chuyện nói với Duy Y.

Duy Y ở bên này nghe, Kiều Y ở bên kia lại đỏ mặt giả bộ không biết bơi.

Lâm Ưu Thần hẹn Kiều Y về sau mỗi ngày hắn sẽ đến đây dạy cô tập bơi. Duy Y tất nhiên cũng phải đi cùng.

“Duy Y, anh Ưu Thần rất đẹp trai.....” Kiều Y cười đến nỗi không thể khép miệng lại được.

“Ồ háo sắc, trọng sắc khinh bạn, đem mình ném qua một bên.....”

“Cái gì, không phải có Cát Phàm bên cạnh bạn sao! Mình thấy các bạn trò chuyện rất vui vẻ! Hơn nữa vóc đáng Cát Phàm cũng rất hấp dẫn, nhưng vẫn không bằng anh Ưu Thần.”

“Bạn nói gì vậy, mình chỉ thích anh Trạch Vũ, mình sẽ không loạn tưởng!”

“Ồ ơ ơ, anh Trạch Vũ là của bạn sao? Tại sao bạn không thổ lộ với anh ấy. Bạn thật ngốc, ngay khi anh ấy ra chuẩn bị ra nước ngoài là bạn phải thổ lộ rồi, bạn nghĩ đi, ở nước ngoài nhiều con gái đẹp như vậy, ai biết được ba năm sau quay trở về anh ấy có còn độc thân hay không, nếu như anh ấy đem bạn gái về, bạn nhất định sẽ đau lòng đến chết.”

Nghe Kiều Y nói trong lòng Duy Y thoáng lo lắng, cô ấy nói đúng, mặc dù cô cùng anh Trạch Vũ cùng nhau lớn lên, nhưng không thể nào đảm bảo anh ấy sẽ không có bạn gái.

“.....Mình định đợi đến sau khi tốt nghiệp mình sẽ thổ lộ.” Thấy dáng vẻ thất thần của Duy Y, Kiều Y biết cô ấy lại đa tình. Nhưng cô cũng chỉ có thể nói thật mà thôi.

“Ai nha, bạn đừng nghĩ nữa.....khi anh ấy trở về bạn có thể thổ lộ với anh ấy! Mình cảm thấy anh Trạch Vũ cũng thích bạn!”

“Ai, thôi, mình về đây.” Cô bước đi như người vô hồn, Kiều Y thật là hết cách với cô, cô còn muốn hỏi rõ cuộc cô ấy cùng với anh trai đã xảy ra chuyện gì.

Về đến nhà, ba mẹ đã chuẩn bị cơm, lúc ăn cơm rồi cuộc mẹ Duy Y cũng hỏi chuyện chiếc vòng tay. Chuyện này bà suy nghĩ mấy ngày rồi, lúc trước cho rằng Kiều Y cho con bé mượn đeo, không nghĩ tới qua mấy ngày rồi, vẫn không thấy con bé tháo xuống.

Tròng lòng không khỏi có chút bận tâm, dù sao vòng tay kia có giá trị rất lớn. Mẹ Duy Y trước khi chưa biết rõ chuyện gì sẽ không trách cứ con gái, dù sao cũng là một người giảng viên ưu tú, phương thức giáo dục của bà cũng sẽ khác với người bình thường.

“Cái này là anh trai Kiều Y tặng.”

“Anh trai Kiều Y tặng? Tại sao hẳn lại tặng cho con một món quà quý trọng như vậy?” Vừa nghe là con trai tặng, mẹ Duy Y thật sự kinh hãi, trong lòng không khỏi lo lắng.

“Con cũng không biết, có thể.....có thể là trùng hợp, vào ngày sinh nhật Kiều Y anh ấy tặng cho con, bởi vì hôm đó con giúp anh Kiều chọn quà sinh nhật cho Kiều Y!” Xin lỗi mẹ, con nói dối người. Tha thứ cho con không thể nói sự thật ẹ biết.....

“Có thể là người ta muốn cảm ơn con vì đã giúp chọn quà!” Mẹ Duy Y nói như vậy. Sau khi nói ra lời này chính bà cũng không tin, nào có người tặng một cô bé món quà có giá trị như vậy? Anh trai của Kiều Y không biết sao lại tốt như vậy! Duy Y nhà bà còn nhỏ như vậy, cũng không thể học thói xấu được, những đứa trẻ ở tuổi này rất dễ học những thói xấu.

“Hôm nào gặp cậu ấy con đem trả lại đi! Một đứa trẻ đeo đồ quý giá như vậy là không tốt, biết không?”

“Dạ, con biết rồi!”

“Thật biết nghe lời! Ăn cơm đi!”

Duy Y thật sự nuốt không trôi, cô cũng nghĩ muốn trả lại cho người ta, nhưng mà vẫn không thể tháo ra được.....

Sau khi về phòng, Duy Y quyết định muốn đem vòng tay quý giá trả lại cho người ta, ban đầu cô chỉ nghĩ vòng tay có giá mấy trăm, không nghĩ tới là hơn mười vạn. Cô vừa nghe cũng rất bối rối.

Vừa nghĩ cô vừa dùng sức tháo vòng tay ra, tay cũng đỏ lên. Lại đi vào phòng vệ sinh thoa xà phòng lên, nhưng vẫn không thể tháo ra.

Chuyện gì vậy, ngày hôm đó đeo vào rất dễ.

Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại vang lên, Duy Y vội vàng rửa tay đi lấy điện thoại. Là một dãy số xa lạ, hơn nữa là số ở nước ngoài, chẳng lẽ là anh Trạch Vũ.

“Alo, Xin chào!” Duy Y nghĩ là anh Trạch Vũ, giọng nói không khỏi có chút hưng phấn.

“Duy Y, anh là anh Kiều Ngự Diễm!” Bên kia truyền đến âm thanh trầm ổn.

“Anh Kiều? A, xin chào anh Kiều.....” Duy Y hiển nhiên không nghĩ tới là hẳn gọi. Giọng nói cũng có chút không tự nhiên.

“Em đang vội sao?”

“Không có, anh Kiều tìm em có chuyện gì không?”

“.....Duy Y.....Vòng tay đó là anh tặng em, không cần trả lại cho anh.” Mặc dù hẳn đang ở nước ngoài, lúc nào cũng có thể biết được từng cử động của cô. Dĩ nhiên có thể biết cô muốn tháo vòng tay ra.

“Anh Kiều, làm sao anh biết.....”

“Cảm giác!”

“Nhưng món quà này so với em quá quý giá, em thật sự là không thể nhận! Hơn nữa bây giờ em rất cố gắng tháo ra, chờ em tháo ra rồi sẽ trả lại cho anh, mẹ em đã nói rồi, muốn em trả lại cho anh.”

“Nếu như vậy, thì từ từ tháo ra, đừng làm mình bị thương!” Kiều Ngự Diễm nghĩ, dù sao cô ấy cũng không thể tháo ra, trước mắt, hấn không muốn xảy ra xung đột với cô. Để tránh cho cô lưu lại ấn tượng xấu.

“Ừ, được, anh Kiều khi nào thì anh về? Em sẽ trả lại cho anh!”

“Không cần phải vội, em cứ từ từ. Khi nào anh về sẽ gọi điện thoại cho em.”

“Vậy cũng được. Tạm biệt anh Kiều!”

“Ừ, nghỉ ngơi sớm một chút.....” Cho đến khi nghe thấy âm thanh tắt máy, Kiều Ngự Diễm mới nhẹ nhàng nói một câu “Ngủ ngon, công chúa của anh!”

Hoạt động mỗi ngày của cô, gặp ai, tiếp xúc với ai, ở trong trường học có những chuyện gì, tất cả những chuyện liên quan đến cô, mọi thứ đều thông qua vòng tay truyền đến tai hấn.

Em gái hấn yêu sớm, hấn có thể không can thiệp. Nhưng Duy Y thì không được. Cô ấy là của một mình hấn, ai cũng đừng nghĩ sẽ lấy được.

Bạch Trạch Vũ nam sinh đó du học ở Anh.....

Kiều Ngự Diễm cầm điện thoại lên, nhanh chóng ấn một chuỗi dãy số, vang lên hai tiếng chuông, đối phương liền nghe máy.

“Giúp tôi điều tra một chút, Bạch Trạch Vũ người Trung Quốc, ở chung cư XX, đang du học ở Anh. Nghĩ cách làm cho hấn trong vòng ba năm không thể về nước.”

Muốn thổ lộ, hấn tuyệt không cho phép.

14. Chương 14: Duy Y Bị Thương

Ngày hôm sau, Kiều Y mang khuôn mặt gấu mèo đến lớp. Thấy Ngô Soái, Tiểu Cương ngồi cười, Duy Y càng thêm khẳng định hôm qua cô ấy lại suy nghĩ lung tung đến điên rồi.

Kiều Y thật điên, vì anh Ưu Thần, ngay cả thân thể của mình sa sút cũng không quan tâm. Chắc chắn cô ấy rất thích anh Ưu Thần.

“Ngày mai là thứ bảy, bọn mình đi pic nic được không? Đi thăm thành phố G” Ngô Soái đề nghị rồi hét lớn hai tiếng trong lớp, kết quả chỉ có Duy Y cùng hai người kia đồng ý mà thôi. Mặc dù không nhiều người, nhưng dầu gì cũng coi như là có bạn rồi.

Ngô Soái thích đi xe đạp, đặc biệt là đạp xe đi dạo. Vừa đến thành phố này không lâu, hấn đều đã đi quanh khu phố này một lần, hơn nữa còn là tự mình đi, cầm theo bản đồ, một bình nước cùng một chút lương khô là có thể đi. Hấn thích hoạt động bên ngoài như vậy, nhưng bởi vì mới tới nơi này, chưa quen được nhiều người, lúc trước khi còn ở nhà hấn còn có một cái xe lớn.

Xem ra đã tìm được bạn đi chơi cuối tuần này.

Quan hệ của Duy Y, Kiều Y, Ngô Soái cùng Tiểu Cương rất tốt, ở trong trường học bốn người cũng rất tốt. Hơn nữa Ngô Soái cùng Tiểu Cương rất dí dỏm và vui vẻ.

Đặc biệt là Ngô Soái, khi ở bên cạnh hấn cảm thấy rất nhẹ nhõm, thư thái.

“Ba bạn có xe không?”

“Mình ngồi xe đi được không?” Kiều Y nhìn thấy ánh mắt khi dễ của Ngô Soái, giọng nói càng nói càng nhỏ.

Cô là đại tiểu thư từ bé đến lớn không học qua đi xe đạp, trong nhà có bốn chiếc xe chuyên đưa đón, cô còn phải học đi xe đạp sao? Nhưng bây giờ nhìn thấy ánh mắt khi dễ của ba người, Kiều Y cảm thấy thật là xấu hổ.

“Dĩ nhiên là không được.....như vậy là có ý gì, hoặc là bạn không tham gia, hoặc là bạn đi mua ngay một chiếc xe đạp. Duy Y, bạn thì sao?” Ngô Soái trời sanh là người lãnh đạo, chỉ một chút hấn liền có thể nắm quyền chỉ đạo.

“Mình có xe đạp, nhưng không giống loại của bạn, của mình là xe dành cho con gái đi, không bền chắc lắm!”

“Cái này khó lắm! Nếu không hai người các bạn đi thuê một chiếc xe đạp đôi thôi. Chính là loại hai người cùng đạp, như vậy Kiều Y cũng có thể tham gia.” Tiểu Cương đề nghị. Tiểu Cương giống như con khỉ, học tập không ra gì nhưng đầu óc rất nhanh nhạy.

“Chủ ý này không tệ, đề nghị kia hay lắm, hẹn sáng ngày mai gặp nhau tại trước cổng trường!”

Sau mọi người lại hẹn buổi tối đi mua đồ ăn thì tốt hơn, lại đi thuê một chiếc xe đạp, bởi vì Kiều Y phải về nhà, mà nhà Tiểu Cương cách trường học cũng khá xa, công việc chuẩn bị liền do hai người Duy Y cùng Ngô Soái làm. Ai bảo bọn họ cùng ở khu chung cư?

Trong lúc thuê xe đạp, Duy Y đụng phải Cát Phàm. Cái kẻ sinh viên năm thứ hai đại học trầm ổn thế nhưng cũng là kẻ yêu thích xe đạp, hơn nữa còn làm trong tiệm xe đạp này. Nghe Cát Phàm giới thiệu, hấn rất biết độ xe, ngay lập tức có thể cùng Ngô Soái nói chuyện rất tự nhiên.

“Duy Y, thì ra bạn có bạn trai nha!” Trước khi chia tay Cát Phàm nói cứ như trước mặt Ngô Soái, biểu hiện vô cùng thất vọng. Xem ra là hấn thích Duy Y, hơn nữa còn hiểu lầm Duy Y cùng Ngô Soái là một đôi.

Ngô Soái cũng không phải là kẻ ngốc, liếc mắt nhìn có thể hiểu, đưa tay tùy tiện quàng qua vai Duy Y “Giống vậy sao?”

Duy Y xem ra rất gầy, lại biết cách ăn mặc, Ngô Soái cảm thấy cô như vậy rất tự nhiên, hơn nữa lại quá xinh đẹp, nhưng là hấn không muốn có quan hệ hữu nghị với cô. Thì ra cô bé này ở bên ngoài cũng có nhiều người thích như vậy.

“Cái gì, ai là một đôi với hấn. Tránh xa một chút.....” Duy Y giương một tay lên, đem Ngô Soái đẩy ra xa.

Nhìn bọn họ tự nhiên như vậy, Cát Phàm liền hiểu, bọn họ không phải quan hệ trai gái. Hơn nữa Duy Y và Ngô Soái trước mặt đáng vẻ cười rất vui vẻ, quan hệ của bọn họ làm cho nhiều người hâm mộ cùng ghen tỵ.

Tạm biệt Cát Phàm, hai người lại đi mau đồ ăn. Lúc này mới xách bao lớn bao nhỏ về nhà.

“Duy Y, ngày mai bạn đến nhà mình sớm một chút, một mình mình không thể giải quyết nhiều đồ như vậy.” Đưa Duy Y về tới dưới lầu, Ngô Soái không quên dặn dò.

“Biết rồi, bái bai!”

Thành phố G ở vùng ngoại thành, Duy Y, Ngô Soái, Kiều Y còn có Tiểu Cương, bốn người đạp ba chiếc xe chạy về hướng về khu Hồ Điệp Cốc.

Hồ Điệp Cốc không phải là nơi có rất nhiều bướm bướm, nơi đây là một thôn nhỏ, mà thôn nhỏ bị một công ty gì đó trồng rất hoa cỏ phong phú, hình như là dùng để làm khu nghiên cứu nông nghiệp.

Nơi này mặc dù đẹp vô cùng, đúng là chỗ du lịch rất tốt, là Ngô Soái vô tình phát hiện ra. Xem ra người biết chỗ này rất ít.

Chơi ở chỗ này hơn nửa ngày, cuối cùng phải trở về trong thành phố trước lúc trời tối. Mọi người đều mang dáng vẻ chưa thỏa mãn.

Trên đường trở về thành phố, Tiểu Cương nói muốn đi thử xe đạp đôi, vì vậy liền đổi xe với Duy Y.

Không đổi thì thôi, khi đã đổi Duy Y liền xảy ra chuyện. Không biết tại sao lại như vậy, có lẽ là do đi không quen xe của Tiểu Cương, mới vừa đi chưa được bao xa liền ngã nhào. Bị trật mắt cá chân, lòng bàn tay cũng bị rách da, chảy máu, đau rát. Đầu gối giống như bị tảng đá cửa vào, tạo thành một vết rách.

Đau đến nỗi Duy Y khóc không thành tiếng.

Lần này thật sự là hỏng rồi.

Mặc dù Ngô Soái là người lạnh lợi nhưng lần này đụng phải chuyện này khó tránh khỏi hoảng loạn. Trên người lại không mang theo đồ dùng cứu thương.

Những vết thương trên người Duy Y không có vấn đề gì lớn, chỉ là miệng vết thương trên đầu gối không ngừng chảy máu. Ngô Soái thấy như vậy không ổn, liền cuống quýt dùng khăn tay màu trắng của mình băng vết thương lại, mục đích là không muốn vết thương chảy máu nữa. Nhưng bởi vì là mùa hè, khăn tay thật ra thì nhiều mồ hôi, mang theo các loại vi khuẩn khi đi dã ngoại, không nên dùng để băng vết thương.

“Trước hết chúng ta chờ một chút, Duy Y bạn che vết thương lại chờ lộn xộn, ngồi ở chỗ này nghỉ ngơi, đợi máu ngừng chảy.”

“Duy Y, có đau không? Bạn kiên nhẫn một chút nha.....” Kiều Ý gấp đến nỗi thiếu chút nữa là khóc.

“Có đau một chút, đau.....”

Bởi vì lúc đi bọn họ đi xe đạp, mặc dù trong đó thỉnh thoảng có người đi ngang qua, nhưng đều là đi vào trong thôn. Không có ai có định dừng lại giúp bọn họ. Bất đắc dĩ, Ngô Soái vội vàng rút điện thoại kêu xe cứu thương.

Nửa tiếng trôi qua, mặt trời từ từ lặn, xe cứu thương vẫn chưa thấy tới, mà lại thấy anh trai Kiều Y là Kiều Ngự Diễm tới.

Lúc Kiều Ngự Diễm xuống xe, chỉ thấy ba đứa trẻ choai choai vây xung quanh Duy Y.....

Bình thường Kiều Ngự Diễm đã đủ dọa người rồi, vậy mà hôm nay phải hình dung khuôn mặt của hắn đầy âm khí. Nếu như không phải vừa lúc hắn xuống máy bay, nếu như không phải hắn cài vào vòng tay của Duy Y, mọi lúc có thể nghe được mọi âm thanh của cô, Duy Y của hắn có phải kêu trời không thấu, kêu đất chẳng hay rồi sao?

Ánh mắt lạnh lùng quét qua Ngô Soái. Hắn nên cho tên kia một chút cảnh cáo. Để tránh cho hắn lại đưa bảo bối vào nguy hiểm.

“Anh hai, sao anh lại ở đây?”

15. Chương 15: Bị Thương-2

“Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao không đi bệnh viện?” Giọng nói lạnh lẽo từ trên người Kiều Ngự Diễm truyền đến, mang theo vẻ uy nghiêm không thể phản kháng.

Giọng điệu giống như đang trách cứ, ba đứa trẻ im lặng không dám phản bác, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Duy Y, giống như làm sai trái chờ chịu phạt.

Thấy ba người đứng ở một bên không dám cử động gì, Kiều Ngự Diễm cũng không trách móc gì nữa, biết lỗi là tốt rồi. Hiện tại phải đưa Duy Y đi bệnh viện để xử lý vết thương kịp thời.

Hắn bước hai bước liền đứng ở bên cạnh Duy Y, nhìn thấy khắp người cô đều là máu, chiếc khăn quấn quanh vết thương cũng nhuộm không ít máu. Thấy cô như vậy trong lòng hắn xót xa.

Trước khi tới, hắn đã biết Duy Y bị trật chân rồi, nhẹ nhàng lật chiếc khăn tay, trên đầu gối hiện ra một vết thương bị rách thành một đường dài, máu đã ngừng chảy, nhưng nhìn rất ghê. Lại mở ra hai bàn tay cô, cùi chỏ cũng bị trầy xước chảy máu.

Mà mấy đứa trẻ không biết trước tiên nên gọi cấp cứu 120.

Tí nữa là giờ cao điểm, xe cứu thương chỉ sợ là bị kẹt xe khó có thể đến. Thật là một đám trẻ con không biết trời cao đất dày.

Biểu hiện của Kiều Ngự Diễm thật sự làm Duy Y sợ, hắn không nói lời nào so với bình thường càng thêm đáng sợ. Mặc dù mình là người bị thương, biết hắn sẽ không trách cứ mình, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy lạnh.

Người bị thương không phải Kiều Y, tại sao anh Kiều lại tức giận như vậy?

Kiều Ngự Diễm nhẹ nhàng ôm lấy Duy Y, trực tiếp bế vào trong xe, nói tài xế lái xe đến bệnh viện gần nhất, tốt nhất là không bị kẹt xe.

Kiều Y cũng muốn đi lên xe, kết quả bị Kiều Ngự Diễm trừng mắt “Giúp bọn họ đem xe quay trở về.”

“A!” Cô ngoan ngoãn trở về bên cạnh Ngô Soái.

Cửa xe từ từ mở ra, bên trong xe cũng tĩnh lặng vô cùng đáng sợ. Duy Y cũng không dám nhìn Kiều Ngự Diễm.

“Bác Vương, hòm thuốc ở chỗ nào?” Kiều Ngự Diễm hỏi.

“Tổng giám đốc Kiều chỉ có một ít thuốc bình thường cũng thuốc giảm đau thôi!”

“Lấy ra!” Kiều Ngự Diễm nhận lấy, lấy từ bên trong ra thuốc giảm đau cho Duy Y, lại đưa một bình nước cho cô. “Uống thuốc sẽ khá hơn một chút!”

Duy Y thấy đưa ột bình nước cùng một viên thuốc cũng không dám hỏi là thuốc gì, liền nhận lấy uống. Tha thứ cho lá gan của cô, lúc này anh Kiều thật sự rất đáng sợ.

Kiều Ngự Diễm đầy nắp bình nước lại, lôi lấy ra từ trong hòm thuốc bông gòn, nhẹ nhàng lau chỗ lòng bàn tay bị xước của cô, bùn đất xung quanh không lau sạch sẽ dễ bị nhiễm trùng, đặc biệt là thời tiết này.

“Ai nha, anh Kiều, đau, nhẹ một chút.....” Duy Y thấy đau lại thấy vẻ mặt Kiều Ngự Diễm đã thả lỏng, nên mới dám kêu đau với hắn.

Duy Y muốn rút tay mình về, không để cho hắn đụng vào miệng vết thương, lại bị hắn cầm ngược cánh tay, không thể rút về được.

“Biết đau sao?” Giọng của Kiều Ngự Diễm vẫn có chút không tốt. Nhưng hắn bắt đầu nói chuyện cũng không còn đáng sợ nữa, so với lúc trầm mặc tốt hơn nhiều. Hơn nữa rõ ràng Duy Y cảm thấy, anh Kiều vì mình bị thương mà tức giận.

“Vết thương trên đầu gối tương đối nghiêm trọng, chỉ có thể để đến bệnh viện xử lý.” Kiều Ngự Diễm lại cúi người xuống xem vết thương trên đầu gối của cô. Cử chỉ đó khiến cho Duy Y cảm thấy hắn giống như ba của mình, nếu như ba cô ở đây bây giờ, ba cô nhất định cũng sẽ làm như vậy.

Mặc dù người làm là Kiều Ngự Diễm, làm cô cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng cô cũng chỉ có thể coi hắn như ba hoặc anh trai của mình. Để mình không phải để ý.

Hắn quá dịu dàng như vậy cô chưa bao giờ gặp. Mà sự dịu dàng đó cô chưa bao giờ nghe Kiều Y nói qua. Cô tiếp xúc với hắn chưa nhiều, nhưng cảm giác hắn sẽ không ôn nhu như vậy.

“Anh Kiều, cảm ơn!” Duy Y để chân bị thương qua một bên, bởi vì cô cảm thấy hắn dựa vào cô quá gần, mà hắn ột mét chín, giống như bao trùm toàn bộ cơ thể cô. Cảm giác vô cùng mập mờ.

“Không có gì!” Kiều Ngự Diễm ngồi ngay ngắn lại, vẻ mặt trở về trạng thái bình thường.

Bảo bối của hắn dường như đã ý thức được cái gì đó, đây là một hiện tượng tốt, hy vọng cô có thể đối xử với hắn như mọi người, còn có giữ khoảng cách nhất định với Ngô Soái.

Mặc dù trong lòng bởi vì một chút cử động nho nhỏ của cô mà cảm thấy mất mát, nhưng cô bắt đầu ý thức được khoảng cách nam nữ. Đây là điều tốt.

“Anh Kiều, không phải anh ra nước ngoài sao? Làm sao sẽ.....” Làm sao sẽ xuất hiện ở thôn đó? Hai người cùng im lặng, không khí trở nên lung túng, vì vậy Duy Y hỏi.

“Mới vừa quay về, vừa xuống máy bay liền đi ngang qua chỗ đó!” Đúng là đi ngang qua gần đó, chứ không phải đi ngang đoạn đường kia thật. Vừa nghe thấy cô xảy ra chuyện, hắn liền nói tài xế lái xe đến chỗ cô ấy.

“A!”

Không lâu sau, xe dừng lại trước cửa bệnh viện, Kiều Ngự Diễm xuống xe trước, lại đi vòng qua bên kia mở cửa ôm lấy người ngồi trong ra ngoài.

Duy Y nhỏ bé dựa vào trong ngực hắn, nhìn cũng giống như một đứa trẻ tám tuổi bình thường.

Vừa vào bệnh viện liền có bác sĩ vội vàng chạy tới xem xét, giống như bọn họ đã nhận được thông báo từ trước.

Bác sĩ giúp Duy Y xử lý vết thương, bởi vì đau, Duy Y mấy lần muốn khóc lên, Kiều Ngự Diễm thấy thật đau lòng. Thật muốn đâm cho tên bác sĩ đó.

Không lâu sau, vết thương rớt cuộc cũng được xử lý tốt. Đầu gối bị thương nặng nhất, miệng vết thương quá lớn phải khâu ba mũi.

Bác sĩ vốn muốn cô ở lại một buổi tối để theo dõi, vết thương kia nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, có thể ở lại bệnh viện là tốt nhất. Nhưng Duy Y nói thế nào cũng không chịu ở lại, nói là sợ ba mẹ lo lắng.

Sắc mặt Kiều Ngự Diễm liền lạnh xuống, ở trước mặt Duy Y gọi điện thoại ẹ Duy.

Duy Y tức giận, cũng không dám biểu lộ trước mặt hắn, hừ, những sự dịu dàng vừa rồi kia tất cả đều là giả.....Duy Y thầm nghĩ. Cô nào biết Kiều Ngự Diễm là vì nghĩ cho cô, nếu buổi tối phát sốt lại phải đưa tới bệnh viện không phải là phiền phức sao.

Không lâu sau Kiều Y, Ngô Soái cùng Tiểu Cương cũng chạy tới bệnh viện, thấy vết thương của cô đã được xử lý tốt, lo lắng trong lòng cũng giảm xuống.

Lại thấy ba mẹ Duy Y đều tới, trong lòng cũng an tâm không ít. Đồng thời cũng áy náy, đặc biệt là Tiểu Cương cùng Ngô Soái. Buổi pic nic hôm nay là do Ngô Soái tổ chức, mà yêu cầu đi xe chính là Tiểu Cương, hai người này đứng trước mặt ba mẹ Duy Y nói xin lỗi vô số lần.

Ba mẹ Duy Y cũng không phải người không biết lý lẽ, con gái bị thương mặc dù rất đau lòng, nhưng cũng biết không phải lỗi của người ta. Nói hai ba câu sau đó để mấy đứa trẻ về nhà ăn cơm. Mà Kiều Y đã quen thuộc với nhà Duy Y, muốn ở lại, cũng bị mẹ Duy Y đuổi về.

Mấy đứa trẻ đi chơi cả ngày cũng đã mệt rồi.

Kiều Ngự Diễm đưa Kiều Y ra cửa cho tài xế đưa về nhà, sau đó quay vào trong.

Đối với người con trai đã cứu con mình, ba mẹ Duy Y đều biết rõ. Anh trai Kiều Y, đồng thời cũng là tổng giám đốc công ty Kiều Thị, mẹ Duy không biết Kiều Thị lớn như thế nào, bà chỉ biết chiếc vòng đeo trên tay Duy Y là của người đàn ông này đưa. Xem như hắn là anh của Kiều Y, cho nên thái độ đối với hắn cũng phải khác.

Ba Duy lại không như vậy, ở trên thương trường nhiều năm như vậy, ông không thể không biết Kiều Thị. Chỉ là ông không nghĩ tới, Kiều Y thường đến nhà chơi lại là tiểu thư của Kiều Thị. Ông nhất định không bỏ qua cơ hội này.

16. Chương 16: Xuất Viện

Không biết Kiều Ngự Diễm nói những gì với ba mẹ Duy Y, Duy Y một mình ở trong phòng ăn đồ ăn, sau khi ăn cơm tối ba người mới quay trở lại.

Sau đó ba mẹ đi ra ngoài, nói là muốn về nhà lấy đồ. Chỉ để lại Kiều Ngự Diễm ở bên cạnh cô.

Cô đoán trong lúc ba người đứng ngoài cửa nói chuyện, có liên quan đến việc cô bị thương, chẳng lẽ cô bị thương nặng vậy sao? Không thể nào.

Nghĩ không ra, Duy Y không thể làm gì khác là buông tha, bởi vì chơi cả ngày, cũng rất mệt, lúc Kiều Ngự Diễm trở lại cô đã ngủ rồi.

Hắn ngồi xuống trước giường, nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ bé của cô, trên bàn tay có băng thuốc, chỗ đó té bị xước không nhẹ, hai tay không giống nhau, tay còn lại thì truyền nước biển.

Kiều Ngự Diễm càng nhìn càng đau lòng.

Ngay cả em gái hắn cũng chưa từng làm cho hắn có cảm giác như vậy.....

Thấy trên người cô toàn là máu, hắn như muốn giết đứa trẻ Ngô Soái đó. Trong tim giống như dừng lại một nhịp, có lẽ cô đã khắc sâu trong lòng hắn.

Duy Y ơi Duy Y, em phải nhanh lớn lên một chút, nếu tiếp tục như vậy, anh sợ sẽ không đợi được đến lúc em lớn lên.

Nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay cô, Kiều Ngự Diễm nhẹ nhàng đắp chăn cho cô, sau đó đi ra ban công.

“Denis, đem mọi chuyện gạt sang một bên, ngày mai tiếp xúc với công ty thương mại Nam Cảng, không, không phải thu mua, chỉ là hợp tác, không phải xí nghiệp lớn. Tôi có lý do riêng.....”

Tắt điện thoại di động, Kiều Ngự Diễm trở lại bên giường, Duy Y vẫn đang ngủ, có thể đến ngày mai mới tỉnh.

Ngày hôm sau Duy Y tỉnh lại, bên cạnh chỉ có mẹ. Kiểm tra một chút, thấy không sao bác sĩ mới đồng ý ký giấy cho xuất viện.

Ba Duy chưa tới đón cô xuất viện, chỉ có Kiều Y cùng với Ngô Soái đến.

Một nhóm bốn người trở về nhà, mẹ Duy vào bếp nấu cơm, trong phòng khách chỉ có Duy Y, Kiều Y cùng Ngô Soái.

Ngô Soái lần đầu đến nhà Duy Y không khỏi tò mò đi thăm quan một chút.

Nhà này mặc dù không lớn, đúng tiêu chuẩn có hai phòng, lại bố trí rất đẹp, tất cả đều là công lao của mẹ Duy. Bởi vì là giảng viên đại học, học sinh của bà cũng thường về nhà ăn cơm, căn nhà luôn tràn đầy sức sống.

“Ai, Duy Y, bạn thật hạnh phúc!” Ngô Soái trở lại phòng khách với vẻ mặt ngưỡng mộ.

“Bạn nói hạnh phúc cái gì? Ngày mai không cần đi học cho nên hạnh phúc?” Duy Y không nhịn được hỏi lại, Ngô Soái nổi tiếng là lười đi học, có môn học hắn không đi, giống như phần tử đặc biệt trong lớp.

Nhưng nghĩ cũng kỳ quái, Ngô Soái ít học, thành tích trong lớp cũng bình thường, trong cuộc thi lần trước, hắn lại nằm trong top mười trong lớp, Duy Y dĩ nhiên đứng nhất.

“Đúng một nửa đi!” Duy Y cùng Kiều Y chú ý tới vẻ mặt mất mát của hắn, tuy có lo lắng, nhưng căn bản bọn họ còn nhỏ tuổi không biết phải an ủi một người như thế nào.

Ở trong mắt các cô, Ngô Soái là một chàng trai thẳng thắn lại anh tuấn, lúc này hắn lại thay đổi như vậy, thật là làm cho các cô sợ.

“Ngô Soái, bạn làm sao vậy? Có chuyện gì không vui sao?”

“Không có gì.....chỉ là mình hâm mộ bạn có thể nghỉ ngơi một tuần lễ!”

“Bạn nói nghe thật nhẹ nhàng, bạn cũng thử bị thương một chút trên đùi và khâu ba mũi xem bạn còn có thể ham mê không! Thật là đau chết đi được!”

“Không phải bạn nói không đau sao?”

“Đó là lừa các bạn thôi, thấy các bạn bối rối, mình làm sao dám kêu đau!”

“Duy Y.....” Kiều Y cùng Ngô Soái đều thấy cảm động.

“Được rồi, cầu xin hai bạn đừng làm bộ mặt như vậy được không?”

“Duy Y, nếu như có chỗ nào không thoải mái bạn phải nói ình biết!” Kiều Y quan tâm nói.

“Biết rồi!”

Ba người nói chuyện một hồi, trong nhà lại có khách đến.

Thì ra là ba Duy đưa Kiều Ngự Diễm cùng với Denis về làm khách. Ba người trong phòng khách không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Anh trai, Denis, sao hai người lại ở đây?” Kiều Y mặc dù đã quen ở nhà Duy Y, nhưng cô không hiểu sao anh trai lại ở đây, cảm giác giống như sự xuất hiện của hắn sẽ phá hỏng không khí. Ai bảo hắn luôn có khuôn mặt lạnh như vậy?

“Ha ha, mọi người đều ở đây!” Ba Duy cười h hả đi vào phòng khách, Kiều Ngự Diễm cùng Denis tự nhiên đi theo sau.

“Cháu chào bác!” Kiều Y cùng Ngô Soái đứng lên chào. Ngô Soái cũng không biết Kiều Ngự Diễm cùng Denis, chỉ biết người đàn ông lạnh lùng đó là anh trai Kiều Y, ngày hôm qua đã gặp. Hắn thật hoài nghi Kiều Y cùng người đàn ông kia thật sự là anh em sao? Tại sao tính khí hai người lại khác xa nhau như vậy?

Kiều Y ở trong trường học cũng được xem là một người năng động, náo nhiệt nhưng anh trai của cô.....

“Ba”

“Là như thế này, hiện tại công ty ba với Kiều Thị đang hợp tác, hôm nay vừa đúng lúc nói chuyện hợp tác. Hôm nay cũng là ngày con gái bảo bối xuất viện, ba muốn mời hai vị về làm khách, dù sao Kiều Y cũng thân với nhà mình như vậy, anh trai con bé tất nhiên cũng là bạn của nhà chúng ta.”

Ba Duy vừa nói chuyện vừa đến ngồi vào bên cạnh Duy Y, đưa tay nhẹ nhàng khoác lên vai cô. Đây là động tác rất bình thường, ba Duy thường làm như vậy với Duy Y, nhưng trong mắt Kiều Ngự Diễm, giống như hành động đó cũng đủ làm cho sắc mặt của hắn lạnh một nửa.

“Duy Y hôm nay không trách ba không đến bệnh viện đón con chứ?”

“Không có.....ba bận việc, con làm sao trách ba được?”

“Ừ, thật là con gái ngoan của ba, Duy Y cùng bạn vào phòng chơi có được không?” Nếu là bình thường, ba Duy sẽ để phòng khách cho con gái, nhưng hôm nay là khách đặc biệt, bọn họ là hai đại nhân vật trên thương trường.

“Dạ, ba, anh Kiều, mọi người nói chuyện!”

Vừa nói liền đứng dậy muốn trở về phòng, Kiều Y cùng ba Duy đỡ cô lên, Ngô Soái thấy như vậy liền vội vàng chạy vòng qua đỡ lấy tay Duy Y từ ba Duy.

Kiều Y căn bản không muốn về phòng, nhưng nhìn bọn họ có chuyện cần bàn, bình thường cô cùng Denis có đùa giỡn, nhưng vào lúc này cô vẫn cần nhắc đi theo Duy Y về phòng.

Từ đầu đến cuối Kiều Ngự Diễm cũng không có mở miệng nói chuyện, ngược lại Denis cùng những người khác nói rất nhiều.

Kiều Y ở trong phòng khó chịu, tại sao anh trai lại đến đây ăn cơm. Bọn họ có thể ở bên ngoài ăn cơm rồi bàn chuyện làm ăn cũng được. Tại sao nhất định phải tới đây. Hơn nữa tới cũng không nói lời nào, nếu như

không phải ba Duy rất tốt, ai có thể chịu được không khí như vậy. Đã nói hẳn tới chỗ nào sẽ phá hư không khí chỗ đó.

Đợi lát nữa ăn cơm, cũng đừng làm cho người ta cảm thấy áp lực là được.

Cô thích ăn cơm ở nhà Duy Y, chủ yếu là do nóng ruột, anh trai nhất định sẽ phá hư không khí. Cô không muốn bởi vì anh trai mà ba mẹ Duy Y có ấn tượng không tốt về cô.

17. Chương 17: Trên Bàn Ăn

Không lâu lắm, Kiều Y liền không nhịn được, lúc lấy cốc đi lấy nước uống, lúc lấy cốc đi ra ngoài lấy đồ ăn vặt.

Cô ở nhà Duy Y đã quen thuộc nên không ai nói gì, đi tới đi lui ở trong phòng khách, cũng không gây sự chú ý của ba Duy. Ngược lại Denis lại chú ý cô, chỉ thấy cô giống như đang ở nhà mình, lúc thì mở tủ lạnh, lúc lại đến tủ trong phòng khách tìm đồ, lúc nửa ngày rồi cuộc cũng lấy được đồ ăn vặt đem về phòng.

Lúc quay về còn không quên nhìn anh trai mấy lần, bộ dạng kia chính là muốn nói chuyện với Kiều Ngự Diễm.

Nhìn lại thấy ông Duy không để ý tới bộ dạng của cô, giống như cô là con gái của mình, tự do đi lại trong nhà. Làm hẳn không thể không thay đổi cách nhìn.

“Duy tiên sinh, xin hỏi phòng vệ sinh ở đâu? Tôi muốn.....” Vào lúc Kiều Y quay trở về phòng, Denis liền giả bộ muốn đi vệ sinh rồi đi.

“A, phòng vệ sinh ở bên kia, phòng cuối cùng bên phía tay phải.” Ba Duy nhiệt tình chỉ đường, sau đó quay trở về phòng khách nói chuyện với Kiều Ngự Diễm.

Đi qua trước một căn phòng, cửa khép hờ, mơ hồ truyền đến âm thanh nói chuyện. Denis đoán đó là phòng Duy Y. Xoay người đi tới phòng vệ sinh, lúc đi ra lại gặp Kiều Y muốn ra ngoài lấy đồ.

“Kiều Y!” Denis vội vàng gọi cô lại, cô nhóc này không biết đang giở trò gì.

“Denis, rồi cuộc anh cũng đi ra rồi. Tại sao các anh lại phải tới đây ăn cơm?” Nếu là anh trai cô, cô tuyệt đối không dám dùng giọng trách cứ như vậy hỏi, đáng tiếc đối phương lại là Denis, so với anh trai hẳn còn thương cô hơn.

“Duy tiên sinh mời, chúng ta không thể cự tuyệt!” Denis cười khẽ, hẳn cũng không muốn, là Kiều Ngự Diễm cứng rắn kéo hẳn đi, thật không biết là vì sao, chẳng lẽ là vì Duy Y? Nhưng một thời gian trước hẳn còn thấy Kiều Ngự Diễm hẹn Sultana hai lần.

“Lời mời thì không thể từ chối, nhưng tại sao lại là hôm nay, hơn nữa mọi người có thể ăn ở bên ngoài mà!”

“Xin lỗi công chúa của anh, đây là quyết định của anh trai em, chuyện hẳn quyết định anh không dám không nghe theo!” Ngay cả có hẳn cũng muốn xem một chút kịch hay hôm nay.

“Ai, thiệt là! Em cảnh cáo anh, đợi lát nữa phải nghiêm túc, nếu không em sẽ không khách khí!”

“Hi, công chúa, như thế nào gọi là không nghiêm túc?” Denis không hiểu.

“Tóm lại, em không thích anh trai tới đây.....ăn cơm xong anh đưa anh ấy về đi!” Kiều Y cảnh cáo xong, đi thẳng về phòng, ngay cả ra lấy đồ cũng quên mất. Cô rất thích bắt nạt Denis nên mới dám ra lệnh như vậy.

“Ha ha.....” Denis bắt đầu dĩ nhiên cô đóng chặt cửa phòng, đứng cười.

Không lâu sau rồi cuộc có thể ăn cơm.

Ngô Soái đỡ Duy Y ra ngoài, nhưng thấy cô đi khổ sở như vậy liền không suy nghĩ gì liền cúi người bế cô đến bàn ăn.

“Cám ơn!” Duy Y mỉm cười đáp lại.

“Ngô Soái, mình phát hiện ra bạn rất khỏe nha!” Kiều Y trêu, ngồi vào trước bàn ăn.

“Nói hay, nói hay!”

Một màn như vậy hoàn toàn rơi vào những người lớn ngồi trước bàn ăn.

Ba Duy cùng mẹ Duy đều cảm thấy không có gì, dù sao con gái cũng bắt tiện, nếu như không phải Ngô Soái làm như vậy, ba Duy cũng sẽ đi qua bế Duy Y tới.

Nhưng hai người đàn ông khác lại không nghĩ như vậy, Denis hiểu rất rõ Kiều Ngự Diễm, vừa nhìn sắc mặt trầm ổn của hắn liền biết có chuyện không ổn. Cho đến giờ phút này hắn mới dám khẳng định, người con gái mà Kiều Ngự Diễm muốn vẫn là Duy Y, không phải Sultana. Đây là biểu hiện của sự ghen tỵ cùng tham vọng muốn giữ lấy.

Kiều Ngự Diễm cầm ly nước trên bàn, khẽ nhấp một ngụm, giống như rượu nhạt. Mắt hắn đã híp lại thành một đường.

Sự chú ý của mọi người đều dồn vào mấy đứa trẻ, không ai phát hiện ra ánh mắt nguy hiểm đáng sợ kia.

Cô giúp việc đem món ăn lần lượt đặt lên bàn, sau đó mọi người nhanh chóng chuyển động. Không đồng nhất là có người ăn uống say sưa ngon lành, có người lại ăn không ngon, mọi người đều có tâm sự riêng.

“Y Y, uống cái này, mẹ đặc biệt hầm canh thuốc bổ cho con.” Mẹ Duy đem một tô canh đặt trước mặt Duy Y.

“Cảm ơn mẹ!”

Duy Y cùng Ngô Soái tự nhiên ăn uống tất nhiên cái gì cũng không biết.

Duy Y cảm giác hạnh phúc cực kỳ, có sự thương yêu của cha mẹ, có bạn tốt là Kiều Y, có đồ ăn ngon, còn có anh Trạch Vũ ở nước Anh.....Hạnh phúc như vậy, chỉ sợ lúc ngủ rồi cũng vẫn sẽ bật cười.

Ngô Soái cũng rất hạnh phúc, cơm nhà Duy Y thật là ngon, lần sau tìm lý do khác tới ăn cơm, ha ha.....

Kiều Y vẫn chú ý mọi cử động của anh trai cùng Denis, thấy hai người giống như không ăn gì, cũng không nói một câu. Cô cũng biết, anh trai là người lạnh lùng, ở nhà ăn cơm cũng không nói một câu, ở đây làm khách cũng không cần phải nói. Bày ra gương mặt như vậy, ba Duy cùng mẹ Duy nhất định sẽ cho rằng hắn là quái nhân, đến lúc đó tại anh trai mà không thích mình nữa thì sao?

Mẹ Duy không yên lòng ăn cơm, còn đang ngồi một bên quan sát Kiều Ngự Diễm, người đàn ông này, ánh mắt hắn nhìn Duy Y làm cho người ta có cảm giác bất an, còn cái vòng tay đó, quả là không còn lời nào để nói. Duy Y nhà bọn họ chỉ là một cô gái nhỏ, không nên có quan hệ với đàn ông mới phải. Bà chỉ muốn con gái mình lớn lên khỏe mạnh mà thôi.

Ba Duy lại vì sự hợp tác giữa công ty với Kiều Thị mà vui mừng không dứt, lần hợp tác này thành công là nhờ quan hệ giữa con gái và Kiều Y. Theo như Kiều Ngự Diễm nói, thành tích của Kiều Y tăng lên rất nhiều, vì muốn cảm ơn nên mới hợp tác cùng công ty.

Denis hoàn toàn là vui đùa mới đến đây một chuyến, cho nên Kiều Y dùng ánh mắt gì nhìn hắn, hắn cũng thấy bình thường.

Kiều Ngự Diễm là người ăn không ngon nhất, chàng trai Ngô Soái đó ôm Duy Y, mà chính hắn không ý thức được hành động của mình. Ở trên bàn ăn còn dám gấp thức ăn cho Duy Y.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người ngồi đối diện, má bọn họ vẫn ăn uống say sưa ngon lành như vậy.

Hắn không nghe thấy được những gì Denis nói cùng với ba Duy, bởi vì trong tai hắn chỉ có những lời mà chàng trai kia nói với Duy Y: cái này ăn ngon, ăn cái này, cái kia ăn cũng ngon.....

Mỗi một câu nói của hắn đều chia sẻ với Duy Y, nếu nói chàng trai đó không thích Duy Y, hắn không tin.

“Duy Y, không nên ăn đồ quá nhiều dầu mỡ, đối với vết thương không tốt!” Không tự chủ được, hắn nói một câu như vậy, thu hút mọi ánh mắt của mọi người. Đây là câu đầu tiên hắn nói trên bàn ăn, chỉ nói với Duy Y, lập tức không khí liền trở nên ngột ngạt.

Mặt Kiều Ngự Diễm đã bớt lạnh lùng, mà hần dưng vẻ mặt như vậy nói, giọng điệu nghe ra giống như ra lệnh.

“Ai nha, mẹ lại quên mất, Y Y, bỏ nước tương trước mặt con ra không được ăn, còn có cái này con cũng không thể ăn, đối với vết thương thật không tốt. Tổng giám đốc Kiều không nói mẹ cũng quên mất,” Mẹ Duy vội vàng đem những thứ không thể ăn trong chén cô bỏ ra ngoài.

“Hắc hắc, Duy Y bạn thật đáng thương, đừng trách mình chỉ ăn một mình, ngon thật!” Ngô Soái cố ý trêu Duy Y, ngược lại chọc cười cả bàn ăn, trừ Kiều Ngự Diễm. Chỉ vì một câu nói của Ngô Soái, không khí ngọt ngào liền biến mất.

“Hừ, chờ mình khỏi bệnh, muốn ăn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

18. Chương 18: Đợi Cô Lớn Lên

Sau khi tiễn khách về, trong nhà chỉ còn lại Duy Y cùng mẹ, còn có cô giúp việc.

Bữa cơm này không phải ai cũng ăn một cách vui vẻ, Kiều Ngự Diễm khuôn mặt vẫn luôn chút lạnh lùng.

Bởi vì Duy Y bị thương, mẹ Duy xin nghỉ hai ngày ở nhà cùng với cô.

Lúc này hai mẹ con đang nói chuyện trong phòng.

“Y Y có phải con rất thích cái vòng tay này phải không?” Mẹ Duy ngồi bên giường con gái, cầm tay con gái, nhìn bộ dáng mặt mũi của con gái, rất muốn để cho cô nghỉ ngơi nhiều một chút, nhưng trước khi nghỉ ngơi vẫn muốn đem những lời trong lòng nói với con gái.

“Dạ, con muốn trả lại vòng tay này, nhưng không thể gỡ ra được……” Duy Y cho rằng mẹ trách cứ mình.

“Nếu như con thích thì cứ giữ lại đi!”

“Mẹ?” Duy Y không hiểu nhìn mẹ mình, lời nói này không thể là lời mà mẹ có thể nói. Từ trước đến giờ mẹ là người đơn giản, hôm nay lại có thể để cho cô giữ lại món quà quý trọng như vậy.

Nhìn vẻ mặt của mẹ, cô không thấy có gì khác.

Có phải lúc này ở cửa anh Kiều đã nói gì với mẹ? Duy Y rất tò mò, mẹ cùng anh Kiều nói những gì, mười mấy phút mới quay lại. Bởi vì anh Kiều đã nói gì nên mẹ mới để cho cô giữ vòng tay lại sao?

“Vòng tay này thật đẹp, hơn nữa còn là của anh Kiều Y tặng, con hãy nhận đi, nói thế nào cũng là tâm ý của người ta. Với tính của tổng giám đốc Kiều, đã tặng rồi thì sẽ không lấy lại. Mới vừa rồi cậu ấy cũng bảo mẹ cứ để con giữ.” Mặc dù mẹ Duy khuyên con gái, nhưng trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Lúc này trên bàn ăn, bà có để ý Kiều Ngự Diễm, ánh mắt hần nhìn con gái không bình thường chút nào.

“A!”

Mặc dù nghe mẹ nói như vậy nhưng Duy Y vẫn không hiểu.

Nhưng vòng tay vẫn không thể tháo ra được, cô vẫn muốn tháo ra trả lại cho người ta. Trong lòng cô vẫn nghĩ như vậy.

“Ngoan, ngủ trưa đi, mẹ ở ngoài phòng khách, có chuyện gì thì kêu mẹ.”

“Dạ!”

“Hi Kiều!” Sau khi rời khỏi nhà Duy Y, Denis gọi người đàn ông lạnh lùng khó chịu trước mặt.

“……” Người đàn ông lạnh lùng quay lại liếc nhìn Denis một cái, sau đó tiếp tục đi về phía trước, hoàn toàn không có ý muốn dừng lại.

“Tên kia, khuôn mặt của cậu biểu hiện rõ ràng rồi, thật sự nếu không giấu cẩn thận, sợ rằng sẽ lại làm tiểu công chúa sợ hãi nhé!”

“Vậy thì như thế nào?” Hấn hận hôm nay không thể ôm cô vào lòng.

“Cô ấy chỉ là một thiếu nữ mười lăm tuổi, còn bốn tháng nữa mới tròn mười sáu tuổi! Mà cậu đã ba mươi!”

“Tôi không hiểu ý của cậu!”

“Không cần phải giấu diếm mình, biết cậu bao lâu, mình còn không hiểu rõ cậu sao? Làm bạn tốt của cậu, mình chỉ có thể nhắc nhở cậu, không cần phải nóng lòng, nếu đã là của cậu thì sẽ không chạy được!” Đây là những điều trước kia Kiều Ngự Diễm đã nói, nay trả lại cho hấn.

Kiều Ngự Diễm ngồi vào trong xe, không để ý đến lời của hấn, chỉ là sắc mặt đã trở lại bình thường.

Denis thấy vậy, cũng không nói gì thêm nữa, khởi động xe chạy về hướng công ty.

Đáng lẽ hôm nay bọn họ phải gặp mặt một đối tác lớn, nhưng bởi vì Nam Cảng mà chậm trễ. Kiều Ngự Diễm đối với cô bé kia, không chỉ có ở trong lòng. Hy vọng một ngày hấn có thể nhận được sự hồi đáp trở lại.

Duy Y nghỉ ở nhà ba ngày, miệng vết thương đã khép lại hơn phân nửa, cũng đã có thể đi bộ bình thường, chỉ là vết thương thỉnh thoảng sẽ ngứa, nhưng đó là hiện tượng tốt. Đến ngày thứ tư cô không thể nhịn được nữa nghĩ muốn đi học lại.

Mặc dù mỗi ngày tan học Kiều Y cùng Ngô Soái sẽ đến thăm cô, nhưng mà ở nhà bốn ngày, cô thật nhàm chán.

Ngày thứ năm, Duy Y rốt cuộc cũng đi học trở lại, chỉ là mới chỉ có năm ngày, cô cũng chỉ có thể ngồi trong lớp, không thể học thể dục như các bạn khác. Đi đến nhà vệ sinh Kiều Y cũng đi theo, nói là sợ cô té trong nhà vệ sinh mà không có ai cứu.

Bất tỉnh!

Cô yếu đến như vậy sao?

Sau khi Duy Y đi học, bốn người bọn họ lại tụ tập trở lại, sau khi tan học hẹn nhau ở cổng trường rồi cùng đi ăn.

Giờ tan học cửa tiệm rất đông khách, Tiểu Cương thật vất vả mới chiếm được một vị trí, còn là vị trí rất tốt ở gần cửa sổ. Ăn qua loa một chút, Ngô Soái liền kéo Duy Y đi trước, nói là muốn đưa cô về.

Lý do này một chút cũng không đứng đắn, hôm nay Kiều Y phải về nhà, Tiểu Cương cũng muốn về nhà, nhưng đã năm ngày rồi, vì sao không thể ngồi cùng nhau một chút? Ngô Soái rốt cuộc muốn làm gì?

Chỉ thấy hấn nháy mắt với mình nhưng Duy Y vẫn không biết rốt cuộc hấn muốn làm gì!

Sau đó, điện thoại lại có tin nhắn, hóa ra là muốn tạo cơ hội cho Tiểu Cương.

Sao không nói sớm, nếu sớm nói cho cô biết đã không làm tổn thời gian của bọn họ.

Nhưng mà Tiểu Cương bắt đầu từ khi nào, cô như thế nào một chút cũng không phát hiện ra? Ha ha, mặc dù không bằng Ngô Soái, nhưng so với anh Ưu Thân, cô hy vọng Kiều Y lựa chọn Tiểu Cương. Đối với Kiều Y mà nói, anh Ưu Thân lớn tuổi hơn rất nhiều.

Vì vậy liền đồng ý với Ngô Soái, nói tạm biệt với hai người.

Thấy hai người phải đi, Kiều Y vốn dĩ cũng muốn đi, ai biết Tiểu Cương ngăn cản lại.

Kiều Y không ngu ngốc, ngay sau ngày quen biết cô liền phát hiện Tiểu Cương đối với mình không hợp. Mặc dù trong lòng cô có anh Ưu Thân, nhưng trong lòng cô đối với Tiểu Cương cũng có chút vui mừng. Nhưng cô cũng không tính sẽ tiếp nhận Tiểu Cương.

Hai người này muốn tạo cơ hội cho cô và Tiểu Cương sao?

Kiểu Y nhìn chăm chăm hai người kia, trong lòng không biết nguyên rửa bao nhiêu lần! Nguyên rửa các người, nam về sau gả cho bạn nữ trong lớp, nữ về sau gả cho bạn nam trong lớp.....

Duy Y cùng Ngô Soái đi ra khỏi quán, Ngô Soái để Duy Y đứng tại chỗ chờ hẩn, một mình chạy đi lấy xe. Dù sao Duy Y cũng không có phương tiện, nếu là mọi ngày đi bộ về là chuyện bình thường, nhưng mà bây giờ Duy Y bị thương.....

Mặc dù xe hẩn không phải xe bốn bánh, nhưng trong lòng mình, đó là phương tiện đưa đón các cô gái hoàn mỹ nhất.

Duy Y cứ đứng ở ven đường như vậy, đợi đã lâu mà vẫn không thấy Ngô Soái quay trở lại, vừa định gọi điện thoại. Liền thấy một chiếc xe Limousine, Duy Y có thể nhận ra chiếc xe kia, là anh Kiều.

Quả nhiên, một người đàn ông đẹp trai nhưng lạnh lùng từ trên xe bước xuống, đi tới trước mặt cô.

“Duy Y, tại sao lại đứng một mình ở đây? Không ai đón em về nhà sao?” Kiều Ngự Diễm giả vờ hỏi, hẩn hiển nhiên biết rằng Ngô Soái đã đi lấy xe.

“Em đang đợi bạn, cậu ấy đi lấy xe rồi!”

“Ngô Soái?”

“Đúng vậy, anh Kiều làm sao anh biết?”

“Lên xe của anh đi, anh đưa em về!” Kiều Ngự Diễm không trả lời câu hỏi của cô, mà đi lên dắt bàn tay nhỏ bé của cô, hành động kia có chút bá đạo. Hẩn không muốn cô ngồi xe của người đàn ông khác về nhà.

“Đợi chút anh Kiều, không làm phiền anh, em đi với bạn là được rồi!” Duy Y có chút kháng cự lại sự tiếp xúc đó, tránh bàn tay của hẩn.

19. Chương 19: Ngồi Xe Của Ai

“Duy Y không muốn ngồi xe của anh sao?” Chỉ có lúc đối mặt với cô Kiều Ngự Diễm mới tức giận như vậy, chưa từng có người cự tuyệt hẩn, cũng không có người nào dám cự tuyệt hẩn.

“Không phải, em đã hẹn với Ngô Soái, sợ bạn ấy quay lại sẽ không tìm được em!”

“Vậy thì gọi điện thoại cho cậu ta.” Kiều Ngự Diễm nhần nại khuyên.

Đúng lúc ấy Ngô Soái xuất hiện. Thấy Kiều Ngự Diễm cũng ở đây, không khỏi có chút chột dạ. Không phải vì cái gì khác, bởi vì Kiều Y cùng Tiểu Cương đang ở trong. Không biết anh trai Kiều Y có phản đối yêu sớm hay không?

Nhưng ngàn vạn lần đừng để hẩn thấy bộ dạng thô lộ của Tiểu Cương.

“Anh Kiều, anh đến đón Kiều Y à?”

Kiều Ngự Diễm liếc mắt nhìn Ngô Soái đang chột dạ, vừa liếc nhìn theo phương hướng hẩn đang nhìn trộm, vừa nhìn tới vị trí bàn ăn bên cửa sổ, chỉ thấy Kiều Y cùng một người con trai khác đang ngồi đó nói chuyện.

Tay chân Kiều Y luống cuống, nắm chặt đồ ăn trong tay, nhìn nam sinh trước mặt.

Cử động của Kiều Y không làm Kiều Ngự Diễm nghi ngờ, thứ mà hẩn chú ý chính là biểu hiện của Ngô Soái, biểu hiện kia có chút không bình thường. Tại sao hẩn lại chột dạ như vậy?

“Anh đi ngang qua, vừa đúng lúc thấy Duy Y đứng một mình ở đây!” Kiều Ngự Diễm thu hồi tầm mắt, quay trở lại nhìn hai người.

Chàng trai này đứng bên cạnh Duy Y nhìn rất xứng đôi, cùng bằng tuổi, lại là chàng trai ưu tú, cô gái xinh đẹp. Mà lúc hai người ở bên cạnh nhau đều rất tự nhiên, là cảm giác mà hần với Duy Y không thể nào có được. Hần rất rõ ràng cô chỉ coi hần là anh trai của bạn mà thôi.

Nếu như giữa bọn họ không có Kiều Y, hần không thể nào biết cô, bọn họ lại càng thêm xa lạ, nghĩ tới đây hần cảm thấy thật đáng sợ.

Đáng hận chính là mười lăm tuổi, ba mươi tuổi.....Làm cho bọn họ hoàn toàn không thể hòa hợp.....

“Anh Kiều, không bằng anh đưa Kiều Y về đi, bác tài xế còn chưa tới!” Duy Y để ý, bác tài xế mọi ngày tới đón Kiều Y không biết hôm nay vẫn chưa thấy đến. Mà nhìn Kiều Y cùng Tiểu Cương ở chung một chỗ, không quá mấy phút hai người có thể sẽ đi ra.

“Không cần, tài xế sắp tới rồi, anh đưa em về! Xe của cậu ấy không tiện!” Kiều Ngự Diễm ý nói xe đạp của Ngô Soái cùng chân của Duy Y.

Tình trạng của cô bây giờ đúng là không thích hợp để ngồi xe đạp.

“Em.....” Duy Y liếc mắt nhìn Ngô Soái, cô rất muốn ngồi xe Ngô Soái.....mỗi lần ngồi trong xe của anh Kiều đều cảm thấy không được tự nhiên, cô cùng anh Kiều không có chuyện để nói, sẽ rất lung túng. Nhưng ở chung một chỗ với Ngô Soái không giống như vậy, mặc dù ngồi trên xe hần thường truyền đến mùi mồ hôi, nhưng bọn họ luôn nói rất nhiều đề tài. Làm cho cảm thấy rất vui.

Ngô Soái lại hoàn toàn không có tâm cơ, hần cho rằng Duy Y do dự là sợ bỏ lại một mình hần. Hơn nữa chân cô bị thương chưa khỏi, đúng là ngồi xe đạp không tiện.

“Duy Y, bạn đi đi, đợi tí nữa mình sẽ đến nhà tìm bạn!”

“Nhưng mà.....” Duy Y nhú chân mày.

“Lên xe đi!” Kiều Ngự Diễm lên tiếng, mà trong giọng nói của hần hơn một nửa là ra lệnh. Ngay cả Duy Y không muốn nhưng cũng không có cách nào cự tuyệt.

Sau khi nói tạm biệt với Ngô Soái, Duy Y đành phải lên xe của Kiều Ngự Diễm.

Sau khi lên xe không lâu, Duy Y đột nhiên phát hiện còn chưa trả lại vòng tay cho người ta, nhưng mà mình vẫn chưa thể gỡ ra được.

“Anh Kiều, cái đó.....cái vòng tay đó, em vẫn chưa gỡ ra được.....” Thật không biết là mình mập lên hay vòng tay quá nhỏ, rõ ràng ngày đó sau khi đeo vào cô liền thử lấy xuống, nhưng vẫn không thể gỡ ra được.

“Vòng tay, em giữ lại đi, quà đã tặng rồi, anh sẽ không lấy lại đâu.”

“Thế nhưng nó quá quý trọng.....”

“Coi như là quà ra mắt giữa sự hợp tác giữa anh và ba em!” Cô nhóc này vẫn cảm thấy không thể nhận món quà này, mà hần không tìm được lý do thích hợp để tặng.....

“Anh Kiều, anh với ba em hợp tác làm ăn sao?”

“Ừ!”

“Nhưng mà em không thể nhận món quà đắt tiền như vậy!”

“Anh đã tặng cho em rồi thì hãy nhận đi!”

“.....” Duy Y bị sự giận dữ làm cho sợ hết hồn, không dám nói lời nào.

“Thật xin lỗi, Duy Y, anh không có ý mắng em!” Kiều Ngự Diễm dừng xe vào ven đường.

Nghiêng người nhìn Duy Y, cô đang chu cái miệng nhỏ nhắn, hai mắt trầm thấp, đầu cũng không dám nâng lên, hai tay nắm chặt đồng phục.

Tinh thần Kiều Ngự Diễm bắt đầu có chút không tập trung, tại sao cô có thể cười to trước mặt Ngô Soái như vậy, tại sao trước mặt Ngô Soái cô không kiêng kỵ gì, tuy nhiên cũng không thể ở trước mặt hần phòng bị như vậy. Chẳng lẽ mình đáng sợ như vậy sao?

Hắn đáng sợ đến mức khi ở bên cạnh mình cô cảm thấy uất ức, không thở nổi sao?

Thân hình cao lớn hướng về phía ghế lái phụ, một tay khoác lên ghế, một tay nhẹ nhàng kéo vòng tay nhỏ bé của Duy Y.

Tay của cô thật nhỏ, hai cái tay của cô đều có thể nằm trong một bàn tay hắn.

Động tác bất ngờ của hắn làm cho cô sợ hết hồn, Duy Y nhích lại gần cửa, cho là hắn không thấy được cô đang biến sắc. Cảm giác áp bức bấy giờ làm cho cô nhớ lại đêm hôm đó.

Đôi mắt nai hề phòng nhìn từng điểm từng điểm của người đàn ông trước mặt. Hơi thở ấm áp nhẹ nhàng của người đàn ông phả vào mặt cô, làm cô khản trương không dứt.

“Anh Kiều.....” Duy Y dùng hết sức muốn thu tay mình lại, lại càng bị hắn nắm chặt hơn.

“Y Y!” Kiều Ngự Diễm kêu Y Y, so với Duy Y thân mật gấp mấy lần “Đừng sợ anh được không? Có thể xem anh như bạn bình thường, không quan trọng tuổi tác, giống như em với Ngô Soái với Kiều Y. Có thể không?”

Ngự Diễm bắt gặp ánh mắt sợ hãi của mình, không để cho cô thoát ra. Lấy tình hình trước mắt, hắn nghĩ trước mắt muốn làm bạn với cô, như vậy là đủ rồi.

“Anh Kiều, anh đừng như vậy. Anh làm em sợ.....” Duy Y muốn lui về sau, nhưng bên trong xe rất chật hẹp, cô căn bản không có chỗ để tránh.

“Duy Y không phải sợ, anh sẽ không làm tổn thương em!” Hắn dời tầm mắt, rơi vào vòng tay trên cổ tay cô. Hôn nhẹ nhàng lên trên cổ tay của cô.

Hành động như vậy lại một lần nữa hù sợ Duy Y.

Cô chỉ cảm thấy một hơi thở mãnh liệt của đàn ông bao quanh mình, cô muốn trốn cũng không có chỗ trốn.

Duy Y không biết mình về đến nhà như thế nào, đợi đến lúc cô tỉnh táo lại thì phát hiện mình đã nằm trên giường rồi. Sau lại nghe mẹ nói là hắn ôm mình lên lầu.

Nhìn ra được sự lo âu bất đắc dĩ trong mắt mẹ, nhưng lúc này Duy Y cũng không biết, người đàn ông đó đã từng bước từng bước chiếm lĩnh thế giới của cô, bắt đầu từ công ty ba cô.....

Mẹ cô lo lắng cũng không phải không có lý do, chỉ là Duy Y không rõ chuyện tình đằng sau như thế nào thôi.

Người đàn ông có thể dịu dàng trước mặt cô, cũng có thể vui vẻ đối với mọi người trong nhà cô, có thể đem cô đặt vào trong trí nhớ, nhưng tới thời điểm một thứ gì đó chọc giận hắn, hắn có thể không tiếc bất cứ giá nào, cho dù là phá hủy tất cả, hắn cũng có thể làm. Hôm nay cô không biết rằng mình đã ở trong miệng hổ.....

20. Chương 20: Thổ Lộ

Vài ngày sau, Duy Y không gặp lại Kiều Ngự Diễm, cô cảm thấy may mắn vì hắn không xuất hiện. Nếu không cô không biết phải đối mặt với hắn như thế nào.

Nhớ đến hành động không tầm thường của hắn, cô có chút sợ, quyết định về sau sẽ không bao giờ ngồi xe của hắn nữa, dù cho trên xe hắn có người khác cũng vậy.

Vòng tay vẫn không cách nào tháo ra được, qua một thời gian cô cũng quen với sự tồn tại của nó.

Một tuần trôi qua, bởi vì cùng ở một khu chung cư, Ngô Soái luôn mặt dày đến nhà Duy Y ăn cơm, ba mẹ Duy Y cũng không nói gì, dù sao học sinh của mẹ Duy chủ nhật cũng hay tới chơi. Nên cũng giống Ngô Soái.

“Duy Y, mình dẫn bạn đi xem một thứ!” Ngô Soái luôn không ngồi yên một chỗ được.

“Nhìn cái gì?”

“Đi theo mình thì biết! Đi thôi!”

Sau hai tuần lễ nghỉ ngơi, chân Duy Y đã sớm bình phục. Bây giờ đi tới đi lui không thành vấn đề.

Vì vậy hai người liền đi đến khu nhà nhỏ bên cạnh, cũng chính là chỗ lần trước gặp Cát Phàm.

Từ sau lần trước, Ngô Soái thường chạy đến tìm Cát Phàm, bởi vì có chung sở thích, hai người rất nhanh trở thành bạn.

“Ngô Soái, bạn dẫn mình đến đây làm gì?” Thật ra cô với Cát Phàm cũng không thân chỉ là quen biết mà thôi.

“Bởi vì phải đưa cho bạn một thứ!” Đang nói, Cát Phàm đẩy một chiếc xe đạp từ bên trong ra ngoài. Là một chiếc xe hoàn toàn mới.....

“Thế nào? Thích chứ?” Cát Phàm dựng xe trước mặt Duy Y, nở nụ cười anh tuấn.

“Đây là.....muốn tặng mình sao?”

“Đúng vậy, đây là mình cùng Cát Phàm tự trang trí, tốn hơn một tuần lễ!” Ngô Soái nói, so với hẳn Cát Phàm nhìn cảm tình hơn nhiều. Bây giờ cùng khi mới gặp mặt không giống nhau.

“Nhưng mà mình đã có xe.....chỉ là ít đi mà thôi!” Bởi vì bây giờ trường học tương đối gần nhà, cô cũng không cần đạp xe đi học.

“Duy Y bạn hãy nhận đi, đây chính là tấm lòng của bọn mình!”

“Nhưng tại sao lại muốn tặng xe ỉnh?” Kỳ quái, tại sao luôn có người muốn tặng quà cho cô? Lần trước không cần thận nhận vòng tay của anh Kiều, sau lại xảy ra đủ thứ chuyện, hiện tại cô rất sợ nhận quà.

Nghĩ tới Kiều Ngự Diễm, bàn tay nhỏ bé của Duy Y không nhịn được khẽ run.

“Muốn xin lỗi bạn, nếu như không phải bởi vì mình, bạn cũng sẽ không bị thương, nghỉ ngơi một tuần. Mình cảm thấy thật có lỗi, hơn nữa xe đạp này là dựa vào thân hình của bạn mà làm, bạn hãy nhận đi!” Lúc nói chuyện Ngô Soái nhìn biểu hiện của Cát Phàm.

Thật ra thì Cát Phàm muốn đưa xe đạp này cho Duy Y, căn bản cùng mình không có quan hệ.

Cát Phàm đã là bạn tốt của mình, Duy Y cũng là bạn tốt của mình, mà hẳn lại vô ý biết tâm tư của Cát Phàm, vì hai người bạn tốt, hẳn tự nhiên nghĩ tới biện pháp se duyên cho hai người.

“Nhưng mà thật sự không nhận được!” Duy Y càng thêm khó xử.

“Không bằng như vậy đi, trước hết cứ để xe ở đây, nếu như bạn cần thì cứ tới lấy dùng, dù sao nhà bạn cách chỗ này cũng không xa.” Cát Phàm thấy cô cự tuyệt mãi, cũng không tiện bắt cô nhận. Nhưng nếu theo lời hẳn nói để xe ở chỗ này thì hẳn sẽ có cơ hội gặp cô.

Bởi vì bị thương, Cát Phàm nhiều lần tới hồ bơi nhưng không gặp cô, mà Kiều Y cùng Lâm Ưu Thần vẫn như cũ ngày nào cũng xuất hiện kể cả trời mưa gió.

“Đúng là, đây là quà tặng cho bạn, sao bạn lại cự tuyệt? Vậy thì bạn không chấp nhận lời xin lỗi của mình sao?”

“Được rồi, mình nhận không được sao! Ngô Soái, miệng lưỡi của bạn thật ghê gớm, không ai nói lại bạn!”

“Đó là tự nhiên, mình là ai chứ! Cát Phàm hôm nay bạn không đi làm chứ? Không bằng chúng ta đạp xe đi dạo? Duy Y bạn thử chạy xe này xem thế nào!”

“Được!” Ngô Soái được sự đồng ý của hai người, vì vậy ba người ba xe đi dạo.

Hôm nay Cát Phàm chơi rất vui vẻ, bởi vì có Duy Y bên cạnh, mặc dù là ba người cùng đi, nhưng hẳn cảm thấy rất thỏa mãn.

Đại học năm hai cũng không khó lắm, hẳn có đủ thời gian vui chơi với những gì mình yêu thích.

Duy Y là cô gái làm hấn sáng hai mắt, mặc dù không phải là cô gái xinh đẹp nhất, nhưng cũng vẫn hấp dẫn hấn. Hấn nghĩ, nếu như có thể ở chung một chỗ với cô, thật là tốt biết mấy.

Ở bên ngoài chơi cả ngày, khi Duy Y về đến nhà trời đã tối. Mẹ không ở nhà, nghe nói là đi chơi với học sinh trong lớp. Sau hi ăn cơm xong ba liền vào thư phòng đọc sách.

Sau hi Duy Y ăn cơm tối, đang muốn tắm rửa nghỉ ngơi, lúc này nhận được điện thoại của Cát Phàm. Nói là đang đứng dưới lầu đợi cô, Duy Y không rõ lắm, thật sự giật mình.

Bởi vì Cát Phàm ăn mặc rất đẹp, áo sơ mi màu xanh đóng trong quần jean xám, thân hình nhìn được không tính là rất gầy. Duy Y phát hiện hôm nay hấn đeo kính đẹp trai hơn so với ngày thường rất nhiều.

Hơn nữa làm cô chú ý hơn là bó hoa trong tay hấn. Cô bởi vì nhìn thấy bó hoa kia nên bị hù sợ.

Đèn đường mờ mờ hắt vào trên người chàng trai, làm cho người ta nhìn cảm thấy càng lãng mạn.

Sau hi thoát khỏi sợ hãi Duy Y giả vờ cầm điếu, bước chân nhanh chóng quay một trăm tám mươi độ chạy về sau. Hai tay bịt chặt tai chạy đi.

“Duy Y, đứng lại!” Cát phàm thấy cô muốn chạy đi, vội vàng lên tiếng gọi, đáng tiếc bóng dáng phía trước không có ý muốn dừng lại.

Cát Phàm không nhận được vứt bỏ bộ dáng đẹp trai chạy lên trước ngăn cô lại.

“Tại sao thấy mình lại chạy?”

Duy Y thấy đằng trước đột nhiên có bóng người, biết là hấn, cũng không tiện chạy đi, không thể làm gì khác hơn là đứng cười. Đại ca, anh đừng trêu tôi, tôi biết anh có ý gì, nhưng mà anh lớn hơn tôi sáu tuổi, mặc dù ở chung một chỗ rất vui, nhưng cũng không phải là thích.

“Không có gì, đột nhiên nhớ tới cần phải đi lấy đồ.....”

21. Chương 21: Anh Là Gì Của Tôi?

“Kỹ thuật nói dối của bạn một chút cũng không có! Như vậy sẽ làm tổn thương lòng mình! Tặng bạn!” Cát Phàm đưa bó hoa hồng trên tay ra, chờ cô nhận.

Duy Y chỉ đứng nhìn bó hoa, không có ý muốn nhận.

Thật may bây giờ là buổi tối, lúc này không có nhiều người qua lại, nếu không theo như Duy Y biết tốc độ lan truyền tin tức ở đây, ngày mai mọi người đều sẽ biết. Làm sao có thể để ẹ biết?

Duy Y thấp hơn Cát Phàm một cái đầu, chỉ có thể cố gắng ngẩng đầu nhìn hấn, cô thật sự không thể nhận hoa này.....Hy vọng hấn có thể hiểu, thật ra trong lòng cô đã có anh Trạch Vũ, mặc dù anh Trạch Vũ không ở đây, cũng không muốn mình thích người khác.

“Duy Y, mình thích bạn, chúng ta quen nhau đi!” Tay cầm hoa đưa ra vẫn không thu lại.

“Mình.....”

“Mình mỗi tay rồi, bạn không muốn nhận sao?” Cát Phàm tươi cười, bởi vì đèn đường mờ nhạt, từ góc của hấn không thể thấy được biểu tình của Duy Y, cho rằng cô cúi đầu vì xấu hổ.

“Thật ra thì mình đã có người trong lòng rồi!” Giọng nói thật thấp, nhưng cũng đủ để Cát Phàm nghe thấy.

Chỉ thấy khuôn mặt lịch sự của hấn từ từ sụp xuống, mà bàn tay đang vươn ra đã quên rút lại.

“Là Ngô Soái phải không?” Người duy nhất Cát Phàm nghĩ đến chỉ có thể là hấn, ai bảo hai người này luôn ở chung một chỗ.

“Không phải, bạn không biết người này.....”

“Thật sự có người trong lòng rồi nên mới cự tuyệt mình?” Trừ Ngô Soái ra hẳn không nghĩ ra được ai khác.

“Vô luận bạn có tin hay không, mình không thể nhận hoa này!” Duy Y nói xong, đem hoa đẩy ngược trở lại.

“Cho mình một cơ hội.....” Cát Phàm còn muốn nói tiếp, mặt chạm phải một chiếc xe hơi, đèn xe vừa lúc chiếu vào hai người, làm cho bọn họ không thể thấy rõ người ngồi trên xe.

Thấy vậy, Duy Y không cần suy nghĩ lo lắng kéo Cát Phàm trốn vào hành lang. Chỉ sợ là bác hàng xóm đi ra.....

“Sao vậy?”

“Không có gì, mình không muốn có người thấy mình buổi tối còn đứng với bạn trai.....” Duy Y nói xong, cô liền phát hiện mẹ cô cùng học sinh đi ra ngoài ăn uống ca hát, bây giờ trở về nhà.....

“Cát Phàm, bạn đi nhanh đi, có chuyện gì nói sau!” Vừa kéo người trốn vào hành lang, Duy Y lại cảm thấy không ổn nên lại đẩy đi ra.

“Ai, nhưng mình vẫn chưa nói hết, bạn có đồng ý hay không?” Hôm nay Cát Phàm cảm thấy rất túng quẫn.

“Hai người ở đây làm gì?” Một người đàn ông to lớn xuất hiện trước mặt bọn họ, thân hình kia thậm chí rất sắc lạnh, lạnh lùng nhìn hai người.

Người tới chính là Kiều Ngự Diễm mười mấy ngày đã không gặp, hần đột nhiên xuất hiện, làm cho tay chân Duy Y luống cuống, vốn là nắm tay Cát Phàm vội vàng thu lại, không dám nhìn hần.

Cát Phàm không biết Kiều Ngự Diễm, cho rằng hần là người ở trong khu chung cư, kéo tay Duy Y, liền muốn đi qua người Kiều Ngự Diễm, lại bị đối phương ngăn lại.

Kiều Ngự Diễm nhìn tay hai người, ánh mắt không tự chủ lại lạnh mấy phần, hần không nói chuyện, nhưng cũng đủ để bức chết bọn họ. Ở trước mặt hần, Duy Y giống như đứa trẻ làm sai, lặng lẽ rút tay mình về, dấy ở phía sau.

Cát Phàm thấy biểu hiện của cô có phần không đúng, lập tức liền hiểu người đàn ông này với Duy Y có quan hệ gì, có thể là chú hoặc anh trai.....Khó trách Duy Y vội vàng lẩn trốn, dù sao cô còn nhỏ, nếu để trong nhà biết yêu sớm, vậy cũng không tốt.

“Anh Kiều.....” Duy Y không muốn gặp người đàn ông này vô cùng, nhưng mà hần lại đang ở trước mặt, muốn tránh cũng không kịp.

“Buổi tối không nên ra ngoài gặp bạn trai, không an toàn!” Lời này rõ ràng là nói cho Cát Phàm nghe.

“Duy Y, vậy ngày mai mình tìm bạn!” Hiển nhiên, Duy Y biết người đàn ông trước mặt, vì không muốn đem lại phiền phức cho cô, hần liền nhanh chóng tạm biệt. Mà khí thế của người đàn ông này Cát Phàm không thể ứng phó được, chỉ nhìn hần cũng đã cảm thấy sợ, thật may hần là người thân của Duy Y.

“Ai Cát.....” Duy Y muốn gọi hần, nào biết phía trước đột nhiên xuất hiện một cánh tay, ngăn trước cửa, đem cô cùng Cát Phàm tách ra. Chỉ có thể trở mắt nhìn hần rồi đi.

“Không bỏ được?” Đỉnh đầu truyền đến giọng nói êm ái, truyền đến tai Duy Y lại trở nên chói tai.

Lùi hai bước khỏi hần “Em muốn về nhà!” Cô còn kiêng kỵ ở một mình chung một chỗ với hần, cường hôn lúc trước, còn có hành động mập mờ trong xe. Thật là làm cho cô không cách nào tiếp nhận.

Hần là anh trai Kiều Y, lại lớn hơn mình mười mấy tuổi, tại sao lại có thể làm chuyện như vậy với cô, thật quá mức.

Cố gắng xoay người, cánh tay lại bị một lực lớn kéo trở lại, thân thể không thể khống chế ngã ra sau, Duy Y chỉ cảm thấy hoảng hốt, bên eo đã được một bàn tay mạnh mẽ đỡ lấy. đỡ cả người cô lên, dán chặt vào người đàn ông trước mặt. Thân hình một mét chín của người đàn ông, Duy Y dựa vào trong ngực hần, dù cho làm thế nào cũng không thể phản kháng lại được.

Cô sợ tới mức kêu ra tiếng, trong đầu trống rỗng, tiếp theo không ngừng dẫy dụa.

“Về sau không được gặp mặt hân nữa, có nghe không?” Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông từ trên đỉnh đầu truyền đến, lời nói giống như ra lệnh.

Duy Y vừa tức giận vừa sợ, dùng sức đẩy lồng ngực của hân, cố gắng tạo khoảng cách giữa hai người, ngược lại bị người đàn ông ôm càng chặt hơn “Không cần anh lo, buông em ra!”

“Em nói gì?”

“Anh là gì của em chứ? Tại sao lại muốn can thiệp vào chuyện của em.....” Duy Y còn chưa nói hết lời đã bị đôi môi nóng bỏng của người đàn ông đè xuống.

“Ngô.....” Đầu nhỏ bị người đàn ông khống chế, không di chuyển được, cũng không thể tránh nụ hôn của hân. Cô bắt đầu sợ.

Hai tay nhỏ bé chống đỡ trước ngực hân, cố gắng khước từ, nhưng không có tác dụng gì.

Cô thật sợ hãi, thật hối hận không phản bác lại ngay trước mặt hân, rõ ràng cơ thể đã bị hân khống chế như vậy, lại vẫn không biết sống chết cãi nhau với hân, đây có lẽ là lần đầu tiên cô lớn mật như thế trước mặt hân, rồi cuộc hậu quả là như thế.

Cô không muốn, ai đó tới cứu cô.

Kiều Ngự Diễm chưa từng mất khống chế như vậy, dù là trong công việc có làm hân tức giận đến cỡ nào cũng chưa từng mất khống chế, nhưng vì sao vì đụng tới cô nhóc này, hân đã không còn là chính mình.

Cái gì? Hân là gì đối với cô sao? Hiện tại hân là ai đều không phải, nhưng tương lai hân là chồng cô, hân có thể độc ác một chút, không cần cô lớn lên có thể bức hôn cô, phải lấy được cô, hân có trăm ngàn phương thức, không cần biết cô có đồng ý hay không.....

Nhưng hân càng hy vọng cô có thời thanh niên đẹp đẽ, sau đó cam tâm tình nguyện gả cho hân. Vậy mà cô lại chất vấn hân là gì của cô?

Hôn, mang theo trách cứ cùng trừng phạt, mạnh mẽ cạy răng cô ra, magn theo hơi thở quần lấy đầu lưỡi cô. Hơi thở cùng hương vị ngọt ngào của thiếu nữ làm hân điên cuồng muốn chiếm đoạt.

Đối mặt với Kiều Ngự Diễm cao lớn, Duy Y không cao tới một mét sáu làm sao có thể phản kháng lại hân.

Bàn tay của người đàn ông điên cuồng luồn vào trong áo, vuốt ve thân hình mềm mại.....

Vậy mà khoe miệng truyền đến vị mặn, đó là bởi vì cô gái sợ mà khóc.....

Hân lại một lần nữa làm cô sợ.

22. Chương 22: Hợp Tác

Ngừng hôn, bàn tay từ trong quần áo rút ra ngoài.

Hân không muốn làm cô sợ, nhưng mà mình không có cách nào khống chế, sợ cô tiếp xúc với người đàn ông khác, sợ sẽ mất cô. Chỉ vì cô luôn để người khác trong lòng, mà mình trong lòng cô, không có giá trị.

Cô quá nhỏ, cái gì cũng không hiểu, nếu như là cô gái trưởng thành, có lẽ rất dễ dàng bị hân hấp dẫn, đáng tiếc cô còn nhỏ tuổi không ham tiền. Mà khả năng hấp dẫn phụ nữ duy nhất của hân cũng không phải điều mà cô thích.

Chênh lệch tuổi khá cao, lại vẫn muốn nhúng chàm một cô học sinh như vậy, trong lòng hân, không còn thứ gì.....

“Đừng khóc, về sau nhớ ngoan một chút, anh sẽ không nổi giận.” Bàn tay người đàn ông nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, mà nước mắt kia giống như một con sông, lau thế nào cũng không hết.

Kiều Ngự Diễm nhẹ giọng an ủi cũng không có bất kỳ tác dụng gì, ngược lại làm cho Duy Y càng khóc dữ hơn, thân thể vừa được tự do, ngồi xuống đất, ôm đầu uất ức khóc. Khóc đến đau lòng, khóc đến ruột gan đứt từng khúc “Anh đi đi, em không muốn nhìn thấy anh nữa! Đi.....” Duy Y vừa khóc vừa lớn tiếng mắng.

Kiều Ngự Diễm đang muốn ngồi xuống ôm cô, bên ngoài đột nhiên có một chiếc xe chạy tới, vốn là hẳn không thêm để ý, nhưng khi đèn xe tắt, người từ bên trong đi ra lại là mẹ Duy.

Duy Y mặc dù ngồi dưới đất khóc nhưng cũng thấy tình huống xảy ra.

Nhìn người đi tới là mẹ, lập tức lau hết nước mắt, không nói hai lời liền đẩy người đàn ông về lối thoát hiểm phía sau.

Kiều Ngự Diễm mặc dù lo lắng cho cô, nhưng bởi vì chộc cô khóc mà để mặc cho cô đẩy mình về phía sau.

Tiếp theo vội vàng chạy về phía thang máy, đáng tiếc thang máy chưa tới mẹ Duy đã đi tới bên cạnh cô. Duy Y không thể làm gì khác hơn là cúi thấp đầu.

“Y Y! Tại sao muộn thế này còn đi ra ngoài? Tại sao mắt lại đỏ đỏ.....” Mẹ Duy còn phát hiện Duy Y có điểm không thích hợp, cô càng che giấu càng thu hút sự chú ý của mẹ cô.

“Không có gì.....mới vừa đi ngoài gió quá lâu nên mắt bị khô rát mà thôi!”

“Y Y, có chuyện gì có thể nói với mẹ?” Mẹ Duy làm bên ngành giáo dục, bà tự nhiên biết trong lòng con gái có bí mật nhỏ, giống như lưu luyến.....chỉ cần không cần ảnh hưởng đến học tập, mẹ Duy thật ra thì cũng không phản đối cô yêu sớm, ngược lại hy vọng cô có thể sớm trải qua quá trình quen biết với nam sinh. Chỉ có trải qua yêu sớm rồi, con gái mới có thể bắt đầu có hiểu biết, rồi lớn lên. Qua hai năm sau có thể đem việc thi tốt nghiệp đặt lên hàng đầu.

“Dạ, con biết rồi mẹ!”

Thang máy tới, Duy Y cùng mẹ đi vào. Mà người đàn ông ở cửa thoát hiểm, lại thật lâu không có đi ra. Ngồi ở bậc thang đang lẳng lặng suy nghĩ cái gì, về mặt bí hiểm.

Một lúc sau, Duy Y nhìn ra cửa sổ thấy chiếc xe sang trọng kia từ từ rời khỏi khu chung cư, lòng mới bình ổn trở lại.

Cô ngồi bên mép giường, ôm gấu bông trong ngực, mặt chôn trong đầu gối một lúc lâu. Đó là biểu hiện sự sợ hãi trong lòng cô.

Những chuyện này không thể nói cho ba mẹ biết, cũng không thể nói với Kiều Y, nhưng cô thật sự rất sợ, rõ ràng hai người không có bất kỳ quan hệ nào, thế nhưng hẳn thường xuất hiện trước mặt cô, làm những chuyện cô không thể nào chấp nhận được.

Hôn là chuyện lãng mạn cô mơ mộng cùng với anh Trạch Vũ, lại bị người đàn ông đó.....

Cả đêm Duy Y không ngủ, tựa vào thành giường mơ màng cả đêm, thời điểm sắp ngủ lại bị thức dậy.

Mẹ Duy vừa về tới nhà lại bị ba Duy gọi vào thư phòng, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Thế nào, có phải có chuyện gì xảy ra rồi phải không?” Mẹ Duy thấy vẻ mặt nghiêm túc của ba Duy, nghĩ thâm nhất định là có chuyện nghiêm trọng.

“Tô Vũ, anh muốn.....” Ba Duy muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì thì nói đi, anh với em còn có chuyện gì không thể nói chứ?”

“Là như thế này, gần đây không phải công ty Nam Cảng của chúng ta đang hợp tác với Kiều Thị sao?”

“Ừm, cái này em biết, có vấn đề gì sao?”

“Không có vấn đề gì, nếu như hợp tác với Kiều Thị, đây là cơ hội duy nhất của công ty Nam Cảng chúng ta, vốn dĩ công ty Nam Cảng của chúng ta cách xa với thị trường, anh định bảy tám năm sau, nhưng bởi vì có quan hệ với Kiều Thị, anh muốn trong vòng nửa năm đưa công ty ra thị trường. Em thấy quyết định như vậy có được không?” Duy Kiến Quốc bình thường chuyện gì cũng tự mình quyết định, nhưng vào thời điểm quan trọng, liên quan đến sự sống còn, ông vẫn luôn tôn trọng vợ.

Dù sao với quyết định này, nếu làm được, ông có thể cho người nhà một cuộc sống an ổn, nếu làm không được, chính là tang gia bại sản. Tình trạng Nam Cảng bây giờ, căn bản là không đủ điều kiện để ra thị trường, nhưng tổng giám đốc Kiều lại hy vọng Nam Cảng của bọn họ nửa năm có thể đứng trên thị trường.

Dĩ nhiên Kiều Ngự Diễm cũng không phải tốt bụng mà giúp bọn họ, mà là vì lợi ích bên trong, tương lai hẳn có kế hoạch sẽ dùng đến Nam Cánh, chỉ là bây giờ không tiện nói ra mà thôi.

Kiều Ngự Diễm chọn Nam Cánh là vì quan hệ của Duy Y với Kiều Y, mà ông hy vọng sau này nếu hợp tác không tốt còn có quan hệ với nhân nghĩa.

Tóm lại, đây là cơ hội của Nam Cánh, đồng thời cũng đem theo mạo hiểm lớn. Duy Kiến Quốc đang do dự Kiều Ngự Diễm có đáng tin tưởng hay không? Nếu như hẳn thật lòng muốn hợp tác, vậy hẳn nói trước đưa công ty ra thị trường trong bảy tám năm.....

“Anh cảm thấy Kiều Ngự Diễm có thể tin được sao?” Mẹ Duy nói lên mẩu chốt, Duy Kiến Quốc đem điều kiện ông cùng Kiều Ngự Diễm nói ra, mặc dù hẳn có nhiều ý tưởng, nhưng vẫn để cho ba Duy tính toán, ý kiến cùng đề nghị.

“Anh không biết, anh tiếp xúc với hẳn chưa nhiều, nhưng hẳn cho anh cảm giác rất chân thành. Hơn nữa anh cũng không có đụng chạm đến hẳn, hẳn cũng sẽ không hại chúng ta. Kiều Y với Duy Y lại có quan hệ rất tốt!”

“Em cũng nghĩ như vậy!” Trước mắt mẹ Duy còn chưa xác định rõ Kiều Ngự Diễm có ý tứ gì với con gái mình hay không, nhưng bà hiểu chồng mình. Ông muốn làm cho Nam Cánh lớn mạnh, thậm chí đưa ra thị trường, chuyện bàn tới phải là bảy tám năm sau, nhưng bây giờ cơ hội đang ở trước mắt, ông không uổng bỏ qua, bà cũng không mong ông hối hận.

“Ừ, còn nữa.....anh muốn đem biệt thự ở phía nam và phía bắc bán đi, chỉ giữ lại căn nhà chúng ta đang ở là được rồi!”

“Tiền bạc có vấn đề sao?”

“Ừ, có chút vấn đề nhỏ, dù sao cũng là hợp tác với tập đoàn Kiều Thị lớn như vậy.....”

“Anh nghĩ được ăn cả ngã về không?”

“Đúng, cho nên anh hy vọng em có thể ủng hộ anh!” Duy Kiến Quốc quàng tay lên lưng vợ, ánh mắt kiên định.

Từ trước tới nay, hai vợ chồng cùng chung hoạn nạn. Bọn họ không phải chưa từng trải qua nghèo khổ.

Duy Kiến Quốc thật ra là một đại gia nhưng vì tính khí kiêu ngạo, làm không ít việc sai, đem sự nghiệp gì đình ra làm cho rối tinh rối mù, cuối cùng phá sản.

Quậy phá mấy năm, làm công trong công ty nhỏ mấy năm, chịu không ít tủi nhục. Mướn một phòng đơn để ở, cuộc sống của hai người lúc đó quả thật không dễ dàng, Tô Vũ cũng chưa phải là giảng viên đại học, chỉ là một trợ lý nhỏ, khó tránh khỏi bị khinh bỉ.

Hai người bọn họ ở trong một phòng nhỏ, ba bữa cơm đều là bánh bao. Bọn họ đã kết hôn nhiều năm nhưng vẫn không dám có con, bởi vì ông buôn bán thất bại còn thiếu nợ rất nhiều. Nhưng Tô Vũ không bỏ mặc ông, mặc dù chỉ ở trong một phòng nhỏ nhưng so với lúc trước ở trong biệt thự còn hạnh phúc hơn nhiều.

Tô Vũ nói ở trong phòng nhỏ xoay người liền có thể thấy ông, cho nên so với lúc ở biệt thự còn vui hơn nhiều.

Sau này ông rời khỏi công ty nhỏ, dựa vào kinh nghiệm cùng thành ý của mình, rồi cuộc sáng lập ra công ty Nam Cánh. Từng bước, từng bước, lên được vị trí hôm nay. Tất cả có được đều là nhờ có Tô Vũ bên cạnh mình, ông mới có thể thành công.

Cho nên bọn họ có biệt thự, có chỗ ở tốt, bọn họ còn có phòng khách trong phòng. Trải qua cuộc sống bình thường mọi ngày.

Đây chính là hạnh phúc! Tô Vũ tự nói với mình như vậy.

Duy Kiến Quốc không chú ý tới, lúc vợ an ủi mình ánh mắt cũng mờ đi.

Mời vừa rồi bà thấy xe Kiều Ngự Diễm dưới lầu, bà cho rằng Kiều Ngự Diễm tới tìm chồng nói chuyện, nhưng lên lầu lại không thấy chủ nhân chiếc xe. Lại liên tưởng đến đôi mắt đỏ của Duy Y.

Rất nhiều chuyện để ở trong lòng.....

Sẽ không.....

Cũng sẽ không.....

Mẹ Duy lắc đầu, đem tạp niệm trong đầu gạt bỏ đi. Xoay người trở về phòng mình.

23. Chương 23: Thổ Lộ Lần Nữa

Mấy ngày nay tinh thần Duy Y đều không phấn chấn, không chỉ Duy Y, người hay nói nhất lớp Kiều Y cũng yên lặng không ít.

Đối mặt với hai người, Ngô Soái thật không có biện pháp đối phó, mặc dù Tiểu Cương có đi học, nhưng kể từ ngày đó rất ít đi cùng với bọn họ. Hỏi ra mới biết là Kiều Y cự tuyệt hẳn, làm hẳn không dám đến gần nữa.

Cho nên mới nói, tốt nhất không nên thổ lộ với bạn thân, nếu không ngay cả làm bạn cũng không được.

Vừa tan học, Kiều Y cùng Duy Y liền bước nhanh ra sân trường, Ngô Soái muốn đuổi theo, nhưng phải ra chỗ đậu xe lấy xe, lúc đi ra đã không thấy bóng dáng hai người.

Kiều Y biết Ngô Soái nhất định sẽ đuổi theo, nhanh trí lôi kéo Duy Y vào ngồi ở góc khuất trong tiệm trà sữa.

“Mình nói với bạn một bí mật, bạn không được nói với ai!” Kiều Y bí ẩn nhìn bốn phía, thấy không có người quen, mới nhẹ giọng nói với Duy Y.

“Bí mật?” Thấy vẻ mặt như vậy của Kiều Y, Duy Y không được tự nhiên. Cho rằng cô ấy biết chuyện gì giữa mình và Kiều Ngự Diễm.

Không phải Duy Y không muốn nói cho cô ấy biết việc Kiều Ngự Diễm làm đối với mình, cô sợ Kiều Y không tin mình. So ra thì Kiều Ngự Diễm là anh trai cô ấy, mà mình chỉ là một người ngoài thôi. Hơn nữa lấy điều kiện của Kiều Ngự Diễm, không biết có bao nhiêu phụ nữ tự mình đưa tới cửa, hẳn như thế nào lại có tình cảm với một cô bé chưa dứt sữa như cô.....

“Mình đã nói với bạn, Tiểu Cương thích mình mà!” Kiều Y to miệng hút trà sữa trước mặt.

Bởi vì Tiểu Cương thổ lộ mà mấy ngày cô không đến hồ bơi rồi.

Duy Y vừa nghe, lo lắng trong lòng lắng xuống, sau đó rất tự nhiên liếc mắt nhìn Kiều Y.

“Mình còn tưởng là chuyện gì, mình đã sớm biết rồi!”

“Bạn không cảm thấy kỳ quái sao? Mình không xinh đẹp, lại không dịu dàng, học tập không tốt, người lại tùy hứng, rốt cuộc hẳn yêu mình ở điểm nào?”

“Bạn cũng không tệ lắm.....không nên xem thường mình như vậy!” Duy Y nhìn Kiều Y từ trên xuống một lần. Thật ra thì biết được nhược điểm cùng ưu điểm của một người cũng không khó, giống như Kiều Y, mặc dù đáng người cô không là hoa khôi của trường, nhưng cũng rất đẹp. Học tập không nằm trong top mười, nhưng cũng không nằm thứ ba mươi. Về tính tùy hứng, trong mắt Duy Y là đáng yêu. Cô không như tiểu thư nhà giàu mà tùy hứng, sự tùy hứng của cô cũng có lý do riêng, tâm của cô luôn hướng đến người khác, quan tâm đến bạn bè rất nhiều.

Kiều Y như vậy sao có thể không hợp hồn các bạn nam?

“Mình không xem thường bản thân, hẳn rốt cuộc yêu mình ở điểm nào, mình vẫn không nghĩ ra!”

“Kiều Y, Tiểu Cương cũng rất tốt, mình cảm thấy hẳn thích hợp với cậu hơn anh Ưu Thần! Anh Ưu Thần cũng đã ra ngoài xã hội, bất kể là trên phương diện nào, chúng ta đều không cùng một cấp với anh ấy, ở chung một chỗ rất không thích hợp. Bạn không cảm thấy vậy sao?”

“A.....” Kiều Y kéo dài giọng, “Thì ra bạn vẫn không đồng ý mình ở chung một chỗ với anh Ưu Thần, khó trách mỗi lần mình nhắc tới anh Ưu Thần bạn đều né tránh.”

“Mình đã sớm nói với bạn! Là bạn xem nhẹ lời nói của mình.” Kiều Y có tật xấu như vậy, nghe xong rồi thôi. Thực ra là không thích liên tục động che giấu đi.

“Nhưng mình thật sự thích anh Ưu Thần! Hơn nữa phát hiện ra gần đây anh ấy có chú ý tới sự tồn tại của mình! Trước kia ở chung một chỗ với bạn, mình cũng chỉ là bạn con gái của cô giáo, hiện tại lúc ở chung với anh ấy, mình cảm thấy anh ấy rất chăm sóc mình!” Kiều Y lại bắt đầu nghĩ tới anh Ưu Thần rồi.

Duy Y rất im lặng, trực tiếp cầm trà sữa lên cật lực hút, xem mình giống như thùng rác.

Hàn huyền hồi lâu, hai người mới cùng nhau về nhà. Dọc đường đi Kiều Y không ngừng nói về anh Ưu Thần với Duy Y, lại sống chết muốn kéo Duy Y đi hồ bơi.

Bất đắc dĩ, Duy Y không thể làm gì khác hơn là đi theo cô, nhưng bởi vì không có đồ bơi nên chỉ lẳng lẳng ngồi nhìn.

Không lâu lắm, Cát Phàm cùng Lâm Ưu Thần xuất hiện. Như mọi ngày, Lâm Ưu Thần dạy Kiều Y tập bơi, Cát Phàm chỉ ngồi bên cạnh Duy Y.

“Đã lâu không gặp!” Cát Phàm đeo một cặp mắt kính mỏng, nhìn qua không có gì nổi bật.

“Mấy ngày trước vừa mới gặp!” Duy Y không khách khí trả lời, trên mặt hai người cũng không có nở nụ cười, không khí trở nên lung tung.

“Nhưng mình cảm thấy thật lâu, bạn vẫn chưa trả lời mình, nếu bạn không trả lời mình, mình sẽ cho rằng bạn đồng ý làm bạn gái mình.” Cát Phàm nhìn qua lịch sự, không nghĩ đến cũng có vẻ bá đạo. Có lẽ mỗi người con trai ở trước mặt người con gái mình thích đều bá đạo như vậy.

Mấy ngày nay cô không nhận điện thoại, tin nhắn cũng không trả lời, chiều nào tan học hẳn cũng đứng ở cổng trường chờ cô, nhưng lại không thấy cô đâu. Cách thức cô tránh người thật là tài tình.

Duy Y cầm cặp sách lên muốn rời đi, lại bị hấn ngăn lại, cặp sách cũng bị hấn đoạt lấy, giấu ở phía sau. Đây là cách các bạn nam hay dùng, mặc dù Cát Phàm lớn hơn Duy Y vài tuổi, nhưng đứng trước mặt cô gái mình thích cũng ngây thơ như vậy.

“Trả lại cặp sách ỉnh!”

“Vậy bạn đồng ý quen mình!”

“.....Mình thật sự đã có người trong lòng!” Duy Y bất đắc dĩ nhìn chằm chằm hẳn, hẳn cao như vậy làm cho cô ngước lên nhìn đau hết cả mắt.

“Mình không tin, Ngô Soái nói bạn chưa có bạn trai!”

“Tên anh ấy là Bạch Trạch Vũ, đang du học ở nước ngoài, bọn mình cùng lớn lên từ nhỏ, không tin bạn có thể hỏi Kiều Y, Ngô Soái quen mình chưa lâu, bạn ấy căn bản không biết mình đã có người trong lòng, Kiều Y có gặp qua anh Trạch Vũ, cô ấy biết rõ nhất!”

“.....” Cát Phàm vô lực không thể cãi lại, nhìn ánh mắt kiên định của Duy Y, có một tia hoài nghi, thật sự có người này thật?

“Trả cặp sách ỉnh!” Thừa dịp Cát Phàm không chú ý, Duy Y vòng ra sau hẳn lấy lại cặp sách của mình.

Cũng không nói tạm biệt với Kiều Y chạy về phía nhà mình.

Kiều Y thật là, vừa nhìn thấy anh Ưu Thần liền quên hết tất cả. Không còn biết sự sống chết của cô?

Ngô Soái, tên phản đồ này, mới gặp Cát Phàm có một lần, liền đem cô ra bán.

Bạn cứ chờ đó, mình về sẽ tính sổ với bạn!

Thật ra Cát Phàm nên cảm thấy may mắn vì Duy Y cự tuyệt hẳn. Bởi vì ở một nơi xa, trong phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Kiều Thị, một người đàn ông đang nở nụ cười lạnh lẽo, lẳng lặng nghe tất cả, không đặc ý dừng lại công việc trong tay.

Gần đây Denis luôn nhìn thấy Kiều Ngự Diễm đeo thứ gì bên tai, vẻ mặt thảnh thơi nghiêm túc, thảnh thơi dịu dàng. Hắn không biết Kiều Ngự Diễm đang nghe cái gì, có thể vừa nghe vừa làm việc.

“Denis, giúp tôi gọi Phổ Thụy tới đây một chuyến!”

“Phổ Thụy? Mình đã phái cô ấy đi Nhật Bản làm việc rồi!” Denis không hiểu tại sao lại muốn gọi Phổ Thụy tới?

Phổ Thụy mặc dù là cấp dưới của hắn, nhưng từ trước đến giờ cô không xuất hiện ở đây. Cô là nhân vật lớn, nếu không có nhiệm vụ, Kiều Ngự Diễm chắc chắn sẽ không muốn gặp cô ấy.

“Vậy ngày mai gọi cô ấy trở về!”

“Được!”

24. Chương 24: Phổ Thụy

Bất tri bất giác đã qua kỳ thi giữa kỳ.

Biết Ngô Soái, Tiểu Cương cũng đã nửa học kỳ. Duy Y thành tích vẫn đứng đầu như cũ. Mặc dù gần đây luôn có nhiều chuyện phiền lòng, nhưng cô vẫn muốn đặt thành tích học tập lên trên, chuyên gì cũng đều quên hết.

Tiểu Cương cùng Kiều Y làm như không có chuyện gì xảy ra, tình cảm lại trở về như lúc trước. Thậm chí so với lúc trước còn tốt hơn. Nhìn ra được không phải là quan hệ bạn trai bạn gái, bởi vì Kiều Y luôn kéo cô đi hồ bơi.

Bởi vì Ngô Soái giúp Duy Y se sợi tơ hồng, Ngô Soái bị Duy Y róc xương lóc thịt mới dừng lại, bỏ qua cho hắn.

Kể từ sau khi bị Duy Y cự tuyệt Cát Phàm không xuất hiện, nhưng Duy Y biết Ngô Soái vẫn liên lạc với hắn. Bởi vì tiểu tử kia vẫn luôn chạy đến tiệm sửa xe đổi xe.

Kiều Y đã từng hẹn Duy Y đến nhà Kiều Ngự Diễm chơi, nhưng luôn bị cự tuyệt. Duy Y cực kỳ sợ nhìn thấy Kiều Ngự Diễm, chỉ cần chỗ nào hắn có thể xuất hiện, cô đều không đi, dù biết rõ rằng hắn sẽ không có ở đây.

Cho nên tính ra, cô trốn hắn đã hơn một tháng.

Đây là chủ nhật hoàn hảo, Ngô Soái đi sau Kiều Y cùng Duy Y, Tiểu Cương cũng đi bên cạnh, bốn người đi cùng nhau như ngày trước.

Ngồi trong tiệm trà sữa trước cổng trường học một hồi, Tiểu Cương cùng Kiều Y đều có người đến đón, còn lại hai người cùng dạo bước về nhà.

“Sao hôm nay bạn không đi xe?” Duy Y muốn ngồi mà xe đâu rồi, bình thường cũng đã quen hai người cùng nhau về nhà, cô ngồi đằng sau xe hắn cũng đã thành tự nhiên.

“Mình đem đi bảo dưỡng rồi!” Ngô Soái nói.

“Bảo dưỡng? Ha ha.....” Cô gặp qua bảo dưỡng xe nhỏ chứ chưa nghe qua xe đạp cũng được bảo dưỡng, Ngô Soái này đúng là chuyện gì cũng có thể làm được.

“Làm gì cười lớn như vậy, xe đạp thì không thể bảo dưỡng à?”

“Có thể có thể, chỉ cần thiếu gia muốn! Đúng rồi, có phải đưa tới chỗ Cát Phàm hay không?”

“Điều đó là đương nhiên.....Mình tin vào tay nghề của Cát Phàm!” Nói đến Cát Phàm, Ngô Soái giống như ông già nhỏ than thở.

“Thế nào? Đáng đáp vốn cũng không đẹp trai, còn học ông già than thở, bạn không muốn có bạn gái sao?”

“Mình thử dài vì bạn, bạn còn nói mình? Bạn rõ là.....rõ là.....” Ngô Soái chỉ tiếc không rèn sắt thành thép được.

“Mình thế nào?”

“Cát Phàm là một người con trai tốt, sao bạn lại cự tuyệt hẳn, người ta hiện giờ được rất nhiều bạn gái thích, đáng người đều rất đẹp. Toàn là những người đẹp theo đuổi Cát Phàm!” Hối hận rồi sao, nha đầu chết tiệt kia! Câu sau kia không dám nói trước mặt cô.

Ngô Soái cảm thấy Duy Y cùng Cát Phàm rất xứng đôi, nào biết Duy Y không phân biệt tốt xấu, thẳng thắn cự tuyệt người ta.

Sau đó hẳn lại phát hiện cô bé con lai bám lấy Cát Phàm, nghe nói là đàn em học lớp dưới kém Cát Phàm một tuổi. Mặc dù là đứa trẻ lớn lên ở nước ngoài, nhưng vừa thấy Cát Phàm đã dính lấy, giống như các cô gái Trung Quốc.

Đương nhiên, đổi lại là hẳn cũng sẽ chọn cô gái kia. Ngô Soái lên quan sát biểu hiện của Duy Y, phát hiện cô vẫn như cũ không sao cả, xem ra Cát Phàm sẽ thất vọng rồi.

Bạn tốt nói hẳn còn muốn thăm dò lòng của Duy Y, lần này được, kiểm tra xong đây chính là kết quả, Cát Phàm làm sao có thể giao phó cho hẳn.

“A, thì ra gần đây không thấy hẳn là do có bạn gái, khó trách!”

“Đau lòng sao?”

“Đau lòng, dĩ nhiên đau lòng chứ.....ai, mình lại mất đi một người theo đuổi.....” Duy Y có chút mất mát nhưng cô biết đó không phải là vì thích mà mất mát, là sự hư vinh của cô gái bị mất đi, cô gái nào mà không như vậy. Rõ ràng nói thích mình, nhưng khi xoay người đi đã quen với một người khác.

Cô thật tâm chúc phúc Cát Phàm, bởi vì cô chung thủy với anh Trạch Vũ, đối với Cát Phàm không có cảm giác gì hơn, nay hẳn có bạn gái, cô nên chúc phúc mới đúng.

“Duy Y, bạn không có lương tâm!” Ngô Soái không biết nên nói gì với cô nữa, chàng có tình mà nàng không có ý thì hẳn cũng không còn biện pháp nào.

“Mắc mớ gì tới bạn, có thời gian rảnh quan tâm mình không bằng bạn quan tâm tới thành tích của bạn đi, thành tích của bạn sao lại kém như vậy, thật xấu hổ.” Lần thi trước hẳn cũng làm rồi tinh rồi mù lên, lần thi giữa kỳ này cũng chẳng tiến bộ được bao nhiêu.

Hai người nói qua nói lại, bắt tri bắt giác đã đến trước cửa khu chung cư, nhưng Ngô Soái đã thành thói quen mặt dày đến nhà Duy Y ăn tối. Ai bảo chú của hẳn như vậy, chú hẳn buổi tối thường đưa bạn gái đi ăn cơm bỏ lại đứa cháu là hẳn qua một bên.

Mẹ Duy biết buổi tối hẳn không có cơm ăn nên thường để hẳn tới nhà ăn cơm.

Đang ở trước cửa khu chung cư, Ngô Soái cùng Duy Y chạm mặt đối tượng mà bọn họ mới vừa bàn tới Cát Phàm cùng với bạn gái của hẳn.

“Hi, chào hai người, thật là trùng hợp, không nghĩ tới lại gặp hai người ở đây!” Cát Phàm cố ý nắm tay bạn gái Phổ Thụy, hướng tới hai người chào hỏi.

“Cát phàm! Sao bạn lại ở đây? Bạn gái?” Ngô Soái giả bộ hỏi.

Duy Y liếc nhìn hẳn một cái, còn chưa tới trước cửa khu chung cư, Cát Phàm vốn là không có dặt tay cô bé, vừa nhìn thấy bọn họ đi tới, liền vội vàng nắm tay người ta. Ngô Soái muốn giả bộ, còn cố ý kéo Duy

Y tới trước mặt Cát Phàm cùng cô gái kia mới giả bộ thấy hai người. Nên nói Ngô Soái dần hay nói hẩn không biết giả bộ đây?

Cô bé kia đáng người thật xinh đẹp, nhìn một cái cũng biết là con lai, hai mắt thật là to, miệng thật là khéo, còn có chiếc mũi cao đặc trưng của người phương tây, da cũng trắng như người nước ngoài, nhìn qua giống như con nít.

Thật không nghĩ tới Cát Phàm có duyên với nữ sinh như vậy.

Nhưng hẩn đối với cô bé kia như vậy, không phải là quá đáng thương sao?

“Bạn gái mình!” Cát Phàm nhìn Duy Y, đưa tay khoác lên vai Phổ Thụy.

“Ha ha ha, bạn được đấy, có bạn gái xinh đẹp như vậy! Hôm nào giới thiệu ình một người nha!”

Cát Phàm không để ý tới Ngô Soái, chỉ nhìn Duy Y.....

Phổ Thụy Không nhịn được híp đôi mắt xinh đẹp nhìn Duy Y “Chào các bạn, mình là Phổ Thụy! Học cùng trường với Cát Phàm.”

“Xin chào, mình là Ngô Soái!”

“Mình là Duy Y!”

“Mình biết các bạn, Cát Phàm có kể với mình!” Phổ Thụy cũng không để ý hai người, mà quay đầu lại nói với Cát Phàm “Anh yêu, mình đi ăn bò bít tết đi, em biết một nhà hàng mới mở, bít tết bọn họ làm ăn rất ngon!”

“Ừ, vậy mình đến đó!” Cát Phàm lại nhìn Duy Y một cái, nói tạm biệt với hai người rồi đi.

“Sao lại đi nhanh như vậy? Uống Phí mình còn.....” Ngô Soái nói được một nửa, ý thức được cái gì, không tự chủ lén nhìn Duy Y một cái, ngậm miệng lại!

“Đi thôi, bà mai! A, không ông mai! Bạn dẫn tơ hồng đi sai hướng rồi!”

Hai người rồi đi, nhưng bọn họ không quay đầu lại nhìn, bởi vì Cát Phàm vẫn đứng ở chỗ xa, nhìn bọn họ rồi đi.

Duy Y, bạn nói thích một người có lẽ là Ngô Soái.

Khung cảnh như vậy, không khí hòa hợp, mình không tin có người đàn ông thứ ba. Rõ ràng bạn thích Ngô Soái, cũng không muốn làm tổn thương tình cảm của Ngô Soái.

Phổ Thụy đứng bên cạnh nhìn thấy tất cả, ánh mắt thâm thúy đầy bí hiểm.

25. Chương 25: Hẩn Đến Thăm

“Y Y ngày mai là chủ nhật, đi cùng ba tham gia một hoạt động từ thiện đi!” Ăn cơm xong, Duy Kiến Quốc nói với con gái.

Bởi vì chuyện phải nhanh chóng đưa công ty ra thị trường, có sự trợ giúp của Kiều Thị, công việc thuận lợi hơn nhiều. Mấy ngày trước nội bộ công ty đưa ra yêu cầu điều chỉnh công ty, cho là nên làm một hoạt động từ thiện, không phải chỉ đối với giới nhà báo, đối với nhân viên trong công ty là một khích lệ lớn.

Đầu tiên là hôm nay có một quỹ từ thiện, mời được rất nhiều người nổi tiếng ngoài xã hội, đương nhiên là lấy danh nghĩa của công ty Nam Cảng để mời, nhưng có Kiều Thị làm chỗ dựa, tự nhiên cũng sẽ có rất nhiều nhân vật nổi tiếng nể mặt đến dự.

Đáng lẽ là vợ cùng con gái không cần tham gia, nhưng mà ngày mai cử hành hoạt động ở một cô nhi viện, hơn nữa sẽ có rất nhiều nhà báo tham gia. Nếu như người nhà đều có thể đi như vậy đối với công ty hình tượng sẽ có rất tốt.

“Mẹ cũng muốn đi sao?”

“Đúng vậy, cả nhà ba người chúng ta đều đi!”

“Được!” Dù sao ngày mai cô cũng không cần đi học, ở nhà chỉ làm tên Ngô Soái kia đến làm ầm ĩ lên mà thôi.

“Ngày mai phải ăn mặc đẹp một chút, bởi vì sẽ có rất nhiều nhà báo!” Mẹ không quên nhắc nhở. Mà buổi tối còn phải tham gia đại tiệc.

“Oa, vậy không phải sẽ có rất nhiều người?”

“Đó là điều đương nhiên.....công ty ba qua một thời gian nữa sẽ ra thị trường rồi, đến lúc đó sẽ có rất nhiều giới truyền thông chú ý. Vì vậy không ngừng tạo hình tượng tốt cho công ty, hình tượng gia đình ba cũng muốn làm cho tốt!”

“Y Y, xem ba con đặc ý như vậy! Lỗ mũi nở hết cả rồi!”

“Ha ha.....”

Mà ngược lại, tại văn phòng làm việc của tổng giám đốc Kiều Thị.

Kiều Ngự Diễm, Denis cũng đang bàn chuyện, cửa phòng làm việc đột nhiên bị đẩy ra, cô gái tiến vào cũng không phải thư ký của Kiều Ngự Diễm, mà là một cô gái con lai Phổ Thụy.

Nhìn kỹ lại, Phổ Thụy chính là cô gái ngày đó đã từng xuất hiện trước cửa khu chung cư, Lạp Thụy bạn gái Cát Phàm.

“Hi, tiểu thư Phổ Thụy thân yêu, đã lâu không gặp, thực sự bức chết tôi rồi!” Denis vô cùng không đứng đắn giang hai tay hướng người vừa tiến vào.

Mà Phổ Thụy kia cũng không đem theo bất kỳ nụ cười nào, vẻ mặt lạnh lùng đáng sợ, tính khí như vậy có mấy phần giống Kiều Ngự Diễm. Cùng ngày đó ở bên cạnh Cát Phàm tưởng như là hai người khác nhau.

“Tránh qua một bên đi, Kiều tổng, anh đã để tôi ở bên cạnh Cát Phàm đó một tháng, rốt cuộc lúc nào thì hành động?” Phổ Thụy vẫn cho là có nhiệm vụ ám sát.....Bởi vì cô lúc vừa mới bắt đầu không hiểu tại sao lại phải đến gần hắn.

Trước kia cô tiếp nhận nhiệm vụ cũng sẽ tiếp nhận mục tiêu, lấy sự hiểu rõ quy luật cuộc sống của đối phương mà dễ dàng ra tay, nhưng kể từ sau khi đến gần Cát Phàm, cô cảm thấy hắn là một người đơn giản, là người căn bản không có cảm giác thần bí gì, thậm chí không để cho cô có thể ra tay.

Bọn họ rốt cuộc tại sao lại để cô đến gần chàng trai đó?

Hai người đàn ông trong phòng liếc nhìn nhau một cái, Denis lúc này mới lên tiếng “Em chỉ cần qua lại với hắn là được rồi, không cần nói gì, tốt nhất không nên làm hắn bị thương.”

“Hắn là người quan trọng như thế nào?”

“Không, là một nhân vật mấu chốt!” Denis cười như không cười nhìn Kiều Ngự Diễm một cái, đối phương đến bây giờ một câu cũng không nói.

Phổ Thụy nhìn về phía Kiều Ngự Diễm vẫn lạnh lùng như cũ, muốn nói gì, cuối cùng vẫn không nói ra. Đi theo bên cạnh hắn lâu như vậy, cô tự nhiên có chút chuyện có thể hỏi, có một số việc tốt nhất không nên hỏi, đặc biệt là Kiều Ngự Diễm không muốn nói ọi người biết.

Mà nét mặt hắn bây giờ, rõ ràng viết “Đừng hỏi quá nhiều!”

Hai người đàn ông này, một người lạnh lùng đáng sợ, một người tính khí nóng làm cô thật bất đắc dĩ, nhớ tới liền nhức đầu “Vậy cũng được, có chuyện gì thì tìm em, em đi trước!”

“Đợi đã nào.....!” Thanh âm lạnh lùng vang lên, Phổ Thụy dừng bước chân lại.

“Ừ?”

“Về sau không cần để cho chàng trai kia xuất hiện trước mặt Duy Y!” Mặc dù Y Y cự tuyệt Cát Phàm, nhưng hắn vẫn cảm thấy chướng mắt. Cát Phàm cùng Bạch Trạch Vũ không giống nhau, một người là thích Duy Y, một người là người Duy Y thích, cho nên Cát Phàm may mắn bị Duy Y cự tuyệt, nếu không, chỉ sợ hắn so với Bạch Trạch Vũ còn thảm hơn, có nhà mà không thể về.....

“Này.....” Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Phổ Thụy nhìn về phía Denis đang ngồi ở một bên, hoàn toàn không rõ lắm tình huống bây giờ.

“Cứ làm theo là được!” Denis tốt bụng nhắc nhở.

“Dạ!”

Không biết Phổ Thụy dùng thủ đoạn gì để thoát khỏi thư ký bên ngoài, thời gian chưa tới một phút, cô liền thuận lợi rời khỏi cao ốc Kiều Thị.

Hai người đàn ông này thật là ghê tởm, rõ ràng có thể gặp mặt ở chỗ khác, lại cố tình bắt cô đến tập đoàn Kiều thị, thật phiền phức.

“Denis, tiến độ đưa công ty Nam Cảng ra thị trường như thế nào rồi?”

“Tất cả thuận lợi, hợp đồng cũng đã ký xong, có Kiều Thị làm chỗ dựa, đã tin tưởng rất nhiều, Nam Cảng đúng là một công ty G thị mới nổi. Tối nay có một buổi tiệc quyên góp tiền, cậu tham gia chứ? Lấy danh nghĩa của tổng giám đốc Duy mời.” Hắn biết Kiều Ngự Diễm coi trọng cô bé Duy Y kia, cho nên mới trợ giúp đưa công ty của Duy Kiến Quốc ra thị trường. Nhưng mà chính là Kiều Ngự Diễm không thể không có cô gái này sao? Hai người bọn họ thực sự kém nhau quá xa, hắn thật sự không coi trọng.

“.....Không biết!” Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Rốt cuộc tới buổi tối, G thị có rất nhiều người nổi tiếng trong giới kinh doanh tham gia đại tiệc. Mà Kiều Ngự Diễm chỉ xuất hiện có nửa giờ liền đem mọi chuyện ném cho Denis cùng Duy Kiến Quốc.

Một chiếc xe hơi hào hoa dừng lại dưới lầu nhà Duy Y, bóng dáng thon dài mạnh mẽ rần rở từ trên xe bước xuống, bước vào thang máy quen thuộc, thẳng hướng tầng lầu trong đầu nghĩ.

Có lẽ người trên lầu cũng không muốn gặp hắn, nhưng.....

Hắn đã cố nén hơn một tháng không gặp cô, mỗi lần nghe tiếng của cô, luôn xung động đi tới dưới lầu nhà cô, ngồi trong xe nhìn về phía cửa sổ phòng cô quen thuộc, mong đợi cô sẽ xuất hiện ở đó.

Nhưng mỗi lần luôn là thất vọng, cô vĩnh viễn sẽ không biết có một người đàn ông, mỗi ngày ban đêm sẽ xuất hiện dưới lầu nhà cô nhìn cho đến khi cô đi ngủ.

Ổn định lại tâm tình, hắn nhấn chuông hai lần, cửa mới mở ra.

Trong cửa một cô gái mặc áo sơ mi màu trắng, quần jean xám, tóc cột cao thành đuôi ngựa, trong tay còn cầm một que kem đã ăn được một nửa.

Giây phút nhìn thấy hắn kia liền kinh sợ, sau đó hoảng sợ làm rớt cây kem, dùng cả hai tay muốn đóng cửa.

Hắn biết cô không muốn gặp hắn, cũng biết cô sợ hắn, thậm chí là ghét hắn. Nhưng hắn không quản được những thứ này.....

Cửa không đóng lại được, một cái chân to chấn ở trong khe cửa, tay nhẹ nhàng đẩy, người đàn ông dễ dàng tiến vào trong phòng.

“Ba tôi không có nhà, mời đi ra ngoài!”

“Anh biết!” Kiều Ngự Diễm nhẹ nhàng đóng cửa, rất tự nhiên đi tới phòng khách ngồi xuống.

Duy Y lúc này bắt đầu sợ, không dám tới gần hắn, đứng cách xa mấy mét.

26. Chương 26: Uy Hiếp

Thân hình thon dài ngồi dựa trên ghế sofa, như vương giả, cổ áo khoác xuống ném qua một bên, tự tại tùy ý giống như ở nhà mình.

Liếc mắt nhìn đồ ăn linh tinh trên bàn cùng với ti vi đang mở. Lại quay đầu nhìn về phía cô, chỗ cô gái đứng đúng là cách xa hẳn một chút, chỉ thấy đôi mắt cô thâm tím, nhìn qua vô cùng bất an.

Hắn đương nhiên biết cô bất an, trải qua chuyện lần trước, cô cũng đã biết lòng của mình như thế nào?

Thời gian dài như vậy không xuất hiện trước mặt cô, cũng là muốn cho cô một ít thời gian tiếp nhận quan hệ tương lai của hai người.

“Y Y tới đây ngồi!” Kiều Ngự Diễm vỗ nhẹ vị trí bên cạnh.

“Ba em không có ở nhà, mời anh đi về!” Duy Y thấy động tác của hắn, chẳng những không đến gần, ngược lại lui về phía sau mấy bước.

Người đàn ông này quá nguy hiểm, hôm nay ở nhà một mình, phải đuổi hắn đi ra ngoài.

Trải qua chuyện lần trước, hắn đối với Duy Y giống như một bóng ma.

“Y Y, anh uống chút rượu, đầu hơi đau, có thể rót cho anh một ly nước được hay không?” Kiều Ngự Diễm vuốt cái trán, có chút lười biếng dựa vào ghế ngồi.

“Nhà em không có nước!”

Kiều Ngự Diễm giương mắt nhìn cô, đáy lòng nở nụ cười, cô bé này nói chuyện đều không nghĩ. Nhớ lại bình thường cô cũng nói chuyện như vậy với Ngô Soái, hắn cảm thấy Ngô Soái may mắn hơn hẳn nhiều.

Đột nhiên nhìn thấy trên bàn để một chai cola đã uống được một nửa, mặc dù bình thường hắn không uống cola, nhưng lại không hề báo trước lấy ra uống. Cũng không thêm để ý là cô đã uống.

Duy Y nhìn thấy chỉ muốn tức giận mắng hắn nhưng lại thôi.

Để cola xuống hắn lại vỗ vỗ bên cạnh “Tới đây, anh có chuyện muốn nói với em!”

Duy Y cảnh giác nhìn hắn, bất động như cũ. Giữa bọn họ không có gì để nói, mặc dù hắn nói uống rượu, thế nhưng dấu hiệu say trên mặt một chút cũng không có.

Cô chỉ muốn hắn đi sớm một chút.

“Ở đây cũng có thể nói!” Nói xong đi nhanh lên.

“.....” Người đàn ông không nói gì, chỉ đứng lên, nhanh chóng đi tới bên người cô, một tay bế cô lên, ôm ngồi ở bên cạnh trên ghế sofa. Duy Y còn chưa phục hồi tinh thần, người đã ngồi trong ngực hắn.

Lần nữa bị làm cho sợ, Duy Y dùng sức giãy giụa, nhưng tay chân đều bị đối phương khống chế.

“Y Y, nghe lời! Đừng động, để anh ôm một lát.” Biết cô bài xích mình, nhưng trái tim cùng thân thể lại không chịu sự khống chế của bộ não. Vì cô, hắn đã bắt đầu ra hạ sách với Duy Kiến Quốc, đã thả tai mắt bên người cô.....

Bạch Trạch Vũ bị vây ở Anh quốc không về được, Cát Phàm bị hắn cài Phở Thụy ở bên cạnh.....

Tất cả đều không thể để cho cô biết, có lẽ thủ đoạn như vậy rất hèn hạ, làm cho người khác phát bực, ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy quá mức. Nhưng ham muốn của bản thân đã vượt quá phạm vi khống chế.....

“Anh không thể như vậy, buông em ra!” Trước kia cô còn muốn kêu một tiếng anh Kiều, hiện tại ngay cả gọi cô cũng không muốn.

“Y Y, nghe hết lời anh nói, anh tin tưởng em sẽ không hối hận sau khi nghe anh nói.” Kiều Ngự Diễm nói nhẹ nhàng bên tai cô, thanh âm rất nhẹ, mang theo chút mùi rượu. Trong thanh âm mang theo chút dụ dỗ, còn có cường thế uy hiếp.

Rốt cuộc Duy Y thấy giấy giũa thế nào cũng không thoát được sự khống chế của hắn, muốn khóc lên, lại quật cường quay đầu như cũ, né tránh hơi thở mang theo mùi rượu của hắn.

“Y Y có thể thấy em rất yêu ba mẹ, rất thích nhà của em!” Kiều Ngự Diễm ôm cô chặt thêm một chút.

“Muốn nói gì thì buông em ra rồi nói!”

Người đàn ông không tính sẽ buông cô ra, chỉ là thoải mái dựa vào ghế sa lon, kéo cô dựa vào người mình, duỗi đầu đem đầu nhỏ của cô đặt ở trước ngực mình, nhìn qua giống như cô tự nguyện tựa vào người hắn.

Hắn cố gắng bỏ đôi tay đẩy trước ngực mình ra. Coi như là lừa mình dối người cũng được!

“Em biết anh hợp tác với công ty ba em chứ?”

Một câu nói liền làm Duy Y dừng động tác giũa, lần này là lẳng lẳng tựa vào ngực hắn.

“Nam Căng là một công ty không tệ, dưới tài quản lý của ba em đang dần phát triển. Gần đây, có phải ba em đem biệt thự ở ngoại ô chuyển nhượng rồi phải không?” Kiều Ngự Diễm thấy cô không nói lời nào cũng không từ chối, cúi đầu xem xét nét mặt của cô.

“Là bởi vì anh ba em mới chuyển nhượng chỗ sản nghiệp đó. Bởi vì anh nói với ba em, anh có thể giúp ba em đưa công ty Nam Căng ra thị trường. Mà ba em thật cố gắng, rất dụng tâm, toàn tâm toàn ý muốn chứng kiến Nam Căng càng ngày càng lớn mạnh. Nhưng em biết không? Ba em bỏ ra tất cả, nếu như vào lúc này anh hô ngừng, Nam Căng sẽ như thế nào, ba em sẽ ra sao, anh không dám nghĩ giống như.....” Kiều Ngự Diễm không nói câu tiếp theo, mà nặng nề thở dài.

Hít một hơi thật sâu, đem người thơm ngát trong ngực ôm thật chặt hơn, hít mùi thơm chỉ thuộc về cô.

Mà lúc này Duy Y đã cảm thấy không có sự tồn tại của người đàn ông, trong đầu cô chỉ có ý nghĩ kia, ba bị hắn lừa.

“Tại sao anh lại làm như vậy? Anh định làm gì với ba tôi?” Duy Y ngẩng đầu nhìn chằm chằm hắn, nhưng chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm với đường cung đẹp đẽ của hắn.

“Anh không muốn làm gì đối với ba em, anh chỉ muốn trợ giúp công ty ông ấy lớn mạnh hơn mà thôi! Y Y phải tin tưởng anh, anh không phải người xấu, sẽ không làm những chuyện tổn thương đến em, càng sẽ không làm những chuyện tổn thương đến người nhà của em. Nhưng Y Y, anh hy vọng e có thể chấp nhận sự tồn tại của anh, thái độ đối xử với anh như đối với một người đàn ông chứ không phải đối với người lớn tuổi hơn, được không?” Nói tới đây, Kiều Ngự Diễm lần nữa cúi đầu nhìn biểu hiện của người trong ngực.

Duy Y giằng co nhìn hắn, mà hắn cũng không buông lỏng cánh tay, ôm lại như cũ “Đối đãi như một người đàn ông?”

“Vẫn không hiểu sao? Anh yêu em Y Y!”

“Không, anh.....anh.....” Duy Y lại bắt đầu giằng co, lần này dùng lực quá mạnh, thắt lưng đụng phải khay trà phía sau lưng, đau đến đứng không nổi.

“Cẩn thận.....” Lời còn chưa nói hết, Kiều Ngự Diễm đã thấy cô đau đến ngồi dưới đất, không đứng lên nổi.

“Đụng vào chỗ nào? Có đau hay không, có thể đứng lên được không? Để anh xem.....” Kiều Ngự Diễm lo lắng ngồi xổm xuống xem xét vết thương của cô, mấy phút sau, hết đau bụng, mới dám ôm người ngồi trên đất về ghế sa lon. Chưa bao giờ dịu dàng như vậy.

Mà Duy Y, đã sớm khóc lem hết mặt, cô không biết là bởi vì mình đau hay bởi vì ba bị người đàn ông này lừa gạt hoặc là bởi vì câu nói của người đàn ông này “Anh yêu em” cô chưa tới mười sáu tuổi, những thứ này đối với cô quá đáng sợ.

Kiều Ngự Diễm muốn lật xem lưng của cô, lại bị cô nắm chặt quần áo, thế nào cũng không chịu để cho người đàn ông này xem xét.

“Anh đi đi, em tôi không muốn nhìn thấy anh!”

“Y Y, xem ra em còn chưa rõ tình huống bây giờ.” Kiều Ngự Diễm thu hồi lại vẻ dịu dàng.

“Vì sao lại đối với tôi như vậy, tôi không có đắc tội với anh!”

“Bởi vì anh yêu em, Nam Cẩng có tồn tại hay không tùy thuộc vào quyết định của em! Tin tưởng rằng với đầu óc linh hoạt của em sẽ biết được là có ý gì.” Y Y anh không muốn ép em nhưng là.....

“Anh là anh trai của Kiều Y, hơn nữa còn nhiều tuổi hơn tôi, tại sao có thể yêu tôi?”

Chênh lệch mười lăm tuổi, cô hoàn toàn không có cách tiếp nhận, huống hồ cô đã có người trong lòng rồi. Anh Trạch Vũ không có ở trong nước, nhưng lòng cô chỉ có mình anh ấy.....

27. Chương 27: Thật Như Vậy Sao?

Nhìn thân thể trong ngực bởi vì kích động mà phản kháng, lòng Kiều Ngự Diễm giống như bị dao nhọn cắm vào, đau đến không thể thở được. Cô rất quan tâm đến vấn đề tuổi tác.....

“Không liên quan đến anh!” Duy Y quay đầu lại nói với hắn.

“Chẳng lẽ em quên công ty Nam Cẩng với tình trạng của ba em sao?” Kiều Ngự Diễm khẽ cười, chỉ chạm nhẹ qua gò má cô.

“.....”

“Anh chỉ muốn em với các bạn trai học cùng lớp giữ khoảng cách nhất định mà thôi!” Trước mắt hắn chỉ có thể đưa ra yêu cầu như vậy đối với cô, về phần lòng của cô ở nơi nào, lúc nào thì có thể thuộc về hắn, thì đó chính là chuyện của tương lai.

“Vậy có phải nếu tôi giữ khoảng cách với bọn họ anh sẽ bỏ qua cho tôi?”

“Ừ!”

“Tôi có thể tin tưởng anh?”

“Anh nói được làm được, chỉ cần em làm được những chuyện này, anh đảm bảo Nam Cẩng sẽ không có việc gì.” Giọng nói của Kiều Ngự Diễm đem theo nhiều dụ dỗ, đối với em gái của mình chưa bao giờ dịu dàng như vậy.

Duy Y còn quá nhỏ, hắn không hy vọng quan hệ của hai người đại quá xa. Nếu như có thể, sẽ có ngày cô yêu hắn. Nhưng bởi vì tuổi của cô quá trẻ, bên cạnh luôn có nhiều người khác phái vây quanh, tâm tình chưa ổn định, khó tránh cô sẽ rung động trước những chàng trai ưu tú.

Cho nên, trước khi cô lớn lên, tuyệt đối không thể để cô động lòng đối với bất cứ người con trai nào.

Bạch Trạch Vũ là ngoại lệ, hắn biết Duy Y trước Kiều Ngự Diễm, cho nên hắn xui xẻo bị cầm chân ở nước ngoài.

Ánh mắt Duy Y hiện lên vẻ nghi ngờ, nhưng cô không có lựa chọn khác.

Bạn tốt của cô ở trường cũng chỉ có Ngô Soái với Tiểu Cương, cô không hiểu sao Kiều Ngự Diễm lại muốn làm như vậy, giữ khoảng cách với Ngô Soái và Tiểu Cương, cô không thể làm được. Nhưng suy nghĩ lại một chút, dù sao mình ở trường chơi với ai Kiều Ngự Diễm cũng sẽ không biết, chỉ cần không đi chung khi rời khỏi trường là được.

Sau khi tính toán, Duy Y đáp ứng yêu cầu của Kiều Ngự Diễm.

Khẽ hôn lên trán Duy Y, Kiều Ngự Diễm đứng dậy cảm áo khoác muốn đi về. Mặc dù muốn ở bên cô rất nhiều nhưng thời gian cũng không còn sớm nữa.

“Ba mẹ em cũng sắp về, anh cè đây.” Hấn cũng không sợ Duy Y đem chuyện hôm nay nói cho ba mẹ, bởi vì cô sợ ba mẹ lo lắng, giống như lần trước mẹ Duy Y phát hiện điều gì, Y Y cũng không nói.

Nếu như cô nói ra, đến lúc đó giúp cho hấn giảm đi rất nhiều phiền toái, mà hấn cũng không cần ở trước mặt Duy Y phải giả bộ tram phươg ngàn kể.

Kiều Ngự Diễm đi rồi, còn lưu lại Duy Y bất an trong phòng .

Chờ đến lúc lắng xuống, Duy Y mới bắt đầu sợ. Thì ra mình vừa mới trải qua sinh tử như vậy, nếu như vừa rồi không đáp ứng Kiều Ngự Diễm, Nam Cảnh sẽ như thế nào, ba sẽ như thế nào? Cô sẽ như thế nào?

Vừa nghĩ tới, trong đầu liền nổi lên một số thắc mắc, Kiều Ngự Diễm thật là quá đáng sợ.

Về sau mình sẽ như thế nào? Thoát được rồi trốn tránh mãi sao?

Mơ màng trở về phòng, cả đêm Duy Y sẽ không ngủ được.

Ngày hôm sau theo ba mẹ đi ra ngoài cũng không có tinh thần, hoàn toàn mất đi nhiệt tình của ngày hôm qua.

Buổi tối trở về nhận được điện thoại của Kiều Y, lại nghĩ tới Kiều Ngự Diễm. Duy Y không biết, hai năm trong tương lai, người đàn ông uy hiếp mình kia lại trở thành ác mộng của mình.

Mà đối với Kiều Y, cô không biết đối xử với cô ấy như thế nào, cô ấy là bạn tốt nhất của mình, nhưng Kiều Ngự Diễm cũng là người đàn ông mình sợ nhất.....

Nói cũng kỳ lạ, một tuần liền không gặp Ngô Soái, bình thường ngày nào hấn cũng đến nhà cô trình diện hoặc là đi đến chỗ Cát Phàm.

Cho đến thứ hai đi học, Ngô Soái mới xuất hiện.

Chỉ là hôm nay mọi người hình như cũng thay đổi, không giống như bình thường sau giờ học liền kêu la rùm beng.

Duy Y không có tâm trạng đọc sách, trong giờ học đều nằm gục trên bàn, bởi vì bình thường có quan hệ tốt, giáo viên thấy cô nằm ngủ không nghe giảng, ngược lại quan tâm cô sợ cô bị bệnh.

Ngô Soái thì ngược lại, cũng nằm gục xuống bàn, nhưng bởi vì bình thường thành tích không tốt, liền bị giáo viên gọi tên mấy lần.

Trong bốn người chỉ có Kiều Y là bình thường.

“Duy Y, Ngô Soái rốt cuộc hai người làm sao vậy? tại sao lại không có sức sống như vậy?”

Ngày hôm qua Duy Y đi hoạt động từ thiện, hôm nay nên linh hoạt theo sát cô kể chuyện ngày hôm qua như thế nào mới đúng. Mà Ngô Soái, biết hấn lâu như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy hấn không có sức sống như vậy. Cô cảm thấy lo lắng cho hấn.

Ngô Soái khoát khoát tay, liếc nhìn Duy Y, lại nằm xuống bàn. Vị trí của hai người vuông góc với nhau, Duy Y ở hàng trước, Ngô Soái ở phía sau.

Duy Y giương nhìn Kiều Y, quay đầu lại nhìn Ngô Soái một chút, đứng dậy thu dọn sách vở, tự mình đi đến phòng thí nghiệm, chuẩn bị lên lớp.

“Ai.....Duy.....” Kiều Y tưởng Duy Y không thềm quan tâm đến lời nói của mình, trong lòng không giải thích được, Duy Y bị làm sao? Giống như giận mình.....

“Kiều Y, bạn.....” Thấy Duy Y đi, Ngô Soái đứng dậy ngăn Kiều Y lại, mà bộ dáng của hấn giống như biết cái gì.

“Ngô Soái, rốt cuộc là thế nào? Bạn nói ình biết!”

“Bạn đừng hỏi, qua một thời gian ngắn, đợi bạn ấy điều chỉnh tốt tâm tình sẽ nói với chúng ta.”

Kiều Y nghi ngờ nhìn nam sinh ngăn cản trước mình, hai người đồng thời như vậy, hai người kia chẳng lẽ đồng thời xảy ra chuyện gì? Hoặc là.....Quan hệ của hai người xảy ra chuyện gì rồi?

Kiều Y chỉ có thể nghĩ như vậy, bình thường quan hệ của hai người rất tốt, thời gian trước Ngô Soái giới thiệu Duy Y cho Cát Phàm, tám phần là Ngô Soái làm mai không thành nên cãi vã.

Thế nhưng có liên quan gì đến mình, tại sao Duy Y lại giận mình?

“Cái gì gọi là đợi bạn ấy điều chỉnh tốt tâm tình lại nói, bạn ấy không nói với mình, vậy bạn nói đi? Như vậy là bạn tốt của mình sao?” Kiều Y có chút giận rồi, Duy Y có chuyện nhưng không nói cho cô biết, mà Ngô Soái lại biết.....

Nghĩ lại quan hệ của cô với Duy Y lúc trước, họ là bạn tốt không có gì giấu diếm lẫn nhau, khi nào tới nghỉ lễ hay kết thúc nghỉ lễ đều là ở cùng nhau, nhưng bây giờ thì sao, kể từ khi Ngô Soái xuất hiện, Duy Y với Ngô Soái hình như tốt hơn bản thân mình với Duy Y.....

Nghĩ tới đây Kiều Y bắt đầu thấy ghen tỵ!

“Thật ra thì mình cũng không biết xảy ra chuyện gì!”

“Gạt người, rõ ràng bạn biết!”

“Mình thật sự không biết, tin hay không tùy bạn, mình đi học đây!”

“Bạn.....” Kiều Y bực vô cùng, lại chỉ có thể nhìn chằm chằm Ngô Soái đi ra phòng học.

“Kiều Y, thôi để ngày mai hỏi đi, xem bộ dáng của bọn họ, cũng không thể hỏi được gì.” Tiểu Cương ở một bên an ủi, vô luận bộ dáng như thế nào, hẳn cũng sẽ đứng bên cạnh Kiều Y, dù Kiều Y có thích mình hay không.

“Không được, hôm nay nhất mình phải hỏi được!” Nói xong Kiều Y cũng dọn sách vở đi đến phòng thí nghiệm.

Chỉ là khi tới phòng thí nghiệm Duy Y cũng không có ở đây, hỏi giáo viên mới biết, thì ra là cô xin giáo viên nghỉ vì bị bệnh.

Gọi điện thoại cô cũng không nhận, lần này làm Kiều Y lo lắng chết rồi.

Chưa từng thấy Duy Y như vậy.....

28. Chương 28: Em Nhớ Anh Lắm!

Duy Y lấy lý do bị bệnh xin nghỉ, một mình trở về nhà. Nằm trên giường một hồi, trong đầu tất cả đều là Kiều Ngự Diễm với lời mà hắn nói. Mà lần này, lần này cô muốn quên hắn như thế nào cũng không thể được, cho dù chăm chú đọc sách, nhưng không được hai phút, trong đầu lại xuất hiện bộ dáng của hắn.

Đã hai ngày rồi, cô không cách nào ngủ được.....

Trong hai ngày này Kiều Ngự Diễm không xuất hiện trước mặt cô, tối hôm qua chỉ gọi một cuộc điện thoại, hỏi một chút hoạt động thường ngày của cô.

Duy Y vô lực ngồi dậy, đến phòng khách cầm điện thoại nhấn dãy số quen thuộc, đó là cuộc gọi quốc tế, mà điện thoại của cô không thể gọi được.

Điện thoại vang lên hai tiếng liền có người nhận.

“Hello, This is John!”

“Anh Trạch Vũ!” Nghe được âm thanh quen thuộc, giọng Duy Y nghẹn ngào, nước mắt rơi xuống, lại cố gắng để cho thanh âm của mình trở lại như bình thường.

“Duy Y?” Bên kia hiển nhiên là nghe được âm thanh của cô, có phần vui mừng cùng kích động.

“Là em!”

“Ồ, thật khó tin, anh đưa số điện thoại cho em lâu như vậy, hôm nay là lần đầu tiên em gọi cho anh!” Bình thường là hấn gọi cho cô nhiều hơn, gần đây bởi vì việc học ở trường bận rộn vô cùng, mỗi lần lúc muốn gọi điện thoại chỉ sợ là cô nhóc kia đã ngủ như heo rồi.

Nghe được âm thanh nhạo báng của Bạch Trạch Vũ, tâm tình nặng nề của Duy Y dịu đi không ít.

“Anh Trạch Vũ.....”

“Sao thế, lại bị mẹ mắng sao?” Bạch Trạch Vũ nghe được giọng Duy Y có gì đó không đúng, theo bản năng nghĩ rằng Duy Y bị mẹ mắng.

“Không phải, anh Trạch Vũ, em nhớ anh lắm!”

“Anh cũng nhớ em, nhưng mà Y Y, có phải em xảy ra chuyện gì rồi không?” Hiện tại cô không giống như bình thường, từ trước đến giờ gọi điện thoại đều là hấn nói nhớ cô, mà lúc cô nghe hấn nói như vậy đều cười hấn.

“Em.....” Duy Y lần nữa nghẹn ngào không thể mở miệng được.

“Y Y, có chuyện gì hãy nói với anh Trạch Vũ, mặc dù anh ở đây không giúp được gì, nhưng cũng là một người tốt! Anh không muốn em buồn.”

“.....Anh Trạch Vũ.....Em.....” Chuyện Kiều Ngự Diễm cô cảm thấy rất uất ức, rất vô dụng, càng thêm sợ hãi. Lại không dám nói với ba mẹ, cho nên vẫn buồn bực trong lòng, cô thật khổ sở. Mà chính là không biết làm cách nào mở miệng nói với anh Trạch Vũ “Em thật sợ hãi.....”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, em nói cho anh Trạch Vũ nghe!” Nghe Duy Y khóc, Bạch Trạch Vũ trở nên nóng nảy.

“Là Kiều Y.....” Thật sự muốn nói với anh Trạch Vũ sao? Nói cũng chỉ làm anh ấy lo lắng hơn, ba bị người đàn ông kia lừa, sâu hơn là nắm tính mạng công ty Nam Cảng trong tay, anh Trạch Vũ vẫn là học sinh, cũng không thể giúp mình làm gì.....

“Kiều Y thế nào?” Nghe được là về Kiều Y, lòng của Bạch Trạch Vũ lúc này mới dịu xuống, hai cô gái nhỏ, sẽ không có chuyện gì lớn xảy ra.....Đoán chừng là cãi nhau với Kiều Y “Cãi nhau?”

“Không phải.....”

“Được rồi, đừng khóc, anh còn tưởng có chuyện gì, tối nay kêu Kiều Y ra ngoài, hai người tâm sự, đem hiểu lầm giữa hai người nói rõ ràng, được không? Khóc lại làm ặt trở nên xấu đi, khó coi.....” Bạch Trạch Vũ ở Anh nhìn thời gian, hấn sắp trễ giờ đi làm.

“Anh Trạch Vũ, nếu như em bị người ta khi dễ rồi, anh có giúp em không?”

“Duy Y là đại nhân, ai dám khi dễ em chứ? Nếu quả thật có người khi dễ em, em nói với anh, khi về nhất định anh sẽ dạy dỗ hấn, có phải Kiều Y khi dễ em không? Cứ để cho cô ấy chờ, lúc về nhất định anh sẽ giúp em bắt nạt lại!” Mặc dù hấn không khi dễ phụ nữ, nhưng vì dụ dỗ cô nhóc vui vẻ.....

“Ha ha.....anh Trạch Vũ, cảm ơn anh!” Rốt cuộc Duy Y nín khóc mỉm cười.

“Tốt lắm, cười là tốt, anh còn phải đi làm, tan việc anh lại gọi cho em được không?” Cuộc sống của hấn bây giờ ở Anh không tốt. Gần đây không biết vì sao, quản lý giống như luôn nhằm vào hấn, lúc trước chăm sóc hấn, bây giờ lại thay đổi bộ mặt. Trường học cũng như thế, giáo sư giống như là thông đồng với quản lý rồi, làm cho hấn không khỏi không hoài nghi có phải mình đã đắc tội với nhân vật lớn nào.....

“Ừ, được rồi, bái bai anh Trạch Vũ!”

“Bái bai, phải nhớ giữ gìn sức khỏe.....”

Sau khi cúp điện thoại của Bạch Trạch Vũ, tâm tình Duy Y tốt hơn nhiều, lại trở về phòng chuẩn bị đọc sách. Nhưng suy nghĩ không ngừng tăng lên, nghĩ đến hôm nay đối xử với Kiều Y cùng Ngô Soái quá lạnh lùng.

Nhất là Ngô Soái vô tội, Kiều Y cũng thế, mặc dù là anh trai cô bức bách mình, nhưng Kiều Y hoàn toàn vô tội.....Như vậy với Cô, có phải quá mức hay không?

Nhưng mà hiện tại cô không biết phải đối mặt với Kiều Y thế nào.

Bất tri bất giác, trời đã tối, ba mẹ còn chưa về, cô giúp việc đã tới đang nấu cơm trong bếp.

Vào lúc này cũng đã tan học rồi. Đang suy nghĩ, cửa phòng có tiếng gõ cửa.

“Kiều Y? Sao các bạn đã tới rồi?” Người tới là Kiều Y cùng Ngô Soái, còn có Tiểu Cương xách cặp xách của Kiều Y đi theo phía sau.

“Duy Y, bạn nói rõ ình, hôm nay rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại không để ý đến bọn mình?” Kiều Y hò hét, chống nạnh đứng trước mặt Duy Y.

“Thật xin lỗi, hôm nay tâm tình không tốt!” Duy Y nhìn ba người trước mặt, khí thế lập tức yếu đi.

“Tâm tình tại sao lại không tốt? Có chuyện gì thì nói với bọn mình, bạn bè mà vậy sao?”

“Thật xin lỗi!” Duy Y không biết tình huống bây giờ là thế nào, tại sao cô lại nói xin lỗi?

“Rốt cuộc là có chuyện gì, làm cho bạn khó chịu đến nỗi không thèm để ý đến bọn mình?”

Trong lúc nói chuyện, Ngô Soái đã tự giác chạy đến tủ lạnh lấy mấy lon nước ngọt, đối với nơi này hẳn quá quen thuộc giống như ngôi nhà thứ hai rồi.

“Không có.....Không có gì, chuyện trong nhà mà thôi, ba sẽ xử lý tốt.” Cô không thể nói thật với bọn họ.

“A, thì ra là chuyện trong nhà, vậy là có chuyện gì?” Kiều Y muốn truy hỏi kỹ càng sự việc, bởi vì cô xác định chuyện nhà Duy Y chính là chuyện của mình.....

“Cái này.....Không nói cũng được, chuyện làm ăn, mình cũng không hiểu.....” Không phải không hiểu mà là không thể nói.

“Vậy cũng được, nếu như vậy chúng mình đi bơi đi, bạn đã lâu không đi bơi với mình rồi!”

Kiều Y thật không quan tâm đến cảm nhận của người khác, biết rõ Tiểu Cương ở đây, còn muốn đi bơi, nhắc tới bơi lội, Tiểu Cương dĩ nhiên biết là cô muốn gặp người khác.

Vẻ bi thương hiện rõ trên mặt, lại chỉ có thể xấu hổ cười, làm ra vẻ không sao cả.....

Ngô Soái cũng cảm thấy có chút không đành lòng, Kiều Y thật là không hiền chút nào.

“Lúc này còn đi bơi lội, ba mẹ Duy Y sắp quay về, người ta cũng chuẩn bị ăn cơm, Mới vừa rồi ở phòng bếp mình thấy thị viên nhé!” Ý là hôm nay bọn họ ở đây ăn cơm, rất không khách khí.....

“Ừ, mình cũng không muốn đi!” Nếu đi có khả năng sẽ gặp Cát Phàm.....

Cô chưa quên Kiều Ngự Diễm đã nói cô phải giữ khoảng cách với nam sinh, nghĩ tới đây, cô không khỏi nhìn Ngô Soái và Tiểu Cương. Dù sao ở nhà, Kiều Ngự Diễm sẽ không biết mình đi với bọn họ.

Nhưng cô nghĩ sai rồi, người đàn ông kia đối với cuộc sống củ cô nắm rõ trong lòng bàn tay.....

29. Chương 29: Không Cần Thận Nghe Được Bí Mật

Ngày hôm sau đi học, bởi vì Duy Y cùng Kiều Y đến nhà giáo viên, khi về đến nhà đã hơn mười giờ, thời gian đã trễ rồi.

Là Ngô Soái đưa cô về.

Khu chung cư bình thường rất náo nhiệt, tất cả đều là các ông bà ở lâu một đi lại nhiều. Nhưng trời vừa tối liền không có ai.

“Duy Y, có phải bạn mập lên không, thế nào càng ngày càng nặng?” Ngô Soái chở Duy Y, đến một đoạn dốc tương đối thấp, bình thường đến chỗ này, Duy Y tự động nhảy xuống xe đẩy phía sau, nhưng hôm nay có chết cũng vẫn ngồi trên xe, để mặc Ngô Soái cố gắng đạp.

“Bạn dám chê mình nặng?”

“Ai, không được, xuống xe xuống xe!”

“Vậy bạn cũng xuống đi, đi cùng mình! Dù sao cũng sắp đến nhà!” Thật ra thì cô không muốn về nhà, về tới nhà sẽ ở một mình, lúc đi ra khỏi phòng ngủ đi ngang qua phòng khách sẽ làm cho cô cảm thấy bất an.....

Vì vậy hai người đi từ từ trên con đường yên tĩnh, ánh sáng đèn đường hắt vào hai người, nhìn qua giống như một đôi dạn hò trong đêm, lãng mạn cực kỳ.

Xuống xe, hai người lại rất an tĩnh, ánh mắt Duy Y mấy ngày nay nhìn Duy Y rất lạ, đó là ánh mắt đồng tình hoặc là còn mang theo sắc thái gì. Thấy cô không nói lời nào, mình cũng chỉ có thể an tĩnh đi bên cạnh.

An tĩnh như vậy, ngược lại làm Duy Y nghĩ tới chuyện khác.

Kiều Ngự Diễm mấy ngày nay không có xuất hiện, đối với chuyện ngày đó, cô cảm thấy giống như nằm mơ. Trong khoảng thời gian này ba rất hang hái, có thể thấy được chuyện đưa công ty thị trường rất thuận lợi, bởi vì cảm xúc của ba không tệ, nên tâm tình đối với mẹ rất tốt.

Kiều Ngự Diễm cũng không làm gì ba.

Mà trong vài ngày, mặc dù cô giữ khoảng cách với các nam sinh khác, nhưng tiểu Cương với Ngô Soái là ngoại lệ. Cho nên Duy Y phỏng đoán, mình ở trường học có như thế nào, Kiều Ngự Diễm có thần thông quảng đại thế nào cũng không thể phát hiện cô rất thân với Ngô Soái?

Duy Y cảm giác mình có chút phản kháng hần, bây giờ rất sợ nhìn thấy hần, nhưng nếu vẫn tiếp tục như vậy, tinh thần cô sẽ thất thường.

Hai người đang di thất thần trên đường thì chỗ quẹo cách trước mặt không xa truyền đến tiếng cãi vã của nam nữ, làm cho hai người dừng bước.

Chính xác mà nói là Duy y nghe được âm thanh quen thuộc, kéo Ngô Soái lại không cho hần đi về phía trước.

Âm thanh kia chính là chị Sultana, mà âm thanh của người đàn ông cô chưa bao giờ nghe qua.

Xuyên qua mấy cái cây nhỏ, Duy Y thấy Sultana cùng một người đàn ông giằng co bên cạnh chiếc xe hơi. Về mặt hai người đều là vô cùng tức giận.

Người đàn ông kia có chút lớn tuổi, bốn mươi lăm tuổi, bụng bự, đầu trọc.

Bởi vì cận thị, Duy Y không thấy rõ mặt đối phương, nhưng nhìn bóng dáng xem ra không phải là người mình quen biết.

Chị Sultana từ trước đến giờ đối với mình cũng rất tốt, nếu như lúc này bọn họ đi ra ngoài, chị Sultana nhất định sẽ rất ngại. Cô cũng không muốn mình thấy một màn như vậy, cho nên Duy Y không tính sẽ đi ra.

Chỉ là im lặng đứng cùng Ngô Soái ở chỗ quẹo.

Ngô Soái cũng nhìn thấy màn này, người phụ nữ đang gây gổ đó hần có gặp qua mấy lần, Duy Y gọi người phụ nữ đó là chị Sultana, vì vậy hần cũng gọi như vậy.

Bộ dáng bọn họ như thế này, có tính là nghe lén hay không?

Nhìn Duy Y im lặng không lên tiếng như mèo, mình cũng không thể làm gì khác hơn là ngồi xổm xuống bên cạnh. Chỉ là càng nghe, bọn họ càng ngày càng hung dữ, hoàn toàn không có dấu hiệu kết thúc.

Vừa mới bắt đầu, người đàn ông còn dụ dỗ Sultana, nói chuyện không khó nghe, nhưng đến cuối cùng, thấy Sultana không nghe theo mình liền mắng người, càng nói càng khó nghe.

“Tiện nhân, tôi cho cô biết, cô chết với tôi rồi, tôi sẽ không bỏ qua cô. Thế nào? Lợi dụng xong liền muốn phải mông chạy lấy người?”

“Không cần phải nói chuyện khó nghe như vậy. Còn nữa, tôi không muốn cãi nhau với ông ở đây, có gì mai về công ty nói!”

“Về công ty nói? Cô muốn mọi người trong công ty biết quan hệ của chúng ta sao? Không sao cả, để cho tổng giám đốc Kiều biết càng tốt, để tổng giám đốc Kiều biết cô là loại đàn bà như thế nào. Vì một vị trí quản lí nhỏ nhỏ, cô lại chủ động câu dẫn tôi, còn làm một số chuyện với Đặng Băng, đừng cho là tôi không biết, cô cho rằng hại Đặng Băng cô sẽ không có chuyện gì đúng không? Tôi cho cô biết Sultana, chúng ta chính là ngồi chung trên một chiếc thuyền, cô nghĩ muốn leo lên tổng giám đốc Kiều rồi bỏ rơi tôi? Không có cửa đâu!” Hai người nữ trong phòng tối nghe thấy, liếc nhau một cái, chính mình không thể tin được những gì mình nghe thấy. Bọn họ không thấy được mặt của người đàn ông nhưng tin rằng ông ấy nhất định rất dữ tợn.

Ở trong lòng bọn họ, Sultana là một người rất tốt, khéo hiểu lòng người. Nhưng theo miệng người đàn ông kia.....

“Tôi không biết ông nói gì, nếu như ông cứ quần lấy tôi nữa, đừng trách tôi nói cho vợ ông biết!” Sultana là một người thông minh, người đàn ông trước mặt này chỉ là một quản lý mà thôi. Ban đầu mới vừa vào công ty không lâu, vì chức vị nên qua lại với hắn, hai năm qua vẫn duy trì quan hệ như vậy với hắn.

Nhưng bây giờ không giống nhau, hôm nay mình đã lên chức quản lý, không còn là một trưởng phòng nhỏ, đối với cô người đàn ông này không còn bất kỳ giá trị lợi dụng nào.

Cô muốn là Kiều Ngự Diễm, công ty Kiều Thị.

Từ trước đến giờ cô làm gì cũng tính đường lui nhĩ, nếu không phải là người đàn ông này không buông tay, cô cũng sẽ không nói những lời này, ngộ nhỡ ngày nào đó mình gặp khó khăn, nói không chừng lại có thể lợi dụng hắn.....Chỉ là không sao cả, dù sao mình nắm được điểm yếu của hắn, vợ cùng con gái của hắn.....

Chỉ trách hắn quá cố chấp, nếu như bọn họ có thể gặp nhau thì cũng có thể chia tay vậy thôi không sao cả.

Người đàn ông vừa nghe đến vợ cùng con gái liền nổi giận, đẩy Sultana một cái, Sultana đứng không vững đụng vào thành xe hơi.

“Hoàng Đại Vĩ, ông đẩy tôi?”

“Tiện nhân, cô dám đụng đến vợ của tôi, cùng lắm thì chúng ta cùng chết!” Người đàn ông bị ép đến điên rồi.

“Cùng chết? Thật ra thì chuyện này có thể giải quyết, chỉ cần ông chịu buông tay, về sau chúng ta đường ai nấy đi, không ai nợ ai! Nếu không, vợ của ông biết.....”

“Sultana, cô khá lắm! Hừ.....” Người đàn ông hừ một tiếng, sau đó là tiếng đóng cửa xe.

Nghe đến đó, Ngô Soái vội vàng lấy xe, kéo Duy Y trốn vào trong bụi cây. Từ đầu đến cuối, bọn họ đều không thấy được mặt người đàn ông kia.

Đợi một lúc lâu, đoán chừng Sultana cũng không còn ở đó, hai người mới từ góc tối đi ra.

“Bạn nhìn đi, mình đã nói chị Sultana đó không phải người tốt!” Ngô Soái chỉ gặp Sultana có mấy lần, quan hệ không tốt như Duy Y với Sultana. Trong mắt hắn lúc này, người phụ nữ kia được định nghĩa là người xấu.

“Bạn không nghe thấy sao? Đều là do người đàn ông kia quần lấy chị Sultana!” Duy Y từ đầu đến cuối đều tin tưởng Sultana, dù sao người theo chị ấy không ít, cô không ít lần thấy những người theo đuổi chị Sultana đưa chị ấy về nhà.

Nhưng chưa có người nào quần chặt như người đàn ông hôm nay.

Ở trong lòng Duy Y người đàn ông đầu trọc kia là người xấu, có vợ rồi còn theo chị Sultana, làm chị Sultana phải lấy vợ ra uy hiếp.

“Bạn đó, quá đơn thuần, chẳng lẽ bạn không nhìn thấy được là người đàn ông kia cũng bị ép buộc bắt đắ dĩ sao? Phải nói bạn không hiểu đàn ông, nếu là đàn ông có sự nghiệp, muốn bao nhiêu phụ nữ cũng có, chẳng lẽ chị Sultana xinh đẹp, tất cả đàn ông đều muốn quần lấy chị ấy?”

“Hừ, không thèm nghe bạn nói nữa!” Duy Y nói không lại Ngô Soái, kéo cặp sách của mình đi về.

Cô không chú ý đến ánh mắt của Ngô Soái đang nhìn mình.....

30. Chương 30: Hấn Trở Lại

Liên tiếp hai tuần lễ, Kiều Ngự Diễm không xuất hiện trước mặt Duy Y.

Có lẽ cô đã đem những uy hiếp của hấn cùng cuộc sống ác mộng quên mất. Bởi vì mỗi ngày ba đều rất vui, đối với công việc so với trước kia càng nỗ lực nhiều hơn. Từ chỗ ba cô có thể biết, Kiều Ngự Diễm không làm khó ông.

Sau đó thông qua Kiều Y cô mới biết thì ra là Kiều Ngự Diễm đi nước ngoài công tác, ngay cả điện thoại cũng không gọi được.

Mấy ngày trước vẫn còn nhận được điện thoại của hấn, còn về sau này, ngay cả điện thoại cũng không gọi.

Dĩ nhiên không phải cô mong đợi nhận được điện thoại của hấn, ngược lại đối với việc hấn gọi điện thoại tới lại thấy e ngại.

Hôm nay là thứ sáu, buổi tối ba mẹ ra ngoài ăn cơm cùng bạn bè, Ngô Soái cũng có việc nên không tới nhà cô ăn cơm.

Kiều Y đã đi tới hồ bơi, nghe nói gần đây Cát Phàm thường tới hồ bơi, còn đi cùng bạn gái hấn. Cho nên đánh chết Duy Y cũng không tới đó.

Cùng Tiểu Cường đi từ cổng trường ra, Duy Y bị cảnh tượng trước mặt làm cho sợ hãi không ít.....

Một chiếc xe hơi hào hoa dừng trước cổng trường, rất nhiều học sinh cùng phụ huynh đối với chiếc xe này đều không xa lạ, bởi vì chiếc xe này rất dễ nhận thấy. Hơn nữa dáng dấp lạnh lùng của người đàn ông này, càng thêm thị trường G cùng với sự xuất hiện trên báo và Ti vi.

Mọi người đều biết người đàn ông này tới đón Kiều Y, bởi vì gần đây hấn xuất hiện đều là đón Kiều Y, cũng bởi vì hấn, thân thể Kiều Y mới bị trường học cùng bạn bè biết. Bình thường mặc dù hấn không tính là khiêm tốn, lại không thích bạn bè cùng thầy cô giáo xem cô như thiên kim tiểu thư con nhà giàu, vậy sẽ khiến cô mất đi nhiều bạn bè.....

Tiểu Cương thấy Kiều Ngự Diễm, bởi vì thích Kiều Y, hấn tự nhiên muốn lấy lòng Kiều Ngự Diễm, xem ra là muốn làm cho Kiều Y động lòng.

“Xin chào anh Kiều, anh tới đón Kiều Y sao?” Tiểu Cương bỏ lại Duy Y chạy tới trước mặt Kiều Ngự Diễm.

Kiều Ngự Diễm nhìn Tiểu Cương một cái, liền chuyển tầm mắt về phía Duy Y, hai tuần lễ không thấy, cô gầy đi. Mà hấn cũng muốn cô, rất muốn.....

“Không, anh tìm Duy Y!”

Duy Y đứng ở xa không biết bọn họ đang nói gì, nhưng rõ ràng cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của người đàn ông đang nhìn mình. Cô không dám đến gần, bây giờ đang ở chỗ đông người, biết rõ hấn sẽ không dám làm gì mình nhưng vẫn không dám đến gần.

Hấn làm cho cô cảm thấy bị áp bức không những từ bản thân hấn, còn có những việc hấn làm đối với người nhà cô.....

Cô giống như bị hấn khóa lại tại chỗ, không dám đến gần cũng không dám rời đi.

Tiểu Cương nhìn Duy Y đứng sững sờ bất động ở chỗ đó, biểu hiện giống như là giật mình. Hướng tới cô vẫy vẫy tay, gọi cô tới chỗ này.

Duy Y vẫn không nhúc nhích nhưng vào lúc này cô thấy người đàn ông bỏ lại Tiểu Cương, từng bước từng bước hướng về phía cô đi tới. Chân không tự chủ lui về sau hai bước, đứng phải bạn học ở phía sau, bạn học kia nhìn cô một cái “Cẩn thận một chút!” liền đi.

Duy Y không nghe được bạn học kia nói gì chỉ cảm thấy chân tay lạnh cóng, trong đầu trống rỗng, mà cô không biết rằng nét mặt cô đã biểu hiện lên sự sợ hãi giống như gặp ma quỷ.

“Y Y, anh đã về!” Thanh âm rất nhẹ nhưng đối với Duy Y lại giống như là ác mộng.

Biết bao nhiêu lần cô hy vọng hần đi nước ngoài công tác không quay lại.....Hy vọng hần quên mình không còn nhớ gì.....

Kiều Ngự Diễm thấy cô không nói gì, chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch nhìn mình, tâm không tự chủ cảm thấy đau. Cô cứ sợ mình như vậy sao?

“Chúng ta đi ăn cơm!” Nói xong rất tự nhiên dắt tay nhỏ bé của cô, hoàn toàn không chú ý đây là cổng chính của trường học, người đi qua lại đều là những người biết hần. Hần chỉ là hành động theo cảm xúc mà thôi.

Hần biết lấy thân phận cùng tuổi tác của mình, hành động như vậy không thích hợp. Bởi vì tuổi của mình dắt tay một cô bé sẽ gây cho Duy Y rất nhiều rắc rối, trường học không cho phép học sinh yêu, còn có lời ra tiếng vào của các thầy cô giáo cùng bạn học, bất luận như thế nào, đối với Duy Y mà nói rất dễ tổn thương.

Nhưng hần tin tưởng rằng với năng lực của hần có thể bảo vệ cô chu toàn.

Hai tuần lễ không thấy, hần chỉ muốn cầm bàn tay nhỏ bé của cô, cùng cô trò chuyện mà thôi!

Bàn tay nhỏ bé đẩy nhẹ một cái, rất thuận lợi thoát ra được “Em hẹn Tiểu Cương đi ăn cơm rồi!” Ở nơi công cộng, hần không dám mạnh tay kéo cô lại.

“Hẹn bữa khác!” Giọng ra lệnh, Kiều Ngự Diễm nhìn người đứng cúi đầu không dám nhìn mình, trong lòng mơ hồ không vui.

“.....” Duy Y bất động, cúi đầu như cũ, tay nắm chặt áo, không dám nhìn hần. Giống như đứa trẻ làm sai. Cô cũng không muốn ở cùng hần nên không muốn hẹn Tiểu Cương bữa khác.

Hồi lâu, chỉ thấy đôi giày trước mắt rời đi, Duy Y có chút mừng rỡ, hần muốn đi rồi chứ?

Nhanh chóng ngẩng đầu, chỉ thấy hần đi về phía Tiểu Cương, không biết hai người nói cái gì, sau đó Tiểu Cương nhìn về phía cô, lại vẫy vẫy tay “Duy Y, thứ hai tuần sau gặp, bái bai!”

Kinh ngạc nhìn Tiểu Cương chạy đi, Duy Y nghĩ muốn đuổi theo, không nghĩ tới đã có một dáng người to lớn chặn lại.

“Đi thôi!”

“.....” Duy Y còn nhìn theo Tiểu Cương chạy đi, không dám nhìn hần.

“Anh đã nói muốn em giữ khoảng cách với nam sinh!” Thanh âm lạnh lùng truyền đến làm Duy Y không khỏi rùng mình một cái.

“Nhưng mà hình như em không làm được!”

“Em.....” Làm sao hần biết? Rõ ràng lúc ở ngoài trường học cô rất chú ý! Hơn nữa công ty ba còn rất thuận lợi.....

“Hy vọng em có thể cho anh một đáp án hài lòng! Lên xe!”

Bất đắc dĩ Duy Y đành theo hần lên xe.

Kiều Ngự Diễm nhìn bóng dáng nhỏ bé trầm mặc ngồi bên cạnh mình, trong lòng khó chịu.

Tại sao cô luôn đối xử tốt với Ngô Soái cùng Tiểu Cương trong khi đó lại bài xích hần?

Không phải là không biết gần đây cô có nhiều thay đổi, cô thật sự giữ khoảng cách với các bạn học nam, nhưng bên cạnh vẫn có Ngô Soái và Tiểu Cương như cũ, còn có ba lần gọi điện thoại cho Bạch Trạch Vũ.

Ngô Soái cùng Tiểu Cương hẳn có thể bỏ qua và tha thứ, nhưng mà Bạch Trạch Vũ là chàng trai làm hẳn không yên lòng hoặc là hẳn chỉ xem như một đứa trẻ nhỏ mà thôi.

Bọn họ hai tuần gọi ba cuộc điện thoại so với trước kia còn nhiều hơn.....

Vốn dĩ hẳn định dạy dỗ cô một chút nhưng bị Denis ngăn lại.

Denis nói rất có đạo lý, hiện tại nếu rat ay với Duy Kiến Quốc thì Duy Y sẽ càng hận hẳn hơn. Hơn nữa vừa lúc ở nước ngoài xảy ra chuyện hẳn không thể bỏ được nên phải đi hai tuần mới có thể tha cho Duy Kiến Quốc.

Mặc dù bỏ qua cho Duy Kiến Quốc không đồng nghĩa với việc hẳn sẽ không dạy dỗ cô.

31. Chương 31: Cùng Đi Ăn Cơm

Hai người đến một nhà hàng nổi tiếng nằm ở giữa sườn núi.

Phòng ăn cũng không phải loại hoa lệ.....phong cách sắp đặt thiết bị theo như các cao bồi Tây Ban Nha kết hợp với không khí mát mẻ trên sườn núi cùng toàn cảnh G thị xa hoa. Không ít người trẻ tuổi thích phòng ăn như thế này G thị được xem là khu cao cấp nhất cũng là khu lãng mạn nhất.

Kiều Ngự Diễm giống như bao trọn nhà hàng bởi vì lúc bọn họ đến không có một vị khách nào.

Giống như tất cả đàn ông lịch sự khác hẳn kéo ghế cho cô ngồi nhưng Duy Y hiển nhiên là không thích cô cảm thấy như vậy quá giả tạo.

“Y Y em muốn ăn gì?”

Nhân viên phục vụ đưa thực đơn lên Duy Y nhận lấy nhưng ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái để ở trên bàn “Em muốn ăn kem!”

Ở chung một chỗ với hẳn cô còn lòng dạ nào mà ăn uống.

“Ăn xong bữa chính mới có thể ăn kem!” Kiều Ngự Diễm tự mình giúp Duy Y gọi món còn cố ý gọi cola cho cô, bởi vì tuổi còn nhỏ hẳn cũng không muốn cho cô uống rượu, lần trước thấy cô ở nhà một mình cũng uống cola, hẳn đoán cô sẽ thích.

Sau gọi món ăn xong hai người im lặng, Kiều Ngự Diễm lấy từ trong túi ra một hộp nhỏ đưa tới trước mặt Duy Y. Đây là hẳn đem về từ nước ngoài, lần đầu tiên nhìn cảm thấy Duy Y sẽ thích.

Hẳn không có thói quen tặng quà cho người khác, kể cả ba mẹ cùng em gái đều chưa bao giờ tặng. Có thể thấy hẳn đối với cô rất thật tâm.

“Tặng em, mở ra xem có thích hay không!” Kiều Ngự Diễm không biết rằng biểu hiện của hẳn lúc này rất dịu dàng.

Bất tri bất giác Duy Y đã buông xuống sợ hãi trong lòng, nhẹ nhàng mở chiếc hộp tinh xảo kia ra, Duy Y đoán nhất định là dây chuyền.....Đồ Kiều Ngự Diễm đưa đều sẽ là đồ quý giá. Bởi vì cái hộp xinh đẹp như vậy nhất định sẽ là đồ quý giá.

Cho nên hẳn không ôm hy vọng gì dù sao cô cũng không thích.

Chỉ là khi mở hộp ra hai mắt Duy Y liền sáng rõ lên, bên trong không phải là đồ trang sức gì quý giá mà là bảy con thú nhồi bông Cosplay tinh xảo, còn có Vua Hải Tặc. Thú nhồi bông nhỏ có cái đầu thật to, ngón cái nhỏ, đặc điểm mỗi nhân vật đều được thể hiện rõ ở bên trong. Đáng yêu đến nỗi Duy Y không thể rời mắt được.

Duy Y thích xem phim hoạt hình, thích nhất là Vua Hải Tặc, tập nào cũng xem, Ngô Soái cũng thích, nếu như hắn biết được cô có một bộ thú nhồi bông mới nhất mới có trên thị trường hắn nhất định sẽ rất hâm mộ.

Duy Y nhẹ nhàng cầm lên thú bông nhỏ “Luffy”, sờ trái, nhìn phải, còn có “Chopper” càng không bỏ ra được. Cái hộp còn có một tầng ở dưới thì ra là còn có thể cho thú nhồi bông thay quần áo.

“Thích không?” Kiều Ngự Diễm thấy mặt cô hớn hỏ, cầm trong tay không bỏ được xuống đã biết đáp án nhưng hắn muốn nghe cô nói thích.

Duy Y bị Kiều Ngự Diễm cắt đứt lúc này mới nhớ hắn tặng quà, thái độ thu lại không ít, nhàn nhạt trả lời một câu “Hoàn hảo!” Liên đem thú nhồi bông cất vào.

Hắn tặng quà, mặc dù trong lòng rất thích nhưng cảm giác lại bị cắt đứt một nửa hiện tại không còn yêu thích như lúc đầu.

Kiều Ngự Diễm nhìn bộ dáng cô rõ ràng rất thích lại làm bộ như không thích thật là bị đứa nhỏ này làm khó rồi. Đồng thời cũng cảm thấy cô như vậy đáng yêu cực kỳ, so với thú nhồi bông trong tay cô đáng yêu hơn không biết bao nhiêu lần.....

Duy Y nhanh chóng đem hộp quà nhận được để vào túi xách, phòng ngừa hắn muốn lấy lại.

Mặc dù không thích hắn nhưng cô rất thích thú nhồi bông nhỏ.

Lúc này bữa ăn được đưa lên, Kiều Ngự Diễm lấy đĩa thức ăn trước mặt Duy Y đem tới trước mặt mình, giúp cô đem thịt bò bít tết cắt thành miếng nhỏ lại đưa về vị trí cũ, ý vị không cần nói cũng biết. Nếu để cho Denis thấy hắn như vậy, nhất định sẽ nói hắn bị điên rồi nhưng hắn muốn đối tốt với Duy Y từ bản năng. Tựa như người khác muốn đánh bạn một quyền mà bạn rất tự nhiên né tránh được.

Nhưng Duy Y không thích cảm giác như vậy, chính cô tự làm được, sao hắn cứ phải quá mức thân mật như vậy làm cho cô phiền muộn, tặng một món quà cũng không biểu hiện cho cái gì.

Thịt bò bít tết ở đây ăn thật ngon là nhà hàng ngon nhất mà cô từng ăn.

“Y Y ăn cái này!” Kiều Ngự Diễm lấy từ trong đĩa của mình đưa cho cô một chút, lần này Duy Y cảm thấy hắn thật đang muốn lấy lòng cô.

“Em không thích!” Vừa nói vừa dùng nĩa đẩy món kia ra, chỉ ăn phần của mình.

Kiều Ngự Diễm không cảm thấy lúng túng, hắn cho cô thứ gì rất ít khi cô nhận nên cũng thành quen.

Cứ từ từ hắn sẽ đợi cô. Một ngày nào đó cô sẽ chấp nhận hắn bao gồm cả yêu hắn. Thậm chí hắn còn hy vọng có được tình yêu của cô.

Duy Y đem tất cả mọi thứ trong đĩa ăn sạch “Em ăn no!” Lúc nào thì có thể về?

“Ăn một chút điểm tâm ngọt đi!”

“Anh còn chuyện gì muốn nói, nếu không em liền đi về!” Mặc dù đang ở giữa sườn núi nhưng ở đây thỉnh thoảng vẫn có xe taxi đi qua không nhất định phải về cùng hắn.

Kiều Ngự Diễm bỏ đồ ăn trong tay xuống, nhấp một ngụm rượu đỏ tầm mắt rơi trên người cô.

Khi hắn cố ý lấy lòng cô, mời cô ăn cơm thế nhưng cô lại cứ như vậy kiêu kỳ mình.

“Ngày mai là chủ nhật anh dẫn em đi đến một trang trại chơi, buổi sáng tám giờ anh sẽ đến đón em, em chuẩn bị đi!”

“Ngày mai em còn phải làm bài tập!”

“Buổi tối quay về rồi làm!” Hắn đương nhiên biết đây chỉ là cái cớ, nhìn tính cách của cô không thể ngày nào cũng ngồi học, nói không chừng lại hẹn Ngô Soái đi chơi.

Trước mắt mà nói hẳn biết Ngô Soái không thích Duy Y, mà Ngô Soái cũng chỉ là xem Duy Y như là bạn học bình thường. Cho nên hẳn mới không làm gì Ngô Soái, hẳn để Ngô Soái bên cạnh Duy Y là có dụng ý riêng.

“Em không muốn đi!”

“Nếu như vậy anh sẽ mời cả ba mẹ em cùng đi!”

Vừa nghe đến ba mẹ Duy Y gương mặt nhìn chăm chăm người đàn ông ngồi đối diện hận không thể đem hẳn bầm thành trăm mảnh.

Kiều Ngự Diễm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, ánh mắt nhu hòa không ít “Y Y anh chỉ muốn ở chung một chỗ với em, về sau chúng ta sẽ thường xuyên ra ngoài hẹn hò, anh chỉ hy vọng em hiểu anh, tiếp nhận anh. Anh không muốn chỉ vì ba mà em ở chung một chỗ với anh!”

“Em không nói muốn ở chung một chỗ với anh!” Hẳn thích mình là một việc nhưng dù sao mình đối với hẳn.....

Nhìn thấy cô bài xích mình, Kiều Ngự Diễm biết nếu như có nói gì thêm nữa không khí sẽ càng khó chịu thêm. Mình đã biểu hiện lòng của mình, kế tiếp nên để cho cô từ từ thích ứng sự tồn tại của mình cùng với tiếp ứng nhận hẳn.

“Y Y tháng sau chính là sinh nhật mười sáu tuổi của em, em muốn cái gì?”

32. Chương 32: Hai Người Xứng Đôi Hơn

Sinh nhật? Đúng vậy, tháng sau chính là sinh nhật, không nghĩ đến là hẳn lại nhớ.....

Nhưng như vậy thì thế nào, cũng không biểu hiện cho điều gì. Đầu tiên là uy hiếp cô, sau đó là lấy lòng cô? Đây là tất một cái rồi lại ột viên kẹo.

Duy Y mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng vẫn ôm thù.

“Cái gì em cũng không muốn!” Cho dù muốn cũng sẽ không nói với hẳn!

“Vậy thì lúc nào em nghĩ xong thì nói với anh, dù sao vẫn còn nửa tháng.”

Lúc này nhân viên phục vụ đưa kem lên, Duy Y không để ý hẳn chỉ lo ăn hết đồ ăn của mình.

Nhìn thời gian đã hơi trễ, Kiều Ngự Diễm mới đưa cô trở về.

Đến dưới lầu vừa đúng lúc gặp Sultana về nhà.

Sultana đối với chiếc xe kia không xa lạ, cô đã từng may mắn ngồi xe tổng giám đốc Kiều. May mắn này đến với cô rất tự nhiên.

Ở trong công ty, tổng giám đốc hẹn cô đi ăn cơm mấy lần, trong công ty cũng truyền tin cô và tổng giám đốc có quan hệ mập mờ. Cho nên cô vội vã phủi sạch quan hệ với người đàn ông khác.

“A? Tổng giám đốc Kiều, các người thế nào.....” Nhìn thấy hai người từ trong xe đi ra Sultana không khỏi nghi ngờ.

“Chị Sultana!” Nhìn thấy ánh mắt Sultana nhìn mình cùng Kiều Ngự Diễm, thật ra thì Duy Y có chút nóng nảy. Sợ cô ấy biết chuyện của mình cùng Kiều Ngự Diễm. Dù sao tuổi mình còn nhỏ như vậy, vốn là không nên yêu, hưởng hồ còn đi về cùng Kiều Ngự Diễm.....

“Chúng tôi mới đi ăn cơm!” Kiều Ngự Diễm nói thẳng, lại nhìn Sultana, lông mi hẳn không tự chủ nhíu lại. Mấy ngày trước, qua máy nghe lén của Duy Y, hẳn tự nhiên biết Sultana là người thế nào.

Trong công ty có những lời đồn vồn dĩ hần nghe qua coi như không nhưng ngày đó nghe cô ta cùng quản lý cãi nhau, lại liên tưởng đến biểu hiện của cô ta trong công ty, hần ít nhiều biết thế nào.

Tháng trước hần còn nói Denis thăng chức cho cô ta, nghĩ rằng dù sao cũng là chị của Duy Y, lưu cô ta lại bên người một ngày nào đó sẽ dùng tới.

Nhưng mà Sultana giống như hiểu lầm, hần đến gần cô ta chủ yếu chỉ là muốn thông qua cô ta để hiểu Duy Y rõ hơn mà thôi, dù sao hai người biết nhau từ nhỏ, có những thứ hần không thể biết được từ Kiều Y.

“Thì ra là vậy! Tổng giám đốc Kiều mấy ngày không gặp, nghe nói anh đi công tác?” Sultana tự nhiên trò chuyện cùng Kiều Ngự Diễm đem Duy Y gặt sang một bên.

“Ừ, hôm nay vừa về đến nơi!”

“Hai người nói chuyện, em đi lên trước!”

“Được, không nên quên chuyện ngày mai!” Kiều Ngự Diễm đem chữ hẹn hò đổi thành sự việc. Ở trước mặt Sultana tốt nhất không nên biểu lộ quá nhiều. Người đàn bà này rất đáng sợ vì mục đích không từ bất kỳ thủ đoạn nào. Về sau tốt nhất Y Y nên giữ khoảng cách với cô ta.

Duy Y nhìn Kiều Ngự Diễm một cái trong lòng có chút tức giận. Cô nói với hần lúc nào là ngày mai cô sẽ đi đến trang trại cùng với hần chứ? Chuyện gì cũng đều là hần quyết định, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của cô. Vì thế nếu hần nghĩ đến cảm nhận của cô hần sẽ không hợp tác với công ty của ba như vậy?

“Sao vậy? Duy Y giống như không vui lắm?” Sultana nhìn Duy Y đã đi xa không hiểu hỏi.

“Ừ, con nít tâm tình khó hiểu!” Trong giọng nói của Kiều Ngự Diễm không biết có bao nhiêu cứng chiều, thấy Sultana đáy lòng không có chút cảm giác nào.

“Duy Y còn nhỏ, luôn buồn vui thất thường, tôi thường xuyên thấy nhưng không thể trách được, ha ha.....”

Duy Y đi xa căn bản không nghe thấy hai người nói gì, chỉ là đứng ở cửa thang máy nhìn lại.

Chỉ thấy đèn đường mờ mờ, hai người nam nữ đứng chung một chỗ, không thấy được vẻ mặt nhưng cảnh tượng đẹp như vậy thật là lãng mạn cùng hài hòa.....

Giống như hai người là một cặp trời sinh cùng đứng chung một chỗ.

A! Trong đầu Duy Y đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ! Nhìn hai người đứng chung một chỗ hài hòa, bất luận tuổi tác, tướng mạo, kinh nghiệm sống hai người kia đều hợp nhau. Kiều Ngự Diễm có sự nghiệp thành công, tướng mạo lãnh khốc, chị Sultana đáng đáp ngọt ngào dịu dàng, lại có lòng cầu tiến. Hai người cùng làm trong một công ty, không phải là trời sinh một đôi sao?

Tại sao không kết hợp hai người họ với nhau?

Cứ như vậy Kiều Ngự Diễm sẽ đem sự chú ý của hần đối với mình chuyển sang chị Sultana, từ đó buông ra sự kiềm chế đối với ba. Chị Sultana cũng có thể đem quan hệ với người đàn ông mà chị ấy gây gổ hôm đó phủ sạch.

Nhìn thấy chị Sultana cũng rất thích Kiều Ngự Diễm! Hơn nữa lấy mị lực của chị Sultana không đầy một tháng hai người có thể ở chung một chỗ.

Duy Y tính toán đánh cho bùm bùm vang dội, cô hoàn toàn không có suy nghĩ đến tâm tình của người đàn ông, nếu tình yêu đối với một người có thể dễ dàng dời đi vậy thì đó không gọi là yêu.

Trở lại phòng Duy Y lập tức gọi điện thoại cho Kiều Y, rủ cô ngày mai cùng đi chơi, dĩ nhiên, chuyện này vẫn phải kêu Ngô Soái cùng Tiểu Cương.

Gọi xong ba cuộc điện thoại, lại đi đến bên cửa sổ, nhìn thấy dưới lầu một mảng trống trơn, Kiều Ngự Diễm cùng Sultana đã không còn ở đó.

Vì vậy lại gọi điện thoại cho Sultana, đem lời mời của Kiều Ngự Diễm thành mình mời.

Nói là Kiều Ngự Diễm ngày mai muốn mời cô đi đến trang trại chơi.

Cứ như vậy, vốn là hai người hẹn nhau đã bị Duy Y làm thành tập thể hẹn nhau đi chơi.

Mà ngược lại đối với Kiều Ngự Diễm vừa mới đóng cửa xe cũng chỉ là nhếch miệng lên cười mà thôi.

Như vậy cũng tốt, nhiều người một chút không khí sẽ tốt hơn, dù sao Duy Y lúc nào cũng làm mặt lạnh đối với mình. Hắn vẫn nói với mình phải từ từ cho cô thời gian thích ứng sự tồn tại của mình.

Nhưng nào có ai biết trong lòng hắn có bao nhiêu khổ sở?

Người yêu đối với mình lãnh đạm, lại vừa nói vừa cười với người đàn ông khác, làm sao có người đàn ông nào chịu nổi chứ?

Hắn không cách nào tưởng tượng nếu để cho cô biết chuyện mình làm đối với Bạch Trạch Vũ cô sẽ đối xử với mình như thế nào?

Nghĩ đi nghĩ lại đầu càng đau, từ trước tới giờ chưa có chuyện gì làm hắn phiền lòng như vậy.

Tình yêu thật sự làm người khác tổn thương! Nếu như có thể hắn muốn tất cả mọi người đồng ý với hắn, không bận tâm cảm giác của cô, tuổi của cô còn có ánh mắt. Trục tiếp cười cô về.....

Lúc này có điện thoại tới, nhìn thấy hiện trên màn hình là Denis. Hai người nói chuyện công ty một chút, cuối cùng Kiều Ngự Diễm quyết định mời Denis đi cùng, ngày mai đi chơi không thể chỉ có bạn của cô nhóc được.....

33. Chương 33: Tính Toán Nhỏ

Hôm sau, một nhóm bảy người đến trang trại du ngoạn.

Trang trại cách biệt với bên ngoài, có thể nói là một nơi để đi du ngoạn, nơi này so với công viên trong thành phố còn thú vị hơn nhiều, có thể nói là công viên kết hợp với vườn thú.

Bên trong thậm chí còn có khách sạn với quầy rượu, còn có một ngôi miếu nhỏ kết hợp với kiến trúc Trung Quốc cổ đại còn có khu vui chơi theo phong cách tây phương.

Sau đó mọi người mới biết đây cũng là gia sản của Kiều Thị.

Vốn dĩ là hai người hẹn hò nhưng lúc này vô duyên vô cớ có thêm năm người, tuy Kiều Ngự Diễm có chút không tình nguyện nhưng cũng không thể làm gì khác.

Chơi suốt buổi sáng Kiều Ngự Diễm cảm thấy Duy Y cùng mấy đứa trẻ kia luôn ở chung một chỗ mà đi cùng với mình chỉ có Denis cùng Sultana.

“Kiều Ngự Diễm, sắc mặt anh không cần lạnh băng khó coi như vậy, thật lâu mới có dịp ra ngoài chơi, không khí bị anh làm hư rồi!” Denis ngồi bên cạnh Kiều Ngự Diễm nói.

Chính xác bây giờ nét mặt của Kiều Ngự Diễm là cực lạnh. Bình thường cùng hiện tại không sai biệt lắm nhưng đi bên cạnh hắn đã lâu Denis luôn có thể phát hiện ra những điểm không giống nhau.

“Đúng rồi, anh trai, anh làm bạn em sợ rồi!” Kiều Y cũng có chút bất mãn, nhỏ giọng nói.

Mặc dù đây không phải lần đầu cô đi chơi cùng anh trai nhưng bên cạnh bởi vì có Ngô Soái cùng Duy Y, cô không muốn anh trai làm bạn mình sợ.

“Phía trước có một nhà hàng theo phong cách Brazil, thịt nướng ở đó không tệ, buổi trưa chúng ta đến đó ăn đi!” Denis đối với nơi này rất quen thuộc dù sao cũng là một tay mình thiết kế trang trại.

Kiều Ngự Diễm không nói lời nào, không phản đối cũng không ủng hộ. Chỉ thấy Denis kêu những người kia đi đến nhà hàng.

Dọc theo con đường này Duy Y luôn đứng rất xa mình hoặc là đứng bên cạnh Ngô Soái hoặc đứng cạnh Kiều Y. Chỉ là có một người đàn bà lúc nào cũng đứng bên cạnh hắn.

Mọi người vào phòng ăn bốn đứa trẻ rất tự nhiên ngồi chung một chỗ mà hắn ngồi cạnh Denis đối diện là Sultana.

Mấy đứa trẻ không khách khí gọi rất nhiều thứ dĩ nhiên còn có cả món thịt nướng nổi tiếng.

Denis là một người quá nhiệt tình, mặc dù cách xa về tuổi tác so với bọn Ngô Soái nhưng rất nhanh nhập hội cùng với bọn họ.

Cho nên cuối cùng Kiều Ngự Diễm cùng Sultana nói câu được câu không.

Phần lớn thời gian ánh mắt của Kiều Ngự Diễm đều là nhìn Duy Y. Có lẽ do mãi chơi với mấy đứa trẻ kai nên không thể phát hiện ra nhưng Sultana thì không bỏ sót.

Ánh mắt của Sultana đảo quanh trên người Kiều Ngự Diễm cùng Duy Y, cuối cùng thế nhưng bắt được ánh mắt say đắm của người đàn ông, không sai, chính là yêu say đắm.

Một người đàn ông đối với một cô gái cưng chiều, hắn nhìn Duy Y vui vẻ cười, mình cũng không tự chủ nâng lên khóe miệng. Thời điểm thấy Ngô Soái cùng Tiểu Cương tới gần người đàn ông cũng sẽ nhàu mày.

Lúc ăn cơm càng không thèm che giấu, Duy Y muốn ăn một món ăn nhưng vị trí có chút xa Kiều Ngự Diễm thấy ánh mắt cô nhìn chăm chú vào món ăn kia liền đứng dậy đem cái đĩa chuyển qua trước mặt cô.

Chỉ sợ rằng đối với Kiều Y cũng không có tỉ mỉ như vậy. Rõ ràng giữa hai người còn cách một người đối diện thế nhưng người đàn ông lại chăm sóc Duy Y liên tiếp hai lần.

Mấy người ngồi ăn không thể không thấy ánh mắt của Kiều Ngự Diễm lại làm như không thấy ngồi ăn. Mà người đàn ông vẫn như cũ lạnh băng ngồi dùng bữa.

“Kiều, tôi muốn ăn cái đó!” Denis tức thời đánh vỡ không khí lung tung.

Mà Kiều Ngự Diễm cũng phối hợp đem đĩa thức ăn đưa tới trước mặt Denis. Là hắn quá sơ suất không tự chủ tỏ ra sự quan tâm cùng chăm sóc đối với Duy Y, ở trước mặt bạn học của cô, mình nên khiêm tốn một chút.

Không khí lại trở nên thân thiện, những người khác lại bắt đầu nói cười vui vẻ nhưng Sultana lại không vui.

Vốn dĩ tưởng rằng hôm nay hắn hẹn mình đi ra ngoài là muốn hiểu rõ đối phương, không nghĩ tới lại làm cho cô khó coi hơn. Cô ta căn bản không thể chấp nhận chuyện như vậy, tại sao một người đàn ông ưu tú như vậy lại coi trọng một cô nhóc như vậy?

Mấy lần trước xem như thế nào? Chẳng lẽ mình kém Duy Y sao? Cô ta không cam lòng.....

Duy Y càng không được tự nhiên, rõ ràng muốn tạo cơ hội cho chị Sultana cùng Kiều Ngự Diễm. Nhưng ánh mắt của người đàn ông kia luôn khóa trụ trên người cô không thả làm cô đứng ngồi không yên, cho nên không thể làm gì khác hơn là giả bộ không thấy, giả bộ rất vui vẻ cùng Ngô Soái và Kiều Y, cũng không dám đến gần Sultana. Bởi vì chị Sultana đi bên cạnh Kiều Ngự Diễm.

Ngô Soái trong nháy mắt mắt hồn rất nhanh liền khôi phục bình thường cùng mọi người nói chuyện. Hắn phản ứng nhanh chóng làm cho không ai có thể chú ý thấy.

Rất cuộc một ngày vui vẻ cũng trôi qua.

Lúc trở về khu chung cư đã có chút u ám, Kiều Ngự Diễm lại dẫn bọn họ đi ăn cơm rồi mới đưa về.

Chủ yếu là hắn biết ba Duy Y hôm nay có sự kiện, Duy Y trở về nhất định sẽ không có cơm ăn, hơn nữa hắn muốn ở chung một chỗ với cô, mặc dù là một nhóm người, chỉ có thể thấy nụ cười của cô vào lúc này.

Lúc cô ở bên cạnh hắn luôn là khuôn mặt lạnh đem hắn cách xa ngàn dặm.

Lúc đưa Duy Y về trên xe còn có Sultana cùng Ngô Soái, bởi vì ba người ở chung một khu chung cư, Kiều Ngự Diễm không thể ở bên cạnh Duy Y như mong muốn.

Mặc dù hôm nay là cùng đi chơi, nhưng giữa hai người rất ít nói chuyện với nhau.....

Hơn nữa bọn họ lại ở trên đường, Duy Y giả bộ ngủ thiếp đi, ở ghế sau “Ngủ” ngã trái ngã phải, còn có lúc tựa vào người Ngô Soái, nhưng thật ra là ngồi nghe hai người đằng trước nói chuyện với nhau.

Ở trước mặt Kiều Ngự Diễm làm sao cô có thể ngủ được!

Ngô Soái không biết đang nghĩ gì, chỉ là nhìn cảnh đêm ngoài xe, không nói lời nào.

Xe tiến vào khu chung cư Duy Y cũng rất tự nhiên tỉnh lại.

Ba người xuống xe, Kiều Ngự Diễm muốn nói chuyện với cô nhưng lại bị cô nhóc này tránh. Mà hần cũng không tức giận, hôm nay có thể thấy cô cười hần đã thỏa mãn rồi.

Từ từ đi, một ngày nào đó cô cũng sẽ cười với mình.

Ngô Soái vốn định đưa hai người về nhà lại bị Duy Y đuổi đi.

“Chị Sultana!”

“Ừ!”

“Cái đó.....Không có gì!”

“Có chuyện gì thì nói đi, hai chúng ta có chuyện gì không thể nói sao?”

“Không có gì, chỉ là muốn nói một chút đi mà thôi!”

“Duy Y!” Lần này ngược lại là Sultana gọi cô.

“Dạ?”

“Em cảm thấy tổng giám đốc Kiều là người thế nào?”

“Tại sao đột nhiên lại hỏi như vậy?” Thật ra thì Duy Y vừa nghe đến Kiều Ngự Diễm đã ngã vào cái hồ to trong lòng. Giống như lúc đi thi không làm được bài bị mẹ hỏi đến. Sợ đối phương lại hỏi nữa.

“Chị cảm thấy tổng giám đốc Kiều đối với em rất tốt, điều kiện tốt, dáng dấp lại đẹp trai, nói chuyện hợp lý, là một người đàn ông khó tìm!”

“Chị Sultana chị thích hần!” Nghe giọng điệu này trong lòng Duy Y len lén cười.

“Có lẽ a.....! Anh ấy hẹn chị đi ăn cơm mấy lần, trong công ty ai cũng nói về quan hệ của bọn chị! Nếu như có thể, chị hy vọng có thể tiến triển thêm một bước.”

Thật ra thì trong lời nói của Sultana có ý tiết lộ một chút tin tức: 1. Kiều Ngự Diễm hẹn cô ăn cơm, 2. Bọn họ cùng làm trong một công ty, 3. Tuổi tác của bọn họ không kém là bao nhiêu lại còn có lời đồn đại của mọi người.

Dĩ nhiên làm sao Duy Y biết được sự đặc ý đó nhưng Kiều Ngự Diễm đang lái xe về thì hiểu.

Người đàn bà này đang ra hiệu quan hệ của bọn họ với Duy Y! Cứ như vậy, chẳng phải là.....

Ở một nơi khác, Duy Y nào biết mình đã bị người ta nghe lén, vừa nghe đến lời nói của Sultana rất vui vẻ “Thật hay quá, chị Sultana em cũng cảm thấy hai người rất xứng đôi, chị cố gắng lên! Em ủng hộ chị!”

“Em.....Cứ vui vẻ như vậy?” Sultana cười lạnh trong lòng, thật là một đứa trẻ cái gì cũng không hiểu.

“Đương nhiên rồi!”

“Duy Y, vậy em phải giúp chị nha!”

“Dĩ nhiên, nếu cần em giúp chị cứ việc nói em nhất định sẽ giúp chị!”

34. Chương 34: Sinh Nhật

Thời gian trôi qua thật nhanh, bất tri bất giác đã qua một tháng, chỉ còn hai ngày nữa là tới sinh nhật Duy Y.

Ngay từ mấy ngày trước mẹ Duy đã hỏi cô muốn tổ chức sinh nhật như thế nào, muốn quà gì.

Bởi vì ba Duy gần đây bận việc, luôn không có ở nhà. Hơn nữa nghe nói mọi việc trong công ty đều ổn, chỉ là nghiệp vụ càng ngày càng nhiều mới bận như vậy. Mà mọi người đều biết, Duy Kiến Quốc được như hôm nay tất cả đều nhờ vào mối quan hệ với Kiều Thị.

Duy Y làm xong bài tập liền muốn gọi điện thoại nói chuyện phiếm với anh Trạch Vũ, bởi vì phí điện thoại đắt, Duy Y không muốn Bạch Trạch Vũ phải tốn tiền, vì vậy hai người thường hẹn nhau nói chuyện trên mạng.

Cũng bởi vì vậy mới tránh được sự khồng chế của Kiều Ngự Diễm

Lúc này điện thoại Duy Y vang lên, ca khúc hàn quốc nghe thật hay.

Liếc mắt nhìn tên hiện thị là số của Kiều Ngự Diễm, trong lòng không muốn nhận vô cùng, cô đã thử chặn cuộc gọi, sau này bị Kiều Ngự Diễm biết, chỉ nhìn chằm chằm cô nửa phút, sau đó Duy Y lặng lẽ cúi đầu, lấy điện thoại ra, bỏ chặn cuộc gọi.

Khí thế của hần quá mạnh mẽ, chỉ cần nhìn cô một cái hoặc là nói một tiếng cô sẽ cảm thấy giống như mình làm sai chuyện gì.

Mà hần nói thường xuyên gặp , nếu nói là hẹn hò, Kiều Ngự Diễm có thể làm được, mỗi chủ nhật hần sẽ dẫn cô đi ăn cơm, đi dạo phố hay đi xem phim. Hần giống như rất hiểu cô, hần biết tất cả những gì cô thích và những gì cô ghét.

Trong khoảng thời gian gặp mặt này chỉ cần là lúc ở chung một chỗ hần sẽ luôn động chân động tay với cô nhưng chỉ giới hạn trong ôm ấp cùng dặt tay, có lúc hôn gò má hoặc trán của cô. Không quá mức như hani lần trước.

Cho nên sự dợ hãi đối với hần cũng bắt đầu từ từ giảm dần.

Cô cũng biết như vậy là không tốt, dù sao hai người chênh lệch nhiều như vậy, mình lại không thích hần, thậm chí là ghét hần. Ai nói hần luôn đem ba ra uy hiếp.

Hiện tại cô cũng chỉ có thể chờ.

Chờ hần quay qua thích chị Sultana. Chỉ có như vậy cô mới được tự do.

“Xin chào, em là Duy Y!” Duy Y bất đắc dĩ nhận điện thoại, bởi vì hần nói trừ khi tắm hoặc đang có chuyện gì nhất định phải trả lời điện thoại của hần. Cho nên sớm hay muộn cũng chết, cô cần gì phải lãng phí tiền điện thoại của mình.

“Y Y đang bận gì sao?” Âm thanh rõ ràng rất lạnh lùng lại nói những lời rất quan tâm, Duy Y thật sự không thích âm thanh của hần.

“Mới vừa làm xong bài tập!”

“Ừ, đi ngủ sớm một chút, đừng chơi máy tính nữa!”

“Em biết rồi! Còn chuyện gì sao?” Nếu không có cô sẽ cúp điện thoại! anh Trạch Vũ vẫn trên mạng chờ cô.

“Còn nữa...Ngày mai anh phải đi Nhật Bản một chuyến, sinh nhật em anh sẽ về, em muốn quà gì?”

“Không có!”

Cô cái gì cũng không muốn, chỉ muốn mọi người, mọi việc trong nhà bình an là cô vui rồi. Cô còn muốn hần đừng dây dưa với mình nữa.....Thế nhưng cô không dám nói. Nghe thấy hần đi Nhật Bản, cô có vài phần vui vẻ, đáng tiếc chỉ đi một ngày.....

“Y Y!” Tại sao em không thể nói với anh nhiều hơn mấy câu.

“.....”

“Không có gì, đi ngủ sớm đi!”

“Bái bai!” Lạnh lùng cúp điện thoại giống như mọi ngày. Duy Y tuyệt đối không lưu luyến hân, là hân quá mong tưởng rồi.

Cúp điện thoại của Kiều Ngự Diễm, Duy Y trở lại trước máy tính, đáng tiếc hôm nay Bạch Trạch Vũ chỉ nhắn tin cho cô liền sớm logout rồi.

Cô bỏ lỡ thời gian hẹn với anh Trạch Vũ.

Ngày hôm sau Duy Y mời một số bạn thân của mình tới dự tiệc sinh nhật. Ba mẹ cố ý dọn dẹp nhà cửa cho các cô. Nghe nói buổi tối ba mẹ cũng muốn đi ăn tối dưới ánh nến lãng mạn.

“Duy Y, mình muốn mời anh Ưu Thần đi cùng được không?” Kiều Y hỏi.

“Được, hoan nghênh! Nhưng Kiều Y, bạn học bơi lội cũng đã ba tháng, còn chưa biết bơi sao? Quá giả dối rồi!”

“Làm sao nhanh như vậy được, người ta luyện võ công cũng phải luyện tám năm, mười năm, làm sao mình mới có ba tháng đã học được!” Kiều Y rõ ràng là cử chỉ giả bộ sống chết để thừa cho Lâm Ưu Thần.

Duy Y suy nghĩ thật muốn cho anh Ưu Thần thấy rõ bộ mặt thật của Kiều Y.

“Còn nữa.....mình nói cho bạn một tin tức động trời nhé! Hình như Cát Phàm và bạn gái hân đã chia tay!”

“Chia tay?” Không phải mới có hai tháng sao? Tại sao lại chia tay?

“Đúng vậy, hai ngày trước nghe anh Ưu Thần nói, tin tức hoàn toàn chính xác!”

“Chia tay thì chia tay, có liên quan gì đến mình?”

“Nguyên nhân chia tay là Cát Phàm không quên một nữ sinh, cho nên bạn gái bắt mãi đòi chia tay!” Về phần vì sao cô lại biết như vậy, công lao lớn là nhờ vào bơi lội.

“.....” Duy Y ngây ngẩn cả người, cô biết nữ sinh mà Kiều Y nói là mình.

Cô không nghĩ rằng sự cự tuyệt của cô lại làm hân tổn thương đến như vậy.

Vào ngày sinh nhật nhà Duy Y có rất nhiều bạn học tới, tất cả đều là bạn thân của cô.

Kiều Y, Ngô Soái, Tiểu Cương còn có hai bạn nữ nữa, cuối cùng còn có Lâm Ưu Thần cùng Cát Phàm.

Gặp lại Cát Phàm Duy Y cảm thấy mình thật có lỗi, nếu như không phải bởi vì mình, một người phong lưu hào hoa như Cát Phàm làm sao sẽ bị phụ nữ đá chứ?

Bởi vì đều là những đứa trẻ vị thành niên nên mẹ Duy Y giúp bọn họ chuẩn bị đồ uống nhưng Ngô Soái lại không nghĩ như vậy. Hôm nay nói thế nào cũng là sinh nhật, không uống chút rượu thì làm sao có không khí sinh nhật. Tự động đi mua mấy chai bia.

Một đám mấy đứa nhóc ngồi chơi bài, chơi trò chơi, uống bia. Bởi vì không có người lớn ở nhà, mọi người đều chơi thoải mái, Duy Y còn lén uống hân y bia. Dù sao lúc ba mẹ quay về cũng là lúc cô đi ngủ rồi, bọn họ sẽ không phát hiện ra.

Mọi người đều uống rất náo nhiệt.

Đáng tiếc là lần đầu tiên uống bia, cũng không biết tử lượng của mình ở mức nào, chỉ mới hai ly liền say rồi.

Hơn mười giờ, Kiều Y cùng hai bạn nữ nói phải về nhà, vốn dĩ Ngô Soái muốn chơi thêm nữa nhưng nhìn Duy Y chóng mặt cùng với mặt đỏ cũng liền về. Những người khác về tự nhiên Lâm Ưu Thần với Cát Phàm cũng về theo.

Suốt cả buổi tối Kiều Y luôn bên cạnh Lâm Ưu Thần làm cho Tiểu Cương bối rối. Cát Phàm khi tới nơi thành người phục vụ, tất cả mọi người đang chơi trò chơi, hắn đứng bên cạnh nhìn, người ta gọi hắn giúp lấy gì hắn cũng ngoan ngoãn đi lấy.

Đưa mọi người xuống lầu, Duy Y muốn về dọn dẹp nếu không ba mẹ trở về lại phải bận rộn.

Không nghĩ tới Cát Phàm đã đi rồi quay trở lại, ngăn Duy Y ở dưới lầu. Không nói hai lời liền kéo tay người ta đến vườn hoa bên cạnh.

Duy Y biết nhất định hắn có chuyện muốn nói, nhìn hắn nhin cả buổi tối. Vì vậy không phản kháng đi theo hắn.

Chỉ là lúc này cô cũng không ý thức được rằng nguy hiểm đang đến gần, Kiều Ngự Diễm có nói qua, không cho phép cô đến gần bạn trai, nhưng cô lại coi lời nói của hắn như gió thoảng bên tai rồi.

Hắn còn cho phép cô qua lại với Ngô Soái nhưng tuyệt đối không cho phép cho cô gặp mặt Cát Phàm.....

35. Chương 35: Người Đàn Ông Lớn Gặp Người Đàn Ông Nhỏ

“Gần đây có khỏe không?” Cát Phàm hỏi.

“Mình rất khỏe!” Duy Y cố tỏ vẻ như không có gì nhưng sau đó hai người cùng trầm mặc, gió đêm thổi tạt vào hai người, Duy Y vừa mới chóng mặt vì uống bia bây giờ cũng tỉnh không ít.

“Nghe nói bạn với bạn gái đã chia tay?”

“Thật ra thì cô ấy không phải bạn gái mình! Thật ra mình chỉ muốn chọc tức bạn!” Bởi vì bạn cự tuyệt cho nên mới nghĩ cách quen Phổ Thụy để bạn tức giận. Chỉ tự trách mình tuổi còn trẻ luôn làm những việc quá ngây thơ.

“.....” Duy Y nghi ngờ nhìn hắn.

“Bởi vì bạn cự tuyệt mình! Có lẽ bạn sẽ cảm thấy như vậy là rất ngây thơ nhưng mình thật sự thích bạn, chúng ta.....còn có cơ hội không?”

“Y Y, em đang làm gì ở đây?” Giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người.

Sau đó một người đàn ông cao lớn từ trong bóng tối đi ra chính là Kiều Ngự Diễm.

Một mét chín so với Cát Phàm một mét bảy quả thật tạo cho Cát Phàm không ít áp lực, hơn nữa ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông, khí thế của hắn khiến Cát Phàm không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt.

Chính là người đàn ông lần trước, hắn có quan hệ thế nào với Duy Y? Vì sao lại xuất hiện ở thời điểm mấu chốt phá hư chuyện của hắn?

Mà biểu hiện của Duy Y càng thêm.....Không cách nào diễn tả bằng lời, giống như cô rất sợ người đàn ông kia, bởi vì hắn vừa xuất hiện, Duy Y liền trốn sau lưng mình. Chỉ lộ ra một cái đầu, bàn tay nhí bé nắm chặt quần áo mình không thả. Sắc mặt cũng thay đổi.

“Người là.....” Mặc dù Cát Phàm sợ nhưng là con trai hắn cảm thấy lúc này mình nên biểu hiện mạnh mẽ một chút, đặc biệt là trước mặt Duy Y.

“Kiều Ngự Diễm!” Ba chữ lạnh lùng lại càng làm cho Duy Y cùng Cát Phàm thêm bất an.

Nhất là Duy Y, không biết vì sao, cô cảm giác hôm nay Kiều Ngự Diễm rất đáng sợ, bình thường trước mặt hắn cô còn dám xị mặt nhưng hôm nay.....

Nhớ tới lúc trước hắn gọi điện thoại ỉnh, nói hôm nay sẽ đến dự sinh nhật cô, mà hôm nay đến hơn mười giờ cô đưa bạn xuống lầu đang nghĩ hắn còn ở Nhật Bản, không thể quay trở về nhanh được.

Nhưng mà không nghĩ tới.....Lúc này hấn lại xuất hiện.

Hay là do cô đang ở một mình với Cát Phàm.

“Y Y tới đây!” Giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ, Duy Y chỉ cảm thấy sau khi nghe thì lạnh hết cả sống lưng.

Không có bất kỳ lo lắng, cô đi ra từ sau lưng Cát Phàm, lẳng lặng đứng trước mặt hấn.

“Cậu có thể đi!” Kiều Ngự Diễm nhìn Cát Phàm, giọng nói càng lạnh hơn. Giọng điệu giống như ra lệnh.

Cát Phàm nhìn Duy Y lại nhìn Kiều Ngự Diễm trong lòng cảm thấy không cam tâm.

Hơn nữa nhìn Duy Y sợ người đàn ông kia như vậy, hấn càng không thể bỏ đi. “Chú có quan hệ như thế nào với Duy Y?” Ít nhất phải biết quan hệ của đối phương, nếu không giống như là chú.....thân thích, vậy hấn sẽ có lỗi với người nhà Duy Y.

“Tôi là chồng tương lai của cô ấy!” Kiều Ngự Diễm nói xong thuận thế kéo thân thể nhỏ bé sang bên cạnh, nhắc cô lên, hôn môi cô. Hơi rượu nhàn nhạt lưu chuyển giữa môi hai người.

Duy Y trợn to hai mắt không nghĩ tới hấn ở trước mặt Cát Phàm đột nhiên hôn mình.

Mùi của đàn ông tỏa trên người mình, mới vừa tỉnh rượu lại say làm cho cô quên cả phản kháng.

Cát Phàm cũng ngây người tại chỗ, hấn nghĩ quan hệ của hai người phải là chú, bác.....hoặc là hàng xóm bên cạnh.....

Nhưng hấn ngàn vạn lần không nghĩ tới, quan hệ của hai người lại như vậy. Đối với nụ hôn của Kiều Ngự Diễm thế nhưng Duy Y không hề phản kháng. Điều này nói rõ cái gì? Là hấn nhìn lầm cô rồi sao?

Rốt cuộc Duy Y phản ứng lại bắt đầu từ chối, đôi tay chống đỡ lồng ngực của hấn, dùng sức đẩy, chân bị nhắc lên không trung cũng bắt đầu dùng sức đá.

Đối với sự không ngoan ngoãn của cô, Kiều Ngự Diễm đành buông ra, ánh mắt tức giận nhìn Cát Phàm. Hấn vẫn ôm cô như cũ, để cho Duy Y ngồi trên cánh tay mình, giống như ôm một đứa con nít.

“Này.....Không thể nào! Duy Y, bạn nói ỉn biết, tất cả đều không phải sự thật.....”

“Mình.....” Duy Y bị bắt ngồi trong ngực Kiều Ngự Diễm thật ra thì cô rất muốn phản bác lại nhưng cô biết thủ đoạn của Kiều Ngự Diễm, cô không biết mình phản bác lại có gây hậu quả gì ỉn không?

Còn nữa cô cũng hy vọng Cát Phàm từ bỏ mình.

Nếu như người đứng trước mặt mình là anh Trạch Vũ, cô nhất định sẽ giải thích rõ. Ít nhất sẽ không do dự như bây giờ.

Kiều Ngự Diễm không nói, hấn đợi cô tự mình mở miệng nói ra quan hệ của hai người, hấn muốn nghe thấy cô từ chối người đàn ông khác! Chính là tính cách đàn ông, có lẽ Duy Y sẽ rất khó mở miệng nhưng hấn muốn làm như vậy.

Duy Y do dự khiến cho Cát Phàm có đáp án, hấn nhú chặt chân mày, rốt cuộc đợi cô không được đành phải nói “Hai người chênh lệch tuổi tác như vậy? Duy Y bạn đã nghĩ kỹ rồi sao?”

Vừa nghe đến tuổi tác thần kinh Kiều Ngự Diễm trở nên nhạy cảm, hấn kiên kỵ nhất là người khác nhắc tới tuổi. Là nỗi sợ trong lòng hấn cũng sợ Duy Y để ý.

“Cát Phàm bạn đừng can thiệp vào chuyện của mình, bạn đi đi!”

“Vậy còn bạn? Bạn thích chú ấy?”

“Không liên quan đến bạn!” Nói xong Duy Y hướng về phía Kiều Ngự Diễm, đôi tay ôm lấy cổ hấn, nhìn qua giống như hai người đang ôm nhau.

“Chúng ta đi thôi!” Nhẹ giọng nói bên tai Kiều Ngự Diễm.

Lúc này Kiều Ngự Diễm rất vui vẻ, bởi vì Duy Y cự tuyệt Cát Phàm, hơn nữa còn ở bên cạnh mình, cảm giác này làm hắn vô cùng thỏa mãn. Cảm giác như Duy Y vì mình mà cự tuyệt người đàn ông khác, mặc dù hắn biết nguyên nhân không phải nhưng vẫn vui vẻ như cũ.

Vì vậy hắn ôm Duy Y đi khỏi trước mặt Cát Phàm.

Duy Y thấy được ánh mắt bi thương của Cát Phàm, so với cô cự tuyệt hắn càng làm hắn bị tổn thương.

Mình thật là hư, biết rõ hắn thích mình nhưng vẫn dùng phương thức đáng sợ cự tuyệt người ta.

Vào thang máy, Duy Y liền muốn Kiều Ngự Diễm thả mình xuống, trong thang máy có camera.

Nhưng người đàn ông ôm Duy Y thế nào cũng không chịu, cô uốn qua uốn lại trên người mình thiếu chút nữa ôm không được. Lại vẫn như cũ không muốn thả cô xuống.

“Em còn động đậy nữa anh sẽ hôn em!” Lúc nói câu này trên mặt Kiều Ngự Diễm một nụ cười cũng không có, giống như ra lệnh cho cấp dưới. Duy Y sợ vì vậy không thể làm gì khác hơn là để hắn ôm, thật may là bây giờ đã muộn không có ai đi thang máy.

Về đến nhà vốn dĩ Duy Y không muốn cho hắn vào nhà, bởi vì ba mẹ chưa về. Trong nhà bởi vì mới tụ tập mà trở nên bừa bộn.

Nhưng mà Kiều Ngự Diễm không chịu đi.

Mới vừa bắt gặp cô gặp Cát Phàm một mình, nhưng mà trước mặt hắn cô cự tuyệt người con trai kia, về điểm này, Kiều Ngự Diễm tức giận đến mấy cũng không còn.

Hơn nữa hôm nay là sinh nhật cô, mặc dù chỉ còn cách mười hai giờ đêm một tiếng nữa nhưng vẫn không muốn bỏ qua.

Vốn dĩ hắn không trở về kịp nhưng vì cô hắn gọi phi cơ của mình tới chỉ vì muốn tới dự sinh nhật cô.

Hắn cũng biết cô không hy vọng mình quay trở lại.....

36. Chương 36: Bị Cường Bạo

Không phải lần đầu tiên Kiều Ngự Diễm đến nhà Duy Y, rất tự nhiên hắn ngồi xuống ghế salon. Mà duy Y nhìn tàn cuộc trong phòng khách, không thể không bắt đầu dọn dẹp.

Kiều Ngự Diễm nhìn cô ra vào giữa phòng khách và phòng bếp cũng không ngăn cản, ngược lại đi tham quan xung quanh.

Tối đây hai lần cũng không xem kỹ qua nơi này càng không có cơ hội vào phòng cô.

Hắn vẫn tò mò phòng cô như thế nào, giống phòng Kiều Y đều là màu hồng sao? Sẽ có rất nhiều búp bê vải sao?

Đẩy cửa đi vào, gian phòng cũng không lớn, nhìn qua rất thoải mái, giấy dán tường màu lam nhạt, cửa sổ sát đất thật to, rèm cửa sổ màu hồng phản đối với cả gian phòng rất hòa hợp. Trong phòng ngoài giường còn có máy tính, tủ quần áo và mấy cái hộp gì đó.

Giường nhỏ rất gọn gang, chăn cũng xếp gọn lại phía trên còn có một chiếc gối hình gấu bông lớn chiếm một phần tư giường nhỏ. Trên tủ sách có rất nhiều sách, phần lớn là tiểu thuyết với truyện tranh. Trên bàn còn có thú nhồi bông lẫn trước hắn tặng.

Kiều Ngự Diễm ngồi xuống cạnh giường, vuốt con gấu trên giường so với hắn nó rất hạnh phúc.

“Sao anh lại vào phòng em?” Duy Y đứng ở cửa nói, ba mẹ sắp về rồi mà Kiều Ngự Diễm vẫn chưa muốn đi.....

“Y Y tới đây, anh muốn tặng em một món quà!” Duy Y giống như ma nhập đi vào phòng.

Mời vừa rồi Kiều Ngự Diễm rất đáng sợ nhưng bây giờ hấn đã khôi phục lại bộ dáng dịu dàng. Cho nên đối với Duy Y mà nói chỉ cần không chọc hấn thì hấn sẽ không nổi giận với mình. Bởi vì hấn làm gì cũng đều là muốn lấy lòng cô. Bình thường cô hay nghiêm mặt với hấn nhưng hấn vẫn kiên nhẫn nhẫn nại. Đây là kết quả cô rút ra được sau một tháng ở chung với hấn.

“Quà gì!” Duy Y đứng trước mặt hấn mà người đàn ông ngồi ở trên giường.

Duy Y nào biết thời điểm khi một người đàn ông ngồi trên giường tốt nhất không nên đến gần, bởi vì.....

Kiều Ngự Diễm lấy từ trong túi áo ngoài ra một cái hộp nhỏ tự mình mở ra cho cô, một cái vòng tay tinh xảo đập vào mắt Duy Y. Duy Y vừa nhìn liền rất thích.

Không thể không nói tâm tình của Kiều Ngự Diễm đều đặt hết lên người Duy Y. Hấn chưa bao giờ tặng quà cho phụ nữ nhưng Duy Y thì khác, hấn dùng tâm quan tâm đến sở thích của cô, giai đoạn con gái với phụ nữ sở thích không giống nhau.

Đồ trang sức, mã não đều không vừa mắt cô, chỉ một chút đồ dành cho con gái mới làm cho cô vui.

“Sinh nhật vui vẻ, thích không?”

“Hoàn hảo!” Đây là lời mỗi lần Duy Y nhận được quà của hấn sẽ nói, bình thường cô nói hai chữ này chứng tỏ cô rất thích.

Thú nhồi bông lần trước cô cũng nói hoàn hảo nhưng sau khi về nhà hấn nghe thấy cô khoe khoang với Ngô Soái và Tiểu Cương.

“Anh đeo cho em!” Kiều Ngự Diễm lấy vòng tay ra đang muốn đeo cho cô lại thấy trên tay cô đã đeo một cái của hấn mà tay còn lại là một cái đồng hồ đeo tay. Đó là quà tặng lần trước. Có một lần hai người đi ra ngoài ăn cơm, hấn luôn thấy cô lấy điện thoại di động ra xem giờ, vô cùng không thuận tiện, vì vậy mua một cái đồng hồ cho cô.

Vòng tay của hấn đã không còn chỗ để đeo.

“Không cần, vòng tay này cứ để trong hộp đi!” Duy Y cầm vòng tay trong tay hấn bỏ vào trong hộp.

Thật ra thì cô cũng không phải là rất thích những món đồ này, không phải là không thích, nói như thế nào đây, thích nhìn lại không thích đeo trên người, bởi vì cảm thấy nặng.

“Ba mẹ em sắp về rồi, anh cũng nên về đi” Duy Y đang nói liền nghe thấy bên ngoài có tiếng mở cửa.

Ba mẹ Duy Y đang nói chuyện với nhau, không biết nói những gì giống như cố ý nhỏ giọng, sợ đánh thức Duy Y.

Vừa nghe tiếng ba mẹ, Duy Y theo phản xạ lấy hộp quà Kiều Ngự Diễm đưa.

Ở trong phòng Duy Y bị hù sợ không nhẹ, vội vàng đem cửa phòng đóng lại “Nhanh nhanh nhanh.....” Nhưng mà nhanh cái gì? Đi nhanh sao? Ngoài cửa có ba mẹ, cửa sổ đương nhiên không thể đi, chỗ này là tầng cao, từ cửa sổ đi ra đơn thuần chỉ có chết.

Cái đầu nhỏ của Duy Y lập tức loạn lên, kéo thân thể to lớn của Kiều Ngự Diễm, cửa không đi được, cửa sổ cũng không đi được.....

Kiều Ngự Diễm nhìn vẻ hốt hoảng mà đáng yêu của cô, tâm tình tự nhiên tốt lên, so với lúc nhìn thấy cô cự tuyệt Cát Phàm còn tốt hơn.

Khóe miệng khẽ cong lên, nhìn cô khom lưng mở cửa khẽ quan sát bên ngoài, không khỏi đi tới phía sau lưng cô, một cổ tà niệm đột nhiên xuất hiện.

Toàn bộ thần kinh của Duy Y đều tập trung bên ngoài không lưu ý người phía sau đang đến gần người mình, cho đến khi bên hông bị một bàn tay to ôm cả người, cả người cũng bị nhấc lên.

Duy Y sợ hết hồn, thở nhẹ một tiếng mà người đàn ông lúc này cũng đã đè cô lên cửa. Khẽ cử động, đè một cái cửa phòng đóng lại rồi, phát ra âm thanh nhỏ dẫn tới sự chú ý của ba mẹ Duy Y.

Duy Y đang muốn lên tiếng phản kháng, môi người đàn ông đã ép tới hôn lên môi cô.

Hơi thở của người đàn ông không ngừng phả vào người cô, răng môi bị hấn nạy ra, đôi tay đem người trong ngực cố định ở cửa, đưa tay của cô bỏ qua một bên, đưa cô tới trước ngực. Tiếp tục hôn như cũ, nhưng cô không dám quá dùng sức phản kháng cùng đầm đá. Duy Y sợ đến mức sắp khóc.

Bên kia truyền đến tiếng gõ cửa “Y Y đã ngủ chưa?” Là giọng nói của mẹ Duy.

Kiều Ngự Diễm tốt bụng kết thúc nụ hôn nhưng môi hấn lại dời đến chỗ khác, nụ hôn từ từ dời xuống, hai nút áo trước ngực bị hấn cởi ra, lộ ra da thịt trắng nõn, mơ hồ có thể nhìn thấy hết bên trong.....

Duy Y cũng không dám phản kháng, đôi tay chỉ có thể đặt trên vai của hắn, dùng sức đẩy không để cho người đàn ông tới quá gần. Cô gấp đến mức sắp khóc.....

“Nói em ngủ!” Âm thanh kích tình, khan khan mà hấp dẫn vang lên bên tai.

“Mẹ, con ngủ!” Giọng nói khẽ run, còn sắp khóc nhưng rang nhin.

Tiếp theo tay cầm cửa phòng truyền đến âm thanh vặn mở, càng làm cho lòng cô sợ hãi hơn, không thể để cho ba mẹ biết, nếu không hậu quả không lường, cô không dám nghĩ tới.

“Y Y sao lại khóa cửa?”

“Con.....” Duy y càng thêm sợ hãi, đó là lúc Kiều Ngự Diễm mới vừa đến gần cô liền khóa lại. Bình thường cô đều không khóa cửa phòng, bởi vì đôi lúc mẹ sẽ tới xem cô. Đây là thói quen từ nhỏ tới lớn.

“Không cần thận khóa lại.....Nói với mẹ em!” Giọng nói tà ma truyền đến.

“Không cần thận khóa lại!”

“A! vậy con ngủ đi! Ngủ ngon!”

“Mẹ Ngủ ngon!”

Rốt cuộc nghe được tiếng bước chân đi xa rồi, Duy Y lúc này mới xụi lơ xuống.

Cũng ngay lúc này cảm nhận được lửa nóng trước người đàn ông, nụ hôn lần nữa tràn tới “Không nên lên tiếng, nếu không mẹ em sẽ quay trở lại!”

Bàn tay to tiếp tục cởi nút quần áo của cô, một tay khác nắm eo cô.....

“Cầu xin anh đừng như vậy!.....”

“Nếu như em không sợ bị mẹ em phát hiện, em có thể lớn tiếng hơn nữa!” Âm thanh tà ma lại vang lên bên tai.

37. Chương 37: Khi Dễ

“Anh đừng làm loạn.....” Chữ còn chưa ra khỏi miệng, cái miệng nhỏ nhắn của cô đã bị người đàn ông hôn chặt chẽ, lửa nóng tiến quân thần tốc mang theo hương vị của đàn ông nồng đậm.

Duy Y bị người đàn ông xoa lấy, dính vào ngực, nút áo bị mở ra, lộ ra áo ngực màu trắng bên trong. Duy Y tuổi này mặc áo ngực còn rất bảo thủ. Như ẩn như hiện kích thích thần kinh của người đàn ông, như vậy so với người phụ nữ cởi hết toàn bộ đứng trước mặt hắn còn hấp dẫn chết người hơn.

Duy Y gấp đến độ muốn khóc, cũng không để ý rằng phát ra tiếng gây sự chú ý của ba mẹ, hai chân ở trên không trung bắt đầu đập lung tung.

Cô thật sợ, chưa từng trải qua chuyện như vậy, rõ ràng là người đàn ông gấp đôi mình, là trưởng bối của mình, nhưng lại làm chuyện bỉ ổi đối với mình. Cô cảm thấy thật buồn nôn.....

Chẳng lẽ cô lại trở nên nổi tiếng vì báo giấy và trên ti vi phát ra tin tức chú cường gian con gái vị thành niên sao?

Không cần, không cần, cô không cần.....

Nhưng mà lúc này người đàn ông giống như đã mất đi lý trí, hần giống như không còn cách nào không chế hành động của mình, quên mất giấy giữa cùng phản kháng của cô gái. Ôm thân thể nhỏ bé của cô đến bên giường, đè người ở trên giường, không chế tay nhỏ bé phản kháng lung tung của cô, đặt lên đỉnh đầu.

Nút áo cuối cùng trên người cô bị hần kéo ra rơi trên mặt đất. Bởi vì giấy giữa mà người trước mặt mình thở dốc lúc lên lúc xuống giống như đang dụ dỗ mình.

Một tay tháo cà vạt mình ra để lộ lồng ngực cuồn cuộn đầy nam tính. Để da thịt của mình áp sát vào da thịt trắng nõn của cô gái, cảm giác mềm mại làm cho hần gần như phát điên.

Hần mất không chế, thật sự mất không chế.

Hần chỉ là muốn đùa cô, ai ngờ không thể kiểm soát. Hần không để ý cô kêu gào, cúi đầu chiếm cứ môi cô.

Không thể để cho cô phát ra âm thanh, theo bản năng hần sợ Duy Kiến Quốc sẽ xông vào, đối với con gái kể cả mất công ty hần cũng muốn bảo vệ con gái của mình mà thôi.

Là vì đã quá lâu rồi hần không đụng tới đàn bà sao? Vì sao vừa thấy Duy Y ham muốn của hần lại trở dậy.

Lúc này Duy Y cũng không nghĩ nhiều, há mồm muốn kêu cứu nhưng mà người đàn ông giống như đoán trước được ngăn môi cô lại, đầu lưỡi xâm nhập vào lãnh địa của cô làm cho cô không thể phát ra âm thanh gì.

Cô rất tuyệt vọng.....Rốt cuộc ngừng giấy giữa.....

Người đàn ông rốt cuộc buông tha môi cô, khéo léo ngậm vào vành tai cô, nhẹ nhàng nói “Đừng lên tiếng, nếu không anh thật sự sẽ muốn em!” Giọng nói khàn khàn mang theo đè nén phát ra.

“Van xin anh, bỏ qua cho em đi!” Duy Y đã sớm khóc, tay chân cũng không còn lực để phản kháng.

Hần nghĩ do mình đã lâu không đụng tới đàn bà cho nên mới mất không chế với Duy Y. Rốt cuộc hần buông ức chế với cô nghiêng người nằm xuống.

Duy Y không kịp gạt đi nước mắt, đôi tay che ngực lui về góc giường ngay bên cạnh con gấu bông, chỉ có thể dùng con gấu ngăn trước người, ánh mắt phòng bị nhìn người đàn ông nằm trên giường, không dám khóc ra tiếng, chỉ sợ chọc giận hần.

Người đàn ông không hề cử động, hần đang cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở của mình, nhắm mắt lại không dám nhìn về phía cô sợ lại phát hỏa lần nữa. Trong đầu lại không ngừng xuất hiện những hình ảnh kia. Hần cố gắng nghĩ tới chuyện khác, chuyện của công ty.....Nghĩ tới công việc dĩ nhiên là để dập lửa.....

Hần đã hơn một năm không đụng tới phụ nữ, kể từ sau khi biết Duy Y hần đối với phụ nữ cũng không muốn nhìn, hần ôm ấp phụ nữ cũng nhiều nhưng mỗi thời điểm máu chốt luôn là không vội vàng.

Hần biết mình chỉ muốn Duy Y, mỗi khi thấy phụ nữ trong lòng không phải cô, mùi hương ngửi được không phải của cô, tiểu đệ đệ của hần cũng không ngừng dậy nổi. Hần biết như vậy rất đáng sợ cho nên không ai biết bí mật này ngay cả Denis cũng vậy.

Nhưng đối mặt với Duy Y hần không thể thể không chế bản thân mình.

Biết cô còn nhỏ tuổi cho nên không muốn làm tổn thương cô nhưng vẫn còn làm cô tổn thương.

Hần không biết mình còn có thể nhịn được bao lâu, hôm nay hần chưa bộc lộ hết tình trạng của mình.....

Hồi lâu, Duy Y ngừng khóc nhìn thấy Kiều Ngự Diễm chỉ là lẳng lặng nằm ở đó, cũng không nhúc nhích liên rón rén đứng dậy nhưng dù nhẹ thế nào cũng ở cùng một cái giường, một ở đầu giường, một ở cuối giường vẫn có thể cảm thấy động tĩnh của nhau.

Cô khẽ cau mày làm Kiều Ngự Diễm chú ý.

Vừa thấy người đàn ông đứng dậy, Duy Y liền rút trở về núp ở phía sau gấu bông, chỉ lộ ra đôi mắt phòng bị nhìn hẩn.

Chỉ thấy hẩn đi tới trước tủ quần áo của cô, lấy ra một cái áo ngủ đưa cho cô “Mặc vào đi!” Sau đó quay lưng đi.

Thanh âm sột sột thưa dần, Kiều Ngự Diễm xoay người lại Duy Y đã thay đồ xong thấy cô đang xuống giường giống như muốn chạy trốn khỏi phòng.

Vừa thấy Kiều Ngự Diễm quay đầu lại Duy Y liền trốn sau gấu bông phòng bị nhìn hẩn.

Kiều Ngự Diễm bước lên trước hai bước đứng trước mặt cô, nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi tâm không khỏi trầm xuống, hẩn lại làm cô sợ.

“Y Y thật xin lỗi!” Hẩn ngồi ở bên giường nhẹ giọng nói xin lỗi. Diễm này cũng không giống hẩn, hẩn chưa từng nói xin lỗi với bất kỳ ai, chứ đừng nói là nhẹ giọng như vậy.

Nhưng chính mình đã cố gắng một tháng qua, thật vất vả mới làm cho cô bỏ ra phòng bị với mình, nháy mắt đã bị hủy trong tay mình rồi.

Hẩn vươn tay bắt được con gấu bông kia, muốn lấy ra kéo gần khoảng cách của hai người hơn, lại thấy cô ôm con chặt con gấu không thả, mắt nhìn hẩn lại chuẩn bị rơi nước mắt rồi.

“Không được tới!” Duy Y ôm chặt con gấu không thả, cô chỉ biết tất cả những gì vừa mới xảy ra làm cô ghê tởm, làm cô e ngại.....

“Thật xin lỗi, mới vừa rồi anh mất khống chế, anh sẽ không như vậy nữa, tha thứ cho anh được không?”

Kiều Ngự Diễm dứt khoát đem Duy Y ôm vào lòng, đem thân thể nhỏ bé đang ra sức giãy giụa ôm vào trước ngực.

“Cầu xin anh, đừng đụng vào em.....” Duy Y khóc, mới vừa dừng lại bắt đầu khóc thút thít, hiện tại lại bắt đầu mất khống chế.

“Y Y yên tâm anh sẽ không làm tổn thương em nữa, hôm nay thật sự là anh không còn lý trí, cho nên mới làm tổn thương em.....” Kiều Ngự Diễm vừa nói vừa an ủi, tay cũng nhẹ vuốt sau lưng cô, lúc này cô nhóc đã khóc cũng không dám khóc quá lớn tiếng bởi vì bên ngoài ba mẹ đã trở về phòng, lúc này rất yên tĩnh.

Rốt cuộc khóc mệt tựa vào ngực hẩn ngủ.

Giăng co hai giờ Kiều Ngự Diễm mới đỡ được cô bé trong ngực ngủ.

Hẩn không biết hiện tại tâm tình mình như thế nào, thỉnh thoảng hạnh phúc, thỉnh thoảng khổ sở, thỉnh thoảng lo lắng.....

Có lẽ đây chính là kết quả của việc yêu một người!

Cho đến khi trời tờ mờ sáng Kiều Ngự Diễm mới rời khỏi nhà Duy Y mà hẩn cũng không vội rời đi, chỉ lẳng lặng ở dưới lầu.

Hẩn muốn nhìn Duy Y đi học.

Không lâu lắm, thông qua máy nghe lén, hẩn biết Duy Y đã dậy phát ra tiếng kinh hô sau đó lại yên tĩnh, hẩn có thể tưởng tượng được cô đang sưng sỏ, có lẽ là nghĩ tới chuyện tối qua.

Sau đó là giọng nói của mẹ Duy.....

Sau nửa giờ cô xuống lầu mà Ngô Soái cũng vừa kịp đạp xe tới.

Hẩn vẫn biết cô mỗi ngày đều đi học cùng Ngô Soái, thời gian bọn họ ở cùng với nhau còn nhiều hơn ở với hẩn.

Đang chuẩn bị lái xe về công ty thì có người gõ cửa sổ xe, là Sultana.

38. Chương 38: Hiểu Lâm

“Tổng giám đốc Kiều, sao.....Sớm như vậy?” Sultana mặc đồ đi làm xuất hiện trước mặt Kiều Ngự Diễm. Trên người đeo đồ trang sức trang nhã, hoàn toàn không có kẻ hở, hơn nữa mảnh khảnh trong giao tiếp, không thể không nói Sultana là một người phụ nữ rất có thủ đoạn, một phụ nữ hoàn mỹ nhưng đồng thời cũng là một phụ nữ đáng sợ.

Ở trong công ty, bởi vì Duy Y mà hẳn chú ý đến sự tồn tại của cô ta mà cô ta nhanh lên chức quản lý như vậy cũng là vì việc tư nên mới cất nhắc.

Kiều Ngự Diễm khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng như bình thường “Tô quản lý, chào buổi sáng!”

“Ngài ở đây là?” Về mặt Sultana nghi hoặc, cô ta dĩ nhiên biết tại sao hẳn xuất hiện ở đây, chắc là đặc biệt sang thăm Duy Y. Nghe nói hai ngày trước đi Nhật Bản mà ngày hôm qua là sinh nhật Duy Y. Lại nghe nói phi cơ của hẳn gần ba giờ mới về G thị như vậy là hẳn bỏ lỡ sinh nhật Duy Y. Hôm nay có lẽ là sáng sớm đã đợi ở đây nhưng cô thấy vẫn ngồi trong xe trở mắt nhìn Duy Y ngồi lên xe Ngô Soái.....

Biểu tình mất mát hôm nay cô ta tự nhiên có thể đoán được đôi chút.

“Tôi đến tìm tổng giám đốc Duy có chút chuyện!”

“Nói chuyện xong rồi?”

“Ừ!”

“Tổng giám đốc Kiều có thể cho tôi đi nhờ xe đến công ty không?” Cô ta nở nụ cười thỏa mãn không cảm thấy bất kỳ cảm giác giả bộ “Buổi sáng rất khó gọi xe đi đến chỗ làm!”

“Lên xe!” Vẫn giọng nói lạnh lùng, hẳn tự nhiên biết Sultana lấy cớ đến gần mình, người phụ nữ nào cũng dùng chiêu thức này.

“Cám ơn tổng giám đốc Kiều!”

Hai người ngồi trên xe nói chuyện phần lớn là nói về công việc bởi vì Sultana phát hiện nếu nói những chuyện khác Kiều Ngự Diễm không muốn nói với mình. Chỉ có lúc nói chuyện công việc.....

Khu chung cư cách công ty không xa nhưng bởi vì buổi sáng kẹt xe nửa giờ sau xe Kiều Ngự Diễm mới đến trước cửa công ty.

Lúc này là giờ đi làm, không ít đồng nghiệp nhìn thấy Sultana bước xuống từ trên xe Kiều Ngự Diễm.

Cho nên trong công ty mọi người lại bắt đầu bàn tán.

Thật ra thì trước đó trong công ty có lời đồn rằng quan hệ giữa Sultana và tổng giám đốc Kiều không đơn giản, nói tổng giám đốc Kiều hẹn Sultana đi ăn cơm, hơn nữa không chỉ hẹn một lần, thư ký tổng giám đốc vẫn đặt phòng ăn cho họ đấy.

Sau đó Sultana được thăng chức lên làm quản lý. Đã từng có đồng nghiệp đem máy tính xách tay công ty cấp cho cô dùng qua, lúc đem về phát hiện bên trong có một ít hình, người đồng nghiệp kia tò mò mở ra tập tin có tên “hình ảnh”, phát hiện ra là hình Sultana cùng với tổng giám đốc Kiều, trong hình hai người vô cùng thân mật, có đến mấy tấm nhìn khoảng cách hai người rất gần nhau.

Sau đó máy tính xách tay bị Sultana vội vàng đem đi, lúc quay trở lại hình bên trong đã không thấy nữa.

Vị đồng nghiệp kia lại là người nhiều chuyện, tin đồn rất nhanh truyền khắp công ty, nhưng bởi vì người đồng nghiệp kia không có chứng cứ cho nên lời đồn này trở thành chủ đề nóng đối với mọi người.

Hơn nữa tổng giám đốc Kiều vẫn là người đàn ông độc thân, chủ đề về hẳn ở công ty vẫn là chủ đề hấp dẫn nhất.

Mà hôn nay có không ít đồng nghiệp thấy Sultana bước từ trên xe hẳn xuống, có thể không gây ra sự chú ý của mọi người sao?

Chỉ là quan hệ của Sultana với mọi người trong công ty cũng không tệ, mặc dù vẫn có ít đồng nghiệp không thích cô ta nhưng đối với quan hệ của cô ta và Kiều Ngự Diễm đa số mọi người đều ủng hộ.

Sultana vừa ngồi xuống không bao lâu, thư ký đến nói chủ tịch muốn gặp cô ta.

Ở phòng họp nhỏ trên lầu mười tám, chủ tịch, ba của Kiều Y, dĩ nhiên trong phòng họp không những chỉ có chủ tịch còn có mẹ Kiều Y.

Mỗi tuần, chủ tịch sẽ đến xem công ty một chút, mặc dù rất nhiều chuyện giao cho Kiều Ngự Diễm xử lý nhưng công ty là do ông đánh đổi hơn nửa đời người mới có được, chủ tịch nói thế nào cũng không bỏ được chỉ nên mỗi tuần sẽ đến xem một chút.

Hôm nay vừa lúc đi cùng vợ mà lúc bọn họ vừa vào thang máy liền thấy con trai mình dừng xe trước cửa, vì vậy liền thấy được một màn kia, một người cô gái tinh tế bước xuống từ trên xe con trai.

Thấy một màn như vậy vợ ông nói không thể bỏ qua muốn gặp cô gái xinh đẹp này một lần.

Sau đó hỏi những trưởng bối trong công ty mới biết có nhân tài như vậy trong công ty.

Mẹ Kiều hết nhìn trái ngó phải, rốt cuộc thấy được con trai có bạn gái hơn nữa còn là quản lý trong công ty.

Quan hệ với các trưởng bối trong công ty cũng tốt, đều ríu rít nói về Sultana này năng lực làm việc rất tốt, làm việc đến nơi đến chốn, đừng thấy chỉ mới hai mươi lăm tuổi nhưng có thể làm được chức vị quản lý trong công ty lớn như vậy không phải dễ dàng.

Qua lời khen của các vị trưởng bối mẹ Kiều càng muốn gặp Sultana.

Mẹ Kiều nhớ lúc trước con trai đã từng nói đã có đối tượng muốn kết hôn, chẳng lẽ lại là Sultana?

“Chủ tịch, ngài tìm tôi?” Sultana vừa vào phòng họp thấy chủ tịch còn có cả phu nhân. Cô ta gặp qua phu nhân hai lần tự nhiên có thể nhận được.

Mẹ Kiều không ngừng nhìn cô gái trước mặt, đáng đẹp vô cùng, ăn mặc đơn giản mà tinh tế, ngôn ngữ cùng cử chỉ đúng mực. Không khỏi càng xem càng vừa lòng.

Con trai cũng đã ba mươi tuổi còn chưa kết hôn, hiện tại mẹ Kiều nhìn ai cũng vừa ý.

“Tô tiểu thư, mời ngồi!”

“Không biết chủ tịch tìm tôi có chuyện gì?” Sultana ngồi xuống bên cạnh chủ tịch vừa lúc đối mặt với mẹ Kiều.

“A cũng không có gì, chính là muốn biết rõ công việc của cô! Nghe nói Tô tiểu thư mới lên làm quản lý nhân sự? Công việc vẫn tốt chứ?”

“Cảm ơn chủ tịch quan tâm, mọi việc vẫn tốt!”

“Ừ, vậy thì tốt! Tô tiểu thư vào công ty được mấy năm rồi?”

“Ba năm, vẫn luôn làm ở phòng nhân sự.”

“Ba năm, nhìn Tô tiểu thư trẻ tuổi như thế, không nghĩ tới đã vào công ty ba năm, không biết năm nay Tô tiểu thư bao nhiêu tuổi?” Mẹ Kiều nhin không được, không đợi chủ tịch nói đã giành lấy hỏi. Cứ hỏi như ông ấy tới ngày mai cũng không hỏi được gì.

Khôn khéo như Sultana thế nào lại không biết ý tứ trong đó.

Sáng nay cô ta bước xuống từ xe Kiều Ngự Diễm đã tạo thành một tin chấn động. Hôm nay chủ tịch cùng phu nhân hỏi như vậy, cô ta tự nhiên hiểu được.

“Hai mươi lăm rồi!”

“Nhà Tô tiểu thư có mấy anh chị em? Nhà ở G thị sao? Cha mẹ làm gì.....” Mẹ Kiều không kiểm soát được mình lập tức đem toàn bộ bản đề trong lòng ra hỏi, thật không sợ làm cho người ta sợ.

Thật may là chủ tịch ngồi bên cạnh huých bà một cái.

Sultana cảm thấy được chủ tịch cùng phu nhân thích mình, xem ra hôm nay thu hoạch không ít!

Vì vậy đối với vấn đề mẹ Kiều hỏi cô ta rất kiên nhẫn trả lời, thậm chí tỏ ra quan tâm Kiều Ngự Diễm, nói chuyện phiếm về Kiều Ngự Diễm, cô ta cứ như ẩn như hiện giống như muốn giấu đi quan hệ của hai người, làm ẹ Kiều hiểu lầm quan hệ của hai người.

Mà ông Kiều chỉ ngồi lẳng lặng ở một bên nghe hai người nói chuyện cũng không nói gì.

Biểu hiện của Sultana không khỏi làm ông nhú hai mắt, cô gái này không đơn giản. Nếu quả thật có thể trở thành con dâu nhất định có thể giúp ông một tay.....

39. Chương 39: Cô Nên Làm Gì?

Duy Y cả ngày không có tâm tình đi học, nói đúng hơn là cả ngày không có tinh thần. Đi học thường mất hồn, nói chuyện với Kiều Y còn không tập trung.

Kiều Y lấy tay khua một vòng trước mặt cô thấy đối phương không có phản ứng liền bỏ qua.

“Bạn ấy sao vậy?” Kiều y đẩy Ngô Soái bên cạnh, hôm qua lúc bọn họ về còn tốt, thế nào mới mười tiếng không gặp liền thay đổi thế này? Chẳng lẽ chỉ một giấc ngủ có thể làm người ta thay đổi sao?

“Không biết, ngày hôm qua lúc chúng ta về còn tốt mà!”

“Chính là.....a..... mất hồn?”

“Hình như vậy! Nếu không bạn gọi hồn bạn ấy về đi.”

“Đi, đi ra một bên!” Kiều Y đẩy Ngô Soái, ngồi trước mặt Duy Y “Duy Y, bạn làm sao vậy?”

“À? Nha.....” Duy Y rút cuộc khôi phục lại tinh thần, thấy ba người đang vây quanh mình, bộ dáng lo lắng “Không sao, mình không sao!”

Duy Y giấu đầu hở đuôi, bọn họ dĩ nhiên sẽ không hoàn toàn tin tưởng cô.....nhưng nhìn cô không muốn nói mấy người bọn họ cũng không có biện pháp.

“Đi thôi, chuẩn bị đi học thể dục, đi thay quần áo đi!”

Ba người nhìn Duy Y đi phía trước, bộ dáng kia hoàn toàn không có tinh thần. nhìn một cái cũng biết là có chuyện.

“Không phải là công ty ba bạn ấy có chuyện gì chứ?” Bởi vì lần trước nghe thấy bạn ấy nói công ty ba cô giống như xảy ra chuyện gì.

“Không giống.....” Ngô Soái thu lại vẻ mặt bình thường.

“Đi thôi, đi học thôi không còn kịp!”

Duy Y không lên lớp học thể dục mà vào phòng y tế trốn. Bởi vì thường tới giúp giáo viên ở phòng y tế nên quan hệ với giáo viên Chu cũng không tệ lắm.

Phòng y tế có hai phòng bệnh hơn nữa mỗi gian phòng có ba giường. Duy Y lấy cớ trốn vào đó rồi gặp một bạn học cũng trốn vào phòng ngủ.

Giáo viên Chu biết cô trốn môn thể dục nên cũng không để ý cô, đi làm chuyện khác.

Duy Y quay đầu đưa lưng về phía người bạn học kia, thu mình trong chăn rơi nước mắt.

Nhớ tới tất cả việc xảy ra tới hôm qua, nhớ anh Trạch Vũ.....

Rõ ràng ngày hôm qua phải là ngày rất vui vẻ tại sao lại biến thành như vậy? Đột nhiên cô cảm thấy thật sợ, thật cô đơn, đừng phải chuyện như vậy cũng không dám nói với người thân và bạn bè biết.

Rốt cuộc khóc mệt rồi ngủ quên, tới hôm qua ngủ không ngon. Nhưng chỉ là ngủ hơn mười phút sau lại giật mình tỉnh dậy, hét lên một tiếng sợ tới mức người bạn học nằm ngay sát vách tường kia bật dậy, nhìn Duy Y không giải thích được, phòng bị cầm lên áo khoác của mình, khập khễnh rời đi.

Duy Y cũng không ngủ được nữa chỉ là ngáy ngẩn người, trong đầu luôn xuất hiện chuyện tới hôm qua.

Hiện tại cô chỉ mong Sultana mau sớm hấp dẫn được sự chú ý của Kiều Ngự Diễm sau đó hai người ở chung một chỗ như vậy cô mới được giải thoát.

Công ty ba lúc nào thì có thể ra ngoài thị trường, nghe mẹ nói, một công ty chỉ cần có thể ra ngoài thị trường thì công ty sẽ càng thêm ổn định mà không dễ dàng đóng cửa.

Đang nằm nghĩ lung tung thì có điện thoại tới, Duy Y liếc mắt nhìn là Cát Phàm. Chẳng lẽ còn chưa đau thương sao? Tại sao lúc này còn gọi điện thoại tới?

“Alo?!” Duy Y nghe điện thoại, giọng nói mất hồn.

“Mình là Cát Phàm!” giọng nói của đối phương càng thêm mất hồn.

“Mình biết!”

“Bạn.....thật sự ở cùng một chỗ với người đàn ông kia sao?”

“.....” Duy Y không trả lời, từ trước đến giờ cô không biết nói dối, thay vì trả lời không bằng im lặng.

“Hai người căn bản không xứng, hần lớn tuổi như vậy, bạn chỉ là một nữ sinh, không phải mình có ý chia rẽ hai người chỉ muốn nói thật với bạn.....”

Cát Phàm còn muốn nói gì lại bị giọng nói con gái cắt đứt, mà điện thoại di động vang một tiếng giống như là bị đánh rơi.

Lỗi tai Duy Y bị chấn động lại nghe bên kia truyền đến âm thanh:

“Lại gọi điện thoại cho Duy Y?”

“Không liên quan đến cô, không phải cô đi rồi sao còn quay trở lại làm gì?” Là giọng nói Cát Phàm có phần lạnh lùng.

“Nếu như không phải vì lần trước anh cứu tôi anh cho rằng tôi sẽ quay lại sao?”

Trầm mặc nửa phút giọng nói cô gái kia vang lên lần nữa “Tôi khuyên anh không nên tìm Duy Y nữa, anh càng đến gần sẽ càng xui xẻo, tôi không nói giỡn.”

“Chỉ là cô đổ kị nói ra những lời này, Duy Y không làm gì có lỗi với cô!”

“Cô ấy không làm gì có lỗi với tôi nhưng anh đắc tội với người đàn ông của cô ấy! Nói thật với anh, thật ra không phải tôi thích anh mà đến gần anh!”

“Lời này có ý gì?”

“Có người muốn tôi câu dẫn anh, còn nữa.....anh không biết tại sao lại mất việc, bị trường học phạt cũng không phải tình cờ, hơn nữa nếu vi phạm lần nữa sẽ bị đuổi học. Bạn không cảm thấy trong khoảng thời gian ngắn bị trường học xử phạt ba bốn lần như vậy có vấn đề sao? Đáng lẽ tôi không nói những việc này cho anh biết nhưng nói thế nào anh cũng là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi không muốn anh có kết cục quá thảm, thừa dịp bây giờ còn cơ hội lúc này nên đi thôi! Chuyển trường đi!”

“Lời của cô rốt cuộc là có ý gì? Là ai muốn đối phó với tôi? Tại sao muốn đối phó với tôi?”

“Tôi chỉ có thể nói cho anh như vậy, tóm lại anh nên mau đi đi!” Đáng lẽ cô không nên nói với hần, nếu như ở trên biết, sợ là mình sẽ bị phạt, có lẽ là hình phạt không đơn giản.....

“Đợi chút.....” Cát Phàm giống như nghĩ ra gì, “Cô nói là bởi vì tôi đến gần Duy Y, cho nên.....”

Một đầu khác Duy Y nghe hết tất cả lẳng lặng hoảng sợ tắt điện thoại.

Ôm chặt điện thoại di động trong tay, tay không tự giác run lên, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Thì ra là hai tháng này Cát Phàm xảy ra nhiều chuyện như vậy mà mọi chuyện đều liên quan đến mình.

Từ trong lời nói của bọn họ Duy Y đã hiểu, là hấn, là Kiều Ngự Diễm muốn đối phó với Cát Phàm. Nghĩ tới công ty của ba Kiều Ngự Diễm cũng có thể động tay, hướng chỉ là đối với một học sinh nho nhỏ.

Bởi vì Cát Phàm thích cô mà bị Kiều Ngự Diễm chỉnh.

Quá đáng sợ, quá đáng sợ. Duy Y không khỏi ôm chặt cơ thể mình, nhưng nội tâm sợ hãi, cô không cách nào ngăn cản nỗi sợ hãi trong lan rộng trong cơ thể cô.

Cô cho rằng Kiều Ngự Diễm chỉ lấy công ty ba cô uy hiếp cô mà thôi, không nghĩ tới Cát Phàm theo đuổi cô cũng bị hấn thao túng sau lưng.....

Cát Phàm mất việc. Còn bị trường học xử phạt ba lần. Nếu bạn ấy bị nhà trường đuổi học, vậy tương lai của bạn ấy bị hủy rồi.

Thật sự Kiều Ngự Diễm muốn phá hủy một người sao? Bởi vì câu nói thích mình?

Người đàn ông kia thật sự là quá đáng sợ, có phải những người bạn quanh mình cũng rơi vào tình cảnh giống Cát Phàm? Ngô Soái có xảy ra chuyện gì không, còn có Tiểu Cương.....

Hấn nói qua không để cho học sinh nam đến gần mình, quả thật hấn không nói giỡn, hấn không khiến cho công ty ba cô xảy ra chuyện thì ra không phải bỏ qua cho ba cô mà là rat ay với người khác.....

Người bị hấn khai trừ là ai? Có thể là Ngô Soái không?

Không muốn, cô không muốn Ngô Soái xảy ra chuyện gì.....

Một nỗi sợ hãi tràn vào cô, nhấc chân lên, Duy Y xuống giường đi giày vào nhưng bởi vì quá vội vã mà đụng phải góc giường, đau đến nỗi cô ngồi xổm xuống ôm đầu gối.

“.....” Không biết là bởi vì bị thương nên khóc hay là bởi vì ủy khuất mà khóc!

40. Chương 40: Dự Định Của Cả Nhà!

“Duy Y, bạn làm sao vậy, sao lại ngồi khóc như vậy?”

Sau giờ học Kiều Y cùng Ngô Soái liền tới phòng y tế, bởi vì lúc tới giờ học thể dục Duy Y nói thân thể không được khỏe, liền tự mình tới phòng y tế. Hai người vừa tới liền thấy Duy Y ôm đầu gối khóc vô cùng thê thảm.

“Không có.....Không có!” Duy Y vừa ngẩng đầu thấy Kiều Y cùng Ngô Soái vội vàng lau khô nước mắt “Mới vừa đụng phải cột giường đầu gối đau quá!”

“Tại sao lại không cẩn thận như vậy! Thật là.” Ngô Soái chạy nhanh qua đỡ cô dậy, vừa muốn vươn tay lại bị Duy Y đẩy ra.

“Đã hết đau, tự mình có thể đứng lên được.” Duy Y nhớ ra điều gì vội vàng đứng dậy theo bản năng giữ khoảng cách với Ngô Soái.

Kiều Y cùng Ngô Soái liếc nhìn nhau vẻ mặt nghi ngờ.

Bọn họ thật ra nhận ra Duy Y không bình thường rồi, tối hôm qua con tốt nhưng hôm nay cả ngày đều mất hồn, bọn họ thật lo lắng.

Vậy bạn đã đỡ hơn chút nào chưa, nếu không thì xin về nhà nghỉ ngơi đi? Kiều Y hỏi.

“Mình không sao, đi học thôi!” Duy Y tránh ánh mắt của Kiều Y, thấy Kiều Y luôn làm cô nhớ tới hân.

Duy Y vừa nói vừa đi về phía phòng học.

Bên kia Kiều Ngự Diễm hẹn ba mẹ Duy Y cùng ba mẹ mình đi ăn cơm tối, mục đích là làm ối quan hệ của hai nhà tốt đẹp hơn, bởi vì lý do hợp tác lâu dài, hơn nữa Kiều Y với Duy Y lại là bạn thân.

Kiều Ngự Diễm nói sau khi về hưu ông Kiều rất hay buồn bực cho nên muốn giới thiệu cho ông một số bạn bè để giết thời gian, lại “vừa lúc” nghe nói mẹ Duy Y là giảng viên thường đưa học sinh đi tham quan vui chơi, nếu như có thể hy vọng có thể đưa ba mẹ mình đi cùng.

Dù sao ở chung với người trẻ tuổi người lớn tuổi cũng sẽ có sức sống hơn.

Vì vậy, lúc tan học, mẹ Duy tới đón Duy Y cùng Kiều Y. Mới đầu hai người không biết là hai nhà cùng nhau đi ăn cơm, mẹ Duy chỉ nói là đưa hai cô ra ngoài ăn ngon, mừng rỡ không thôi.

Nhưng khi Duy Y nhìn thấy Kiều Ngự Diễm trong phòng ăn, tâm tình lập tức rơi xuống đáy cốc. Kiều Y ngược lại không phát hiện gì hết, tâm tình trong sáng như cũ.

Thật ra thì Kiều Y đã sớm muốn ẹ gặp mặt mẹ Duy Y, bởi vì mẹ vẫn hay ở nhà, cuộc sống chỉ bao quanh trong khu vườn nhỏ, ngoài ra còn có cô cùng anh trai.

Nhưng mà sau khi anh trai dọn ra ngoài, mẹ đem toàn bộ tâm tư đặt trên người mình. Nhưng nếu như có thể ở chung một chỗ với mẹ Duy Y, thường xuyên đi ra ngoài với các anh chị đại học, tin tưởng rằng cuộc sống của mẹ sẽ tốt hơn.....

Duy Y cứng người ngồi bên cạnh mẹ, hôm nay ăn món ăn Nhật Bản, cho nên ngồi bàn hình vuông, Kiều Ngự Diễm vừa lúc ngồi đối diện với mình.....

Đối mặt trường hợp như vậy, Duy Y thật không thoải mái, đặc biệt là có Kiều Ngự Diễm.

Người lớn hai nhà trò chuyện rất rôm rả, phần lớn là người lớn bốn nhà nói chuyện phím, thỉnh thoảng Kiều Ngự Diễm chen vào mấy câu, Kiều Y cũng thế. Chỉ có Duy Y từ lúc chào hỏi đến giờ không nói câu nào.

Thỉnh thoảng tầm mắt Kiều Ngự Diễm dừng lại trên người Duy Y nhưng cũng không dám quá mức khoa trương. Chủ ý của hân không ai biết.

Đột nhiên trước mặt Duy Y xuất hiện một món ăn, Duy Y thuận theo tầm mắt dừng lại trên người đàn ông. Kiều Ngự Diễm thế nhưng trước mặt mọi người.....

“Đây là món ăn nổi tiếng ở đây, thử xem có hợp không?” Kiều Ngự Diễm hé miệng kéo ra nụ cười.

Duy Y hoảng sợ, vội vàng cúi đầu ăn.

Mà hành động của hân tự nhiên vô cùng hoàn toàn không thu hút sự chú ý của người khác, bởi vì mọi người đem sự chú ý đặt trên người mẹ Duy, lúc này mẹ Duy đang nói chuyện ở trường học vô cùng lý thú, Kiều Y cùng mẹ Kiều đều bị đề tài này hấp dẫn, cười rất vui vẻ.

Sau đó lại nói nhiều chuyện, tự nhiên nhắc đến chuyện kết hôn của Kiều Ngự Diễm.

Vừa nhắc tới chuyện này, mặt mày mẹ Kiều trở nên hớn hờ, mấy ngày trước bà vừa gặp Sultana, lại thừa dịp hôm nay tới G thị, trước khi ăn cơm bà còn cố ý đi gặp cô ấy, cùng Sultana nói chuyện gần một tiếng.

Bà đối với cô con dâu này vô cùng hài lòng.

Chỉ là con trai chưa chính thức đưa người tới giới thiệu với bà, bà cũng không dám chủ động nói chuyện với con trai, sợ con trai trách mình nhiều chuyện.

Cho nên giả bộ không biết chuyện hân có bạn gái.

Vừa nghe tới Kiều Ngự Diễm không có bạn gái, mẹ Duy chột dạ, lo lắng nhìn con gái một cái lại nhìn Kiều Ngự Diễm.....

Con gái mình gần đây không bình thường, bà cũng không can đảm hỏi, mơ hồ cảm thấy cùng người đàn ông trước mắt này có quan hệ. Lúc nào Duy Y nắm chặt đôi đũa trong tay, chỉ cúi đầu ăn, giống như đối với đề tài này mắt diếc tai ngơ.

Nhưng mà đột nhiên cô tăng tốc độ ăn, tốc độ nhanh không bình thường, mẹ Duy sao có thể không nhìn ra? Dù sao cũng là con do mình sinh ra! Tu72luc1 vào phòng ăn biểu hiện của con gái không bình thường.

Để bảo vệ con gái mình xem ra bà phải làm gì đó.

“Nếu không có bạn gái không bằng tôi giới thiệu ột người thấy thế nào?” Mẹ Duy nói.

“A, mẹ Duy có đối tượng nào tốt?”

Vừa nghe đến chuyện này, biểu hiện của Kiều Ngự Diễm liền biến hóa, mới vừa tốt bấy giờ lại trở lại vẻ lạnh lùng.

“Ở khu chung cư của tôi có một cô gái đặc biệt không tệ, vóc người xinh đẹp, lại hiểu thuận, năng lực làm việc tốt, nghe nói hiện tại đang làm quản lý! Y Y, chị Sultana làm ở công ty nào?”

Duy Y đột nhiên bị gọi tên, kinh hoảng ngẩng đầu lên, phát hiện mọi người nhìn chăm chú vào mình, lập tức giật mình.

“Cô nói là chị Sultana làm trong công ty anh trai cháu, còn biết anh trai! Hắc hắc.....” Kiều Y xung phong trả lời giúp Duy Y giải vây, quay đầu lại thấy vẻ mặt âm trầm của anh trai, khóe miệng đang cười lập tức cứng lại.

“A, vậy thì thật là trùng hợp có quen biết nhau!”

“Có phải mọi người nói cô Sultana?” Mẹ Kiều vừa nghe, vui vẻ, xem ra con trai và cô gái Sultana này thật là có duyên.

“Đúng vậy, chị kiều, chị cũng biết Sultana?” một câu nói của mẹ Duy làm mẹ Kiều thức tỉnh, tại sao bà lại cao hứng mà nhắc tới chuyện quen biết Sultana ra nói?

Nhìn lại con trai một chút, sắc mặt con trai thật là không tốt! Chỉ sợ là hắn không muốn mọi người sớm biết chuyện hắn có bạn gái.

“Ừ, cái này.....”

“Mẹ, con nói rồi, con đã có đối tượng muốn kết hôn, mọi người không cần phải lo cho con đâu.” Kiều Ngự Diễm nói xong đưa miệng nhấp một ngụm rượu.

Tất cả mọi người hy vọng hắn kết hôn, tất cả mọi người không coi trọng mình cùng Duy Y, không ai nghĩ rằng mình lại có thể thích một cô gái vị thành niên.....

Y Y, em phải lớn nhanh một chút, anh làm mọi thứ cũng là vì em.....

Để ly rượu xuống, tầm mắt Kiều Ngự Diễm khóa trên người Duy Y đang cố gắng ăn.

Hai người phụ nữ lớn tuổi lúng túng nói đến những chuyện khác.

Rốt cuộc cũng kết thúc bữa cơm.

Kiều Ngự Diễm cầm giấy tính tiền rồi đi theo Duy Y ra ngoài.

Ở trước cửa phòng vệ sinh chờ cô.

41. Chương 41: Tro Tàn Cuộc Sống

Duy Y mới vừa từ trong phòng vệ sinh đi ra liền không giải thích được bị một người đàn ông cao lớn ngăn lại, xoay người kéo đi về bên kia.

Là Kiều Ngự Diễm, hấn vẫn lôi cô đi, qua mấy vòng cua vào một phòng ăn.

Tốc độ Kiều Ngự Diễm quá nhanh, mấy lần cô không bỏ tay hấn ra được, Duy Y chỉ có thể đi theo phía sau, cho đến khi hấn dừng lại mới thôi, cũng không dám ra tiếng.

Trải qua mấy ngày tự hỏi Duy Y thật không dám phản kháng hấn, đã từng bất bình thay Cát Phàm nên không dám kháng nghị người đàn ông này.

“Y Y biết mục đích anh sắp đặt cuộc gặp mặt hôm nay có ý gì không?” Kiều Ngự Diễm đề Duy Y ở trên tường, hai tay chống trước mặt cô, không để cô rời khỏi phạm vi của mình.

“.....” Duy Y không nói lời nào cũng không dám nhìn người đàn ông trước mặt, hấn quá gần, quanh cơ thể mình đều là mùi hương của hấn không thể làm gì khác hơn là cúi đầu.

“Y Y nhìn anh!” Người đàn ông nâng cằm cô lên “Anh sẽ không đi xem mắt, cũng sẽ không quen bạn gái khác, anh chỉ muốn ở cùng em.” Lời của hấn giống như là giải thích với bạn gái.

Duy Y nghe được như rơi vào sương mù.

“Cho nên em phải nhanh lớn lên, biết không? Còn nữa.....đừng qua lại với tên Cát Phàm đó nữa!” Nhớ tới mấy ngày trước bọn họ vẫn còn nói chuyện điện thoại.

“Anh Kiều cầu xin anh bỏ qua cho Cát Phàm có được hay không.....” Giọng Duy Y rất nhỏ nhưng cũng đủ để người đàn ông nghe được.

Chỉ thấy sắc mặt người đàn ông tối sầm lại, cô biết mình âm thầm đối phó với Cát Phàm.

Là ai để lộ cho cô biết? Tại sao lại lộ? Rõ ràng hai mươi bốn mớ mình đều theo dõi nhất cử nhất động của cô, không phát hiện ra sự khác lạ của cô, nhưng làm thế nào cô biết?

Chuyện này chỉ có ba người biết, mình quả quyết sẽ không nói, như vậy Denis cùng Phổ Thụy.....

Ánh mắt lạnh lùng, Kiều Ngự Diễm biết ai đã làm chuyện ngu xuẩn rồi. Làm việc sai nên có trừng phạt.....

“Em cùng Cát Phàm không có gì, em không thích bạn ấy, mà mấy ngày nay bạn ấy cũng không dây dưa với em nữa, cho nên, xin anh bỏ qua cho bạn ấy.” Duy Y dùng sức cẩu chặt ngón tay, không dám nhìn hấn.

“Y Y anh là một người không biết đạo lý sao?” Gọng nói rất nhẹ, hấn đang đè nén lửa giận, lại dám cho Duy Y biết chuyện.....

“Em không biết!” Duy Y nhớ tới việc hấn làm, một bên nào là phân rõ phải trái, một bên nào là có qua sự đồng ý của cô sao?

“Bất kể nói thế nào, em phải tin tưởng anh, biết không? Chừng hai năm nữa, chờ em mười tám tuổi chúng ta liền kết hôn, cho nên thời gian hai năm này, em phải học cách từ từ tiếp nhận anh.”

Kiều Ngự Diễm giống như đang thương lượng với cô, nhưng Duy Y biết đó không phải là thương lượng. Là đang nói cho cô biết, hai năm sau cô mười tám tuổi liền kết hôn.....

“Cái gì? Kết hôn?” Kinh ngạc ngược mắt nhìn người đàn ông cao lớn. CÔ chưa bao giờ nghĩ tới.

“Tại sao kinh ngạc như vậy? Chúng ta kết hôn là chuyện phải làm, cho nên nhiệm vụ của em là từ từ tiếp nhận anh chứ không phải nghĩ làm sao để đẩy anh cho người khác.” Ý tứ trong lời nói giống như hấn cái gì cũng biết.

“Anh đáp ứng em, chỉ cần em không qua lại với hấn nữa, anh sẽ không tức giận. Về sau cũng không cần qua lại với những đứa con trai khác, biết không?”

Ở trước mặt cô Kiều Ngự Diễm luôn lấy giọng mềm nhỏ nói với cô, nhưng quay người lại, hấn có thể biến thành ác ma đối phó với bất kỳ kẻ nào.....

Nụ hôn rơi trên môi cô nhẹ nhàng ôn nhu giống như đối với báu vật.

Nhưng Duy Y lại muốn phản kháng lại tất cả những gì hấn làm ỉnh. Tại sao là cô? Cô chỉ mới mười sáu tuổi mà thôi, cô không muốn gả ột người đàn ông ba mươi tuổi.....

“Tốt lắm, anh đi tính tiền trước, em biết đường trở về rồi chứ?”

“Biết!”

Kiều Ngự Diễm đi trước còn lại Duy Y, thật lâu cô mới từ phòng ăn đi ra ngoài, lúc đi ra mắt có chút sưng đỏ, cô sợ bị người khác nhìn thấy, lại đi ra phòng vệ sinh rửa mặt.

Cô quan tâm tới rất nhiều người nhưng lại bị uy hiếp như vậy, ủy khuất như thế cũng không dám nói với người khác, tự mình cam chịu tất cả.....

Thời gian còn hai năm, có lẽ trong khoảng thời gian đó sẽ xảy ra biến cố.....

Khi về đến nhà đã rất trễ, ba mẹ thấy cô không có tinh thần, không thể làm gì khác hơn là để cô trở về phòng ngủ.

Nhưng Duy Y không ngủ được, mở máy tính ra ngồi ngây ngô.

Cô thật muốn nói ra những ủy khuất của mình với anh Trạch Vũ, cô muốn tìm một người để chia sẻ.....

Trong máy tính hiện lên tin nhắn, là anh Trạch Vũ.

Gần đây cuộc sống của anh Trạch Vũ cũng không tốt, đi làm thì quản lý luôn gây khó khăn, trong trường học cũng không thuận lợi. Anh Trạch Vũ đã từng nói là có người hãm hại sau lưng anh ấy, nhưng không biết thân phận đối phương thế nào, nếu biết rõ thì tốt. Cùng lắm thì xin lỗi người ta, chuyện gì cũng sẽ được giải quyết.

Nhưng đối phương nếu có thể điều khiển quản lý ở công ty lại có thể điều khiển ở trường học gia cảnh nhất định không đơn giản. Nhưng căn bản Trạch Vũ cũng không biết mình đắc tội với nhân vật nào. Duy Y cũng lo lắng cho anh ấy.....

Bạch Trạch Vũ: Y Y anh từ chức trong công ty kia rồi! Lúc anh đi, quản lý thường làm khó anh nói thật với anh.

Duy Y: Nói thật cái gì? Anh từ chức rồi về sau tính sao?

Bạch Trạch Vũ: Không thể đi làm, cũng may trong tài khoản ngân hàng của anh còn một ít tiền còn có thể chống đỡ một thời gian. Quản lý nói, anh đắc tội người kia cho nên ông ấy mới bắt đắc dĩ làm khó anh. Trước khi anh đi ông ta còn xin lỗi anh.

Duy Y: Đắc tội nhân vật lớn?

Bạch Trạch Vũ: Đúng vậy, ông ấy nói người kia nắm trong tay tính mạng của công ty, ông ấy không thể không nghe theo yêu cầu của người kia.

Duy Y: Vậy rốt cuộc anh đắc tội với người nào? Không phải là xã hội đen chứ anh Trạch Vũ, anh cũng phải cẩn thận một chút.

Bạch Trạch Vũ: Ừ, anh sẽ cẩn thận. Nghe quản lý nói, ông ấy cũng chưa từng thấy người kia, chỉ biết là người kia gọi điện ột người đàn ông khác phân phó cho ông ấy gọi đối phương là Kiều tiên sinh. Trong trí nhớ của anh cũng không quen ai họ Kiều, duy nhất biết họ Kiều cũng chỉ có Kiều Y mà thôi.....

Duy Y dừng lại, cô chưa hoàn hồn sau cái tin này.

Bạch Trạch Vũ: Y Y, em làm sao vậy? Ngủ quên à?

Duy Y: Anh Trạch Vũ vậy anh cẩn thận một chút! Em phải out rồi, ngủ ngon!

Bạch Trạch Vũ: Ừ, nghỉ ngơi thật tốt, bái bai!

Duy Y tắt máy vì tính nằm lại trên giường, cô giống như mình đang trong giấc mộng dài, một ác mộng dài nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Kiều tiên sinh.....Kiều tiên sinh.....Kiều tiên sinh.....

Rõ ràng là mùa hè nhưng Duy Y cảm thấy lạnh quá, đắp chăn nhỏ vẫn còn phát run.

42. Chương 42: Đàm Phán

Ngày hôm sau, Duy Y sốt cao, mẹ Duy không thể làm gì khác là giúp cô xin nghỉ học.

Mà mình cũng ở nhà chăm sóc cô.

Duy Y không đi học liên tiếp ba ngày, mấy ngày thi cuối kỳ cũng bỏ lỡ. Thi cuối kỳ ba ngày, thi xong chính là ngày nghỉ.

Ở nhà nằm ba ngày cũng không có hạ sốt, người nhà đưa cô đi bệnh viện, chuẩn đoán bị viêm phổi, ước chừng phải ở bệnh viện quan sát bảy ngày mới về nhà. Về đến nhà cô vẫn không thấy tốt hơn tí nào.

Thân thể từ từ bình phục, Kiều Y và Ngô Soái bởi vì phải thi cũng có qua thăm cô mấy lần, sau khi thi xong thì thường xuyên chạy đến nhà Duy Y.

Mẹ Duy lo lắng nhất bởi vì bác sĩ nói Duy Y bị sốt là do áp lực.

Bình thường mặc dù trên phương diện học tập bà yêu cầu tương đối nghiêm nhưng từ trước đến nay đều vậy, mà thành tích của cô cũng không tồi, con gái chịu áp lực gì nghiêm trọng đây? Duy Kiến Quốc muốn đưa công ty ra ngoài thị trường không chú ý đến Duy Y là bình thường.

Nhưng mẹ Duy thì khác, ban đêm thường đứng canh trong phòng con gái, có lúc còn nghe con gái lẩm bẩm khi gặp ác mộng. Giống như là bị kinh sợ rất nghiêm trọng.

Nhưng mà hồi thế nào Duy Y cũng không chịu nói, chỉ nói không sao, không để cho bà lo lắng.

Bà mơ hồ cảm thấy chuyện này có liên quan đến Kiều Ngự Diễm nhưng Duy Y không nói, Kiều Ngự Diễm cũng không ngả bài, làm mẹ bà cũng không thể làm được gì, dù sao chồng mình còn phải dựa vào Kiều Thị để ra thị trường. Vừa là con gái, vừa là chồng.....

Mẹ Duy đắp chăn cho con gái, tắt đèn rồi đi ra cửa.

Mấy ngày nay con gái đã tốt hơn rất nhiều, chính là thân thể hơi yếu. Tối hôm nay học sinh của bà có buổi tụ họp cuối kỳ, bà không thể không đi bởi vì chăm sóc con gái, hơn một tuần nay bà không quan tâm tới học sinh, lại đúng lúc cuối kỳ, công việc nhiều hơn bình thường. Chồng đi ra ngoài xã giao chưa về, bà chỉ có thể đợi Duy Y ngủ mới đi được.

Duy Y ngủ không bao lâu liền tỉnh, đứng dậy mặc quần áo chuẩn bị đi ra ngoài.

Cô muốn đi tìm Kiều Ngự Diễm, tránh né một tuần lễ, chuyện gì cũng phải giải quyết, có thể tốt cũng có thể xấu, ít nhất cô không muốn bởi vì mình mà khiến anh Trạch Vũ cùng Cát Phàm tổn thương, nếu như cô còn trốn nữa nói không chừng người bị tổn thương chính là ba mẹ của mình.

Anh Trạch Vũ du học ở Anh, người đàn ông kia cũng có thể đem ma trảo đến nơi đó, cô không dám nghĩ đến hắn là người đàn ông đáng sợ đến như thế nào.....

Gọi điện thoại cho Kiều Ngự Diễm, hắn nói đang ở công ty, cô liền kêu taxi đến Kiều Thị gặp hắn.

Cô ngã bệnh hơn một tuần lễ, Kiều Ngự Diễm không phải là không có đến thăm cô, mà đều là đến vào buổi tối lúc mọi người đều đã đi ngủ.

Buổi tối mỗi ngày đều xuất hiện, giống như một con quỷ canh giữ ở mép giường cô, có lúc thấy cô tỉnh cũng sẽ nói những lời ngọt ngào bên tai cô, nhưng cô biết chỉ là giả tạo, ở trước mặt cô hắn thủ thủ thì thì, dịu dàng đợi cô nhưng quay người lại, hắn chính là ác ma.....

Nhân viên trực ở quầy đưa cô tới phòng làm việc của Kiều Ngự Diễm, đây là lần đầu tiên cô bước vào thế giới của hắn. Đối với công ty gì...cô không quan tâm, chỉ có thể dùng từ rất lớn để hình dung công ty của hắn.

Nghe nói công ty ba là công ty nhỏ nhưng chiếm hai tầng lầu mà ở trong đó nghe nói là có bốn mươi mấy tầng lầu, mà cả tòa nhà đều là của bọn họ. Nghe nói Kiều Thị kinh doanh không những bất động sản, còn

có mua bán điện tử, khoa học kỹ thuật, chuyển đổi rất nhiều ngành nghề cho nên chỉ cần ai có thể hợp tác với Kiều Thị đó chính là bước vào con đường tài lộc.

Lúc tiến vào phòng làm việc của hắn, Kiều Ngự Diễm đang loay hoay cái gì đó trên khay trà. Là một chút trái cây để ăn vặt.....còn có thạch hoa quả mà Duy Y thích nhất.

Diễm này cũng không giống hắn, trong ấn tượng hắn là một người đàn ông cực lạnh lùng nhưng bộ dáng của hắn bây giờ giống như nhân viên phục vụ, toàn thân mặc đồ hiệu ở trên tay lại loay hoay đồ ăn mà cô gái nhỏ thích. Cảm giác giống như là hắn thật lòng chiều cô nhưng tại sao lại muốn làm những chuyện như vậy với bạn cô?

Kiều Ngự Diễm thấy Duy Y xuất hiện vội vàng đứng dậy dẫn cô tới ngồi xuống.

Từ trên tường phản quang hiện lên, Duy Y nhìn bản thân chỉ đứng đến ngực hắn, hai người đứng chung một chỗ không xứng đôi chút nào, kể cả ngoại hình đến tuổi tác.....

“Y Y hôm nay thân thể có đỡ hơn tí nào không? Đã hết sốt chưa?” Kiều Ngự Diễm vừa nói xong đưa cho cô ly sữa tươi, cô bị viêm phổi mấy ngày hắn cơ hồ đêm không ngon giấc, mỗi lần tỉnh lại không an lòng bỏ chạy đi xem canh chừng cô, mẹ Duy vào hắn lại đi trốn lén lút làm cho tâm tình hắn không thoải mái.

Sau đó lại an bài bác sĩ ở bệnh viện điều trị cho cô, nhưng tất cả mọi chuyện hắn làm hắn đều không để ai biết.

Mà hắn cũng biết tại sao Duy Y sốt dẫn tới viêm phổi.

Cho nên lần này bất kể là cô nói gì với hắn, hắn cũng sẽ đáp ứng, chỉ sợ cô bị áp lực lần nữa mà bị bệnh.

“Đã tốt hơn rất nhiều!” Thái độ Duy Y lạnh lùng.

“Vậy thì tốt, uống sữa tươi đi.” Kiều Ngự Diễm đưa cái ly tới trước mắt cô.

“Em không thích uống sữa tươi.”

“Vậy uống chút nước táo đi, mới vừa nghe nói em tới anh cố ý cho người mua đưa đến.....” Nghe thấy cô không thích sữa tươi, Kiều Ngự Diễm đem cái ly đẩy tới đổ nước táo ra cho cô. Thái độ kiên nhẫn như vậy đặt ở trên một người đàn ông ba mươi tuổi không thích hợp, Duy Y cơ hồ tin tưởng hắn là một người tốt.

“Em muốn nói chuyện với anh!” Duy Y dựa lưng vào ghế, cúi đầu chơi ngón tay không dám nhìn hắn.

“Y Y muốn cùng anh nói chuyện gì?” giọng nói Kiều Ngự Diễm rất nhẹ, để nước táo xuống. Hắn chưa từng quên lời của bác sĩ, nói là Duy Y bị áp lực về tinh thần mới bị bệnh.

“Em biết rõ em yêu cầu thế anh sẽ không đáp ứng em, nhưng mà em cầu xin anh, coi như vì em, bỏ qua cho Cát Phàm cùng anh Trạch Vũ!” Duy Y nói xong liếc nhìn Kiều Ngự Diễm một cái, phát hiện hắn chỉ là vỗ nhẹ trên khay đựng trái cây, tự hỏi cái gì.....

Về mặt hắn không biểu hiện gì, không thể nhìn ra bất kỳ tâm tình gì.

“Đồng thời em đáp ứng anh, em sẽ qua lại với anh trong hai năm, trong hai năm này em sẽ không qua lại với bất kỳ bạn nam nào.....”

“Y Y tại sao em cảm thấy là anh làm khó Cát Phàm cùng Bạch Trạch Vũ?”

“Chẳng lẽ không đúng anh sao?” Duy Y cảm thấy tức giận, đến thời điểm cuối cùng hắn còn không thừa nhận. Nếu như không phải hắn làm, làm sao lại biết anh Trạch Vũ họ Bạch?

Thấy Duy Y có chút động, Kiều Ngự Diễm mềm lòng “Được rồi, em muốn anh làm gì, anh đều nghe theo em!”

“Em chỉ xin anh bỏ qua cho anh Trạch Vũ cùng Cát Phàm!”

“Được, vậy theo ý em, thế nhưng thời gian hai năm làm theo lời em nói em phải qua lại với anh, mà hai năm sau chờ em mười tám tuổi chúng ta liền kết hôn.” Kiều Ngự Diễm nắm bàn tay nhỏ bé của cô, thấy cô không có phản kháng trong lòng vui sướng.

Thật ra thì Kiều Ngự Diễm đã sớm nghĩ kỹ, kết hôn là chuyện phải làm, nhưng nếu Duy Y không đồng ý qua lại với hắn trong hai năm, chỉ cần là cô yêu cầu, hắn sẽ đáp ứng, bao gồm cả bỏ qua cho Bạch Trạch Vũ.

“Lời của anh có thể tin tưởng sao?”

“Anh là một thương nhân, uy tín là quan trọng nhất, nếu như em không tin tưởng chúng ta có thể soạn văn bản làm chứng.” Thật ra hắn sợ cô không tin hắn.

“Được, vậy thì lập văn bản!” Duy Y căn bản không tin tưởng hắn, bởi vì nhiều lần hắn thuận theo ý mình, quay đầu liền thay đổi thành ác ma.

Nhưng làm sao cô biết tất cả đều do Kiều Ngự Diễm nắm giữ, nếu như hắn không thả, hắn không muốn coi như ký văn bản thì có ích lợi gì? Lấy được lời hứa hẹn so với tờ văn bản kia còn hữu dụng hơn.

Duy Y không biết chỉ cần cô ở trước mặt hắn rơi nước mắt hắn có thể đem toàn thế giới cho cô.

Sau khi cho tài xế đưa cô về, Kiều Ngự Diễm gọi hai cuộc điện thoại, thời điểm này tâm tình tốt lên rất nhiều.

Trận đánh này coi như mình thắng sao? Không phải đấu đánh nhau với một cô gái nhỏ hắn giống như thua mất chính trái tim mình.

Tại sao lại là cô gái nhỏ này đây? Có bao nhiêu người phụ nữ hướng mình ôm ấp yêu thương, tại sao lại là cô?

Thời gian hai năm, có lẽ Y Y sẽ yêu mình.....

(Chương sau là hai năm sau, Duy Y sắp mười tám tuổi đặc sắc sắp tới ^^)

43. Chương 43: Anh Ấy Đã Về

Hai năm sau.

Duy Y cùng bọn Ngô Soái đều đã là học sinh lớp mười hai, mỗi ngày học tập và học tập. Sau khi lên lớp mười một liền phân vào khoa học tự nhiên, Ngô Soái chọn khoa học tự nhiên, Duy Y cùng Kiều Y chọn chung khoa văn học.

Mà quan hệ của hai người tốt hơn trước đây, thỉnh thoảng Ngô Soái sẽ tìm cô đi chơi chỉ là Duy Y bận học không quan tâm đến tình cảm rốt cuộc đến cuối cùng quan hệ của hai người chỉ hơn bạn học một chút không giống như lúc đầu cùng nhau đi học cùng nhau về nhà.

Thời gian hai năm, Kiều Y rốt cuộc thuận lợi quen được với anh Ưu Thần nhưng sau hai người vẫn chia tay bởi vì anh Ưu Thần nói đã có người con gái để kết hôn, bọn họ là đồng nghiệp cảm thấy giữa hai người cô gái kia thích hợp hơn, đối với Kiều Y anh ấy chỉ xem như em gái, nắm tay cũng cảm thấy có tội. Vì vậy, có thể nghĩ được, Kiều Y khóc đến kinh thiên động địa.

Dù sao cũng là người con trai mình thầm mến ba năm lâu như vậy, từ lúc thầm mến đến lúc hai người quen nhau rồi lại chia tay, Kiều Y cũng trải qua thời gian đau khổ. Chỉ là sau đó nghĩ thông suốt, lên lớp mười hai đều đem việc học lên hàng đầu, lúc này mới có thể lên lớp với Duy Y.

Kể từ sau khi ngã bài với Kiều Ngự Diễm, Duy Y chưa từng gặp Cát Phàm, có lẽ Cát Phàm cũng sợ gặp Duy Y. Tóm lại sau khi nghe Ngô Soái nói bạn ấy chuyển trường, đi tới thành phố J học. Như vậy cũng tốt, biết bạn ấy sống tốt, trong lòng Duy Y cũng yên tâm.

Cũng không liên lạc với anh Trạch Vũ chỉ là thỉnh thoảng nhận được thư của anh Trạch Vũ, biết gần đây cuộc sống của anh ấy ở Anh vẫn trôi qua tốt.

Nhưng mỗi lần nghĩ đến anh Trạch Vũ, Duy Y luôn không nhịn được chỉ muốn khóc. Phải bỏ qua anh Trạch Vũ vẫn thăm mền từ nhỏ, mặc dù chỉ là thích đơn phương nhưng đó cũng là cảm giác đơn thuần của tuổi trẻ. Ai chưa từng có lưu luyến? Nhưng mà cô chưa kịp lưu luyến đã bị dập tắt rồi. Sau đó Duy Y không dám nghĩ nữa rồi, lưu luyến ở Kiều Ngự Diễm là một hy vọng xa vời.

Lại nói chuyện Duy Y và Kiều Ngự Diễm, bọn họ mỗi tuần hẹn hò ít nhất hai lần, hoặc là Kiều Ngự Diễm đưa cô đi ăn cơm hoặc là đi xem phim không thì chủ nhật đi du lịch. Có thể nói là làm hết mọi việc chỉ để lấy trái tim cô, chỉ cần cô không muốn, Kiều Ngự Diễm sẽ dựa vào tâm tư cô mà an bài tất cả.

Một người hết mực thương yêu như vậy Denis chưa bao giờ gặp.

Nhưng mà Duy Y lại đem những an bài tỉ mỉ này trở thành nhiệm vụ để hoàn thành. Mỗi tuần phải hoàn thành nhiệm vụ hai lần hẹn hò.

Sau đó Duy Y lại phát hiện một bí mật chỉ cần mình càng khó chịu, sắc mặt không tốt Kiều Ngự Diễm sẽ càng thêm lấy lòng mình, giống như nói gì hần cũng sẽ làm theo ý cô. Nhưng cô cũng không dám quá phận, dù sao sự sủng ái của hần cũng kèm theo nguy hiểm. Có lẽ đối với cô thì thuận theo nhưng sau lưng thì lại có người gặp họa.

Thấm thoát thời gian đã qua hai năm, bọn họ vẫn duy trì quan hệ như vậy, Duy Y vẫn cảm thấy Kiều Ngự Diễm đối với mình chỉ là cảm giác mới mẻ, chờ đến lúc hết cảm giác mới mẻ sẽ để ỉnh tự do, nhưng hai năm rồi, người đàn ông kia vẫn không có ý định buông tay.

Đối với mình yêu cầu cũng không nhiều, chỉ là hẹn hò, thỉnh thoảng sẽ cầm tay, ôm hoặc hôn cô. Phần lớn thời gian hần vô cùng dịu dàng cùng thân thiết.

Cho nên Duy Y mê hoặc đã từng hỏi hần muốn gì? Nhớ lúc đó hần chỉ cười cười dùng ngón tay chỉ trái tim cô.

Nhưng Duy Y không tin bởi vì hần từng sau lưng cô làm tổn thương Cát Phàm với anh Trạch Vũ.....

Còn một tháng nữa là phải thi tốt nghiệp cấp ba, sau khi thi tốt nghiệp xong chính là sinh nhật Kiều Y.

Kiều Y nói sinh nhật lần này muốn đi du lịch, lấy du lịch làm mục tiêu để vượt qua kỳ thi.

Mẹ Kiều cũng đáp ứng cô, chỉ cần cô thi đậu trường đại học G, mọi thứ đều có thể thương lượng.....

Bởi vì gần thi tốt nghiệp trung học, Duy Y đã hủy bỏ hai cuộc hẹn với Kiều Ngự Diễm, mà bọn họ đã không gặp mặt nhau một tuần lễ. Thỉnh thoảng Kiều Ngự Diễm sẽ đón Kiều Y ở trường học. “Thuận tiện” đưa cô về nhà.

Hiện tại Duy Y để hết tâm tư vào việc học, Kiều Ngự Diễm cũng không quấy rối cô, để cho cô an tâm ôn thi.

Mới vừa vào cửa nhà Duy Y đã cảm thấy hôm nay trong nhà có gì đó không đúng, quả nhiên trong phòng khách có một người đàn ông đang ngồi.....

Cô cho rằng mình hoa mắt hay là mình nhận lầm người sao?

Trong phòng khách có một người con trai anh tuấn trẻ tuổi đang ngồi, có chút mùi vị của người thành đạt, đôi chân thon vắt chéo một chỗ, yên lặng lật cuốn sách trong tay, gương mặt ưu tú đẹp trai mê người, gương mặt mà Duy Y ngày đêm thương nhớ.....

Anh Trạch Vũ đã quay về!

“Duy Y, không nhận ra anh sao? Vẫn bị vẻ đẹp trai của anh làm cho không nói nên lời rồi hả?” Chàng trai trong phòng khách nghe tiếng mở cửa, để quyển sách trên tay xuống bàn đứng lên.

“Anh Trạch Vũ?” Duy Y có chút không dám tin tưởng, trên tay đang cầm quyển sách thiếu chút nữa rơi xuống.

“Thế nào, không nhận ra anh Trạch Vũ nữa hả?” Mẹ Duy bưng nước trà từ trong phòng bếp ra giấu cột, thật ra thì chính bà thiếu chút nữa cũng không nhận ra. Trạch Vũ ngay lập tức đến trường học tìm cô làm cho cô giật mình.

“Anh Trạch Vũ, thật sự là anh!”

Bên này vui mừng gặp lại, mà trong công ty Kiều Thị ngọn lửa trong Kiều Ngự Diễm bùng nổ, bút trong tay hắn không giải thích được gây hai đoạn dọa sợ mấy quản lý cấp cao tại phòng họp trong công ty, chỉ có Denis lúc này đang ngồi cười.

“Kiều, thế nào?” Denis hỏi.

“Không sao, tiếp tục!” Giọng Kiều Ngự Diễm lạnh lùng như bình thường. Chỉ có hắn biết, lúc này hắn không quan tâm công việc chỉ vì bên kia Trạch Vũ và Duy Y đã gặp nhau.

Hắn đã sớm nhận được tin tức, nghĩ muốn xem sau khi Trạch Vũ trở về thì sẽ thế nào?

Y Y cùng bản thân đã ổn định, hắn còn sợ cái gì?

Có muôn vàn suy nghĩ, cảnh tượng khi Bạch Trạch Vũ gặp Y Y sẽ thế nào, mà tại thời điểm này mình không khỏi bắt đầu kinh hoảng, không phải đã chuẩn bị tốt tâm tư rồi sao? Tại sao bây giờ lại biến thành một tâm tình khác?

44. Chương 44: Hai Người Đàn Ông Đối Đầu

Sau khi ăn cơm tối, Duy Y cùng Bạch Trạch Vũ hẹn gặp nhau ở khu vườn nhỏ trong khu chung cư.

Mới đầu Duy Y không biết phải làm sao để từ chối cuộc hẹn này, hai năm nay, cô thật sự không dám đến gần con trai hoặc là con trai đến gần cô đều làm cho cô tim gan run sợ.

Nhưng lại nghĩ bọn họ đang trong khu vườn nhỏ không ra bên ngoài, tính đi tính lại chỉ có những ông bà già ở trong khu chung cư nhìn thấy cũng là bình thường, hơn nữa bình thường Kiều Ngự Diễm sẽ không xuất hiện vào lúc này.

Phần lớn là Kiều Ngự Diễm đến trường đón cô, thời gian ba mời về nhà đồng ý cũng rất ít.

Trong lòng Duy Y mong là gặp may đi đến gặp Bạch Trạch Vũ.

Trước kia khi còn bé, bọn họ hay ngồi trong khu vườn nhỏ, chỗ này có các ông bà già hay đi bộ nói chuyện phiếm, có trẻ con chạy đùa, còn có đứa trẻ đứng đó khóc gọi mẹ.

Cảnh tượng thân thiết như vậy thật làm cho bọn họ nhớ lại lúc bé, khi còn bé Bạch Trạch Vũ rất hay trêu chọc Duy Y, Duy Y cũng không ít lần chạy về nhà mách mẹ, cuối cùng thấy tố cáo không được lại chạy đến mách ba mẹ Bạch Trạch Vũ.....

Làm cho người lớn hai nhà không biết nên khóc hay cười, khi đó Bạch Trạch Vũ lớn hơn Duy Y bốn tuổi, càng lớn lên Bạch Trạch Vũ càng chăm sóc Duy Y không hề để cho người khác trêu chọc cô nữa.

Nhưng bây giờ mọi người đều đã trưởng thành, Duy Y sắp mười tám tuổi.

“Muốn thi trường đại học nào, đã nghĩ chưa?” Qua một tháng nữa sẽ thi tốt nghiệp trung học, hiện tại là thời điểm quan trọng.

“Chưa!” Duy Y lắc đầu một cái, nhớ lại lời Kiều Ngự Diễm nói sau khi cô mười tám tuổi liền kết hôn.

Chỉ còn bốn tháng nữa là cô mười tám tuổi.

“Vậy muốn học ngành gì? Cái này rất quan trọng nên phải suy nghĩ kỹ nhé!”

“Em muốn học luật, anh Trạch Vũ anh cảm thấy thế nào? Đúng rồi, anh ở Anh học có trường nào tốt không?” Có lẽ học luật sẽ giúp được mình rất nhiều, thông qua luật sẽ giúp mình thoát khỏi tình cảnh bây giờ.

Cuối cùng Duy Y vẫn chỉ là ngây thơ, chưa từng tiếp xúc với xã hội, không biết rằng thật ra thì luật pháp chỉ cần có chút năng lực cũng có thể bị biến hóa.

“Em muốn đi du học?” Bạch Trạch Vũ có chút ngạc nhiên nhìn Duy Y, trước kia cô mơ ước làm giảng viên giống mẹ.

“Không được sao?” Ba mẹ cũng tôn trọng lựa chọn của mình, chỉ cần trước khi mười tám tuổi đi du học nước ngoài, có thể mọi chuyện sẽ có biến hóa.

“Nhưng mà cuộc sống ở nước ngoài rất khổ, ở bên ngoài không quen, bị bệnh liền không có người chăm sóc, nói không chừng còn bị người ta khi dễ!”

“Anh Trạch Vũ có phải anh hay bị khi dễ hay không?” Lời nói của Bạch Trạch Vũ không khỏi làm cô nhớ đến thủ đoạn của Kiều Ngự Diễm.....

“Thời gian hai năm đầu thường bị khi dễ.....sau tính ra lại may mắn, gặp được một người tốt, nếu không anh không thể về được rồi.....!” Bạch Trạch Vũ buông lỏng giọng nói có chứa mấy phần đùa giỡn, không muốn làm cho Duy Y lo lắng.

Nhưng Duy Y biết hẳn không phải giỡn, nhớ tới Cát Phàm chỉ là thổ lộ với cô thiếu chút nữa cuộc đời đã bị phá hủy.

Cô không biết tại sao Kiều Ngự Diễm lại biết đến sự tồn tại của anh Trạch Vũ, mà tại sao hẳn lại biết mình thích anh Trạch Vũ, sau hẳn lại cam chịu, Duy Y biết thủ đoạn sau lưng Kiều Ngự Diễm không chỉ có như thế.....

“Nhưng em vẫn chưa suy nghĩ ra!”

“Thật ra thì đại học G không tồi ít nhất cũng đứng top 10 các trường trong nước!”

“Sau rồi hãy nói!” Duy Y không muốn nói thêm, cô sợ Bạch Trạch Vũ sẽ nhận ra điều gì.

Đúng lúc ấy một chiếc xe sang trọng tiến vào khu chung cư, so với chiếc xe hai năm trước Kiều Ngự Diễm lái kiểu dáng không giống nhau lắm.

Duy Y không chú ý bởi vì cô đưa lưng về phía cổng chung cư, trò chuyện vui vẻ với Bạch Trạch Vũ, lúc hai người ở chung một chỗ làm cho cô quên đi thời gian. Cô đã từng thề son sắt với Kiều Y, khi anh Trạch Vũ trở về sẽ thổ lộ với anh ấy, nhưng bây giờ.....

Bạch Trạch Vũ vẫn nhìn chăm chăm sau lưng cô.

“Gì vậy?” Chỉ cần xoay người lại Duy Y đã kinh sợ không ít, quên mất anh Trạch Vũ đang ở bên cạnh, liền đứng dậy muốn đi chỗ khác.

“Y Y tại sao vừa thấy anh đã bỏ đi?” Giọng Kiều Ngự Diễm rất nhẹ, đi tới trước mặt Kiều Ngự Diễm, cũng không vội đuổi theo bóng dáng đang chạy trốn.

Bạch Trạch Vũ đã sớm chú ý người đàn ông này rồi, từ chiếc xe xa hoa đến dáng người một mét chín làm cho người ta chịu áp lực không nhỏ, rất dễ dàng trở thành tiêu điểm của mọi người. Khuôn mặt tạo ra một thứ mị lực, một thân tây trang trắng thơm, ánh mắt có chút lạnh lùng, khóe miệng lại khẽ cười.....

Bạch Trạch Vũ tin tưởng người đàn ông này tuyệt đối không đơn giản. Nhìn người đàn ông đi về phía hẳn, hẳn không khỏi có chút tò mò.

Nhưng khi thấy vẻ mặt sợ hãi của Duy Y, càng thêm không hiểu. Hẳn không hiểu hai người có quan hệ gì, tại sao Duy Y vừa thấy người đàn ông kia lại quay đầu bỏ chạy?

“Anh Kiều!” Duy Y quay trở lại đứng bên cạnh Bạch Trạch Vũ đối mặt với Kiều Ngự Diễm.

Mà Bạch Trạch Vũ ngồi một bên nghe thấy “Anh Kiều”, ánh mắt không khỏi lạnh lùng, tầm mắt dừng lại trên người đàn ông.

“Duy Y, đây là?” Bạch Trạch Vũ hỏi.

Duy Y tay chân luống cuống quay đầu nhìn hai người, Kiều Ngự Diễm cũng không vội tỏ thái độ, hắn nghĩ muốn nghe Duy Y giới thiệu một chút, muốn xem thử trong suốt hai năm này mình là gì trong lòng cô.

“Đây là.....anh Kiều.....anh trai Kiều Y!”

Anh trai Kiều Y, hai năm rồi hắn vẫn chỉ là anh trai Kiều Y. “Chào anh Bạch Trạch Vũ, tôi là Kiều Ngự Diễm!”

Kiều Ngự Diễm rất tự nhiên vươn tay.

Bạch Trạch Vũ cũng đưa tay đáp trả, nghi lễ giao tiếp rất tốt không giống như một học sinh vừa mới tốt nghiệp.

“Anh Kiều, ngưỡng mộ đã lâu! Không nghĩ tới anh Kiều lại nhớ đến một người nhỏ tuổi như tôi!”

“Y Y thường nhắc tới!”

“Y Y?” Bạch Trạch Vũ lúc này nghe rõ ràng, người đàn ông này lại gọi Duy Y một cách thân mật như vậy.

“A, chính là Duy Y, tôi quen gọi cô ấy là Y Y!”

“A, thì ra anh Kiều có quen biết Duy Y. Xem ra trước mặt anh Kiều Y nói về Duy Y không ít!”

Hai người đàn ông này vừa gặp mặt đã thấy ương ngạnh không giải thích được, thật ra thì ba người đều biết nguyên nhân trong đó, nếu như không có người phá hỏng mối quan hệ kia.

“Thời gian không còn sớm, em muốn về nhà học bài!” Hiện tại Duy Y chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, trời dần tối rồi, người cũng thưa dần.

“Y Y cùng đi đi, anh tìm ba em có một số việc!”

Bạch Trạch Vũ nhìn bóng lưng hai người ánh mắt thay đổi liên tục.

45. Chương 45: Một Ngày Thấp Thỏm

Kiều Ngự Diễm vào nhà Duy Y ngồi nói chuyện với Duy Kiến Quốc một hồi rồi đi.

Cả một đêm Duy y không có tâm đọc sách, lần đầu tiên chủ động gọi điện thoại cho Kiều Ngự Diễm.

Mà trong lòng cô còn đánh trống lơi hại hơn.

“Alo!” Đối phương truyền đến âm thanh thâm trầm của phái nam.

“Em là Duy Y!”

“Anh biết ! Có chuyện gì không?”

“Em muốn nói chuyện với anh một chút! Về chuyện anh Trạch Vũ!”

“Ừ! Em nói đi!” Giọng Kiều Ngự Diễm rất thấp, không thể đoán được tâm tình lúc này. Duy Y có chút sợ hãi, có thể tưởng tượng trong hai năm qua hắn không giận mình bao giờ, cùng lắm cũng chỉ nói mấy câu đạo lý cho đến khi cô nhận hắn mới thôi.

Bên kia Kiều Ngự Diễm dập đầu thuốc trong tay đi đến ban công, bình thường hắn rất ít khi hút thuốc, chỉ lúc phiền muộn mới hút. Thế nhưng lúc Duy Y gọi tới làm cho tâm tình hắn không tệ.

“Thật ra em với anh Trạch Vũ không có gì, hôm nay anh ấy mới về nước em mới gặp anh ấy, bình thường thật sự không có liên lạc.....”

“Cho nên?” Hắn nghĩ muốn nghe kết quả.

“Cho nên đừng hiểu lầm bọn em!”

“Em là sợ anh đau lòng hay là sợ anh làm khó Bạch Trạch Vũ?”

Kiều Ngự Diễm hỏi thẳng như vậy khiến Duy Y chỉ á được hai tiếng “Em.....không biết!”

“Thôi em đi ngủ sớm một chút đi! Ngủ ngon!” Lần đầu tiên hần cúp điện thoại trước cô.

Điều này làm Duy Y cả đêm mất ngủ, cô cảm thấy hần tức giận. Mà cô chưa bao giờ nghĩ tới khi hần tức giận thì phải làm gì cho hần hết giận, luôn luôn là hần đổ mình cho dù là mình cố tình gây sự.....

Sáng sớm Duy Y mới xuống lầu đã thấy Bạch Trạch Vũ đi chạy bộ về, Bạch Trạch Vũ nói muốn đưa cô đi học.

Vì vậy hai người cứ như vậy đi đến trường học.

Bạch Trạch Vũ rất biết cách dụ dỗ Duy Y nói chuyện, mặc dù ngày hôm qua xảy ra chuyện như vậy rất lúng túng nhưng hôm nay hần lại không nói gì, dọc đường đi trò chuyện rất thú vị.

Thì ra là hôm nay Bạch Trạch Vũ muốn đến công ty mới trình diện, ở Anh hần làm tại một công ty lớn mà ở đó Bạch Trạch Vũ tài cao được tổng giám đốc đánh giá cao, ở đó vừa học vừa làm hai năm, làm ọi người trong công ty đều nể phục. Hần tốt nghiệp tổng giám đốc đồng ý cho hần về Trung Quốc làm người phụ trách công ty chi nhánh ở Hoa Nam.

Sau khi tạm biệt Trạch Vũ, Duy Y vào lớp muốn tìm Kiều Y, nói chuyện Bạch Trạch Vũ về nước.

Mà Kiều Y muốn cô đi thổ lộ, đây là điều hai người đã sớm nói.

Chỉ là hiện tại gần tới thời gian thi tốt nghiệp, mọi người đều lo học đến choáng váng đầu óc, mặc dù đã ngừng học trên lớp nhưng Duy Y và bọn họ so với trước kia còn bận rộn hơn nhiều.

“Qua thi tốt nghiệp rồi hãy nói! Mình muốn đặt hết tâm tư vào cuộc thi.”

“Đúng rồi, bạn đã nghĩ ra muốn học ngành gì chưa? Học trường nào?” Hiện tại đây là vấn đề mọi người quan tâm nhất.

“Mình muốn học luật, ba mẹ mình cũng đồng ý, về trường học, chờ kết quả thi tốt nghiệp rồi mình mới quyết định!” Nói là nói như vậy nhưng Duy Y đã tìm hiểu một chút các trường học ở nước ngoài, tranh thủ ra nước ngoài học rời khỏi chỗ này.

Thế nhưng cô không muốn cho Kiều y biết quyết định của mình, dù sao Kiều Y cùng Kiều Ngự Diễm ở chung một nhà, không cẩn thận sẽ lỡ miệng nói ra.....

“Mình muốn thi vào đại học G, mẹ mình không muốn mình đi xa. Mẹ nói không yên tâm. Hơn nữa bọn họ đã lo tốt cho ta vào đại học G rồi, chỉ còn chờ đi học.....” Kiều Y nằm trên bàn, dáng vẻ như không còn sức, có lẽ là học tập quá mệt mỏi, có lẽ cảm thấy không hài lòng khi nói tới trường học.

“Thật ra thì bạn rất hạnh phúc!”

“Mình cảm thấy bạn so với mình còn hạnh phúc hơn!”

“Được, học bài đi! Đừng lãng phí thời gian!”

Thật ra thành tích học tập của Duy Y rất tốt, không phải thứ nhất thì cũng thứ hai, nếu muốn hỏi ai là người có năng lực vượt lên đứng nhất phải nói tới năm phân ban lớp mười một.

Ngô Soái sau khi chia lớp không biết bị cái gì kích thích liền lao vào học tập, vừa mới đầu lọt vào top 100, top 50, sau đó là top 30, đến cuối cùng là chạy đua song song với Duy Y.....

Có lúc hai người còn cá cược tranh tài trong thành tích học tập.....

Tan học, cả ngày hôm nay không nhận được điện thoại của Kiều Ngự Diễm, Duy Y cũng học không vào, thu thập sách vở trở về nhà, Bởi vì gần tới cuộc thi, học sinh cấp ba bị yêu cầu phải tham gia lớp tự học buổi tối.

Nhà Duy Y ở gần trường, bình thường cô có thói quen về nhà ăn cơm xong sẽ đến trường đọc sách.

Đi về nhà cùng Kiều Y gặp Ngô Soái thành ba người cùng về, chủ đề nói chuyện là học tập ở trường hoặc là thi tốt nghiệp. Bởi vì chú của Ngô Soái lấy vợ, trong nhà đã có người nấu cơm cho ăn, Ngô Soái không còn chạy đến nhà Duy Y ăn cơm, hẳn đều về nhà ăn cơm.

Rốt cuộc học xong buổi tối tự học, vẫn không nhận được điện thoại của Kiều Ngự Diễm, bình thường mỗi ngày hẳn sẽ gọi điện thoại cho cô một lần, xem ra hẳn giận thật, cô biết người đàn ông kia tức giận hậu quả sẽ rất nghiêm trọng nhưng bản thân mình lại không biết làm cách nào để cho hẳn hết giận.

Cô càng sợ Bạch Trạch Vũ bị dính vào chuyện này.....

Rời khỏi trường Duy Y kiểm có trốn khỏi Kiều Y gọi điện thoại cho Kiều Ngự Diễm.

“Em muốn gặp anh, có thể đến trường đón em được không?” Duy Y nói trong điện thoại.

“Y Y hiện tại anh đang bận chút, có chuyện gì ngày mai nói!” Bên kia Kiều Ngự Diễm nhẹ nói.

Nhưng bên này Duy Y nghe điện thoại giống như hẳn muốn nói cho qua chuyện, có lẽ hẳn còn đang tức giận. “Em ở trước cổng trường chờ anh, nếu như anh không đến em liền đứng đây đợi cho đến khi anh đến mới thôi.”

Nói xong Duy Y cúp điện thoại, lần đầu tiên cô dùng giọng nói này nói chuyện với hẳn giống như cô gái bình thường. Cô thật sự sợ không thấy hẳn, sợ hẳn gây bất lợi cho anh Trạch Vũ. Dù sao anh Trạch Vũ mới về, không có gì cả, nếu hẳn nói một câu, chẳng phải anh Trạch Vũ.....

Đổi lại bên kia Kiều Ngự Diễm vẫn còn đang ở công ty loay hoay đến đâu đâu, thấy Duy Y cúp điện thoại, nghĩ đến cô là con gái buổi tối ở ngoài một mình, trong lòng không nở, vốn là muốn tự đi đón cô. Đang lúc đi ra cửa lại bị Denis kéo lại, nói là giá thầu ngày mai công ty đấu thầu bị tiết lộ, bọn họ lại phải họp lại hạch toán ra giá mới.....

Vì vậy gọi điện thoại cho tài xế đến trường học đón cô.

Mà Duy Y đứng ở cổng trường học thấy người đến đón mình là tài xế của Kiều Ngự Diễm, trong lòng càng chắc chắn Kiều Ngự Diễm thật sự tức giận, hơn nữa giận đến nỗi không muốn gặp mình, chuyện như vậy chưa từng xảy ra.

Chứng minh tình thế rất nghiêm trọng.....

Cả đêm Duy Y không thể ngủ, bởi vì cô gọi vài cuộc điện thoại đối phương vẫn không nghe máy.

Cho đến giờ tan học ngày tự học hôm sau Kiều Ngự Diễm mới xuất hiện trước mặt cô.

46. Chương 46: Bảo Táp

Kiều Ngự Diễm cho tài xế đưa Kiều Y về nhà còn mình ở trước cửa khu chung cư chờ Duy Y.

Duy Y sau khi tan học đã mười giờ, trong khu chung cư thỉnh thoảng còn có người ra vào nhưng so với ban ngày an tĩnh hơn nhiều.

Khi thấy Kiều Ngự Diễm đứng trước cửa khu chung cư thì Duy Y có chút giật mình, có chút không tin. Hai ngày nay cô thấp thỏm, đây là lần đầu tiên trong hai năm hẳn không để ý cô hơn một ngày.

Cô đứng bất động Kiều Ngự Diễm chủ động đi về phía cô, cũng không để ý bảo vệ chung cư đang đứng trước mặt, kéo bàn tay nhỏ bé của cô lôi đi.

Duy Y không biết hiện tại tâm tình mình thế nào, vui sướng? Yên tâm? Hoặc là giận hẳn? Uất ức đây mình không thể nói ra. Cô chỉ biết hiện tại mình muốn khóc.

Đi chưa được xa đột nhiên Duy Y gây khó dễ, giật bàn tay to của hẳn ra, dừng không đi “Buông em ra, em muốn về nhà!”

Rõ ràng là hắn nên tức giận mà cô nên lấy lòng hắn nhưng bây giờ sự việc lại biến hóa, Kiều Ngự Diễm thật là bội phục mình, chỉ cần vừa thấy cô rơi nước mắt tâm hắn liền mềm nhũn ra.

Vừa rồi trên đường hắn còn đang suy nghĩ làm thế nào mới tha thứ cô! Dù sao cô cũng hẹn hò với Bạch Trạch Vũ, không tuân theo ước định của hai người.

Hắn quay lại đứng trước người cô, ôm lấy hai cuốn sách trên tay cô, rất tự nhiên đeo ba lô của cô, động tác này hắn đã làm hai năm rồi, bởi vì hắn biết trong cặp của cô nhóc này có vài cuốn sách nên rất nặng.

“Anh trả lại cho em, không phải là không để ý em sao? Còn tới đây làm gì?” Cô tức giận, loại cảm giác đó giống như bạn gái giận hờn bạn trai.

Có lẽ chính cô cũng không nhận ra. Nhưng Kiều Ngự Diễm nghe lại rất vui.

Hai ngày nay hắn bận đến đầu đau, trong công ty có nội gián đến hôm nay vẫn chưa tra ra được là ai.

Hôm nay sau khi hoàn thành công việc trở về phòng làm việc hắn mới biết cô gọi ỉnh mấy cuộc điện thoại nhưng hắn lại không nhận. Vì vậy sau khi giao việc ột sồ người xong hắn liền vội vã đến tìm cô.

“Y Y tức giận sao?” Kiều Ngự Diễm nhẹ giọng hỏi, đối đãi dịu dàng giống như bình thường, nhưng hôm nay Duy Y cảm thấy uất ức, muốn khóc, vừa nghe hắn thủ thủ như vậy, tất cả tâm tình liền dâng lên.

“.....Anh không nhận điện thoại của em, em thật sợ.....” Nhưng mà cô đang sợ cái gì? Sợ hắn gây khó dễ cho anh Trạch Vũ? Hay là sợ hắn không để ý tới mình?

“Y Y không khóc, ngoan.....” Hai năm qua Kiều Ngự Diễm đã học được cách làm thế nào để dỗ cô, đi lên trước ôm cô, vỗ nhẹ nhẹ bả vai cô. Nếu bị người trong công ty thấy, bọn họ nhất định sẽ không tin rằng hắn là Kiều Ngự Diễm. Thậm chí ngay cả Denis cũng sẽ không tin tưởng.

“Anh đừng hiểu lầm cũng đừng tức giận được không? Thật sự em chỉ gặp anh Trạch Vũ có một lần mà thôi.....”

“Anh không tức giận, chỉ là điện thoại anh để quên trong phòng làm việc nên mới không nhận được điện thoại của em mà thôi.” Duy Y vừa khóc hắn đã thất bại rồi từ trước tới nay đều như vậy.

“Thật sự anh không có tức giận?” Duy Y ngẩng đầu lên phát hiện ra nước mắt của mình đã dính đầy trên người hắn.

“Thật, không tức giận!”

“Anh Trạch Vũ.....Sẽ không có chuyện gì chứ?” Duy Y hỏi cẩn thận nhưng vẫn chọc giận người đàn ông.

Chỉ thấy ánh mắt hắn rất lạnh, đem Duy Y ôm trong lòng, không thể thấy được khuôn mặt anh tú mà lạnh lùng của hắn.

“Sẽ không, anh đảm bảo!” Anh đảm bảo sẽ không bỏ qua hắn, bởi vì câu nói của em.

“.....” Duy Y không nói gì thêm sợ mình nói nhiều sẽ làm hắn ghét, chỉ cần hắn nói như vậy là đủ rồi.

“Gần đây học tập thế nào? Đã nghĩ ra sẽ thi trường đại học nào chưa?”

“Vẫn tốt.....Còn chưa nghĩ ra!” Đối với vấn đề này, Duy Y một mực tránh né, Kiều Ngự Diễm hỏi cô nhiều lần rồi.

“Nếu như còn chưa nghĩ ra vậy thì vào đại học G đi, ở trong nước cũng nằm trong top 10 đại học, anh đã giúp Kiều Y sắp xếp.”

“Em muốn suy nghĩ một chút!” Thật ra thì lời này có rất nhiều ngụ ý bên trong. Ở thành phố G có trường đại học G lớn nhất. với thành tích của Duy Y muốn vào trường đại học G không cần dựa vào quan hệ cô cũng có thể vào được, nhưng cô nói muốn suy nghĩ vậy thì ý là cô muốn rời khỏi đây.....

“Tốt lắm, tháng này anh sẽ giúp em làm xong hồ sơ, đừng suy nghĩ lung tung. Anh sẽ giải quyết mọi chuyện cho em.”

Không phải Kiều Ngự Diễm nghe không hiểu, hơn nữa hẳn còn nghe được qua tai nghe cô nói với Bạch Trạch Vũ muốn ra nước ngoài du học.

Y Y ơi là Y Y, những việc mà anh làm trong hai năm qua em không cảm nhận được gì sao? Có lẽ lúc mới vừa bắt đầu anh có hơi quá nhưng không có nghĩa là tâm ý của anh đối với em là giả.

Hai năm rồi vẫn không lấy được lòng của em sao? Hay là từ trước tới nay em vẫn xem anh như là trưởng bối?

Hôm nay Bạch Trạch Vũ trở về rồi, chẳng lẽ.....

Kiều Ngự Diễm không dám nghĩ tới, chỉ sợ Duy Y sẽ đổi lòng, hẳn thật vất vả tốn hai năm mới làm cho cô lệ thuộc vào hẳn.....

Cách khu chung cư không xa, Bạch Trạch Vũ cùng Sultana vừa mới dự dạ tiệc trở về, đụng phải cảnh hai người ôm nhau.

Bạch Trạch Vũ không nhịn được định xông lên dạy dỗ cho người đàn ông kia một bài học lại bị Sultana kéo lại “Đừng làm loạn, em không nên đụng tới người đàn ông kia.”

“Tại sao? Chị không thấy Duy Y khóc sao?” Bạch Trạch Vũ hất tay Sultana ra. Cho tới nay, bọn trẻ trong khu chung cư rất thích Sultana, hay gọi cô là chị Sultana, Bạch Trạch Vũ cũng không ngoại lệ, Sultana lớn hơn hẳn sáu tuổi ở cùng lâu với nhà Duy Y.

“Em thì biết gì? Em vừa mới về nước, em hiểu rõ Duy Y được bao nhiêu? Đó là bạn trai cô bé!”

“Người đàn ông kia chẳng lẽ là.....” Bạch Trạch Vũ nhìn người đàn ông mà Duy Y đang ôm kia, phát hiện ra hẳn chính là người đàn ông cao lớn mà tối hôm trước hẳn gặp. Nhưng chẳng phải là người đàn ông kia đã ba mươi tuổi sao?

Đứng với chị Sultana còn được, tại sao lại có thể nhúng chàm Duy Y?

“Đó là tổng giám đốc công ty chị, là anh trai Kiều Y, qua lại với Duy Y cũng hai năm rồi, chị cũng gặp bọn họ như vậy mấy lần, nhưng cũng không nói gì, dù sao cũng là lựa chọn của Duy Y.”

“Không được, Duy Y nhất định là bị hắn lừa rồi, em muốn đi cảnh cáo người đàn ông kia.”

“Ai, đợi chút, em quá lỗ mãng, lúc này em xông ra sẽ làm Duy Y lúng túng! Nghe chị nói hết cũng không muộn!”

“Chị Sultana, chẳng lẽ chị không lo lắng sao? Duy Y bị người đàn ông kia lừa.” Bạch Trạch Vũ tất nhiên sẽ không nói bởi vì mình thích Duy Y mà khấn trương như thế.....

“Em biết Duy Y bị lừa, em cứ như vậy đi ra dạy dỗ bạn trai người ta, Duy Y sẽ nghĩ em thế nào? Hơn nữa hai năm rồi, chị cảm thấy Duy Y tin tưởng hẳn còn nhiều hơn em, chỉ có cách làm cho Duy Y thấy được bộ mặt thật của người đàn ông kia, cô bé mới có thể chuyển ý. Hơn nữa tổng giám đốc Kiều không phải là người dễ dàng động tới. Dù sao hẳn cũng là anh trai Kiều Y, lại là cấp trên của chị còn là tổng giám đốc Kiều Thị, có lẽ em ở nước ngoài nên không biết tình hình trong nước, không phải ai cũng có thể chọc tới Kiều Thị.” Sultana tốt bụng vì Bạch Trạch Vũ phân tích tình huống trước mắt.

“Vậy làm sao bây giờ, đứng trơ mắt nhìn Duy Y bị hắn lừa sao?” Dù sao Bạch Trạch Vũ cũng vừa tốt nghiệp, còn chưa đủ tỉnh táo. Có lẽ là do đụng tới chuyện liên quan đến Duy Y nên hẳn không có cách nào tỉnh táo được.

“Trước tiên chúng ta về nhà đã rồi sau đó nghĩ biện pháp.....”

47. Chương 47: Ai Là Bạn Gái Của Hân?

Thời gian một tháng trôi qua thật nhanh, đặc biệt đối với những học sinh cả ngày ôn thi như Duy Y cùng Kiều Y.

Thi tốt nghiệp chia làm ba ngày, hôm nay là ngày cuối cùng, buổi sáng là anh văn, buổi chiều không có môn thi.

Giống như tất cả các bậc phụ huynh, ba mẹ Duy Y đều sắp xếp thời gian kỹ càng, hai người phối hợp với nhau, lúc cần thiết vẫn có một người túc trực ở bên ngoài trường thi.

Lúc Duy Y từ phòng thi đi ra, ba mẹ cô đều đến bên cạnh cô.

“Y Y làm bài thế nào?” Đây là môn thi cuối cùng, mẹ Duy vừa thấy Duy Y ra ngoài liền vội vàng chạy tới hỏi.

“Mẹ yên tâm đi, thành tích của con gái mẹ như vậy mà còn phải lo lắng sao?” Duy Y tự tin.

“Khó nói lắm, mẹ làm giáo viên nhiều như vậy vẫn có chút kinh nghiệm, bình thường điểm số rất cao nhưng đi thi chưa chắc đã cao, bình thường không có biểu hiện gì nhưng khi thi mới hiện ra!” Mẹ Duy nói ra kinh nghiệm của mình, bên kia ba mẹ cùng Kiều Y đang đi tới.

Hai nhà hẹn nhau sau khi hai đứa thi xong thì cùng nhau đi ăn cơm, để cho hai đứa trẻ sau khi ôn thi hai tháng thoải mái một chút.

Lúc bọn họ đến phòng ăn đã được đặt sẵn Kiều Ngự Diễm đang chờ bọn họ tới.

Vừa lúc là bữa trưa, phòng ăn bắt đầu có nhiều người.

Cũng như bình thường, Duy Y ngồi bên cạnh mẹ, bên kia trống không, hoặc là ngồi cạnh Kiều Y.

Hôm nay thật kỳ lạ, vị trí từ trên xuống dưới chỉ trống một chỗ bên cạnh Duy Y và Kiều Y, mà Kiều Ngự Diễm lại vừa lúc ngồi ở chỗ đó.

Trong thời gian hai năm, đúng như Kiều Ngự Diễm nghĩ, hai nhà rất thân với nhau, ba mẹ hân thường cùng ba mẹ Duy Y đi du lịch, dĩ nhiên còn có học sinh của mẹ Duy. Thỉnh thoảng cũng sẽ ra ngoài ăn cơm như hôm nay.

Nhưng Duy Y không thích như vậy, nếu như có thể cô thật sự không muốn có quá nhiều quan hệ đối với hân ngoại trừ Kiều Y.

Cô vừa bài xích sự gần gũi của Kiều Ngự Diễm vừa lại không bỏ được tình bạn với Kiều Y.

Chủ đề nói chuyện trong bữa cơm là thi tốt nghiệp, sau đó là trường đại học dự thi, Kiều Y thì đã rõ, dưới sự an bài của người nhà cô vào trường đại học G. Mà Duy Y không giống như vậy, Duy Y là một đứa trẻ có chính kiến riêng, Duy Kiến Quốc cũng biết cô muốn ra nước ngoài du học.

Cho nên hai tháng trước bắt đầu giúp cô xem xét các trường học, chỉ là trường học chấp nhận Duy Y lại không thích mà trường cô thích lại không có chuyên ngành mà cô mong muốn, cho nên hiện tại chuyện này vẫn tạm gác lại.

Nửa tháng sau sẽ có kết quả thi tốt nghiệp, cùng thời gian điền nguyện vọng cho nên sinh nhật mười tám tuổi hân muốn cùng cô đi du lịch là không thể. Ba mẹ Kiều cũng rất thương con gái mình, có thể hình dung được qua cách họ cưng chiều cô ấy.

Dĩ nhiên du lịch hay không là quyết định của nhà cô vì nhà cô muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho cô.

Sau khi ăn cơm xong, ba mẹ Duy Y có việc còn phải đi, Kiều Ngự Diễm phải về công ty xử lý công việc, mẹ Kiều nói là có người cần phải gặp, vì vậy mọi người đều giải tán.

Duy Y cùng Kiều Y đi dạo phố, hai tháng nay bọn họ lo học hành ngay cả thời gian ăn ngủ cũng không có.

Nhắc tới cũng khéo, hai người đi dạo một lúc liền đi tới quảng trường chụp hình Phong Ngữ, cũng gặp ba mẹ Kiều Y.

Thì ra người mẹ Kiều Y muốn gặp chính là Sultana.

Hai năm nay, mẹ Kiều vẫn liên lạc với Sultana, một mặt là bởi vì cảm thấy cô gái này không tệ, hai người trò chuyện đương nhiên rất hợp. Mặt khác đương nhiên là bởi vì con trai mình, kể từ sau khi biết chuyện của con trai mình, bà đã chú ý đến Sultana rồi, cảm thấy con người cô gái này tốt, lại được mẹ Duy tán thưởng, ít nhiều đã chăm người con dâu này.

Ba Kiều vẫn như vậy, không nói bất cứ lời nào.

Từ góc độ người cha mà nói, đúng là hy vọng hần có thể sớm kết hôn nhưng ở góc độ một người bạn mà nói hần nhận ra rằng sự nghiệp của con trai bây giờ là trên hết hần cũng không quan tâm đến mọi người trong nhà.

Đối với con trai mà nói, Sultana quá mức nổi bật, cũng quá mức hoàn mỹ, một mặt có thể nói là trai tài gái sắc, cô gái có thể mạnh như vậy có thể trợ giúp cho con trai. Nhưng mặt khác hai người tính tình mạnh mẽ ở chung với nhau kết quả như thế nào không cần nghĩ cũng biết.

“Ba mẹ, sao hai người lại ở đây?” Kiều Y cùng Duy Y đến gần quán cà phê, đứng bên cạnh mẹ Kiều. Đồng thời cũng nhìn thấy Sultana ở chung một chỗ với bọn họ.

“Chị Sultana!” Hai cô nhóc càng nghi ngờ. Làm thế nào chị Sultana lại biết ba mẹ Kiều Y?

Chẳng lẽ thật sự thế giới quá nhỏ?

“Chào! Thật là tình cờ, hai đứa cũng ở đây.” Sultana thân thiện chào hỏi, khiến ba mẹ cảm thấy quan hệ của Sultana với Kiều Y không tệ. Ấn tượng tốt đối với cô càng tăng thêm.

“Hai đứa cũng đến đây rồi!” Mẹ Kiều cũng không ngờ gặp hai đứa ở đây, không phải nói đi dạo phố sao? Làm sao lại chạy tới đây rồi.

Nếu Kiều Y đem chuyện mình nhìn thấy nói cho con trai, theo như cá tính của con trai không tìm mình nói chuyện mới lạ.

Dù sao hần cũng chưa chính thức giới thiệu Sultana với mọi người trong nhà, hôm nay bà gặp Sultana như vậy, thật sợ sẽ mang tiếng xấu, ai bảo trên phim đều đem người có tiền đều thành người xấu hết?

“Mẹ, hai người quen chị Sultana?” Kiều Y nghi ngờ hỏi.

Mẹ Kiều nhìn Kiều Y, mắt thấy là không gạt được rồi “Ừ, biết. Là người làm trong bộ phận quản lý trong công ty, đương nhiên là bạn gái anh trai con, hai đứa cũng đừng nói ra ngoài, anh trai con còn chưa giới thiệu với mọi người trong nhà, mẹ sợ sẽ hù dọa làm con dâu tương lai chạy mất.”

Những điều mẹ Kiều nói đều là nói thầm với hai cô nhóc, sợ Sultana nghe được, mà nét mặt của bà luôn vui vẻ.

Bởi vì cho đến bây giờ Sultana cũng chưa thừa nhận có tình yêu trước mặt bọn họ, con trai cũng không nói có bạn gái, cho nên hai năm qua đều giả bộ như không có chuyện gì. Mẹ Kiều cũng hỏi con trai nhiều lần, nhưng con trai không có hành động gì, bà là trưởng bối cũng không tiện ra mặt.

Đối với chuyện mà mẹ con Kiều Y thủ thủ, tâm tình Duy Y đột nhiên trở nên phức tạp. Cô cũng không hiểu là chuyện gì xảy ra, tóm lại là không vui.

Liếc mắt nhìn Sultana đang nói chuyện với ba Kiều, đột nhiên Duy Y cảm thấy trong lòng trống rỗng, không còn lòng dạ nào đi dạo phố.

Lại nói chuyện cùng mẹ Kiều mấy câu, hai cô nhóc cảm thấy ngồi cùng người lớn quá nhàm chán lại chạy đi dạo. Mà Duy Y tâm đã sớm ở nơi khác rồi.

48. Chương 48: Quà Tặng

Kể từ lúc gặp Sultana cùng ba mẹ Kiều ở quảng trường Phong ngữ đến nay đã một tuần lễ. Mà Duy Y trong một tuần lễ này cũng đã rõ tâm tình của mình.

Rốt cuộc chị Sultana cùng Kiều Ngự Diễm ở chung một chỗ, đây không phải là việc tốt sao?

Hai năm trước mình đã có chủ ý này, muốn đem Sultana cùng Kiều Ngự Diễm đến với nhau, sau đó mấy lần hẹn hò cô còn cố tình kêu chị Sultana, Ngô Soái và Kiều Y đi cùng. Nhưng càng về sau, Kiều Ngự Diễm tức giận, trêu tức cô lúc hai người hẹn nhau luôn luôn hẹn người khác. Cô mới từ từ không hẹn người khác nữa.

Nhưng cô không nghĩ tới, Kiều Ngự Diễm đang qua lại với mình lại cũng đồng thời qua lại với chị Sultana.....

Đây không phải là bất trung à?

Chị Sultana hình như cũng rất thích Kiều Ngự Diễm, hai người vốn rất xứng đôi, nghĩ đi nghĩ lại, Kiều Ngự Diễm chỉ xem mình như con rối mà thôi, một khi mất đi cảm giác mới mẻ, mình cũng sẽ bị hất bỏ rơi.

Cho tới nay đó là tâm nguyện của cô là hất bỏ rơi mình.

Nhưng khi nghe được chị Sultana là bạn gái hấn, hơn nữa không biết hai người chính thức qua lại đã được bao lâu thì tâm tình liền trở nên tê dại không giải thích được.

Dù thế nào thì tất cả cũng sẽ nhanh kết thúc.

Hiện tại chờ hấn ngã bài với mình, mới hấn đã có bạn gái, không muốn cùng cô chơi trò trẻ con nữa.

Mà anh Trạch Vũ cũng đã trở lại, có lẽ nguyện vọng của mình rất nhanh có thể thực hiện được.....

Vào lúc này Duy Y đang chuẩn bị quần áo, bởi vì hôm nay vừa mới đi du lịch sau khi tốt nghiệp về, đi du lịch hai ngày ở Sơn Trang ngay cạnh thành phố G.

Ba mẹ đi xã giao còn chưa về, kể từ sau khi công ty bar a thị trường, liên hoan đặc biệt nhiều, mọi người đều muốn đưa bạn đi, ba Duy đối với mẹ Duy là tuyệt đối trung thành, cho nên mỗi lần có xã giao mẹ Duy đều phải đi cùng.

Lúc này chuông điện thoại vang lên, là Kiều Ngự Diễm gọi tới, Duy Y do dự trong chốc lát rồi bắt máy, khi hấn còn chưa kết thúc quan hệ, Duy Y không muốn chọc giận hấn.

“Y Y anh ở khu chung cư, mình đi ăn gì đi!” Giọng nói Kiều Ngự Diễm cho thấy tâm tình hấn không tệ.

“Được, anh chờ em một chút, em ra ngay đây!” Bởi vì sợ mọi người nhìn thấy cho nên Duy Y luôn không cho hấn vào khu chung cư, chuyện này làm hai người không ít lần cãi nhau, bởi vì có lúc về trễ, Kiều Ngự Diễm không yên tâm để cô một mình đi về khu chung cư, dù sao đoạn đường này cũng hơi xa. Cuối cùng Duy Y khóc, chuyện mới được giải quyết.

Không lâu sau, Duy Y gặp Kiều Ngự Diễm, sau đó đi chợ đêm ăn uống, đây là điều Duy Y thích nhất.

Kiều Ngự Diễm nhìn Duy Y ăn rất vui nhưng lại chỉ gấp thức ăn cho cô chứ mình không ăn.

Hai ngày không thấy hấn thật sự nhớ cô.

Vừa nghe thấy cô về liền dừng mọi công việc lại chạy đến tìm cô. Về phần hấn tại sao lại vui như vậy ắt có nguyên nhân.

Hai ngày nay cô đi du lịch mà hấn nghe cô nói với Kiều Y, cô mua đồ thủ công để tặng, nếu như đoán không sai thì chính là đưa ình. Nghe đến mấy cái này, suốt tối hôm qua hấn ngủ không ngon, buổi chiều vừa nghe thấy cô về nhà hấn liền chạy tới.

“Ăn ngon không?” Kiều Ngự Diễm cương chiều hỏi, cũng chỉ có Duy Y nghe không hiểu là hấn cương chiều cô như thế nào. Kiều Y cũng không được như vậy.

“Cũng được!” Duy Y nói như vậy bình thường ý là rất thích.

“Vậy thì ăn nhiều một chút, hai ngày nay đi chơi thể nào? Nghe nói chỗ đó không khí rất tốt, còn có một phần chân biển thể giới ca-ri-bê, bọn em đi chơi vui không?”

“Dĩ nhiên vui á.....” Vừa nói đến hai ngày du lịch, Duy Y giống như nói trúng đề tài “Bọn em ở gần chỗ đó, có thật nhiều chuyện vui, anh biết không, em với Kiều Y chơi trò cảm giác mạnh, chính là trò chơi rơi từ trên cao xuống thấp, dọa chết người, Kiều Y sợ quá chút nữa khóc. Em không khóc. Còn có cái đó.....”

Duy Y vừa ăn vừa kể lại những chuyện vui trong hai ngày qua, cảm giác kia giống như là hai người thân quen nhau lắm. Mà Kiều Ngự Diễm rất thích cảm giác thế.

“Ồ đó còn có đường phố rất đặc sắc, không có đi dạo sao?” Chờ Duy Y dừng lại Kiều Ngự Diễm hỏi tiếp.

“Có đi nha, có thật nhiều đồ đẹp, nhưng đều là đồ đắt.....”

“Vậy em có mua không?”

“.....” Đang ăn mấy thứ linh tinh sau khi nghe mấy lời này không khỏi giương mắt nhìn Kiều Ngự Diễm, sau đó lại cúi đầu ăn “Không có mua!”

“A! Vậy thì thật là tiếc.....” Sắc mặt của Kiều Ngự Diễm đột nhiên xụ xuống, chiếc đũa trên tay không kiềm chế được thu trở lại.

Rõ ràng là cô có mua. Tại sao lại lừa hắn là không mua? Kiều Y hỏi có phải cô muốn tặng “Ai” không thì ngay lập tức cô trả lời “Đúng”.

Chẳng lẽ trong lòng cô không có hắn sao? Hắn tính sai rồi sao? Trong lòng cô “Ai” là Bạch Trạch Vũ sao? Trong khoảng thời gian này mặc dù hai người không có tiếp xúc nhưng hắn vẫn lo lắng. Bàn tay Kiều Ngự Diễm cơ hồ muốn bóp vỡ cái ly đang nắm trong tay.

“Anh vào nhà vệ sinh một chút, em từ từ ăn!” Giọng nói của hắn đột nhiên lạnh đi mấy phần.

“A!” Duy Y không phát hiện ra Kiều Ngự Diễm có chút khác lạ, từ trước tới nay cô chưa từng quan tâm đến cảm nhận của hắn, không biết hắn thích gì, ghét gì, hai người đi ăn cơm toàn là chọn những món cô thích ăn, đi xem phim đều là những phim mà cô thích, đi dạo phố cũng chưa bao giờ suy nghĩ xem hắn có thích đi dạo phố hay không.....

Đúng lúc Kiều Ngự Diễm đi khỏi có hai người vốn không nên xuất hiện lại xuất hiện ở đây.

Bạch Trạch Vũ cùng Sultana.

“Anh Trạch Vũ, chị Sultana, sao hai người lại ở đây?”

“Bọn anh vừa đi ăn đám cưới anh Béo, đang chuẩn bị về lại gặp em ở đây.” Bạch Trạch Vũ tự nhiên nói cùng Sultana ngồi xuống, vừa lúc Bạch Trạch Vũ ngồi bên cạnh Duy Y, đối mặt với Sultana. Bọn họ tự nhiên nhận ra vị trí phía trước Duy Y có người ngồi, chỉ là không biết là ai mà thôi.

“Anh Béo? Chính là chú mập mập trong khu chung cư?” Dù sao Duy Y cũng kém Sultana mấy tuổi, anh Béo đại khái cũng bằng tuổi Kiều Ngự Diễm. gọi chú cũng là bình thường.

“Đúng vậy, tiệc cưới của bọn họ tổ chức ở ngay phòng bên cạnh! Duy Y em đi ăn cùng ai vậy, sao lại đến nơi xa thế này?” Sultana giả vờ hỏi, dĩ nhiên cô ta biết Duy Y đi cùng ai tới đây.

“Nha.....Ừ cùng một người bạn!” Duy Y có chút trốn tránh, vừa vặn phục vụ thấy khách tới, kịp thời đưa đồ ăn lên giải vây cho cô.

“Ai, Duy Y của chúng ta đã lớn rồi, rốt cuộc cũng thành sinh viên đại học!” Bạch Trạch Vũ ca thán.

Đúng lúc này, Kiều Ngự Diễm đã bình thường trở lại sau cơn giận đi từ nhà vệ sinh ra thấy được hai người vô cùng không muốn gặp.

Nói vô cùng không muốn gặp, mọi người có thể hiểu được rằng hắn không muốn gặp Bạch Trạch Vũ, vậy tại sao Sultana hắn không muốn gặp cũng đến đây? Vấn đề này phải nói đến chuyện xảy ra trong hai năm.

Trong công ty đồn thổi rằng hắn với Sultana có quan hệ mập mờ mà hắn đối với chuyện này cũng không có bất cứ thái độ nào. Nghĩ tới thời gian lâu dài, mọi người cũng sẽ đem chuyện hoang đường này vào quên

lãng. Dù sao nếu hấn phủ nhận, đối với Sultana mà nói là một sự tổn thương, đối với một phụ nữ mà nói bị một người đàn ông phủ nhận như vậy nếu bị truyền ra ngoài sẽ có rất nhiều dị nghị khó nghe.

Dù sao cô ta cũng là một người mà Duy Y thích, hấn không muốn Duy Y quay đầu lại oán giận hấn.

Cho nên đối với chuyện này hấn vẫn liều mạng nhưng là hai năm rồi hấn không ra mặt nhưng câu chuyện càng ngày càng sống động. Ba mẹ cũng biết hơn nữa còn thường hẹn gặp Sultana, chuyện này hấn cũng có thể mở một con mắt nhắm một con mắt.

Sau đó cũng chính là ở quảng trường Phong Ngự, mẹ Kiều vô tình để Duy Y biết chuyện này, vốn dĩ là không có tin đồn nhưng từ miệng mẹ Kiều truyền đi liền trở thành thật.

Hấn không muốn Sultana làm tổn thương Duy Y, vì vậy ngày đó liền tìm cô ta nói chuyện, sau đó nghĩ lại, Sultana biểu lộ tình cảm với mình liền bị hấn cự tuyệt tại chỗ.

Thì ra tin đồn trong công ty đều là do cô ta truyền đi.....

Hai năm trước lúc nghe cô ta nói với Duy Y rằng cô ta thích mình, hấn nên bóp chết ý định kia ngay lúc đó mới đúng.

So với Duy Y người phụ nữ này thật đáng sợ.

Không biết Duy Y đơn thuần đã bị cô ta hù dọa bao nhiêu lần.....

49. Chương 49: Ai Tốt Ai Xấu

“Y Y” Kiều Ngự Diễm đi tới bên cạnh Duy Y, sắc mặt trở nên âm trầm, không còn sự dịu dàng lúc chỉ có hai người.

Bạch Trạch Vũ cùng Sultana ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh Duy Y, trong mắt hiện rõ sự kinh ngạc, có lẽ chỉ có Bạch Trạch Vũ kinh ngạc mà thôi.

“Không nghĩ tới bạn mà em hẹn lại là anh ấy!” Bạch Trạch Vũ khẽ cười, ánh mắt chăm chọc nhìn người đàn ông trước mặt.

Đây là lần thứ hai hai người gặp nhau nhưng kể từ lần đầu tiên gặp mặt bọn họ giống như đã trở thành kẻ thù.

Kiều Ngự Diễm ngồi xuống vị trí của mình bên cạnh Sultana.

“Tổng giám đốc Kiều, thật là tình cờ, lại gặp anh!” Sultana mỉm cười chào hỏi giống như giữa bọn họ chưa từng xảy ra chuyện gì. Mà trong mắt Bạch Trạch Vũ cùng Duy Y cảm giác như quan hệ của hai người rất thân.

“Ừ, hôm nay Duy Y mới đi du lịch về, tôi dẫn cô ấy đi ăn!”

Thật ra thì trong bốn người, quan hệ của bọn họ đã dần dần sáng tỏ chỉ là không có ai nhắc tới mối quan hệ này mà thôi. Chỉ có Duy Y còn tưởng rằng không ai biết quan hệ của cô và Kiều Ngự Diễm, cho là người ta không nhìn ra quan hệ mập mờ giữa cô và Kiều Ngự Diễm.

“Duy Y, tại sao em có thể ra ngoài ăn với người lạ vậy, nếu người ta quấy rối em thì em thảm rồi!” Lời nói này của Bạch Trạch Vũ hiển nhiên không phải nói với Duy Y, ánh mắt của hấn luôn nhìn Kiều Ngự Diễm.

“Không biết.....” Duy Y muốn phản bác nhưng lại bị Kiều Ngự Diễm ngăn lại.

“Y Y, ăn no chưa? Ăn no rồi thì chúng ta đi về thôi! Chỗ này quá ồn ào!”

“Em ăn no rồi!” Ánh mắt vô tội của Duy Y nhìn Bạch Trạch Vũ. Cô không phải ngu ngốc cũng có thể cảm nhận được sự đối đầu giữa anh Trạch Vũ và Kiều Ngự Diễm. Lúc này chưa ăn no cũng phải nói ăn no rồi.

“Vậy chúng ta đi thôi!” Nói xong Kiều Ngự Diễm rất tự nắm chặt tay Duy Y, nhìn cô một thân váy áo cùng hần một thân tây trang không hòa hợp, giống như chúng ta thường thấy ở nhà trẻ các bà mẹ đưa con đi học, trên người còn đeo ba lô nhỏ.

Đột nhiên Bạch Trạch Vũ có chút hoảng hốt nhưng nghĩ tới tuổi của người đàn ông còn có hành vi nhúng chàm Duy Y của anh ta, hần liền đứng lên, Duy Y là của hần, hần trân trọng gần mười năm chưa từng dám thổ lộ với cô, tại sao anh ta lại dám?

“Anh Kiều, bọn em không đi tới, có thể cho bọn em đi nhờ được không?”

Kiều Ngự Diễm xoay người lại lạnh lùng nhìn khuôn mặt tươi cười của Bạch Trạch Vũ, vẻ mặt càng thêm âm trầm. Mà Duy Y đứng bên cạnh càng nắm chặt tay hần. Giống như nhắc nhở hần, hần đã từng đáp ứng cô không động vào Bạch Trạch Vũ.....

Hơn một tháng nay, quả thật hần vẫn không động tới Bạch Trạch Vũ, nhưng đồng thời cũng đã điều tra được một ít chuyện. Lần trở lại này của Bạch Trạch Vũ bối cảnh của hần cũng không sạch sẽ.....

Kiều Ngự Diễm nhìn Duy Y một cái, lửa giận trong lòng càng tăng lên.

Bạch Trạch Vũ vừa xuất hiện, lòng của Duy Y đã hướng về phía cậu ta, rõ ràng hần không làm gì, dụng tâm suốt hai năm với cô lại không bằng một câu nói của cậu ta.....

Ghen tỵ giống như loài cỏ dại càng ngày càng phát triển tốt hơn, hần cảm giác mình đã không còn cách nào khống chế, nếu như không làm chút gì, khó có thể tiêu đi ghen tỵ trong lòng hần.

“Nếu là bạn của Y Y vậy thì cùng đi đi!” Ý là nể mặt Duy Y.

Kiều Ngự Diễm cùng Duy Y đi ở phía trước, mà sau lưng Sultana kéo lấy Bạch Trạch Vũ “Cậu điên rồi, đã nói không được xảy ra xung đột với Kiều Ngự Diễm.”

“Em không thể nhìn Duy Y bị hủy trong tay hần.”

Hai người nói thầm cho đến lúc lên xe Kiều Ngự Diễm, từ chỗ này về khu chung cư đi mất khoảng nửa tiếng, bốn người trong xe đều trầm mặc.

Trong lúc âm nhạc vẫn vang lên nhưng không ai để ý.

Duy Y cảm thấy buồn bực cực kỳ, mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, bị gió đêm thổi đã bắt đầu cảm thấy có chút lạnh người, Kiều Ngự Diễm đem cửa sổ xe đóng lại, Duy Y không thể mở ra, liền bắt đầu đổi sang hát, đều là hát tiếng hàn, tuyệt đối không phải là loại Kiều Ngự Diễm thích.

“Nghe nói anh Kiều là cấp trên của chị Sultana?” Bạch Trạch Vũ phá vỡ không khí.

“Nói đúng hơn là ông chủ, nghe Y Y nói cậu mới tốt nghiệp ở Anh về? Vào làm phụ trách cho công ty Rayne chi nhánh thứ hai ở Hoa Nam?” Vào tập đoàn Rayne dĩ nhiên là hần điều tra được.

“May mắn có thể làm việc với ngài Terry, nếu không sợ là hôm nay tôi vẫn còn ở Anh chưa về được!”

“Cậu nghĩ ngài Terry nhìn trúng cậu sao?” Terry Kiệt, nếu như Kiều Ngự Diễm là một thương gia chân chính bình thường, có lẽ hần sẽ không biết nhân vật như thế, nhưng hần cũng không phải là một thương nhân chỉ biết ngồi không.

Terry Kiệt lấy buôn lậu súng khởi nghiệp, gần mười năm mới cải tà quy chính, thành lập tập đoàn Rayne, thế nhưng tập đoàn Rayne kiếm được bao nhiêu tiền thì không ai biết.

Trong xe Duy Y cùng Sultana không nghe rõ hai người kia rốt cuộc đang nói cái gì.

“Anh Kiều cũng không tồi, ngài Terry thường khen ngợi anh đối tác tương đối khó tính!”

“Tôi nhớ là cậu nhớ nhầm, tôi chưa từng hợp tác với ngài Terry. Chỉ có gặp qua vài lần mà thôi!”

“A! Thì ra là vậy, xem ra là tôi nhớ sai rồi!”

Hai người cứ anh một mời tôi một câu, cho đến khi đến trước khu chung cư mới thôi, dọc đường đi Duy Y không dám nói nửa câu, ngồi lặng im ở ghế sau.

Rốt cuộc dừng xe, Duy Y lấy được đồ của mình liền muốn chạy đi, không nghĩ tới Kiều Ngự Diễm lại đi vòng sang phía bên kia mở cửa xe cho cô.

“Về nhà nghỉ ngơi thật tốt!” Kiều Ngự Diễm cúi người xuống, bá đạo hôn vào trán cô. Không cho cô có cơ hội né tránh.

Duy Y kinh hoảng lui ra, vừa lúc nhìn thấy Bạch Trạch Vũ cùng Sultana đang nhìn mình.

Sắc mặt hai người rất khó coi.

Nhất định là Kiều Ngự Diễm cố ý. Ý Nghĩ như vậy cứ chiếm lấy trong đầu cô, mặt trở nên đỏ bừng, tính khí cũng nóng lên.

“Duy Y, đi thôi, chúng ta về nhà!” Bạch Trạch Vũ bước lên mấy bước lôi Duy Y đang đứng bên cạnh Kiều Ngự Diễm đi. Không nói gì với người đàn ông kia.

“Anh Trạch Vũ!” Duy Y bị Bạch Trạch Vũ kéo đi cũng không quay đầu nhìn biểu hiện của người đàn ông phía sau.

Người đàn ông phía sau vẫn kiên nhẫn nhưng cũng không biểu hiện rằng hắn không thêm để ý, ngược lại bởi vì quá để ý mới càng thêm kiên nhẫn. Hai năm rồi, hắn nghĩ Duy Y có cảm tình với mình, hắn không thể phá hư cố gắng hai năm qua được.

“Nhìn thấy chưa? Duy Y cùng Bạch Trạch Vũ, nhìn sau lưng bọn họ rất xứng đôi!” Một giọng nói lạnh lùng từ sau truyền đến, làm Kiều Ngự Diễm chú ý rằng bên cạnh vẫn còn Sultana.

Kiều Ngự Diễm không để ý đi vòng qua ghế lái, lên xe, nghênh ngang rời đi.

Để lại một mình Sultana không cam lòng nhìn hắn rời đi, ánh mắt tà ác thoáng qua khuôn mặt cô ta “Những thứ mà Sultana tôi muốn chưa từng không chiếm được, nếu tôi không chiếm được thì tôi sẽ hủy diệt nó.”

50. Chương 50: Hỏa Tiễn

Thang máy đến tầng nhà Duy Y “Anh Trạch Vũ, anh đi theo em, em có đồ muốn tặng anh!”

Duy Y ra khỏi thang máy, một tay ngăn cửa thang máy lại.

“Cái gì mà thần bí như vậy?” Bạch Trạch Vũ nghe cô.....tâm tình không khỏi khá hơn nhiều. Mặc dù Duy Y bị người đàn ông kia lừa nhưng trong lòng vẫn có mình, có đồ tốt cũng không quên mình.

“Em đi du lịch trước khi tốt nghiệp hai ngày, em mua cho anh một món quà!” Hai người vào cửa phát hiện ba mẹ đã về, sau khi chào hỏi Bạch Trạch Vũ rất tự nhiên ngồi trong phòng khách, Duy Y vào trong phòng lấy đồ.

Chỉ lát sau, chỉ thấy cô vui vẻ xách ra một túi nhỏ ngồi bên cạnh Bạch Trạch Vũ.

Mở túi nhỏ lấy đồ vật bên trong ra đưa cho hắn.

“Ồ, công chúa nhà chúng ta lớn rồi, biết mua quà tặng ta rồi!” Ba Duy cao hứng nói, gần đây sự nghiệp thuận lợi, ông cũng không cần lo lắng quá cho con gái, mặc dù món quà nhận được chỉ là cái tẩu hút thuốc nhỏ trogn lòng lại vui không tả được.

“Đúng đấy, mình à, anh xem váy của em có đẹp không?” Mẹ Duy cao hứng lấy ra váy mình nhận được ướm thử trên người. Váy của bà rất nhiều, thế nhưng chiếc váy có hoa văn dân tộc là quà tặng thứ nhất mà Duy Y tặng, bà không thể không cao hứng sao?

Bạch Trạch Vũ nhận được một cái hộp bằng bàn tay, cái hộp không tính là đẹp nhưng cũng có nét văn hóa dân tộc. Mở hộp ra, bên trong có hai tượng gỗ thủ công, màu sắc rực rỡ, một nam một nữ nằm cạnh nhau.

“Oa, Trạch Vũ, quà của cháu thật khác biệt!” Mẹ Duy không khỏi tò mò nhìn vào.

“Còn phải nói, những thứ màu sắc này là tự con vẽ lên!” Đồ mỹ nghệ này sau khi được các nghệ nhân điêu khắc làm xong các khách hàng có thể tự tay làm theo kiểu mình thích, cô tốn hai giờ để làm ra chúng.

“Cám ơn em Duy Y, anh rất thích!” Bạch Trạch Vũ rung động, nếu như mình có ngu thì nhận được quà tặng như vậy sao lại không hiểu được ý tứ của Duy Y chứ? Thì ra là cũng không phải mình yêu đơn phương.....

Ba mẹ Duy Y cũng nhìn thấu nhưng lại giả bộ mệt mỏi rồi nói chuyện với bọn họ mấy câu liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Mặc dù con gái còn nhỏ, nhưng nói thế nào cũng sắp mười tám tuổi, chưa đầy hai tháng nữa là sinh viên đại học, cái tuổi này mà không yêu thì quá lãng phí.

“Duy Y, anh muốn nói chuyện với em!” Bạch Trạch Vũ bỏ quà tặng trong tay ra, ngồi ngay ngắn trước mặt Duy Y.

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của Trạch Vũ, tim Duy Y nhảy liên hồi cũng không nói gì.

“Về sau không cần gặp anh trai Kiều Y nữa, hẳn không phải người đơn giản, hai người không thích hợp.”

“Anh Trạch Vũ, em biết anh đang nói gì, nhưng chuyện không như anh suy nghĩ. Em sẽ xử lý tốt chuyện của mình.” Bây giờ Kiều Ngự Diễm đã có chị Sultana, không lâu nữa mình cũng sẽ ra nước ngoài du học, tất cả sẽ kết thúc, chỉ cần đợi thêm hai tháng.....

Nhưng mà trước khi kết thúc không thể để cho anh Trạch Vũ biết là mình bị bắt buộc qua lại với Kiều Ngự Diễm, nếu không giống như thái độ mà anh Trạch Vũ đối với Kiều Ngự Diễm, anh ấy nhất định sẽ liên mạng với người đàn ông kia.....

“Duy Y tóm lại em không được để hấn lừa.” Bạch Trạch Vũ thấy Duy Y không đồng ý với chuyện này, lại nghĩ tới chị Sultana khuyên nhủ mấy lần, sợ nói thêm sẽ làm cô tức giận.

Mình mới về nước, đối với chuyện của hai người cũng không rõ lắm, cần phải quan sát một chút, tóm lại phải tách hai người ra.

“Anh Trạch Vũ, em sẽ cẩn thận!”

“Ừ, vậy anh về đây, em nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Bái bai!”

Ở một chỗ khác, Kiều Ngự Diễm đang lái xe về nhà, nghe nội dung câu chuyện truyền tới. Sắc mặt đã âm trầm tới cực hạn.

Hai tay gác trên tay lái đột nhiên cảm thấy vô lực cực kỳ, nhiệt độ bên cạnh giống như xuống thấp làm cho hấn không khỏi lạnh run lên. Rõ ràng là trời mùa hè, tại sao lại lạnh như vậy?

Dừng xe ở ven đường, hấn vô lực tựa vào tay lái, che ngực, nơi đó thật đau.

Duy Y ơi Duy Y, tại sao em lại đối với anh như vậy. Hai năm nay anh yên lặng canh giữ bên cạnh em, một mực chờ em lớn lên, mà em ngay cả liếc nhìn anh cũng không nhìn, anh vì em làm tất cả, chẳng lẽ lại đánh không lại Bạch Trạch Vũ?

Bạch Trạch Vũ, quà tặng kia vốn dĩ là của tôi, Duy Y cũng là của tôi.

Đột nhiên ánh mắt không còn buồn nữa thay vào đó là ánh mắt làm người ta khiếp sợ.

Duy Y là em ép anh đấy. Không thể trách lòng dạ anh cay độc.

Không lâu sau chiếc xe thể thao hào hoa của Kiều Ngự Diễm vút chạy qua, tiếng mô tô vang dội cả trời đêm, lưu lại một lớp bụi tung bay trên đường phố.

Duy Y không biết, quà tặng kia tạo ra rất nhiều ác mộng. Chỉ trách cô quá xem nhẹ sự chấp nhất của Kiều Ngự Diễm đối với mình, khi một người đàn ông yêu mà không chiếm được, hơn nữa người đàn ông kia còn nắm quyền sinh sát trong tay thì hẳn sẽ làm ra những chuyện điên cuồng không ai đoán được.

Liên tiếp bốn năm ngày Kiều Ngự Diễm không tìm Duy Y, ngay cả điện thoại cũng không có.

Mặc dù Duy Y cảm thấy không quen, càng về sau càng thấy nhẹ nhõm, trước kia mỗi lần nhận được điện thoại của hân, làm cô luôn cẩn thận đề phòng, bây giờ không có điện thoại của hân cũng có chút không quen.

Hôm nay là sinh nhật Kiều Y, nghe nói là tổ chức ở khách sạn năm sao.

Hai năm qua cô đều tham gia sinh nhật Kiều Y nên biết, mà mỗi năm đều tổ chức rất long trọng, khách mời đa số là các cô chú, duy nhất chỉ có bạn lớp mười một là hợp với Kiều Y.

Năm nay không ngoại lệ, sinh nhật Kiều Y trở thành cái cớ để các thương gia liên hoan giao lưu.

Cho nên Kiều Y muốn đi du lịch nước ngoài không phải là không có lý do.

Buổi sáng Kiều Y tới nhà tìm cô, hai người hẹn cùng nhau đi lên trường nộp nguyện vọng, Ngô Soái cũng đi cùng.

“Oa, Kiều Y, nguyện vọng của bạn quá cao luôn!” Mấy ngày nay tâm tình Duy Y không tệ, vừa thấy nguyện vọng của Kiều Y liền châm chọc “Xem như bạn thi không tệ nhưng không cần phải bỏ qua bốn cơ hội như vậy!”

Trên nguyện vọng của Kiều Y có bốn chỗ trống, mỗi chỗ trống có thể điền một trường học mà mình muốn, mà bốn chỗ trống đó cô ấy đều điền đại học G.

Quy tắc trúng tuyển của trường học là vậy, bắt đầu trúng tuyển từ nguyện vọng một, còn phải xem điểm thi tốt nghiệp có đạt hay không, bình thường còn xét đạo đức một chút.....

Thành tích Kiều Y bình thường, không nằm trong top 20 toàn trường, mà Ngô Soái là trạng nguyên ban tự nhiên của thành phố G, Duy Y đứng thứ hai ban xã hội.

Ba cũng đã nói sẽ trúng tuyển đại học G, thật ra thì khi có điểm thi hai ngày đã có các trường đại học cùng cao đẳng rớt rít theo chân bọn họ, nếu như có thể chiêu mộ được các anh tài vào trường học, đối với trường học điểm số càng được đánh giá cao.

Mà nguyện vọng của Duy Y không điền bất cứ trường học nào.

Thật ra thì cô đã chọn xong trường để học, một trường đại học ở Mỹ, thư chấp nhận đã được gửi đến, còn chờ cô nhập học nữa thôi.

Kiều Y cùng Ngô Soái cũng mừng thay cô nhưng là nguyện vọng không thể bỏ trống mà nộp, vì vậy Kiều Y giúp cô điền đại học G, dù sao khi có thư chấp nhận chỉ cần viết giấy từ chối là được.

Nộp xong nguyện vọng, ba người lại đi dạo phố, buổi tối mới đi khách sạn tham gia tiệc sinh nhật.

51. Chương 51: Bị Say

Duy Y cùng Kiều Y đi mua đồ, bởi vì hôm nay là sinh nhật Kiều Y, mẹ Kiều cố ý đưa cô đi mua đồ cùng làm tóc.

Duy Y vẫn ở bên ngoài, làm cho không ít người chú ý, mẹ Kiều nhìn hai cô nhóc đều đắc ý, dù sao hôm nay là sinh nhật lớn nhất.

Cuối cùng mẹ Kiều đưa cho Duy Y một chiếc váy trắng, nói là hôm nay là trường hợp đặc biệt phải ăn mặc đẹp một chút.

Buổi tiệc rất cuộc bắt đầu, khách mời tham gia tiệc quả thật rất nhiều, phần lớn không phải là người mà họ quen, Kiều Y vừa nhìn thấy cảnh tượng này không vui cho lắm. Chỉ chiêu đãi các bạn học của cô một khu vực riêng, nhưng không lâu sau mẹ Kiều tới nói là muốn đưa cô đi giới thiệu với mọi người, Kiều Y bắt đắc

đi không thể làm gì khác hơn là đi cùng. Còn lại Duy Y, Ngô Soái, Tiểu Cương còn có một bạn nữ tương đối thân với bọn họ.

Theo bản năng, tầm mắt Duy Y tìm kiếm bóng dáng mà cô không thấy Kiều Ngự Diễm. Bữa tiệc thật lớn, Duy Y nhìn chung quanh cũng không thấy hấn, không thể làm gì khác hơn là đi cùng Ngô Soái đi lấy đồ ăn.

Vừa đứng lúc gặp ba mẹ mình, chuyện xã giao cô không hiểu nhưng không nói chuyện với ba mẹ mấy câu, bọn họ đã đi. Mẹ Duy trước khi đi còn không quên dặn cô lúc về thì gọi mẹ cô rồi cùng về.

“Ai nha, mẹ đừng nói nữa lát nữa con cùng Ngô Soái về, ba mẹ cứ trở về đi!”

“Được rồi, được rồi, cứ chơi thoải mái nhưng không được chơi quá muộn!” Mẹ Duy dù sao cũng là làm bên giáo dục, bà thường đi chơi với học sinh, tự nhiên biết lúc này là lúc con gái không nghe theo, nếu càng nói nhiều, cô bé sẽ càng nói nhiều hơn, không bằng để cho con bé chơi chán rồi về nhà giáo huấn cô sau!

Những đứa trẻ ở chung một chỗ luôn không thích sự quản lí của người lớn.

Nhưng mẹ Duy nào biết, tối nay nhất định Duy Y không thể về, cho đến lúc kết thúc bữa tiệc, Ngô Soái cho rằng cô về cùng người nhà, mà người nhà lại cho rằng cô ở chung một chỗ với Ngô Soái.

Cầm đồ ăn, Ngô Soái cùng Duy Y trở về chỗ ngồi, mấy người ngồi nói chuyện rất náo nhiệt.

Cuối cùng đã tới tiết mục chính của bữa tiệc, Kiều Ngự Diễm nói mấy câu, ba Kiều cũng nói vài lời, sau đó chính là cắt bánh ngọt. Bạn học Duy Y cũng vừa đến đứng trước bánh ngọt ca hát.

Cuối cùng còn có khiêu vũ, Duy Y nghĩ Kiều Y thật là hạnh phúc.....

Biểu diễn chính là ba Kiều cùng với Kiều Y, nhảy được một nửa Denis cũng đưa mẹ Kiều vào sàn nhảy, sau đó trao đổi bạn nhảy với ba Kiều.

Trong lúc đó Duy Y rất cuộc nhìn thấy Kiều Ngự Diễm, giống như những thương gia khác, hấn chừng chặc trong đám người xã giao, loay hoay không nhìn thấy cô. Như vậy cũng tốt, hấn quên mình là chuyện tốt.

“Bọn mình cũng nhảy một điệu chứ?” Ngô Soái hỏi, năm lớp mười một cậu có tham gia sinh nhật Kiều Y nên biết, Duy Y cùng Ngô Soái cố ý đi học khiêu vũ, khi đó Kiều Y là cô giáo nhỏ của bọn họ.

“Được!”

Hai người đi vào trong đám người đang khiêu vũ, động tác có chút lạnh nhạt nhưng từ từ cũng có cảm giác. Sau khi nhảy xong hai người trở về chỗ ngồi, lại thấy chỗ đó một người không nên xuất hiện ở chỗ này Bạch Trạch Vũ.

“Anh Bạch Vũ? Tại sao anh cũng ở đây?”

“Anh là người của công ty Rayne nên cũng nằm trong danh sách được mời! Nhưng anh tới muộn, ha ha.....Duy Y, anh nhảy khá tốt, nhảy cùng anh một bài được không?” Bạch Trạch Vũ đứng lên, làm động tác mời, đó là muốn mời một người nhảy, xem ra anh Bạch Vũ ở Anh học được rất nhiều điều, đó không còn là anh Bạch Vũ hay chọc cô nữa.

“Đó là niềm vinh hạnh của em!” Duy Y có chút đỏ mặt, đặt tay nhỏ bé lên bàn tay to lớn của Bạch Trạch Vũ, bước lên sàn nhảy.

Mà mới vừa vào Kiều Y cùng Ngô Soái trêu nói “Bạn xem bạn xem, nhìn bạn ấy sướng như vậy.....” Kiều Y nhìn dáng vẻ xấu hổ của Duy Y chọc vui mấy bạn học.

“Hai người không phải ganh tỵ, nếu không phục thì bạn cũng tìm một người đi, dù sao mình cũng là sinh viên đại học!”

“A, mình không phải Duy Y, thậm chí lâu như vậy, rốt cuộc cũng như hoa nở rộ rồi! Hi hi.....” Kiều Y nhìn hai người đang khiêu vũ thật vui, rốt cuộc Bạch Trạch Vũ đã về giờ chỉ còn thổ lộ mà thôi.

Nhưng mà cũng kỳ quái, bọn họ thi tốt nghiệp đã lâu như vậy, tại sao cô ngốc này đến bây giờ vẫn chưa thổ lộ. Thật là hoàng đế không vội thái giám đã gấp.

Kiều Y thì vui cho bạn, bên kia anh trai cô Kiều Ngự Diễm thì sắc mặt lại âm trầm đến đáng sợ.

Hai người ôm nhau thân mật, nhảy múa trong sàn nhảy, không biết đang nói chuyện gì, miệng Duy Y khẽ cười thỉnh thoảng chu mỏ như phản đối, làm nũng, cô chưa từng như vậy đối với mình.

Cầm cái ly đang nắm chặt trong tay đặt lên bàn, không để ý tới người đang nói chuyện với mình, xoay người quay trở lại khách sạn đặt một phòng để nghỉ.

Nhảy xong một điệu, Bạch Trạch Vũ vốn dĩ muốn nhảy với Duy Y thêm một lát, không ngờ một đồng nghiệp của mình tìm đến, bảo là muốn giới thiệu hẳn với một người.

Duy Y đang muốn về chỗ ngồi, chạm tới một cô gái tao nhã đứng trước cô.

“Xin hỏi cô là Duy Y sao?” Người đẹp cao gầy chủ động nói chuyện với Duy Y, dáng dấp của người con gái này giống Phổ Thụy, thân hình cân xứng hấp dẫn, một bộ quần áo màu trắng eo cao tinh xảo, tóc vấn lên cao, nhìn qua vô cùng hấp dẫn. Trong tay cầm hai ly sâm banh.

“Vâng, là tôi, xin hỏi cô là?” Duy Y có chút không hiểu nhìn người cô gái trước mắt, khí chất hơn người, cô đang ảo tưởng tương lai mình sẽ mặc như thế, vô cùng dự hoặc.

“Không biết cô còn nhớ Cát Phàm không?”

“Cát Phàm?” Duy Y nghiêm túc nhìn cô gái, cô làm sao có thể quên Cát Phàm, bởi vì mình, thiếu chút nữa cuộc sống của cậu ấy đã bị phá hủy, đến bây giờ cô vẫn còn cảm thấy áy náy, nhưng sau lại không tìm được Cát Phàm, liền hỏi Lâm Ưu Thần nhưng anh ấy cũng nói không biết Cát Phàm đi đâu.

“Cô là Phổ Thụy?” Cô gái xinh đẹp trước mặt chính là cô bạn con lai.

“Cám ơn cô còn nhớ tôi!” Phổ Thụy cười nhạt, đem ly sâm banh cầm trong tay đưa cho Duy Y. Động tác rất tự nhiên, Duy Y không nghi ngờ gì, thuận tay nhận lấy.

“Có thể sang bên kia nói chuyện với tôi một chút không?” Phổ Thụy chỉ về phía sân cỏ có đài phun nước nhỏ.

Bên ngoài tương đối yên tĩnh, cũng rất ít người, rất thích hợp để nói chuyện.

Từ khi làm cho Cát Phàm đau lòng, Duy Y cũng muốn biết tình trạng của Cát Phàm gần đây thế nào, vì vậy đi cùng Phổ Thụy ra ngoài.

Ngồi ở bàn tròn bên ngoài, Phổ Thụy dường như có rất nhiều cảm xúc, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ sâm banh, tựa lưng vào ghế dựa “Chỗ này không tệ, có thể làm cho người ta thoải mái! Cô nhìn thử xem!”

Phổ Thụy thực sự quá đẹp, động tác uống rượu cũng thực sự hoàn mỹ, Duy Y cũng học bộ dáng của cô, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu nhỏ.

Mùi thơm ngào ngạt, hương vị đậm đà theo đầu lưỡi trượt vào, trong nháy mắt làm cho cô cảm giác nhẹ nhõm cùng lưỡi biếng.

“Cát Phàm dạo này vẫn tốt chứ?”

“Tôi không biết anh ấy có khỏe không, một năm trước hai chúng tôi đã chia tay. Sau đó anh ấy lại chuyển sang Úc, chúng tôi không liên lạc với nhau. Cô không muốn biết tại sao chúng tôi chia tay sao?”

“Tại sao?” Duy Y cảm thấy rượu này uống rất ngon.....vì vậy lại uống hai ngụm nhỏ.

“Ha ha, thật ra thì tôi cũng không thích anh ấy, ban đầu quán lấy anh ấy cũng là có lý do!”

“Ra là như vậy! Bởi vì cô là người của anh Kiều chứ gì?” Chính tai nghe cô ấy nói ra, mình cảm thấy khó chịu.

“Cô là một cô gái thông minh cũng là một cô gái may mắn!”

“Tôi không phải, tôi cảm thấy mình không may mắn như vậy một điểm cũng không.....” Đột nhiên Duy Y cảm thấy đầu thật nặng, một hồi liền ngất xỉu “Sao tôi lại chóng mặt như vậy.....”

Cố gắng gõ gõ cái đầu nhỏ nhưng càng cảm thấy nặng hơn.

“Có thể là cô uống say rồi, tôi đỡ cô về!”

“Được.....” Có lẽ cô không uống được rượu sâm banh, Phở Thụy đến gần đỡ cô lên, nhưng vào lúc này Duy Y đã hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê, cả người nhũn ra dính vào người Phở Thụy, ly rượu trong tay rơi xuống bãi cỏ.....

Mà trước cửa sổ trong khách sạn, nơi đó có một người đàn ông cao lớn, nhìn tất cả im lặng xoay người trở về bữa tiệc.

52. Chương 52: Buổi Tối Nguy Hiểm

Không biết qua bao lâu, Duy Y mới từ từ tỉnh lại.

Đây là chỗ nào? Căn phòng có chút mờ ảo, chỉ mở một cái đèn nhỏ chỗ đầu giường.

Mặc dù trong phòng hơi mờ ảo lại có thể nhìn ra bố cục căn phòng, cửa sổ sát đất thật to. Có thể nhìn cảnh đêm bên ngoài, chỗ này nhất định là lầu cao nhất, nhìn ra xa nhất định rất đẹp, chỗ này sắp xếp tương đối nam tính.

Cảm giác có chút lạnh lẽo, không khỏi làm cô nhớ đến Kiều Ngự Diễm, cách bố trí căn phòng cùng với phong cách của hắn rất hợp. Trời ạ, sao cô lại nghĩ đến hắn chứ.

Nhớ vừa rồi mình còn ở chung một chỗ với Phở Thụy cho nên phải là cô đưa mình đến đây chứ? Đây là khách sạn sao? Cảm giác hình như không giống.....

Duy Y muốn đứng dậy lại phát hiện ra mình một chút sức lực cũng không có, giống như mới tỉnh dậy vào lúc sáng sớm nhưng cảm giác lại nghiêm trọng hơn. Cánh tay chống lên thân thể để đứng dậy nhưng lại rơi trở lại giường.

Duy Y luống cuống, một cơn co giật truyền khắp thân thể, tại sao cơ thể mềm nhũn, lực chống đỡ cơ thể cũng không có? Thử mấy lần đều không được, chẳng lẽ là ngộ độc rượu sao?

Nhìn một chút bộ váy màu trắng còn mặc trên người, vẫn tốt vẫn tốt!

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, cảm giác có người vào phòng, nhưng ở góc độ của Duy Y không thể thấy được người ngoài cửa, bởi vì cách một tấm kính.

Duy Y lần nữa chống cơ thể dậy, lần này nghiêng người dựa vào giường, cô vẫn chưa ý thức được nguy hiểm đang tới gần.

Đột nhiên căn phòng sáng choang, rốt cuộc Duy Y nhìn rõ căn phòng, thậm chí có mấy phần quen thuộc.

Sau đó có người đi về phía mình, thế nào lại là Kiều Ngự Diễm?(Sau hai năm Duy Y không còn gọi hắn là anh Kiều nữa)

Trên cơ thể người đàn ông còn mặc nguyên tây trang lúc dự tiệc, chân đi dép giống như là mới về đến nhà.

Mặt hắn có vẻ mệt mỏi giống như uống rất nhiều. Nhìn thấy Duy Y trên giường đã tỉnh, đi về phía cô, tay bắt đầu cởi áo khoác của mình, kéo cà vạt, đem áo khoác tùy ý nhét vào ghế sa lon.

“Y Y tỉnh rồi hả? Xem ra thuốc rất nhẹ!” Người đàn ông ngồi vào bên cạnh Duy Y, khẽ cười nói. Ánh mắt nhìn Duy Y mê ly không dứt.

“Anh nói cái gì?”

Trên cơ thể người đàn ông đều là mùi rượu, lao thẳng về phía Duy Y, cô không thích nhất chính là mùi rượu trên cơ thể. Nhưng người cô một chút hơi sức cũng không có, muốn cách xa hắn một chút, cũng không có lực. Cô có chút luống cuống nhưng không dám biểu hiện trước mặt hắn. Hắn là người đàn ông rất khó nắm bắt.

Mặc dù cơ thể toàn mùi rượu nhưng vẻ mặt vẫn thanh tỉnh.

Đột nhiên hấn vươn tay ôm cô vào trong ngực, mang theo môi mỏng còn vương mùi rượu ấn xuống đôi môi cô, không nói tiếng nào chỉ có bá đạo xâm chiếm, đôi môi nóng bỏng giống như đã đốt lâu lắm rồi. Giống như lang sói, không để cho cô bất kỳ cơ hội chạy trốn nào, cuốn lười cô thật sâu.

Cơ thể mềm mại trong ngực làm hấn điên cuồng.

Biết cô toàn thân vô lực không cách nào phản kháng. Hấn đem cô không cách nào phản kháng ra tùy ý dùng, tự nhủ với mình là cô nguyện ý ở cùng mình.

“Ngô.....” Duy Y cảm thấy muốn ngất xỉu nhưng ý thức được gì ra sức giùng giởng, nhưng tất cả phản kháng cũng không đánh nổi cánh tay lực lượng của hấn, cánh tay cách giữa hai người không thể làm gì được.....

Người đàn ông hôn dờn đến vành tai cô, mãnh liệt dứt.

Đôi tay đã vén chiến chần đắp trên người Duy Y ra, một tay đè ép thân thể cô về phía mình, một tay khác luồn vào dưới váy cô.....

“Không muốn.....Anh Kiều, không nên như vậy.....Ngô.....” Duy Y gấp đến độ muốn khóc nhưng cô không thể phản kháng chỉ có thể cầu xin hấn.

“Y Y, em là của anh.....” Âm thanh truyền đến bên tai, người đàn ông bắt đầu bị lạc, hấn nghĩ muốn nhiều hơn, nhiều hơn.....

Bàn tay ý loạn tình mê vuốt ve làn da trơn mềm bên trong quần. Vẫn chưa ngừng hôn, từ môi đến gương mặt, vành tai rồi đường cong dịu dàng của cái cổ

Đột nhiên người đàn ông khê đẩy cô ra, mà Duy Y một chút lực phản kháng cũng không có. Đứng dậy cởi bỏ áo sơ mi trắng, vứt loạn xạ sang một bên. Thân hình cao lớn, hoàn mỹ hiện ra trước mặt Duy Y.

Duy Y càng thêm hoảng sợ, càng không ngừng lui về phía sau, nhưng đã nằm sát thành giường rồi không có đường lui.

Lúc này, điện thoại cầm tay của người đàn ông vang lên, hấn liếc nhìn Duy Y, lại liếc nhìn điện thoại di động, cầm lên đi tới bên cửa sổ nghe, lúc nghe điện thoại thì thoáng còn quay lại nhìn Duy Y.

Thừa lúc này, Duy Y định đứng dậy rời đi nhưng cô phát hiện mình lực bất tòng tâm.

Người đàn ông nghe xong điện thoại, trở lại bên giường, một tay lật người Duy Y trở lại trên giường, Duy Y càng thêm hoảng sợ “Anh Kiều, cầu xin anh đừng như vậy.....”

“Y Y ngoan, chờ anh!” Gương mặt người đàn ông lạnh lùng, bất kể tiếng cầu xin thăm thương của cô. Sau khi giúp cô dán chần, ấn xuống một nụ hôn trên gương mặt đang hoảng sợ của cô, Kiều Ngự Diễm xoay người vào phòng vệ sinh.

Âm thanh tắm rửa truyền tới, Duy Y sợ nắm bàn tay nhỏ bé, trong lòng sợ hãi không thôi, cô nghĩ lúc này nên rời khỏi đây, bất kể là chỗ nào, cô không muốn ở chung một chỗ với hấn.

Có lẽ là sợ bị phạt, có lẽ thuốc bắt đầu tiêu tán dần, Duy Y có thể động đậy cơ thể, nhưng mà đi chưa được hai bước, hai chân không thể chống đỡ nổi sức nặng của cơ thể mà té lăn xuống đất, cô lại lần nữa cố sức đứng lên, từ từ bám vào tường đi đến cạnh cửa.

Bây giờ có ai biết cô sợ như thế nào? Muốn khóc, muốn gọi giúp đỡ, muốn rời khỏi nơi này, muốn rời khỏi người đàn ông này.

Cô không muốn, trong hai năm hấn đối xử tốt với cô như vậy, dịu dàng như vậy, nhưng đảo mắt lại muốn dùng sức với mình.....

Mở cửa, Duy Y vừa mới đi được hai bước, lại té trên hành lang.

Thì ra đây là nhà Kiều Ngự Diễm, cô từng đi theo Kiều Y đến đây chơi, đây là một tòa lâu đài nhỏ, phía trên là tầng của người ở, phía dưới là thư phòng, phòng khách còn có phòng bếp với các thiết bị hào hoa. Duy Y làm sao có thể quên.

Nhưng mà bây giờ ai có thể đến giúp cô không?

Cô chỉ mới đi một đoạn ngắn, cả người đều là mồ hôi, kiệt sức!

Duy Y đang khóc ở hành lang thì dưới lầu có người mở cửa, thì ra là Kiều Y về.

Ba năm cấp ba tới nay, Kiều Y vẫn ở đây, bởi vì gần trường học. Mà sau khi thi đại học xong cô cũng đã chuyển đồ về nhà ba mẹ. Hôm nay bởi vì đi chơi quá muộn, vì vậy liền nói lái xe đưa về đây.

Mà Kiều Y vừa mới lên lầu, liền nhìn thấy Duy Y té trên hành lang không bò dậy nổi.

“Duy Y? Sao bạn lại ở đây?” Kiều Y vội bước lên trước đỡ cô dậy, phát hiện ra cô một chút sức lực cũng không có, cả người tê liệt ngã xuống ngay bên cạnh mình.

“Kiều Y, cứu mình.....Dẫn mình rời khỏi đây, mau.....”

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Kiều Y nóng nảy, nhìn Duy Y đang tựa vào người mình, đầu óc hỗn loạn, hoàn toàn không biết chuyện gì. Tại sao Duy Y lại trở nên như thế này, rõ ràng cô phải ở chung một chỗ với Bạch Trạch Vũ mới đúng, mà lúc này cô lại té ở cửa phòng anh trai.....

Đúng lúc này, Kiều Ngự Diễm từ bên trong đi ra ngoài cửa, trên người chỉ quấn một cái khăn tắm, bộ dáng mới vừa tắm xong.

Kiều Ngự Diễm nhìn Kiều Y đang ôm Duy Y, ánh mắt không khỏi lạnh băng “Đưa cô ấy cho anh!”

Kiều Y còn chưa rõ tình huống thế nào. Duy Y trong ngực đã bị Kiều Ngự Diễm ôm mất.

“Không cần, Kiều Y cứu mình.....” Duy Y không muốn đi, nắm chặt quần áo Kiều Y nhưng cô đánh không lại sức của Kiều Ngự Diễm.

“Anh, tại sao.....” Đôi mắt Kiều Y mở to trơ mắt nhìn Duy Y bị anh trai ôm về phòng, nói không nên lời.

53. Chương 53: Đêm Đáng Sợ

Kiều Y không biết phải làm gì, sợ chạy về phòng, khóa cửa lại.

Vô hồn ngồi bên mép giường, sững sờ nửa phút mới muốn tìm người, nhưng cô nên gọi điện thoại cho ai đây? Đúng rồi, Denis, chỉ có anh ấy mới khuyên được anh trai.

“Alo, Denis, anh mau đến đây, anh trai, không, là Duy Y đã xảy ra chuyện! Cầu xin anh mau đến đây.....” Giọng Kiều Y nức nở.

“Bảo bối, đừng nóng vội đừng nóng vội, từ từ nói, là anh trai em xảy ra chuyện hay Duy Y xảy ra chuyện?”

“Là anh trai, anh ấy ôm Duy Y về phòng, toàn thân Duy Y một chút sức lực cũng không có, anh trai không thể đối với cô ấy như vậy, Duy Y sẽ hận chết em.” Kiều Y vừa mới nói xong, đối phương không có động tĩnh gì, vẫn còn có âm thanh nhưng vẫn lẳng lặng không nói.

“Bảo bối, bây giờ em đừng hoảng hốt, em xuống lầu chờ anh, anh lập tức đến!” Denis đang do dự, hẳn biết chuyện này, hiện tại Kiều Y kêu sự giúp đỡ của mình, hẳn sẽ giúp cô sao?

Duy Y không ngừng giùng giàng nhưng tránh không được lực cánh tay của người đàn ông.

Kiều Ngự Diễm khẽ đặt cô trên giường, thấy cô bởi vì giãy giụa mà mồ hôi đầm đìa, khuôn mặt đỏ bừng không thôi.

“Y Y em thật không ngoan!” Thanh âm dịu dàng cùng khàn khàn với kích tình. Ngồi ở mép giường cúi nhìn hành động giãy giụa cật lực của cô.

“Van xin anh, bỏ qua cho em đi! Người trong lòng em từ trước đến nay không phải là anh, vì sao lại đối xử với em như vậy?” Duy Y nằm trên giường, người đàn ông chống trên người cô, chỉ là hai tay chống ở bên cạnh cô làm cho cô sợ hãi.

“Tại sao lại đối xử với em như vậy? Hơn hai năm rồi, em vẫn không rõ lòng của anh sao? Hai năm nay anh yên lặng bên em, chờ em lớn lên, anh không ép em, hy vọng em có thể từ từ cảm nhận được tâm ý của anh, nhưng em thì sao? Bạch Trạch Vũ quay về, em thay đổi hoàn toàn, tất cả đều đặt trên người hấn. Em đi du lịch về, anh liền đi gặp em anh cho rằng em mua món quà kia là tặng cho anh, nhưng mà khi anh xoay người đi, em liền đem tặng cho hấn. Rồi cuộc em xem anh là gì? Kiều Ngự Diễm anh đây chưa từng phải hạ mình đối đãi một người như vậy, em lại đem tâm ý của anh đạp dưới chân, nhìn cũng không nhìn một cái, em.....thật đáng chết!” Kiều Ngự Diễm nắm cằm của cô, cưỡng bách cô nhìn mình, dù là hôm nay cô có rơi thêm nhiều nước mắt hay không hấn tuyệt đối cũng sẽ không dừng tay.

“Tĩnh lại đi, sẽ không ai cứu em đâu! Hôm nay em sẽ trở thành người phụ nữ của anh!”

Một nụ hôn cường bạo ấn xuống, lúc này trên người hấn không còn mùi rượu nữa mà là mùi sữa tắm mát mẻ.

“Không.....” Toàn bộ âm thanh phản kháng bị nuốt vào trong miệng, Duy Y bởi vì lời nói của hấn mà luống cuống, lần này là hấn làm thật, làm sao bây giờ.....

Bàn tay bé nhỏ cố gắng đẩy người đàn ông trên người ra, nhưng một chút hơi sức cũng không có, bàn tay phản kháng ngược lại bị hấn bắt được đặt trên đỉnh đầu, hơi thở của người đàn ông không ngừng phả vào người cô, núm hoa trước ngực bị một bàn tay chiếm cứ, không ngừng vuốt ve.

Khuất nhục chiếm cứ tim cô nhưng cô vô lực chỉ là không ngừng rơi nước mắt.

“Van xin anh đừng như vậy.....A.....” Xoạt một tiếng, chiếc váy màu trắng đã bị xé một đầu vai, người đàn ông hôn dời đến nơi đó, một tay khác nâng vạt áo Duy Y lên “Y Y, em là của anh.....” Bên dưới hấn bắt đầu có cảm giác, thân thể không ngừng đòi hỏi cơ thể mềm mại của cô.....

Lại xoạc một tiếng, đầu vai còn lại chiếc váy cũng bị xé, bờ môi ấm áp của người đàn ông liền chiếm đóng.

Bàn tay đầy lửa nóng từ từ dò xuống, dễ dàng đem chiếc váy trắng kéo rơi vút xuống đất, bây giờ chỉ người cô chỉ còn quần áo lót nhỏ, kích thích bản năng nguyên thủy của người đàn ông.

Người đàn ông đứng dậy đem khăn tắm quấn quanh người mình kéo xuống, áp thật chặt vào người cô.

“Y Y, đừng khóc, anh sẽ yêu em thật tốt!” Giọng nói êm ái không ngăn được nước mắt cô, quay đầu không muốn nhìn hấn. Lần này, cô hoàn toàn vô dụng, rất tuyệt vọng.....

“A! Thật đau.....” Hấn thử tiến vào cấm địa của cô, đem thân thể cô cố định chặt chẽ dưới cơ thể mình, không ngừng hôn cô. Hấn muốn để cho cô cảm nhận được sự nhiệt tình của hấn, muốn cho cô biết ai mới là người đàn ông của cô.....

Cho nên cho cô uống thuốc, không phải xuân dược cũng không phải thuốc mê, chỉ là thuốc làm cho cô tạm thời mất đi năng lực chống cự.....

Một đêm này, không biết hấn muốn cô bao nhiêu lần, đây là lần đầu tiên hấn sung sướng như thế, ba năm, hấn đối với bất kỳ phụ nữ nào cũng không có cảm giác, có lần hấn cho là mình có vấn đề, nhưng mỗi lần lúc ở chung với cô, hấn đều muốn cô nhưng chỉ là hấn cố nhịn.

Hấn đã từng nói đợi cô mười tám tuổi, nhưng thời gian chưa tới, hấn liền.....

Nhìn cô gái bé nhỏ mặt muốn chết, cô lặng im nằm trong người hấn, toàn thân không mặc gì, hấn có thể cảm nhận được là da trắng nhẵn của cô trong chăn, bàn tay trong chăn không an phận vuốt ve lưng cô, từ từ trượt.....

Hấn lại muốn! Nhưng cô đã mặt chết, không chịu nổi giày vò nữa.

Đem người con gái trong ngực ôm chặt hơn, làm tiêu điểm lửa đang rừng rực cháy trên người.

Ngày hôm sau, Duy Y rất cuộc tỉnh lại, nhưng cô lại không biết mình đang ở đâu, đầu óc trống rỗng. Mặc dù đèn trong phòng sáng, nhưng cô lại không biết đang là ban ngày hay buổi tối.....

“Tĩnh rồi sao?”

Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của đàn ông làm cô tỉnh lại, quay đầu, cô nhìn thấy Kiều Ngự Diễm toàn thân không mặc quần áo nằm bên cạnh cô, mà mình đang nằm trên cánh tay hắn, trong chăn một tay khoác lên hông cô, nhẹ nhàng vuốt.

Tất cả giống như bị lãng quên giờ lại tìm về trong đầu cô, từ lúc uống ly rượu của Phở Thụy đến hắn cưỡng bách mình.....

Giật mình ngồi dậy, Duy Y kéo chăn không ngừng lui về phía sau, hoảng sợ nhìn hắn “Anh đừng qua đây!” Giọng nói nức nở.

“Hiện tại tránh cũng không kịp rồi! Vẫn là ngoan ngoãn tiếp nhận thực tế đi!” Giống như biết trước được phản ứng sau khi tỉnh lại của cô, nhưng khi đối mặt vẫn bị phản ứng của cô làm đau lòng.

“Anh.....Anh không phải là người! Anh.....” Duy Y còn muốn mắng nhiều hơn, nhưng cả người không thoải mái, nhất là nơi đó, hai chân tê rần.....

Không để cho cô có cơ hội mắng người, Kiều Ngự Diễm với tay kéo cô lại đè ở phía dưới “Em dám mắng anh một câu nữa, anh liền muốn em ngay lập tức!” Lời hắn uy hiếp sau khi nói ra dễ dàng ngăn được âm thanh của cô.

Tuy nhiên làm cho cô ủy khuất, mím môi, trong mắt mang theo hận, nước mắt không ngừng rơi xuống, làm hắn đau lòng.

“Y Y đừng khóc, mọi chuyện sẽ tốt, chờ em mười tám tuổi, anh sẽ đến cầu hôn với ba mẹ được không? Đừng khóc, anh không phải là người không chịu trách nhiệm.....”

“Không cần, không muốn, em không muốn kết hôn với anh, em không muốn.....”

Người đàn ông nhẹ nhàng hôn lên nước mắt cô, êm ái nói “Vậy em muốn như thế nào?” Hắn nghĩ muốn trấn an tâm tình của cô, có lẽ mình làm hơi quá.

“Em chỉ cầu xin anh đừng quấy lấy em nữa, cách xa em một chút.....” Duy Y tức giận rống to, nói ra ủy khuất của mình.

Cách xa cô một chút? Sau đó để cho cô có đôi có cặp với Bạch Trạch Vũ sao?

“Em đừng mơ tưởng, anh nói cho em biết, Duy Y đời này em đừng mơ tưởng thoát khỏi anh. Anh quên, muốn cho em xem một thứ!”

Vốn dĩ hắn không muốn làm lớn chuyện, là cô buộc hắn.....

Nghiêng người, cầm điều khiển trên đầu giường ấn một cái.....

Màn ảnh TV cuối giường xuất hiện một hình ảnh không thể tưởng tượng nổi.

54. Chương 54: Làm Sao Bây Giờ

Chỉ thấy trên màn hình TV khủng lồ xuất hiện hai cơ thể quấn lấy nhau trên giường rộng lớn, Kiều Ngự Diễm đè thật chặt trên người cô, hình ảnh hắn từ từ tiến vào cơ thể cô.....

“Cầu xin anh đừng mở nữa, không cần mở nữa.....” Duy Y gần như rống lên, dùng cách này để ngăn lại nước mắt.

“Không biết đoạn phim này nếu bị truyền ra ngoài thì hậu quả sẽ thế nào?” Người đàn ông hơi hột nói, tắt TV theo ý cô.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Mang theo ánh mắt thống hận nhìn hắn, nỗi thống hận của Duy Y không thể diễn tả bằng lời.

“Y Y, em biết tấm lòng của anh đối với em đến bây giờ vẫn không thay đổi! Anh chỉ muốn em ở lại bên cạnh anh.....vĩnh viễn.....” Sau khi nói hần hôn đôi môi sưng đỏ của cô.

Làm sao Duy Y biết hần sẽ không để cho bất cứ kẻ nào có cơ hội xem đoạn phim này, không ngờ vào lúc này đoạn phim đó lại có giá trị lợi dụng.

Hần yêu cô, yêu đến điên cuồng, yêu đến biến thái, yêu không từ thủ đoạn cho dù là cô hận mình, ít nhất cũng có cảm giác.

Cho nên hần dùng thủ đoạn xấu xa nhất để có được cô, hần không sợ rằng cô sẽ sợ mình, chỉ sợ không giữ được cô. Bất luận là thủ đoạn gì, hần đều không so đo.....

Duy Y chất lặng mặc cho hần hôn mình, bàn tay kia không chút kiêng kỵ chiếm đóng cơ thể cô.....

Cuộc đời của cô đã từng có rất nhiều hào quang chiếu sáng nhưng hôm nay lại là một mảnh tối đen.

Sáng sớm Kiều Y về nhà, cũng chính là nhà Kiều Ngự Diễm.

Đêm qua bị cô bắt gặp chuyện kia, cô vốn muốn gọi điện thoại tìm Denis giúp đỡ, nhưng cô chờ đến khi Denis đến không phải là giúp mình, không chỉ như thế mình còn bị hần mạnh mẽ đem đi.

Cả đêm đó, cô ở trong nhà Denis, cả đêm không yên ổn.

Denis nói cho cô biết tất cả mọi chuyện giữa anh trai và Duy Y trong suốt hai năm qua, cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hai người thân nhất bên cạnh mình xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô một chút cũng không biết.

Khó trách Duy Y có một đoạn thời gian không bình thường như vậy, thì ra là bởi vì anh trai.....

Nghe Denis kể chuyện, hình như Denis cũng không đồng ý cách làm của anh trai.

Cũng đúng, ai sẽ đồng ý cách làm của anh trai chứ? Mặc dù mình là em gái nhưng Duy y lại là bạn thân nhất của mình. Tại sao anh ấy có thể đối xử với Duy Y như vậy, nếu thật sự thích Duy Y, có thể theo đuổi bình thường, tại sao lại bức cô ấy đến tình cảnh này?

Mà mình thì thế nào? Luôn vui vẻ, hạnh phúc trước mặt Duy Y, rõ ràng cô ấy có lý do để hận mình, nhưng cô ấy lại không nói gì.

Rõ ràng hai người là bạn thân, bị anh trai ức hiếp như thế tại sao không nói cho cô biết.....Duy Y cái con bé gốc ghêch này.

Biết tình hình Duy Y rất nguy hiểm, cô cầu xin Denis đến ngăn anh trai lại nhưng Denis nói không thể làm gì, hần dù sao cũng là bạn của anh trai cô.....

“Kiều Y, em không hiểu anh trai em, nếu như hôm nay hần không chiếm được, ngày mai sẽ có rất nhiều người bị ảnh hưởng, giống như ba của Duy Y, Bạch Trạch Vũ, em tốt nhất nên tin tưởng anh trai em có bản lĩnh này, bởi vì hần không chế Duy Y không phải mới chỉ ngày một ngày hai.....”

“Anh gạt em, anh trai không phải người như vậy!” Ngay lập tức cô quát Denis, nhưng Denis chỉ đưa tay ra ôm cô, để cô khóc thật lâu, thật lâu, cô không hiểu tại sao mình lại đau lòng như vậy, nhưng trong lòng thật khổ sở.....

Làm sao cô đối mặt với Duy Y đây?

Sáng sớm, Denis còn chưa rời giường cô đã chạy vào phòng hần lôi dậy. Lúc về đến nhà, phát hiện ra Duy Y cùng anh trai đang ăn sáng.

Anh trai còn có biểu hiện như vậy, mà Duy Y, nhìn qua có chút mệt mỏi, giống như vô hồn, nhìn thấy cô đi vào, cô ấy cũng chỉ yếu ớt cười với cô, lại tiếp tục ăn sáng.

Duy Y mặc quần áo của cô, vậy tối hôm qua.....

Nghĩ đến đây, Kiều Y cảm thấy vô lực, tâm thật đau. Sức lực đi về phía Duy Y cũng không có. Ngày hôm qua Duy Y cầu xin mình giúp đỡ, nhưng mình.....

Khó trách Duy Y nghĩ muốn ra nước ngoài học, khó trách cô muốn rời khỏi thành phố G, ngay lập tức cô liền hiểu, Duy Y ngàn vạn lần chờ Trạch Vũ ca về nước, tại sao bây giờ lại muốn rời đi?

“Duy Y, mình đưa bạn về!” Kiều Y đi đến phòng ăn kéo Duy Y không có chút sức lực, mà Kiều Ngự Diễm ngồi trước mặt không có bất kỳ động tác gì nhìn bọn họ.

Duy Y bất động, tay bị Kiều Y kéo mấy cái cũng không đứng dậy. Kiều Y nhìn ra, Duy Y không dám động dậy, chỉ nhìn ánh mắt anh trai, giống như chờ hần đồng ý, anh trai không lên tiếng, cô ấy không dám đi.

“Anh trai, anh thật quá đáng, bất kể như thế nào, em muốn đưa Duy Y đi!” Kiều Y cắn tức nhìn anh trai mình, đây là lần đầu tiên, cô dám thẳng thắn chống lại anh trai như vậy. Rõ ràng đang qua lại với chị Sultana, sau lưng lại tổn thương Duy Y như vậy, cô không dám tin nhân cách anh trai mình lại như vậy.

“Y Y, uống xong sữa tươi rồi về!” Kiều Ngự Diễm mở miệng, cũng không phải nói với Kiều Y.

Duy Y cũng không nói gì, tránh bàn tay Kiều Y đang lôi kéo mình, cầm ly sữa trên bàn uống. Để cái ly xuống, nhưng vẫn không dám đi.

“Đi về đi, buổi tối sau khi tan làm anh sẽ đến tìm em!”

Được sự đồng ý của người đàn ông, Duy Y mới đứng dậy đi cùng Kiều Y.

Lúc ra cửa, Kiều Y quay đầu nhìn lại phòng ăn một cái, Denis đã ngồi ăn sáng bên cạnh anh trai.

Cô phát hiện ra mình sai lầm rồi, bắt đầu từ tối hôm qua, cô không nên tới tìm Denis giúp đỡ, rõ ràng là Denis với anh trai cũng một phe. Cô sai lầm rồi, là cô phá hủy Duy Y.....

Ra khỏi cửa, Duy Y không có dừng lại, chỉ lẳng lặng đi trên đường như vậy, Kiều Y không dám quấy rầy cô, chỉ đi cùng cô như vậy, đi qua vài con phố mới về đến nhà Duy Y.

Ba Duy đã đi làm, vừa đúng lúc mẹ Duy Y được nghỉ, nên ở nhà nghỉ ngơi.

Nhìn thấy Duy Y trở về với Kiều Y, cũng không nghi ngờ gì, cho rằng tối hôm qua Duy Y ở chugn với Kiều Y. Dù sao lúc trước họ thường như vậy. Mẹ Duy vội vàng đi ra ngoài giống như hẹn với học sinh đi ăn uống.

Duy Y liền vào phòng lấy quần áo rồi vào nhà vệ sinh, ở bên trong tắm, hơn một tiếng vẫn không thấy ra ngoài, Kiều Y biết chuyện gì xảy ra. Nhưng cô không nói ra, cô cũng không biết làm thế nào mở miệng.

Dù sao mình cũng là bạn thân nhất của cô ấy, đừng phải chuyện như thế này, đúng lý ra cô nên nghĩ biện pháp, nhưng chính anh trai cô lại làm cho cô ấy tổn thương. Cho nên rất lung tung.....

Đứng trước cửa phòng vệ sinh, Kiều Y nhẹ nhàng gõ cửa, thấy bên trong không có động tĩnh, cô tựa vào cạnh tường “Duy Y, mình với bạn đi báo cảnh sát đi!”

Mặc dù Kiều Ngự Diễm là anh trai mình, rõ ràng lớn hơn Duy Y, nhưng lại làm ra chuyện như vậy, bản thân cô cảm thấy trăm ngàn lần có lỗi với Duy Y.

Cô cùng Duy Y cùng nhau lớn lên, sáu năm, cô biết Duy Y thầm mến Bạch Trạch Vũ, những niềm vui của cô đều đến từ Kiều Ngự Diễm, chỉ nên hiện tại xảy ra chuyện như vậy, cô có thể hiểu được nỗi đau của Duy Y, giống như lúc mình chia tay với anh Ưu Thần.

Cửa phòng vệ sinh mở ra, Duy Y thay áo ngủ, không biết bên trong khóc bao lâu, mắt đỏ bừng, mặt cũng đỏ bừng, thấy Duy Y thê thảm như vậy, tâm Kiều Y cũng nện ngào.

Duy Y đi ra ngoài, ôm Kiều Y, khóc không ra tiếng nhưng cuối cùng cũng khóc lớn tiếng.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi Duy Y, là lỗi của mình, tất cả đều tại mình, nếu như mình không chạy trốn, bạn sẽ không xảy ra chuyện! Thật xin lỗi.....Chúng ta đi báo cảnh sát đi, mình đi nói cho ba mình biết, để ba làm chủ cho bạn, lấy lại công bằng cho bạn.....” Kiều Y vô nhẹ, vuốt lưng cô nói.

“Không, không cần.....Không thể báo cảnh sát, càng không thể nói cho người khác biết! Không thể để cho người khác biết.”

“Tại sao? Chẳng lẽ bạn sợ người ta biết?Anh trai mình quá mức như vậy, nhất định phải.....”

“Không, không cần, van xin bạn Kiều Y, trên tay anh ấy có hình ảnh ngày hôm qua, mình sợ.....” Duy Y khóc nhiều hơn, thẳng lời kéo tay Kiều Y, sợ cô ấy làm lớn chuyện. Duy Y không phải người nhất gan sợ phiền phức, thế nhưng cô thật sự sợ Kiều Ngự Diễm, có chuyện gì mà hấn không dám làm. Người nhà cô, công ty ba cô, sự nghiệp mẹ cô, anh Trạch Vũ, tất cả cô đều để ý, không thể để vì cô mà để bao nhiêu người gặp chuyện không may.....

“Anh trai.....Anh ấy còn có hình ảnh?” Kiều Y có chút không dám tin tưởng điều mình nghe được, cô vẫn cho rằng anh trai là một anh hùng. Ít nhất cũng là người có uy tín rất thành công. Nhưng tại sao lại dùng cách hèn hạ này đối xử với Duy Y.

Duy Y là bạn tốt nhất của cô!

“Ừ, anh ấy nói chỉ cần mình ngoan ngoãn ở bên cạnh anh ấy thì anh ấy sẽ không làm gì người nhà của mình còn có anh Trạch Vũ!”

“Nhưng mà bạn với anh Trạch Vũ làm sao bây giờ?”

“Kiều y, cầu xin bạn đừng nói, cầu xin bạn đừng nói! Mình muốn yên tĩnh một mình!”

Kiều Y không đi, chỉ lặng lặng ngồi trong phòng khách, mà Duy Y nằm ở trong phòng.....

55. Chương 55: Chiến Tranh Giữa Những Người Đàn Ông

Trong phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn Nam Cảng.

Duy Kiến Quốc đang tiếp hai vị phụ trách bên công ty Rayne ở Hoa Nam, trong đó có một người là người nổi tiếng trong giới kinh doanh ngài Jayson, ngài Jayson vốn dĩ là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, sau lại không biết vì sao lại hợp vào tập đoàn Rayne. Lại nói Duy Kiến Quốc với ngài Jayson có mối quan hệ sâu xa, mấy năm trước hợp tác qua mấy lần, thương trường không có bạn cũng không kẻ thù.

Một người khác là người mà Duy Kiến Quốc có nghĩ cũng không nghĩ đến Bạch Trạch Vũ, có tên là John. Cái tên tiếng anh này ông không ít lần ông nghe được từ bạn bè, khen có, than thở có, tuổi còn trẻ nhưng đã làm phụ trách công ty Rayne, trở thành trợ thủ của Jayson, nghe nói ở Anh rất được lòng ngài Terry, ngài Terry đồng ý cho về Trung Quốc để phát triển công ty.

Mặc dù tập đoàn Rayne ở Trung Quốc không có tiếng cho lắm nhưng ở Anh, Rayne là một trong ba gia tộc lớn nhất, còn có Hoàng Thất Anh, gia tộc đó rất thần bí, cho nên Rayne trở thành một lực lượng quan trọng không thể rung chuyển ở Anh.

Kể từ khi công ty của Duy Kiến Quốc được đưa ra thị trường, mục tiêu tiếp theo chính là chiếm lĩnh thị trường ở các quốc gia khác, nước Mỹ là địa bàn của tập đoàn Kiều Thị, bởi vì hai năm qua vẫn hợp tác với Kiều Thị, cho nên bên Mỹ cũng có một phần của mình.

Lòng người luôn tham, hiện tại ông cũng có chút năng lực nhất định, nếu như có thể chiếm đóng thị trường ở Anh, ông không cần phụ thuộc vào Kiều Thị nữa.

Nói trắng ra là, hai năm qua Kiều Thị vẫn giúp đỡ Nam Cảng nhưng khó bảo toàn được một ngày nào đó sẽ không xảy ra chuyện gì, cho nên độc lập vẫn rất quan trọng. Hai năm qua ông quá lệ thuộc vào Kiều Thị rồi.

Một năm trước ông đã từng cố gắng tiếp xúc với các tập đoàn ở Anh, dĩ nhiên cũng cố gắng đi tìm Rayne, nhưng không thành công trong việc tạo cơ hội hợp tác.

Hôm nay nghe nói Rayne muốn phát triển thị trường ở Trung Quốc, hơn nữa còn là đứa trẻ Bạch Trạch Vũ gián tiếp tạo cơ hội cho ông, ông tự nhiên sẽ không muốn buông tha, bởi vì hợp tác với tập đoàn Rayne tại thị trường Trung Quốc, thị trường bên Anh cũng sẽ tốt hơn.

Lần này, Bạch Trạch Vũ thực sự giúp mình rất nhiều. Nếu như không phải cậu ta đề cử công ty ông, chỉ sợ cơ hội đó chưa tới phiên mình, dù sao công ty có thực lực hơn công ty ông còn rất nhiều.

Duy Kiến Quốc thật không nghĩ tới, tên nhóc Bạch Trạch Vũ này có bản lĩnh như vậy, bởi vì nhìn hắn lớn lên từ nhỏ, vẫn đối đãi với hắn như con cái, nhớ tới lúc trước hắn hay bắt nạt Duy Y đồng thời cũng rất bảo vệ Duy Y nhưng cách một khoảng thời gian hắn đi Anh học mấy năm, quay về liền trở thành nhân vật lớn rồi.

Nghĩ tới quan hệ của Duy Y và hắn, mặc dù hắn lớn hơn con gái bốn năm tuổi, Duy Kiến Quốc đối với hắn rất hài lòng.

Kế hoạch của ba người không khác nhau lắm, chỉ còn đem hợp đồng ra ký nữa mà thôi. Ký hợp đồng này, công ty Nam Cảng của ông sẽ tăng lên một bậc nữa, suy nghĩ đã cảm thấy vui, tối hôm nay nhất định phải uống cùng vợ một chén.

Mà ngược lại, tập đoàn Nam Cảng ký kết cùng tập đoàn Rayne truyền đến tai Kiều Ngự Diễm.

Người đàn ông bí ẩn nghe xong báo cáo, chỉ đứng dậy đi tới cửa sổ đằng trước, lẳng lặng tự hỏi, cũng không vội ra lệnh.

Quản lý cấp dưới bởi vì hành động của hắn mà càng thêm khẩn trương, chỉ sợ hắn đẩy trách nhiệm lên mình. Bởi vì tập đoàn Nam Cảng hiện tại cũng được xem là tập đoàn có chút tiếng tăm rồi, nếu Nam Cảng ký kết hợp đồng mà không hợp tác với bọn họ nữa, vậy thì chính là vứt bỏ một đơn vị tài trợ lớn, tổng giám đốc Kiều khẳng định.....

“Yên lặng theo dõi mọi diễn biến, Nam Cảng vẫn chưa thể rời bỏ chúng ta. Ra ngoài đi.”

Sau khi người quản lý kia đi, Kiều Ngự Diễm quay trở lại bàn làm việc nhấn gọi thư ký nội tuyến “Hủy bỏ hoạt động tối nay của tôi, giúp tôi hẹn tổng giám đốc Duy đi ăn cơm!”

“Được!” Đối phương truyền đến âm thanh trả lời.

Vừa nói dứt lời, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, bóng dáng cao gầy của Denis đi vào, đem áo khoác tùy ý vạt trên sa lon, đi tới bên tủ tự mình rót rượu, tự nhiên như ở nhà mình.

“Ngài Denis, cả ngày gần như không thấy bóng dáng của ngài!” Giọng nói của Kiều Ngự Diễm cho thấy tâm tình hắn không tệ. Tâm tình hắn dĩ nhiên không tệ.....rốt cuộc Duy Y đã là của mình rồi, chưa tới bốn tháng, ngày cô mười tám tuổi là ngày bọn họ sẽ đính hôn, tất cả mọi chuyện đều trong lòng bàn tay hắn.

“Hôm nay tôi bị Kiều Y quẩn cả ngày!” Denis để ly rượu xuống, kéo cà vạt xuống.

“Đây không phải ước mơ mà cậu mong mỗi sao? Muốn Kiều Y quẩn mình!”

“Nhưng cô ấy đều nói chuyện của cậu với Duy Y, nói tôi khuyên cậu buông tay, còn uy hiếp nếu tôi không làm theo, cô có thể làm bất cứ gì!”

“Một cô nhóc con như nó có thể làm gì?”

“Cô ấy còn nói sẽ nói cho ba mẹ cậu biết!”

Vừa nghe đến điều này ánh mắt Kiều Ngự Diễm trở nên lạnh lùng “Denis, cậu vì Kiều Y ở lại Trung Quốc cũng đã sáu bảy năm, có nghĩ quay trở về Anh kế thừa sự nghiệp gia tộc hay không?”

Thật ra gia tộc của Denis cũng không đơn giản, mà hắn nguyện ý cùng Kiều Ngự Diễm trở về nước là bởi vì Kiều Y, năm ấy Kiều Y cùng người nhà đi Anh thăm Kiều Ngự Diễm, vừa đúng lúc Denis gặp em gái mình, đây chẳng qua là một cuộc gặp gỡ bình thường, nhưng đối với Denis hết sức có ý nghĩa.

Hắn không thể hiểu nổi suy nghĩ của Denis lúc đó, vì vậy còn cười nhạo hắn nhiều năm. Sau này Duy Y xuất hiện, hắn mới thật sự hiểu được cảm nhận của Denis.

Không giống nhau là Denis là người Anh, ý nghĩ của hắn tương đối thoáng, mắt thấy Kiều Y có bạn trai, hắn cũng chỉ đứng một bên nhìn, hắn muốn để Kiều Y trải qua mọi thứ, bao gồm yêu.....

Kiều Ngự Diễm không giống Denis, hắn không chịu đựng nổi khi nhìn Duy Y qua lại với người con trai khác, không cách nào hình dung được cảnh cô rời xa mình, cho nên hắn tìm mọi cách tách rời những người đàn ông muốn đến gần cô. Cách yêu của hắn là đoạt lấy.

“Kiều Y vẫn còn ở trong nước!”

“Tôi có thể cho con bé đến Anh học!”

“Mẹ cậu sẽ không đồng ý!” Hơn nữa hắn cảm thấy mẹ Kiều Ngự Diễm sẽ không đồng ý gả Kiều Y ỉnh, đây là trực giác của đàn ông.

“Việc có thành hay không là do cậu!”

Chân mày Denis không khỏi nhíu lại, cúi đầu suy nghĩ sâu xa “Kiều, tôi không nghĩ cậu lại làm như vậy!” Vì Duy Y, hắn đem chính em gái mình đưa ra nước ngoài. Nếu như sau này bởi vì Kiều Y và hắn không thể ở cùng nhau, hắn có thể đối với Kiều Y như vậy không?

Denis cảm thấy Kiều Ngự Diễm càng ngày càng đáng sợ! Đã còn là Kiều Ngự Diễm mà lúc đầu mình biết.

“Tôi cảnh cáo cậu, không được động đến Kiều Y, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!” Hắn đùa bốn gì cũng được nhưng nếu làm tổn thương đến Kiều Y hắn nhất định không bỏ qua.

Denis hung hãn cầm áo khoác của mình, rời khỏi phòng làm việc của Kiều Ngự Diễm. Đôi mắt màu lam đầy lửa giận.

56. Chương 56: Lấy Lòng

Mấy ngày nay Duy Y không ra khỏi nhà, mà Kiều Y ngày nào cũng có mặt ở nhà cô.

Hôm nay trường học gửi giấy báo nhập học về, Không ngoài dự đoán, Duy Y đậu trường đại học G, đồng thời nhận được e-mail thông báo trúng tuyển vào trường đại học ở nước ngoài mà cô đăng ký trên mạng.

Kiều Y đứng một bên nhìn, trong lòng có nhiều điều khó tả, nhưng cô không thể giúp gì.

Cô đã đi tìm anh trai, nhưng anh trai không gặp cô, buổi tối thấy anh ấy về nhà, anh ấy cũng không chịu nói chuyện với mình.

“Kiều Y, bạn về đi, mình không sao, tí nữa anh Kiều muốn qua đưa mình đi ăn cơm!”

“Cái gì? Bạn còn phải đi ăn cơm với anh mình?” Kiều Y nhìn biểu cảm của Duy Y, so với mấy ngày trước đã khá hơn nhưng chỉ sợ là giả vờ thôi. Rõ ràng là ghét anh trai nhưng lại không thể không đi gặp mặt. Trong lòng cô có biết bao khó chịu.

“Không sao, mình nghĩ thông suốt rồi, không cần lo lắng ỉnh!” Không phải muốn cô ở bên cạnh hắn sao? Cô nghĩ rồi, một ngày nào đó hắn sẽ ghét mình, đến lúc đó mình sẽ tự do, nhưng ngày đó phải chờ đến bao giờ đây?

“Anh trai bạn sắp đến rồi, mình chuẩn bị đi rồi, bạn thì sao?”

“Mình muốn đi với bạn!”

Duy Y nhìn dáng vẻ quật cường của Kiều Y, biết rằng có lúc cô rất mạnh mẽ, nếu thật sự không cho cô đi cùng, chỉ sợ mình sẽ bị cô quán lấy.

Vì vậy hai người đứng dưới lầu chờ Kiều Ngự Diễm đến cùng nhau đi ăn. Dọc đường đi, Kiều Y thỉnh thoảng nhìn anh trai mình, ba người đều không nói chuyện.

Vốn dĩ Kiều Y muốn gặp anh trai để khuyên anh mình buông tay, nhưng khi ba người ở chung một chỗ, cô phát hiện mình không mở miệng được, sợ nói ra sẽ khơi lên vết thương của Duy Y. Mà nhìn ánh mắt lạnh lùng của anh trai, mọi điều đều bị nén trở lại trong lòng.

Ba người đến phòng ăn, gọi món thịt bò bít tết, Kiều Ngự Diễm cũng không kiêng dè sự có mặt của em gái, giống như mọi khi cắt thịt bò thật tốt rồi đưa cho cô. Đây là lần đầu họ đi ăn từ sau sinh nhật Kiều Y.

Trên thực tế Kiều Ngự Diễm biết Duy Y đã nghĩ thông suốt, tâm tình tốt mới dám đến gặp cô. Mấy ngày nay hẳn cũng không dễ chịu gì, dù sao cũng là mình làm tổn thương cô. Hẳn thừa nhận mình hèn hạ, thừa nhận mình dùng thủ đoạn nhưng hẳn sợ cô nghĩ không thông, sợ cô làm chuyện ngu ngốc, sợ cô không tha thứ ỉnh.....

Không chỉ Duy Y ăn không vô ngủ không ngon, cảm giác Kiều Ngự Diễm cũng không khá hơn.

Kiều Y nhìn cách anh trai chăm sóc Duy Y một cách tỉ mỉ, há hốc mồm, có chút khó tin, cô ấy không nghĩ rằng anh trai mình cũng dịu dàng như vậy.

Đồng thời cảm thấy ba người ở cùng một chỗ không khí có chút quái dị, có lẽ để cho hai người bọn họ tự giải quyết, dù sao mình cũng là người ngoài cuộc.

Vì vậy vội vã ăn nhanh, Kiều Y liền lấy cớ đi về trước.

“Y Y, còn giận sao?” Khi chỉ còn lại hai người, Kiều Ngự Diễm lên tiếng, trong giọng nó có phần dịu dàng và lấy lòng. Cũng chỉ có cô mới khiến cho hần hạ mình như vậy.

Duy Y không nói lời nào, tầm mắt chỉ nhìn trên bàn, tay cầm nĩa loay hoay, một tay đặt trên bàn.

Kiều Ngự Diễm thấy cô như vậy cho rằng cô đang tức giận. Cũng đúng, cô hận mình là có lý do chính đáng.

“Y Y, về chuyện đêm đó, anh muốn xin lỗi em!” Nói xong, Kiều Ngự Diễm lấy ra từ trong túi một hộp tinh xảo đặt trước mặt Duy Y “Xin hãy nhận món quà thay lời xin lỗi của anh!”

Cái hộp quà trên bàn chỉ nhỏ bằng nắm đấm nhỏ, màu đen, tròn, trong hai năm cô nhận không ít quà tặng của hần tương tự như vậy. Nhưng khi nhìn cái hộp trước mặt, cô nhìn cũng không muốn nhìn.

“Không muốn xem bên trong là gì sao?” Kiều Ngự Diễm dụ dỗ.

“Em không muốn!” Duy Y đưa tay đem hộp quà đẩy về phía hần “Em ăn no rồi, nếu như không còn chuyện gì, em muốn về nhà!”

Nhìn Duy Y bình thường không để ý tới hần, Kiều Ngự Diễm cũng không tức giận. Nếu như là người khác đối xử với hần như vậy thì không biết đã có bao nhiêu nguy hiểm, nhưng đối với Duy Y hần luôn kiên nhẫn, hai năm qua cô bày ra không ít sắc mặt, thật sự đúng với câu nói: Ở trước tình yêu, người đàn ông cao quý đến mức nào cũng sẽ biến thành tiểu nhân.

Kiều Ngự Diễm cảm thấy, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, hần đã muốn làm tiểu nhân cả đời.

“Anh muốn nói chuyện với em về việc học đại học!” Thật ra thì Kiều Ngự Diễm cũng không biết cô đậu trường đại học G.

“Vấn đề này anh không cần lo lắng!”

“Y Y học đại học G đi, ở chung một chỗ với Kiều Y không tốt sao? Một mình ra nước ngoài không tiện lắm, anh sợ em không chăm sóc được bản thân.”

Vừa nghe Kiều Ngự Diễm nói, Duy Y đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hần, thật sự không có gì là hần không biết, ngàn vạn lần lừa gạt hần vẫn biết tâm tư cô. Cũng đúng, có chuyện gì của mình mà hần không biết?

“Nếu em muốn học ngành luật, anh sẽ giúp em chuẩn bị, mặc dù ngành đó đã nhiều, nhưng nhiều hơn chắc cũng không có vấn đề gì. Còn nữa.....trong lúc học ở trường em cũng có thể đến văn phòng luật sư thực tập, ở đây anh biết một vị tiền bối, có thể giúp em vào đó làm việc.”

Kiều Ngự Diễm giống như cái gì cũng giúp cô suy nghĩ, bây giờ mặc dù là đang thương lượng với cô, nhưng trong lòng hai người đều biết rõ, cô không có khả năng phản đối tất cả.

Thấy Duy Y không nói lời nào, Kiều Ngự Diễm cũng đoán cô không nói, có chút gấp gáp, nhưng không thể bắt buộc cô, chỉ có thể từ từ xem ý cô thế nào. Giống như ngày xưa thái giám phải tính toán làm sao lấy lòng thái hậu.

Trước kia rất nhiều suy nghĩ của cô hẳn đều biết thông qua vòng tay, Duy Y đều đem những suy nghĩ của mình nói với Kiều Y, nên hẳn luôn thuận lợi làm cho cô thay đổi. Nhưng gần đây cô trở nên trầm lặng, mọi chuyện đều chôn ở đáy lòng, Kiều Y cũng không thể hỏi được.

“Ngày mai em sắp xếp một chút, anh với em đi tham quan trường đại học G một chút được không?”

“Ngày mai em sẽ đi với Kiều Y, không cần anh phải đi!” Vừa nghe thấy ngày mai lại phải gặp hẳn, Duy Y vội vàng tìm cách từ chối.

Mà Kiều Ngự Diễm nghe cô nói chuyện, trong lòng thả lỏng nhiều, chỉ cần cô mở miệng nói chuyện là được, dù lời nói lạnh nhạt đối với mình cũng không sao.

“Ừ, tốt lắm, ngày mai anh cho tài xế đưa hai đứa đi!”

“Không cần!” Ai biết được tài xế xe Thiên Phương có giám sát bọn họ hay không?

“Ừ, cũng được, nếu như có chuyện gì liền gọi cho anh được không?”

“.....” Duy Y không đồng ý cũng không nói gì.

“Đây là cái tóc mới nhất của MINI, rất đẹp, số lượng có hạn, em nhìn một chút đi!” Kiều Ngự Diễm đẩy hộp quà kia đến trước mặt cô. Hẳn biết Duy Y rất thích MINI gì đó, hơn nữa loại kẹp tóc này dùng trên người cô sẽ rất đẹp. Hẳn mua không dưới mười mấy cái cho cô, mỗi một cái cô đều nói “Tạm được!”

“Hiện tại em không dùng kẹp tóc!”

“Em không dùng anh sẽ quăng đi!”

Duy Y không thể làm gì khác hơn là cầm bỏ vào túi, nhìn cũng chưa nhìn kiểu như thế nào.

Thật ra Kiều Ngự Diễm hao tâm tổn trí rất nhiều với cô, chỉ là Duy Y quá nhỏ, cô nào biết ý của người đàn ông này với cô. Có lẽ mấy năm sau cô sẽ hiểu thôi. Hiểu rằng trước mặt người khác hẳn thanh cao nhưng trước mặt cô hẳn lại là tiểu nhân. Bao nhiêu phụ nữ phải lấy lòng hẳn, nhưng hẳn lại chỉ dính lấy Duy Y.

57. Chương 57: Lời Đồn Đại

Ăn cơm xong Kiều Ngự Diễm liền đưa Duy Y về nhà, thời gian có chút muộn, mọi người ăn tối xong liền đi ra ngoài đi dạo.

Vốn Kiều Ngự Diễm muốn đưa cô đi giải sầu nhưng căn bản Duy Y không muốn đi cùng hẳn, sợ cô tức giận không thể làm gì khác hơn là đưa cô về nhà.

Giống như thường ngày, hẳn để cô xuống trước cửa khu chung cư, nhìn cô đi xa mới lái xe về nhà.

Lúc này, bóng một người xuất hiện trước xe Kiều Ngự Diễm, chặn lại đường đi của hẳn. Bóng dáng kia rõ ràng là Bạch Trạch Vũ.

Bạch Trạch Vũ đi về phía tay lái, gõ cửa xe ý bảo hẳn hạ cửa xuống.

Cửa xe mở xuống, hiện ra gương mặt tuấn tú mà lạnh lùng của Kiều Ngự Diễm “Chuyện gì?”

“Chúng ta nói chuyện một chút!”

“Tôi với anh Bạch hình như không có chuyện gì để nói!”

“Là về Duy Y!”

Ánh mắt người đàn ông trong xe rét lạnh, nhìn chằm chằm Bạch Trạch Vũ trong chốc lát, Bạch Trạch Vũ mặc một bộ thể thao màu trắng, nhìn như mới đi vận động về, mà hần ăn mặc như vậy lại rất xứng đôi với Duy Y, nhớ tới mình luôn mặc tây trang xuất hiện trước mặt Duy Y, hần hận mình cách xa tuổi với cô như vậy.

“Lên xe!” Giọng nói lạnh lùng từ người đàn ông ngồi trên xe.

Bạch Trạch Vũ lên xe, chiếc xe sang trọng chạy thẳng một đường rời khỏi khu chung cư, dừng lại trước một quán cà phê.

Hai người đàn ông xuất sắc xuất hiện ở một quán cà phê, không khỏi thu hút sự chú ý của những cô gái xung quanh. Một người đàn ông lạnh lùng tản ra sức thu hút chết người, mà ngược lại một người đàn ông đẹp chói lóa như ánh mặt trời cũng không kém. Vậy mà hai người đàn ông ưu tú này, không nhìn bất kỳ cô gái nào, cũng không gọi cà phê.

Một nữ nhân viên phục vụ cầm menu đến gần lại bị người đàn ông lạnh lùng đuổi đi.

“Cậu có chuyện gì mời nói, tôi còn có chuyện cần đi gấp!” Kiều Ngự Diễm lạnh lùng nói, hần đúng là có rất nhiều việc cần hoàn thành, nếu như không phải hần nhớ Duy Y, hần sẽ không tốn thời gian đi ra ngoài.

“Nếu thời gian của anh Kiều có hạn, vậy tôi liền nói luôn chủ đề chính. Tôi hy vọng anh không dây dưa với Duy Y nữa. Tôi tin tưởng là anh Kiều đủ hiểu biết giữa anh và Duy Y không xứng đôi, lại càng không có kết quả. Duy Y còn là một cô nhóc thuần khiết, cô ấy không thể làm trò chơi cho anh.”

“Cậu khẳng định tôi với Duy Y không có kết quả?” Kiều Ngự Diễm híp mắt, điều này báo hiệu cho thấy hần đang nổi giận, hần hận câu nói kia “Không có kết quả”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Theo như điều kiện của anh Kiều có thể tìm được đối tượng tốt hơn, mà anh vẫn cứ quẩn quýt Duy Y không phải là do ham cỏ non sao? Duy Y còn chưa tròn mười tám tuổi, mà anh Kiều đã hơn ba mươi, cuộc sống hai người không giống nhau, tôi không hiểu nổi làm sao hai người có thể sống cùng nhau? Giải thích duy nhất chính là ý nghĩ xấu xa kia. Nếu là như vậy, xin anh bỏ qua cho Duy Y, cô ấy vẫn còn là một cô bé chưa hiểu hết chuyện, không chịu nổi ánh mắt cùng những lời dị nghị của thiên hạ.” Trong khoảng thời gian trở về nước, Bạch Trạch Vũ cũng không rảnh, hần cũng đã điều tra những việc liên quan đến Kiều Ngự Diễm và Kiều Thị rồi.

Bạch Trạch Vũ đối với Kiều Ngự Diễm có mấy phần kiêng kỵ, dù sao mình cũng chưa có gì, mặc dù làm việc ở Rayne, được sự khen thưởng của ngài Terry. Nhưng dù sao Rayne ở trong nước còn chưa đứng vững, nếu lúc này xảy ra xung đột với Kiều Thị, đối với Rayne có chút thiệt hại. Hiện giờ Rayne tiến vào thị trường Trung Quốc có chút trở ngại, ngài Terry nhất định sẽ cho rằng mình làm việc không tốt. Còn nữa, hiện giờ thị trường Trung Quốc không riêng gì một mình hần phụ trách, trên hần còn có ngài Jayson, tóm lại, hần phải nghĩ cách có thể an toàn giữ được Duy Y cũng có thể giữ được chính sự nghiệp của mình.

Không tới nông nổi lưới rách cá chết, tốt nhất không nên lấy trứng chọi đá.

Cho đến bây giờ Kiều Ngự Diễm vẫn biết Duy Y thích Bạch Trạch Vũ, hơn nữa thậm chí từ nhỏ, tình cảm vô tư lại thuần khiết như vậy làm sao mình có thể địch nổi? Thì ra Bạch Trạch Vũ cũng thích Duy Y, cho đến giờ phút này hần mới biết từ lời nói của Bạch Trạch Vũ.

Tin tưởng Duy Y còn chưa biết tình cảm của Bạch Trạch Vũ, thật may là cô không biết.....

“Nói xong rồi sao? Nói xong rồi vậy thì tôi nói, đầu tiên mời hiểu cho tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ đùa bốn tình cảm của Duy Y. Tiếp theo, đây là chuyện của tôi và Duy Y, lần sau không cần xen vào chuyện của chúng tôi. Thứ ba, về sau cách xa Duy Y một chút, nếu không, tôi không đảm bảo chuyện như hai năm trước không xảy ra nữa. Như vậy thôi, cáo từ!”

Kiều Ngự Diễm nói xong đứng dậy muốn đi.

“Anh như vậy là không chịu trách nhiệm.” Bạch Trạch Vũ đứng dậy, nói phía sau hần, có chút lớn tiếng, còn rất bất mãn đối với Kiều Ngự Diễm, giờ phút này, Bạch Trạch Vũ không để ý lời nói của mình có chọc giận Kiều Ngự Diễm hay không, cũng không cần biết chọc giận Kiều Ngự Diễm sẽ có hậu quả thế nào.

Hai người ương ngạnh thu hút mọi ánh mắt của mọi người trong quán.

“Anh có biết hàng xóm ở chung cư nói sau lưng Duy Y khó nghe thế nào không? Anh cho rằng mỗi lần anh lái xe đưa Duy Y về đến cửa chung cư thì không bị ai phát hiện ra sao? Anh có biết cuộc sống của cô ấy khổ sở thế nào dưới ánh mắt của mọi người không?”

“Có ý gì?”

“Là gần đây có tin đồn, nói rằng cô ấy quyến rũ một người đàn ông lớn tuổi, sau lưng còn có nhiều lời khó nghe hơn! Mọi người không chỉ một lần thấy hai người ở chung một chỗ, cho nên, nếu anh thật sự thích cô ấy, tốt nhất cách xa cô ấy một chút, nếu không sẽ càng làm cô ấy tổn thương hơn.”

Đối với Duy Y mà nói, Kiều Ngự Diễm đúng là già hơn, hai người đứng chung một chỗ tất nhiên sẽ làm cho người ta nghĩ đến phương diện kia. Những người già nhàn rỗi trong chung cư không có gì làm nên tìm chủ đề nói chuyện.

Chuyện này bắt đầu sau khi Duy Y tốt nghiệp trung học xong mới có.

Mặc dù chưa truyền đến tai Duy Y cùng ba mẹ cô, nhưng đúng là rất khó nghe, Bạch Trạch Vũ mới quyết định tìm Kiều Ngự Diễm.

Ở trong mắt Bạch Trạch Vũ là Kiều Ngự Diễm quá chặt lấy Duy Y không thả, mà sự thật cũng là như thế.

“Ở chỗ nào truyền như vậy?” Kiều Ngự Diễm ngồi trở lại vị trí cũ.

“Không biết, tóm lại là rất khó nghe, tin rằng rất nhanh ba mẹ Duy Y sẽ nghe được!” Cho nên hắn mới nghĩ trước khi truyền đến tai ba mẹ Duy Y muốn làm cho người đàn ông này tự động rời khỏi Duy Y, hơn nữa, rõ ràng người Duy Y thích là mình.....Hắn có thể cảm nhận được.....

“Đây là chuyện của tôi và cô ấy, tôi sẽ xử lý tốt!” Lại một lần nữa Kiều Ngự Diễm đứng dậy liền đi.

Kiều Ngự Diễm phóng xe với tốc độ cao trên đường.

Bởi vì quan hệ tuổi tác, bọn họ ở chung một chỗ liền biến thành một tội lỗi, biến thành một việc bẩn thỉu trong miệng những người kia. Y Y cũng nghĩ như vậy sao?

Tại sao bị người khác nhìn với ánh mắt khác thường cũng không nói với mình? Phải tới lúc nào, hắn mới có thể trở thành chỗ dựa cho cô? Để tới khi có khó khăn người đầu tiên mà cô nghĩ tới là mình chứ không phải tất cả mọi chuyện hắn đều phải thông qua miệng người khác, hoặc là thông qua vòng tay mới biết.

Những thứ ngôn luận chết tiệt kia, tin đồn chết tiệt, hắn nhất định sẽ cho bọn họ trả giá thật lớn.

58. Chương 58: Giấy Không Gối Được Lửa

Ngày hôm sau, Kiều Y tìm Duy Y, nói là muốn đến tham quan trường đại học G.

Vì là đón người mới, trường đại học G bố trí một ít sinh viên năm ba phụ trách trực vào các ngày nghỉ để tiếp đón các sinh viên mới đến tham quan trường trong một tuần, mẹ Duy Y là một trong những giáo viên phụ trách ở đây.

Mặc dù trước kia thường hay tới đây chơi nhưng chưa bao giờ chính thức tham quan trường.

Sau khi sắp xếp công việc xong, mẹ Duy cùng Duy Y và Kiều Y đi vào sân trường.

Trong lúc đi tham quan thư viện vừa đúng lúc gặp bác Ngô và con gái, nghe nói con gái bác ấy cũng thi đậu trường này cho nên hôm nay mới cố ý đi thăm trường.

Cô gái tên gọi Tiểu Tuệ người có chút mập mạp, mặc váy trắng, nhìn qua rất đáng yêu, chính là vì mập nên bụng lộ ra ngoài.

Tiểu Tuệ biết Duy Y, chỉ là hai nhà ở hai phía đông và tây, không giống như quan hệ quen biết của Duy Y với Bạch Trạch Vũ.

Bác Ngô nhìn mẹ Duy đoan trang lại là giảng viên trường đại học, công việc tốt, chồng là người đàn ông nhiều tiền nhất trong khu chung cư, con gái càng không phải nói, đứng chung một chỗ với Tiểu Tuệ nhà mình bác Ngô đã cảm thấy ghen tỵ. Dáng người Duy Y như nước trong veo, trong khu chung cư mấy bà đều nói rằng rất nhiều trường học muốn có được Duy Y.

Nhìn lại con gái mình, thành tích bình thường, có thể vào được trường này là nhờ quan hệ mà vào, từ nhỏ dáng người phúng phính, mặc dù cao, nếu như cả người mặc hàng hiệu cũng không sánh bằng Duy Y mặc trên người một bộ đồ giá hai trăm nghìn.

So sánh song bác Ngô không chỉ có ghen tỵ, miệng cũng bắt đầu xía xói “Ồ, thì ra Duy Y cũng đậu trường G? Bác còn tưởng rằng phải ra nước ngoài du học rồi, thành tích khá như vậy, không ra nước ngoài học thật là đáng tiếc.”

“Ha ha, không có gì là là tiếc, chỉ cần con bé thích là được!” Mẹ Duy cười nói, thật ra thì so với những bà trong khu chung cư rất đặc ý, nuôi được một đứa con gái ngoan hiền giỏi giang như vậy, không vui sao được?

“Ha ha, nói cũng phải, so với Tiểu Tuệ nhà chúng tôi, đúng là Duy Y tốt hơn nhiều, dáng người xinh đẹp, thành tích tốt lại hiếu thuận, còn có người bạn trai có tiền, mặc dù bạn trai già rồi, đối với Duy Y lại rất tốt, thật là làm cho người ta hâm mộ!” Bà Ngô là cố ý, chuyện Duy Y được một người đàn ông bao nuôi sớm đã được truyền trong khu chung cư, đây có lẽ là bà Ngô đang kể khổ với Duy Y.

Bà Ngô vừa nói xong liếc nhìn vẻ mặt mẹ Duy Y chờ xem kịch vui.

Duy Y cùng Kiều Y vừa nghe, trong lòng đều chấn động, nhất là Duy Y, sắc mặt lập tức trắng đi.

“Bạn trai có tiền?” Mẹ Duy không hiểu nhìn bà Ngô, mặc dù gia đình Bạch Trạch Vũ không tồi nhưng cũng chưa đạt đến mức “Người có tiền”! Từ sau lần tặng quà, mẹ Duy vẫn cho rằng Duy Y nhà mình đang kết giao với Bạch Trạch Vũ.

“Đúng vậy, chính là chủ nhân chiếc xe thể thao xa hoa hay đưa Duy Y về, tôi nghe bà Trần nói, người đó hay xuất hiện trên ti vi với báo chí đấy. Mặc dù già rồi nhưng có tiền cũng không tệ! Duy Y nhà bà thật biết chọn!” Bà Ngô đặc ý nhìn mẹ Duy, xem ra bà còn không biết, vốn còn hung hăng muốn kể khổ một chút, con gái ưu tú thì thế nào? Cuộc sống không biết kiếm tiền, sớm muộn cũng biến thành một đứa con gái hư, bị người ta phá hủy.

“Cô à chúng ta đi thôi, đến chỗ khác xem một chút.” Kiều Y thấy tình thế đột biến muốn kéo mẹ Duy đi.

“Duy Y, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Con có bạn trai nhiều tiền lúc nào?” Mẹ Duy cau kính chất vấn con gái, cũng không để ý đây là thư viện. Mà bà là giảng viên trường đại học này.

“Mẹ, không phải như mẹ nghĩ, thật ra con với anh Kiều.....” Duy Y nghe mẹ nghiêm ngặt chất vấn, mắt ngấn lệ, từng giọt rơi xuống. Cô muốn giải thích thế nào, cô không có quan hệ gì với Kiều Ngự Diễm sao? Nhưng trên thực tế bọn họ đã.....

“Anh Kiều? Anh Kiều nào? Chẳng lẽ là anh trai Kiều Y?” Mẹ Duy không thể tin được, hết nhìn Duy Y rồi nhìn Kiều Y, lúc này Kiều Y cũng không dám động đậy gì, bởi vì trong mắt cô là anh trai không đúng.

“Bà Duy, xem ra bà không biết, ai, đều tại tôi lắm mồm, tôi không quấy rầy mọi người nữa!” Bà Ngô đặc ý mang theo con gái mình rời đi. Vốn dĩ còn muốn xem kịch vui, nhưng sau đó nghĩ lại mọi người sẽ nghĩ xấu mình nên bỏ đi.

“Chuyện không như cô nghĩ đâu, căn bản Duy Y không phải bạn gái của anh cháu!” Tuổi tác của anh trai so với Duy Y lớn hơn quá nhiều, cho dù ai nghe cũng sẽ nghĩ xấu, bất lợi nhất chính là Duy Y, rõ ràng là cô bị ủy khuất.

“Kiều Y, rốt cuộc anh trai cháu với Duy Y xảy ra chuyện gì?”

Mẹ Duy thấy con gái cúi đầu khóc thút thít, không thể làm gì khác hơn là hỏi Kiều Y, hai đứa thường dính chung một chỗ, Kiều Y nhất định biết rõ chuyện.

“Cô, cháu.....cháu.....” Kiều Y cũng không biết phải nói thế nào, chẳng lẽ nói với cô rằng anh trai mình cưỡng bách Duy Y sao?

“Mẹ.....mẹ.....” Duy Y từ từ lên trước ôm lấy mẹ, rất uất ức khóc.

Mặc dù người đi tới trên đường không nhiều, tuy nhiên vẫn ghé mắt nhìn về phía họ.

“Nhìn cái gì, chưa từng thấy qua tình mẹ con sao, còn không mau đi!” Kiều Y nhìn người tới càng nhiều, không vui nói, rất có khí thế của bá vương.

Những người đi đường kia đều cười cười đi ra, cảm thấy giọng nói của Kiều Y rất đáng yêu.

Mẹ Duy thấy con gái ôm mình khóc đến uất ức, đau lòng không thôi, dù sao cũng là mình mang nặng đẻ đau, làm sao có thể không đau lòng?

Vỗ nhẹ lưng con gái, bày tỏ an ủi, sau đó sẽ từ từ khuyên giải. Hiện tại trong lòng bà cũng rối mù, con gái rất ngoan, như thế nào lại kết giao với người đàn ông kia?

Mặc dù bà từng tiếp xúc với Kiều Ngự Diễm nhưng vẫn thường nghe chồng nói rằng người đàn ông kia không đơn giản chút nào. Dù sao con gái chỉ mới mười tám tuổi, cùng một người đàn ông thành thực như vậy ở chung một chỗ, không phải là chuyện tốt! Hơn hai năm trước, bà đã cảm thấy hấn đối với Duy Y có chút không bình thường, sẽ không có chuyện gì chứ?

“Y Y, nói ẹ biết, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Duy Y ôm mẹ khóc một hồi, trong lòng lại suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến công ty ba, nghĩ đến đĩa CD, nghĩ đến Bạch Trạch Vũ.....

Nếu như cô nói chuyện đó ra, hẳn có đối phó với mình không. Hẳn là người chuyện gì cũng có thể làm được, lại có tiền có thế, muốn đối phó với mình rất dễ, cho nên hiện tại cũng chỉ có thể nghe theo hẳn, tất cả không thể cho người khác biết, dù người ta nhìn mình như thế nào cũng được, mắng cô có người bao nuôi cũng được, tóm lại cô muốn bảo vệ những người cô quan tâm.

Trái tim loạn lên, cô nghĩ làm thế nào để chôn giấu mọi chuyện, không để nó bị phơi bày ra ánh sáng.

59. Chương 59: Thủ Đoạn

“Mẹ, thật ra con thường hay ở chung một chỗ với Kiều Y, có lúc về trễ, anh Kiều sẽ đưa con về, nhưng lại bị các cô chú thấy, mọi người nói xấu con, nói con theo người có tiền.....Thật ra thì con với anh Kiều không có gì cả.”

Mẹ, thật xin lỗi, con lừa gạt mẹ, nhưng con không thể để ọi người lâm vào nguy hiểm. Với cá tính của ba, nói không chừng ngay cả công ty khổ cực gây dựng nên cũng không cần bởi vì cô. Nhưng làm sao ba có thể đầu lại Kiều Ngự Diễm chứ?

“ Y Y, ngoan, đừng khóc, mẹ tin con.....” Mẹ Duy đau lòng nhìn con gái mình, đồng thời cũng tin tưởng con gái mình. Dù sao cũng là do bà sinh ra, là bà dạy, cá tính cô như thế nào bà còn không biết sao?

Kiều Y đứng một bên, có chút khổ sở, tim buồn bực! Duy Y, thật xin lỗi.

“Nhưng bọn họ nói quá mức cô à! Cháu gặp hai lần rồi!” Cũng là truyền tới gần đây. Kiều Y vừa nghe xong giật đến mức muốn xé toang những cái miệng kia ra, những người này thật là rảnh rỗi, cái gì cũng nói được, một đồn mười, mười đồn một trăm, nội dung cũng bị biến đổi hoàn toàn. Giống như cô gái bị sốt phải vào bệnh viện, truyền tới truyền lui thành sẩy thai. Làm người ta tức giận không thôi.

“Yên tâm, mẹ sẽ ra nói rõ ràng. Mẹ muốn trả lại sự trong sạch cho con gái mẹ.” Mẹ Duy vừa vỗ vai an ủi vừa nói.

“Được rồi, Kiều Y, giúp sô đưa Duy Y về nhà được không?” Bà còn việc chưa làm xong. Hơn nữa bà muốn đi giải thích mọi chuyện cho con gái.

Hai ngày sau không còn lời đồn nào về chuyện kia nữa, không biết là do mẹ Duy ra mặt giải thích hay là do lực lượng sau lưng Kiều Ngự Diễm.

Cuộc sống ổn định lại như cũ, cũng may chuyện kia không truyền đến tai ba Duy, nếu không không biết kết quả sẽ thế nào.

Gần đây công ty Duy Kiến Quốc rất bận, đầu tiên là chuẩn bị hợp tác với công ty Rayne, sau đó không biết vì sao chuyện hợp tác bị hoãn lại, đến bây giờ công ty Rayne vẫn chưa có động tĩnh gì, mấy ngày liền ông tìm ngài Jayson nhưng không có kết quả.

Sau đó tìm Bạch Trạch Vũ mới biết bởi vì tổng công ty Rayne bên kia cũng chú ý đến lần hợp tác này cho nên tạm thời bị ép xuống, còn phải xem xét lần nữa.....

Chủ nhật Sultana hẹn Bạch Trạch Vũ cùng đi tập thể dục, sau khi đi thể dục về hai người liền vào quán nước gần khu chung cư ngồi, giống như khi còn bé, Sultana thường xin đá ở tiệm ăn.

Hai người như quay về thời gian tuổi thơ.

“Đúng rồi, Bạch Trạch Vũ tôi hỏi cậu chuyện này, không phải cậu làm việc cho Rayne sao? Có phải các cậu muốn hợp tác với Nam Cảng không?” Sultana luôn gọi đầy đủ tên Bạch Trạch Vũ.

“Đây là cơ mật trong buôn bán, em không thể nói, làm sao chị lại có tin tức đó?” Bạch Trạch Vũ nói đến chuyện công việc mắt run sợ, không khỏi nhìn Sultana chăm chăm một hồi, giống như đang nghĩ gì đó.

Sultana làm ở Kiều Thị, mọi người đều biết, Kiều Thị kinh doanh vô cùng rộng, có một vài xung đột với Rayne về loại hình kinh doanh. Bạch Trạch Vũ phân rất rõ, công việc là công việc, bạn là bạn. Thật ra thì giữa công và tư hẳn được Jayson hướng dẫn rõ, hôn nữa bất luận như thế nào, hẳn luôn giấu kín với mọi người, cho dù bạn là người lớn lên cùng nhau từ nhỏ.

Có thể nói Bạch Trạch Vũ đi học thì lanh hơn kể từ sau khi bị “Kiều tiên sinh” sửa chữa.

“Một người bạn của tôi nghe được, cậu biết tôi làm quản lý, có một số tay trong. Nếu quả thật muốn hợp tác, cậu phải nghe tôi lần này, giúp Nam Cảng một tay, mau giúp Nam Cảng tìm lối ra, nếu không sợ là nhà Duy Y sẽ xảy ra chuyện!”

“Chị Sultana nói vậy là có ý gì?”

“Cậu đừng hỏi, tin tôi đi, giúp Rayne lấy được dự án lần này,”

Lời nói của Sultana làm Bạch Trạch Vũ suy nghĩ sâu xa, theo lý thuyết thì Sultana là nhân viên của Kiều Thị, đồng thời cũng là đối thủ của công ty Rayne, biết rõ mình là người đứng sau Rayne thế nhưng lại chủ động nói như vậy, rốt cuộc là có ý gì?

Thấy Bạch Trạch Vũ suy tư Sultana lại mở miệng nói “Tôi không phải vì công ty, cũng không phải vì cá nhân, chỉ là muốn bảo vệ Duy Y mà thôi. Nói thế nào thì tôi cũng nhìn cô ấy lớn lên, tôi xem cô ấy như em gái. Tôi có nhiều vấn đề không thể giải thích được, theo như cá tính Duy Y, cô bé không thể thích Kiều Ngự Diễm được, nhưng tại sao cô bé lại ở chung một chỗ với Kiều Ngự Diễm? Cho nên gần đây mới nhận thức được, rất có thể là bởi vì công ty ba Duy Y.”

Thật ra thì ngay từ hai năm trước cô ta đã phát hiện ra Duy Y bị Kiều Ngự Diễm nắm trong tay rồi, khi đó cô ta cảm thấy Kiều Ngự Diễm đối với Duy Y chỉ là cảm giác mới mẻ, chờ khi hết rồi hẳn sẽ bỏ Duy Y nhưng không nghĩ tới hẳn vẫn giữ như vậy suốt hai năm.

Quan hệ của hai người giữ vững gần ba năm, cô ta cảm thấy không ổn, nghĩ nên làm chút gì đó, nhưng vẫn không có cơ hội, bây giờ Bạch Trạch Vũ trở về, mọi chuyện lại khác. Cô ta có thể lợi dụng Bạch Trạch Vũ làm chút chuyện. . Dù sao Kiều Ngự Diễm cũng không thích cô ta, cô ta không có được, con nhóc Duy Y kia cũng đừng mong lấy được, cô ta tuyệt đối không cho phép người bên cạnh mình may mắn hơn mình được ở bên cạnh người tốt.

“Ý của chị là nói.....” Đối với Kiều Ngự Diễm hay dùng thủ đoạn, những chuyện này hẳn có thể làm ra được, như vậy hành động của Duy Y là hợp lý rồi.

“Tôi cũng không rõ lắm, chỉ là suy đoán, cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều, dù sao nếu như có thể giúp Nam Cánh có được dự án hợp tác cũng không phải là xấu.”

Sultana biết Bạch Trạch Vũ không phải người ngu ngốc, chính hắn sẽ suy nghĩ, dù sao việc này đối với hắn, đối với mình, đối với Rayne, đối với Nam Cánh và Duy Y đều có lợi chứ không có hại. Bạch Trạch Vũ nghĩ thông suốt, không cần mình nói hắn cũng biết nên làm gì.

Đúng vào lúc hai người đang trầm tư thì Duy Y cùng Kiều Y xuất hiện, hai người mặc đồ thể thao cũng biết là mới đi đâu về.

“Hi, Duy Y, Kiều Y sao hai người cùn ở đây?” Sultana kêu trước, Bạch Trạch Vũ đưa lưng về phía họ, sau đó mới phát hiện ra hai người.

“Chị Sultana, anh Trạch Vụ!”

“Tôi đây ngồi cùng đi!”

Thật ra thì hai người thấy Sultana không được tự nhiên, vì cô ta được biết như là “Người yêu chính” của Kiều Ngự Diễm, được mẹ Kiều công nhận.

Mặc dù Duy Y không thích Kiều Ngự Diễm nhưng trước mặt “Người yêu chính” cô luôn cảm thấy có lỗi, hơn nữa từ nhỏ cô cũng rất thích Sultana, trong lòng không khỏi khó chịu.

Vừa mới ngồi xuống Sultana liền kinh hô lên “Oa, Duy Y, em giảm cân à, thế nào mới mấy ngày không gặp mà gầy như vậy.” Trong giọng nói có phần hâm mộ, giống như các phụ nhân ngồi tán gẫu với nhau.

“Không có, em vẫn vậy mà!”

“Ai, có phải gặp chuyện gì không vui hay không?” Sultana biết cô gặp phải chuyện gì, mặc dù đi công tác một thời gian, thế nhưng chuyện xảy ra trước khi cô ta đi nên vẫn còn nhớ.

Kiều Ngự Diễm thế nhưng nhấn tâm cự tuyệt cô ta thẳng thừng, vì con nhóc còn chưa dứt sữa này, cô ta tự nhiên sẽ không phục. Nếu hắn không để cho cô ta cơ hội, cô ta cũng sẽ không để cho hắn và Duy Y có cơ hội.

“Có chuyện gì vậy, chị Sultana, bọn em không ngồi với hai người được, bọn em không có thời gian.” Kiều Y thấy rõ ràng Duy Y không thoải mái liền cự tuyệt ngồi uống nước với Sultana. Trực tiếp gọi đồ uống lạnh từ phục vụ.

Trước kia Kiều Y không ghét Sultana, ngược lại bởi vì quan hệ với Duy Y nên cô vẫn bình thường, nhưng kể từ khi biết cô ta là “bạn gái” của anh trai, cô liền không muốn để ý đến cô ta.

“Anh Trạch Vũ, chị Sultana, bọn em đi trước, bai bai!” Duy Y nói tạm biệt với bọn họ.

“Ừ, được, lúc nào rảnh rồi chúng ta lại tụ tập.”

Bạch Trạch Vũ nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, cảm thấy thái độ Duy Y đối với mình thay đổi, mấy ngày trước bọn họ còn tốt, đặc biệt là quà tặng kia, rõ ràng hắn cảm thấy Duy Y thích mình, nhưng tại sao bây giờ lại có thái độ bình thản như vậy?

60. Chương 60: Bộc Phát (1)

Thời gian trôi thật nhanh, chỉ chớp mắt đã hết thời gian nghỉ, mấy ngày nữa Duy Y sẽ bắt đầu cuộc sống đại học.

Từ sau sự kiện tin đồn, Kiều Ngự Diễm thường tìm cô hẹn hò, mỗi lần ăn cơm xong, Duy Y sẽ để hấn đưa về nhà, Kiều Ngự Diễm mua vé đi xem kịch liền bị lãng phí như vậy.

Mà Kiều Ngự Diễm cũng không tức giận, để làm cô vui, chuyện gì hấn cũng làm theo ý cô. Hẹn hò, ăn cơm xong cô đã vội vã muốn về nhà. Hấn cũng không dám lớn tiếng với Duy Y, có lẽ đối với cô có quá nhiều thương yêu.

Tính toán thời gian, chỉ còn chưa đầy hai tháng nữa là Duy Y mười tám tuổi rồi.

Có một số việc tốt nhất nên chuẩn bị trước, giống như chuyện Duy Y, mặc dù lúc trước có tin đồn một thời gian nhưng đều là tin vịt. Nếu như muốn sắp đặt hôn sự lúc cô mười tám tuổi vậy thì bây giờ phải để người lớn hai nhà gặp nhau.

Từ trước đến giờ hấn làm việc gì cũng có kế hoạch, hôn nhân cũng không ngoại lệ.

Nhìn Duy Y ăn thức ăn trong đĩa rất ít, Kiều Ngự Diễm đưa ly nước cho cô, lại đặt khăn giấy bên cạnh cho cô để lau sau khi ăn xong, nói thật ra thì cô không phản kháng lại Kiều Ngự Diễm.

Nhưng như vậy thì sao, có thể cải thiện được vết thương mà hấn gây ra cho cô sao?

Kể từ sau khi hai người xảy ra quan hệ vào ngày đó, Kiều Ngự Diễm không còn ép cô làm những việc cô không thích, chỉ thỉnh thoảng dắt tay cô mà thôi.

Duy Y rất mê mang, rất lâu rồi cô vẫn chưa rõ đến cùng là hấn muốn gì. Một người đàn ông có chỗ đứng ngoài xã hội như hấn, muốn phụ nữ nào mà không có, tại sao không thể không có cô? Giữ cô gần ba năm mới đem cô ăn hết, có người đàn ông nào làm chuyện nhàm chán như vậy không? Còn có trong khoảng thời gian này, thái độ của cô đối với hấn rất thờ ơ, giống như cách hấn đối xử lạnh lùng với người khác.

Hấn hỏi cô vấn đề gì, cô gật đầu hoặc lắc đầu, trả lời nhiều nhất không vượt qua năm chữ. Thái độ đối xử với hấn lạnh lùng như vậy mà hấn đều không tức giận. Duy Y cũng biết bên ngoài có bao nhiêu phụ nữ vây quanh hấn, muốn được hấn ôm ấp yêu thương, những người đó không giống như cô “Không biết phân biệt” hồ hững với hấn.

Nhưng tại sao hấn lại đối xử với mình tốt như vậy? Áy náy sao? Nếu áy náy tại sao lúc đầu lại khi dễ cô như vậy?

Rõ ràng hấn ở chung một chỗ với chị Sultana, tại sao còn trêu chọc cô.

Hại cô trở thành chủ đề để những người phụ nữ kia bàn tán.

Còn có đĩa CD, vẫn là thứ cô kiêng kỵ. Mặc dù hấn không dùng đĩa CD cưỡng bách cô nhưng bị người ta nắm điểm yếu trong tay, luôn làm cho cô ăn ngủ không yên.

“Y Y, ăn cơm xong chúng ta lên núi ngắm cảnh đêm?”

“Em muốn về nhà xem TV!”

“A, vậy sao? Nếu không thì đi xem phim?” Lúc này Kiều Ngự Diễm đã tháo bỏ khuôn mặt lạnh lùng ban ngày, biến thành một kẻ muốn lấy lòng bạn gái, đối đãi với Duy Y rất cẩn thận. Người khác thấy được nhất định sẽ không cho rằng đó là hấn.

Duy Y ngẩng đầu nhìn hấn một cái, lại cúi đầu ăn bánh ngọt, không nói gì thêm nữa.

“Gần đây mới ra một bộ phim điện ảnh rất hay, nhất định em sẽ thích!”

“.....” Duy Y vẫn không nói lời nào, chỉ là ăn từng chút từng chút.

“Y Y, cho anh một cơ hội được không?” Đối với Duy Y, hấn hoàn toàn có thể dùng sức mạnh, hấn nắm giữ quá nhiều đồ của cô, cô vĩnh viễn không trốn thoát bàn tay hấn, thế nhưng hấn lại dùng giọng nói nhẹ nhàng nói chuyện với cô, đủ để thấy được là hấn thật lòng, nhưng Duy Y không biết hấn thật lòng, cô đã bị hấn làm tổn thương tạo ra một vết sẹo trong lòng nên không thấy tất cả những gì mà hấn làm cho cô.

Tin của hấn cũng sẽ đau!

Nhìn cô khôn vui, nhìn cô lạnh lùng với mình, tim so với bị dao đâm cửa vào còn đau hơn.....

Duy Y nghe thấy lời hắn nói không khỏi nhìn hắn chằm chằm, biểu lộ khó hiểu. Rõ ràng hắn đã có chị Sultana.....

“Đừng nhìn anh như vậy được không?” Nét mặt cô làm hắn thấy sợ, Kiều Ngự Diễm cái gì cũng không sợ, chỉ sợ Duy Y hận hắn.

“Có lẽ anh đã làm tổn thương em nhưng anh thật lòng muốn ở chung một chỗ với em, tuổi tác chúng ta chênh lệch, quan điểm xã hội cũng bất đồng nhưng những thứ này cũng không ảnh hưởng đến việc anh thích em! Anh hy vọng em cũng có thể chấp nhận sự tồn tại của anh mà không trốn tránh!” Hắn không dùng từ “Yêu” lo sẽ làm cô sợ.

“Vậy anh trả đĩa CD cho em!”

Kiều Ngự Diễm sửng sốt, không ngờ rằng Duy Y sẽ yêu cầu hắn vấn đề này, cô ra điều kiện với hắn.

Suy nghĩ thật lâu, sắc mặt Kiều Ngự Diễm trầm xuống, có phải lấy được đĩa CD rồi cô sẽ không để ý đến mình, giống như cơ hội ăn tối như bây giờ cũng không có?

Kiều Y đã từng vào phòng hắn tìm kiếm, dĩ nhiên là tìm đĩa CD. Cô chính là muốn tram phương ngàn kế thoát khỏi mình.

Nhìn sắc mặt người đàn ông ngày càng âm trầm, trong lòng Duy Y không khỏi thấp thỏm lo âu, cô biết bình thường hắn đối xử với cô rất tốt nhưng vừa đụng đến vấn đề mấu chốt hắn sẽ không nói.

Dù sao Kiều Y đã đồng ý giúp mình tìm đĩa CD. Cô không muốn bị người đàn ông này khống chế.

Lúc này Kiều Ngự Diễm thở phào nhẹ nhõm. Hai người lâm vào trầm mặc.

“Em ăn no rồi, anh đưa em về đi!”

Nhìn Duy Y, Kiều Ngự Diễm cảm thấy bất đắc dĩ, bất kể mình cố gắng thế nào vẫn không thể nhận được sự đồng ý của cô.....

Trở lại khu chung cư, Duy Y không cho Kiều Ngự Diễm đưa đến dưới lầu, chỉ cách khu chung cư một ngã ba đã xuống xe. Lời đồn đại lúc trước cô vẫn chưa quên, nếu như truyền ra thêm nhiều lời nói không hay sẽ làm mẹ khổ sở.....

Mà chỗ cô xuống xe vừa lúc đối diện tiệm nước giải khát, người ngồi trong tiệm có thể thấy hết mọi hành động của cô.

“A? Cô xem, kia không phải Duy Y sao?” Sultana ngồi trong tiệm nước giải khát bên cạnh mẹ Duy Y, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Duy Y, biểu lộ làm như không tin nổi.

Mà mẹ Duy Y ngồi một bên thấy một màn như vậy mặt đã sớm xanh mét.

Không vì cái gì khác bởi vì Duy Y mà luồn cuống.

Lúc Duy Y đi ra ngoài nói rằng đi chơi với Kiều Y nhưng lúc này bà còn thấy Kiều Y với Ngô Soái ở chung một chỗ, thấy bà Kiều Y vội kéo Ngô Soái đi chỗ khác.

Nhưng chưa tới năm phút, Duy Y liền xuất hiện, hơn nữa còn bước từ trên xe người đàn ông kia xuống.....

Mọi biểu hiện cho thấy Duy Y nói dối.

Ngồi trong tiệm nước giải khát, mẹ Duy thấy Kiều Ngự Diễm xuống xe, đi vòng qua xe đưa túi xách cho cô, không biết nói gì đó, hắn lại khoác tay lên vai Duy Y, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.....

Duy Y một chút phản kháng cũng không có, giống như đã thành thói quen.

61. Chương 61: Bộc Phát (2)

Lúc mẹ Duy đến bên cạnh Duy Y thì Kiều Ngự Diễm đã đi xa.

“Mẹ, sao mẹ lại ở đây?” Duy Y nhìn chằm chằm, không thể tin nhìn mẹ mình, tại sao bây giờ mẹ lại ở đây, không phải mẹ ở nhà với ba sao? Mới vừa rồi mẹ có nhìn thấy hay không?

Nhưng khi Duy Y nhìn vào ánh mắt mẹ Duy cô biết sắp có chuyện xảy ra.

Ánh mắt mẹ Duy trách cứ, không thể tin được, còn có nóng giận.....

“Về nhà với mẹ ngay lập tức!” Mẹ Duy kéo tay Duy Y, không để ý tới nhiều cặp mắt trong chung cư đang nhìn.

“Mẹ đừng kéo con, con tự đi được!”

Mẹ Duy tự nói với mình nhất định phải tỉnh táo, bà là một giảng viên, dĩ nhiên lúc này biết nên xử lý chuyện của con gái như thế nào, nhưng bà không nhịn được, bà không chịu được cảnh con gái mình ở chung một chỗ với người đàn ông lớn tuổi như vậy, hơn nữa càng không thích hình ảnh người đàn ông kia khoác tay lên vai Duy Y.....

Mẹ Duy không buông tay Duy Y cho đến khi vào thang máy, sắc mặt vẫn âm trầm như vậy.

Trong thang máy chỉ có hai mẹ con, thật ra Duy Y hoảng hốt, nhìn sắc mặt của mẹ cô biết bà nhất định thấy được.

Cô không hiểu, bình thường Kiều Ngự Diễm đưa cô về đều không xuống xe, tại sao hôm nay cố tình như vậy, không chỉ có xuống xe lại còn hôn lên trán cô.

“Mẹ, có phải mẹ đã thấy rồi không?” Duy Y nhìn sắc mặt của mẹ thử hỏi, trong lòng sớm đã hoảng loạn, lòng bàn tay bắt đầu toát mồ hôi.

Nghe con gái hỏi, dù mẹ Duy có nhịn thế nào cũng không nhịn nổi nữa “Y Y, nói ẹ biết, có phải con với Kiều Ngự Diễm.....Nói thật với mẹ!”

Lòng bàn tay Duy Y toát mồ hôi rất nhiều, không dám nhìn mẹ, cúi đầu nhìn giày.

“Không có.....”

“Nói thật, con bắt đầu biết nói dối mẹ khi nào?” Trong giọng nói của mẹ Duy rất nhấn nhay, bà muốn dùng tình yêu thương để giáo dục con gái, tuyệt đối không hỏi rõ ràng đã tức giận.

“Mẹ, con đã lớn, làm chuyện gì đều có chừng mực.” Giọng Duy Y rất nhỏ, nhỏ đến nỗi chỉ có mình có thể nghe được. Cô không muốn tạo gánh nặng ẹ, có lẽ mẹ không hiểu, đó là bởi vì mẹ không biết con người Kiều Ngự Diễm, nếu như có thể, cô tình nguyện cả đời không biết đến người đàn ông này.

“Mẹ biết con đã lớn, cũng không ngăn cản con yêu đương, nhưng mà hấn không được! Tuổi của hấn so với con lớn hơn quá nhiều, hơn nữa còn là người đàn ông chuyên nghiệp.....” Mẹ Duy cho rằng cô tự nguyện qua lại với Kiều Ngự Diễm.

“Mẹ, đừng nói vậy.” Hiện tại Duy Y không thể để cho người nhà của cô biết mình bị ép buộc, hơn nữa còn CD Kiều Ngự Diễm nắm trong tay không thể để lộ, cô chỉ có thể đi một bước tính một bước. Mặc dù trước mắt Kiều Ngự Diễm nắm trong tay điểm yếu của mình nhưng chưa xảy ra chuyện gì.....

“Con.....” Mẹ Duy tức giận tột độ, con gái mình ưu tú như vậy, lại quen một người bạn trai lớn hơn mười mấy tuổi, người đàn ông kia có thể nói là cùng thế hệ với ba cô.....

“Mẹ, con xin mẹ!”

“Tại sao con lại lu mờ như vậy? Cùng ai cũng được, tại sao lại là bạn làm ăn của ba con.....Không được, chuyện này phải để ba con can thiệp rồi.....” Mẹ Duy tức giận vô cùng, bà định dùng tình cảm để giải quyết vấn đề, nhưng con gái lại cực đoan, bà không thể con gái đi sai đường như vậy.

Hơn nữa bà nghe mẹ Kiều nói, Kiều Ngự Diễm đã có bạn gái còn nhanh muốn kết hôn. Duy Y là gì?

Đúng lúc này cửa thang máy mở ra, mẹ Duy cứng rắn kéo Duy Y vào nhà, mà ba Duy sau khi ăn cơm xong đang ngồi xem ti vi.

Thấy tình hình như vậy, Duy Kiến Quốc không hiểu “Sao vậy, Y Y lại làm gì mẹ tức giận rồi?”

“Ba.....” Duy Y luống cuống.

“Kiến Quốc, ông lo quản lý tốt con gái của ông đi, thật sự tôi không quản được nữa rồi.” Dẫu gì thì bà cũng tin tưởng con gái như vậy, tin tưởng cô chưa từng qua lại với Kiều Ngự Diễm, bà còn giải thích với mấy bà cô trong khu chung cư này.

Nhưng cuối cùng thì thế nào, bà tin tưởng con gái nhưng con gái lại làm ỉn thất vọng. Không chỉ qua lại với người đàn ông kia, lại còn nói dối mẹ.

Bà vẫn cho là con gái mình ngoan nhất, nhưng tại sao càng lớn càng phản nghịch.....Điều này làm sao có thể làm cho bọn họ yên tâm.....

“Sao vậy? Có chuyện gì, sao lại giận dữ với Duy Y như vậy?” Duy Kiến Quốc kéo con gái vẫn cúi đầu qua, lần đầu tiên thấy vợ mình nặng lời như vậy. Trước kia bà ấy từng nói, mình là giảng viên, bà muốn dùng phương thức trao đổi để dạy con gái, tại sao bây giờ.....

“Chẳng lẽ gần đây ông không nghe người ta đồn sao? Y Y nhà chúng ta lại.....lại qua lại với Kiều Ngự Diễm, hơn nữa hàng xóm cũng biết chuyện mà chúng ta lại không biết gì. Thật là tức chết tôi.” Mẹ Duy tức giận ngồi trên ghế sa lon, cũng không nhìn Duy Y một cái, thật sự là thất vọng cực độ.

“Mẹ, mọi chuyện không như mẹ nghĩ!” Duy Y ngẩng đầu, trong mắt đã đầy nước mắt.

“Y Y, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Mẹ con nói đúng sự thật không?” Giọng Duy Kiến Quốc cũng thay đổi rồi có chút không dám tin tưởng, có chút.....

Ông thường tiếp xúc với Kiều Ngự Diễm, đối với năng lực của hần, nhân phẩm, cùng đối nhân xử thế đều không có gì phản đối, cũng biết hần ngoại trừ là một tỷ phú ở nước ngoài còn là một người đàn ông rất được nhiều phụ nữ mong muốn.

Kiều Ngự Diễm tiếp nhận Kiều Thị chưa tới mười năm, lại có thể đem nó phát triển thành tập đoàn số một châu Á, so với năng lực của tổng giám đốc lúc trước mạnh hơn bao nhiêu lần. Ánh mắt của hần rất độc đáo, đối với thị trường tương đối nhạy cảm, độ ứng biến nhanh nhạy. Ngày nay Kiều Thị không chỉ có lực lượng hùng hậu ở trong nước, Kiều Ngự Diễm trở thành người đàn ông đáng sợ đối với các công ty, mấy năm nay ông thấy không ít công ty chết trên tay Kiều Ngự Diễm mà mình lại may mắn lấy được dự án hợp tác với Kiều Thị. Đối với Kiều Ngự Diễm nhỏ hơn mình mười tuổi, Duy Kiến Quốc cũng phải gờ ngón tay cái.

Thế nhưng người đàn ông ngoại trừ có ánh hào quang bên ngoài, hần còn có một tầng xám xịt không thể công bố, đây là tổng kết của mười năm qua. Cho nên Duy Kiến Quốc vừa tán thưởng hần nhưng cũng phòng bị hần.

Bất luận Kiều Ngự Diễm là người như thế nào, con gái ông tốt nhất không nên có bất kỳ quan hệ nào với hần.

“Ba!”

“Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?” Duy Kiến Quốc nóng tính, giọng nói trở nên rất lớn.

Nhưng Duy Y chỉ khóc, cảm thấy chuyện này không thể giấu được nữa. Nhưng cô không thể để ọi người biết mình bị uất ức như vậy, nếu như nói ra, người đàn ông kia nắm rất nhiều tính mạng trong tay, nhà cô làm sao đầu lại hần?

“Mới vừa rồi tôi ở trước cửa khu chung cư nhìn thấy Kiều Ngự Diễm đưa con bé về, còn dám gạt tôi là đi chơi với Kiều Y. Ông bảo làm sao tôi không tức giận, vừa nói dối, vừa qua lại với một người đàn ông có tiền như vậy. Ôi trời ơi!!.....Con gái tự tay nuôi lớn thực sự làm tôi tức chết!” Mẹ Duy vừa nói vừa dấm ngực mình.

62. Chương 62: Bộc Phát (3)

“Duy Y, mẹ con nói có đúng không?” Duy Kiến Quốc nhìn vợ, trong lòng cũng tức giận. Con gái nhìn thuần khiết như vậy, lại hiểu chuyện, làm sao lại có thể qua lại với Kiều Ngự Diễm được? Hai người nhìn qua không xứng đôi.

Duy Y một bụng uất ức, nhưng vẫn không dám nói sự thật cho ba mẹ biết, chỉ có thể để cho bọn họ nghĩ rằng mình thật lòng qua lại với hắn, nếu không, chuyện xấu đó, đĩa CD sợ là sẽ đến tay ba mẹ.

“Ba, con.....Con không có gì để nói!” Duy Y cúi đầu, đem khuôn mặt nhỏ cúi đi hướng khác, hình ảnh phản nghịch như vậy cô chưa từng làm.

Duy Kiến Quốc nghe vậy lửa giận không nén được nữa, người làm cha ai cũng không muốn con gái qua lại với người đàn ông lớn tuổi mà có tiền như vậy, huống hồ Duy Kiến Quốc lại yêu thương con gái như vậy.

Nhà bọn họ không thiếu tiền, càng không cần con gái bọn họ phải dựa vào đàn ông có tiền như vậy. Duy Y làm sao có thể làm như vậy? Luận thân phận, mặc dù Kiều Ngự Diễm là anh trai Kiều Y, Duy Y gọi một tiếng anh cũng đúng, nhưng bàn về tuổi, Kiều Ngự Diễm có thể làm chú Duy Y rồi, huống chi ông cùng hắn có quan hệ hợp tác làm ăn, nói thế nào Kiều Ngự Diễm đối với Duy Y cũng là trưởng bối. Nhìn động tác phản nghịch của cô như vậy, Duy Kiến Quốc vung tay lên, một cái tát liền rơi trên mặt con gái.

“Con rõ là.....” Thái độ Duy Y chấp nhận sự thật, Duy Kiến Quốc không còn lời nào để nói.

“Duy Kiến Quốc, sao ông lại đánh con!” Mẹ Duy ngồi một bên nhìn con gái bị đánh một bạt tai, đau lòng không dứt. Mặc dù con gái làm sai, nhưng cũng không thể nào đánh, nói thế nào thì cũng là con mình.....

Ba Duy không để ý tới mẹ Duy, tức giận nhìn con gái nói “Con có biết Kiều Ngự Diễm là hạng người thế nào không? Hai đứa tuổi chênh lệch gấp đôi, làm sao con có thể qua lại với hắn!” Nói đi nói lại, ba Duy là chê tuổi của Kiều Ngự Diễm so với con gái lớn hơn nhiều. Hơn nữa cuộc sống của hai người cũng khác nhau, con gái ông thuần khiết như vậy, hắn từng tiếp xúc với Kiều Ngự Diễm, người đàn ông kia thật đáng sợ.

Nói không chừng hắn chỉ vui đùa với Duy Y, nếu như hắn thật lòng thích Y Y, vậy tại sao không ình biết, không ọi người biết? Mà lại lén lút qua lại với Duy Y.

Biểu hiện như vậy không phải là không muốn chịu trách nhiệm sao?

Càng nghĩ, Duy Kiến Quốc càng không muốn con gái qua lại với người đàn ông kia. Trạch Vũ vẫn tốt hơn, bọn họ xem Trạch Vũ lớn lên từ nhỏ, biết rõ mọi thứ, tính tình cũng tốt, gia đình không tồi.....

“Không được, ngày mai con hãy nói rõ ràng với hắn, con không thể ở chung một chỗ với hắn được!”

Nhìn thái độ kiên quyết của ba, Duy Y cũng không dám nói chuyện, che khuôn mặt nhỏ nhắn, nhỏ giọng khóc.

“Y Y, nghe lời ba nói, hắn thật sự không thích hợp với con, con nghĩ xem thời gian này trong khu chung cư người ta đồn thế nào. Dù nói thế nào, tuổi cùng với điều kiện của con có thể tìm một người con trai giống như Trạch Vũ cũng không tồi, Ngô Soái cũng không tệ. Tại sao phải là Kiều Ngự Diễm!” Mẹ Duy tình ý sâu xa nói.

“Ba mẹ, hai người đừng nói nữa.....Con biết rõ mình đang làm gì!”

“Con thật không phân biệt phải trái?”

“Con.....” Đúng lúc này chuông cửa vang lên. Mẹ Duy nhìn ba Duy một cái, muộn như vậy còn ai tới đây?

Tình huống trong nhà như vậy căn bản không ai muốn tiếp khách.

Mẹ Duy đi mở cửa, mà đứng ngoài cửa là đối tượng mà bọn họ đang bàn luận Kiều Ngự Diễm.

“Kiều Ngự Diễm!” Mẹ Duy không biết làm thế nào, bình thường đối mặt với người đàn ông nhỏ hơn mình mười tuổi không có gì, nhưng lại có chuyện với Duy Y như vậy, bà không biết đối mặt với hắn như thế nào. Mặc dù biết hắn rất tốt, nhưng đáy lòng bà không muốn con gái qua lại với hắn.

“Bác Duy, tôi muốn nói chuyện với hai người về chuyện của tôi và Duy Y.” Kiều Ngự Diễm đứng trước cửa, lễ độ khiêm tốn, phong độ giống thân sĩ không ít.

Mẹ Duy nhìn người đàn ông hồi lâu mới nghiêng người cho hắn vào nhà, người đàn ông này, rốt cuộc thì phải cho bọn họ một câu trả lời thỏa đáng.

“Tổng giám đốc Kiều, cậu.....” Duy Kiến Quốc nhìn người đàn ông đi vào phòng, không khỏi giật mình, nhưng suy nghĩ một chút sao lúc này hắn có thể xuất hiện, xem trước thái độ của hắn thế nào rồi nói.

Dù sao lấy năng lực của mình bây giờ, hắn không thể chọc vào Kiều Ngự Diễm. Chỉ có thể tìm mọi cách khiến cho con gái tránh xa hắn một chút, nếu không thể ông sẽ trở mặt với hắn.

Kiều Ngự Diễm nhìn Duy Y đang cúi đầu, ngay cả nhìn mình cũng không nhìn, trong lòng cũng biết cô uất ức. Nhưng nếu không làm như vậy, nếu không đem mọi chuyện ra ánh sáng, hắn có thể lấy thân phận gì tiến vào nhà này đây?

Duy Y nghe được là Kiều Ngự Diễm, cuống quýt ngẩng đầu nhìn hắn, hoảng sợ thiếu chút nữa trốn sau lưng ba Duy. Nhưng cô nhớ tới không thể để cho ba mẹ biết chuyện mình bị khi dễ, chỉ cần cố nén nỗi sợ hãi là được.

Ánh mắt nhìn Kiều Ngự Diễm không thể tin được. Không phải hắn đi rồi sao? Tại sao đột nhiên quay trở lại, hơn nữa nhìn vẻ mặt của hắn giống như biết cô xảy ra chuyện gì ở nhà.

Tại sao lại như vậy? Hắn theo dõi mình sao? Hoặc là.....

Đúng rồi, hành động vừa rồi trước cửa khu chung cư, chẳng lẽ bởi vì thấy mẹ cho nên mới có cử chỉ thân mật như vậy với mình?

Kiều Ngự Diễm đi tới bên cạnh Duy Y, rất tự nhiên đưa tay khoác lên vai cô, động tác nhẹ như vậy giống như cho cô an ủi cùng khích lệ. Tiếp theo tầm mắt chuyển sang Duy Kiến Quốc.

“Tổng giám đốc Duy, tôi muốn nói chuyện với ông về chuyện của tôi và Duy Y.”

Nhìn người đàn ông bình tĩnh cùng tự tin, mà khí thế của hắn so với bình thường lớn hơn rất nhiều. Mặc dù Duy Kiến Quốc không đồng tình chuyện hắn và con gái, nhưng dù sao hắn cũng là Kiều Ngự Diễm, một người có địa vị gọi gió hô mưa trên thương trường quốc tế. Như thế nào cũng phải nể mặt hắn.

Ba mẹ Duy nhìn thái độ của hắn đối với con gái, rất dịu dàng, rất chăm sóc, cũng không muốn Duy Y bị ủy khuất. Nhưng như vậy thì nói lên được gì? Giữa bọn họ không chỉ là chênh lệch tổ tác, bọn họ không thể tiếp nhận con rể như vậy.

Duy Kiến Quốc ngồi xuống, Kiều Ngự Diễm kéo Duy Y ngồi cùng hắn ở phía đối diện trên ghế sa lon, mẹ Duy ngồi bên cạnh ba Duy.

“Cậu muốn nói gì?”

“Tôi nghĩ hai người đã biết quan hệ của tôi với Y Y! Vậy tôi cũng không vòng vo nữa, tôi muốn kết hôn với Y Y!” Kiều Ngự Diễm kéo bàn tay nhỏ bé của Duy Y đặt trong lòng bàn tay, không để cho cô tránh, mà bởi vì ba mẹ bên cạnh nên cô không dám có hành động gì.

“Cái gì?” “Duy Y.

“Cái gì?” Ba Duy.

“Cái gì” Mẹ Duy.

Ba người cùng lên tiếng, bọn họ đều không ngờ Kiều Ngự Diễm sẽ nói như vậy.

Duy Y biết hắn muốn xác định rõ quan hệ của hai người, nhưng không nghĩ tới đột nhiên lại như vậy, hắn cũng chưa nói với cô. Hơn nữa cô cũng chưa từng nghĩ rằng mình với hắn sẽ có kết quả.

“Thật ra thì tôi và Duy Y đã chung sống hai năm rồi, chỉ là do Duy Y tuổi còn nhỏ, chúng tôi không dám nói cho người khác biết mà thôi. Chưa tới hai tháng nữa, Y Y tròn mười tám tuổi, tôi muốn lúc đó sẽ định ngày kết hôn, công bố quan hệ của chúng tôi với mọi người. Cho nên, trước đó muốn hai người chuẩn bị

tâm lý. Có lẽ hai người sẽ thấy tôi đường đột, nhưng đối với tôi và Duy Y mà nói là đã đợi hai năm rồi. Hy vọng hai người có thể chúc phúc cho chúng tôi!”

63. Chương 63: Em Ghét

Ánh mắt ba người dừng lại trên người Kiều Ngự Diễm, bọn họ không nghĩ rằng hần sẽ dùng thái độ chân thành như vậy đối với Duy Y, thậm chí Kết hôn.

“Tổng giám đốc Kiều, ý của cậu là cậu cùng Y Y đã qua lại hai năm, bây giờ muốn kết hôn?” Duy Kiến Quốc không thể tin được, mí mắt sụp xuống, bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ con gái mình lại qua lại với hần hai năm rồi.

Khi đó Duy Y chỉ mới mười sáu tuổi, Kiều Ngự Diễm đã ba mươi tuổi.

“Chính là ý này!”

“Nhưng Duy Y nhà chúng tôi mới mười tám tuổi, tương lai còn bốn năm đại học nữa, nói thật ra, vợ chồng tôi không đồng ý con bé chưa học đại học mà đã kết hôn. Hơn nữa lúc đầu hai người qua lại cũng không có sự đồng ý của chúng tôi. Y Y còn nhỏ, con bé chưa hiểu chuyện.....”

Duy Kiến Quốc nhìn con gái cùng Kiều Ngự Diễm nắm tay nhau, nghĩ thầm thật sự hai người đã quen nhau rồi. Nhưng con gái mình lúc đó chỉ mười sáu tuổi, làm sao biết được là hần có tình hay không? Chọn bạn trai không chỉ chọn người đẹp trai, có tiền là được, huống hồ bọn họ đã qua lại lâu rồi, hơn nữa còn muốn kết hôn. Cuộc sống là chuyện của hai người, hai người chênh lệch xa như vậy sẽ có được sở thích chung, một người là học sinh, một người là tổng giám đốc, giá trị cuộc sống rất khó tương đồng. Coi như kiên quyết ở cùng nhau thì cuối cùng vẫn sẽ ly hôn.

Cho nên vì con gái, hần nguyện ý để cho con gái chia tay trong đau khổ, tránh cho về sau khổ hơn.

“Tổng giám đốc Duy, trong lời nói của bác là có ý không tin tôi! Tôi cũng biết hiện tại Duy Y còn nhỏ tuổi, chênh lệch giữa tôi và cô ấy không thể nói hết trong một hai câu. Nhưng tôi nguyện ý chờ cô lớn lên, nếu như bây giờ Duy Y cũng không đồng ý kết hôn, vậy trước tiên chúng ta đính hôn, chờ cho Duy Y lớn hơn một chút thì thế nào?”

Kiều Ngự Diễm không ngờ Duy Kiến Quốc lại kiên quyết như vậy, ông ấy chưa hiểu hết con người hần rồi, lòng tin tràn đầy như vậy nhưng cuối cùng lại không đạt được gì, đây cũng không phải là Kiều Ngự Diễm.

Cho nên hần lựa chọn đường lui, trước tiên đính hôn trước.

“Cái này.....” Duy Kiến Quốc do dự nhìn Kiều Ngự Diễm, lại nhìn Duy Y bên cạnh hần, Duy Y chỉ ngồi im một chỗ, không nói gì, giống như chuyện gì cũng do Kiều Ngự Diễm quyết định.

Duy Kiến Quốc là một người đàn ông dân chủ, ông nghĩ muốn nghe con gái nói. Bởi vì mấy ngày trước nhìn bộ dạng đối đãi với Bạch Trạch Vũ của con gái, không khó nhìn ra được con bé thích Trạch Vũ, nhưng mới chỉ chớp mắt, Kiều Ngự Diễm liền tới cửa xin cưới.

“Y Y đây là chuyện của con, ba muốn nghe một chút suy nghĩ của con!”

“Con.....” Duy Y giương mắt nhìn ba lại nhìn Kiều Ngự Diễm, muốn nói gì đó, lại do dự chốc lát, bởi vì Kiều Ngự Diễm nắm bàn tay nhỏ bé của cô, nắm chặt một cái, giống như muốn cô nói chuyện cẩn thận.

“Ba, thật ra thì con cảm thấy tuổi con còn nhỏ.....”

“Y Y tuổi còn nhỏ cũng không thành vấn đề, hơn nữa trước tiên chúng ta đính hôn, chuyện kết hôn có thể để sau. Chờ em đã sẵn sàng, anh sẽ cho em một hôn lễ long trọng.” Kiều Ngự Diễm cắt đứt lời nói của Duy Y.

“Nhưng mà em.....”

“Y Y không phải chúng ta đã nói rồi sao, dù thế nào em cũng nghe lời anh?” Nghe thấy lời uy hiếp này, lời uy hiếp trắng trợn như vậy.

Duy Y trầm mặc nhưng trong lòng vô cùng uất ức, cũng biết nếu như hôm nay mình không tranh thủ, hôn ước đã định cô sẽ khó thoát khỏi hắn.

“Ba có thể để cho con nói chuyện với anh ấy một chút không? Buổi tối quay về con sẽ cho ba mẹ câu trả lời chắc chắn!”

“Như vậy cũng được, hai người nên nói chuyện kỹ hơn đi! Đừng về muộn quá!”

Duy Kiến Quốc cũng nhận ra bọn họ chưa thống nhất. Kiều Ngự Diễm là người đàn ông mạnh mẽ như vậy, ông không dám phản đối hắn ngay tại chỗ, Duy Y chủ động cùng hắn tách ra là tốt nhất, nếu không người làm cha mẹ như bọn họ thật đúng là không có biện pháp.

Duy Y trực tiếp kéo tay hắn lôi ra cửa, lên trên sân thượng.

Mà Kiều Ngự Diễm cũng không tránh cô, vào thang máy, cô liền buông tay hắn ra. Hắn cũng không nói gì, bởi vì hắn biết mình chưa được sự đồng ý của cô đã tự tiện làm chủ, không chỉ để người nhà cô biết quan hệ của bọn họ, hơn nữa còn đưa ra yêu cầu đính hôn. Cô phát hỏa cũng dễ hiểu. Dựa vào sự thông minh của cô nhất định có thể đoán được.

Duy Y quay lại trừng mắt nhìn người đàn ông phía sau, tâm tình của cô giờ phút này không thể dùng từ tức giận để hình dung, mặc dù trong tay hắn có nhiều điểm yếu của mình, cũng không có nghĩa rằng cô không được tức giận.

Lên đến sân thượng, Duy Y hàm hừ trước mặt hắn, mà Kiều Ngự Diễm ở trung tâm ngọn lửa vẫn im lặng quan sát cô.

“Tại sao lại làm như vậy?” Duy Y xoay người một cái, đôi tay ôm trước ngực, giọng tức giận chất vấn.

Người đàn ông không nói chỉ cười khẽ một tiếng, sau đó cúi người xuống ngang người cô, đưa đôi tay khoác lên vai cô “Tức giận?”

“Tại sao anh có thể quá mức như vậy?” Nghĩ đến những chuyện hắn đã làm, nước mắt không khỏi rơi xuống. Mỗi chuyện hắn làm đều mang đến cho cô những tổn thương, cô tự nói với mình phải học cách nhẫn nhịn, nhưng tại sao, hắn lại muốn bức cô như vậy?

“Y Y, đừng khóc! Anh chỉ là nóng lòng muốn đem quan hệ của chúng ta công khai mà thôi, anh biết rõ em bị ủy khuất, mọi người đồn đại cũng không hay, anh chỉ muốn danh ngôn chính thuận qua lại với em mà thôi.”

“Nhưng rõ ràng anh với chị Sultana mới là quan hệ bạn trai bạn gái, lại xoay qua chọc em, rốt cuộc em làm sai điều gì, anh lại đối xử với em như vậy! Tránh ra!” Duy Y tức giận quát lớn, dùng sức đẩy bàn tay hắn đang khoác trên người mình ra.

“Y Y hình như em hiểu lầm, anh với Sultana chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới. Anh thừa nhận, cô ta đã từng thổ lộ với anh nhưng bị anh cự tuyệt. Về phần chuyện giữa cô ta với mẹ anh không biết, lúc em tốt nghiệp anh mới biết. Mấy ngày nữa, anh sẽ nói rõ mọi chuyện với mọi người trong nhà, em mới là bạn gái của anh, thực sự anh chỉ thích một người là em.” Kiều Ngự Diễm ở trong ngọn lửa tình, hắn cảm thấy rất tốt, bây giờ Duy Y giống như đang ghen.....

“Chị Sulana làm sao bây giờ?” Không đúng, cô không nên hỏi vấn đề này, sau khi hỏi xong Duy Y liền hối hận, cô nên trách hắn để cho ba mẹ biết chuyện mới đúng, thế nào lại kéo chị Sultana vào đây.

“Đó là chuyện của cô ta, chúng ta chỉ cần chăm sóc tốt mình là được.”

“Em không muốn kết hôn, cũng không muốn đính hôn!”

“Y Y nghe lời!” Sắc mặt Kiều Ngự Diễm đột nhiên trở nên uy nghiêm, Duy Y biết hắn sẽ nổi giận.

“Nghe lời, nghe lời, lần nào anh cũng nói em nghe lời, anh có nghĩ đến cảm nhận của em hay không? Có nghĩ tới em thích gì, ghét gì không? Mỗi lần đều bắt em theo sự sắp xếp của anh, em cũng có tình cảm, cũng có lúc vui vẻ, cũng có lúc không vui. Cũng có việc muốn làm, có việc không thích làm.....”

“Ý của em là ghét đính hôn với anh?” Giọng nói Kiều Ngự Diễm có chút bi thương.

“Đúng, em ghét ở chung một chỗ với anh, chán ghét anh cưỡng bạo em, chán ghét mọi sự sắp xếp của anh đối với em, ghét đại học G, ghét.....”

“Y Y em tỉnh táo một chút!” Kiều Ngự Diễm kéo cà vạt, mặt bắt đấm dĩ nhiên cô. Duy Y còn nhỏ, cái gì cô cũng không thích, giờ phút này đều bộc lộ ra hết. Hẳn thật sự làm sai sao?

“Dù sao em cũng không đính hôn!” Duy Y lau nước mắt, xoay người chạy xuống lầu.

64. Chương 64: Ai Cũng Có Tâm Sự Riêng

Duy Y chạy, chuyện còn chưa thống nhất ý kiến, Kiều Ngự Diễm cũng bắt đấm dĩ đi xuống lầu.

Bọn họ không có phát hiện ngoài bọn họ ra, cách không xa trên ghế dài có một người đàn ông đang nằm. Mà ánh mắt của người đó bởi vì nghe Duy Y nói mà càng ngày càng lạnh.

“Cưỡng bạo” Kiều Ngự Diễm thế nhưng lại cưỡng bạo Duy Y, làm ra chuyện không bằng cảm thú như vậy vẫn muốn kết hôn với Duy Y.

Hẳn thật khinh người quá đáng!

Rõ ràng là Duy Y thích mình, lại bị người đàn ông kia nắm trong tay. Khó trách thái độ của cô đối với mình mấy ngày nay như vậy.

Có Bạch Trạch Vũ hẳn ở đây, tuyệt sẽ không để cho người đàn ông kia được voi đòi tiên.

Duy Y về nhà ba mẹ đều đang đợi cô.

Ngồi đối diện với bọn họ, Duy Y không dám nhìn thẳng ba mẹ mình. Cuối cùng vẫn là mẹ khuyên ba, trước tiên để mình nói chuyện với con gái một chút, dù sao mẹ cũng thân thiết hơn, có ba ở đây, có tâm sự con gái cũng sẽ không nói.

Sau khi Duy Kiến Quốc đi, mẹ Duy ngồi vào bên cạnh con gái.

Duy Y vẫn cúi đầu nghịch ngón tay như cũ. Giống như đứa trẻ làm sai việc gì.

Mẹ Duy đã sớm chuẩn bị xong khăn tay lau nhẹ nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, khuôn mặt kia vừa mới bị ba đánh một cái, mặc dù không nặng, đối với con gái cũng đủ đau rồi.

“Mẹ.....” Nhìn thấy động tác nhẹ nhàng như vậy của mẹ, tất cả uất ức của Duy Y lập tức dâng lên, nước mắt liên tục rơi. Khiến mẹ thật đau lòng. Con gái từ lúc nào thì bị ủy khuất như vậy, ba cũng thiệt là, có lời gì thì từ từ nói, tại sao lại phải động tay. Đánh con gái, người làm mẹ như bà cảm thấy xót.

“Nói ẹ biết có chuyện gì! Đứa nhỏ ngốc, khóc cái gì, ba con cũng vì thương con mới đánh. Đối với con mà nói, Kiều Ngự Diễm đúng là hơi lớn, mặc dù hẳn muốn kết hôn với con nhưng dù sao bạn gái hẳn cũng là Sultana, hai người đó thật xứng đôi, mẹ Kiều cũng công nhận Sultana, mẹ cũng biết con là đứa con gái ngoan, gần đây trong khu chung cư cũng có những lời đồn linh tinh, mẹ cũng không chịu nổi. Mẹ chỉ hỏi con một câu, con thật sự thích hẳn?”

“Con.....” Duy Y ngẩng đầu nhìn mẹ một cái lại cúi đầu “Thích!” Chỉ có trời mới biết cô khó khăn thế nào mới nói được chữ kia.

Nếu như cô nói không thích, mẹ cô sẽ có rất nhiều nghi vấn, bao gồm tại sao mình với Kiều Ngự Diễm qua lại.....cô không thể để người trong nhà biết mình bị hấn uy hiếp, bị hấn cưỡng bạo.....

“Mẹ vẫn cho rằng con thích Trạch Vũ, dù sao hai đứa cũng cùng nhau lớn lên từ nhỏ, con lại hay bám lấy nó, không nghĩ tới con lại thích Kiều Ngự Diễm. Y Y, nghe lời mẹ, chia tay Kiều Ngự Diễm đi, hấn là bạn trai Sultana, lời đồn truyền đi thật không dễ nghe, hai đứa cũng không xứng đôi.....”

“Mẹ, con hiểu ý mẹ, con biết phải làm gì!”

“Ý của con là sẽ chia tay Kiều Ngự Diễm?”

“Mẹ, con biết phải làm gì, con đi ngủ trước.” Hiện tại cô không thể đáp ứng bất cứ điều gì với mẹ, dù sau Kiều Ngự Diễm không phải chỉ hù dọa không, trong ba năm này không phải cô chưa từng đề cập đến vấn đề kết thúc với hấn, nhưng mà có lợi gì, một lần lại một lần, cuối cùng kéo dài tới hôm nay.

“Ừ, hôm nay con cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi đi, ngủ ngon!”

“Mẹ ngủ ngon!”

Kiều Ngự Diễm ngồi trong xe nghe thấy tất cả, sắc mặt khó coi, cũng không thể xem là quá khó coi. Hấn có suy nghĩ qua ba mẹ Duy Y sẽ phản đối, cũng đã có kế hoạch. Thật không nghĩ tới bọn họ muốn Duy Y cắt đứt quan hệ với mình, mà Y Y vì không để bọn họ lo lắng lại nói dối là thích mình.

Mặc dù không phải lời nói thật lòng nhưng nghe rất thoải mái.

Y Y là một cô gái kiên cường, bị ủy khuất như vậy lại còn quật cường đứng lên bảo vệ người nhà của mình. Bảo hấn làm sao có thể buông tay cô ra đây?

Hấn lưỡng lự trước ngày mai Duy Y sẽ đến tìm mình nói chuyện, hấn phải làm gì để giữ cô lại đây? Hay là dùng những thủ đoạn xấu xa kia sao?

Cô đã ghét hấn như vậy.....

Kiều Ngự Diễm bất đắc dĩ dựa vào sau ghế lái, hăm âm mưu gần nửa đời, không nghĩ tới đối với người mình yêu cũng phải tính toán mới có được cô.

Ngày hôm sau, Bạch Trạch Vũ hẹn Sultana cùng đi tập thể dục buổi sáng, dĩ nhiên, mục đích không phải là tập thể dục buổi sáng.

Sau khi kết thúc thể dục buổi sáng, thời gian đi làm còn cách một khoảng thời gian, hai người đi vào tiệm nước giải khát lần trước.

“Chị Sultana, chị làm ở Kiều Thị rất nhiều năm rồi phải không?”

“Gần bốn năm rồi, tại sao đột nhiên lại quan tâm thế, muốn đào lại quá khứ của tôi sao? Tôi có rất nhiều người thích nhé!”

“Ha ha, dĩ nhiên em biết sự lợi hại của chị, nếu như chị đồng ý, em sẽ nói với Jayson!”

“Thôi, cảm ơn lòng tốt của cậu, nếu Rayne có mạnh hơn nữa, trước mắt mà nói cũng không thể đấu lại Kiều Thị. Tôi chỉ là một cô gái, làm sao chạy đây, ha ha.....”

“Chị Sultana, không phải chị tin tưởng em sao? Một ngày nào đó, em muốn đem Kiều Ngự Diễm đạp dưới chân.”

“Có chí khí là tốt, nhưng còn tùy vào khả năng, tổng giám đốc Kiều cũng không phải người bình thường. Muốn đối đầu với Kiều Thị, tôi khuyên cậu nên suy nghĩ kỹ rồi làm. Đúng rồi, thời gian trước trong công ty tôi có nội gián, bây giờ đang điều tra. Tôi không dám quá thân với cậu, về sau nếu không có chuyện gì thì đừng hẹn tôi.” Sultana làm bộ đáng sợ, cách xa Bạch Trạch Vũ.

Ngoài mặt là Sultana bo bo giữ mình, nhưng thật ra là gián tiếp nói chuyện công ty có nội gián cho Bạch Trạch Vũ nghe.

“Nói đến nội gián, chị Sultana em có việc cần chị giúp đỡ!”

“Gấp cái gì?” Dĩ nhiên Sultana không ngốc, Bạch Trạch Vũ muốn cô ta làm không phải là chuyện gì tốt, nhưng cô ta muốn nghe một chút, nếu như điều kiện không tổn hại gì đến mình thì cô ta dễ giúp. Dù sao

bây giờ Bạch Trạch Vũ cũng không phải là cậu nhóc nữa, cậu ta là người đứng thứ hai của Rayne. Lần này giúp cậu ta, lần sau sẽ có lúc cần dùng cậu ta.

“Lần trước không phải chị nói muốn em giúp bác Duy hợp tác với Rayne, là bởi vì có người ở Anh phản đối, em đang suy nghĩ, nếu như có thể hợp tác với Kiều Thị, bao gồm chứng minh hiệu quả hợp tác của hai công ty.....” Bạch Trạch Vũ không nói gì thêm, hắt tin Sultana hiểu ý tứ của hắn.

“Đây chính là vi phạm, nếu xảy ra chuyện gì thì tôi gặp rắc rối rồi! Hơn nữa tôi không bên phòng thị trường, muốn làm những thứ đó cũng không dễ dàng.”

Sultana suy tư, nếu như có thể thúc đẩy quan hệ hợp tác của Rayne với Nam Cảnh, Kiều Ngự Diễm sẽ không khống chế Duy Y được, chuyện như vậy sao lại không làm? Kiều Ngự Diễm bất nhân, cô ta cũng bất nghĩa. Mặc dù quyết định giúp Bạch Trạch Vũ nhưng cô ta không biểu lộ ra, để cho hắn nghĩ chuyện này có chút khó khăn, như vậy mới cảm thấy mình chính là đại ân nhân.

“Chị Sultana, em biết chị có cách. Sau khi thành công công ty Rayne sẽ không bạc đãi chị. Hơn nữa chị cũng muốn giúp Duy Y phải không?” Bạch Trạch Vũ vốn cũng không muốn dùng thủ đoạn xấu xa, nhưng thương trường như chiến trường, Nếu như hắn mềm tay, như vậy người khác sẽ ăn hắn.

Hơn nữa hai ngày trước hắn nghe ngài Terry nói chuyện, có người hy vọng bọn họ không nhúng tay hợp tác với Nam Cảnh. Có thể nghĩ là người kia muốn cắt đường lui của Nam Cảnh. Ngài Terry chưa nói đó là ai, nhưng ở Trung Quốc những người mà Terry biết cùng nể mặt cũng không nhiều người.

Kiều Ngự Diễm bóp chết Nam Cảnh, khiến cho nó trong phạm vi khống chế của mình từ từ lớn lên. Như vậy, hôn sự giữa hắn và Duy Y không sợ không thành. Đây cũng chính là ngày hôm qua vô tình hắn nghe được cuộc nói chuyện của Kiều Ngự Diễm với Duy Y mà liên tưởng đến.

“Cái này.....Tôi chỉ có thể nói thử một chút, không bảo đảm có thể làm!” Sultana còn làm khó.

“Cám ơn chị Sultana, hai ngày nữa em mời chị đi dự tiệc!”

“Tất nhiên rồi!”

Hai người đều có tâm sự riêng.

Sultana cho là lấy tình cảnh mình bây giờ, làm bộ làm tịch Kiều Ngự Diễm không có biện pháp, giống như lúc hắn cự tuyệt cô ta, thậm chí uy hiếp cô ta không được làm Duy Y tổn thương, nếu không hắn sẽ không bỏ qua ình, khuất phục như vậy, cô ta cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Bởi vì cô ta không có năng lực. Nhưng nếu hợp tác với Bạch Trạch Vũ, cậu ta vì Duy Y, cô ta vì Kiều Ngự Diễm. Chuyện như vậy sao không làm chứ?

65. Chương 65: Tâm Sự

Ngày hôm sau bởi vì Kiều Ngự Diễm có nhiều việc phải làm nên Duy Y không có cơ hội gặp hắn, đến tối cô mới có cơ hội gặp hắn.

Kiều Ngự Diễm hẹn Duy Y ở một nhà hàng Tây rất lãng mạn, nhà hàng nằm ở giữa lưng núi, bọn họ đã tới mấy lần, sau vì Duy Y nói cách thành phố quá xa cho nên chưa trở lại lần nào.

Đặt món ăn, Duy Y biết chỗ này có món gì nổi tiếng nhưng cô không có tâm tình ăn uống, nhìn Kiều Ngự Diễm giúp mình cắt thị bò bít tết, cô chỉ ăn vài miếng đã không có tâm tình ăn nữa mà hắn vẫn cắt đưa cho cô.

Mỗi lần đều như vậy, hắn luôn để cho cô ăn trước, cô ăn no rồi hắn mới ăn. Hắn như vậy làm cho cô có chút áy náy. Tại sao phải cảm thấy áy náy? Rõ ràng hắn làm nhiều việc bẩn thỉu, rõ ràng hắn đối với mình rất ác liệt.....

“Sao không ăn lại nhìn anh?” Kiều Ngự Diễm thả đồ ăn trong tay, cầm ly rượu bên cạnh lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ “Rượu đỏ này không tệ, em thử xem!”

“Em không uống rượu!”

“Em đã tròn mười tám tuổi rồi, rất nhiều thứ có thể thử bao gồm cả rượu.” Trước kia lúc hai người đi ăn cơm hẳn sẽ không có cô uống rượu, chỉ là gần đây hẳn muốn cho cô thử một chút rượu đỏ.

“Em.....”

“Thế nào?” Kiều Ngự Diễm biết cô muốn nói gì nhưng hẳn không muốn phá vỡ không khí hài hòa giữa hai người.

“Không có gì!” Duy Y cầm nĩa lên ăn nhưng không thấy ngon.

“Y Y ngày mai nhập học, em chuẩn bị xong chưa?”

Mặc dù Kiều Ngự Diễm vội nhưng rất để ý những chuyện liên quan đến Duy Y.

“Không có gì phải chuẩn bị! Mẹ sẽ giúp em xử lý.”

“Ừ, vậy sau này lên đại học muốn ở ký túc xá của trường sao? Đại học G cách nhà hơi xa!”

“Không cần, em đi với mẹ là được.” Mặc dù trường học có chút xa nhà nhưng mẹ Kiều mỗi ngày tan việc đều về nhà, nghe nói thời gian ở đại học G rất tự do, một ngày học mấy tiết chính khóa thời gian còn lại đều do mình sắp xếp.

“Y Y còn nhớ trước kia anh nói với em anh biết một công ty luật sư không? Chờ sau khi em khai giảng, muốn đến đó học tập một chút không?” Công ty luật kia là của mình, cô đến đó học mình cũng yên tâm hơn.

“Được! Vậy anh sắp xếp đi!” Duy Y nói cho xong chuyện, cũng không có đáng vẻ hung phấn. Nhưng Kiều Ngự Diễm đã thỏa mãn rồi, hẳn cho rằng cô sẽ cự tuyệt. Đây là lần đầu tiên, cô không phản đối sự sắp xếp của mình, an tĩnh đón nhận như vậy, rất khó mới được như vậy.

Sau khi hai người dùng bữa xong Kiều Ngự Diễm lái xe lên đỉnh núi, rất lâu trước đây hẳn rất muốn đưa cô lên đây hưởng không khí yên tĩnh.

Từ chỗ này có thể thấy được toàn cảnh ban đêm của thành phố G, ánh đèn ban đêm sáng chói, có nhiều màu sắc khác nhau hội tụ thành một mảng, như pháo hoa sáng chói.

“Oa, thật là đẹp!” Duy Y xuống xe, không khỏi cảm thán đi về phía trước vài bước.

“Thích không?” Kiều Ngự Diễm đi theo xuống xe, nhẹ nhàng đi tới phía sau cô, đem cả người cô ôm vào ngực. Hẳn có thể cảm thấy cô khẽ run lên một cái, không giãy giụa như bình thường mà hẳn cũng im lặng ôm cô như vậy, hưởng thụ thời khắc yên tĩnh cùng lãng mạn như vậy.

Ba năm nay, Duy Y cao lên không ít, đã ột mét sáu mươi ba, nhưng bởi vì gầy cả người nhìn qua thật nhỏ. Đứng chung một chỗ với Kiều Ngự Diễm đỉnh đầu vừa chạm cằm hẳn. Cộng thêm thân thể hẳn vốn khôi ngô, giống như người phương tây. Duy Y tựa vào ngực hẳn như vậy, từ phía sau không nhìn được cô thể nào.

Hai người yên lặng hồi lâu, người đàn ông phía sau bắt đầu không an phận. Bàn tay vốn dĩ ở trên eo cô bắt đầu vuốt ve thân thể cô, vành tai nhỏ của Duy Y bị hẳn ngậm vào miệng.

Tất cả trở nên quá nhanh, Duy Y phản ứng không kịp, cô chỉ cảm thấy người đàn ông phía sau đột nhiên trở nên nóng hổi, dính sát vào cô không để cô rời đi. Một bàn tay to theo làn váy vuốt cặp đùi trắng nõn của cô, một cái tay khác nắm chặt eo cô, để cho cô ép sát thân thể hẳn.

“Không nên như vậy.....” Đôi tay Duy Y cố gắng nắm chặt bàn tay bên hông của hẳn, muốn tránh thoát. Mới vừa để cho hẳn ôm không có phản kháng là bởi vì đang ở ngoài, hẳn sẽ không làm loạn, hơn nữa cô biết mình giãy giụa thế nào cũng vô ích nên đành để mặc cho hẳn ôm. Nhưng không nghĩ tới hẳn bắt đầu động tay động chân rồi.

Người đàn ông không có ý muốn dừng lại, nghe được cô ưm một tiếng, tựa như khó có thể dừng tay. Bàn tay đang vuốt ve cặp đùi trắng nõn của cô đem lấy khuôn mặt cô quay về sau, nắm cằm cô khiến cho cô há miệng chịu đựng lửa nóng từ lưỡi hẳn.

“Ngô.....” Thân thể trước ngực làm sao có thể là đối thủ của hắn, bị người đàn ông gắt gao áp chế, bàn tay bên hông trượt vào trong quần áo, Duy Y gấp đến độ muốn ngăn lại nhưng cô không có sức.....

Hôn một đường từ gò má đến bên tai, đến gáy không có ngừng “Y Y cho anh được không?”

Đột nhiên người đàn ông bế cô lên đi tới trước xe “Anh muốn làm gì, mau thả em xuống!”

“Anh nghĩ muốn em!” Người đàn ông nói rồi đem thân thể nho nhỏ của cô đặt trước xe.

Cảm thấy ý đồ của hắn, đầu Duy Y lập tức trống không, hắn nói hắn nghĩ muốn cô, hơn nữa còn là bên ngoài ở trên mui xe của hắn?

Sau một khắc, Duy Y giãy giụa “Không muốn.....Anh buông em ra, đang ở ngoài, anh điên rồi sao?”

Không để cho cô có cơ hội tránh, thân hình cao lớn của Kiều Ngự Diễm đã đè lên, ngăn đôi môi đang phản kháng lại của cô, đem hai tay của cô đặt lên đỉnh đầu. Đầu lưỡi bị chiếc lưỡi to của người đàn ông quấn chặt lấy, Duy Y không phát ra được âm thanh nào, chỉ có thể “Ngô ngô” phản kháng, nước mắt tràn ra hốc mắt.

“Y Y, đừng lộn xộn, anh muốn em!” Giọng nói người đàn ông kèm theo không cho cự tuyệt.

“Nếu như anh làm, em liền.....”

“Em làm gì?” Kiều Ngự Diễm ngưng lại, vẫn đè trên người cô như cũ, nhìn khóe mắt động nước mắt của cô, tim không khỏi đau, chẳng lẽ thân thiết với hắn lại làm hắn thống khổ như vậy sao?

Duy Y nghĩ một chút, cô làm sao có thể nắm bắt được hắn đây? Cho tới nay đều là hắn khống chế cô, mà cô chỉ có thể nghe theo.

“Cầu xin anh buông tha em được không, mỗi lần đều như vậy, không để ý đến cảm nhận của em.”

Kiều Ngự Diễm thấy cô khóc, không nỡ buông cô ra, lật người nằm bên cạnh “Em cũng vậy, chưa từng để ý cảm nhận của anh.”

Lần đầu tiên Kiều Ngự Diễm biểu lộ tâm tư của mình trước mặt cô.

Ba năm nay, hắn vẫn luôn đuổi theo cô mà cô luôn hướng về phía Bạch Trạch Vũ.

66. Chương 66: Vô Lực Phản Kháng

Duy Y nghe thấy hắn lẩm bẩm, khó tin nhìn hắn, lần đầu tiên cô cảm thấy Kiều Ngự Diễm cách mình rất gần, không phải khoảng cách giữa hai người, mà là khoảng cách tâm hồn.

“Y Y, anh chỉ muốn ở bên cạnh em, những thứ khác đều không quan trọng.” Kiều Ngự Diễm nhắm chặt hai mắt, hắn có thể cảm thấy ánh mắt của Duy Y đang nhìn mình, đây cũng là lần đầu tiên Duy Y nhìn hắn.

Duy Y ngồi trên mui xe, vừa định xuống, Kiều Ngự Diễm lại nhanh hơn cô một bước đứng dậy trở lại trong xe.

Trở lại trong xe hắn đưa ra một văn kiện, đối với Duy Y ngoắc ngoắc tay để cô quay vào xe. Giống như muốn cho cô xem gì đó.

Duy Y quay trở lại ghế phụ, nhận lấy văn kiện hắn đưa.

“Đây là cái gì?”

“Tình hình kinh doanh của Nam Cảng trong ba năm nay.”

Duy Y nhìn hắn một cái, rồi dựa vào ánh đèn trong xe lật ra tờ thứ nhất, càng xem về phía sau tim cô càng lạnh. Một dù phần lớn cô xem không hiểu nhưng vẫn nhìn ra được. Tiền lời của Nam Cảng phần lớn thu được từ hợp tác với Kiều Thị.

Kiều Ngự Diễm đưa tay khoác lên ghế cô ngồi, thân thể nhích lại gần phía cô “Nếu như bây giờ anh rút phần đầu tư ở Nam Cảng, Nam Cảng còn có thể đứng vững không?” Giọng nói của hắn nhẹ vô cùng, lại mang theo cảm giác rung động áp lực vô cùng.

“Có ý gì?”

Kiều Ngự Diễm nhẹ đưa tay trêu chọc bên tai cô “Với bộ óc thông minh của em chẳng lẽ em nghe không hiểu? Nếu ba em trở thành ba anh, vậy đứa con rể là anh không có lý nào không giúp ba mình!”

“Anh.....” Duy Y không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn, tại sao hắn có thể hèn hạ đến như vậy? Hắn lại có thể đem công ty ba ra thỏa hiệp với cô.

“Đừng nóng giận, hôm nay anh đã gặp ba em rồi, ông ấy nói chỉ cần em đồng ý, ông ấy cũng không có ý kiến. Ông ấy sẽ giúp anh thuyết phục mẹ em, dĩ nhiên, em cũng có thể không đồng ý.” Kiêu Ngự Diễm nhìn dáng vẻ phát giận của cô, trong lòng rất đau. Nhưng trên mặt hắn còn khẽ cười nhạt, có lẽ là tự giễu chính bản thân mình.

Nếu từ trước đến giờ trái tim cô không thuộc về hắn, vậy thì phải là thân thể của cô. Dù sao trong mắt cô hắn cũng là một người chuyên dùng thủ đoạn xấu xa.

“Em là đứa con hiếu thuận, nên biết phải làm thế nào!” Kiêu Ngự Diễm bắt điểm yếu của cô.

Duy Y hận nhìn hắn, hận không thể giết chết người đàn ông trước mặt này. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt phần văn kiện kia, trước mặt hắn xé thành hai nửa.

“Làm sao anh có thể làm như vậy.....Tại sao có thể.....” Xé văn kiện thành hai nửa còn chưa hả giận, Duy Y không ngừng kéo, cuối cùng phần văn kiện kia biến thành nhiều mảnh vụn.

Cuối cùng, vẫn là người đàn ông đem cô mặt đã nhòe nước mắt ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi cô, nhưng không có ý nhượng bộ.

“Không phải anh muốn đính hôn sao, chúng ta đính hôn ngay!” Duy Y đẩy người đàn ông ra, chuyển ánh mắt ra ngoài cửa xe.

“Anh muốn, không đơn giản chỉ là đính hôn, lần này, anh nói là kết hôn!” Nếu như là ngày hôm qua, hắn sẽ xem xét nhượng bộ, nhưng hôm nay không giống nhau, nếu hắn đã quyết tâm thì cũng sẽ không nhượng bộ.

Có lẽ sẽ làm cô tổn thương nhưng cũng do cô bắt buộc.

“Anh, tại sao anh có thể lật lọng như vậy?”

“Y Y, đây không gọi là lật lọng, người làm ăn buôn bán, từ trước đến giờ anh rất trọng chữ tín. Ngày hôm qua là do em không đồng ý yêu cầu đính hôn, cho nên hôm nay anh tính tăng giá. Cái này không có sai!” Kiêu Ngự Diễm chống hai tay trên cửa xe vây cô trong phạm vi của hắn, nụ cười tà mị chiếm cứ gương mặt hắn, cũng chỉ có lúc ở bên cạnh cô hắn mới nở nụ cười như vậy.

Thấy cô không nói lời nào, Kiêu Ngự Diễm càng đến gần, nụ hôn nhẹ nhàng hôn lên mặt cô “Nếu như em không phản đối, như vậy trong ngày sinh nhật em anh sẽ tuyên bố tin tức này.”

Trong giọng nói giống như là đang thương lượng cùng cô, nhưng ý tứ giống như là thông báo.

“Em muốn về nhà, mời anh lái xe đi!” Cô không muốn ở một mình với hắn trong không gian như vậy, sẽ làm cô cảm thấy hít thở không thông.

“Em ghét ở chung một chỗ với anh như vậy sao?” Hơi thở của người đàn ông đến gần, hơi thở phả vào gương mặt cô.

“Đúng, em ghét!” Duy Y hung hăng trừng mắt nhìn hắn, nào biết sau một khắc, khuôn mặt liền bị kéo qua, nụ hôn trừng phạt chiếm cứ môi cô, mà cô lại ngồi sát cửa xe, bàn tay nhỏ bé không ngừng lực lợi muốn mở cửa xe, đáng tiếc cửa xe đã bị khóa kín.

“Ngô, buông em ra!”

“Y Y, em quá không ngoan!” Người đàn ông nói, ôm cô lên, mở cửa xe, đi tới ghế sau.

Duy Y giống như cô gái nhỏ dựa vào người đàn ông trước mặt, dù thế nào cũng không thoát được hắn.

Rất rõ ràng, cô ý thức được ý đồ của người đàn ông. Hắn muốn dùng sức.

Sau khi mở cửa xe đặt cô vào, còn chưa ngồi vững cô đã muốn mở cửa xe phía bên kia, đáng tiếc động tác của Kiều Ngự Diễm vẫn nhanh hơn. Hắn kéo cà vạt, lại đem cô ôm vào trong ngực, dùng cà vạt cột tay cô về phía sau lưng.

“Kiều Ngự Diễm, anh.....Ngô.....” Lời mắng người còn chưa kịp nói khỏi miệng, hắn đã ngăn lại cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Một bàn tay từ phía sau đưa lên trước nắm cơ thể cô, một bàn tay luồn vào trong quần áo cô.....

Bao nhiêu lần ác mộng lặp lại như vậy vẫn quần lầy cô không tha, hôm nay còn lặp lại như vậy.

“Y Y.....Không cần kêu, ở đây sẽ không có ai tới cứu em.....” Hô hấp nặng nề phả trên lưng cô, quần áo bị kéo rơi.....

“Cầu xin anh bỏ qua cho em.....Cầu xin anh.....” Duy Y còn chưa nói dứt lời, chỉ cảm thấy một bàn tay đã đưa vào trong quần, sau một khắc, chiếc quần nhỏ bên trong bị kéo xuống, không biết xuống ở đâu.

Duy Y thật tuyệt vọng.....Cô ước cả đời này chưa từng có gặp qua hắn, thật là tốt biết bao.

Một đêm này, rất khuya Duy Y mới về nhà, ba mẹ đã ngủ, là Kiều Ngự Diễm bế cô về phòng, bởi vì cô hoàn toàn không còn ý thức được. Nước mắt cũng khô rồi, cổ họng đau rát, thân thể cũng không còn hơi sức chống lên trọng lượng cơ thể mình.

Cô hận cái thế giới này, hận Kiều Ngự Diễm, hận tại sao mình biết người đàn ông này, hận tại sao cô biết Kiều Y, cô hận tất cả.....

Ngày hôm sau cô lại sốt cao, không đến nhập học, chỉ có mẹ cô giúp cô hoàn thành thủ tục.

Kiều Y cùng Ngô Soái đến thăm cô, nhưng cô ngủ mơ mơ màng màng, đáp hai tiếng đã ngủ. Buổi tối lúc ăn cơm, ba cô đưa cô đến bệnh viện truyền nước, rốt cuộc có chút tinh thần trở lại.

Kiều Ngự Diễm biết cô bị bệnh, buổi tối cố ý về thăm cô.

Ba cô đối với hắn bình thường, sắc mặt mẹ cô nhìn hắn thủy chung không tốt chút nào, nhưng rốt cuộc vẫn phải cho hắn vào phòng Duy Y.

Duy Y thủy chung đưa lưng về phía hắn không nói một câu, Kiều Ngự Diễm xin lỗi chuyên tối hôm qua, nhưng có thể thay đổi được gì chứ? Có thể thay đổi sự tổn thương hắn gây ra cho cô sao?

Hắn nói rất nhiều nhưng thấy Duy Y thủy chung không xoay người lại đối mặt hắn, thức thời liền đi.

Trước khi đi còn để lại một hộp quà nhỏ. Duy Y nhìn cũng không nhìn, ngủ thật say.

Có lẽ do ban ngày ngủ quá nhiều, nửa đêm Duy Y tỉnh lại, trong đầu đều là những hình ảnh xấu xa ghê tởm.

Vì muốn cho đầu mình trong sạch một chút, cô khoác áo, lên trên sân thượng.

“Sao muộn như thế này rồi còn ra đây?” Một âm thanh phá vỡ đêm khuya yên tĩnh, đi tới bên cạnh Duy Y.

67. Chương 67: Đĩa Cd

“Anh Trạch Vũ!”

Lúc cô quay lại, Bạch Trạch Vũ mới nhìn thấy cô đang cố gắng lau đi những giọt nước mắt.

Đây không phải lần đầu tiên cậu ta thấy cô khóc, khi còn bé không ít lần cậu chọc cô khóc, nhưng những lần đó đều là đùa giỡn, cô bé này cũng thế, khóc lớn tiếng xong, lại vui cười tìm mình chơi.

Thế nhưng lần này không giống, khóc không thành tiếng mà theo rất nhiều uất ức, quá nhiều điều hắn không hiểu.....

Duy Y của hắn, khi hắn không có ở đây rốt cuộc bị ức hiếp như thế nào? Quyền ức hiếp kia chỉ thuộc về mình mà thôi.

Nhìn thấy người đến là Bạch Trạch Vũ, Duy Y vội vàng lau sạch nước mắt. Cô không muốn bị người khác nhìn thấy mình như vậy.

“Duy Y, em khóc sao?”

“Không có.....Hạt bụi bay vào mắt thôi!”

“Còn nói, giọng nói không nhu vậy, ai trêu chọc em? Nói cho anh biết, anh giúp em báo thù.” Những lời hắn nói là thật.

Duy Y nhìn về phía Bạch Trạch Vũ, thật vất vả mới nhận được không để nước mắt rơi xuống.

“Anh Trạch Vũ, em nên làm gì, em thật khổ sở, nhưng không biết nên nói với ai.....” Duy Y nói xong, tựa vào vai Bạch Trạch Vũ khóc.

“Là Kiều Ngự Diễm phải không?” Hồi lâu, Bạch Trạch Vũ nói ra cái tên này rồi nhìn Duy Y chăm chú.

“Làm sao anh.....” Làm sao anh Trạch Vũ biết? Rõ ràng bọn họ mới gặp nhau hai lần.

“Làm sao anh không biết chứ? Ba em chuẩn bị hợp tác với công ty anh nhưng vẫn chưa được tổng công ty đồng ý, thì ra vẫn là hấn thao túng sau lưng.” Bạch Trạch Vũ không nói đến chuyện riêng của Duy Y và Kiều Ngự Diễm mà đem chuyện trong công ty nói cho Duy Y nghe.

“Anh cũng biết, việc hấn làm sau lưng người khác, còn có những chuyện làm với anh!” Bạch Trạch Vũ đưa tay ôm Duy Y vào trong ngực. Đây là người từ nhỏ lớn lên cùng cậu ta, cậu ta lớn hơn cô bốn tuổi, thường ỷ lớn hiếp nhỏ. Cậu ta đã từng nghĩ về sau sẽ thổ lộ với cô, nhưng khi cậu ta trở về, phát hiện ra người đàn ông khác đã nắm tất cả những gì thuộc về cô trong tay.....

“Anh Trạch Vũ!” Duy Y ngược mắt nhìn hắn, có chút khó tin, cô vẫn cho rằng không có ai biết, chỉ có mình lẳng lặng chịu đựng, không nghĩ tới anh Trạch Vũ là người bị hại lại biết hết chuyện tình “Thật xin lỗi anh Trạch Vũ, đều là em hại anh!”

“Cô bé ngốc, tại sao lại nói vậy chứ?” Bạch Trạch Vũ dịu dàng lau đi nước mắt của cô, động tác êm ái, lau đi không chỉ là nước mắt cô còn có vết thương trong lòng cô.

Từ đó đến nay, Duy Y không dám nói cho bất kỳ ai nghe những chuyện này, nhưng có một ngày, rốt cuộc có người đứng về phía mình, cô cảm thấy có người để dựa vào, có người có thể chia sẻ cùng mình.

“Em không sai, anh cũng không sai, đó là người đàn ông quá mức, có một ngày, anh sẽ đem những khổ sở mà chúng ta phải gánh chịu trả lại cho hắn. Em cũng là người bị hại, bị buộc làm việc mình không muốn làm.”

“Anh Trạch Vũ, em không muốn gả cho hắn, làm sao bây giờ? Em nên làm gì.....”

“Hắn nói muốn cưới em?” Bạch Trạch Vũ kinh ngạc, hấn cho rằng Kiều Ngự Diễm chỉ đùa giỡn Duy Y, nghe nói những người có tiền đều ham mê như vậy, thích những cô gái trẻ tuổi. Chẳng lẽ hấn nghiêm túc?

“Ừ, chưa tới hai tháng nữa là sinh nhật em, hấn nói lúc đó sẽ đính hôn. Em không biết ba mẹ cũng đồng ý, em không biết nên làm gì.....” Nhớ tới lúc đầu ba mẹ đều phản đối, nhưng ngày hôm sau lại đồng ý rồi, Duy Y biết, trong đó nhất định có chuyện gì xảy ra. Kiều Ngự Diễm có nhiều thủ đoạn hèn hạ, hấn nhất định dùng thủ đoạn đối với ba mẹ mà không hề lộ ra.

Càng nghĩ trái tim Duy Y càng lạnh lùng.

Vốn dĩ muốn đi khỏi đây, ai biết.....

Bạch Trạch Vũ lần nữa đưa tay kéo cô vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt lưng an ủi cô “Đừng sợ, có anh ở đây. Còn hai tháng nữa, anh sẽ nghĩ biện pháp.” Còn có gần hai tháng, cậu ta không thể nào đối phó với Kiều Thị, nhưng vẫn có thể gây ra sóng gió lớn.

Nếu như không phải nghe Duy Y nói chuyện đính hôn, hẳn sợ rằng sẽ không biết tấm chân tình của Kiều Ngự Diễm, càng không biết hai tháng sau hẳn sẽ đính hôn với Duy Y. Nếu như đến lúc đó mới nhận được tin tức, chỉ sợ không thể cứu vãn. Cũng may, còn hai tháng.

Bạch Trạch Vũ thầm thề trong lòng, hẳn sẽ không để cho Kiều Ngự Diễm thực hiện được.

Bên kia Kiều Ngự Diễm đang thức khuya làm việc, tự nhiên cũng có thể nghe được cuộc nói chuyện lúc nửa đêm này. Hắn để cây viết trong tay xuống, đứng dậy đi về phía ban công hóng gió.

Bạch Trạch Vũ, hừ, chuyện ba năm trước hẳn còn chưa rút ra bài học sao? Thế nhưng lại vọng tưởng đối phó với hắn.

Hắn sẽ làm cho cậu ta biết cái gì gọi là không biết trời cao đất rộng, cậu ta là người trong lòng Duy Y thâm mến đã đáng chết rồi, nếu như không phải Y Y không cho hắn động đến cậu ta, cậu ta đã sớm bị mình chỉnh. Lại nói thật ra Duy Y rất thông minh, năm đó những chuyện hắn làm đối với Bạch Trạch Vũ cô cũng biết, hôm nay Bạch Trạch Vũ trở về nước, nếu như cậu ta xảy ra chuyện gì, Y Y nhất định sẽ đổ lỗi cho hắn.

Vừa nghĩ tới Duy Y hẳn đã lực bất tòng tâm.

Học quân sự ở đại học khác với trung học, học sinh phải đến doanh trại để tập huấn.

Duy Y học luật, Kiều Y học kinh tế thương mại cùng khoa với Ngô Soái. Nhưng địa điểm doanh trại huấn luyện đều giống nhau trong mười lăm ngày, nghĩa là bọn họ phải ở doanh trại tập huấn mười lăm ngày.

Ngày huấn luyện vừa kết thúc, những bạn học khác đi ăn ở nhà ăn, Kiều Y đi đến phòng Duy Y, thần bí lôi kéo cô sang một bên, chờ người trong ký túc xá đi hết cô mới dám lấy đồ trong tay ra.

Trong khoảng thời gian này Duy Y vẫn cố ý lạnh nhạt với Kiều Y, bởi vì vừa nhìn thấy Kiều Y là cô nhớ tới Kiều Ngự Diễm. Đó là một cảm giác rất đáng sợ.

Trước kia người làm mình tổn thương là Kiều Ngự Diễm, Kiều Y không có quan hệ gì, nhưng kể từ sau sinh nhật Kiều Y, Duy Y không muốn quá thân với Kiều Y. Đêm hôm đó, rõ ràng cô ấy có thể cứu mình, nhưng cô ấy lại chạy đi.

Sau đó mới nói xin lỗi với cô, nói xin lỗi còn tác dụng sao? Có thể cứu vãn được gì? Tất cả mọi chuyện đều đã xảy ra.....

“Cái này đưa cho bạn!” Kiều Y đưa đĩa CD trong tay cho Duy Y, còn cẩn thận nhìn ngoài cửa có người đi qua hay không.

“Đĩa CD? Là hôm đó sao?” Duy Y khẽ run nhận lấy.

“Ừ, mình tìm thật lâu mới tìm được. Thật xin lỗi, anh mình đối với bạn như vậy!” Cô tìm mấy ngày, đều nhân lúc anh trai không có nhà lên vào phòng tìm.

Duy Y không nói gì, chỉ cầm lấy đĩa CD, lẳng lặng rót nước mắt, cô không phải cô gái thích khóc, nhưng cô không nhịn được, tại sao mình lại chịu nhiều uất ức như vậy? Tất cả đều do người đàn ông kia.....

Trong doanh trại không có máy tính, hơn nữa bọn họ cũng không dám ở chỗ này xác định xem có phải là CD mà họ muốn tìm không. Cho nên Duy Y không thể làm gì khác là cất đi chờ về nhà xác nhận.

Cũng bởi vì như vậy nên sau này xảy ra rất nhiều chuyện.

68. Chương 68: Bữa Tiệc Ở Nhà Họ Kiều

Ngày chấm dứt đợt huấn luyện quân sự, Kiều Ngự Diễm tới đón Duy Y, nhân tiện cũng đón Kiều Y, Ngô Soái cũng ngồi nhờ xe về.

Trước tiên Kiều Ngự Diễm đưa bọn họ về nhà rồi trở lại công ty mở một cuộc họp. Duy Y cho rằng hôm nay kết thúc như vậy, cho là mình không để ý tới Kiều Ngự Diễm, hẳn cũng không còn cách chọc cô. Đáng tiếc cô nghĩ sai rồi.

Thu thập đồ xong, cô vừa định lấy đĩa CD ra để xem nội dung bên trong, ba mẹ liền trở về. Đồng thời còn có Kiều Ngự Diễm. Dưới tình thế cấp bách, cô đem đĩa CD bỏ vào ngăn kéo.

Mặc dù hận Kiều Ngự Diễm, nhưng trước mặt ba mẹ, cô không thể ra vẻ không có tình ý với hẳn. Duy Y cảm giác mình càng ngày càng thống khổ, càng ngày càng giả dối.....

Lúc bốn người ở chung luôn có vẻ lúng túng, mẹ rót nước cho Kiều Ngự Diễm, Duy Y đứng ở ban công vặn ngón tay, giả bộ nhìn phong cảnh bên ngoài. Kiều Ngự Diễm nói chuyện công ty với ba Duy một chút liền muốn dẫn Duy Y đi.

Thật ra ba mẹ Duy Y cũng biết là Kiều Ngự Diễm tới đón Duy Y đến nhà họ Kiều gặp mặt ba mẹ Kiều, mặc dù Kiều Ngự Diễm lớn tuổi, thế nhưng biểu hiện lại không có gì để phản đối, hẳn làm chuyện gì cũng đều nghĩ cho Duy Y, nghĩ đều rất chu đáo.

Mặc dù bọn họ kém nhau mười tuổi, coi như cùng cùng hệ, để cho hẳn gọi mình ba mẹ có chút không quen. Thế nhưng hẳn lại làm được.....

Chuyện đính hôn với Duy Y đều là do hẳn tự mình đi đặt khách sạn, mọi chuyện nhỏ đều do bản thân hẳn làm, có ít thứ còn hỏi ý kiến bọn họ, làm được như vậy thật sự không có gì để phản đối.

Ba Duy đã không nói gì, nhưng mẹ Duy còn chú ý. Thứ nhất là tuổi, thứ hai là Sultana. Mặc dù Kiều Ngự Diễm nói rõ với bà hẳn không có quan hệ gì với Sultana, nhưng bà cảm giác ba người có mối quan hệ không rõ ràng, cuối cùng rồi có một ngày cũng sẽ xảy ra chuyện.

Mẹ Duy về phòng lấy ra hai hộp nói là đưa Duy Y làm lễ ra mắt. Y Y cái gì cũng không hiểu, người làm mẹ như bà chỉ có thể giúp cô chuẩn bị tốt mọi thứ. Dù sao con gái cũng chung đụng với người ta cả đời.....

Mẹ Kiều Y rất dễ gần, đối với Duy Y cũng rất tốt, nhưng hai năm trước đã nhất định rằng Sultana là con dâu, không biết bà có thể tiếp nhận Y Y không?

Làm mẹ luôn lo lắng vấn đề đó.

Mẹ Duy đưa túi xách cho Duy Y, xoay người vào phòng bếp, không muốn nói nữa.

“Đó là lễ vật ra mắt mẹ chuẩn bị cho con! Đến nhà họ Kiều phải lễ phép nghe chưa?” Ba thấy Duy Y mờ mịt, giải thích.

“Đến nhà họ Kiều?”

“Hôm nay anh muốn chính thức giới thiệu em với ba mẹ!” Kiều Ngự Diễm đứng một bên nói, không nói trước với cô sợ cô phản đối, buồn bực.

Trước kia giới thiệu cô với ba mẹ đều lấy thân phận là bạn thân của Kiều Y, cho nên lần này hẳn muốn lấy thân phận là vị hôn thê đưa cô về nhà.

Duy Y kinh ngạc, Kiều Ngự Diễm cũng không giải thích thêm dẫu cô đi ra khỏi nhà.

Dọc đường đi Duy Y không nói gì, chỉ nhìn ngoài cửa sổ xe. Cô có thể nói gì đây? Tất cả không phải do hẳn lên kế hoạch cùng sắp xếp sao? Cô có quyền phản đối sao? Không, cô chỉ có thể tiếp nhận.

“Y Y, còn đang giận sao?”

Kể từ sau chuyện ở trên đỉnh núi, cô không để ý mình, có lúc không nhận điện thoại của mình. Nhận điện thoại của hẳn còn phải xem tâm tình cô có tốt hay không.

Ngày đó có lẽ thật sự mình hơi quá nhưng hẳn cũng không hối hận.

Dù sao trogn cảm nhận của cô, hẳn đã là một người trưởng thành, cần gì phải để ý những chuyện như vậy chứ?

“Anh đã nói chỉ cần em đáp ứng yêu cầu của anh, anh sẽ bỏ qua cho ba em đấy!”

“Không sai, cho nên anh không đụng tới Nam Càng.”

“Nhưng em nghe nói bởi vì anh, Nam Càng cùng Rayne không thể hợp tác.” Duy Y nhìn thẳng hấn trong mắt đều là chất vấn.

“Y Y, chỉ sợ em hiểu lầm, hợp tác giữa bọn họ không có quan hệ đến anh. Hơn nữa thương trường như chiến trường, anh có bản lĩnh thế nào cũng không thể ngăn cản hai công ty hợp tác. Em còn trẻ, có ít thứ còn chưa hiểu, cho nên đừng nghe người khác nói được không?” Biểu hiện của Kiều Ngự Diễm rất táo bạo, Duy Y tin tưởng Bạch Trạch Vũ mà hoài nghi hấn.

“Thật sự là như vậy phải không?” Duy Y vẫn chưa tin, Kiều Ngự Diễm hèn hạ như vậy, có lẽ ba bị hấn hại lúc nào cũng không biết.

“Em phải tin tưởng anh, anh sắp trở thành chồng em, làm sao anh có thể hại em cùng ba chứ? Đừng suy nghĩ nhiều quá được không?” Đang nói xe đã đi vào nhà họ Kiều.

“Đợi lát nữa gặp mẹ không cần khẩn trương, đã có anh ở đây!” Kiều Ngự Diễm nắm tay cô, khích lệ cô.

Mà ở trong phòng khách nhà họ Kiều, mẹ Kiều sớm đã nghe nói hôm nay con trai muốn dẫn bạn gái về nhà, bà vẫn cho rằng là Sultana, còn cố ý chuẩn bị đồ ăn mà Sultana thích. Sáng sớm liền cho người giúp việc quét dọn nhà cửa. Tóm lại là chuẩn bị mọi thứ xong, chỉ chờ con dâu tương lai đến.

Đã ba mươi mấy năm rồi cuộc cũng có con dâu.

Bà sớm đã muốn con trai dẫn con dâu về nhà nhưng con trai nói thời gian chưa thích hợp làm cho bà mong mỏi. Cũng may ngày này đã tới.....

Vừa nghe người giúp việc nói xe đã đến, bà liền không thể chờ đợi đi đến trước cửa nhìn. Không nghĩ tới người xuống xe với con trai mình lại là Duy Y.

Mẹ Kiều lập tức bối rối, vừa đúng lúc Kiều Y đi xuống dưới lầu, mẹ Kiều liền kéo tay nàng hỏi một câu “Có chuyện gì xảy ra à?”

Kiều Y cũng không để ý đến mẹ mình, chỉ là đứng một bên không nói lời nào.

Thật ra thì cô cũng không ngờ, anh trai như vậy là ép buộc người khác, Duy Y với anh Trạch Vũ là một đôi thật đẹp, bị anh trai ức hiếp thành ra như vậy, Duy Y ngy cả thổ lộ cũng không dám nói ra khỏi miệng, sẽ phải trở thành vợ người khác. Mẹ lại nhanh muốn anh trai kết hôn.....Mặc dù mẹ không sai, nhưng gián tiếp là Duy Y tổn thương.

Cô cũng không hiểu, bên cạnh anh trai có nhiều phụ nữ đẹp như vậy, tại sao cứ phải là Duy Y? Rõ ràng nghe mẹ nói là qua lại với chị Sultana, thế nào lại biến thành Duy Y?

Hiện tại Duy Y không để ý đến cô ấy, mà cô ấy cũng cảm thấy có lỗi với Duy Y.....

Đúng lúc này, hai người cùng đi vào phòng khách, phải nói là Kiều Ngự Diễm dắt tay Duy Y đi vào.

Đối với biến chuyển như vậy, mẹ Kiều quả thật không biết làm thế nào cho phải, càng không biết đây là tình huống gì, bà vẫn c ho rằng Sultana sẽ là con dâu tương lai, không nghĩ tới người con trai dẫn về lại là bạn thân của con gái.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

69. Chương 69: Nhỏ Mọn

Nếu như hai người cùng đi vào phòng khách thì không có gì để nói, nhưng bọn họ lại nắm tay đi vào như thế thì có thể nói gì?

“Con trai, rốt cuộc chuyện này là sao, không phải nói hôm nay đưa bạn gái về ăn cơm sao? Đây.....” Mẹ Kiều nhìn hai người đứng song song trước mặt mình, kinh ngạc đến nỗi không biết phải nói gì.

“Mẹ, con xin giới thiệu, đây là bạn gái con Duy Y, cũng là bạn thân của Kiều Y. Ý định của con là tháng sau đính hôn với Y Y. Y Y chào hỏi.” Kiều Ngự Diễm ở trung tâm ngọn lửa nhưng tâm tình vẫn rất tốt, luôn luôn không nhiều lời, thẳng thắn chủ động giải thích với mẹ.

“Cháu chào cô!” Cho đến nay cô đều gọi là cô chú.

Đúng lúc đó thì ba Kiều từ trong phòng đi ra, nhìn thấy một màn như vậy, trên mặt cũng không giấu được kinh ngạc. Nhưng ở trên thương trường lăn lộn nhiều năm, ông nhanh chóng đón nhận tất cả mọi việc trước mắt.

Con dâu là ai không quan trọng, con trai thích là được, giống như lúc đầu ông nhanh chóng tiếp nhận Sultana, đối với Duy Y, ông chỉ thoáng kinh ngạc mà thôi. Dù sao tuổi của Duy Y còn quá nhỏ, kém hơn con trai gần một nửa, lại là bạn học của Kiều Y.

Không biết người nhà Duy Y có ý kiến như thế nào về chuyện này. Ông Duy và bà Duy mặc dù rất tốt, nhưng có thể tiếp nhận con trai hay không lại là chuyện khác.

“Vào trong nhà rồi nói, sao lại đứng bên ngoài như vậy.” Ba Kiều nói.

Một nhóm người vào trong nhà ngồi vào chỗ của mình, mẹ Kiều không kịp chờ hỏi “Hai đứa thật sự là bạn trai bạn gái? Vậy Sultana thì thế nào?” Mẹ Kiều thật luống cuống, bình thường đối với tình huống này bà không nên nhắc tới người con gái khác, nhưng bà quá kinh ngạc, cho đến bây giờ vẫn chưa phục hồi tinh thần, trong lòng suy nghĩ gì liền hỏi ngay lập tức.

“Con cùng Sultana chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, không phải quan hệ như mọi người nghĩ. Ngược lại giữa con và Duy Y, bọn con đã quen nhau được ba năm.”

“Ba năm?” Không chỉ mẹ Kiều ngạc nhiên, mà Kiều Y ngồi bên cạnh không nhịn được cũng phát ra tiếng sợ hãi. Cô cùng Duy Y ngày ngày ở chung một chỗ, mỗi ngày trừ lúc ngủ, chủ nhật bọn họ đều ở chung một chỗ.

Anh trai nói bọn họ quen nhau đã ba năm, tại sao một chút cô cũng không biết gì? Nếu quả thật như lời anh trai nói, khi đó không phải Duy Y mười lăm tuổi. Khó trách khi đó Duy Y rất khác thường, hơn nữa mỗi lần cô nói cô ấy thổ lộ với Bạch Trạch Vũ cô đều nói chờ.....

Trong chuyện này, ba Kiều là người bình tĩnh nhất.

Kiều Ngự Diễm kéo bàn tay nhỏ bé của Duy Y, không để cho cô rút về, trường hợp như thế này phải giải quyết mọi việc cho xong.

“Duy Y, cháu thật lòng thích anh Kiều sao?” Mọi thứ khác mẹ Kiều đều không lo lắng, chỉ sợ Duy Y tuổi còn trẻ, chính mình cũng có con gái, độ tuổi này rất bông bột, giống như Kiều Y. Thích một thứ chỉ thích mấy phút.

Dĩ nhiên bà biết Duy Y là một đứa bé ngoan, nhưng mà “Yêu”, chỉ sợ kiến thức cô còn nông cạn, mấy năm tiếp theo, con trai đã ba mươi bốn mươi tuổi rồi, nhưng Duy Y còn là cô bé hai mươi mấy tuổi, thích người con trai khác cũng là chuyện bình thường.

Lại nói Duy Y so với con trai thật sự là quá nhỏ.

“Con.....” Duy Y muốn nói lại thôi, nhìn ánh mắt của mọi người, cuối cùng tầm mắt rơi trên người Kiều Ngự Diễm, cái vấn đề này cô thật sự không muốn trả lời. Mà mới vừa rồi lúc ánh mắt của cô dừng lại trên người ba Kiều, có một loại dự cảm, mặc dù ba Kiều không xem vào chuyện công ty, ở trước mặt Kiều Ngự Diễm lại là người duy nhất có thể nói chuyện. Có lẽ thông qua ông, Nam Cánh có thể được cứu. Hơn nữa Kiều Y đã giúp mình lấy được đĩa CD, cứ như vậy, giống như mình không có gì phải sợ hãi nữa.....

“Mẹ, nếu như không có tình cảm, làm sao bọn con có thể qua lại ba năm? Hơn nữa không phải mẹ muốn con sớm lấy vợ sao? Chờ Duy Y mười tám tuổi liền chọn ngày cử hành hôn lễ.”

Kiều Ngự Diễm cướp lời, Duy Y nhìn ánh mắt ba Kiều, ông cũng biết cô nhỏ mọn. Nhẹ nhàng nắm tay nhỏ bé của cô, tỏ vẻ cảnh cáo.

“Hai đứa muốn kết hôn?” Kiều Y ngồi một bên không nói gì đột nhiên lên tiếng, nhận được ánh mắt bất mãn của ba mẹ, nhưng cô cũng không có cảm giác là mình sai, đi đến bên cạnh Duy Y “Duy Y, mình có lời muốn nói với bạn!”

Không phải cô không muốn trở thành người một nhà với Duy Y, ngược lại cô rất thích Duy Y, nhưng không thể chỉ vì mình thích mà để cho Duy Y phải gả ột người mà cô không thích, hơn nữa anh trai lớn hơn cô nhiều tuổi như vậy, trong lòng cô ấy từ nhỏ đến lớn chỉ thích Bạch Trạch Vũ, cô khẳng định là cô ấy không muốn.

Duy Y ngẩng đầu nhìn Kiều Y một cái, lại quay sang nhìn Kiều Ngự Diễm, giống như hấn không gặt đầu cô cũng không dám đi.

“Đi đi, lúc nào ăn cơm anh sẽ gọi em!” Kiều Ngự Diễm buông lỏng tay nhỏ bé của cô ra.

Một chút động tác nhỏ cùng ánh mắt, có lẽ mẹ Kiều không phát hiện nhưng ba Kiều đã nhìn ra. Từ lúc vào cửa đến giờ, Duy Y trừ chào hỏi ngoài ra chưa nói một câu. Ngược lại là con trai bình thường rất ít nói trả lời.

Có lẽ là một người đàn ông bảo vệ người mình yêu, có lẽ vì còn có cái gì khác.....

Kiều Y lôi kéo Duy Y về phòng mình, vừa vào cửa, Kiều Y liền khóa trái cửa.

“Bạn thật sự muốn gả cho anh trai?”

“Mình có quyền lựa chọn sao?” Duy Y xoay người đi tới ban công, hưởng gió đêm, gió nhẹ thổi bay mái tóc cùng làn váy của cô, cảm giác cực kỳ phiêu dật, không có bất kỳ phiền não, rất thoải mái, không giống với bình thường.

“Vậy anh Trạch Vũ thì sao?” Kiều Y đứng sau lưng Duy Y, cảm giác cô ấy rất thê lương, nhìn thấy bạn thân của mình bị anh trai biến thành như vậy, trong lòng cô thật buồn.

“Mình không biết, Kiều Y, mình thật sự suy nghĩ muốn bỏ qua, nếu như ông trời đã muốn mình phải gả cho anh bạn, vậy mình không có khả năng phản kháng không phải sao?”

“Sao lại không có khả năng phản kháng? Anh trai thật quá mức, hơn nữa không phải mình giúp bạn lấy được đĩa CD rồi sao?”

“Vậy công ty ba mình làm sao bây giờ? Ba mẹ của mình làm sao bây giờ? Anh Trạch Vũ sẽ thế nào, nếu như mình cùng anh Trạch Vũ ở chung một chỗ, anh trai sẽ không bỏ qua, bạn biết không?”

“Tại sao có thể như vậy, anh trai mình không phải loại người như vậy!” Kiều Y có chút không dám tin tưởng những gì mình nghe được, nhưng âm thanh phản bác lại càng ngày càng nhỏ.

Có lẽ trước kia người khác nói xấu anh trai, cô sẽ nói người kia ghen tỵ với anh trai. Nhưng anh trai bây giờ rất có thể sẽ làm ra những chuyện này.

“Nếu như bạn còn coi mình là bạn tốt, mình cầu xin bạn giúp mình làm một việc!” Có Kiều Ngự Diễm ở đây, cô không có cơ hội nói chuyện với ba Kiều.

“Chuyện gì bạn nói đi!”

“Tối nay sau khi mình đi , bạn đem mọi chuyện nói với ba bạn, chú ấy là hy vọng cuối cùng của mình.”

“Cái này.....Bình thường ba mình rất tin tưởng anh trai, đều đem lời của mình thành trò cười. Bạn cũng biết. Ai, tóm lại mình thử xem sao.”

Cô thật sợ lúc mình nói ba sẽ nghĩ cô bụng dạ hẹp hòi cho nên tram phương nghìn kế không cho bạn thân kết hôn với anh trai.

70. Chương 70: Chân Tướng

Trên bàn cơm nhà họ Kiều.

Hôm nay vị trí trên bàn cơm không giống mọi ngày, ba Kiều ở giữa, mẹ cùng Kiều Y ngồi một bên, Kiều Ngự Diễm cùng Duy Y ngồi đối diện.

Vẫn như mọi ngày mẹ Kiều gấp thức ăn cho Duy Y.

Không biết vừa rồi Kiều Ngự Diễm nói với bọn họ cái gì, giống như ba mẹ Kiều đều tiếp nhận cô.

Không khí lúc ăn cơm cũng không tệ lắm, phần lớn thời gian là ba Kiều nói chuyện với Kiều Ngự Diễm, Kiều Y thật sự không vui, trong bữa cơm một câu cô cũng không nói, ăn cơm xong liền đi lên lầu.

Sau khi ăn xong lại ngồi một lúc Kiều Ngự Diễm liền muốn đưa cô về.

Trên căn bản người lớn nhà họ Kiều cùng nhà họ Duy tương đối thân, không cần hỏi quá nhiều, lúc bọn họ đi mẹ Kiều còn có một số lời quan tâm chăm sóc.

Mà ba Kiều nói qua mấy ngày hai cha mẹ gặp nhau, nếu như muốn quyết định, phải tìm thời gian thích hợp mọi người cùng nói chuyện bàn bạc chi tiết.

Duy Y không quan tâm những thứ này, tất cả mọi chuyện đều do Kiều Ngự Diễm quyết định, hần bảo cô ngồi, cô không dám đứng, tình thế như vậy cô không dám mở miệng nói chuyện.

Cô cũng biết Kiều Ngự Diễm đối xử với mình rất tốt, nhưng tốt tới mức nào thì cô không biết, dễ dàng bỏ qua mọi chuyện cho cô như thế nào thì không biết, rang rói cuối cùng của hần là gì cũng không biết.

Ngày hôm sau Duy Y bắt đầu ngày học đại học đầu tiên.

Khi ngày học kết thúc, Kiều Y đến tìm cô, nói là hôm qua nói tất cả mọi chuyện với ba Kiều nhưng ba Kiều không tin, bởi vì ông cảm thấy Kiều Ngự Diễm qua lời nói của Kiều Y thật xấu, căn bản là không tin con trai mình làm những chuyện như vậy.

Kiều Ngự Diễm là người đàn ông độc thân ưu tú như vậy, muốn người con gái đẹp nào mà chẳng được, phải dùng tới thủ đoạn như vậy mới có được một cô bé sao? Huống hồ chỉ là bạn thân của em gái.

Duy Y cảm thấy không phải ba Kiều không tin, mà là thời gian cô và Kiều Y đi lên lầu, không biết Kiều Ngự Diễm nói những gì với ba mẹ Kiều, cuối cùng ba mẹ Kiều lại tiếp nhận cô, thậm chí ngay cả Kiều Y tố cáo, ba Kiều cũng có thể bỏ mặc.

Giống như đối phó với ba mẹ mình, không biết Kiều Ngự Diễm lấy cớ gì, hần luôn có thể thuyết phục mọi người đứng về phía hần.

Cô cảm thấy hần thật đáng sợ, khống chế cuộc sống của cô, mạng sống của cô bị hần nắm trong lòng bàn tay.....

Thời gian thật nhanh, đã qua một tháng, ngày mai là sinh nhật Duy Y, nghe ba mẹ Kiều Ngự Diễm nói sẽ tổ chức tiệc rất long trọng, cử hành ở khách sạn lần trước tổ chức sinh nhật cho Kiều Y.

Đồng thời ngày mai cũng là tiệc đính hôn của bọn họ.

Nghe nói hần mời rất nhiều doanh nhân, ba nói đây là sinh nhật sang trọng nhất từ lúc cô sinh ra tới giờ. Nhưng những doanh nhân kia Duy Y cũng không biết ai. Giống như sinh nhật Kiều Y, người tới tham dự là những người mà cô không quen, lại phải giả bộ rất vui đến chào hỏi bọn họ.

Hiện tại cô đã biết được cảm giác của Kiều Y thế nào.

Anh Trạch Vũ nói, anh ấy cũng nhận được thiệp mời tham gia. Khi đó Duy Y liền bối rối, Kiều Ngự Diễm không thể không biết người trong lòng mình là anh Trạch Vũ, thế nhưng hần lại gửi thiệp mời cho anh Trạch Vũ, chẳng lẽ muốn anh Trạch Vũ khó chịu sao? Hoặc là cho cô đau lòng? Tóm lại Duy Y có dự cảm không tốt.

Mấy ngày trước Kiều Ngự Diễm mời nhà thiết kế thiết kế váy dạ tiệc cho cô, nhưng cô cảm thấy những thứ kia đều không cần thiết.

Hắn chuẩn bị tất cả những thứ cô không thích, chuẩn bị tốt hơn nữa thì thế nào?

Mấy ngày nay, Kiều Ngự Diễm đi Anh, nghe nói chi nhánh bên kia xảy ra chuyện phải tự mình đi một chuyến. Trước khi đi hắn nói sẽ trở về vào ngày sinh nhật cô.....

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty Nam Căng.

Lúc này có một người không nên xuất hiện đang ngồi ở đây Sultana.

Mặc dù Nam Căng với Kiều Thị có hợp tác, nhưng bình thường đều là người bên bộ phận thương mại liên lạc với Nam Căng, mà Sultana đột nhiên xuất hiện, quả thật làm cho Duy Kiến Quốc kinh ngạc không thôi.

“Xin chào chú Duy!”

“Sultana? Sao cháu rảnh rồi mà tới chỗ chú vậy?” Duy Kiến Quốc vừa thấy Sultana rất nhiệt tình, mặc dù bình thường rất bận, rất ít tiếp xúc với Sultana, nhưng biết Sultana là người thế nào, nghe vợ ông nói là một cô gái rất tốt, bình thường cũng chăm sóc con gái mình. Lại còn là quản lý ở Kiều Thị. Vợ ông khen cô ta không hết lời. Nhưng ông vẫn cảm thấy con gái mình tốt hơn.....

“Ha ha, vừa lúc đi ngang qua, liền muốn vào xin ly trà uống.....chẳng lẽ chú Duy không hoan nghênh sao?” Sultana thật có cách giao tiếp, bất luận là nam nữ già trẻ, cô ta đều thành công dung hợp thành một. Nói chuyện càng thêm mở rộng.

“Làm gì có chuyện không hoan nghênh, đến, ngồi đi!”

“Không giấu gì chú Duy, lần này cháu đến là có một số việc nhưng không biết có nên nói hay không, dù sao chuyện này cũng liên quan đến Duy Y.”

“Lời này là có ý gì? Duy Y nhà chú thế nào?” Duy Kiến Quốc nghe, cảm thấy bất an trong lòng. Gần đây quả thật Duy Y xảy ra nhiều chuyện.

“Duy Y không cho cháu nói, nhưng cháu nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy có chút không ổn nên mới đến nói cho chú biết. Chú cũng đừng nói với Duy Y.”

“Ừ, chú biết rồi, rốt cuộc là có chuyện gì?” Duy Kiến Quốc có chút gấp gáp.

“Chú Duy biết mối quan hệ giữa Duy Y và tổng giám đốc Kiều chứ?”

“Hai tháng trước chú mới biết, mặc dù có chút ngoài ý muốn nhưng chỉ cần hai đứa thích, chú cũng không phản đối.” Ngày đó Kiều Ngự Diễm tìm đến mình, thái độ vô cùng thành khẩn, hơn nữa có thể cảm nhận được qua lời nói hắn rất chân thành với con gái. Mặc dù Kiều Ngự Diễm lớn hơn Y Y rất nhiều, nhưng nếu được người đàn ông này chăm sóc, người làm ba như ông không có gì phản đối.

“Chú sai lầm rồi, Duy Y căn bản không thích Kiều Ngự Diễm, người cô bé thích là Bạch Trạch Vũ, chẳng lẽ mọi người nhìn không ra sao?” Sultana không che giấu được kích động, giống như thật sự bất bình thay Duy Y.

“Lời này ở đâu truyền ra vậy?” Duy Kiến Quốc nghe vậy vẻ mặt sững sờ.

“Thật ra thì Duy Y đã thích Bạch Trạch Vũ từ trước rồi, nhưng tổng giám đốc đem chuyện công ty Nam Căng ra uy hiếp Duy Y, nếu như không ở cùng nhau, tổng giám đốc Kiều sẽ rat ay với Nam Căng. Duy Y bắt buộc dĩ mới qua lại với hắn. Chú là người đứng đầu Nam Căng, sẽ biết Nam Căng bị sự kiểm chế của Kiều Thị. Thử nghĩ, Duy Y còn trẻ như vậy, làm sao có thể tự nguyện ở chung một chỗ với một người đàn ông lớn tuổi như vậy? Kinh tế cô không khó khăn, càng không phải cô gái ham hư vinh, muốn trèo cao lên chỗ tổng giám đốc Kiều.....” Sultana im lặng quan sát biểu hiện của Duy Kiến Quốc, phát hiện ra ông bị mình thuyết phục.

“Cháu nói là Duy Y vì chú mới chịu ở chung một chỗ với Kiều Ngự Diễm sao?”

“Dạ, cô bé là đứa trẻ hiếu thảo, Nam Căng do một tay chú xây dựng nên, cô bé không đành lòng xem chú.....”

“Đừng nói.....Tại sao mọi chuyện lại như vậy chứ?” Làm sao ông lại không nghĩ ra, con gái đơn thuần như vậy, thiện lương như vậy, hơn nữa từ trước đến giờ người mà con bé thầm mến là Bạch Trạch Vũ, lúc trước ông đã cảm thấy kỳ quái, tại sao lúc trước thích Bạch Trạch Vũ, sau lại qua lại với Kiều Ngự Diễm ba năm chứ?

“Nếu như Nam Cẩng có thể thoát khỏi sự kiểm chế của Kiều Thị, sẽ không có nhiều chuyện như vậy.....” Sultana nhẹ nói, giọng nói không lớn lại có thể khiến cho Duy Kiến Quốc nghe rõ ràng.

71. Chương 71: Buổi Tiệc Đầy Song Gió.(1)

Sau khi Sultana đi, Duy Kiến Quốc ngồi trogn phòng làm việc suy nghĩ sâu xa.

Ông nghĩ đến sự phát triển của Nam Cẩng trong hai năm qua, đúng là có quan hệ lớn với Kiều Thị, nếu như không có Kiều Ngự Diễm trợ giúp, công ty của ông vẫn sẽ bị mọi người đánh giá là công ty bình thường làm sao có thể ra được thị trường như bây giờ.

Trong lúc hợp tác với Kiều Thị Nam Cẩng quả thật cũng có những chuyển biến rất lớn.

Tám mươi phần trăm nghiệp vụ của Nam Cẩng đều có liên quan đến Kiều Thị, Kiều Ngự Diễm lúc nào cũng có thể cướp đi Nam Cẩng trong tay ông, hoặc hai công ty cắt đứt hợp đồng, như vậy Nam Cẩng liền lâm vào tình trạng nguy cấp không có tiền lần nghiệp vụ. Nghĩa là nếu Kiều Thị rút tay Nam Cẩng sẽ không chống đỡ được.

Năm đó ông đã cảm thấy kỳ quái, tại sao Kiều Ngự Diễm lại chọn Nam Cẩng chứ? Hơn nữa giống như không có bất kỳ đòi hỏi nào nâng đỡ Nam Cẩng lớn dần lên. Làm gì có thương gia nào làm việc gì mà không có lợi? Bây giờ nhìn lại, không phải Kiều Ngự Diễm không có lợi, chỉ là hần đang chờ cơ hội, lợi ích của hần chính là con gái mình.....

Làm sao ông có thể hồ đồ như vậy, lại có thể tin tưởng con hồ ly Kiều Ngự Diễm kia, ai cũng nói hần đáng sợ, nhưng mình bị hần lợi dụng ba năm, đã sớm không xem hần là con hồ ly rồi.

Nhưng con gái ông lại hồ đồ hơn, vì bảo vệ công ty của ông lại đồng ý quen với người đàn ông hơn mình mười lăm tuổi. Con gái vì mình như vậy, làm cha như ông thật là có lỗi.

Cả đời ông quang minh lỗi lạc, sao có thể để cho con gái làm những chuyện như vậy được? Cũng may, vẫn còn kịp, ngày mai là con gái tròn mười tám tuổi, cũng chính là ngày hai đứa đính hôn.

Dù sao con gái cũng là ruột thịt của mình, dù thế nào đi nữa ông cũng sẽ không vì công ty mà bán rẻ con gái mình.

Sinh nhật năm nay Duy Y không muốn mời bạn học, chỉ mời Kiều Y với Ngô Soái.

Kiều Ngự Diễm xế chiều đã về đưa cô đi trang điểm, mẹ Duy cũng không nói gì, chỉ nói bọn họ đi nhanh về nhanh mà thôi.

Có rất nhiều người đến dự tiệc nhưng đều không phải là người mình quen, có gặp qua trên TV nhưng cũng là nhân vật lớn. Nói thật ra, Duy Y thật sự ngạc nhiên. Cô biết Kiều Ngự Diễm là người nổi tiếng nhưng lại không biết rằng hần có thể mời được nhiều nhân vật lớn như vậy ở thành phố G.

Duy Y mặc váy màu trắng, đi bên cạnh ba cùng Kiều Ngự Diễm, giống như đều biết những người này, ba vừa giới thiệu vừa quan tâm chăm sóc cô, mặc dù không nói rõ quan hệ nhưng thỉnh thoảng hần nắm tay cô, mọi người nhìn qua cũng biết như thế nào rồi.

Hơn nữa thiệp mời chủ yếu là mời dự tiệc đính hôn.

Buổi tiệc hôm nay sớm đã làm náo động thành phố G. Trong mắt bọn họ, tiệc đính hôn có ý nghĩa quan trọng hơn tiệc sinh nhật.

Kiều Ngự Diễm là ai? Tổng giám đốc tập đoàn Kiều Thị, không chỉ ở thành phố G, cho dù là Trung Quốc thậm chí là châu Á đều ảnh hưởng đến thị trường chứng khoán. Mà người đàn ông này chỉ mới ba mươi hai tuổi mà thôi, đáng vẻ anh tuấn, càng được mọi người biết đến nhiều hơn trong công việc.

Tất cả mọi người đều tò mò cô gái nào mà có thể hấp dẫn sự chú ý của hắn, thậm chí hắn muốn kết hôn. Nhưng xuất hiện bên cạnh hắn lại là một cô bé không khỏi làm mọi người thất vọng.

Cô bé này lại là con gái của Duy Kiến Quốc tổng giám đốc công ty Nam Cảng, vài người có nghe qua tên tuổi Duy Kiến Quốc, đó là công ty mới ra thị trường những năm gần đây, nhưng càng tìm hiểu sẽ càng phát hiện ra thực chất công ty Nam Cảng dựa vào tập đoàn Kiều Thị, căn bản không có gì nổi bật.

Chẳng lẽ là kết hôn chính trị sao? Nếu sự thật là như vậy, vậy cũng không tới lượt cô bé Duy Y. Còn có nhiều con gái của các tập đoàn khác ưu tú hơn cô.....

Mọi người rồi rít suy đoán.

Mẹ Duy có chút không vui, không chỉ là không vui mà là rất bức mình ngồi nghỉ ở một bên. Tối hôm qua bà đã nghe chồng nói chuyện của con gái, khóc một buổi tối, cảm thấy con gái chịu nhiều ủy khuất, nhưng con gái không chịu nói với mình, một mình chịu đựng ba năm, cuối cùng vẫn bị chính bà hiểu lầm.

Mà ánh mắt bà nhìn Kiều Ngự Diễm càng căm hận hơn.

Chồng bà đã nói rồi, thà không có công ty chứ ông không nguyện ý gả con gái cho Kiều Ngự Diễm. Cho nên ông lo lắng cả tối. Nghĩ đi nghĩ lại, một bên là chồng, một bên là con gái.....

Bất luận như thế nào, buổi tiệc hôm nay chỉ là tiệc sinh nhật, không thể là tiệc đính hôn.

Đúng lúc này ba mẹ Kiều đang đi về phía bà, mẹ Kiều đang muốn chào hỏi, mẹ Duy lại đứng dậy đi ra chỗ khác. Hôm nay ba mẹ Kiều không hiểu, chẳng lẽ mẹ Duy không thấy bọn họ sao? Bọn họ đi từ phía trước tới, hơn nữa chỉ cách có năm bước chân mà thôi.

Chẳng lẽ bà tức giận? Bởi vì con gái phải gả cho con trai mình mà tức giận? Nhưng lần trước vợ chồng họ đến nhà Duy Y nói chuyện, ba mẹ Duy Y vẫn còn vui vẻ. Chỉ mấy ngày không gặp liền thay đổi rồi?

Đúng lúc bọn họ còn chưa hiểu chuyện gì, có nhân viên phục vụ mời họ tới phòng nghỉ, nói là ba Duy tìm bọn họ. Lúc đến phòng nghỉ đã có con trai cùng ba Duy ngồi chờ ở đó.

Sắc mặt Kiều Ngự Diễm xanh mét, mà ba Duy cũng không khá hơn chút nào, không khí vô cùng căng thẳng. Thấy vợ chồng họ Kiều đi vào, không khí mới hòa hoãn chút ít.

“Chuyện gì vậy? Có chuyện gì xảy ra vậy, sao sắc mặt mọi người đều không tốt!” Mẹ Kiều ngồi xuống, không rõ hỏi. Hôm nay không phải ngày tốt sao? Sao lại làm cho không khí trở nên căng thẳng.

“Ông bà Kiều, tôi cùng ông nhà tôi đã quyết định, chuyện cưới xin này chúng tôi không đồng ý!” Mẹ Duy vừa thấy hai người cãi nhau, không ai chịu nói chuyện nên không thể làm gì khác hơn là nói rõ mọi chuyện với ông bà Kiều.

“Tại sao? Tại sao đột nhiên không đồng ý? Thiệp cũng đã phát rồi, khách mời đều ở bên ngoài, sao có thể nói không đính hôn là không đính hôn?” Mẹ Kiều có chút gấp gáp, một ngày vất vả chờ mong, mặc dù Duy Y còn nhỏ tuổi nhưng bà vẫn đồng ý. Con trai còn tự mình chuẩn bị, làm sao có thể nói dừng là dừng được?

“Bà Kiều, không giấu gì bà, lúc trước chúng tôi không biết ý định của con gái, cho rằng hai người thật sự thích nhau, chúng tôi mới đồng ý hôn lễ này, bây giờ mọi chuyện đều rõ ràng, xin ông bà bỏ qua cho con gái tôi. Những chuyện khác tôi cũng không tiện nói ra. Chúng tôi đi ra ngoài trước.” Nói xong Duy Kiến Quốc đứng dậy kéo vợ đi ra khỏi phòng nghỉ.

Từ đầu đến cuối Kiều NGự Diễm đều không nói lời nào, đúng lúc Duy Kiến Quốc đi ra Kiều Ngự Diễm liền mở miệng “Đây là do ông tự chọn, vậy cũng đừng trách tôi không nể mặt.”

“Tùy cậu, Duy Kiến Quốc tôi không bán con gái, không phải người tham sống sợ chết.”

72. Chương 72: Buổi Tiệc Đầy Sóng Gió.(2)

Lúc ông bà Kiều đã hiểu thì Kiều Ngự Diễm cùng ông bà Duy đã đi ra ngoài. Mẹ Kiều cảm thấy thật hồ đồ, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Thiệt là.....

Con trai ưu tú như vậy, tại sao lại khó lấy vợ như vậy.....

Lúc này ông Kiều không nói gì, nhưng có một số việc ông bắt đầu sắp xếp lại trong đầu. Nhớ lại những gì con gái nói với mình, nhìn lại thái độ của ông Duy, ông bắt đầu cảm thấy con trai có làm chút chuyện quá mức, cũng bởi vì vậy mà ông bà Duy không đồng ý chuyện đính hôn.

Nhưng ông cũng không nói gì, chỉ là yên tĩnh nhìn mọi chuyện. Ông tin tưởng con trai sẽ xử lý tốt.

Ra đến bữa tiệc náo nhiệt, Kiều Ngự Diễm thấy Duy Kiến Quốc đang nói chuyện với người dẫn chương trình, mà hần cũng không vội, hần đang tìm kiếm bóng dáng của Duy Y. Nhìn thấy cô đang ngồi nói chuyện với Ngô Soái và Kiều Y, ba người giống như đang nói gì, hai người kia cười rất khoa trương, Duy Y chỉ khẽ cười, nụ cười bất đắc dĩ.

Để ly rượu trong tay xuống hần đi về phía cô.

“Y Y, buổi tiệc chính thức bắt đầu rồi, đi thôi!” Kiều Ngự Diễm đưa tay về phía cô, Duy Y nhìn bàn tay Kiều Ngự Diễm một chút, hồi lâu mới đem tay mình đặt lên. Mà lúc này, ba đã lên bục đọc diễn văn.

Duy Y đi theo Kiều Ngự Diễm đi lên, bên kia là mẹ Duy, cô với Kiều Ngự Diễm vừa đứng lúc đứng đối diện.

Mẹ thấy Duy Y, hướng Duy Y ngoắc ngoắc tay, ý bảo cô đến bên cạnh.

Nhưng Kiều Ngự Diễm lại nắm chặt tay cô, không để cô rời đi. Duy Y không thể làm gì khác hơn là đứng bên cạnh hần.

Lúc này Duy Kiến Quốc nói Duy Y đi lên trước mặt mọi người, đây cũng là quy trình của buổi tiệc. Kiều Ngự Diễm liền kéo cô đi lên.

Vợ chồng Duy Kiến Quốc choáng váng, bọn họ không nghĩ Kiều Ngự Diễm sẽ dắt tay Duy Y đi lên.

“Hôm nay, buổi tiệc này trừ là tiệc sinh nhật mười tám tuổi con gái tổng giám đốc Duy, đồng thời tôi cũng muốn nhân cơ hội này, thông báo với mọi người một tin khác, đó chính là tôi cùng Duy Y đính hôn, hy vọng mọi người có thể chúc phúc cho chúng tôi.”

Kiều Ngự Diễm đứng trên đài, nhận lấy micro từ tay người dẫn chương trình đứng song song với Duy Kiến Quốc ở giữa là Duy Y.

Mà Duy Y đối với hôn sự này cũng không có bất ngờ gì, cho rằng đây là bước tiến hành của kế hoạch.

Kiều Ngự Diễm vừa nói xong, cả hội trường xôn xao, các nhà báo nhanh chóng lên chụp hình ba người, chuyện này ngày mai sẽ được đăng lên trang nhất.

Mà cùng lúc đó cũng vang lên một tràng vỗ tay, bày tỏ chúc phúc đối với bọn họ.

Kiều Ngự Diễm nghiêng người hôn lên trán Duy Y.

Duy Kiến Quốc đứng bên cạnh mặc dù sắc mặt không tốt, nhưng trong trường hợp này ông không thể nói gì, nếu không mọi người sẽ nghĩ thế nào về con gái đây? Hiện nữa còn nhiều nhà báo như vậy.

Duy Kiến Quốc nghĩ đi nghĩ lại, không thể làm gì khác hơn là nhịn xuống, mặt xanh mét đi xuống dưới.

“Y Y, cười một cái được không? Nhiều người nhìn chúng ta như vậy, còn có Bạch Trạch Vũ.” Kiều Ngự Diễm cúi đầu nhẹ nói bên tai cô.

Duy Y giương mắt nhìn về phía Kiều Ngự Diễm, nhìn theo tầm mắt hần, cô thấy anh Trạch Vũ đang cầm một ly rượu đỏ, đứng trong góc, một mình uống rượu, ánh mắt đang nhìn bọn họ.

Bất đắc dĩ Duy Y cười không nổi, chỉ là xoay đầu sang hướng khác, cô sợ mình sẽ khóc, phải có bao nhiêu dung khí cô mới có thể đứng trên đây, đính hôn với một người mà mình không yêu ngay trước mặt anh Trạch Vũ.

“Đưa em xuống được không?” Sắc mặt Duy Y tái nhợt, đôi môi khê run.

“Được!” Kiều Ngự Diễm khoác vai cô, đi xuống.

Lúc này, người dẫn chương trình lại nói lấy câu, sau đó muốn mời tổng giám đốc Kiều cùng vị hôn thê nhảy một bài, đây là trình tự lúc trước. Người dẫn chương trình không biết Duy Kiến Quốc muốn hủy bỏ hôn ước, lại thấy Kiều Ngự Diễm lên tuyên bố đính hôn nên làm theo trình tự.

Ánh mắt mọi người dừng lại trên người Kiều Ngự Diễm cùng Duy Y, chỉ thấy người đàn ông đưa tay ra tư thế như muốn mời, mà Duy Y nhìn ánh mắt của mọi người xung quanh, nhẹ nhàng đặt tay vào.

Kiều Ngự Diễm ột mét chín đứng cùng với Duy Y vô cùng không tương xứng, nhưng Kiều Ngự Diễm phối hợp theo bước chân Duy Y, từ từ di chuyển.....

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào hai người, có người hâm mộ, có người ghen tỵ, có người xem thường.....

Duy Y cảm thấy thật choáng váng, người bắt đầu không thăng bằng, cô nhẹ nhàng tựa vào người đàn ông, lấy được điểm tựa.

Mọi người cũng bắt đầu rời rít vào sàn nhảy, sau đó ánh mắt mọi người mới rời đi.

Kiều Ngự Diễm cảm nhận được cô gái tựa vào mình cũng biết sắc mặt cô không tốt, nhưng hấn muốn hoàn thành tiệc đính hôn, không muốn cô trốn tránh.

Hấn từ từ dừng lại bước chân, đỡ người trong lòng vào phòng nghỉ.

“Y Y, em cảm thấy thế nào?” Mới vừa rồi trên bục, hấn đã phát hiện sắc mặt cô tái nhợt, hấn cho rằng bởi vì cô thấy Bạch Trạch Vũ, cho nên mới càng muốn thân mật với Duy Y trước mặt Bạch Trạch Vũ.

Kiều Ngự Diễm đỡ cô ngồi xuống, rót một ly nước đưa cho cô.

Duy Y dựa vào trên ghế sofa rộng rãi, ghế sofa kia quá lớn, cô không có chỗ để dựa vào, vô cùng không thoải mái. Kiều Ngự Diễm liền ngồi bên người cô, bế cô ngồi lên đùi mình.

Không biết thế nào, Duy Y lại choáng váng đầu muốn ói, cả người một chút sức lực cũng không có, giống như muốn ngất xỉu.

Cô dựa vào ngực Kiều Ngự Diễm, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trước mặt hấn, đem tất cả sức nặng cơ thể giao cho hấn.

“Em thật chóng mặt!” Có lẽ ba năm qua đã thành thói quen, trong lúc vô tình Duy Y an tâm giao mình cho hấn. Chỉ cần cô bị bệnh, hấn cũng sẽ ở bên cạnh chăm sóc cô, dù cô có cố tình gây sự hay khó khăn cho hấn, hấn cũng sẽ không để ý.

Cho nên, chỉ cần cô không thoải mái, cô liền an tâm ở bên cạnh hấn.

“Đỡ hơn chút nào không?” Kiều Ngự Diễm nhẹ vỗ lưng cô, lại xoa xoa tay nhỏ bé của cô, tay của cô lạnh như băng, rõ ràng là trời mùa thu, nên không cần lạnh mới đúng.

Đầu nhỏ bé trong ngực lắc lắc, cũng không phát ra âm thanh, nhắm chặt hai mắt, chân mày cũng không buông.

“Y Y, chỗ nào không thoải mái phải nói với anh biết không? Trừ chóng mặt còn gì nữa?”

“Không có!”

“Nghỉ ngơi một chút, anh sẽ đưa em về!”

“Ừ!”

“Ở đây có hai viên thuốc đau đầu, em uống đi!” Thuốc này vốn là sợ cô say nên tối hôm qua hấn chuẩn bị trước, ở trên cũng ghi rõ là thuốc đau đầu.

“Anh ồn ào quá đi!” Duy Y ngồi dậy, bởi vì đau đầu, chỉ có thể hé mắt nhìn.

Nhận lấy thuốc cùng nước hắc đưa, cũng không thêm nhìn liền uống hết. Sau đó lại dựa vào ngực hắc nghỉ ngơi.

Duy Y đối với Kiều Ngự Diễm vừa lệ thuộc vào vừa hận, cô không biết mình ý lại hắc, nhưng lại biết mình hận hắc, giống như muốn giết hắc.

73. Chương 73: Sự Yên Tĩnh Trước Song Gió

Toàn cảnh trong phòng nghỉ đều bị ba mẹ Duy cùng ba mẹ Kiều thấy.

Ba mẹ Kiều không phản đối, bởi vì nhìn thấy con trai cùng con dâu ở chung một chỗ tốt như vậy, trong lòng mẹ Kiều càng thêm muốn có cháu trai. Mới vừa nghe thấy người nhà Duy Y muốn hủy bỏ hôn lễ, thiếu chút nữa là tức chết.

Mặc dù Duy Y mới là sinh viên năm nhất, nguyện vọng bỗng cháu có thể phải đợi mấy năm, nhưng không sao, dù sao vẫn còn có Kiều Y để bà quan tâm.

Nhưng khi nhìn biểu hiện của ba mẹ Duy Y, trên mặt bọn họ đều là nghi ngờ.

Không phải con gái bị ép buộc mới qua lại với Kiều Ngự Diễm sao? Tại sao lại ý vào hắc như vậy? Hơn nữa đáng vẻ hai người ở bên nhau không giống như thù hắc đối địch. Nếu quả thật là bị ép buộc qua lại với Kiều Ngự Diễm, làm sao Y Y có thể dám mắng Kiều Ngự Diễm ồn ào chứ, hơn nữa giọng điệu còn là làm nũng.....

Duy Kiến Quốc hết sức không hiểu, mà mẹ Duy cũng nghi hoặc nhìn tất cả. Có lẽ thật sự bọn họ nghĩ sai rồi.

Nhưng người tiết lộ tin tức với Duy Kiến Quốc là Sultana, Duy Kiến Quốc nghĩ mãi mà không rõ, rốt cuộc là đúng hay sai, theo lý thuyết, Sultana không cần thiết lừa gạt ông, dù sao cô ta cũng không có thù gì với nhà họ Duy, cùng Kiều Ngự Diễm càng không cần phải nói, cô ta là cấp dưới của hắc, có khả năng là chị Duy Y nên mới tốt bụng nhắc nhở mà thôi.

Trước đó ông nên hỏi rõ Y Y mới đúng, mặc dù nhất định con bé sẽ không nói, có thể vì ba mình làm tất cả, chung sống mười tám năm, tâm tình con gái mình thế nào có thể nhìn ra.

Bên ngoài buổi tiệc, Bạch Trạch Vũ thấy Duy Y bị người đàn ông kia dắt tay lên, sau đó hắc hôn cô, sau đó hai người lại khiêu vũ, mọi người đồn bên tai rằng không coi trọng bọn họ. Đúng vậy, bao nhiêu người không coi trọng đoạn nhân duyên này của các người, chính người bức hôn, chính người phá hủy Duy Y, người có biết hay không?

Bạch Trạch Vũ cảm giác trong lòng đau đến không thở nổi, bởi vì không đủ đường khí đưa đến trái tim như bình thường.

Duy Y, thật xin lỗi, anh Trạch Vũ xin lỗi em, là bởi vì anh không đủ mạnh, cho nên mới không thể khống chế hắc, mới không thể làm cho hắc dừng buổi tiệc đính hôn này lại. Không ai biết trong này xảy ra nhiều chuyện, chiến tranh đằng sau lưng, hắc đã thua.

Nhưng em cứ chờ xem, xem như em trở thành vợ của hắc, anh cũng nhất định sẽ cứu em ra ngoài. Bởi vì em là của anh.

Để cái ly trong tay xuống, Bạch Trạch Vũ xoay người rời đi.

Sau khi Bạch Trạch Vũ rời đi, Denis cùng Kiều Y đem mọi hành động của hắc thu vào mắt.

Kiều Y không biết chuyện đấu đá nhau trên thương trường của đàn ông, nhưng cô cảm thấy Bạch Trạch Vũ cùng Duy Y rất đáng thương, rõ ràng yêu đối phương, lại không thể ở chung một chỗ. Anh trai hơi quá mức khi mời Bạch Trạch Vũ đến dự buổi tiệc đính hôn này.

Nhìn cô gái mình yêu đính hôn, chú rể lại không phải là mình, nên nghi ngờ. Cả buổi tiệc Bạch Trạch Vũ không đến gần Duy Y, dù anh trai không ở bên cạnh Duy Y, có lẽ Bạch Trạch Vũ cũng muốn nói một câu “Sinh nhật vui vẻ” với Duy Y.

Denis không muốn như vậy, thân là đàn ông, Denis cũng không đồng tình với Bạch Trạch Vũ.

Buổi chiều hân ngồi phi cơ về nước cùng Kiều Ngự Diễm, ở Anh có rất nhiều cạm bẫy, là người của Rayne động tay động chân, thị trường chứng khoán của Kiều Thị rớt liên tục, tổn thất hàng tỷ đô la.

Mặc dù ngoài mặt ngài Terry trách móc John(Bạch Trạch Vũ), nhưng lại không loại bỏ Bạch Trạch Vũ, nghĩ cũng biết ngài Terry rất hài lòng về những việc Bạch Trạch Vũ làm.

Không thể phủ nhận, John là một người buôn bán có tài, cũng là kẻ địch đáng sợ. Một sinh viên mới tốt nghiệp chưa có gì trong tay, thế nhưng lại có thể tạo ra một lỗ thủng lớn như vậy, làm cho chi nhánh công ty Kiều Thị ở Anh sống không yên ổn, có thể thấy được năng lực của hân không tầm thường, nhớ lại đến bây giờ Denis vẫn còn chút run sợ. Bởi vì Duy Y, Bạch Trạch Vũ và Kiều Ngự Diễm nhất định sẽ là kẻ địch.

Chưa xử lý xong chuyện Kiều Ngự Diễm đã chạy về dự tiệc đính hôn, bởi vì hân nói buổi tiệc đính hôn không thể thiếu vai nam chính.

Có thể tưởng tượng, Kiều Ngự Diễm thật sự yêu Duy Y, vì cô, chuyện gì hân cũng có thể làm.

Sau khi buổi tiệc kết thúc, Kiều Ngự Diễm tự mình đưa Duy Y về nhà, cũng nhân cơ hội này, Duy Kiến Quốc cùng vợ tìm bạn thân Duy Y là Kiều Y. Kiều Y phải là người hiểu rõ mọi chuyện nhất. Bởi vì khi con gái lớn không nhất thiết sẽ nói mọi chuyện với ba mẹ, Kiều Y là đối tượng duy nhất cô có thể bày tỏ.

Lúc này ba người ngồi quanh bàn cà phê trong phòng lớn, mà Denis đi theo vào bị yêu cầu ngồi cách xa một đoạn.

“Cô chú, hai người muốn hỏi gì cứ hỏi đi!” Kiều Y cũng không biết ông bà Duy đang hoài nghi, bởi vì Duy Y cho cô biết hai người đồng ý hôn sự này.

“Kiều Y, cô biết cháu là đứa bé thành thật, nói cho cô biết, Y Y cùng anh trai cháu, có thật lòng muốn ở chung một chỗ hay không? Hay là bởi vì nguyên nhân gì, hai người mới.....”

“Cái này.....” Kiều Y liếc mắt nhìn Denis ở đằng xa, trong lòng loạn nhịp, cô không nói láo nhưng Duy Y không cho cô nói thật. Hai tay theo bản năng nắm chặt nhau “Cô chú, c ó phải hai người nghe được điều gì không hay không?”

“Kiều Y, cháu đừng hỏi cô chú nghe được điều gì, cháu chỉ cần nói sự thật cho cô chú biết.” Mẹ Duy nhìn Kiều Y ấp úng, lại thấy bộ dạng cô, trong lòng có chút nghi ngờ.

“Cái này, cô chú, hai người đừng nghĩ nhiều, Duy Y thật lòng yêu anh cháu.” Hai bàn tay Kiều Y càng siết chặt hơn.

“Thật?”

“Thật, cháu không lừa hai người, hai người đối với cháu tốt như vậy, làm sao cháu có thể lừa hai người chứ? Nếu như Duy Y không thích anh trai cháu, làm sao có thể qua lại với anh ấy?”

“Nhưng chú nghe người ta nói là anh trai cháu.....” Câu nói kế tiếp Duy Kiến Quốc khó mà nói ra, nếu như quả thật có chuyện như vậy, tin tưởng rằng Kiều Y hiểu ý tứ trong lời nói của ông.

“À?.....Cái này.....chuyện như thế nào.....Cháu không hiểu rõ lắm!” Kiều Y kinh hoảng giả bộ cầm ly nước lên uống, thần sắc kinh hoảng kai bán đứng cô. Nếu quả thật không có chuyện này, Duy Kiến Quốc còn chưa nói hết, cô làm sao biết nội dung phía sau là gì? Đây không phải là chột dạ sao?

Dù sao Duy Kiến Quốc cũng có kinh nghiệm, thử một lần sẽ làm cho Kiều Y luống cuống tay chân, hai ba câu đã lòi ra chân tướng.

Mẹ Duy còn đang muốn hỏi thêm, Denis đã đi tới “Ông Duy, bà Duy, hôm nay hơi trễ rồi, có chuyện gì về sau lại nói, ngày mai Kiều Y còn phải đi học!”

“Vậy cũng được, vậy thì làm phiền cậu đưa con bé về nhà!” Có Denis ở đây, kỳ thật bọn họ cũng không tiện hỏi, dù sao Denis cũng là người của Kiều Ngự Diễm.

Sau khi Denis cùng Kiều Y đi khỏi, hai ông bà Duy càng thêm lo lắng ngồi chung một chỗ, không khí trong quán cà phê vô cùng lặng mạn, nhưng cùng với biểu tình của hai người không thích hợp.

“Ông à, tin tức kia của ông rốt cuộc là từ đâu tới?” Suy tư chốc lát, mẹ Duy đột nhiên hỏi. Tối hôm qua sau khi nói chuyện với chồng, về phần tin tức từ đâu mà có, có thể tin được hay không, một chút bà cũng không rõ lắm.

“Từ một người có thể tin được, bà đừng hỏi, người ta nói với tôi tin này, nhất định là có nguy hiểm, gây chuyện không tốt sẽ bị Kiều Thị khai trừ.”

Vừa nghe chồng nói như vậy, trước tiên mẹ Duy nghĩ tới việc chồng qua lại với quản lý của Kiều Thị. Cũng không hỏi nữa.

Nếu như bà hỏi nữa, nói không chừng kết quả sẽ là ông ấy nổi nóng.....Đến lúc đó hối hận cũng không kịp.....

“Bà à, thật ra thì tôi đang có kế hoạch hợp tác với một tập đoàn lớn, tôi muốn cắt đứt quan hệ hợp tác với Kiều Thị, bà thấy thế nào?”

“Không phải hợp tác với Kiều Thị rất tốt hay sao?” Nói tốt, đơn giản chỉ là một khối thịt lớn, bao nhiêu người giành cơ hội cũng không giành được.

“Tốt thì tốt, nhưng bà nhìn con gái hôm nay.....Cùng Rayne hợp tác cũng tốt, hơn nữa Trạch Vũ là người đứng sau, là nó giới thiệu cho tôi dự án hợp tác, nếu như có thể ký kết, Nam Cảng vẫn sẽ giống như trước.”

“Nếu sự thật là như vậy, vậy thì ông nghĩ cách đi! Tôi ủng hộ ông!” Mẹ Duy bắt đầu dĩ thử dài, nếu như không phải vì con gái, bọn họ sẽ không tha khối thịt béo Kiều Thị. Nhưng con gái vì bọn họ, bị ủy khuất cũng không chịu nói.

Mười tám năm nuôi con, làm sao có thể không yêu thương cô chứ?

Quyết định của hai vợ chồng ngày hôm nay, thay đổi toàn bộ cả đời thuận buồm xuôi gió của bọn họ, cũng thay đổi ước nguyện cùng số mạng của Duy Y.....

74. Chương 74: Người Cô Ấy Yêu Là Tôi

Lúc Kiều Ngự Diễm đưa Duy Y về đến nhà, ba mẹ Duy Y đều chưa về, Kiều Ngự Diễm ngồi với Duy Y một lúc mới đi, bởi vì hắn muốn đáp máy bay đi Anh giải quyết cho xong chuyện còn dang dở.

Tên nhóc mới hai mươi ba tuổi Bạch Trạch Vũ đó, mới vừa tốt nghiệp đại học đã tạo ra một vũng bùn cho hắn. Rất tốt, hắn sẽ dùng miệng cọp nhỏ lông con thú nhỏ. Cứ xem như người chống lưng cho Bạch Trạch Vũ là ngài Terry thì thế nào? Hắn có thể giết chết Bạch Trạch Vũ.....

Duy Y đã đỡ hơn nhiều, nằm trên giường cô càng cảm thấy buồn phiền, mặc dù đã là buổi tối nhưng cô vẫn không ngủ được.

Không nghĩ tới mình đã đính hôn, hơn nữa còn là cùng với Kiều Ngự Diễm.....

Đứng dậy khoác một chiếc áo khoác, Duy Y đi lên sân thượng, ở đây có ghế dài, ngồi hóng mát rất thoải mái, cũng chỉ có lúc này, lòng của cô mới bình yên.

“Duy Y!” Âm thanh của đàn ông truyền đến, đánh tan không gian yên tĩnh.

“Anh Trạch Vũ!” Lúc Duy Y ngẩng đầu, Bạch Trạch Vũ đã ngồi bên cạnh cô. Mà ánh mắt của hắn, giống Duy Y, rơi vào không trung.

“Thực xin lỗi, anh không thể thực hiện lời hứa với em!” Bạch Trạch Vũ không nghĩ tới Kiều Ngự Diễm thà bỏ một trăm triệu đô la, lựa chọn quay về nước đính hôn với Duy Y. Bạch Trạch Vũ quá khinh thường Kiều Ngự Diễm rồi.

“Chuyện này sao có thể trách anh, không ai thắng được hán đầu, em đã sớm buông tay!” Duy Y cười giễu, ôm chân trước ngực. Thần sắc kia cùng động tác, tràn đầy buồn rầu, Bạch Trạch Vũ thấy vậy đau lòng không thôi.

Còn đâu cô bé ngày xưa bị hán chọc khóc chạy đi mách người lớn? Cô bé Duy Y suốt ngày quần lầy bắt hán dạy học toán nay còn đâu? Cô bé ngồi sau xe hán hát vu vơ nay đâu rồi?

Tất cả đều do Kiều Ngự Diễm, là hán phá hủy thiên thần đáng yêu Duy Y.....Là hán cướp đi tất cả thuộc về Bạch Trạch Vũ.....

Từng trận bực mình truyền đến trong lòng Bạch Trạch Vũ, làm hán không chịu nổi.

“Duy Y, em không thể buông tay, anh chưa bao giờ buông tay em, làm sao em có thể nói buông tay trước chứ?”

“Chúng ta còn có thể làm gì đây? Thôi, anh Trạch Vũ, em không muốn liên lụy đến anh.” Duy Y tựa trán trên đầu gối, giọng nói buồn buồn.

Bạch Trạch Vũ không nói gì thêm, hán chỉ âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải giúp Duy Y thoát khỏi tên ác ma kia.

Ngày hôm sau, các tờ báo lớn đưa tin tổng giám đốc Kiều Thị đính hôn, mà trong tin tức rõ ràng hơn nữa là về cô dâu, gia cảnh Duy Y, bạn bè, cha mẹ, còn có trường học, thành tích như thế nào.....

Hình buổi tiệc hôm đó cũng được đăng, tỷ số người xem trên trang web cao đến dọa người.

Tin tức truyền khắp trường học, từ lúc Duy Y xuống xe, không ngừng có người bàn tán sau lưng, có hâm mộ, ghen tỵ, phần lớn là muốn xem kịch vui. Bởi vì báo nói, hai người đính hôn là dựa trên quan hệ hợp tác của hai công ty, cho nên đây gọi là kết hôn chính trị.

Tất cả mọi người đang xem kịch hay, xem một chút khi nào thì cô gái này không còn nổi. Mặc dù mấy năm nay Kiều Ngự Diễm không có tin đồn, nhưng hôn nhân dựa vào lợi ích hợp tác thì sẽ có kết quả thế nào?

Vào phòng học, lời bàn tán càng nhiều “Duy Y, chúc mừng bạn nha, câu được con rùa vàng, về sau không cần đi làm cũng có người cung cấp tiền cho bạn....., có một người chồng chưa cưới như vậy, khó trách nhìn không vừa mắt bạn nam nào trong lớp!” Một bạn học nữ lại gần Duy Y chưa chat nói.

Bạn học nữ tên Chu Mẫn Sắc, cũng là sinh viên năm nhất khoa luật, trước kia lúc học quân sự hai người ở chung ký túc xá, nhưng quan hệ cũng không thân lắm, bởi vì khi đó Duy Y ngày ngày lo lắng chuyện Kiều Ngự Diễm, cho nên cả ngày đều không thích nói chuyện.

Dáng người Chu Mẫn Sắc cũng không tệ lắm, là cô gái rất biết ăn mặc, hơn nữa ăn mặc rất hợp mốt, nhìn thế nào cũng không giống sinh viên. Thành tích bình thường, yêu đương lãng nhãng. Ở trong khoa danh tiếng cũng không tốt cho lắm.

“Sao không nói chuyện? Khó trách không có bạn nam nào theo đuổi cô, tôi là nam sinh cũng không theo đuổi cô!” Duy Y còn chưa kịp mở miệng, không biết Kiều Y từ đâu nhảy ra, chỉ vào mặt Chu Mẫn Sắc liền chửi.

Các bạn sinh viên bình thường không thích Chu Mẫn Sắc lắm cũng len lén bật cười, Chu Mẫn Sắc thật sự là một người nhiều chuyện lại hay để ý, bình thường để lấy lòng mọi người chuyện gì cũng có thể làm, cũng bởi vì như vậy, các nam sinh tương đối thân với cô ta, mà nữ sinh lại ghét nhất là loại con gái này.

Duy Y không giống như vậy, thành tích tốt, người lại xinh đẹp, hơn nữa lại rất khiêm tốn. Đột nhiên bộc phát chuyện như vậy, rất nhiều người cũng cảm thấy không giải thích được, đồng thời biết thân thể của cô không đơn giản. Một thiên kim tiểu thư của một công ty có tiếng trên thị trường rất khiêm tốn bên cạnh bọn họ, vậy mà bọn họ không biết.....

“Liên quan gì đến cô? Cô có tư cách gì nói chuyện! Trong nhà có nhiều tiền thì giỏi à?” Chu Mẫn Sắc đương nhiên biết Kiều Y, thường xuyên đến tìm Duy Y, là bạn thân của Duy Y, bởi vì vóc người xinh đẹp, ở trong trường học rất nổi tiếng.

Hơn nữa bởi vì cô là em gái Kiều Ngự Diễm, tin này có lẽ người khác không biết, nhưng mà qua bài báo hôm nay, mọi thứ liên quan đến Duy Y đều được đưa ra.

“Kiều Y, thôi đừng cãi nhau với bạn ấy!” Bình thường Kiều Y không ít lần giúp cô, Duy Y cảm tạ cô rất nhiều.

“Nể mặt Duy Y, tôi không chấp cô!”

“Là tôi không chấp cô!” Nói xong Chu Mẫn Sắc xoay người đi, lại nói mấy câu khó nghe. Những người khác chỉ là giả bộ không nghe thấy, chuẩn bị đi học.

“Bạn á, khi nào thì trở nên dễ bị khi dễ như vậy rồi! Thật là.....” Kiều Y không quên oán giận mấy câu. Trong trường học không ít học sinh, ở đây gần thực tế và xã hội, có thân thiết giữa người với người, ganh đua, so sánh, hư vinh, cạnh tranh, chỗ nào cũng có.

“Bạn tới đây làm gì?”

“Ừ, trả sách cho bạn, mấy ngày trước mình mượn tiểu thuyết ở nhà bạn!” Nếu như không phải hôm nay vừa lúc cô đến trả sách, sẽ không được thấy cô ấy bị người khác khi dễ. Tại sao cô không phản kháng như trước đây? Điểm này không giống Duy Y.....

“Hiện tại một chút chúng ta cũng có thể nổi tiếng, bạn chú ý hình tượng một chút!” Kiều Y nhỏ giọng đến gần Duy Y nói, trên mặt dí dỏm.

Thật tốt, trước kia mình cũng giống Kiều Y, Duy Y dí dỏm ngày xưa nay đâu rồi?

Học xong hai tiết học, Duy Y đi xe buýt tới công ty luật mà trước kia Kiều Ngự Diễm giới thiệu. Chỗ này cách trường học có chút xa, gần Kiều Thị.

Công ty luật tên là Thượng Đức, một tòa cao ốc mười lăm tầng, tất cả đều là công ty bọn họ.

Lúc trước Kiều Ngự Diễm đưa cô đến đây hai lần, lần thứ nhất là gặp thư ký Chu Đồng, lần thứ hai là đến nộp sơ yếu lý lịch, sau đó thư ký Chu Đồng đưa cô đi tham quan tất cả. Hôm nay là lần thứ ba đến đây, nên coi như là chính thức đi làm.

Bởi vì còn đi học, cho nên không giống với nhân viên chính thức ở đây. Hơn nữa có Kiều Ngự Diễm giới thiệu, Chu Đồng cũng không dám động tới cô. Sắp xếp cho cô làm trợ lý của luật sư Phương, liên giao việc cho cô làm.

Ngày đầu tiên Duy Y lại trở thành trung tâm bàn tán, thư ký Chu Đồng giới thiệu cô đến chỗ này, lại còn là trợ lý của luật sư Phương.

Cấp trên của Duy Y là những người phụ nữ có phẩm hạnh, chỉ có phái nữ mới hình dung được. Ba mươi tuổi, ăn mặc vô cùng phong cách, đeo một đôi mắt kính, nhìn qua rất sáng. Lúc giới thiệu với cấp trên cũng không phải loại hình nhiệt tình hào phóng, ngược lại cảm thấy cô ta rất hà khắc.

Duy Y gọi cô ấy là chị Phương, nghe thư ký nói chị Phương am hiểu nhất chính là lý do, bởi vì cô ấy cũng là một nạn nhân của hôn nhân. Trợ lý của chị Phương không chỉ có một mình Duy Y, phải nói chỗ này mỗi một người luật sư, Chu Đồng phân phó cho bọn họ ít nhất ba trợ lý. Bao gồm cả thực tập sinh.

Trong đội chị Phương có tổng cộng bốn người, cộng cả chị Phương là năm người, hai người nam đối với nghiệp vụ tương đối lão luyện, phải là ở đây làm ba bốn năm rồi, còn có một người nữ vừa mới tốt nghiệp, Duy Y là nhỏ nhất ở đây, mới là sinh viên năm nhất.

Cô gái mới tốt nghiệp đó tên Ái Linh, đáng tiếc mới đến công ty trình diện liền bị hai người đàn ông này gọi thành “Yêu Tiên”, vì vậy cô ấy ở đây đã nửa năm nhưng vẫn bị mọi người gọi là “Yêu Tiên”. Dù sao con gái không để ý những thứ này, chỉ là cái tên mà thôi

Yêu tiền nói cho Duy Y, thật ra chị Phương là người rất tốt, mặc dù trong công việc nói nhiều từ khó nghe, nhưng trên phương diện cuộc sống cũng như học tập trợ giúp bọn họ rất nhiều. Còn nói bọn họ cứ thoải mái, có gì không hiểu cứ hỏi.

“Ai, Duy Y, em thật sự là Duy Y đính hôn với tổng giám đốc Kiều Thị Kiều Ngự Diễm?” Một người con trai lại gần hỏi.

“Bao Hoa Thiên, anh tránh ra.....sao lại bát quái như vậy!” Yêu tiền đẩy người con trai có làn da ngăm đen đó ra, dáng dấp người con trai kia thật đẹp, chỉ là da tương đối đen, lại mang họ Bao, làm ngành luật sư này khó tránh khỏi sẽ ảo tưởng mình có một ngày giống như Bao Thanh Thiên được mọi người kính yêu như vậy, cho nên vốn dĩ tên thường gọi của người con trai kia là Bao Thanh Thiên, sau khi Yêu tiền đến lại bị đổi thành Bao Hoa Thiên.

“Ai, Duy Y nói với bọn này một chút về vị hôn phu của em đi!” Yêu tiền đẩy Bao Hoa Thiên ra, vẻ mặt sao với Bao Hoa Thiên càng bát quái hơn, người của phòng trợ lý chơi rất vui, cũng rất tốt, hai người cùng chọc Duy Y cười.

Đây là nụ cười hiếm thấy, giống như thật lâu rồi cô không có cười như vậy.

Người người đều nói phòng làm việc đều là chiến trường đầy khói súng, nhưng cô cảm thấy mọi người ở đây đều rất tốt, giống như quay trở lại thời học sinh cấp ba, cô cùng Kiều Y, Ngô Soái và Tiểu Cương, lúc bốn người đi chugn đều rất náo nhiệt, mẹ nói bọn họ giống như quỳ vào thôn.

Nhưng mà từ khi nào, cô bắt đầu cách xa bọn họ? Biến thành bộ dáng hiện tại? Thế giới thật rất đáng sợ, cô đột nhiên cảm thấy mình thật vô dụng.....

“Có thể không tán gẫu về anh ấy được không?”

“Tại sao? Không phải hai người mới vừa đính hôn sao? Chẳng lẽ thật sự là hôn nhân chính trị?” Một người con trai khác đi tới nói.

“Không phải, em chỉ không muốn nói về anh ấy mà thôi.” Biểu hiện của Duy Y có chút ảm đạm.

“Khụ.....Ừ!” Một âm thanh cảnh cáo từ phòng làm việc truyền tới, là chị Phương “Trong giờ làm nên nghiêm túc làm việc!”

Chị Phương liếc mọi người một cái sau đó nhìn Duy Y “Duy Y, em theo chị vào đây một chút!”

“A!” Duy Y thấy mọi người tán loạn như chim như thú, vội vàng đi theo chị Phương vào phòng làm việc.

“Đóng cửa lại!”

Duy Y nghe lời đóng cửa lại, ngồi đối diện bàn làm việc của chị Phương.

“Duy Y, hôm nay là ngày đầu tiên em đến đây làm, có cái gì không hiểu, có thể hỏi ba người bọn họ, hoặc có thể trực tiếp hỏi chị.”

“Cảm ơn chị Phương!”

“Còn nữa, ngày mai photo thời khóa biểu của em cho chị, chị sắp xếp việc cho em.” Thời điểm chị Phương nói chuyện công việc rất nghiêm túc, làm cho Duy Y cũng có chút khẩn trương.

“Bình thường trong công việc chị tương đối hà khắc, cho nên yêu cầu giống nhau là mọi người đều phải chăm chỉ, giờ tan việc tùy em thế nào cũng được. Đây là nguyên tắc cá nhân của chị.”

“Em hiểu rồi, chị Phương!”

“Tốt lắm, em đi ra đi!”

Duy Y cho rằng ít nhất chị Phương sẽ nói thân phận cô, dù sao cô cũng mới vừa đính hôn với Kiều Ngự Diễm, chính là chủ đề nóng. Hôm nay ai nhìn thấy cô, không ai là không đề cập tới chuyện đính hôn. Bao gồm Chu Đồng, lúc gặp mặt anh ấy còn nói lời chúc mừng.

Không nghĩ tới chị Phương chỉ nói chuyện công việc mà thôi.

Lãnh đạo như vậy, mặc dù ngoài mặt tương đối lạnh, tuy nhiên không phải người xấu. Xem ra Yêu tiền nói không sai, chị Phương là người rất tốt.

Có lẽ nơi này đối với cô mà nói là một bắt đầu mới. Tập đoàn Nam Cảng

Vì muốn hủy bỏ quan hệ hợp tác với Kiều Thị, mấy ngày nay Duy Kiến Quốc rất bận, tìm mọi cách đem tổn thất của hủy bỏ hợp tác giảm tới nhỏ nhất. Ông phải chuẩn bị xong tất cả.

Một ngày, ông hẹn gặp mặt Bạch Trạch Vũ. Muốn hỏi một chút chắc chắn Rayne sẽ hợp tác vì Nam Cảng.

“Tha chú, không gạt chú, lần trước chu đi Anh, chuyện đã xử lý tốt. Ngại Terry đã đồng ý dự định hợp tác này, chỉ thiếu chữ ký trên hợp đồng mà thôi.” Bởi vì bản thân làm chỉ chứng khoán Kiều Thị hỗn loạn trên thị trường, ngài Terry có lời khen ngợi hắn, đồng ý hợp tác với Nam Cảng.

Mặc dù ngài Terry với Kiều Ngự Diễm có chút giao tình, nhưng trên thị trường vĩnh viễn không có bạn, cũng không có kẻ thù. Cho nên, lúc mình làm Kiều Thị bị thương nặng, ngài Terry có vài phần vui vẻ.

“Thật tốt quá, Trạch Vũ, chú có thể yên tâm hủy hợp đồng với Kiều Thị rồi.”

“Chú Duy, chúc mừng chú!”

“Cùng vui, cùng vui! Trạch Vũ, lần này thật làm phiền cháu, bằng không, lần này Nam Cảng không xong rồi.”

“Sao chú lại nói vậy, đây là việc cháu phải làm.”

Bạch Trạch Vũ có nghĩ qua, nếu như Nam Cảng rời khỏi Kiều Thị sẽ có bao nhiêu nguy hiểm cùng tổn thất, nhưng hắn cũng không quan tâm được nhiều như vậy. Hắn sẽ dốc sức bảo vệ nó. Dù sao đó cũng là sản nghiệp của ba Duy Y.

Có lẽ làm như vậy có chút ích kỷ, dù sao Duy Y nỗ lực bảo vệ nhà cô, thế nhưng hắn lại khiến nó lâm vào tình cảnh nguy hiểm. Có lẽ nếu một ngày Duy Y biết, cô sẽ trách mình.....

Nhưng hắn không có lựa chọn khác.

Sau khi đi ra khỏi Nam Cảng, Bạch Trạch Vũ gọi điện thoại hẹn Sultana ra ngoài uống trà. Sau đó lên chiếc xe hào hoa hắn mới mua chạy về cà phê Ước Hẹn.

Dọc đường đi có bao nhiêu cô gái nhìn nhưng hắn vẫn làm như không thấy. Cho tới nay, có thể thu vào mắt hắn chỉ có Duy Y mà thôi.

Mọi cố gắng, không chờa bất kỳ thủ đoạn nào, tất cả đều vì cô!

Trong quán cà phê Ước Hẹn, Sultana đã đợi ở bên trong.

Hôm nay Sultana vẫn ăn mặc một thân quần áo tinh xảo, khuôn mặt giả tạo, nhìn qua rất sáng.

“Chị Sultana, thật ngại quá, để chị đợi lâu!”

“Không phải khách khí như vậy làm gì, ngồi đi!” Sultana bảo hắn ngồi xuống, trên bàn đã bày sẵn cà phê cùng một ít điểm tâm.

“Chuyện lần trước, thực sự cảm ơn chị, còn chưa kịp mời chị ăn cơm, để tỏ lòng cảm ơn, tối nay được không?”

Nếu như không phải Sultana cung cấp tư liệu công ty con ở Anh của Kiều Thị, làm sao trong thời gian ngắn hắn có thể tạo tổn thất nặng cho Kiều Thị như vậy? Lần trước hắn chỉ muốn lấy tư liệu công ty Nam Cảng mà thôi, không ngờ lại có được tư liệu của công ty con ở Anh.

Vì vậy cả đêm hắn đi Anh, tốn suốt một tháng, dựa vào quan hệ với ngài Terry mới có thể tạo ra một sự hỗn loạn như vậy, kéo Kiều Ngự Diễm đi Anh. Cho rằng như thế hắn sẽ hoãn lại tiệc đính hôn, không nghĩ tới cuối cùng, Kiều Ngự Diễm thế nhưng chọn lựa trở về tham gia tiệc đính hôn.

Hắn xem như thế là thắng rồi sao? Không, hắn thất bại, mặc dù mình không có tổn thất nào, ngược lại có được sự khen thưởng của ngài Terry, nhưng là cuối cùng trong lòng lại rất hận. Bởi vì Duy Y đính hôn với Kiều Ngự Diễm.

“Tôi cũng là ngẫu nhiên có được tài liệu kia, không cần cảm ơn tôi. Chỉ là nói thật ra, tôi muốn qua công ty cậu, cậu xem.....” Sultana cũng biết chuyện mình làm, đã làm công ty tổn thất hơn một trăm triệu đô la. Ban đầu cô ta không nghĩ chuyện sẽ thành như vậy, cho rằng Bạch Trạch Vũ cầm những con số này để đối đầu mà thôi. Không nghĩ tới hẳn có khả năng làm cho Kiều Ngự Diễm rối mù lên như vậy.

Một khi điều tra được mọi chuyện, cô ta thực sự không ôm hết được. Lấy quan điểm của Kiều Ngự Diễm nhất định sẽ bỏ tù cô ta.

Cô ta đã tốn cả đời, không thể vì chuyện này mà bị bỏ tù, nói như vậy cả đời này của cô ta coi như xong rồi.

Cho nên nhân lúc chuyện còn chưa có điều tra được, phải vội vàng rời đi.

Bạch Trạch Vũ hơi có thâm ý nhìn một chút Sultana, hẳn phát hiện chị Sultana đã thay đổi, không còn là chị Sultana vẫn thường chăm sóc bọn họ lúc bé, mua kẹo cho bọn họ ăn, trở nên có chút đáng sợ. Điều này cũng là do sức ép của xã hội, có thể bức ra bản tính thực sự của một con người.

Bàn về năng lực, chị Sultana không có gì đáng chê, nhưng nếu nhìn từ góc độ khác mà nói, hôm nay cô ta phản bội Kiều Ngự Diễm, khó bảo toàn một ngày kia cô ta sẽ không phản bội hẳn. Cho nên nếu giữ chị Sultana bên người, không bằng đặt cô ta bên cạnh Kiều Ngự Diễm.

Trước mắt Kiều Thị chưa điều tra được gì, chị Sultana còn rất an toàn, vẫn còn giá trị lợi dụng.

Vì vậy, Bạch Trạch Vũ khẽ cười nói “Em biết chị làm tất cả vì em, em nhất định sẽ không quên, chuyện này em tận lực giúp chị sắp xếp, nhưng trong khoảng thời gian này trước tiên chị chờ từ chức, thời điểm mấu chốt này chị rời đi, không chừng người khác sẽ hoài nghi chị.”

“Nói cũng phải, vậy tôi sẽ chờ tin tức của cậu.” Thật ra thì Sultana có chút gấp gáp, dù sao bởi vì cô ta mà công ty tổn thất hơn một trăm triệu chứ không phải là mười triệu.

Hai người đều có tâm sự riêng, xem như là đồng minh nhưng cũng không tin tưởng nhau. Giữa hai người, đã mất đi thời gian đẹp nhất của tuổi thơ.

Bảy ngày sau, cuối cùng Kiều Ngự Diễm cũng trở về, nhìn hẳn lúc này có một chút mệt mỏi, nhưng vẫn muốn tài xế lái xe đến công ty luật Thượng Đức.

Mấy ngày nay hẳn đều ở Anh xử lý sự cố, công việc trong nước đều giao cho Denis.

Thời gian bảy ngày, trừ công việc, còn lại hẳn đều nhớ Duy Y, giống như bị trúng độc. Mặc dù mỗi ngày đều có thể nghe được âm thanh của cô, có lúc cũng sẽ thông qua vệ tinh xem cô đang làm gì, nhưng không có cô bên cạnh nên không giống nhau.

Hẳn biết cô ở công ty luật Thượng Đức rất vui vẻ, biết cô rất thích đồng nghiệp cũng như công việc ở đây, nụ cười cũng nhiều hơn so với trước kia, nhất là sau khi tới công ty luật.

Đầu tiên Kiều Ngự Diễm đi gặp thư ký Chu Đồng, hai người hàn huyên mấy câu, hẳn liền phải đi tìm người mà hẳn ngày nhớ đêm mong.

Ở trong phòng trợ lý luật sư Phương, Kiều Ngự Diễm gặp được Duy Y, cô đang nói chuyện với Yêu tiền, hai người vừa nói chuyện vừa đọc tạp chí, chuẩn bị tan làm.

Lúc này Yêu tiền thấy hẳn đến, dừng mọi động tác trên tay, lấy tay thúc thúc Duy Y, ý bảo cô nhìn hướng bên này.

“Y Y!”

“Sao anh lại đến đây?” Y Y quay đầu thấy Kiều Ngự Diễm, chốc lát nụ cười cũng dần tắt.

“Xem ra buổi tối em không có thời gian đi dạo phố với chị rồi, vậy chị đi về trước.....!” Yêu tiền nhạo báng nói, sau đó lại gật đầu với Kiều Ngự Diễm.

“Ngày mai gặp!” Duy Y tạm biệt Yêu tiền. Bởi vì đột nhiên thấy Kiều Ngự Diễm, Duy Y hoàn toàn không chuẩn bị tâm tư, kinh sợ không ít. Cô cho rằng phải hơn một tuần hẳn mới về.

“Làm xong việc chưa?” Kiều Ngự Diễm đi tới bên người cô, đồng thời thấy hai người đồng nghiệp nam vừa mới từ trong phòng luật sư Phương đi ra. Bọn họ dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Duy Y, trong ánh mắt mang theo ý cười cùng quan sát.

Kiều Ngự Diễm cũng không để ý đến bọn họ, tầm mắt dừng trên người Duy Y.

“Xong rồi!”

“Công việc có tốt hay không?” Kiều Ngự Diễm biết, bởi vì Duy Y là sinh viên năm nhất, rất nhiều kiến thức không hiểu, cho nên luật sư Phương chỉ cho cô đánh văn bản với photo tài liệu.

“Ừ!Anh tới là để hỏi việc này sao?” Duy Y cũng thấy Bao Hoa Thiên đi ra, trong lòng khó tránh khỏi chút né tránh.

“Không phải, chúng ta đi ăn cơm đi!Anh đã đặt nhà hàng mà em thích ăn nhất!”

“Đi thôi!” Nói xong, Duy Y đi ra ngoài trước, mà Kiều Ngự Diễm liếc mắt nhìn trên bàn cô, túi xách cùng điện thoại cái gì cũng không cầm. Đoán chừng là bởi vì hần ở đây, mà cô không hy vọng đồng nghiệp nhìn thấy cô ở chung với hần.

Nhìn động tác cô có chút trốn tránh, trong lòng Kiều Ngự Diễm có chút mất mát. Hần ở Anh bảy ngày, mỗi một ngày đều mong có thể sớm về gặp cô, mà cô.....Không có hần bên cạnh mỗi ngày đều vẫn rất vui vẻ.....

Nhanh chóng thu dọn mọi thứ trên bàn Duy Y, Kiều Ngự Diễm đi theo ra ngoài.

Cảnh tượng như vậy, hai người đồng nghiệp nhìn thấy con người cũng nhanh muốn rút ra ngoài. Bọn họ không những tận mắt thấy tổng giám đốc Kiều Thị, còn thấy hần hỏi han Duy Y về công việc, không chỉ hỏi han, hơn nữa còn giúp cô thu dọn túi xách.....

Thật là một tin sốc! Hai người đồng nghiệp nam không khỏi liếc nhau một cái.

Hai người tới phòng ăn đã được đặt trước, không có nhiều người, hơn nữa có vẻ đặc biệt yên tĩnh, Kiều Ngự Diễm nói chi phí ở đây khá cao, cho nên bình thường khách cũng không nhiều.

Vừa mới ngồi vào chỗ của mình, thì có nhân viên tạp vụ đến ghi món. Giống như mọi ngày, Kiều Ngự Diễm đặt hai phần ăn giống nhau, bởi vì Duy Y sẽ không chọn món ăn, trừ phi là thức ăn mà cô đặc biệt thích cô mới giúp hần chọn. Sau này lúc hai người đi ăn cơm, đã thành thói quen, Kiều Ngự Diễm giúp cô chọn món ăn.

Mới vừa tan việc vốn dĩ Duy Y muốn đi dạo phố với Yêu tiền, cho nên trước đó đã gọi điện thoại về nhà, nói buổi tối không về ăn cơm được.

Gần đây đối mặt với ba mẹ, cô cảm thấy như mình gần cạn sức.

Trước kia mọi chuyện chưa được đưa ra ánh sáng, cô còn chưa đính hôn, cô có thể làm như chuyện gì cũng chưa xảy ra đối diện với ba mẹ, nhưng gần đây không biết bao nhiêu chuyện xảy ra, vừa thấy ba mẹ, làm cho cô luôn cảm thấy phải đè nén.

Có lúc còn thấy mẹ dùng ánh mắt thương hại nhìn cô, cảm giác như vậy làm cho cô không được tự nhiên. Có lẽ ánh mắt kia chỉ mang ý yêu thương cô mà thôi.

“Y Y, đây là quà tặng em, sô cô la rất nổi tiếng anh mua ở Anh.”

“Cám ơn!” Duy Y nhẹ giọng nói cám ơn, nghe không biết được là thích hay ghét, cô đã quen nhận quà của Kiều Ngự Diễm, có nên thích hay không đều không sao cả.

“Có thể mở ra xem một chút!”

Duy Y mở hộp quà ra, bên trong đúng là sô cô la, mặc dù cô thích đồ ăn vặt, nhưng không thích sô cô la. Cho nên phần quà này ngoại trừ đẹp mắt, ngoài ra không có gì đáng để cô khen.

“Y Y, sao em không đeo nhẫn?” Sắc mặt Kiều Ngự Diễm khẽ biến sắc hỏi. Chiếc nhẫn đó là đêm hôm đó lúc hần đưa cô về đeo vào tay cô, nói là nhẫn đính hôn của bọn họ.

“Quá khoa trương rồi nên không muốn đeo!” Cô trù muốn đến trường còn muốn đi đến công ty luật học tập, mang theo chiếc nhẫn sáng loáng như vậy rất không thoải mái. Hơn nữa bị các bạn cùng lớp cũng như đồng nghiệp nhìn thấy, nhất định sẽ nói cô khoe khoang, không dễ dàng thân quen với mọi người.

Nói xong, Duy Y nhìn tay Kiều Ngự Diễm, hắn đeo trên tay chiếc nhẫn giống y đúc. Mà sắc mặt hắn, ngày càng âm đạm. Duy Y có chút chột dạ.

Xem ra Kiều Ngự Diễm rất tức giận.

“Đeo trên tay làm nhiều việc cũng như học tập đều không dễ dàng, hơn nữa dễ dàng đánh mất hoặc làm hư. Một chiếc nhẫn kim cương lớn như vậy, nếu như bị người xấu cướp thì sao?” Duy Y nhìn sắc mặt Kiều Ngự Diễm, không có một tia biến hóa, chứng minh vẫn còn tức, hơn nữa hắn không nói lời nào, càng khó chịu hơn.

Suy nghĩ một chút, Duy Y lại nói “Nếu như anh thật sự muốn em đeo, vậy thì mua một chiếc nhẫn bạc là được rồi.”

Lúc này nhân viên đưa thức ăn lên, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người. Nhưng sắc mặt Kiều Ngự Diễm vẫn có tốt.

Duy Y cảm thấy cô không cần thiết lấy lòng hắn, dù sao cô không thích hắn. Nếu như có thể làm cho hắn ghét cô thì càng tốt. Nhưng vừa nhìn thấy hắn nhú mày, trong lòng cô cũng có chút sợ, cảm giác đây chính là khả năng áp bức bẩm sinh của hắn mà thôi.

Bản thân Kiều Ngự Diễm giống như một vương giả, vô luận đứng chỗ nào, hắn đều là tiêu điểm chú ý của mọi người, nhưng lúc trước mặt cô, hắn giống như không có khí thế như vậy. Có khi trong lúc lơ đãng, Duy Y sẽ thấy một mặt bất đồng của Kiều Ngự Diễm, một mặt luôn làm cô hoảng sợ vô cùng.....

Hai người yên lặng ăn, sắc mặt Kiều Ngự Diễm không tốt như cũ, thế nhưng đều là hắn giả bộ.

Bởi vì hắn nghe Duy Y giải thích, mặc dù không phải rất hài lòng với giải thích này, nhưng ít nhất đó là một loại bày tỏ của cô. Nếu là ngày trước, cô tuyệt ý sẽ không để ý đến hắn, vui đầu ăn xong liền phải mông đi về.

Đây chẳng phải là cô tiến bộ sao? Hắn chỉ có thể giải thích như vậy thôi. Trong lòng âm thầm cười trộm, tiếp tục ăn.

Đúng lúc không khí giữa hai người không ra gì thì có hai người nam nữ đi vào phòng ăn. Nhìn lại đó là Thượng Đức Chu Đồng.

Chỗ của Kiều Ngự Diễm gần cửa sổ, cũng không có vắng vẻ, cho nên Chu Đồng vừa tiến vào liền nhìn thấy bọn họ.

Nói thế nào Kiều Ngự Diễm cũng là khách hàng lớn của Chu Đồng, hơn nữa có bao nhiêu người muốn có quan hệ với tổng giám đốc Kiều, Chu Đồng có thể làm luật sư đại diện cho Kiều Thị, đó là hắn tốn bao tâm huyết mới có được, luật sư đại diện cho Kiều Thị không chỉ có mình hắn. Dĩ nhiên, nghiệp vụ bình thường hắn đương nhiên không phải trực tiếp nói với tổng giám đốc Kiều. Nhưng đứng trên phương diện khác, luật sư đại diện vẫn sẽ báo cáo với tổng giám đốc Kiều, mà may mắn, hắn cùng Kiều Ngự Diễm cũng có chút quan hệ.

Có lẽ trong giới luật sư, hắn được xem là có danh tiếng, nhưng chỉ giới hạn trong giới luật sư, không giống như Kiều Ngự Diễm, thường được đăng báo, TV, đáng đáp lại anh tuấn, thủ đoạn buôn bán cao, không chỉ có tiếng ở trong nước, dù là ở Á Châu, ở thế giới cũng có địa vị nhất định.

Về phần Kiều Ngự Diễm đột nhiên muốn giới thiệu một người vào làm việc trong công ty hắn, Chu Đồng càng biết cơ hội của mình đã tới, có thể để tổng giám đốc đích thân giới thiệu với mình, thân phận người kia nhất định rất đặc biệt, quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn.

Vốn dĩ hắn còn chưa biết cô học sinh tên Duy Y có thân phận gì, sau đó tổng giám đốc Kiều đính hôn, hắn mới biết thì ra lai lịch của Duy Y cũng không nhỏ. Tổng giám đốc Kiều để mắt hắn mới để vị hôn thê tới văn phòng hắn làm việc.

Tóm lại là có Duy Y dựa vào công ty hần học tập, cô hội của hần về sau hần nhất định phải nắm chắc.

Chu Đồng vừa nhìn thấy hai người Kiều Ngự Diễm, liền cùng bạn gái đi đến trước bàn bọn họ.

“Tổng giám đốc Kiều, thật là trùng hợp! Lại gặp nhau ở đây!”

Âm thanh đột nhiên cắt đứt bữa ăn cơm của bọn họ, Kiều Ngự Diễm giương mắt nhìn, phát hiện ra lại là Chu Đồng công ty luật Thượng Đức, mặc dù không thân quen với hần, nhưng bây giờ Duy Y đang ở trong công ty người ta học tập, Kiều Ngự Diễm suy nghĩ một chút đứng dậy bắt tay với hần.

“Xin chào, Chu Đồng!”

Duy Y đang cúi mặt ăn đồ ăn ngon cũng giương mắt nhìn, thấy ông chủ của mình, cũng không khỏi đứng lên. Mà cô phát hiện, một cô gái đứng sau lưng Chu Đồng lại là Chu Mẫn Sắc.

Chu Đồng, Chu Mẫn Sắc, nhìn lại tuổi của bọn họ, Duy Y lập tức tính toán, thì ra Chu Mẫn Sắc là con gái Chu Đồng. Khó trách Chu Mẫn Sắc chán ghét luật pháp như vậy, lại cứ thi vào khoa luật.

“Có quấy rầy hai người dùng cơm không nếu chúng ta ngồi cùng nhau?”

Không thể không nói, Chu Đồng rất biết nắm chặt cơ hội, thấy Kiều Ngự Diễm khách khí với mình, hoàn toàn không có khuôn mặt lạnh lùng lúc làm việc, cộng thêm hiện tại không khí không tồi, liền mở miệng muốn ngồi chung một chỗ.

“Không có, vậy thì ngồi cùng nhau đi.” Mặc dù mặt Kiều Ngự Diễm có chút không muốn, nhưng tính toán lại là vì Duy Y, để cho nhân viên chỉnh lại vị trí.

Duy Y ngồi bên cạnh hần, Chu Đồng cùng Chu Mẫn Sắc ngồi cùng nhau.

“A đúng rồi, quên giới thiệu với hai người, đây là con gái tôi Chu Mẫn Sắc, là sinh viên đại học G, cũng là khoa pháp luật, Duy Y biết chứ?”

“Biết, chúng cháu chung lớp.” Khoa pháp luật có bốn lớp, vừa vặn bọn họ chung lớp.

“Ha ha, vậy thì thật là trùng hợp, Duy Y, về sau cháu cần tiếp xúc nhiều hơn với Mẫn Sắc, Mẫn Sắc nhà chú cái gì cũng tốt, nhưng không biết nói chuyện, người cũng tùy hứng.....”

“Ba, ba nói cái gì vậy, sao lại nói xấu con với người ngoài!” Chu Mẫn Sắc làm nũng với Chu Đồng, càng thêm bất mãn nhìn Duy Y một cái, cuối cùng ánh mắt mới rơi trên người Kiều Ngự Diễm.

Trên mặt thậm chí có chút xấu hổ, bao nhiêu đàn ông ưu tú. Trước kia cô ta đọc rất nhiều bài báo về Kiều Ngự Diễm, từ hoàn cảnh gia đình, con người rồi đến sự nghiệp, đều đứng đầu trong mọi thứ, nhưng tại sao đàn ông ưu tú như vậy lại đính hôn với Duy Y chứ?

Tám phần báo chí đều nói là hôn nhân chính trị, cô ta thấy Kiều Ngự Diễm đầy mị lực như vậy cũng sẽ không coi trọng Duy Y đáng người không có, dung nhan cũng không.

Không sai, trong mắt Chu Mẫn Sắc, Duy Y không biết trang điểm. Bởi vì cô còn ăn mặc như học sinh cấp ba, áo sơ mi cùng quần jean, tóc mãi buộc thành đuôi ngựa. Mà cô ta không như vậy, sau khi lên đại học cô ta liền học trang điểm, mặc dù quần áo không phải loại đắt tiền nhất nhưng cũng rất hợp thời.

Hơn nữa cô ta còn lớn trước tuổi so với con gái cùng tuổi, 90, 60, 90, số đo ba vòng đầy đà không biết có bao nhiêu cô gái hâm mộ.

Nhìn lại Duy Y, cô đứng chung một chỗ với Kiều Ngự Diễm, căn bản không có xứng đôi.

Hừ, đính hôn thì sao? Kết hôn còn có ly hôn! Cô ta không tin với mị lực của cô ta lại không hấp dẫn được tầm mắt của người đàn ông đứng đầu này.

“Chu Đồng, Y Y làm việc tại văn phòng ông biểu hiện thế nào?” Kiều Ngự Diễm lơ đãng trò chuyện.

“Duy Y cô bé này thật không tệ, cần cù và thật thà, học giỏi, tính linh ngộ cao, có rất nhiều việc chỉ cần nghe một chút liền hiểu, là cô bé rất có thiên phú.” Lúc này nhân viên đưa đồ ăn lên.

“Ừ, vậy thì tốt, sau này vẫn mong Chu Đồng quan tâm nhiều.”

“Đó là lẽ đương nhiên, Duy Y giống như một hạt mầm, làm sao tôi có thể không vun trồng chứ?” Thật ra thì Chu Đồng nói thật lòng, đầu óc luật sư vốn tinh thông lại nhanh nhạy. Mà Duy Y mặc dù không nói nhiều, nhưng đầu óc của cô so với ông còn nhanh hơn, nhìn một chút trong cuộc sống bình thường là có thể thấy được.

“Cám ơn Chu Đồng!” Duy Y ngồi một bên, nghe Chu Đồng khen, hơn nữa còn đánh giá cao như vậy, trong lòng rất vui.

Ngày đầu tiên đi học, thầy giáo đã nói làm một luật sư phải có đầu óc nhanh nhạy, tốc độ phản ứng phải nhanh. Nếu không sớm chuyển ngành khác đi.

Lúc này Kiều Ngự Diễm phát hiện Duy Y không động vào đồ ăn trên bàn, liền biết cô không thích phần ăn này rồi, lại gọi nhân viên phục vụ đặt món thị bò bít tết cho cô.

Duy Y biết thịt bò bít tết này là gọi cho cô, cũng không ngăn cản, bởi vì thật sự cô không thích thịt dê, một chút cũng không muốn ăn.

Thịt bò bít tết được đưa lên, Kiều Ngự Diễm giống như mọi ngày, giúp Duy Y cắt thịt bò rồi mới để trước mặt cô.

Mà hành động này làm đỏ con mắt Chu Mẫn Sắc. Chu Đồng cũng không biết tâm tư của con gái, nói hai người rất ân ái, rất xứng đôi.....

Dùng xong bữa ăn chính đã tám giờ tối, Chu Đồng cảm thấy hiếm khi mới có cơ hội tiếp xúc với Kiều Ngự Diễm, lại suy nghĩ một chút. Bởi vì Duy Y thái độ của Kiều Ngự Diễm không lạnh lùng như bình thường.

Vì vậy liền đề nghị đi đến quán cà phê gần bờ biển một chút, mặc dù Kiều Ngự Diễm có chút mệt mỏi, nhưng còn muốn ở bên cạnh Duy Y một lúc, mặc dù không phải là thế giới của hai người, nhưng hẳn rất thỏa mãn. Nếu như không phải hôm nay có Chu Đồng cùng con gái ông ấy ở đây, Duy Y nhất định đòi hẳn đưa cô về nhà.

Vì vậy bốn người lại đi đến tiệm cà phê gần bờ biển.

Gió mùa thu thổi đến, có chút lạnh, nhưng khung cảnh làm cho người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu. Duy Y cảm thấy chỗ này so với sân thượng chung cư tốt hơn nhiều, trước mắt là biển, mặc dù không thể thấy được cảnh tượng ở xa, nhưng có thể cảm nhận được hương vị của biển, cô có thể quên ba người bên cạnh.

Trước kia cô cũng đến biển chơi, cùng anh Trạch Vũ, Kiều Y còn có Ngô Soái và Tiểu Cương. Nhớ thời điểm ở cùng anh Trạch Vũ, cô mới mười một tuổi, anh Trạch Vũ mười lăm mười sáu tuổi, anh Trạch Vũ chôn cô trong cát, chỉ lộ ra cái đầu, sau đó không biết lấy đầu ra giấy dán kín mặt cô, để cô phớt một tiếng mới thả cô ra, kết quả trên mặt cô in hình tờ giấy. Vừa khóc vừa chạy đi tố cáo làm cho ba mẹ đỡ khóc đỡ cười.

Từ đó cô đem mặt đi học hơn một tuần lễ mới hết

Còn nữa, lần cô đến đây năm mười tám tuổi, căn bản cô không biết bơi, anh Trạch Vũ dạy cô tập bơi ở đây, chuyện cũ lần lượt tìm về trong đầu cô.

Thời gian tốt đẹp như vậy, cô nghĩ đến liền rơi nước mắt. Thời gian tốt đẹp như vậy sẽ không trở lại nữa, cô biết, kể từ khi cô có người đàn ông này bên cạnh, tất cả mọi thứ tốt đẹp của cô đều bị người đàn ông này phá hủy.

“Y Y, trà sữa của em!” Kiều Ngự Diễm đưa trà sữa tới trước mặt cô, mà Duy Y kể từ sau khi ngồi xuống, vẫn dựa vào lan can nhìn ra phía biển, hẳn không nhìn được nét mặt của cô.

“Cám ơn!” Duy Y không quay đầu lại.

Kiều Ngự Diễm có chút thất vọng, nhưng bởi vì có Chu Đồng cùng Chu Mẫn Sắc ở đây, hẳn cũng không biểu hiện ra.

Phần lớn đều là Chu Đồng cùng Kiều Ngự Diễm nói chuyện với nhau, có lúc Chu Mẫn Sắc sẽ xen vào đôi câu, mà Duy Y chỉ nhìn về phía biển, chìm trong suy nghĩ sâu xa của chính mình.

Chu Đồng nhìn con gái mình, có chút nghi ngờ, bình thường con gái ông không thích ông nói chuyện với người khác, cô nói đều là người lớn nói chuyện, cô ngồi một bên sẽ rất nhàm chán.

Nhưng hôm nay con gái không giống như vậy, không chỉ nghe ông nói chuyện chính trị, cổ phiếu, xe cộ, có lúc còn nói vài câu, phát biểu ý kiến cùng quan điểm của mình.

Lại nhìn vẻ mặt của cô lúc đối diện với Kiều Ngự Diễm, Chu đồng lập tức hiểu.

Nếu quả thật như thế, không thể tốt hơn, con gái mình cũng không kém Duy Y, nếu như có thể đoạt lấy Kiều Ngự Diễm.....

Đúng lúc này có một đôi nam nữ hướng về phía bọn họ đi tới.

Đôi nam nữ này cũng rất xuất sắc, đưa lưng về phía ánh đèn, bóng dáng hướng về phía Duy Y cùng Kiều Ngự Diễm.

“Tổng giám đốc Kiều, đã lâu không gặp!” Giọng nói quen thuộc đột nhiên xuất hiện, đem Duy Y đang trong suy nghĩ xa xôi kéo trở lại.

“Anh Trạch Vũ!” Duy Y không tự chủ đứng lên.

“Duy Y, em cũng ở đây à ?” Thật ra Bạch Trạch Vũ đã sớm thấy Duy Y “Anh với chị Sultana ra ngoài ăn, thật là trùng hợp, lại gặp ở đây.”

Hôm nay thật là trùng hợp, chỗ này cách chỗ bọn họ bình thường hoạt động có chút xa.

“Tổng giám đốc Kiều không ngại nếu chúng tôi ngồi cùng chứ?” Người nói chuyện là Sultana.

“Ngồi đi!” Chỗ này khá lớn có thể chứa sáu người.

Nếu như hôm nay Kiều Ngự Diễm không đồng ý cho bọn họ ngồi chung một chỗ, hẳn rất hiểu rõ Duy Y, đợi lát nữa Duy Y sẽ chạy tới ngồi chung với hai người đó, sau đó bỏ rơi mình, có lẽ lúc về cùng không chào hẳn một tiếng.

Dù sao trong lòng hẳn, Bạch Trạch Vũ một ngón tay cũng không bằng, hẳn cũng chỉ dùng dao cắt Bạch Trạch Vũ tạo ra đau đớn cho cô mà thôi.

Cái bàn hình tròn, lúc Bạch Trạch Vũ cùng Sultana ngồi xuống, Duy Y phải chuyển đến gần Chu Mẫn Sắc, sau đó đưa lưng về phía biển, bên phải là Kiều Ngự Diễm, vừa đúng lúc Sultana ngồi bên trái Kiều Ngự Diễm. Cứ như vậy, Duy Y ngồi đối diện Bạch Trạch Vũ. Gió biển từ phía sau lưng thổi đến, đánh vào cổ thể nhỏ gầy của cô. Bởi vì là mùa thu, ban ngày cũng không lạnh lắm, Duy Y chỉ một chiếc quần jean, nhưng đến buổi tối, ngồi bên bờ biển, đột nhiên cảm thấy có chút lạnh.

Kiều Ngự Diễm nhìn ra điểm khác lạ, đưa tay nắm bàn tay nhỏ bé của cô, phát hiện tay cô lạnh băng “Chỗ này hơi lạnh, có muốn đi về bây giờ hay không?”

“Không, không cần, em.....thích chỗ này!” Cô nhìn về phía Bạch Trạch Vũ, cô thích Bạch Trạch Vũ ở đây, cảm giác giống như quay lại tuổi thơ, giống nhau là bãi biển, giống nhau là anh Trạch Vũ ở đây.....

Nhìn tầm mắt cô, sắc mặt Kiều Ngự Diễm đột nhiên lạnh như băng, nhưng vẫn đứng dậy lấy áo khoác của mình choàng lên người cô.

“Tổng giám đốc Kiều thật là quan tâm chăm sóc Duy Y nhà chúng tôi!” Nhìn mắt Bạch Trạch Vũ cũng không tốt hơn chút nào. Kiều Ngự Diễm nhất định là cố ý, cố ý cầm tay Duy Y trước mặt hẳn, cố ý choàng áo khoác cho Duy Y. Bởi vì những động tác này hẳn không thể làm, mà Kiều Ngự Diễm có thể thần nhiên làm trước mặt hẳn.

Tới bây giờ hẳn vẫn chưa công nhận bọn họ là hôn phu hôn thê.

“Y Y là vị hôn thê của tôi, tôi không quan tâm chăm sóc thì ai quan tâm chăm sóc chứ?” Kiều Ngự Diễm ngưng mắt nhìn Bạch Trạch Vũ hỏi.

Ngoại trừ Chu Mẫn Sắc không biết gì, ai cũng nhận ra không khí càn rỡ giữa hai người. Mà Chu Mẫn Sắc chỉ nhìn thấy một người con trai anh tuấn nữa, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Đáng tiếc bên cạnh người con trai anh tuấn này có một mỹ nữ đầy mị lực, cô ta không cam lòng, những người này giống như quen Duy Y, hơn nữa quan hệ rất tốt.

“Ha ha, tình cảm của tổng giám đốc Kiều và Duy Y khiến mọi người hâm mộ nha!” Chu Đồng ngồi bên cạnh lên tiếng, phá vỡ không khí càn rỡ này “Tổng giám đốc Kiều, hai người này là?”

“Đây là phó tổng giám đốc tập đoàn Rayne chi nhánh Hoa Nam Bạch Trạch Vũ, đây là quản lý nhân sự của công ty tôi Sultana! Hai người này là chị và anh của hôn thê tôi.” Thật ra Kiều Ngự Diễm cũng không muốn giới thiệu bọn họ, dù sao Sultana là quản lý cấp dưới của hắn, lại xuất hiện với kẻ địch của mình Rayne, cảnh tượng như vậy có phải là rất kỳ lạ không?

“Đây là Chu Đồng của công ty luật Thượng Đức. Tổng giám đốc công ty Duy Y đang thực tập.” Giới thiệu như vậy, Kiều Ngự Diễm đứng là giữ mặt mũi cho Chu Đồng.

“Xin chào, không nghĩ tới người mới nhậm chức phó tổng giám đốc của Rayne tuổi trẻ tài cao như vậy, cậu Bạch thật khiến tôi mở rộng tầm mắt.....”

Chu Đồng không nói gì thêm nữa, bởi vì nếu nói thêm sẽ làm tổn hại đến Kiều Ngự Diễm.

Thời gian trước công ty con của Kiều Thị ở Anh xảy ra biến cố, tổn thất hơn một trăm triệu, tin tức đã sớm lan truyền trong giới kinh doanh.

Chu Đồng đứng dậy bắt tay đồng thời đưa danh thiếp của mình với hai người.

“Làm gì có, Chu Đồng thật khách khí. Còn làm phiền Chu Đồng chăm sóc Duy Y của chúng tôi!” Bạch Trạch Vũ nhận lấy danh thiếp khách khí nói, trong lời nói của hắn ý tứ đem Duy Y biến thành người của mình, mà không phải người của Kiều Ngự Diễm.

“Phải! Duy Y trời sinh chính là làm luật sư, phải là tôi rất vui vì có học trò như vậy mới đúng. Ha ha.....” Đối với Duy Y mới học năm nhất vẫn chưa thể trợ giúp gì nhiều cho ông, nhưng sau lưng cô lại có thể mang lại lợi ích lâu dài cho ông.

Chu Đồng là một người tinh ranh, mặc dù chỉ gặp Duy Y vài lần, hơn nữa cô là trợ lý của luật sư Phương, lại nói thành học trò mình, theo nghề luật sư của ông mà nói là trăm ích chứ không hại.

“Trong giới kinh doanh đã sớm nghe qua danh tiếng Chu Đồng, vẫn chưa có cơ hội gặp, hôm nay thật may mắn!” Sultana cũng khách khí nói. Cô ta cũng không biết Chu Đồng làm việc với Kiều Thị. Dù sao Kiều Thị có mấy trăm người, Chu Đồng cũng không phải ngày ngày đến công ty, chỉ là lúc cần thiết mới đến Kiều Thị.

“Làm gì có, thật ra thì cũng giống như cô Sultana vì Kiều Thị phục vụ, chỉ là tính chất công việc của chúng ta khác nhau mà thôi, tôi là luật sư đại diện cho Kiều Thị.”

“Vậy sao? Vậy chúng ta thật là có duyên! Duy Y, sao em theo Chu Đồng học tập mà không nói với chị một tiếng, chị mời em ăn mừng!” Sultana chuyển chủ đề sang Duy Y.

“Thật ra thì chưa được lâu, vẫn chưa tới một tuần, đang muốn nói cho hai người biết.”

Sau đó, mỗi người một câu ngồi nói chuyện, Chu Mẫn Sắc hoàn toàn bị gạt sang một bên. Cơ hội cô ta chen vào để nói cũng không có. Chỉ có thể ngồi nhìn Duy Y thành tiêu điểm của mọi người.

“Anh Bạch Trạch Vũ, chị Sultana, hai người còn nhớ chuyện ở bãi biển lúc trước không?”

“Nhớ, làm sao không nhớ được chứ, khi còn bé chúng ta thường ra đây chơi. Sau đó lớn lên, chị Sultana lên đại học liền không để ý hai chúng ta.” Bạch Trạch Vũ cười nói, giống như trở về khi đó, mấy đứa nhóc trong chung cư đến đây chơi đùa.

“Có sao? Chị nhớ vẫn thường đi với mấy đứa đó, chị còn nhớ có một lần, em cậu cầm một con cua chết đi hù Duy Y, Duy Y lúc đó còn nhỏ nên bị dọa sợ khóc, lại chạy đi mách mẹ cậu, ha ha.....Khi đó cậu vẫn còn là một cậu nhóc béo tròn.” Sultana cũng nhớ lại nói, những chuyện nhỏ kia, giống như mới vừa xảy ra ngày hôm qua, khi đó cái gì cũng không hiểu, tuy nhiên rất vui vẻ.

“Em nhớ rồi, anh Bạch Trạch Vũ có chọc em như vậy, sau này làm hại em không dám ăn cua.”

“Khi đó còn nhỏ chưa hiểu chuyện.”

Ba người trò chuyện rất vui vẻ, hoàn toàn quên mất ba người ngồi bên cạnh.

Nhất là biểu hiện của Kiều Ngự Diễm rất lạnh lùng, nhìn ba người kia, mỗi người một câu, hoàn toàn xem hẵn không ra gì. Hai người khác nói không sao cả, nhưng Duy y thì không được.

Sau khi Bạch Trạch Vũ vừa xuất hiện, tầm mắt Duy Y vẫn đuổi theo Bạch Trạch Vũ, nói chuyện luôn nhìn Bạch Trạch Vũ, đem hẵn để qua một bên.

Đối xử phân biệt như vậy làm sao hẵn có thể chịu được? Huống chi Duy Y còn là vị hôn thê của mình.....

“Y Y, muộn rồi, anh đưa em về!”

“Nhưng mà.....” Duy y có chút không muốn, trò chuyện với anh Trạch Vũ và chị Sultana vui như vậy, làm sao nói đi là đi.

“Sắp mười một giờ rồi, ngày mai em còn phải đi học.” Kiều Ngự Diễm lạnh giọng nói, lần đầu tiên hẵn nói chuyện lạnh lùng với cô như vậy.

“Đúng thế, Duy Y, hôn nay thế là đủ rồi, có rảnh rồi chúng ta nói chuyện cũng không muộn.” Bạch Trạch Vũ đồng ý nói.

“Vậy cũng được, anh Kiều, anh không cần đưa em về, em đi xe anh Trạch Vũ về là được.” Anh Trạch Vũ mới mu axe, cô chưa có ngồi qua xe của anh ấy.

“Tổng giám đốc Kiều, Duy Y nói đúng, tôi ở trên nhà cô ấy, không làm phiền đến tổng giám đốc Kiều.” Bạch Trạch Vũ cố ý nói những lời Kiều Ngự Diễm không thích nghe. Hơn nữa trong lời nói của hẵn còn có hàm ý, không làm phiền người khác.

“Đưa vị hôn thê về nhà là trách nhiệm của vị hôn phu, to cho là như vậy.” Kiều Ngự Diễm đứng dậy cũng nhân tiện kéo Duy Y.

“Y Y chúng ta đi thôi.”

Không khí lần nữa đọng lại, vẫn không đề cập đến Chu Đồng cùng Chu Mẫn Sắc, nhìn thấy trường hợp như vậy liền lấy cơ rời đi trước.

Nếu biết bọn họ, tranh giành nhau người yêu, sau này vẫn còn có cơ hội gặp mặt. Lúc này ông không nên xen vào, bo bo giữ mình mới là đạo lý đúng.

Vì vậy đưa Chu Mẫn Sắc đi tính tiền liền rời đi. Chu Mẫn Sắc thấy sắc mặt mọi người khác lạ, cũng không dám nói gì. Dù sao cô ta cũng là đứa thích nghi hoàn cảnh, biết nhìn sắc mặt người khác mà làm việc.

Chỉ còn lại Bạch Trạch Vũ cùng Sultana ngồi lại, Sultana cũng không nói chuyện, cô ta chỉ quan sát. Bạch Trạch Vũ rất tức giận, cô ta biết hẵn hai mươi mấy năm, lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt hẵn như thế, giống như muốn giết người đàn ông muốn đưa Duy Y đi.

Nụ cười khê trên môi Sultana “Nhìn biểu hiện của Duy Y, cô bé giống như không muốn đi cùng tổng giám đốc Kiều.”

Lời này giống như một quả bom, vừa rơi xuống đất tạo thành tổn thương thật lớn, có thể thấy được lực sát thương của Duy Y đối với người đàn ông này lớn bao nhiêu. Từ lúc Bạch Trạch Vũ làm loạn thị trường chứng khoán của Kiều Thị, Sultana cũng biết Duy Y chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng Bạch Trạch Vũ.

Bạch Trạch Vũ có thể vì cô bé mà khiêu chiến đến cực hạn, lại dám giễu võ trước miệng cọp, đây không thể nghi ngờ là một đường chết. Mà không ngờ, Bạch Trạch Vũ toàn thân mà lui. Có thể thấy hẵn cũng không phải một người đơn giản.

Đột nhiên, Bạch Trạch Vũ đứng dậy chạy ra ngoài, Sultana chỉ ưu nhả đứng dậy, từ từ đi theo ra ngoài.

Buồn bực lâu như vậy, rốt cuộc cũng có kịch hay xem. Cô ta muốn đi ra ngoài xem hai người đàn ông này chiến đấu.

“Duy Y, đợi đã.....” Đúng lúc Duy Y muốn lên xe Kiều Ngự Diễm thì Bạch Trạch Vũ xuất hiện, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của cô, kéo sang một bên, không để cho cô ngồi xe Bạch Trạch Vũ.

Bên kia, Kiều Ngự Diễm đang muốn lên xe, thấy một màn như vậy, đóng cửa xe, nhanh chóng đi vòng qua phía Duy Y.

75. Chương 75: Nước Mắt Đàn Ông

Duy Y nhìn chùng chùng hai người đàn ông đang lôi kéo tay mình, cảnh tượng này không khỏi khiến nhiều người đi đường chú ý, đồng thời muốn tránh ra hai người, nhưng không thể.

“Bỏ tay cô ấy ra, Duy Y không muốn đi theo anh, người trong lòng cô ấy là tôi.” Bạch Trạch Vũ nổi giận nói, cũng không quan tâm ngày càng nhiều đi đường chú ý. Trực tiếp ngả bài với Kiều Ngự Diễm. Dù sao lúc ở Anh hai người đã không đội trời chung rồi, sau khi về nước cần gì phải diễn trò với hần.

“Người nên buông tay là cậu, thân phận Duy Y bây giờ đã là vị hôn thê của tôi!” Kiều Ngự Diễm cũng không cam chịu yếu thế, mà ánh mắt của hần đã sớm lạnh như băng.

“Đó cũng là do anh dùng thủ đoạn áp bức cô ấy!”

Bạch Trạch Vũ còn chưa nói hết, quả đấm của Kiều Ngự Diễm đã chào hỏi, nặng nề đánh vào gương mặt anh tuấn của hần. Gương mặt đó, chính là tâm ma, mỗi lần Y Y nghĩ đến đều là hần, đáy lòng giống như bị sắt nung.

Hần vốn dĩ là một người tỉnh táo, nhưng lại mất khống chế trước nhiều người như vậy.

Bạch Trạch Vũ cũng không ngồi không, ăn một đấm trên mặt liền buông lỏng tay Duy Y, hai người đẹp trai cao to như vậy cứ đánh nhau trước mặt nhiều người.

“Đừng đánh.....Cầu xin hai người mau dừng tay lại.....” Duy Y nhìn hai người đánh nhau, vội vàng muốn đi ngăn cản, nhưng vóc dáng cô nhỏ gầy như vậy, làm sao có thể ngăn cản chứ?

Bên cạnh ngày càng nhiều người tập trung xem kịch vui, thậm chí có vài người nhận ra Kiều Ngự Diễm.

Bạch Trạch Vũ ột mét tám so với Kiều Ngự Diễm một mét chín, bất luận là sức lực hay chiều cao đều không có ưu thế, đứng chung một chỗ với Kiều Ngự Diễm, Bạch Trạch Vũ có chút lép vế.

Sau mấy lần đánh nhau, Bạch Trạch Vũ bị đánh một quyền ngã trên mặt đất, trên mặt cùng thân thể dính đầy quyền, mặc dù Kiều Ngự Diễm thắng, nhưng khóe miệng cũng bị đánh tóe máu.

Vừa thấy Bạch Trạch Vũ bị đánh té trên mặt đất, Duy Y là người đầu tiên đến gần xem xét vết thương của hần “Anh Trạch Vũ, đừng đánh, cầu xin anh không cần phải đánh, lại bị thương thành như vậy.....”

Nhưng Bạch Trạch Vũ ngồi trên đất đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Kiều Ngự Diễm, nhìn thấy bởi vì phản ứng của Duy Y mà hần đỏ bừng đôi mắt. Hần đánh thắng thì sao, hần có sự nghiệp thì thế nào, trong lòng Duy Y thủy chung là Bạch Trạch Vũ.

Nghĩ như vậy Bạch Trạch Vũ cố ý đưa tay, một tay kéo Duy Y ôm vào trong lòng, ôm thật chặt “Duy Y, đỡ anh đứng dậy được không?” Ánh mắt nhìn về phía Kiều Ngự Diễm, trong lòng vô cùng sáng khoái.

“Được, anh Trạch Vũ chậm một chút, anh có thể đứng được không?” Giọng nói Duy Y có phần nức nở, là bởi vì hai người đánh nhau, cô gấp đến độ kêu gào, âm thanh ảo não, tuy nhiên không thể ngăn cản tất cả.

“Duy Y, xe anh ở bên kia, đỡ anh qua đó, chúng ta về nhà đi!”

“Được!” Duy Y chỉ lo cho Bạch Trạch Vũ, vừa lau nước mắt, đứng dậy cô quay đầu nhìn Kiều Ngự Diễm.

Mà hai tay hần vẫn nắm thật chặt, ánh mắt thịnh nộ nhìn bọn họ chăm chăm “Không cho phép đi! Tôi không cho phép đi!”

“Anh Kiều, em thật sự hy vọng cho tới bây giờ chúng ta chưa bao giờ gặp nhau.” Một câu nói hơi hợt tràn ra từ miệng Duy Y, lại như con dao bén nhọn đâm vào trong lòng Kiều Ngự Diễm.

“Đi thôi!” Bạch Trạch Vũ thấy cô quay đầu nhìn Kiều Ngự Diễm, lên tiếng. Sau đó cố ý đem sức nặng cơ thể đè lên người cô, để cho cô tưởng rằng hẳn bị thương rất nặng.

Kiều Ngự Diễm nhìn hai bóng lưng đi mất, vẫn duy trì tư thế đứng bất động tại chỗ, nhìn bọn họ lên xe, rồi đi tầm mắt của hẳn.

Xoay người lại, hẳn tựa vào trên cửa xe, khoe miệng vẫn còn vương máu, nhưng hẳn cũng không buồn lau đi.

Hắn cảm thấy thật mệt mỏi, cũng đau, cho tới nay, một mình hẳn chống đỡ Kiều Thị, đối mặt với những lang sói giở trò với Kiều Thị chưa bao giờ nường tay. Nhưng khi đối mặt với Duy Y, hẳn một lần nhần nhịn, một lần nữa bỏ qua, lại lấy được kết quả là như vậy.

Cô không thương hẳn. Cho nên đỡ người mà cô yêu rồi đi trước mặt hẳn. Hẳn hận, hận đến không còn chút sức lực.....

Tất cả mọi người, ba mẹ Duy Y, ba mẹ hẳn, em gái, bạn tốt Denis đều nói hẳn quá mức, em gái lấy trộm đĩa CD, tất cả mọi người không để ý, Duy Y chưa từng có biểu hiện tốt với hẳn, càng sẽ không yêu hẳn.

Con đường này, vết thương của hẳn, hẳn mệt mỏi, cũng đều là do Duy Y mà vết thương chồng chất.....

Nhưng hẳn không buông. Ở Anh bảy ngày, mỗi ngày đều nghe giọng nói của cô. Xử lý xong mọi chuyện việc đầu tiên chính là đi tìm cô.....

Lúc này một cánh tay trắng như tuyết đưa tới trước mặt hẳn, khăn giấy trong tay nhẹ nhàng lau miệng vết thương.

Kiều Ngự Diễm quay đầu lại, thấy là Sultana, bài xích trốn khỏi động tác của cô ta.

Chỉ thấy cái tay kai cứng ngắc sau một khắc liền thu trở lại “Đây không phải là kết quả anh đã sớm đoán được sao? Người trong lòng Duy Y cho đến bây giờ đều là Bạch Trạch Vũ, mà cô bé từ trước đến giờ chung tình, một khi yêu, sẽ rất khó thay đổi. Anh thua, không chỉ thua ở thời gian, cũng thua trong tay người anh yêu.”

Sultan biết Kiều Ngự Diễm không phải một người nhân từ, điểm này là xác định từ cách xử lý công việc hằng ngày của hẳn, nếu như không có hẳn Kiều Thị đã sớm tàn. Nhưng cô ta cố ý nói hẳn nường tay. Cô ta không có được, người khác cũng đừng mơ tưởng, bao gồm cả người đàn ông này.

“Đừng tưởng rằng cô hiểu rõ Duy Y, thì có thể hiểu rõ tôi.” Kiều Ngự Diễm nói xong, đi vòng qua bên kia, lên xe, ngênh ngang rời đi.

Sultana nghe xong tức giận vô cùng, hung hăng nắm khăn giấy trong tay, nhìn chằm chằm chiếc xe sang trọng biến mất trước mắt.

Kiều Ngự Diễm nghe được lời nói khích bác cùng ly gián của cô ta, không sai, cô ta chính là muốn Kiều Ngự Diễm quay đầu đánh Nam Căng, sau đó Duy Y càng hận hẳn hơn, cứ như vậy, hai người bọn họ càng không thể ở cùng nhau.

Đáng tiếc Kiều Ngự Diễm như con hồ ly giả hoạt, không người nào có thể tưởng tượng hành động của hẳn, ngoại trừ Duy Y.

“Anh Trạch Vũ, vết thương của anh có sao không, thật sự không cần đi bệnh viện sao?” Bạch Trạch Vũ cùng Duy Y trở lại chung cư, Duy Y đỡ hẳn vào thang máy.

“Không cần, chỉ bị thương ngoài da thôi, bôi thuốc một chút là được, nhưng mà anh không thể trở về như vậy, gương mặt bị thương.....Nhất định ba mẹ có thể nhìn ra được là bị đánh.” Bạch Trạch Vũ nhìn khuôn mặt bị thương trong kính chiếu hậu, mặc dù bị thương không nhẹ, nhưng cũng đáng giá.

Nhìn Kiều Ngự Diễm tức giận mặt lạnh như băng, trong lòng tức tối không thôi.

Tức thay cho Bạch Trạch Vũ, Duy Y lại bắt đầu lo lắng, vừa rồi cô nói câu kia, có thể làm tổn thương người. Nghĩ đến tình cảnh của mình, nếu như hấn hững lên liền làm hại công ty ba thì thế nào? Càng nghĩ càng thấy sợ.

Duy Y cũng không biết Bạch Trạch Vũ ở Anh là Kiều Thị tổn thất không nhỏ, cho nên trong lòng cô, Kiều Ngự Diễm là một ác ma không thể phản kháng, mà cô chỉ là một con kiến nhỏ mà thôi.

Nghe lời nói của Bạch Trạch Vũ, Duy Y không khỏi quay đầu nhìn một chút gương mặt tuần tú trong gương, có nhiều chỗ đã bắt đầu đen, có nhiều chỗ sưng đỏ. Trên cánh tay bởi vì bị té ma sát với mặt đất mà bị thương.

Anh Trạch Vũ trở về như vậy nhất định sẽ bị cô mắng.

“Có muốn vào nhà em bôi thuốc cho không, nếu cô nhìn thấy nhất định sẽ rất đau lòng.”

“Cũng được, chắc ba mẹ em cũng ngủ rồi, không thể để cho họ nhìn thấy mặt anh bị thương, nếu không ngày mai nhất định sẽ truyền đến tai mẹ anh.” Bạch Trạch Vũ chờ chính là những lời này của Duy Y, cảm giác bây giờ giống như khi còn bé, hai người gây chuyện bên ngoài, sau đó len lén trốn, không để cho người lớn biết.

“Yên tâm đi, bình thường ba mẹ em đi ngủ rất sớm, bây giờ cũng sắp mười hai giờ rồi.” Nói xong thang máy đã đến tầng nhà Duy Y.

Bởi vì trước khi đi đã gọi điện thông báo với nhà sẽ về muộn, cho nên ba mẹ không có đợi cô đã đi ngủ.

Duy Y mở cửa, đầu tiên là lén lút vào phòng khách tra xét một phen, thấy không có người, mới hướng về phía cửa ngõ ngoắc ngoắc tay với Bạch Trạch Vũ. Cảm giác giống y như lúc còn bé. Mặc dù bọn họ đã lớn, nhưng có một số việc, vẫn có chút cảm giác đẹp như vậy.

Hai người vào phòng Duy Y, trước hết Duy Y để cho Bạch Trạch Vũ chờ cô lấy thùng thuốc ra.

“Anh Trạch Vũ ngồi đi, em bôi thuốc cho anh!”

Bạch Trạch Vũ nghe lời ngồi vào ghế sofa nhỏ, mặc dù hấn không cao lớn như Kiều Ngự Diễm, nhưng chiều cao cũng một mét tám mươi ba, cho nên vào căn phòng nhỏ của Duy Y, trong nháy mắt cảm thấy có chút chật chội, đặc biệt là ngồi trên ghế sofa, ghế sofa này vốn dĩ là ghế đôi.

“Duy Y, phòng em vẫn giống như trước kia. Không có gì thay đổi.”

Ra nước ngoài bốn năm, sau khi trở về vẫn chưa có cơ hội vào phòng cô xem một chút. Duy Y cho hấn cảm giác thay đổi, trưởng thành, đẹp cũng trầm tĩnh không ít. Nhưng cảm giác thích hấn lại chưa từng thay đổi.

Tính toán ra thì bọn họ là thanh mai trúc mã. Hấn thích Duy y, Duy Y cũng thích hấn.

Chỉ tiếc giữa bọn họ có một ác ma Kiều Ngự Diễm, cậy mạnh bá đạo, đoạt đi Duy y của hấn, phá hủy mọi thứ tốt đẹp.....

“Vậy sao? Ngày ngày ở đây, em đều không có cảm giác gì nữa rồi. Anh Trạch Vũ đừng nói chuyện, em giúp anh lau vết thương, sẽ có chút đau nha.....” Duy Y nói xong, cầm cái ghế nhỏ ngồi trước mặt hấn, mà Bạch Trạch Vũ vừa mới tách đôi chân thon dài, Duy Y ngồi giữa hai chân hấn.

Duy Y một lòng nghĩ tới vết thương trên mặt hấn, hơn nữa từ trước tới nay đều gần gũi với Bạch Trạch Vũ như vậy, căn bản không nghĩ tới bọn họ đã trưởng thành, nói cách khác là nam nữ thụ thụ bất tương thân.

Vừa giúp Bạch Trạch Vũ lau vết thương trên mặt, vừa nhẹ nhàng thổi, chỉ sợ làm hấn đau “Đau phải nói nha!” Duy Y phát hiện hấn không la đau.

“Không đau, so với vết thương lúc trước, vết thương này không là gì!” Bạch Trạch Vũ nhìn Duy Y từ từ đến gần, có thể ngửi được mùi hương từ tóc cô, làn da trắng nõn không tì vết, má hồng tự nhiên, rất hài hòa.

“Trước kia có chịu bị thương sao?”

“Trước kia ở Anh có người lai lịch không rõ làm chút phiền toái, anh cũng không biết chuyện gì xảy ra, bị giáo huấn một trận.” Bạch Trạch Vũ nhẹ nhàng nói.

Thế nhưng lại nói ra, liền làm cho Duy Y liên tưởng đến chuyện Kiều Ngự Diễm đã từng tìm Bạch Trạch Vũ gây phiền phức.....Rất tự nhiên kéo Kiều Ngự Diễm vào. Nhưng cũng chỉ có Bạch Trạch Vũ biết, những chuyện này không liên quan đến Kiều Ngự Diễm.

Nếu như không phải là hấn liễu mạng, hơn nữa mình may mắn có một đầu óc buồn bán, tinh thông máy tính, mới lấy được sự tin tưởng của ngài Terry, ngày hôm nay hấn có tất cả cũng không phải là tình cờ mà có.

“Anh Trạch Vũ, anh nhất định chịu rất nhiều khổ sở.” Duy Y dừng lại động tác trên tay, vẻ mặt thương hại.

“Đúng vậy, nhưng mỗi khi anh nhớ tới em, cũng không thấy khổ. Duy Y, đừng dùng loại ánh mắt này nhìn anh, sẽ xảy ra chuyện.....”

“Xảy ra chuyện gì?” Duy Y còn đang nghi hoặc, gương mặt tuấn tú của Bạch Trạch Vũ đã dựa vào cô, đưa tay giữ chặt thân thể cô, vây cô trong lòng ngực, nhẹ nhàng hôn đôi môi phẩn hồng của cô. Lần đầu tiên chỉ là dò xét, hấn muốn xem phản ứng của cô đối với nụ hôn của mình như thế nào.

Vậy mà Duy Y cũng ngây ngẩn cả người, đột nhiên cô bị hôn dọa cho sợ. Không nghĩ rằng Bạch Trạch Vũ sẽ hôn mình.....

Bạch Trạch Vũ giống như không hài lòng với phản ứng của cô, giống như trừng phạt nặng nề hôn cô. Lần hôn thứ hai, có chiếm đoạt cũng ôn nhu.

Duy Y không biết mình nên phản ứng thế nào cho tốt, đây là người đàn ông thứ hai hôn cô, người thứ nhất là Kiều Ngự Diễm, tiếp xúc thân mật như vậy làm cô nhớ tới Kiều Ngự Diễm, nụ hôn của Kiều Ngự Diễm luôn có chiếm đoạt cùng ôn nhu, tuy nhiên so với nụ hôn của anh Trạch Vũ kích thích hơn.

Mặc dù đa số là cô bị Kiều Ngự Diễm cưỡng hôn, nhưng tại sao, ở trong ngực anh Trạch Vũ, tim của cô vẫn đập như bình thường chứ? Hoàn toàn không có cảm giác giống như lúc đi chung với Kiều Ngự Diễm. Cô có chút không rõ.

Nhưng trong đáy lòng của cô, vẫn có cảm giác ngọt ngào như trước.

“Ừm, anh Trạch Vũ, không muốn.....” Duy Y cố trốn khỏi nụ hôn của Bạch Trạch Vũ, khuôn mặt sung huyết đỏ bừng.

Bạch Trạch Vũ biết cô xấu hổ, cũng không để ý. Ngược lại rất vui vẻ.

Lúc buông cô ra không cẩn thận đụng phải thành ghế, cọ vào vết thương trên cánh tay.

“A.....Đau.....”

“Cẩn thận một chút.....Để em xem vết thương!” Duy Y vội kéo tay hấn qua kiểm tra.

“Không sao, Duy Y, tin anh, anh sẽ đoạt em về, cho anh chút thời gian, chờ anh được không?” Bạch Trạch Vũ nhìn Duy Y, chân thành tha thiết nói.

Duy Y không nói gì, trong mắt chỉ là lo lắng, Kiều Ngự Diễm là ai, sống chung với hấn ba năm nay cô rất hiểu hấn. Anh Trạch Vũ là loại người nào. Một sinh viên mới tốt nghiệp đại học, mặc dù là tốt nghiệp trường đại học danh tiếng ở nước ngoài, nhưng làm sao anh Trạch Vũ có thể so được chứ?

Chỉ biết là cô sẽ làm liên lụy đến anh Trạch Vũ. Đây là điều cô không mong muốn.

Duy Y cúi đầu không nói lời nào, Bạch Trạch Vũ cho rằng cô ngầm đồng ý, không khỏi đưa tay ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô vào lòng, nhẹ nhàng hấp thụ mùi thơm trên cơ thể cô.

“Anh Trạch Vũ, không nên đấu với hấn, anh đấu không lại hấn.” Âm thanh trầm buồn của Duy Y từ trong lòng truyền tới.

“Yên tâm đi, mặc dù bây giờ anh không đủ mạnh nhưng một ngày nào đó, anh sẽ lấy lại tự do cho em.”

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng nhị gì hết, tin tưởng anh, anh có thể làm được!”

Kiều Ngự Diễm ở một bên nghe những đối thoại này, đã giận đến mức ném bể hết chai rượu ở quầy bar.

Bạch Trạch Vũ, được lắm!

Lại dám giành Duy Y với hần, xem ra hần dạy dỗ còn chưa đủ.

Dưới ánh đèn mờ, vết máu ở khóe miệng Kiều Ngự Diễm vẫn còn, thế mà hần đã uống đến điên khùng, nói năng lung tung.

“Duy Y, em dám đối xử tốt với người đàn ông khác sau lưng anh, anh sẽ không bỏ qua cho em và hần.”

“Bạch Trạch Vũ, Bạch Trạch Vũ.....A.....” Kiều Ngự Diễm đột nhiên kêu to, mang theo tức giận, hơn nữa là phát tiết.

Tiếp tục nâng lên ly rượu nhỏ xinh đẹp dưới ánh đèn, tức giận ném vào tủ rượu, tủ rượu bằng kính với những chai rượu bên trong tan nát dưới đất, âm thanh kính vỡ vang khắp phòng.

Hôm nay Kiều Y về trễ, vừa lúc đi ngang qua phòng anh trai liền nghe thấy âm thanh vang lên, mà lúc cô đẩy cửa đi vào thấy anh trai nằm thê thảm giữa ghế salon, nước mắt vương trên khóe mắt. Cảm giác giống như một chút sức sống cũng không có.

Kiều Y lập tức bối rối, sửng sốt! Làm sao anh trai có thể trở thành như vậy? Quá chán chường như vậy, uống đến không còn hình người, không phải anh ấy vẫn còn ở Anh sao?

Bộ dáng này của anh, còn đâu một người anh tuấn đẹp trai đầy mị lực chứ?

Tại sao lại như vậy? Ngay cả lúc anh trai tức giận cũng không có bộ dạng như vậy, giống như say không còn biết gì, mất đi phong thái ngày thường.

“Duy Y.....Y Y.....” Gần thêm một chút, anh trai nỉ non cái tên này trong miệng. Lập tức hiểu rõ.

Anh trai, vì sao anh phải khổ vậy chứ, người mà Duy Y yêu cho đến bây giờ cũng không phải anh! Đây không phải là làm khổ Duy Y, làm khổ chính anh sao?

Trước kia cô cảm thấy những việc anh trai làm đều quá mức, nhưng bây giờ, cô biết anh trai yêu Duy Y khắc cốt ghi tâm như thế nào. Anh ấy là một người đàn ông tự cường như vậy, lại bị Duy Y làm tổn thương mà rơi nước mắt. Dù sao cũng là anh trai mình, làm sao Kiều Y có thể không đau lòng chứ.

“Em nên làm gì đây?” Kiều Y than nhẹ.

Một người là anh trai, một người là bạn thân nhất.....

Tiến Bạch Trạch Vũ về, Duy Y vẫn không thể ngủ được. Nhắm mắt lại hình ảnh Kiều Ngự Diễm lại hiện ra, hay là Bạch Trạch Vũ.

Đột nhiên điện thoại vang lên, nhìn số hiển thị là kiều Y.

Bây giờ đã là nửa đêm rồi, sao cô ấy lại gọi điện thoại ình chứ?

“Alo, Kiều Y! Sao thế?”

“Duy Y, bạn mau qua nhà mình đi, anh trai mình uống say rồi, mình sợ anh ấy gặp chuyện không may, hơn nữa anh ấy một mực kêu tên bạn, bạn mau tới xem thế nào.”

Duy Y nghe, đầu tiên là sửng sốt sau đó mới phục hồi lại tinh thần. Kiều Ngự Diễm uống say, xem ra là bởi vì chuyện vừa rồi.

Thật ra thì Duy Y vẫn hối hận vì nói câu kia với Kiều Ngự Diễm, sợ hần sẽ đối phó ba hoặc anh Trạch Vũ. Mới vừa rồi cô còn nghĩ làm sao để xin lỗi hần. Không nghĩ tới Kiều Y nói hần say, đối với Duy Y mà nói, đối với việc Kiều Ngự Diễm say giống như có bão lớn.

Cô biết tử lượng của hần, có lúc bọn họ hẹn hò, Kiều Ngự Diễm có thể uống hết hai ly whisky mà không say.

Cúp điện thoại của Kiều Y, Duy Y thay quần áo liền đi ra ngoài.

Chung cư Kiều Ngự Diễm cách chung cư Duy Y cũng không xa, đi qua một con phố là đến. Bởi vì buổi tối, mặc dù trên đường thỉnh thoảng có người qua lại nhưng vẫn rất an tĩnh.

Thật may là lúc này vẫn còn taxi, thật vất vả gọi một chiếc taxi, Duy Y nói địa chỉ chung cư kia.

Tới đây lần nữa, Duy Y lại có cảm giác sợ hãi.

Nơi đây làm cho cô nhớ lại lần đầu tiên, lần đầu tiên trong đời cô mất ở đây, khi đó Phổ Thụy đưa cho cô đồ uống, rồi đưa cô tới đây, tất cả mọi chuyện đêm đó vẫn diễn ra trong đầu cô.

Đêm hôm đó, Kiều Ngự Diễm mạnh mẽ cướp đi không chỉ là lần đầu tiên của cô, còn có cuộc sống hồn nhiên hy vọng của cô. Cô và Trạch Vũ chấm dứt như vậy.

Nhưng anh Trạch Vũ lại vì cô mà làm tất cả, lại làm cho cô cảm thấy ấm áp trong lòng.

Kiều Y đưa cô đến trước cửa phòng Kiều Ngự Diễm liền rời đi.

Hôm nay Kiều Y có chút là lạ, nhìn ánh mắt cô ấy giống như có trách cứ, lại có chút không thể làm gì. Cuối cùng, cái gì cũng không nói liền trở về phòng. Duy Y cũng không nghĩ nhiều, đẩy cửa phòng Kiều Ngự Diễm đi vào.

Cô đối với căn phòng này cũng không quen thuộc lắm, lúc vào cửa ánh đèn mờ làm cô không thoải mái, trong đầu giống như có những thước phim hiện ra, nhớ ở chỗ cửa này, cô cầu cứu Kiều Y, nhưng vẫn bị người đàn ông này mạnh mẽ đem vào phòng.....

Ký ức như vậy không khỏi làm cô khẽ run. Duy Y hơi sợ, cô thật sự không nên đáp ứng Kiều Y đến đây.

“Y Y.....” Giọng nói nhẹ nhàng truyền đến, làm cho cô chú ý.

Một đường đi thẳng vào phòng, căn phòng rất rộng, diện tích giống như mấy căn phòng gộp lại, tử rượu hỗn độn, xung quanh đầy mảnh kính vỡ cùng với chai rượu, ly rượu, áo khoác Kiều Ngự Diễm tùy ý vứt trên mặt đất.

Mà trên ghế salon to lớn, thân hình người đàn ông chán chường đang nằm.

Giống như uống rất nhiều rượu, đã bất tỉnh nhân sự. Duy Y chưa từng thấy dáng vẻ hần uống say như vậy.

Lúc này hần lẳng lẳng tựa người vào ghế salon, chai rượu rớt xuống cạnh chân, có thể thấy được hần vừa uống hết cả chai.

Kiều Ngự Diễm xoay đầu về hướng khác, Duy Y chỉ nhìn thấy được gò má của hần, tư thế ngủ như vậy nhất định không thoải mái. Cô nhẹ nhàng tới gần ngồi bên cạnh hần.

Phát hiện ra hần không giống như Kiều Y nói uống say rồi mê sảng. Nhìn hần giống như đã ngủ thiếp đi, Duy Y cảm thấy cô không nên tới đây, Kiều Ngự Diễm không có chuyện gì.....

“Y Y.....Đừng đi cùng hần.....” Âm thanh nỉ non lần nữa truyền đến, lần này Duy Y nghe rõ hần nói những gì. Nhất thời không biết phản ứng thế nào. Lại thấy hần lật người, đem thân thể quay về hướng khác.

Mà ngay lúc này cô cũng thấy được những giọt nước mắt chưa khô trên mặt hần, hần khóc sao? Khóc thật lâu hoặc là vẫn đang khóc, tại sao trên mặt còn nước mắt?

Duy Y không biết làm sao, ở trước mặt cô vĩnh viễn là một người đàn ông cường thế, thậm chí có một mặt như vậy không ai biết đến. Hần luôn cưỡng bách cô, nhưng bây giờ hần đang chảy nước mắt, là bởi vì câu nói kia của cô sao? Hoặc là do vừa rồi cô đi cùng anh Trạch Vũ bỏ lại mình hần.....

Không, không, không thể nào, hần không phải là người yếu ớt như vậy.

Duy Y đứng dậy đi vào nhà vệ sinh lấy khăn mặt ướt, đi tới trước người hần, nhẹ nhàng lau khô vết nước mắt trên mặt hần. Động tác rất nhẹ cũng không làm hần thức tỉnh. Bởi vì khăn ướt, hần lập tức cảm thấy thư thái rất nhiều, cảm giác lạnh làm cho hần thanh tỉnh không ít.

“Y Y!” Kiều Ngự Diễm mở lim dim mắt nhìn Duy Y trước mặt, trên mặt tràn đầy cảm xúc không thể tưởng tượng nổi. Đưa tay nắm bàn tay nhỏ bé của cô, không để cho cô lau mặt hần.

Duy Y không nghĩ tới đột nhiên hấn tỉnh lại, có chút ngây ngẩn.

“Lại là mơ rồi, có thể mơ thấy em đối xử dịu dàng với anh như vậy. Thật là một giấc mơ đẹp.” Thấy người trước mặt không nói lời nào, Kiều Ngự Diễm tiếp tục lẩm bẩm nói nhỏ, nhưng toàn bộ lời nói của hấn Duy Y đều nghe thấy.

Lật người một cái, Kiều Ngự Diễm nằm nghiêng trên ghế salon, nhân tiện ôm Duy Y trong ngực, Duy Y cũng nghiêng thân thể, chỉ là dựa vào trogn ngực hấn.

Vừa định giãy giụa đứng dậy, một tay Kiều Ngự Diễm đã nắm chặt eo cô, cánh tay khác ôm cái đầu nhỏ của cô, cho dù là trong giấc mơ, động tác vẫn là che chở cô.

“Nếu như là một giấc mơ đẹp, vậy thì vĩnh viễn không tỉnh lại thì hay biết mấy.” Âm thanh nỉ non lần nữa vang tới.

Đối mặt với một người đàn ông so với mình cao lớn hơn nhiều, Duy y không biết làm thế nào, coi như lúc này hấn ngủ thiếp đi, nói mơ, nhưng cô không biết mình có nên tránh ngực hấn ra hay không.

Cho đến nay, cô không dám nhìn thẳng trái tim cũng như sự quan tâm của hấn, mong muốn thoát đi. Chưa từng nghĩ tới là hấn thật lòng đối xử với cô, cực kỳ dễ dàng bị tổn thương, nhưng có lẽ là hấn làm cô thương tích đầy mình rồi.

Xem như là đang trong giấc mơ, cô còn phải giãy giụa sao? Hoặc là dịu dàng đối đãi với hấn như vậy, định ngày mai tỉnh lại lặng lẽ rời đi.

Nhớ tới bộ dạng hấn chán chường như vậy, Duy Y có chút không nhẫn tâm rời đi.

Cứ như vậy đi, yên lặng ở bên cạnh hấn đợi đến ngày mai, ngày mai cô sẽ lặng lẽ rời đi.

Nghĩ như vậy, Duy Y từ từ tiến vào giấc mơ đẹp, ngọt ngào ngủ. Giống như lúc ở trong lòng hấn đặc biệt an tâm.....

Ngày hôm sau, Kiều Ngự Diễm tỉnh lại trước, khi hấn thấy bóng dáng nhỏ nằm trong ngực, đầu tiên là sững sốt, hoàn toàn không hiểu tình huống thế nào. Hấn nhớ hôm qua hấn uống rất nhiều rượu, nhưng cũng không có tìm cô không phải sao?

Chẳng lẽ hôm qua không phải giấc mơ.

Nhìn cô ngọt ngào ngủ, hấn tuyệt không muốn quấy rầy cô tỉnh giấc, cứ nhìn cô như vậy. Nếu như có một ngày tỉnh dậy người đầu tiên hấn nhìn thấy là cô, thật là tốt biết bao?

Cho đến nửa giờ sau, Duy Y mới tỉnh lại, nhìn hoàn cảnh xa lạ, thần trí lập tức chưa ổn định, chỉ chốc lát sau mới nhớ tới hôm qua đến nhà Kiều Ngự Diễm.

“Y Y chào buổi sáng!” Đỉnh đầu truyền đến giọng đàn ông khàn khàn, cắt đứt suy nghĩ của cô.

“Anh.....em.....Chỗ này!” Trong đầu Duy Y trống rỗng, không biết nói gì cho phải, vội vàng lật người một cái, rơi trên đất. Kiều Ngự Diễm không kịp đỡ cô, làm cô mới tỉnh lại liền té trên mặt đất rồi.

Kiều Ngự Diễm vội vàng đứng dậy đi đỡ cô “Té có đau không, có đập đầu vào đâu hay không?”

“Không có, em không đau!” Duy Y có chút kích động, thế nào mới sáng sớm đầu óc liền trống rỗng rồi.

Duy Y không đứng dậy, mà nửa nằm nửa quỳ trên salon, Kiều Ngự Diễm ngồi trên ghế salon nhìn cô, làm cô khẩn trương đến mức xoắn tay.

Ngày hôm qua rõ ràng nói muốn lặng lẽ rời đi, không nghĩ đến ngủ quên, hấn lại tỉnh trước cô. Cho nên mới có buổi sáng lung tung như vậy.

“Cái đó, anh.....Em về nhà trước. Bái bai!” Cô muốn hỏi thân thể hấn thế nào, nhưng từ trước cho tới bây giờ cô đều chưa có quan tâm hấn, hơn nữa đối mặt với gương mặt hấn, càng không thể quan tâm.

Nói xong Duy Y liền đứng dậy muốn đi.

“Y Y, đợi chút, tại sao tối qua em ở đây?” Không phải cô nên ở nhà sao?

Tối qua nghe cô nói chuyện với Bạch Trạch Vũ, hấn giận điên lên, uống rất nhiều rượu, hơn nữa còn vì câu nói của cô “Cho tới bây giờ cũng không muốn gặp qua hấn”. Hấn cảm giác như đột nhiên thế giới của mình sụp xuống, làm cho hấn không có cách nào chịu đựng.....

“Hôm qua anh uống say, Kiều Y gọi điện thoại bảo em tới, thân thể anh có khỏe không?”

Kiều Ngự Diễm cho là hấn nghe lầm, Duy Y lại quan tâm thân thể hấn. Đây là giấc mơ ngàn năm có một của hấn.

Cô chịu xuất hiện bên cạnh hấn, thậm chí lúc hấn say rượu vẫn bên cạnh chăm sóc hấn, đây không phải là một mở đầu tốt sao?

Bây giờ mặc dù có chút nhức đầu, nhưng vào sáng sớm hấn cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

“Đầu còn hơi đau, Y Y, tới đây được không?” Cô đứng cách hấn hơi xa, hấn không thể với tới thân thể cô.

Duy Y đi tới, có lẽ bởi vì cô mà tối qua hấn chán chường, cũng có lẽ bởi vì hấn khóc, tóm lại Duy Y bắt đầu mềm lòng với hấn.

Hấn không dang tay ôm cô vào ngực, chỉ là nhẹ nhàng nắm hai bàn tay nhỏ bé “Y Y, về sau không cần bỏ lại anh một mình đi với người đàn ông khác, được không?”

“Em.....Thật xin lỗi!”

“Anh không đứng dậy nổi, anh muốn em bảo đảm, còn nữa, về sau cũng đừng nói “Cho tới bây giờ cũng không muốn gặp qua anh, như vậy anh sẽ rất đau lòng.” Đây là lần thứ hai Kiều Ngự Diễm nói ra những điều trong lòng với cô, lần đầu tiên là lúc thổ lộ với cô, khi đó cô sợ đến choáng váng.....

“Thật xin lỗi!”

“Không sao, anh chỉ cần em thu lại câu nói làm tổn thương người kia, về sau chúng ta vẫn là vợ chồng chưa cưới, anh không xin em bây giờ có thể yêu anh, chỉ cần em không đẩy anh ra xa là được rồi.” Hấn yêu rất chân thành, hèn mọn đến muốn hưởng nàng như ăn xin.

Không phải hấn không để ý cuộc đối thoại của cô với Bạch Trạch Vũ ngày hôm qua, nhưng đó là chiến tranh giữa hấn và Bạch Trạch Vũ, hấn sẽ không trách Duy Y. Hấn sẽ từ từ tính sổ với Bạch Trạch Vũ.

“Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, anh đưa em đi học!”

“A, đúng rồi, hôm nay em còn phải đi học.....” Vừa nhắc tới đi học, Duy Y mới nhớ tới cô một đêm không về nhà, nhất định ba mẹ sẽ rất lo lắng.

Lúc Kiều Ngự Diễm đưa Duy Y về nhà vừa đúng lúc ba mẹ Duy muốn đi ra ngoài, thấy Kiều Ngự Diễm đưa Duy Y về nhà, mẹ Duy thật ra vẫn còn nhiều bất mãn, nhưng lại không thể phát tác trước mặt Duy Y.

Bọn họ biết có lẽ ngày hôm qua đã xảy ra chuyện cấm kỵ, nhưng cũng chỉ có thể cắn răng nuốt vào trong bụng.

Con gái vì bọn họ mà khổ sở như vậy, làm sao bọn họ có thể mắng cô chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, Duy Kiến Quốc nghĩ hôm nay nên ngả bài với Kiều Ngự Diễm. Mặc dù công việc của Nam Căng còn chưa chuẩn bị xong, nhưng con gái chịu khổ như vậy, ông không chịu được nữa.

“Tổng giám đốc Kiều, tôi có chuyện muốn bàn với cậu một chút!”

“Được, tôi đưa Duy Y đi học rồi sẽ đến công ty chú.” Kiều Ngự Diễm cũng có chút chuyện muốn tìm ông.

“Vậy đến phòng làm việc của cậu đi!”

“Cũng được!”

Trong phòng làm việc tổng giám đốc công ty Kiều Thị.

Mặc dù Kiều Thị đã trải qua phong ba trên thị trường chứng khoán, nhưng dù gì cũng là tập đoàn Châu Á có tiếng, hơn nữa Kiều Ngự Diễm có nhiều mảnh khoe, chuyện rất nhanh liền lắng xuống. Hai công ty con ở Anh đã khôi phục lại hoạt động bình thường.

Lúc này Kiều Ngự Diễm cùng Duy Kiến Quốc ngồi với nhau, nhớ tới bữa tiệc đính hôn ngày đó, hai người đặt ra quyết định.

Quả nhiên thương trường vĩnh viễn không có kẻ thù, cũng vĩnh viễn không có bạn. Hai người đều là những người lẫn lộn trên thương trường đã lâu, đối với diễm này thâm sâu trong người.

“Không biết tổng giám đốc Duy tìm tôi có việc gì?” Kiều Ngự Diễm mở miệng trước.

“Tổng giám đốc Kiều giống như cũng có chuyện muốn nói với tôi, vậy tổng giám đốc Kiều nói trước đi.”

“Nếu như vậy, tôi sẽ nói thẳng. Nghe nói gần đây Nam Cảng đang muốn hợp tác với Rayne, tổng giám đốc Duy muốn sang thị trường Anh sao?”

“Không sai, tôi đang có ý như vậy, hơn nữa đang tiến hành, chỉ còn ký hợp đồng nữa mà thôi.”

“Có mấy lời không xuôi tai, nhưng đứng ở góc độ Duy Y, tôi là con rể tương lai của ngài, những lời này có lẽ sẽ đắc tội ngài, chẳng qua là tôi muốn khuyên vài câu, Rayne không phải là miếng thịt dễ ăn như vậy. Tình trạng Nam Cảng bây giờ giống như hổ lột da. Tổng giám đốc Duy, ngài nên suy nghĩ rồi hãy quyết định.”

“Tổng giám đốc Kiều quá lo rồi, tôi quyết định như vậy tự nhiên sẽ có tính toán của riêng mình.” Duy Kiến Quốc trăm phần trăm tin tưởng Bạch Trạch Vũ, ngược lại cảm thấy lời khuyên của Kiều Ngự Diễm chẳng mấy tốt đẹp.

“Đã như vậy, tôi cũng không muốn nói thêm gì nữa.”

“Thật ra thì muốn nói chuyện khác với ngài, hôn sự của tôi cùng Y Y, tôi nghĩ, dù sao đã quyết định cưới, kết hôn là chuyện sớm hay muộn, không bằng chúng ta quyết định thời gian để xử lý việc này thì sao?”

“Cái này.....”

“Dĩ nhiên chuyện liên quan đến cả cuộc đời, tôi sẽ bàn với Y Y.....”

“Tổng giám đốc Kiều không giấu gì cậu, lần này tôi đến, là có hai chuyện muốn nói với cậu.” Duy Kiến Quốc vẫn còn chút cứng nhắc, Kiều Ngự Diễm còn chưa nói hết lời liền bị cắt đứt, vừa nghe đến hôn sự của Y Y, Duy Kiến Quốc cũng không vui cho lắm.

“Tôi muốn ngừng hẳn quan hệ hợp tác với Kiều Thị!”

“Ngừng hẳn quan hệ hợp tác? Tôi không rõ ý tứ của tổng giám đốc Duy!” Kiều Ngự Diễm quả nhiên là không hiểu, hai nhà hợp tác đem lại lợi nhuận hàng trăm triệu cho công ty Nam Cảng, nếu như ngừng hẳn quan hệ hợp tác, ý tứ như thế nào, không cần phải nói, Duy Kiến Quốc cũng biết lợi hại của quan hệ.

Ba năm nay Kiều Thị đã như cốt tủy của Nam Cảng, nếu như không có Kiều Thị, Nam Cảng rất khó sống. Xem như bây giờ hợp tác thành công với Rayne, lợi nhuận nửa năm sau mới có thể có, thời gian nửa năm đó, ai sẽ ủng hộ Nam Cảng?

Duy Kiến Quốc buôn bán nhiều năm như vậy, ông ấy không thể nào không nghĩ tới. Chẳng lẽ trên tay ông ấy có rất nhiều tiền, hoặc là sau lưng có người nâng đỡ.

“Tôi biết đây là một quyết định mạo hiểm, nhưng tôi đã quyết định, tổn thất sau khi phá bỏ hợp đồng sẽ do công ty Nam Cảng chịu, điều này xin tổng giám đốc Kiều yên tâm.”

“Cái tôi lo lắng không phải cái này, mà là.....”

“Tổng giám đốc Kiều không cần nhiều lời, tôi đã quyết định rồi.”

“Ngài.....” Trong mắt Kiều Ngự Diễm lạnh lùng, hợp tác hai năm, hẳn vẫn cho rằng Duy Kiến Quốc là một thương nhân thông minh nhưng tại sao ông ấy lại có quyết định như vậy? Nếu không làm được Nam Cảng sẽ phải đóng cửa.

Không cần Kiều Ngự Diễm suy đoán, bởi vì Duy Kiến Quốc đã nói tiếp.

“Một chuyện khác là tôi muốn hủy bỏ hôn sự giữa cậu và Duy Y.”

“Ngài nói gì?” Kiều Ngự Diễm bị lời nói của ông làm cho hoảng sợ, ông ấy muốn hủy hôn.

Có phải sai lầm chỗ nào rồi hay không, sáng sớm hôm nay hắn còn cảm giác mình vô cùng hạnh phúc, bởi vì có Duy Y bên cạnh cho đến khi trời sáng. Nhưng tại sao hạnh phúc chỉ kéo dài hai giờ liền biến mất?

“Tổng giám đốc Kiều không nghe lầm, tôi đến đây với mục đích khác là hủy bỏ hôn sự của hai người.” Duy Kiến Quốc thấy hắn cau chân mày, sắc mặt lạnh như băng, nhưng thâm làm ba, ông nhất định phải bảo vệ được con gái mình, không để cho cô phải chịu tổn thương.

“Tổng giám đốc Duy, tôi không hiểu đây là có ý gì.” Vừa muốn hủy bỏ hợp tác, lại muốn từ hôn, ông ấy thực sự muốn thoát khỏi hắn sao?

Kiều Ngự Diễm biết ông ấy rất yêu gia đình, tưởng rằng ông ấy có thể vì Nam Cánh mà làm tất cả, ít nhất cũng không đến cực đoan như vậy, xem ra là hắn đoán sai sự yêu thương của Duy Kiến Quốc đối với con gái. Ông ấy thà bị tán gia bại sản, cũng không bằng lòng gả con gái cho người đàn ông mà cô không yêu.....

Y Y có một người cha yêu thương cô, Kiều Ngự Diễm rất vui vẻ, có lẽ nghĩ ở một góc độ khác, lại cảm thấy Duy Kiến Quốc là rắc rối lớn rất khó giải quyết.

“Lúc trước tôi bị một số việc che mờ mắt, hiện tại tôi đã biết rõ, cho nên quyết định hủy bỏ hôn sự, chỉ đơn giản như vậy. Có một số việc tôi không muốn nói rõ ràng, tránh làm ảnh hưởng đến hòa khí.” Duy Kiến Quốc nghiêm túc như cũ.

“Tổng giám đốc Duy có gì hiểu lầm.....” Sáng sớm hôm nay hắn còn đang trong hạnh phúc, nghĩ tới Duy Y bắt đầu có chút tốt với hắn, rốt cuộc quan tâm hắn, đây hắn là một bắt đầu tốt. Hắn không cho phép xảy ra chuyện không hay.....

“Tổng giám đốc Kiều không cần nhiều lời, chuyện tôi đã quyết định, qua một tháng nữa, tôi sẽ cho thông báo với giới báo chí.” Bởi vì tuần trước vừa mới đính hôn, nếu như bây giờ liền từ hôn thì không tốt. Cho nên Duy Kiến Quốc mới nói một tháng nữa sẽ công bố.

“Vậy tổng giám đốc Kiều, tôi đi trước!” Nói xong Duy Kiến Quốc đứng dậy muốn đi.

Kiều Ngự Diễm nhìn mặt ông mặt đầy hắc tuyến, cũng không có ý ngăn cản, đứng dậy tiễn cũng không.

Chuyện này càng ngày càng khó giải quyết, mặc dù công ty Nam Cánh ngừng hẳn quan hệ hợp tác công ty cũng không bị ảnh hưởng gì, hắn chỉ nghĩ đến Duy Y. Nếu như ngừng hẳn quan hệ hợp tác, tổn thất lớn nhất chính là Nam Cánh, hơn nữa Nam Cánh còn phải bồi thường tất cả chi phí, không chỉ dừng lại ở tổn thất của Kiều Thị, còn có tổn thất về khách hàng lớn. Đó chính là một số lượng kinh người. Hơn phân nửa mạng của Nam Cánh.

Cứ như vậy, Nam Cánh gặp chuyện không may, đến lúc đó Duy Y sẽ đổ mọi trách nhiệm lên người hắn.

Y Y vừa mới bắt đầu quan tâm hắn, đối đãi với hắn khá hơn một chút, hắn không muốn trong lúc mấu chốt này gặp chuyện không may.

Kế sách hiện giờ, chỉ có thể khiến cho Nam Cánh thuận lợi ký hợp đồng với Rayne.

Kiều Ngự Diễm đứng dậy, gọi điện thoại cho ngài Terry ở Anh, đơn giản chỉ nói chuyện mấy câu sau đó cúp điện thoại.

Suy nghĩ một chút lại gọi một cuộc điện thoại khác “Phổ Thụy, cô đang ở đâu? Về nước giúp tôi làm một chuyện.....Tôi muốn cô giúp tôi điều tra Sultana một chút.....Đúng.....”

Kiều Ngự Diễm đã sớm hoài nghi Sultana, chỉ là gần đây có quá nhiều chuyện. Tối hôm qua thấy cô ta xuất hiện cùng Bạch Trạch Vũ, hai người giống như rất thân.

Còn có lần trả giá trước, văn kiện cơ mật bị mất, cuối cùng rơi vào tay Rayne, điều này không khỏi làm hắn liên tưởng đến Sultana.

Phân phó xong mọi chuyện, Kiều Ngự Diễm đi tới cửa sổ sát đất, ngắm nhìn phong cảnh ở xa, lại bắt đầu dòng suy nghĩ. Đột nhiên, hắn nhìn một chỗ dưới lầu, chỉ thấy Duy Kiến Quốc mới từ phòng hắn đi ra cùng Sultana, cùng đi vào quán cà phê đối diện công ty.....

76. Chương 76: Ngụy Cơ

Hôm nay Duy Y có ba tiết học, buổi chiều còn một tiết, cho nên không có cách đi Thượng Đức làm việc. Mà buổi sáng và buổi chiều đều có tiết nên chị Phương sẽ không sắp xếp cho cô đến công ty.

Cho nên tính toán ra, một tuần Duy Y chỉ đi ba ngày, thứ bảy trở lý đều không đi làm, chị Phương vẫn làm như bình thường, Duy Y cũng sẽ đi theo để học tập.

Hôm nay là thứ tư, buổi chiều có một tiết, liền cùng Kiều Y, Ngô Soái hẹn nhau đến thăm Tiểu Cương, bởi vì Tiểu Cương không thi lên đại học, trường chuyên cậu cũng không chịu học, nên bị bắt học bổ túc một năm.

Lúc đi ngang qua một cửa hàng vàng bạc nhỏ, Duy Y dừng lại. Đứng ở bên ngoài nhìn trái nhìn phải, cuối cùng dưới sự hướng dẫn của Ngô Soái đi vào tiệm vàng kia.

Ông chủ tiệm vàng giống như rất khinh người, nhìn thấy sinh viên như bọn họ đi vào, cũng không đứng dậy mời hàng, để tùy ý bọn họ nhìn.

Duy Y nhớ tới yêu cầu đeo nhẫn đính hôn của Kiều Ngự Diễm, nhưng hắn đưa cô chiếc nhẫn cô không thể đeo, tối hôm qua lúc ăn cơm hắn thấy hai tay cô trống trơn, biểu hiện có chút dọa người. Cho nên muốn mua hai cái giống nhau như đúc, hắn cũng sẽ không tức giận.

“Duy Y, bạn vào đây tìm gì vậy?” Ngô Soái thấy Duy Y nhìn trái rồi nhìn phải, nhìn xong rồi không nở rời đi. Nếu như không phải biết tính cách cô, sẽ cho rằng cô là người ham tiền.

“Mình muốn mua một đôi nhẫn tình nhân.” Nói xong, cô dừng lại một chỗ trong góc. Đây là chỗ sản phẩm bằng bạc. Cô còn là sinh viên, cần bản mua không nổi vàng, chỉ có thể mua bạc. Dù sao nhẫn tình nhân là cô mua, cũng sẽ đưa cho hắn, hắn đeo hay không cũng không liên quan đến cô.

“Ông chủ, tôi muốn xem một chút đôi nhẫn kia.” Duy Y chỉ vào một đôi nhẫn nói.

Chiếc nhẫn này cũng không đẹp lắm, đặt bên cạnh những món trang sức kia không nổi bật cho lắm. Duy Y đặc biệt thích độ sáng của đôi nhẫn.

Ông chủ mập mạp đến gần chỗ bọn họ, lấy ra đôi nhẫn, nhưng không nói gì.

Duy Y liếc mắt nhìn giá, cô đối với giá vàng bạc không có kinh nghiệm, tìm ở phía xa Kiều Y.

“Kiều Y, bạn xem giá tiền chiếc nhẫn này hợp lý không?”

“Bạn muốn mua?” Kiều Y liếc nhìn đôi nhẫn, chân mày không khỏi nhíu lại, nếu như là bình thường cô cũng sẽ không để ý. Nhưng nếu Duy Y hỏi giá tiền, cô liền miễn cưỡng nhìn.

“Muốn tặng anh Trạch Vũ sao?” Phản ứng đầu tiên của Kiều Y là nghĩ đưa cho Bạch Trạch Vũ, dù sao cũng là nhẫn đôi, không thể một người đeo. Mà Duy Y không thể nào đưa cho anh trai, vậy chỉ có thể là Trạch Vũ.

“Bạn đừng xía vào, giúp mình nhìn xem!”

“Hơi đắt!”

“Giá tiền như vậy còn đắt sao, tôi nói này em gái, em không mua cũng đừng nói càn.” Ông chủ tiệm vàng thấy ba người là sinh viên, lại thấy một trong ba người nói đắt, xem ra bộ dáng vừa muốn mua lại vừa muốn ép giá.

“Tôi không nói càn, với giá tiền này tôi có thể mua được bốn đôi như vậy. Ông chủ, ông cũng ăn lời quá.....”

“Ai, rốt cuộc các người đến có mua đồ hay không mà còn chửi người!” Ông chủ vốn không muốn quan tâm đến bọn họ, dù sao hàng bạc rất khó kiếm tiền, bọn họ còn chê đắt, rốt cuộc có hiểu giá vàng bạc hay không.

“Mua, mua.” Duy Y thấy Kiều Y giống như muốn cãi nhau với người ta, vội vàng giảng hòa “Làm ơn giúp tôi bọc lại, tôi lấy nó.”

Mặc dù Kiều Y nói không đáng đồng tiền, nhưng số tiền này cô thấy đáng.

Sau khi trả tiền, ba người rời đi. Lúc đi ra Kiều Y còn hung hừng hổ hổ, thật là không dễ cho người ta yên, Kiều Y tới chỗ nào, chỗ đó sẽ bốc hỏa.....

Bởi vì là thứ tư, Tiểu Cương vẫn phải đi học, bọn họ chỉ nói chuyện một chút, liền về.

Duy Y nghĩ dù sao nhẫn cũng đã mua, sẽ đưa cho hắn. Vì vậy liền hẹn Kiều Ngự Diễm ăn cơm, nhưng không biết thế nào, nghe giọng hắn trong điện thoại giống như không vui, lạnh như băng, không dịu dàng như bình thường. Nhưng vẫn đồng ý tới đón cô đi ăn cơm.

Vừa lên xe Kiều Ngự Diễm, Duy Y thấy sắc mặt hắn không tốt, cũng không dám nói chuyện.

Kiều Ngự Diễm vẫn giữ bộ mặt đó, bởi vì biết cô mua nhẫn đôi, hơn nữa nghe Kiều Y nói là đưa Bạch Trạch Vũ, lúc ấy Duy Y cũng không phản bác lại.

Đến phòng ăn, thừa dịp món ăn chưa được đưa lên, Duy Y lấy chiếc nhẫn ra, đặt trước bàn, “Đây là của anh!” Chiếc nhẫn cùng với cái hộp đẹp nhìn không hợp nhau cho lắm, nhưng Duy Y không biết nhiều, chỉ biết quà tặng là quà tặng, có nhận hay không, có đeo hay không là chuyện của hắn.

“Đây là cái gì?” Kiều Ngự Diễm có chút sững sốt, nhìn cái hộp hình tròn trong suốt, bên trong lại là một chiếc nhẫn.

“Chiếc nhẫn, cái nhẫn kia anh đưa em không đeo được, cho nên hôn may em mua một cặp nhẫn tình nhân, nếu như anh không thích có thể không đeo.....” Duy Y còn chưa nói hết, Kiều Ngự Diễm đã cầm lên, mở hộp ra, đem chiếc nhẫn bạc đeo vào ngón tay đeo nhẫn cưới, đáng tiếc chiếc nhẫn hơi nhỏ, chỉ đeo vào được hai đốt ngón tay liền không cách nào vào thêm được nữa.

Kiều Ngự Diễm không nghĩ tới, chiếc nhẫn này là tặng cho hắn, nháy mắt trong lòng không biết có tư vị gì.

“Hình như hơi nhỏ!” Duy Y nhìn hắn muốn đeo chiếc nhẫn vào trong cùng, nhưng không cách nào đeo được “Đành phải đeo ngón út thôi.”

Kiều Ngự Diễm không thể làm gì khác hơn là lấy ra, đeo vào ngón tay út, không lớn không nhỏ, vừa vặn .

Duy Y không nghĩ tới hắn sẽ đeo, bởi vì hắn là người đàn ông cao ngạo như vậy làm sao có thể để ý tới nhẫn bạc chứ?

“Cám ơn, rất đẹp, rất thích hợp!” Kiều Ngự Diễm thế nhưng lại nói cảm ơn Duy Y, hơn nữa còn lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Không phải hắn mới vừa tức giận sao? Sao lại thay đổi nhanh như vậy.....Cô thắc mắc trong lòng cũng không dám nói ra ngoài.

Kiều Ngự Diễm lại trở về dáng vẻ bình thường, lại bắt đầu đối xử nhẹ nhàng với cô.

Sau khi ăn tối, Kiều Ngự Diễm thấy thời gian còn sớm, liền đưa cô đi dạo phố. Thật ra thì Duy Y cũng không muốn đi dạo phố với một người đàn ông lớn như vậy, nhất là cảm thấy hai người chênh lệch như vậy, nắm tay đi trên đường sẽ dễ bị người ta hiểu lầm.

Cho nên sau khi ăn cơm xong Duy Y muốn về nhà nhưng Kiều Ngự Diễm không chịu, thật vất vả mới có thể làm cho cô thay đổi cái nhìn với hắn, không chỉ quan tâm hắn, còn chăm sóc hắn say rượu cả đêm, hôm nay lại mua quà cho hắn.

Không khí tốt như vậy, Kiều Ngự Diễm làm sao có thể bỏ qua.

Vì vậy liền lấy bình rượu đỏ, đưa Duy Y về nhà.

Duy Y cũng không thích tới đây, dù sao đây cũng là nơi làm cho cô có những ký ức không tốt. Nhưng Kiều Ngự Diễm lại cố đưa cô tới đây ngắm cảnh đêm, hắn nói mặc dù nhà hắn không phải là tòa nhà cao nhất thành phố G, nhưng cũng cao không kém, hơn nữa hắn cố ý đem ban công sửa lại, biến thành một vườn hoa nhỏ, bọn họ có thể ngồi ở đây ngắm cảnh đêm, một bên hưởng thụ rượu ngon.

Trên sân thượng có hai ghế nằm, giống như ghế dựa ở bãi biển, nhưng thiết kế vườn hoa nhỏ ở đây cũng cực hay. Chỗ này còn có một đài phun nước nhỏ, tiếng nhạc leng keng tuyệt vời, không thể không nói, Kiều Ngự Diễm là người lãng mạn rất biết hưởng thụ.

Lúc này, hai người nằm trên hai ghế dựa, cái bàn nhỏ ở giữa để rượu đỏ và thức ăn.

Duy Y nhìn cảnh đêm phía xa, Kiều Ngự Diễm lại nhìn cô chăm chăm, giống như hấn nhìn cô vĩnh viễn cũng không đủ. Làm Duy Y cảm thấy ngại.

Đột nhiên, hấn đứng dậy đi về phía cô, điều này không khỏi làm Duy Y khấn trương, cũng may, hấn chỉ rót rượu đỏ mà thôi. Duy Y thở phào nhẹ nhõm. Thường thức cảnh đêm ở đây, rõ ràng là hành hạ tinh thần cô, nhưng cô không dám phản kháng, không thể làm gì khác hơn là nghe theo sự sắp xếp của hấn.

“Y Y, thưởng thức rượu đỏ này xem, đây là thức uống anh thích uống nhất, mùi vị rất ngon.” Kiều Ngự Diễm đưa ly rượu tới trước mặt cô.

“Em.....Không muốn uống rượu!” Rượu, là một ký ức xấu cô không muốn nhớ lại.

“Uống một chút thôi, xem như vì anh!” Kiều Ngự Diễm đứng bên người cô, chờ Duy Y nhận lấy ly rượu, hails rượu cùng nhẹ vào nhau.

Duy Y bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng uống một ngụm nhỏ. Phát hiện ra rượu này cũng không nặng lắm, hơn nữa rất nhẹ. Uống xong có thể làm cho người ta buông lỏng không ít.

“Y Y, chúng ta kết hôn đi!” Kiều Ngự Diễm thả ly rượu trong tay, nắm bàn tay nhỏ bé của cô nói.

Chuyện hôm nay Duy Kiến Quốc đến từ hôn hấn định sẽ không nói cho cô biết, hấn vất vả cô gắng vừa mới có chút tiến triển, tại sao có thể vì ngoại lực mà chết non như vậy? Ông ấy nói hỷ là có thể hỷ sao? Ông ấy nghĩ Kiều Ngự Diễm hấn là người như thế nào? Dù sao đến lúc đó hấn sẽ có biện pháp làm cho ông ấy thu hồi lại lời hỷ hôn.

“Kết hôn?”

“Đúng, dù sao chúng ta sớm muộn gì cũng kết hôn, chưa tới hơn một tháng là em được nghỉ rồi, nhân dịp em được nghỉ, chúng ta còn có thể đi du lịch, có được không?” Kiều Ngự Diễm nói giống như hấn đã sắp xếp xong hết mọi chuyện, hỏi như vậy chỉ là thông báo mà thôi.

“Nhưng mà em không muốn kết hôn sớm như vậy!” Duy Y rút bàn tay nhỏ bé của mình về, cúi đầu nhẹ nhàng nói, không dám nhìn hấn.

“Kết hôn rồi em vẫn có thể đi học, cuộc sống vẫn như trước đây! Anh thề, anh sẽ không can thiệp vào cuộc sống của em.”

“Nhưng mà.....”

“Tốt lắm, cứ như vậy đi, hai ngày nữa anh nói ba mẹ chọn ngày, tốt nhất là vào ngày em được nghỉ. Em thấy thế nào, không vui sao?” Kiều Ngự Diễm cúi đầu, cố gắng nhìn rõ nét mặt cô, từng tâm tình của cô với tâm tình của mình cùng chung một nhịp thở.

“Không có.....” Rõ ràng là mất hứng, nhưng trong miệng không dám thừa nhận. Cô nghĩ có lẽ cô không có tình cảm, thật là tốt biết bao, niềm vui cơ bản cũng không có.

Nhưng Kiều Ngự Diễm rất thật lòng, giống như chuyện hao tổn của công ty cũng không làm ảnh hưởng đến hấn.

“Y Y, tối nay đừng về.” Đó là tín hiệu dụ dỗ rõ ràng, làm sao Duy Y có thể không nhận ra.

Không đợi cô lấy lại tinh thần, Kiều Ngự Diễm đã hôn lên môi cô. Hấn đã đè nén quá lâu, một người đàn ông bình thường làm sao có thể kiềm nén được một tháng, nhưng hấn nhịn được, hơn nữa nhịn vô cùng khổ cực. Bởi vì hấn biết rõ bây giờ Duy Y vẫn chưa tiếp nhận hấn. Hơn nữa trên phương diện riêng tư mà nói, Duy Y có chút không chịu nổi sự đòi hỏi mãnh liệt của hấn.

Đối với hắn mà nói, Y Y thật sự quá gầy, mới cao có một mét sáu, mà hắn ột mét chín, tố chất thân thể lại tốt, mỗi lần Y Y đều chịu không nổi. Mà hắn cũng không chịu nổi hấp dẫn, không biết kiềm chế đòi lấy. Làm cô bị thương không nhẹ.

Chênh lệch chiều cao khiến cho sự phối hợp không đều, hơn nữa cô không biết nên phối hợp với hắn thế nào, nếu tiếp tục lâu dài như vậy, Y Y nhất định sẽ bài xích quan hệ tình dục. Trước đó, hắn muốn từ từ hướng dẫn cô, ít nhất không để cô khiển trách mỗi lần quan hệ với hắn.

Kiều Ngự Diễm hôn rất dịu dàng, nhẹ nhàng ôn nhu thưởng thức, nhưng vẫn bị cô cự tuyệt.

Duy Y chuyển đầu, muốn đứng dậy, nhưng Kiều Ngự Diễm liền đứng trước người cô, đè chân cô, hai cánh tay cường tráng vây ở bên hông của cô, nghiêng người cô, không để cho cô đứng dậy. Động tác như vậy quá thân mật.

“Y Y, đừng cự tuyệt anh!” Hơi thở nóng rực phun trên sườn mặt cô, lần này hắn không muốn cưỡng bách cô, mà là dụ dỗ cô.

Nhẹ nhàng hôn trên mặt cô, từ từ kéo dài đến cổ, tai.

“Em muốn về nhà!” Bàn tay nhỏ bé của Duy Y đặt trên vai hắn, từ chối nói.

“Vậy anh đưa em về muộn một chút, chúng ta lâu rồi chưa có làm, cho anh được không?” Lời nói nhẹ nhàng dụ dỗ quanh tai, Kiều Ngự Diễm vì muốn cô tiếp nhận hắn, nên rất công phu.

Nói xong, hắn đứng dậy ôm cô lên, nhưng lại ngồi vị trí cũ của cô, mà Duy Y ngồi trên đùi hắn. Duy Y ngoài ý muốn ngồi vào một vật thô sấp gù đó.

Cô không phải là cô gái cái gì cũng không biết, biết đó là vật gì, lúc này đỏ mặt. Nhưng khi cô giãy giụa, lại phát hiện cơ thể mình có gì đó không đúng, không làm được gì.....

“Anh.....lại bỏ thuốc vào trong rượu.....” Ánh mắt Duy Y kinh ngạc nhìn hắn, không nói ra được hết lửa giận trong lòng.

“Không sao, một chút xíu mà thôi, anh cũng uống. Đối với em mới có lợi, nếu như em không đủ ướt, khi anh tiến vào sẽ làm em bị thương.” Kiều Ngự Diễm nói bên tai cô, trong lời nói đều là trêu đùa. Nhẹ nhàng hôn bên tai cô, thậm chí ngậm vành tai đỏ của cô vào trong miệng. Hai lần tiếp xúc thân mật, hắn biết vành tai của cô là nơi nhạy cảm nhất.

Đúng lúc Kiều Ngự Diễm trêu chọc cô, một ý nghĩ mãnh liệt hiện ra trong đầu hắn. Nếu như Y Y mang thai, như vậy không phải hủy hôn rồi.

Suy nghĩ như vậy thoáng qua, ánh mắt Kiều Ngự Diễm đột nhiên híp lại. Đôi môi mỏng khêu gợi đè quanh cổ cô, nhẹ nhàng ngậm cắn.....Y Y, đừng trách anh, là bởi vì anh quá yêu em, anh không muốn mất em mới làm thế.....

Lúc này Duy Y chỉ cảm thấy thân thể nóng ran lên, hai má càng thêm hồng không dứt. Cô đã không thể khống chế tâm tình cùng hành động của mình, chỉ có thể để mặc cho bàn tay người đàn ông luồn vào bên trong quần lót.....

Lại nói sau khi Duy Kiến Quốc phá hủy hợp đồng với Kiều Ngự Diễm, liền bắt đầu liên lạc với quản lý phụ trách hoàn tất thủ tục của Kiều Thị, đem tất cả nghiệp vụ giải quyết sạch sẽ, chấm dứt tất cả.

Sau đó lại tìm Bạch Trạch Vũ bàn về hạng mục hợp tác, nhưng bởi vì ông Jayson đi công tác, chỉ có thể đợi ông ấy quay lại mới có thể ký hợp đồng.

Mà chờ đợi rất lâu, ông Jayson đi công tác đã nửa tháng.

Ngày ông Jayson về cũng không trực tiếp về công ty, mà là đi tham gia một tiệc rượu. Ở đây, ông vô tình lại gặp Sultana.

“Ngài Jayson, ngài khỏe chứ!” Sultana ở xa nhìn thấy ông Jayson, thấy ông cùng với mấy người cấp cao khác đang nói chuyện, liền đi tới.

“Cô là?” Jayson nhìn cô gái chào mình, không khỏi nhìn một cái. Ở Trung Quốc có rất nhiều cô gái hấp dẫn đến gần ông, chỉ có cô gái này là mê người nhất, không chỉ ở bề ngoài, Jayson là người Mỹ, từ trước đến giờ ông là người biết thưởng thức phụ nữ.

“Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Sultana, ngài có thể gọi tôi là Dana, là quản lý tập đoàn Kiều Thị, may mắn có thể gặp ngài Jayson ở đây, chỉ là ngài hay quên, không nhớ tôi thôi.” Thật ra thì căn bản bọn họ chưa từng gặp mặt, xem như mấy lần tham gia tiệc rượu cùng Bạch Trạch Vũ, Bạch Trạch Vũ cũng sẽ không giới thiệu cô ta cho ông ấy biết.

Bạch Trạch Vũ đáp ứng cô ta sẽ đem cô ta giới thiệu với ngài Jayson, nhưng vẫn chưa có cơ hội. Cho nên chắc chắn hẳn cũng ở đây.

Hôm nay cô ta tới đây với hai mục đích, một là nhìn ngài Jayson, hai là về việc hợp tác của Nam Cảng với Rayne, cô quyết không để cho việc đó thành công. Mà mấu chốt là ở ngài Jayson. Mặc dù ngài Jayson chính là cấp dưới của ngài Terry, nhưng cũng là người phụ trách cao nhất tại Hoa Nam, cũng chính là giám đốc của Hoa Nam, ông ấy có quyền quyết định hợp tác với ai và không hợp tác với ai.

“Ha ha.....Thật là vô cùng xin lỗi, tôi lại quên mất tiểu thư xinh đẹp như vậy, thật là có lỗi.”

“Đâu có, đâu có, ngài Jayson bận rộn như vậy, không nhớ rõ là rất bình thường.”

Sau nửa giờ, Sultana cùng ngài Jayson nói chuyện rất hợp nhau, thậm chí quên mất đây là một tiệc rượu, mà bọn họ giống như là bạn thân nhiều năm không gặp, nói chuyện thật lâu.

Ngài Jayson rất thích Sultan, không chỉ vì cô ta xinh đẹp, mà bởi vì cô ta rất thông minh, Jayson cảm giác như bị hấp dẫn.

Sau đó, Sultana lơ đãng tiết lộ về chuyện công ty Nam Cảng phá hợp đồng với Kiều Thị, hơn nữa còn lơ đãng tiết lộ công ty Nam Cảng chịu trách nhiệm bồi thường cho Kiều Thị, Jayson là người thông minh thì sẽ hiểu tình hình hiện tại của Nam Cảng như thế nào.

Jayson là một thương nhân, mục tiêu của ông vĩnh viễn là theo đuổi lợi ích, nếu như công ty kia không thể đem lợi ích về mình, lại không có thành ý hợp tác, sao ông có thể hợp tác với công ty như vậy chứ?

Nhìn thấy gương mặt Jayson suy nghĩ sâu xa, Sultana mượn cớ rời khỏi tiệc rượu.

Mục đích của cô ta đã đạt được, xem ra hôm nay cô ta thu hoạch không ít, không chỉ khiến Jayson nghi ngờ Nam Cảng, càng làm cho ông ta có cảm tình tốt với cô ta. Nếu như hôm nay cô ta tiết lộ những tin tức này với Jayson, cũng coi như là có công lớn. Đến lúc đó Bạch Trạch Vũ tiến cử cô ta phần thắng không phải lớn hơn sao?

Sau khi Jayson tham gia tiệc rượu, lại đi du lịch hơn một tuần lễ, thật ra thì hơn một tuần lễ này, mặc dù không ở Trung Quốc, tuy nhiên có người giúp ông điều tra về tình trạng kinh tế Nam Cảng.

Quả nhiên, tra được tin tức rõ rệt, sau khi ngưng hẳn quan hệ hợp tác với Kiều Thị, thị trường chứng khoán của Nam Cảng tương đối giảm, cuối cùng gần như ngưng hẳn. Tự nhiên ông nghĩ không hiểu sao Duy Kiến Quốc có tiền mà không kiếm, lại ngưng hẳn quan hệ hợp tác?

Đó cũng không phải là mấu chốt, mấu chốt là hiện tại Nam Cảng đang trống rỗng, ông ta lấy cái gì để hợp tác với Rayne?

Nghĩ đến việc này, sau khi Jayson về công ty việc đầu tiên là tìm Bạch Trạch Vũ nói chuyện.

Thật ra thì cho tới nay, Jayson cũng có chút kiêng kỵ Bạch Trạch Vũ, sợ hắn đoạt vị trí của ông, đừng nhìn hắn ta còn trẻ tuổi, nhưng mới tốt nghiệp đã ngồi vào vị trí phó tổng, hơn nữa không phải bám gia đình hay bám váy đàn bà để thăng chức. Có thể thấy được tên nhóc này có thực lực không tầm thường.

Hơn nữa chuyện hắn làm công ty con của Kiều Thị tổn thất nặng đã lan truyền trong khắp giới kinh doanh, không ít người nhắc tới Bạch Trạch Vũ, đều là đưa lên ngón tay cái.

Lấy lợi thế của hắn bây giờ, sớm hay muộn cũng có thể thay thế vị trí của ông. Cho dù quan hệ của hai người là cấp trên cấp dưới, nhưng trên thực tế ông thường phủ quyết tất cả quyết định của hắn, cho nên hai người là bằng mặt chứ không bằng lòng.

Trong công ty cũng chia làm hai phe, không ngừng đấu đá lẫn nhau, trước mắt mà nói ông vẫn có thể lực hơn một chút, cho nên có rất nhiều chuyện hấn phải thông qua sự đồng ý của ông mới có thể áp dụng, ví dụ như quan hệ hợp tác của Nam Cẩng với Rayne.

Dĩ nhiên, việc hợp tác này lúc trước ông cũng không tán thành, bây giờ Nam Cẩng đã không như lúc trước, cho nên.....

Cũng bởi vì vậy, Duy Kiến Quốc chờ đợi cả tháng vẫn chưa có quyết định. Mà công ty của ông đã không còn sức chống đỡ.

“Ba nói sao, công ty sắp phá sản?” Trong phòng khách nhà Duy Y, một nhà ba người ngồi cùng nhau, Duy Kiến Quốc tuyên bố tin tức xấu.

“Y Y, con không nghe lầm, công ty ba thật sự sắp phá sản.” Mẹ ngồi một bên cũng nói, bà đều trải qua tất cả mọi chuyện cùng chồng.

“Cái này, không thể nào, không thể nào, sao lại như vậy, anh ấy đã đồng ý không đụng tới Nam Cẩng.....” Duy Y không tiếp thu nổi sự đả kích này. So với ba vẫn sốc hơn. Bởi vì Kiều Ngự Diễm đã đáp ứng cô, chỉ cần hai người kết hôn, hấn sẽ giữ vững Nam Cẩng.

Hấn nói mà không giữ lời.....

“Y Y, con bình tĩnh một chút, ngồi xuống nghe ba nói.” Mẹ Duy kéo tay con gái, để cô ngồi cạnh bên bà.

Sau đó lại quay sang phía ba Duy, để cho ông nói tiếp.

“Y Y, ba đã hủy bỏ hôn ước của con với Kiều Ngự Diễm.” Duy Kiến Quốc nói với con gái, phát hiện ra cô hơi kinh ngạc.

“Cho tới giờ, chuyện của con ba và mẹ đều biết, nhìn con chịu uất ức, ba và mẹ không có cách nào giúp con, cho nên ít nhất không muốn thành gánh nặng cho con, đây mới là điều chúng ta muốn. Hiện tại thì tốt rồi, công ty không có, người cũng tự do. Chúng ta hy vọng, Y Y có thể quay lại là Duy Y hồn nhiên như trước kia.....”

“Ba.....” Duy Y khóc lớn. Bởi vì cô rất cảm động, chưa bao giờ nghĩ đến ba sẽ vì mình mà hy sinh cả công ty. Đây tất cả đều là vì Kiều Ngự Diễm.....Vì để cho cô thoát khỏi hấn, ba lại có thể quyết định như vậy, ngay cả tâm huyết cả đời cũng có thể mất.

Ở trong lòng Duy Y, đã sớm định tất cả lỗi lên người Kiều Ngự Diễm, bởi vì cũng chỉ có hấn mới có bản lĩnh như vậy, trong một đêm có thể đem công ty san thành bình địa.

“Đừng lo lắng, sẽ khá hơn, chỉ cần con có thể thoát khỏi người đàn ông kia, làm gì ba cũng thấy đáng.” Duy Kiến Quốc đến gần Duy Y, ôm cô thật chặt vào lòng, giống như khi còn bé cô bị người khác bắt nạt, ông an ủi cô lúc cô khóc chạy về tổ cáo giống nhau.

Con gái có lớn hơn nữa thì trong mắt ba mẹ vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Hơn ba năm, đây là lần đầu tiên Duy Y ở trong lòng ba mẹ khóc như một đứa trẻ. Kiều Ngự Diễm trước kia là kẻ bại hoại, khi dễ cô, nhưng cô không dám khóc, càng không thể nào núp vào lòng ba mẹ khóc.

Nhưng mà bây giờ tại sao lại khóc như vậy, so với thời điểm kia không biết khổ sở hơn biết bao nhiêu lần.

Ba nói hủy bỏ hôn ước, nhưng trong khoảng thời gian này Kiều Ngự Diễm vẫn thu xếp chuyện cưới hỏi. Không chỉ mang cô đi thử áo cưới, vì cô mà hấn mời nhà thiết kế nổi tiếng đặt áo cưới, đặt nhà hàng chuyên lo tiệc cưới thu xếp tất cả. Tại sao ở Kiều Ngự Diễm thậm chí là nhà họ Kiều thì gia đình hài hòa mà nhà mình lại sâu thẳm như vậy?

Hôm nay là thứ sáu, Duy Y học xong liền đi đến công ty luật xin phép chị Phương nghỉ, bởi vì hôm nay cô muốn đi cao ốc Kiều Thị tìm Kiều Ngự Diễm hỏi cho rõ.

Thông qua tiếp tân, Duy Y thuận lợi tiến vào phòng làm việc của Kiều Ngự Diễm, Kiều Ngự Diễm đang trong phòng họp, thư ký để cô ngồi chờ trong phòng làm việc.

Thật ra đây không phải lần đầu tiên Duy Y đến đây, ba năm nay, có những lúc Kiều Ngự Diễm muốn gặp cô, những khi quá vội hần sẽ gọi cô tới phòng làm việc của hần, thư ký sẽ mua cơm đưa đến cho hai người.

Cho nên đối với Duy Y thư ký không còn lạ gì.

Không biết hội nghị diễn ra bao lâu, Duy Y ngồi trong phòng làm việc thấp thỏm, đi tới đi lui, lơ đãng nhìn thấy phần văn kiện Kiều Ngự Diễm để trên bàn, tên tài liệu là: Kế hoạch thu mua tập đoàn Nam Cảng.

Lúc này Duy Y hóa đá. Cầm văn kiện kia lên nhìn, thời gian là khoảng hơn một tháng trước. Điều này có nghĩa gì, một tháng trước Kiều Ngự Diễm đã lên kế hoạch thu mua công ty ba cô sao?

Tại sao, tại sao hần lại lừa gạt cô. Rõ ràng đã tính xong, nhưng vì cái gì mặt khác lại chuẩn bị hôn lễ? Nếu muốn phá vỡ công ty ba, hần còn mặt mũi nào yêu cầu cô lấy hần?

Tức giận hầu như thiêu đốt lý trí cô. Tên lường gạt, hần còn không bằng tên lường gạt.

Đúng lúc này cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Kiều Ngự Diễm đi vào, thấy Duy Y ở đây, không khỏi vui mừng. Thì ra khuôn mặt âm u lạnh lẽo của hần vì nhìn thấy cô mà ôn hòa không ít.

“Y Y, sao em lại tới đây?”

Duy Y thấy người đi vào là hần, cũng không kiêng dè, cầm văn kiện trong tay từ từ đi về phía hần.

“Cái này là anh làm phải không?” Đưa văn kiện trong tay lên, Duy Y chăm chú nhìn hần chất vấn.

Kiều Ngự Diễm nhìn chữ trên văn kiện, lập tức hiểu ý, Y Y nhìn thấy văn kiện này, khó trách cô ấy tức giận như vậy.

“Công ty ba tôi phá sản, lần này anh hài lòng chưa?”

“Có lẽ anh nói em sẽ không tin, nhưng ý định ban đầu của anh không phải vậy.” Một tháng trước Duy Kiến Quốc tìm hần muốn ngưng hần quan hệ hợp tác, hơn nữa lúc ông ta muốn từ hôn hần đã biết số mạng Nam Cảng thế nào, cho nên mới phải soạn bản kế hoạch kia.

Nếu như công ty Nam Cảng thật sự phá sản, hần sẽ thu mua ngay lập tức, dù đến lúc đó Duy Kiến Quốc không muốn công ty như vậy, hần sẽ tìm đến hợp tác. Hần nghĩ ít nhất hần còn có thể giữ được tên của Nam Cảng, nhưng nếu như thật sự bị người khác bán đi, vậy Nam Cảng ngay cả căn bã cũng không còn.

“Tôi sẽ không tin tưởng anh nữa! Tôi muốn từ hôn!” Dù sao cô cũng không thích hần, hiện tại cũng không còn nhược điểm gì trong tay hần, cô không hề sợ hần nữa.

“Y Y, em tỉnh táo một chút, đừng bảo là không chịu trách nhiệm.” Kiều Ngự Diễm đột nhiên nhú chặt chân mày, sắc mặt vô cùng khó coi, giống như trong hầm băng ngàn năm.

“Trước kia cái gì tôi cũng quan tâm, mới có thể chịu sự uy hiếp của anh, hiện tại trong tay anh không có nhược điểm của tôi nữa, tôi muốn sống tự do, tôi muốn ở chung một chỗ với người trong lòng của tôi chứ không phải kết hôn với anh.”

“Em nói cái gì?” Đôi mắt Kiều Ngự Diễm đầy lửa giận, văn kiện trong tay bị hần bóp thành giấy vụn.

“Tôi nói anh không thể uy hiếp được tôi, kiêu Y đã giúp tôi lấy đĩa CD, công ty ba tôi cũng sắp phá sản, anh còn cái gì có thể uy hiếp tôi?” Duy Y cho rằng hần không biết máy CD đã rơi vào tay cô. Giận giận nói cho hần nghe, giống như muốn trả thù hần.

“Uy hiếp, bởi vì điều này nên em mới chịu ở chung với anh?” Mặc dù đáp án dĩ nhiên là khẳng định, hơn nữa trong lòng chính hần cũng rất rõ ràng, nhưng không có một chút dung khí lúc chân chính đối diện với đáp án.

Hơn một tháng nay, cô giống như có thay đổi cái nhìn với hần, không còn xa lánh hắt như lúc trước, hần cho rằng mùa xuân của hần sắp tới, xem ra là hần nghĩ sai rồi, hiểu sai ý.....Tất cả đều là hần tự mình đa tình mà thôi.....

“Cho tới bây giờ tôi cũng không thích anh. Cho tới nay đều là anh thích trâu già gặm cỏ non.....”

“Câm mờm, anh cho em biết Duy Y, đừng cho là anh đã hết cách với em. Anh sẽ dùng thế lực của Kiều Ngự Diễm, muốn một người bất tri bất giác biến mất, đó là chuyện dễ dàng, cho nên tốt nhất em không cần khiêu chiến sức chịu đựng của anh. Nếu không anh sẽ không đảm bảo em sẽ mất cha mẹ hay Bạch Trạch Vũ.” Giọng nói Kiều Ngự Diễm càng ngày càng nhẹ, lúc nói chuyện hần đã cách Duy Y rất gần, tất cả mọi hô hấp đều tụ trên khuôn mặt cô.

Mà càng nghe Kiều Ngự Diễm nói, sắc mặt Duy Y càng tái nhợt.

“Ngoan ngoãn trở về làm cô dâu, nếu không anh dám cam đoan, nhất định em sẽ hối hận.”

“Anh.....” Duy Y không khóc, nhưng trong lòng buồn bực, nói đúng hơn là khó chịu.

Kiều Ngự Diễm có bản lĩnh lớn như vậy sao? Chẳng lẽ ngay cả giết người hần cũng có thể thoát tội an toàn sao?

Cô không dám nghĩ, nếu như cô phản kháng hần, ba mẹ có thể gặp chuyện không may không, anh Trạch Vũ có thể gặp chuyện không hay không?

“Cô Nhâm, gọi điện thoại chuẩn bị x echo tôi, tôi muốn đưa vị hôn thê của tôi về nhà.” Tuy lời nói là nói với thư ký nhưng ánh mắt Kiều Ngự Diễm dừng trên mặt Duy Y.

“Được.”

Kiều Ngự Diễm rất đáng sợ, nhưng cô vẫn muốn sống, vẫn muốn đi làm, vẫn muốn đến trường.

Cho nên khi chị Phương gọi điện thoại nói cô đến công ty, cô còn thay quần áo trước khi đi. Bởi vì là chủ nhật nên ba mẹ đều ở nhà.

Lúc đến công ty, phát hiện trong công ty không có nhiều người làm thêm giờ, trừ khi có chuyện gấp, nếu không bình thường bọn họ cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

Chị Phương là đặc biệt, nghe nói bất luận là ngày nghỉ hay không, chị Phương cũng sẽ có mặt ở công ty đúng giờ, nếu như phải đi ra ngoài, cô cũng sẽ không bỏ việc ở công ty ngày nào.

Điều này không khỏi làm cho Duy Y nhìn cô ấy bằng con mắt khác.

“Duy Y, mấy ngày trước chị nhờ em tìm đĩa CD, em đã tìm thấy chưa?” Chị Phương hỏi, cô cũng là cần dùng gấp nên mới gọi Duy Y đến công ty.

“Dạ rồi, đây ạ!” Duy Y nói xong liền mở túi của mình ra.

Đây là tư liệu của vụ án ly hôn gần đây của chị Phương, bởi vì tài liệu quá nhiều, lại phức tạp, cho nên Duy Y đem về nhà làm.

“Ah? Sao lại không thấy rồi? Đúng rồi, em quên ở nhà.” Duy Y ảo não nhìn chị Phương, gương mặt xin lỗi.

Hai ngày nay bởi vì chuyện Kiều Ngự Diễm, tinh thần cô luôn hoảng hốt, vút bừa bãi. Giống như hôm nay chị Phương muốn cô cầm tài liệu đến, cô lại quên mất mục tiêu đến công ty. Tối nay mới phát hiện không mang theo đĩa CD.

“Ai, sao lại sơ ý như vậy, thôi, trước tiên em giúp chị soạn đồng tài liệu này. Chút nữa quay về chị cần dùng, những thứ này đều cần dùng gấp.” Chị Phương đem một chồng giấy A4 đưa cho Duy Y, xoay người lại trở về phòng làm việc.

“Dạ!” Duy Y ngồi xuống chuẩn bị sắp xếp tài liệu.

Nghĩ tới ba mẹ ở nhà, liền muốn nhờ mẹ đưa đĩa CD đến công ty cho cô.

Vì vậy liền gọi điện nhờ mẹ đưa đĩa CD đến.

Mẹ Duy nghe con gái nói, ở trên kệ sách vẫn không tìm thấy đĩa CD của cô, kéo ngăn kéo ra mới thấy một cái CD kẹp trong sách, suy nghĩ một chút là nó liền đem tới cho con gái.

Lúc mẹ Duy đến văn phòng lại không gặp được con gái, chỉ thấy một cô gái kiều diễm ngồi trước quầy.

“Xin chào tiểu thư, xin hỏi một chút, Duy Y ở đâu?”

“Bác là?” Chu Mẫn Sắc nhìn người phụ nữ trước mặt, cô ta tới chờ ba đi ăn cơm, không nghĩ tới người phụ nữ này vừa vào đã nói chuyện với mình, đoán rằng nghĩ cô ta là tiếp tân.

Hôm nay chủ nhật làm gì có tiếp tân đi làm chứ.

Nhưng nghe thấy người được nhắc tới là Duy Y, Chu Mẫn Sắc không khỏi tò mò.

Phát hiện ra là giáo viên trong trường mình, nghe nói mẹ Duy là giáo viên của trường.

Nghĩ như vậy Chu Mẫn Sắc mỉm cười với mẹ Duy.

“Tôi là mẹ Duy Y, tôi mang đồ tới cho con bé, con bé vừa gọi điện thoại nói là cần dùng gấp.”

“A, mới vừa rồi cô ấy có nói qua với cháu, chỉ là bây giờ cô ấy vừa đi ra ngoài, bác đưa cho cháu, cháu chuyển cho cô ấy là được.”

“Vậy làm phiền cháu!” Mẹ Duy đưa đĩa CD cho Chu Mẫn Sắc xong liền về nhà.

Bà không biết rằng, bởi vì đĩa CD đó đã phá hủy cả đời Duy Y.

Chu Mẫn Sắc đem đĩa CD bỏ vào trong túi, Duy Y liền từ bên trong đi ra, nhìn ra cửa lại thấy Chu Mẫn Sắc đang ngồi ở đó “Bạn học, vừa rồi có ai tới hay không?” Duy Y nói chuyện khá lịch sự.

Ai biết Chu Mẫn Sắc lừa cô một cái, tiếp tục lật báo xem. Hừ, cô cần dùng gấp, tôi không đưa cho cô, xem cô làm sao, nếu như xảy ra chuyện, đối với thái độ hà khắc của chị Phương đối với cô, nhất định cô sẽ bị mắng, suy nghĩ một chút trong lòng Chu Mẫn Sắc cười thầm.

Ai bảo cô là vợ chưa cưới của Kiều Ngự Diễm, tôi không ưa tính của cô, cái gì mà vợ chưa cưới của Kiều Ngự Diễm chứ?

“Nếu có người tìm tôi, cô kêu tôi một tiếng được không?” Chu Mẫn Sắc thể nhưng không để ý tới cô.

Duy Y cũng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là quay trở về phòng làm việc. Cầm sách tham khảo lên, không nghĩ tới tìm thấy CD trong sách, thì ra là mấy ngày trước bỏ vào trong sách tham khảo.

Vì vậy vội vàng đưa vào phòng làm việc cho chị Phương, sau khi đi ra lại vội vàng làm việc, nhất thời quên mất chuyện của mẹ.

Lại nói Chu Mẫn Sắc, vốn là cầm đĩa CD của Duy Y, cô ta vốn dĩ muốn vứt vào thùng rác nhưng lại vẫn cầm.

Nhưng lại nghĩ nếu như cô quay đầu lại tìm, lại gây chuyện lớn hơn, bị ba cùng chị Phương biết, người bị chỉ nhất định là cô ta. Vì vậy sau khi cùng ba ăn cơm xong, Chu Mẫn Sắc cầm đĩa CD về nhà, định xáo trộn nội dung trong đĩa CD, sau đó trả lại Duy Y, nhìn cô ta không tức chết mới lạ.

Cứ như vậy, đĩa CD không bị ném, chỉ là nội dung lộn xộn, ai cũng không trách cô ta. Là Duy Y không cẩn thận mà thôi.....

Nhưng khi đĩa CD vừa được mở ra, Chu Mẫn Sắc tròn mắt. Trong đĩa CD làm gì có tài liệu, căn bản là một cảnh tượng hết sức kinh hoàng.

Bên trong lại là hình ảnh của Duy Y cùng Kiều Ngự Diễm, không nghĩ tới con tiện nhân Duy Y kia đã lên giường cùng Kiều Ngự Diễm, hơn nữa còn lưu trữ những thứ này lại, cô ta thật là không biết liêm sỉ.

Mặc dù cô ta thành thực có nhiều bạn trai, hơn nữa còn lên giường, nhưng lại không lớn mật đến nỗi dám làm bản sao. Nhìn cô ta bình thường nhã nhặn, không nghĩ tới lại là người như thế, tất cả chỉ là giả vờ mà thôi.

Hừ, rất tốt, nhìn cô ta không khác lắm, vậy truyền lên trang web thôi, dù sao cô ta cũng không biết xấu hổ, Chu Mẫn Sắc cô cần gì giúp cô ta giữ bí mật.

Nghĩ vậy, Chu Mẫn Sắc mở website ra, truyền đoạn video lên tất cả các trang web, dĩ nhiên không thể thiếu được mạng lưới trường đại học G.....

Internet là một thứ rất đáng sợ, nó rất to lớn nhưng đồng thời cũng rất yếu ớt.

77. Chương 77: Trừng Phạt

Ngày hôm sau vừa đúng thứ hai, buổi sáng có ba tiết, Duy Y đến trường như mọi ngày, trong phòng học sớm đã đầy người.

Mọi người giống như đang bàn tán chuyện gì, vừa thấy cô liền rớt rít ngừng lại nhìn cô.

Sau khi lên đại học, Duy Y vẫn luôn rất điềm tĩnh, bất chợt bị nhiều người chú ý như vậy, làm cho cô cảm thấy không quen, cũng không thoải mái.

Mọi người làm sao vậy, tại sao lại nhìn cô? Hơn nữa cái nhìn đều biểu thị sự khi dễ, đồng tình cũng có, dĩ nhiên không thể thiếu sự tồn tại của những người muốn xem kịch vui.

“Sao vậy?” Duy Y ngồi xuống hỏi một bạn nam ngồi bên cạnh.

“Duy Y, bạn thật là lớn mật nha, hơn nữa chuyện lớn như vậy một chút cũng không biết.” Bạn nam cười nói.

“Bạn thật sự không biết hay là giả bộ?” Một bạn nam khác nói, hơn nữa mấy bạn học bên cạnh cũng nhích lại gần cô.

“Thôi đi, bạn đừng giả bộ nữa, loại chuyện như vậy cũng làm được, còn giả bộ đơn thuần gì chứ?”

“Đúng là, hiện tại trên trang web cũng đã truyền hết rồi, lên mạng của trường xem một chút có lẽ vẫn chưa bị xóa!”

“Rốt cuộc mọi người đang nói cái gì?” Duy Y nghe thấy toàn là lời nói châm chọc, trong lòng giận lên, giọng nói không khỏi có chút cộc cằn.

“Hừ, bạn quát cái gì, còn không phải là một loại rác rưởi.”

“Đúng là, cũng bị xài qua rồi, video còn truyền trên web, giả bộ cái gì chứ. Thật là, trước kia thấy bạn bị Chu Mẫn Sắc khi dễ mình còn thấy bạn đáng thương, không nghĩ tới bạn lại là đứa con gái không biết xấu hổ như vậy, so với Chu Mẫn Sắc, hiện tại mình thấy Chu Mẫn Sắc ít nhất còn chân thật.”

Duy Y kinh ngạc nhìn mọi người, bọn họ đang nói cái gì, video bị truyền trên web?

Chẳng lẽ là.....

Không, không thể nào, đĩa CD vẫn luôn trong ngăn kéo của cô, từ sau khi Kiều Y đưa cho cô cả một học kỳ trôi qua cô đều không có dung khí xem nó, cho nên vẫn đặt trong ngăn kéo.....

“Mấy người thật là không có lương tâm, châm chọc người khác rất vui sao? Mẹ nó, nếu tôi còn nghe thấy một câu nói xấu Duy Y, tôi quyết không bỏ qua cho người đó.” Chính là Kiều Y không biết nhảy ra từ đâu, lôi kéo bàn tay đang run của Duy Y.

“Còn chưa tới lượt bạn nói nha! Thật là.....”

“Con mẹ nó bạn chưa có làm qua sao, bạn dám nói mình còn là xử nữ không?” Kiều Y đẩy nữ sinh phách lối kia.

“Tôi.....” Nữ sinh kia bị chặn nói không nên lời, mặt đỏ bừng.

“Thôi, đừng chọc bạn ấy, bạn ấy là tiểu thư của tập đoàn Kiều Thị, ở trong trường hiệu trưởng rất nể, hiệu trưởng đều phải nể mặt bạn ấy.” Một bạn nữ khác nhỏ giọng khẽ lời kéo nữ sinh bị chặn.

Kiều Y liếc hai nữ sinh một cái, ánh mắt lại mạnh mẽ quét vào đám người kia “Anh trai tôi quan hệ bói chị dâu tôi, xem như video này bị lộ ra thì thế nào? Tôi cảnh cáo các người, nếu tôi điều tra ra được ai hãm hại chị dâu tôi, tôi sẽ cho người đó sống không bằng chết.”

Kiều Y cố ý nói Duy Y là chị dâu, chỉ hy vọng cô không bị người khác khi dễ.

Kể từ khi công khai quan hệ với anh trai cô, thường bị mọi người chê cười, mặc dù cô luôn khiêm tốn không để ý, nhưng có một số người ghen tỵ với cô. Kiều Y đã giúp cô ngăn cản nhiều lần.

Mới vừa rồi cũng là anh trai gọi điện cho cô, muốn cô đến phòng học của Duy Y ngay lập tức xem thử nào, mặc dù anh trai không nói rõ chuyện gì, nhưng nghe giọng anh ấy rất bức, cô cũng bỏ mặc buổi học chạy tới.

Ai biết lại thấy một màn như vậy, buổi sáng cô cũng lơ đãng thấy được video, vốn dĩ muốn xem tình huống Duy Y thế nào.

Sau khi nói xong Kiều Y lôi kéo Duy Y ra khỏi phòng học. Dọc đường đi không ít người chỉ chỗ hai người, bị Kiều Y trợn mắt không dám nhìn nữa.

Nhưng đi chưa được bao lâu, Duy Y lại vòng lại, hướng đến thư viện, trong trường chỉ có chỗ đó có máy tính. Hơn nữa còn có thể lên mạng.

Đến thư viện, Duy Y mở trang web của trường, ở trang video hiện lên đoạn clip cô vẫn không dám đối mặt kia, cũng chính là đoạn video lúc trước Kiều Ngự Diễm cho cô xem. Cô không thể tin được, cả người mềm nhũn, giống như người chết đuối, trong mắt không có bất kỳ sắc thái nào.

Hiện tại toàn thế giới đều biết chuyện xấu của cô rồi.

Video truyền ra, nhất định ba mẹ sẽ nhìn thấy, anh Trạch Vũ nhất định nhìn thấy, còn có các dì trong khu chung cư, bạn học cấp một, cấp hai.....Còn rất nhiều người quen cô.

Cô còn mặt mũi nào gặp mặt mọi người.....

Đúng lúc chết lặng điện thoại vang lên, là mẹ gọi tới. Thấy Duy Y không nhận điện thoại, Kiều Y liền cầm lên nghe.

Video truyền ra trên trang web của trường, cho nên mẹ Duy Y là giáo viên trong trường cũng rất nhanh thấy được.

“Thưa bác, cháu là Kiều Y.”

“Để Duy Y nghe điện thoại!” Bên kia điện thoại mẹ Duy Y đang rất tức giận.

“Hiện tại Duy Y không thể nghe điện thoại, cháu biết rõ bác muốn nói gì, nhưng mà bây giờ không phải lúc trách mắng Duy Y, Duy Y cũng không muốn như vậy, cho nên bác cho chúng cháu một ít thời gian, anh trai cháu sẽ xử lý tốt, mấy ngày nay nên để Duy Y ở nhà cháu.”

Đầu bên kia điện thoại không biết nói những gì, chỉ thấy Kiều Y trầm mặc một lát, sau đó liền tắt máy.

Sau khi Kiều Y tắt điện thoại, điện thoại của cô cũng vang lên, là anh trai gọi đến dặn dò cô mấy câu sau đó liền tắt máy.

“Duy Y, anh trai muốn mình dẫn bạn về nhà nghỉ ngơi. Chúng ta đi thôi!” Trời sinh Kiều Y cùng anh trai cô đều có bộ dạng lãnh đạo, cũng không cho Duy Y cự tuyệt, liền kéo cô đi.

Mà Duy Y chết lặng giống như người gỗ, không khóc không làm loạn, cũng không có tức giận.....

Kiều Ngự Diễm đem mọi chuyện chìm xuống, mặc dù có ít người thấy được đoạn video cũng cho người đi che miệng lại. Nhất là trường đại học G.

Sau đó lại cho người đi thăm dò ngọn nguồn đoạn video được truyền ra, hẳn muốn người kia trả một cái giá thể thảm.

Mặt khác hướng tới giới truyền thông tuyên bố tin tức, hôn lễ của hần và Duy Y ba ngày sau sẽ được cử hành, hơn nữa muốn giới truyền thông làm nhân chứng cho bọn họ. Đây là biện pháp văn hồi danh dự tốt nhất, bọn họ danh chính ngôn thuận, Duy Y là vợ của hần, như vậy càng có thể truy cứu người hãm hại bọn họ.

Sau khi phân phó mọi chuyện xong về nhà, Kiều Ngự Diễm gặp được Duy Y, cô chịu đả kích không nhỏ, cảm người giống như không còn sinh khí. Một người cô linh ngồi trên ghế ngoài ban công, đôi tay ôm đầu gối, đầu cũng chôn trong đầu gối.

Kiều Y ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, thấy hắn quay về, Kiều Y liền thức thối bỏ đi. Cô nghĩ anh trai có rất nhiều lời muốn nói với Duy Y. Cô nói một câu Duy Y cũng không nghe.

Nếu như mấy ngày này Duy Y ở đây, Kiều Y quyết định quay về nhà ở vùng ngoại ô, để cho bọn họ một chút không gian.

Sau khi Kiều Y đi, Kiều Ngự Diễm đi tới bên cạnh Duy Y, ngồi xổm xuống, một bàn tay nắm bàn tay nhỏ bé của cô, một tay vồng qua đầu vai nhỏ nhỏ của cô, nhẹ nhàng vỗ “Đừng sợ, có anh bên cạnh em, anh sẽ không để ai làm em tổn thương. Video đã bị thủ tiêu rồi, anh cũng đã xử lý mọi chuyện cho em.”

Duy Y rút cuộc ngẩng đầu lên, nhìn hắn một cái, lại cúi đầu trở lại.

Kiều Ngự Diễm đứng dậy, đem cơ thể đáng thương bé nhỏ đặt trên chân mình, hắn ngồi vào vị trí của cô.

Kiều Ngự Diễm để đầu cô tựa vào ngực mình, nhẹ nhàng vỗ về an ủi cô như cũ, “Muốn khóc cứ khóc đi, đừng nén như vậy, anh càng đau hơn. Nói với anh một câu đi, được không?”

“.....” Rốt cuộc người trong ngực cũng cử động, cánh tay không kìm hãm được hướng tới hông hắn, nhẹ nhàng khóc thút thít, nhưng cái đầu nhỏ vẫn luôn tựa vào ngực hắn không ngẩng lên.

“Anh sẽ bắt được người kia, tùy em xử lý thế nào đều được, cho dù giết hắn cũng được, lại dám hại em, anh sẽ không bỏ qua cho hắn.”

“Không cần lo lắng về ba mẹ, anh sẽ ứng phó, nếu như anh muốn kết hôn, không ai có thể ngăn cản.....”

“Anh đã thông báo ba ngày sau cử hành hôn lễ, nói trước một tuần, mặc dù phải đổi ngày du lịch trăng mật, nhưng mà những thứ này đều không thành vấn đề.....Kỳ thi cuối kỳ em cũng đừng thi, chuẩn bị chuyện hôn lễ cùng anh được không?”

Kiều Ngự Diễm khéo léo chuyển sang chuyện khác, cố gắng chuyển suy nghĩ của cô sang hướng khác. Nhưng Duy Y lại chỉ nhẹ nhàng khóc.

Lúc này điện thoại Kiều Ngự Diễm vang lên “Alo! Ừ, tôi biết rồi, tôi lập tức tới.”

“Y Y, anh đã tìm ra ai là người làm ra chuyện này rồi, em có muốn đi cùng anh không?” Kiều Ngự Diễm tắt điện thoại, giọng nói trở nên dịu dàng.

Lời nói của hắn khiến Duy Y ngẩng đầu lên, nhìn về phía hắn.

Vì vậy hai người tới một căn phòng trong một nhà hàng cao cấp. Cửa phòng có hai người đàn ông mặc đồ tây, đeo kính đen đứng canh cửa, thấy tình hình như vậy Duy Y có chút sợ hãi.

Duy Y khẽ run một cái, Kiều Ngự Diễm nắm chặt tay cô “Đừng sợ, đây đều là người của anh.”

“Ngài Kiều!” Hai người cung kính hướng Kiều Ngự Diễm cúi đầu.

“Đi vào dọn dẹp sạch sẽ, đừng làm người khác sợ.” Kiều Ngự Diễm lạnh lùng mở miệng, hắn đứng cùng Duy Y ở trước cửa, không có ý muốn đi vào.

“Dạ!” Một người xoay người đi vào trong, qua mấy phút mới đi ra ngoài “Ngài Kiều, đã dọn sạch sẽ rồi!”

“Ừ!”

Sau đó Kiều Ngự Diễm kéo Duy Y vào phòng.

Tình cảnh trong phòng lúc này cũng khác, đây là một phòng khách, trong phòng đều là đàn ông mặc âu phục màu đen, thấy Kiều Ngự Diễm đi vào, cũng đứng dậy hướng hắn gật đầu chào. Thế nhưng Kiều Ngự Diễm không để ý tới những người này, hắn đi theo người dẫn hắn vào phòng.

Nhìn tình thế như vậy, Duy Y càng thêm sợ, nắm chặt tay Kiều Ngự Diễm, đi sát bên cạnh hắn. Ánh mắt nhìn những người đàn ông kia giống như con thỏ nhỏ đầy sợ hãi.

Khi nhìn thấy tình hình trong phòng, mọi người ngây ngẩn cả người, khiếp sợ, khiếp đảm, còn có không thể tin.

Người trong phòng so với người bên ngoài còn nhiều hơn, hơn nữa tất cả đều là con trai, bốn phía trong phòng đều có máy quay phim, giống như hiện trường quay phim. Mà trên giường lớn trong phòng, một người con gái đầu tóc rối bù chỉ mặc một chiếc áo ngủ, vội vàng vàng vàng sửa lại quần áo, đi tới bên cạnh Kiều Ngự Diễm cùng Duy Y, quỳ trên mặt đất “Anh Kiều, van xin anh bỏ qua cho em, em không dám nữa! Anh Kiều.....”

Mái tóc che hết nửa khuôn mặt cô gái, Duy Y nhìn thật lâu mới nhận ra cô ta, hóa ra là Chu Mẫn Sắc.

Chỉ thấy Chu Mẫn Sắc ôm chân Kiều Ngự Diễm, vừa xin vừa kêu gào, mà Duy Y bởi vì thấy cô ta đến gần, vội vàng buông lỏng bàn tay Kiều Ngự Diễm, lùi sang một bên.

Lại là Chu Mẫn Sắc, Duy Y che miệng không thể tin được. Nhưng mà làm sao cô ta có được đĩa CD? Đĩa CD rõ ràng nằm trong ngăn kéo cửa cô.

Đúng rồi, là mẹ ngày hôm qua đưa đĩa CD đến công ty cho cô, khi đó thấy Chu Mẫn Sắc ngồi bên quầy đã thấy là lạ, mẹ cầm nhầm đĩa CD, nhầm tưởng là đĩa CD cô cần đưa đến công ty, nhưng người nhận đĩa CD lại là Chu Mẫn Sắc, cho nên.....

“Chu Mẫn Sắc, lại là cô!” Duy Y nhìn chằm chằm cô gái xốc xếch nằm trên đất nói.

“Duy Y, thật xin lỗi, thật xin lỗi, mình sai rồi, cầu xin bạn bỏ qua ỉnh, van xin bạn.....”

Lúc này, một người đàn ông bốn mươi lăm tuổi đi về phía Kiều Ngự Diễm, khuôn mặt người đàn ông hơi nhăn, áo khoác màu xám tro, nhìn qua có chút mập, trên mặt còn mảng theo vẻ bĩ ỉ.

“He he, ngài Kiều, ngài đã tới!”

“Ừ!” Kiều Ngự Diễm không nhin được đáp một tiếng, đến liếc nhìn cũng không thềm nhìn người đàn ông kia một cái, kéo Duy Y tới bên cạnh hắn, để bàn tay trên eo nhỏ cô, bộ dạng giống như bảo vệ cô hết sức.

“Tất cả đều được an bài theo ý của ngài, xin ngài yên tâm! Tôi nhất định sẽ làm ngài hài lòng, ở trong thành phố G không tìm được người đóng phim sex có kỹ thuật cao như tôi đâu! Ngài cứ yên tâm!”

“Nam chính đâu?” Kiều Ngự Diễm lạnh giọng hỏi.

Lúc này chỉ thấy một người đàn ông cường tráng từ phòng vệ sinh đi ra “Ngài Kiều!”

Kiều Ngự Diễm nhìn một chút người đàn ông kia, lại nhìn một chút cô gái nằm khóc trên đất “Cho tất cả các anh em ở đây thay phiên nhau, trước khi hôn lễ của tôi kết thúc, không cho ngừng.”

“Không.....Không cần, anh Kiều không cần, van xin anh bỏ qua cho em, em thật sự biết sai rồi.....” Chu Mẫn Sắc kêu gào cầu xin tha thứ, lại bị hai người đàn ông bên cạnh gắt gao đặt lại trên giường.

Chu Mẫn Sắc thật là hối hận, hiện tại tâm cô ta đã chết, cô ta biết rõ Kiều Ngự Diễm là người không thể chọc tới, nhưng lúc đó lại không thể khống chế được mình, bởi vì người con gái trong đĩa CD là Duy Y, cô ta chỉ muốn cho Duy Y mất mặt mà thôi. Ai bảo mọi người xem cô như một nàng công chúa.

“Đã đưa Chu Đồng đến chưa?”

“Ngài Kiều, đã mang người tới, đang ở ngoài phòng khách.”

Chu Mẫn Sắc vừa nghe bọn họ cũng đưa ba đến, khóc càng thêm thê thảm, càng thêm cố gắng phản kháng giữa cơ thể, nhưng càng giữa giữa càng bị đè xuống đất, lúc này mặt cô ta đã bị đè xuống mặt đất lạnh như băng.

Duy Y nhìn cô ta bị hai người đàn ông đè như vậy đã sớm hết hồn hết vía, càng đứng sát vào bên cạnh Kiều Ngự Diễm, trong tiềm thức của cô Kiều Ngự Diễm là an toàn nhất.

Cảm thấy Duy Y sợ hãi bên cạnh mình, Kiều Ngự Diễm đưa cô ra khỏi phòng.

Trong phòng khách, Chu Đồng ăn mặc phong nhã cùng một người phụ nữ hợp một ngồi lo lắng trên ghế sofa, trong phòng khách có mười người đàn ông đứng không theo trật tự, vừa thấy Kiều Ngự Diễm đi ra liền cúi đầu chào, giống như cảnh tượng trong phim xã hội đen.

Chu Đồng cùng người phụ nữ kia đứng dậy.

“Ngài Kiều, chuyện này là?” Chu Đồng nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi có chút sợ hãi. Trước kia có nghe nói Kiều Ngự Diễm không đơn giản, không chỉ có bạch đạo mà ngay cả hắc đạo cũng phải nể mặt hắn. Nhưng hôm nay nhìn tình hình như vậy, chẳng lẽ mình đã làm sai điều gì chọc giận làm cho hắn kêu gọi hắc đạo đến.

Chu Đồng cũng không biết con gái ông đã gây ra tai họa gì.

Kiều Ngự Diễm kéo Duy Y ngồi xuống, lại ra hiệu cho vợ chồng Chu Chấn Bản ngồi xuống.

“Cũng không có gì, chỉ muốn chấm dứt mọi chuyện với Chu Đồng!” Kiều Ngự Diễm nói nhẹ nhàng nhưng người hiểu hắn cũng biết đằng sau nhất định không có chuyện gì tốt.

Chu Đồng nghe xong những lời này, trong lòng lo lắng, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Không biết tổng giốc Kiều đang nói chuyện gì?”

“Các người có thể tới phòng hỏi một chút con gái mình rồi sau đó ra nói chuyện với tôi!” Kiều Ngự Diễm đứng dậy, mở một chai nước đưa cho Duy Y, để cho cô bình tĩnh một chút. Trường hợp này hắn không nên để cô xuất hiện ở đây, nhưng cô nói cô muốn xem một chút người hãm hại cô là ai.

“Mẫn Sắc? Mẫn Sắc cũng ở đây ư?” Bà Chu vừa nghe thấy con gái cũng ở đây, liền vội vàng đứng lên đi tới trước phòng, nhưng khi bà vừa thấy con gái đầu tóc rối bù, lại mặc áo tắm ngồi trên giường, nhất là trong phòng còn có nhiều đàn ông đứng như vậy, trong lòng đã sớm sợ hãi.

Chu Đồng cũng đi theo vào phòng.

“Mẫn Sắc? Mẫn Sắc con làm sao vậy? Có phải bọn họ khi dễ con không.....?” Trong phòng truyền đến tiếng khóc của bà Chu.

Sau đó một người đàn ông mặc tây trang đóng cửa phòng lại, trong phòng khách trở nên yên tĩnh hơn nhiều.

“Y Y, hay là em về trước đi, anh xử lý mọi chuyện xong sẽ về với em!” Kiều Ngự Diễm nhẹ nói với Duy Y, âm thanh dịu dàng như vậy, những thủ hạ của hắn ở đây từ trước tới giờ đều chưa bao giờ nghe qua.

Hơn nữa giọng điệu kia còn có ý thương lượng, ngài Kiều từ trước đến giờ chỉ ra lệnh, lúc nào thò biết thương lượng rồi?

“Không, em không muốn về!”

Kiều Ngự Diễm nghe cộng không tức giận, “Nhưng anh sợ sẽ làm em sợ, hay là em về trước đi.”

“Ừ.....Không muốn!” Hôm nay thấy được một mặt mà Kiều Ngự Diễm không muốn ọi người biết, trước kia vẫn cho rằng hắn là một doanh nhân thành công, nhưng không nghĩ tới hắn còn một mặt đáng sợ như vậy.

Nhìn hắn xử lý Chu Mẫn Sắc cũng biết hắn là một người đàn ông đáng sợ như thế nào.

Nhưng tại sao sống chung ba năm với hắn, cô lại không phát hiện ra những mặt này, nếu biết trước hắn là một người đàn ông đáng sợ như vậy, trước kia cô cũng không dám nhì hắn. Nhớ tới trước kia cô luôn cố ý giằng vò hắn, hơn nữa đêm gọi hắn đi ăn cũng có.

“vậy cũng được!” Thật ra Kiều Ngự Diễm rất lo lắng, Duy Y đã rất sợ hắn, nếu như hắn hung ác trước mặt cô như vậy, chỉ sợ cô khó có thể mở lòng mình với hắn, thật vất vả mới khiến cho cô dễ xuống những phòng bị với hắn.....

Không lâu sau, Chu Đồng từ phòng đi ra, bà Chu còn ở trong phòng với Chu Mẫn Sắc.

Chu Đồng vừa đi ra đã quỳ gối ngay trước mặt Kiều Ngự Diễm “Tổng giám Kiều, thật xin lỗi, con gái tôi không hiểu chuyện, mạo phạm tới ngài, van ngài đại nhân đại lượng bỏ qua cho. Chu Đồng tôi xin thề, về sau nhất định làm thân trâu ngựa báo đáp ngài.”

Chu Đồng không nghĩ tới con gái ông lại trêu chọc tới nhân vật lớn này, ông cho rằng con gái thích tổng giám đốc Kiều, cho nên mới không ngăn cản con gái đến gần Kiều Ngự Diễm. Không nghĩ tới con gái ông đem đĩa CD của nhân vật lớn này phát lên mạng, đây không phải là đắc tội với quan lớn sao?

Kiều Ngự Diễm là ai, làm sao có thể chọc tới hắn chứ?

“Chu Đồng, nếu như là ông, ông sẽ bỏ qua việc bí mật của mình bị công khai sao?”

“Cái này.....Mẫn Sắc thật sự là vô tâm, con bé chỉ là ghen tỵ với cô Duy Y nên mới làm nên chuyện như vậy, cũng không phải thật lòng nhắm vào ngài, cho nên van xin ngài cho con bé một con đường sống. Nếu như chuyện này bị truyền ra ngoài, Mẫn Sắc sẽ không có tương lai nữa.”

Chu Đồng nghĩ về tương lai cho con gái mình, chẳng lẽ Duy Y không có tương lai sao? Huống chi, đắc tội với Duy Y so với đắc tội với hắn còn nghiêm trọng hơn, chẳng lẽ ông ta không hiểu?

Chuyện hôm nay không phải vì hắn mà là vì Duy Y.

“Chu Đồng, nói thật cho ông biết, ông đắc tội với tôi, nhất định tôi sẽ không truy cứu, nhưng người mà ông đắc tội hôm nay chính là vợ tôi, cho nên xin lỗi.....”

“Cái gì?” Chu Đồng không thể tin được, ông cho rằng nhằm vào Duy Y, con gái ít nhất sẽ không chịu khổ như vậy, ai biết.....

“Nếu như ông không thể dạy dỗ con gái, vậy phải chịu trách nhiệm không phải sao? Mấy ngày này chỉ sợ là cô Chu không thể ra khỏi cửa phòng, không bằng bà Chu ở trong phòng nhìn cô ấy quay phim vậy. Xích Mộc Thủy, xong chuyện giữ lưỡi của Chu Đồng lại. Nếu như đến lúc đó cô Chu còn sống, đưa đến khu Hồng Đăng ở Philippines, cho cô ta hầu hạ các anh em ở đó một chút.”

“Ngài Kiều.....Ngài Kiều.....Ngài Kiều tha mạng, ngài Kiều.....Mẫn Sắc con bé mới.....”

Kiều Ngự Diễm phân phó xong mọi chuyện, liền dẫn Duy Y ra khỏi phòng, bởi vì trong phòng truyền ra tiếng gào của hai mẹ con, hắn sợ sẽ hù sợ Duy Y.

Mà tiếng gào của Chu Đồng cũng không thể lưu lại bước chân của hắn, giữ lại lưỡi của ông.

Kiều Ngự Diễm thật là tàn ác, ông là một luật sư, lưỡi chính là miếng cơm của ông, nếu như không có lưỡi, ông làm luật sư thế nào? Sự nghiệp của ông sẽ thế nào.....

Ra khỏi phòng, vốn dĩ Duy Y muốn xin cho bọn họ, ít nhất cầu xin cho vợ chồng Chu Đồng. Tuy nhiên bị Kiều Ngự Diễm ngăn cản.

“Y Y không hài lòng với cách xử lý của anh sao?”

“Có quá đáng hay không?”

“Không quá đáng, một chút cũng không quá đáng, Y Y em nghe đây, có anh ở đây, không ai có thể khi dễ em, em hiểu chưa?”

“Nhưng vợ chồng Chu Đồng vô tội.”

“Ở trong mắt anh bọn họ tuyệt đối không vô tội, chúng ta không cần nói về chủ đề của bọn họ nữa, anh dẫn em đi ăn, mua chút đồ dùng hàng ngày nữa. Trước ngày kết hôn mấy ngày, em sẽ ở nhà anh.”

“Tại sao, ba mẹ em sẽ lo lắng.”

“Em yên tâm đi, anh đã an bài xong mọi chuyện rồi, em chờ làm cô dâu của anh đi!”

“Cái gì? Cô dâu?” Hiển nhiên Duy Y không nghe thấy lời Kiều Ngự Diễm nói.

“Chưa đầy ba ngày nữa chúng ta sẽ kết hôn, anh đã sắp xếp xong mọi chuyện. Sau hôn lễ chúng ta sẽ đi hưởng tuần trăng mật.....” Kiều Ngự Diễm dắt Duy Y đi đằng trước chỉ sợ không thấy nét mặt của cô, nói ra sự sắp xếp của hắn.

“Không phải em đã nói em không muốn kết hôn sớm sao?” Duy Y nhỏ giọng nói.

“Em nói cái gì?” Kiều Ngự Diễm đi đằng trước thật sự không nghe thấy, cau mày lắng nghe, nhưng Duy Y vừa nhìn thấy dáng vẻ của hắn, trong lòng vô cùng hồi hộp.

“Không có.....Không có gì!” Nếu là lúc trước, nhất định cô sẽ phản bác lại, hoặc là khóc mắng, nhưng hôm nay vừa có được kinh nghiệm như vậy, làm sao cô dám phản kháng nữa.

Vì vậy trước tiên hai người đi siêu thị mua đồ dùng hàng ngày mới về nhà. Thật ra thì Kiều Ngự Diễm thích đi siêu thị cùng cô, cảm giác giống như một đôi vợ chồng nhỏ, nếu như có một đứa trẻ ngồi trong giỏ xe vậy thì hạnh phúc hơn rồi.

Nghĩ đến đứa trẻ, cơ thể Duy Y nên có chút thay đổi. Ít nhất bà cô tháng này của cô sẽ không có.

Hắn luôn tin tưởng vào năng lực của bản thân, ngày đó trên sân thượng, hắn muốn cô rất nhiều lần, nhớ lần đó đạt đến đỉnh hắn không rút khỏi người cô, mà là bắn vào bên trong, rồi đến hai lần trong phòng cũng như vậy.

Cho nên hắn dám cam đoan Duy Y có thai. Nhưng tại sao một chút phản ứng cô cũng không có? Phụ nữ có thai không phải luôn muốn ới sao?

Bạch Trạch Vũ không nhìn thấy đoạn video kia, nhưng lúc tối xem trang web chính của Duy Y, không ngờ thấy nhiều lời nhắn vũ nhục lưu lại, thậm chí là mắng thậm tệ.

Hắn nghĩ nhất định là cô đã xảy ra chuyện gì, bằng không tại sao trang web chính của cô tự nhiên lại có nhiều khách như vậy, hơn nữa còn có nhiều lời nói không lọt tai lưu lại.

Hắn căn cứ vào đầu mối là trang web trường đại học G, cái gọi là video không biết xấu hổ đã bị thủ tiêu, hắn không thể tìm thấy dấu vết. Sau đó lúc quay lại trang web chính, những tin nhắn kia lại đã bị thủ tiêu, trang web còn có một chút lịch sử nhưng không tới một tiếng đã bị xóa sạch không tìm được.

Phải là người có thể lực lớn phong tỏa mọi thứ lại.

Vì vậy vội vàng xuống lầu tìm Duy Y, nhưng ba mẹ Duy Y nói cô không có ở nhà, mà là ở nhà bạn. Hỏi bọn họ có phải đã xảy ra chuyện gì không, ba mẹ Duy Y cũng không nói gì.

Cũng phải thôi, con gái gây nên chuyện xấu như vậy, có ba mẹ nào muốn phơi ra chứ? Cũng không phải là chuyện gì hay ho.

Bạch Trạch Vũ không tìm được Duy Y, không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho cô, đáng tiếc vẫn trong tình trạng tắt máy.

Vì vậy hắn nghĩ tới bạn thân nhất của Duy Y, mặc dù bình thường có gặp mặt, nhưng lại không thân với Kiều Y. Mặc dù cô ấy là em gái Kiều Ngự Diễm, nhưng Bạch Trạch Vũ cũng xem cô ấy như bạn thân nhất của Duy Y má thôi, cũng không vì quan hệ khác mà ghét cô.

“Ai ở đầu dây vậy?” Giọng Kiều Y có chút khó chịu, giống như đã buồn ngủ.

“Xin chào, tôi là Bạch Trạch Vũ!”

“A, anh Bạch Trạch Vũ, có chuyện gì vậy?” Vừa nghe thấy là Bạch Trạch Vũ, Kiều Y lập tức tỉnh dậy.

“Kiều Y, anh muốn hỏi một chút có phải Duy Y ở nhà em hay không?”

“Đúng vậy! Có chuyện gì vậy?” Nhà anh trai cũng xem như nhà cô đi, dù sao cô cũng ở đó nhiều năm rồi. Mặc dù giờ phút này cô không ở đó, Kiều Y nghĩ không muốn cho Bạch Trạch Vũ biết nơi Duy Y đến.

Kể từ sau đêm thấy anh trai nhếch nhác, cô cũng luôn ở sát bên cạnh anh trai, mặc dù Duy Y không thích anh trai, nhưng anh trai yêu cô ấy như vậy, cô không hy vọng anh trai sẽ xảy ra chuyện gì. Trong khoảng thời gian này, cô cũng có quan sát Duy Y, cũng từ sau buổi tối đó Duy Y đối với anh trai tốt hơn. Cô rất hiểu rõ Duy Y, thích mềm không thích cứng. Mọi người đều biết cô ấy có tâm hồn lương thiện, chỉ có bộ dạng đáng thương mới có thể làm mềm lòng cô. Ban đầu bởi vì quan hệ bạn bè, cá tính tùy hứng, một người bạn bên cạnh cũng không có, Duy Y là lớp trưởng, cho nên cô chủ động chơi cùng, không ai muốn ngồi bên cạnh cô, cô lại chủ động ngồi vào bên cạnh cô ấy.

Cho tới nay anh trai cũng không tồn tại trong lòng cô, quan trọng là do anh trai quá cường thế. Cho nên bất luận thế nào, cô phải giúp anh trai, khiến Duy Y trở thành chị dâu của mình, mặc dù tuổi hai người chênh lệch nhau một chút.....

“Có phải mấy ngày nay Duy Y đã xảy ra chuyện gì rồi không?” Bạch Trạch Vũ hỏi.

“Ừ, xảy ra chuyện gì? Có chuyện gì à?” Kiều Tính giả bộ ngu hỏi, nếu như Bạch Trạch Vũ biết chuyện không may của Duy Y, nhất định hỏi không ngừng. Hơn nữa không hy vọng thời khắc mấu chốt Bạch Trạch Vũ không xuất hiện.

Hiện tại có thể khẳng định rằng Duy Y rất cần người an ủi, nếu như người bên cạnh cô bây giờ là anh trai, mà không phải là Bạch Trạch Vũ, như vậy nhất định Duy Y sẽ cảm động, không thể tiếp nhận anh train gay lập tức, nhưng ít nhất cũng không bài xích.

“A, không có gì là tốt rồi, mới vừa rồi anh xem ở trang web của Duy Y có một vài tin nhắn không hay lưu lại, anh cho rằng cô ấy đã xảy ra chuyện gì. Bây giờ Duy Y đang ở bên cạnh em sao?”

“Ở đây, chỉ là cô ấy ngủ rồi, anh muốn nói chuyện với cô ấy sao?” Kiều Y thật là thiên tài nói láo, không có ở bên cạnh cô liền nói có, nếu như đối phương muốn nghe điện thoại vậy cô phải làm sao?

Chỉ là cô cũng to gan dám hỏi câu hỏi kia, hơn nữa còn nói thêm “Cô ấy ngủ rồi” Bạch Trạch Vũ mới cúp điện thoại.

Chiều này là Denis dạy cô, như vậy lời nói láo sẽ thành lời nói tin cậy, cô không biết Denis học được lời nói láo đó từ đâu, chỉ là gần đây phát hiện Denis có gì đó rất lạ.....

Lại nói Duy Y ở cùng Kiều Ngự Diễm, mặc dù buổi tối hai người ở trên giường đó, cũng là bình an vô sự.

Vốn dĩ Duy Y không muốn ở lại nhà hắn, càng thêm không muốn ở trong phòng hắn, cũng không muốn ngủ chung giường với hắn, nhưng không muốn tất cả bị biến thành tro tàn.

Mà Kiều Ngự Diễm bởi vì cô không phản kháng, cho là cô yên lặng tiếp nhận hắn, đối với cô càng thêm ân cần dịu dàng gấp trăm lần.

Lúc nửa đêm, Duy Y không ngủ được, đứng lên gọi điện thoại về nhà, ba mẹ đều chưa ngủ, phải là lo lắng cho cô, thế nhưng cô đập máy, điện thoại của ai đều không nhận.

“Alo, Y Y, con đang ở đâu? Ba mẹ đều lo lắng cho con, con sao rồi?” Điện thoại vừa mới thông, mẹ liền nghẹn ngào. Thử nghĩ một đứa con gái ngoan, thế nhưng có bộ dáng như thế này có thể không khổ sở sao?

“Mẹ, con không sao, bây giờ con đang ở nhà Kiều Y! Mẹ, thật xin lỗi!” Duy Y cũng nghẹn ngào.

“Cái con bé này, cuối cùng cũng biết xin lỗi ba mẹ, gây ra nhiều chuyện như vậy, tại sao không nói cho ba mẹ biết, hại chúng ta lo lắng.”

“Ai da, bà nói với con như vậy làm gì, để cho tôi nói!”

Đầu bên kia truyền đến giọng của ba, sau đó là giọng nói của ba.

“Y Y đừng lo lắng, mọi chuyện sẽ qua đi, con cứ ở nhà Kiều Y vài ngày, ba mẹ vẫn ổn. Đừng lo lắng chuyện gì hết, Kiều Ngự Diễm sẽ xử lý tốt mọi chuyện.” Giọng nói trầm ổn của ba truyền đến, làm Duy Y càng thêm yên tâm.

Kiều Ngự Diễm đã gọi điện trước cho ba mẹ Duy, nói rằng mọi chuyện đã được giải quyết sạch sẽ, để bọn họ không hề lo lắng nữa. Nhưng vẫn không thể nào gọi điện thoại cho con gái, bọn họ không thể không lo lắng được.

Rốt cuộc bây giờ nghe được giọng nói của con gái, bọn họ cũng yên tâm.

Mặc dù Kiều Ngự Diễm lớn hơn con gái mười lăm tuổi, nhưng về chuyện này, hắn tốt hơn Bạch Trạch Vũ, ít nhất việc trước tiên là đưa Duy Y về bên cạnh mình, lại rất nhanh xử lý mọi chuyện. Nhìn lại Bạch Trạch Vũ, Y Y xảy ra chuyện gì hắn cũng không biết.

Hơn nữa Kiều Ngự Diễm cũng vừa gọi điện thông báo với bọn họ, ba ngày sau sẽ cử hành hôn lễ.

Trước kia bọn họ vẫn phản đối, đó là bởi vì Y Y thích Bạch Trạch Vũ, không giống những cha mẹ khác hà khắc bắt con gái lấy chồng giàu có.

Nhưng bây giờ nhìn lại Kiều Ngự Diễm không những là người có tiền có thế, đồng thời hẳn còn rất thích Duy Y.

Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, xem ra Duy Y cũng phải gả cho hẳn rồi. Thử nghĩ có người đàn ông nào có thể chấp nhận người con gái mình yêu có những hình ảnh bẩn thỉu trong quá khứ?

Y Y còn nhỏ nên không biết, nhưng bọn họ biết rất rõ. Đã như vậy, vậy thì ba ngày sau kết hôn đi.

Thật ra thì Duy Kiến Quốc có chút oán hận Bạch Trạch Vũ, bởi vì Bạch Trạch Vũ đảm bảo có thể có được hợp đồng, kết quả ông và Kiều Thị hủy bỏ hợp đồng, bên công ty Rayne lại không đồng ý hợp tác, cuối cùng dẫn đến công ty ông phá sản.

Cũng trách chính ông không cẩn thận, làm việc không có kỹ càng.

Sau khi cúp điện thoại của ba, Duy Y không vội về phòng, chỉ là đứng trên ban công nhìn cảnh đêm. Kiều Ngự Diễm nói đã giải quyết mọi chuyện sạch sẽ, nhưng cô không có dung khí trở lại trường học, lại càng không dám về nhà.

Các bạn học trong trường đều biết rồi, xem như ngoài mặt bọn họ không nói gì, nhưng âm thanh đằng sau không ít. Cô làm sao còn mặt mũi nào mà về trường học nữa.

Kiều Ngự Diễm nói sẽ giúp cô tìm một khu trường học mới, nhưng dù thế nào đi nữa thì thành phố G lớn như vậy, trường học cũng sẽ có những hồ dơ lưu trữ, cô thật sự rất sợ, tại sao cô lại có thể đựng chuyện như vậy?

Đêm dài như vậy, cô lại cô đơn như thế.....

Đột nhiên, một đôi cánh tay ấm áp vòng quanh hông cô, hơi thở ấm áp bao vây toàn bộ cơ thể cô, không có cảm giác cô đơn, ngược lại có cảm giác an toàn, giống như cảm giác lúc nhỏ khi được ngủ trong ngực ba.

Cô không thích hẳn, nhưng ban đêm đáng sợ như vậy, vẫn là hẳn cho cô sự an ủi. Chưa bao giờ nghĩ tới, người đàn ông cường bách mình lại chính là người cho cô cảm giác như thế. Cho nên cô không có ý giãy giụa, phản kháng cái ôm của hẳn.

Khuôn mặt người đàn ông có chút râu, tựa vào mặt cô có chút tê tê đau.

“Không ngủ được sao?” Người đàn ông phía sau hỏi, trên mặt có đau lòng cùng bất đắc dĩ.

Cô không ngủ được, hẳn cũng mất ngủ theo, lúc cô đứng dậy hẳn cũng đi theo, nghe cô gọi điện thoại ở ban công, hẳn cũng không quấy rầy cô.

Nếu như gọi cho Bạch Trạch Vũ, hẳn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lẳng lặng đứng một bên, thật may là cô gọi điện về nhà.

“Ừ!”

“Không cần suy nghĩ lung tung, mọi chuyện rồi sẽ qua, chờ sau khi chúng ta đi hưởng tuần trăng mật về, mọi người sẽ quên tất cả mọi chuyện, bọn họ cũng sẽ chỉ nhớ đám cưới của chúng ta, sẽ không có ai nhắc tới chuyện kia nữa.” Thật ra thì ban đầu lúc biết cô cầm đĩa CD hẳn nên lấy về, nhưng hẳn muốn cho cô an yên ở bên cạnh hẳn, cho nên tình nguyện đưa nó cho cô.....

Không ai biết hẳn khát vọng bên cô như thế nào, cho dù là cô cam tâm tình nguyện đi uống cùng hẳn một ly cà phê hẳn cũng đã thỏa mãn rồi.

Hẳn cũng không biết hẳn như thế nào, kể từ lần đầu tiên gặp cô ba năm trước đây, đã không muốn buông tay rồi. Bất kể phương diện nào, hai người đều không tương xứng, chỉ có chính hẳn biết, không có bất kỳ một người phụ nữ nào có thể khiến tim hẳn đập nhanh, giống như một thanh niên trẻ muốn đến gần cô, lấy lòng cô. Không có ai biết chỉ có ở bên cạnh cô hẳn mới có tính khẩn cầu.

Cho nên bất kể như thế nào cô ở bên cạnh hẳn là tốt rồi, dù cô không thương hẳn.

“Chúng ta kết hôn đi!” Duy Y đột nhiên mở miệng nói, cô biết mình thế nào có thể chủ động mở miệng nói chuyện kết hôn. Mấy ngày trước cô còn phản kháng hấn mãnh liệt, không nghĩ tới chưa tới mấy ngày đã đồng ý gả cho hấn rồi.

“Ừ! Nhất định phải như thế!” Kiều Ngự Diễm cười khê, trong lòng đột nhiên vui sướng tràn đầy, hấn đang suy nghĩ không biết làm cách nào để đưa cô vào lễ đường, không nghĩ tới cô lại đồng ý, là ông trời thấy được lời cầu nguyện của hấn rồi sao?

Hấn đã từng nghĩ đến gần ngày cử hành hôn lễ sẽ cho hai người canh giữ bên người cô, bây giờ xem lại không cần nữa, bởi vì mấy ngày qua, cô đều phải ở bên cạnh hấn.

Cảm giác người con gái trong ngực cử động, hấn buông lỏng tay, để cho cô cử động.

Chỉ thấy cô quay mặt về phía hấn, biểu hiện nhìn hấn giống như hạ quyết tâm, sau đó vươn cánh tay ôm hấn, thân thể mềm mại dựa vào trong ngực, làm cho hấn rất thỏa mãn.

“Y Y, em có biết anh đợi ngày này đã ba hơn ba năm!” Hấn thỏa mãn ôm người con gái bé nhỏ trong ngực.

“Anh thật sự thích em hay chỉ vì công ty ba em?” Trong ngực đột nhiên truyền đến giọng buồn buồn, Duy Y không quên bản kế hoạch thu mua mà cô đã nhìn thấy.

“Nam Cánh đối với anh mà nói không bằng một sợi tóc của em, thứ đáng giá nhất của tổng giám đốc Duy là em, còn đối với anh mà nói, em so với Kiều Thị quan trọng hơn gấp trăm lần. Nếu như không phải vì tuổi của chúng ta chênh lệch nhau, anh cũng sẽ không dùng những thủ đoạn hèn hạ kia để ép buộc em. Chỉ nên trong lòng an hem quan trọng hơn tất cả mọi thứ.....”

“Đừng bảo là.....” Duy Y đột nhiên ngẩng đầu lên, đưa tay ôm thân thể to lớn của Kiều Ngự Diễm, kéo đôi môi hấn, chủ động in cái miệng nhỏ nhắn lên.

Kiều Ngự Diễm kinh ngạc, hấn không nghĩ tới Duy Y sẽ chủ động hôn hấn. Mặc dù nụ hôn này nhanh chóng kết thúc, nhưng nó thật sự tồn tại.

Kiều Ngự Diễm cúi đầu hôn cô. Lần này Duy Y không có giấy dựa, có lẽ là nghe những lời thổ lộ kia, có lẽ là do ban đêm cô đơn hấn ở bên an ủi cô, cô cũng không biết tại sao lại có chút mong đợi.....

Nhưng rất nhanh Kiều Ngự Diễm phát hiện ra thân thể phía dưới của hấn đang chậm rãi thức tỉnh.

“Y Y, cơ thể của em đã khỏe chưa?” Đột nhiên Kiều Ngự Diễm không giải thích được hỏi một câu như vậy.

“Hả? Thân thể?” Dừng hôn, khuôn mặt Duy Y đỏ bừng.

“Chính là chỗ này!” Nói xong, không biết tay Kiều Ngự Diễm từ khi nào đã tới cấm địa của cô, cách một lớp y phục đụng tới chỗ đó “Lần trước anh không biết kiềm chế, thế nhưng lại làm em bị thương, nếu như chưa khỏe, hôm nay anh sẽ nhận.”

“À! Chưa tốt!” Duy Y đỏ mặt tránh cánh tay của hấn chạy vào trong, nhưng chạy chưa được hai bước liền bị người đàn ông phía sau kéo trở lại.

“Để anh xem, nếu như chưa khỏe, anh giúp em bôi thuốc.....” Kiều Ngự Diễm không tin, đã hơn một tháng rồi vẫn chưa khỏe? Trong lòng hấn tràn ngập niềm vui, có lẽ từ trước tới nay đây là lần đầu tiên hấn vui nhất.

Bởi vì Duy Y có chút tiếp nhận hấn, cùng với thời gian từ từ cô sẽ yêu hấn, hấn sẽ chờ đến ngày đó.

Mọi người đang chờ mong đến hôn lễ ba ngày sau.

Thế nhưng ngày đó xảy ra rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng được.....

78. Chương 78: Hôn Lễ

Bạch Trạch Vũ cùng những người ở cùng chung cư đã nhận được thiệp mời.

Nhưng hắn vẫn không tìm được Duy Y, Kiều Y nói Duy Y không gặp chuyện không may, nhưng hắn cảm thấy có chuyện gì đó không đúng, nếu như không có chuyện gì xảy ra, tại sao lại không ở nhà, mà lại ở nhà Kiều Y? Còn nữa, điện thoại cũng không liên lạc được.....

Thiệp mời là thông qua chuyển phát chuyển đến phòng làm việc của hắn, không phải lấy danh nghĩa Duy Y mời mà là Kiều Ngự Diễm mời.

Còn nói không có chuyện gì, thiệp mời cũng đã gửi, hơn nữa không thấy được hình của Duy Y, mấy ngày nay nhất định là cô đang chuẩn bị hôn lễ cùng Kiều Ngự Diễm rồi. Cho nên mới biến mất, cho nên cô chú Duy mới không muốn nói cho hắn biết.

Chuyện phát triển thành như vậy, hắn còn có thể làm gì đây? Tất cả chỉ có thể trách hắn không có năng lực.

Mấy ngày trước ngài Terry gọi điện thoại cho hắn, muốn hắn về Anh nhận chức, bởi vì ngài Terry thấy hắn cùng ngài Jayson ở đây không hợp nhau, đạo lý một núi không thể chứa hai cọp, ngài Jayson cũng là một vị đại tướng, Bạch Trạch Vũ cũng không kém, nhưng cái Bạch Trạch Vũ thiếu là trải nghiệm trogn xã hội, cho nên ngài Terry muốn hắn trước tiên về Anh làm việc, chờ đến khi hắn có một chút địa vị cùng quyền uy sẽ để cho hắn nắm giữ quyền lực.

Nhưng hắn không bỏ được Duy Y, nếu như hắn cứ bỏ đi như vậy, không phải Duy Y thật sự phải gả cho người đàn ông kia sao?

Cô là thanh mai trúc mã của hắn, là cô gái chơi đùa cùng hắn từ nhỏ đến lớn, tình cảm của bọn họ dù sao cũng rất sâu nặng.....

Bạch Trạch Vũ nhấn chuông cửa nhà Duy Y, khi còn bé khi làm chuyện này vui biết bao, bởi vì nhấn chuông cửa nhà Duy Y, người đầu tiên xuất hiện mở cửa sẽ là Duy Y, hơn nữa mỗi lần cũng rất vui vẻ.

Nhưng hôm nay tâm tình không tốt, ba ngày rồi, ba ngày qua hắn vẫn đều đặn đến nhà Duy Y hai lần, nhưng mỗi lần đến Duy Y đều không có ở nhà.

“Trạch Vũ? Tại sao lại là cháu.....” Người mở cửa là Duy Kiến Quốc, vừa thấy Bạch Trạch Vũ ông liền ngỡ ngàng.

Mặc dù có nhiều oán hận đối với hắn nhưng nhìn thấy thâm tình của hắn đối với con gái mình nên mọi oán hận đều biến mất.

“Thưa chú, Duy Y đã về chưa?”

“Chưa, ngày mai là ngày kết hôn của nó, hôm nay sẽ không về. Trạch Vũ, cháu buông tay đi, như vậy tốt cho cả cháu và Duy Y. Y Y không có diễm phúc, không thể ở chung một chỗ với cháu.....”

“Thưa chú, cái cháu muốn nghe không phải cái này, nếu không chú cho cháu biết nhà họ Kiều ở đâu, cháu sẽ đi tìm cô ấy!”

“Trạch Vũ.....Sao cháu không nghe lời!”

“Thưa chú, chú nói cho cháu biết đi, tốt xấu gì cũng phải cho cháu gặp mặt cô ấy nói cho rõ ràng.”

“Cái này.....” Duy Kiến Quốc do dự, nói thế nào người trong lòng Duy Y cũng là Bạch Trạch Vũ, hai đứa lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tình cảm khăng định rất sâu nặng, ngày mai con gái lấy chồng rồi, dù thế nào cũng phải nói rõ ràng mới đúng.

“Cháu cầu xin chú!”

“Vậy cũng được, cháu đến chỗ XXXX này đi, con bé ở đó!”

“Cháu cảm ơn chú!” Bạch Trạch Vũ vừa nghe thấy địa chỉ vội vàng nói cảm ơn liền đi.

Nhà trọ Kiều Ngự Diễm tại khu chung cư Đế Vương.

Hai ngày trước đúng là Duy Y với Kiều Ngự Diễm ở đây, nhưng hôm nay vừa đúng lúc Kiều Ngự Diễm bị mẹ gọi về khu biệt thự, chuẩn bị cho hôn lễ ngày mai. Mẹ Kiều sợ bọn họ trẻ tuổi sẽ không chú ý, cho nên cần dặn hấn ngăn lần phải về.

Bạch Trạch Vũ cũng bởi vì vậy mà bỏ lỡ cơ hội gặp Duy Y.

Không thấy Duy Y, Bạch Trạch Vũ chán chường giống như dã thú, vừa nguy hiểm vừa đáng thương, đi trên đường như con thú bị thương.

Hấn nghĩ muốn ngăn cản tất cả lại, nhưng hấn phát hiện cơ hội cho hấn nhúng tay cũng không có, tất cả đều bị Kiều Ngự Diễm phong kín hết.

Ngày hôm sau là hôn lễ.

Hôm nay là hôn lễ chính thức của Kiều Ngự Diễm với Duy Y, tiệc đính hôn được thực hiện hai tháng trước.

Hôm nay có rất nhiều nhân vật lớn, thậm chí còn có nhật vật nổi tiếng.

Kiều Ngự Diễm sắp xếp đám cưới không có nhiều lễ tiết truyền thống, buổi trưa là hôn lễ chính thức, buổi tối là tiệc rượu. Cho nên Duy Y không cần phải thức dậy vào sáng sớm để thay đồ, tất cả đều dựa vào thời gian nghỉ ngơi và làm việc như bình thường.

Buổi sáng có nhân viên hóa trang cùng lễ phục tới chuẩn bị, sáng sớm đã có mười nhân viên trang điểm vây quanh cô. Mà phù dâu là do Kiều Y đảm nhận.

Bận từ sáng đến trưa, ngay cả thời gian để thở Duy Y cũng không có.

Mấy ngày nay cô yên bình bên cạnh Kiều Ngự Diễm, cũng từng hối hận đồng ý gả cho hấn, nhưng bây giờ nói gì cũng không kịp nữa, cô giống như cưới trên lưng cọp.

Nghi thức hôn lễ được cử hành tại một khách sạn cao cấp, hơn nữa còn cử hành tại vườn hoa bên ngoài khách sạn. Nghe Kiều Y nói bên ngoài có rất nhiều nhân vật lớn đến tham dự, còn có rất nhiều nhà báo. Có thể nói hôn lễ này cực kỳ phóng khoáng.

Khách mời tham dự không thể khinh thường, hoặc là người nhà nước, hoặc là bạn làm ăn, các cấp lãnh đạo của công an, mấy ông trùm xã hội đen, bọn họ thế nhưng hôm nay lại có thể ngồi ăn cùng nhau, vậy cũng là nể mặt Kiều Ngự Diễm.

Còn hơn một tiếng nữa mới bắt đầu, lúc này Kiều Ngự Diễm cùng Duy Y ngồi trong phòng nghỉ, còn có các phù dâu và phù rể. Những phù dâu kia hâm mộ Duy Y đến chết, dù sao cũng gả cho tổng giám đốc tập đoàn Kiều Thị, không phải ai cũng được như vậy.

Nhưng biểu hiện của cô dâu không tốt, cả ngày họ đều đối mặt với cô dâu, sao cô dâu lại không vui? Thế nhưng bà Kiều lại ngược lại.

Cả buổi sáng khuôn mặt cô nhăn nhó, cũng không nói chuyện. Đối với dâu phụ cũng không nói nhiều, đều là họ nói cô dâu làm theo, có lúc còn ngăn người.

“Kiều Y, tối hôm qua anh Trạch Vũ có tìm bạn không?” Duy Y nhìn các phù dâu ngồi nói chuyện phiếm, nhỏ giọng hỏi Kiều Y. Những người này đều là Kiều Ngự Diễm mời tới, cô không yên lòng với các cô ấy.

Ba ngày nay, mặc dù Kiều Ngự Diễm đối xử rất tốt với cô, nhưng cô cảm giác Kiều Ngự Diễm cũng không hoàn toàn tin tưởng cô, xem như lúc hấn muốn xử lý công việc, hấn cũng muốn đưa cô đi theo, giống như đề phòng cô, nếu không dẫn cô theo bên người hấn cũng sẽ cho người theo dõi cô.

Đề phòng như vậy làm cô có cảm giác khó thở. Mặc dù hấn cũng không nói gì nhưng cô có thể nhận ra.

Tối qua nói chuyện điện thoại với ba mẹ, ba nói Bạch Trạch Vũ đến chung cư Đế Vương tìm cô, nhưng trưa hôm qua cô không còn ở đó. Sau đó nghe nói uống rất nhiều rượu, say đến nỗi nằm ở cửa chung cư, bảo vệ phải đưa hấn về nhà.

“Không có, sao thế?” Kiều Y thấy cô hỏi Bạch Trạch Vũ, trong lòng thấp thỏm, sợ cô đào hôn đi tìm Bạch Trạch Vũ.

Cô biết tình cảm Duy Y dành cho Bạch Trạch Vũ, từ nhỏ cô ấy rất thích Bạch Trạch Vũ, hơn nữa anh trai lại lớn hơn cô ấy nhiều tuổi như vậy, dùng nhiều thủ đoạn mới cưới được cô, chuyện đào hôn là có khả năng.

Cũng may là anh trai đã sớm phái người canh giữ phòng nghỉ ngơi.

Hiện tại cô hoàn toàn đứng về phía anh trai.

“Không có.....Kiều Y, bạn cầm điện thoại đến ỉnh được không?”

“Điện thoại di động? Mình.....hình như để quên ở nhà!” Kiều Y có chút ấp úng.

“Bạn mượn giúp mình đi, mình muốn gọi điện thoại.”

“Bạn muốn gọi cho ai? Anh Trạch Vũ sao?”

“Kiều Y, bạn là bạn thân nhất của mình, mình muốn tạm biệt anh Trạch Vũ, muốn nói rõ ràng với anh ấy mà thôi, nếu như bạn không giúp mình thì không ai có thể giúp mình.”

“Thật sự chỉ là tạm biệt? Không có gì khác?”

“Tối hôm qua anh Trạch Vũ uống đến nỗi say không biết gì nằm ở cửa chung cư, tất cả đều là vì mình, là mình muốn gả cho người khác, mình cùng anh ấy chưa bao giờ bắt đầu, nhưng mình muốn nói hai câu cuối cùng với anh ấy.....” Nói xong lời cuối cùng, Duy Y rút nước mắt, cô cúi đầu không dám nhìn Kiều Y.

“Được rồi, bạn đừng khóc, mình đi mượn cho bạn.” Kiều Y nói không lại Duy Y, không thể làm gì khác hơn là đồng ý đi lấy điện thoại cho cô.

Nhưng lúc vừa bấm điện thoại thì Kiều Ngự Diễm đi vào, vốn dĩ hẩn ở ngoài tiếp khách, nhưng có chút không yên lòng về Duy Y nên đi vào xem một chút.

Hắn đột nhiên xuất hiện làm Duy Y theo bản năng dùng váy che di động lại. Nhưng vẫn bị Kiều Ngự Diễm nhìn thấy, hơn nữa còn thấy dáng vẻ hoảng hốt giấu điện thoại của cô. Trong lòng không khỏi chua xót.

“Y Y gọi điện thoại cho ai vậy?” Kiều Ngự Diễm hỏi, hẩn rõ ràng biết đáp án nhưng chỉ là muốn hỏi.

“Không có.....Không có, gọi cho ba mẹ em, muốn hỏi một chút xem bọn họ đến chưa!” Ánh mắt Duy Y không dám nhìn thẳng Kiều Ngự Diễm.

“Đến rồi, đang đợi ở bên ngoài, lát nữa em có thể gặp.”

“Ừ!”

“Y Y, sao mắt em lại đỏ, hơn nữa phấn trang điểm còn bị lem!” Kiều Ngự Diễm đi tới bên cạnh Duy Y, cúi đầu nhìn bộ dáng cô vợ nhỏ bé.

“Anh hai, sao anh lại vào đây, không phải anh phải tiếp khách sao?” Kiều Y ở một bên vội vàng giải vây giúp cô, Duy Y bởi vì Bạch Trạch Vũ mà đỏ mắt, nếu anh trai biết thì không hay.

“Đương nhiên là anh muốn nhìn vợ anh một chút, nghi thức sắp bắt đầu rồi, cô dâu trang điểm lại đi! Anh đi ra ngoài trước!” Từ đầu tới cuối mắt Kiều Ngự Diễm không rời khỏi vợ hẩn. Nói xong vẫn hôn trộm mặt cô dâu một cái.

Thợ trang điểm vừa lúc này còn nói chuyện vội vàng chạy tới trang điểm lại cho cô dâu, Kiều Ngự Diễm lui về sau mấy bước, kéo em gái ra khỏi phòng.

“Anh trai, có chuyện gì thế?” Kiều Y không hiểu hỏi, vừa rồi trong phòng anh trai còn dịu dàng bây giờ đã biến hóa như vậy, mặc dù là anh trai mình nhưng cô vẫn có chút sợ hãi.

“Hôm nay dù thế nào em cũng phải luôn bên cạnh Duy Y, biết không?”

“Đi vệ sinh cũng vậy sao?”

“Không cần ba hoa, anh nói nghiêm túc!” Kiều Ngự Diễm cau mày nhìn Kiều Y một cái, làm cô sợ đến mức lập tức câm miệng. Sau đó mặt lạnh nhìn hai người mặc tây trang màu đen đứng canh ngoài cửa “Các người cũng thế, nhất định phải canh giữ bên người cô ấy.”

“Dạ, ngài Kiều!” Hai người đàn ông cũng nghiêm mặt, cả nụ cười cũng không có, dấu gì hôm nay cũng là hôn lễ của anh trai.....

Kiều Y đợi anh trai đi xa mới xoay người đi vào phòng rửa tay.

Mới mở cửa phòng rửa tay, thế nhưng chỗ này lại xuất hiện bóng dáng cao lớn của một người, nhanh chóng ôm lấy Kiều Y từ phía sau, liền đi về phía cửa khác, cửa kia thông với phòng nghỉ của nhân viên.

“Không được quấy, nếu không anh sẽ ăn em!” Giọng nói truyền đến từ sau lưng Kiều Y, hơn nữa còn là giọng nói không đành lòng.

Vừa nghe giọng nói này, Kiều Y cũng không sợ, dùng sức giãy dụa, dùng chân đá lung tung “Dennis chết tiệt, anh muốn chết phải không? Nhanh thả tôi ra.....”

Thân hình Dennis cao lớn, hơn nữa linh hoạt nhưng cũng không chịu nổi sự giày vò của cô nhóc này, bởi vì sợ làm cô bị thương, cho nên không thể không nới lỏng tay.

“Công chúa thân yêu của anh, em thật là mạnh.”

“Hừ, ai nói anh làm tôi sợ, đáng đời! Không phải anh đi tiếp khách sao còn ở đây làm gì?” Kiều Y liếc hắt mắt một cái, mới để ý đến quần áo của mình bị rối.

“Em yêu, anh nhớ em lắm!” Đột nhiên ánh mắt Dennis nhìn Kiều Y mê ly, đôi tay càng thêm sờ eo nhỏ, thu một tay lại đem người con gái đến trước ngực. Kiều Y bị động tác đó làm giật mình, đôi tay chống đỡ trước ngực hắt.

“Anh làm gì đấy, anh dám động tay động chân với tôi thì tôi sẽ tố cáo anh trai!”

Kể từ khi biết ý Dennis muốn ôm mình, Kiều Y cố tình tránh hắt, nhưng hắt giống như bóng ma, bất luận đi đến nơi nào bóng dáng hắt đều xuất hiện. Quá mức hơn nữa là tấy má tay chân với cô.

Không phải cô không thích Dennis, nhưng thích ở đây giống như anh trai mà thôi. Nhìn dáng dấp của hắt rất khá, nhưng cô không có cảm giác gì thì làm sao được?

“Vậy em đi đi, xem anh trai em đứng về phía em hay đứng về phía anh?”

“Hừ, đại sắc lang, vong ân phụ nghĩa, nhà tôi đối với anh tốt như vậy, thế nhưng anh lại muốn nhúng chàm tôi, ba mẹ tôi sẽ không bỏ qua cho anh.” Vừa nghĩ tới hắt chạy tới phòng muốn ăn cô sạch sẽ, cô rất tức, càng hận hơn là rõ ràng anh trai thấy nhưng lại làm bộ như không thấy đi ra ngoài.

“Em yêu, em khỏe không.....” Vừa nói khuôn mặt vừa áp sát vào mặt cô, hôn vào đôi môi đang lẩm nhẩm của cô. Nụ hôn nóng bỏng cuồng dã.

“Uhm.....Uhm.....” Hai từ “khốn khiếp” mơ hồ phát ra từ miệng cô.

Trong lúc hai người dây dưa thì trong phòng Duy Y gọi điện thoại cho Bạch Trạch Vũ.

“Anh Trạch Vũ.....”

“Duy Y, là em sao?” Giọng Bạch Trạch Vũ gấp gáp “Em đang ở đâu? Anh đến hội trường khách sạn, anh sang tìm em.....”

“Anh Trạch Vũ, anh đừng tới, không nên tới.....” Duy Y khóc, cô cũng không để ý đến những phù dâu kia, cầm điện thoại di động đi tới bên cửa sổ “Anh Trạch Vũ, anh đừng đến tìm em, hôm nay.....là em cùng.....”

“Duy Y, đừng nói nữa, mau nói cho anh biết em đang ở đâu?”

“Anh Trạch Vũ, anh hãy nghe em nói hết!”

“Anh không nghe, anh chỉ muốn biết em đang ở đâu, Duy Y, anh biết rõ người trong lòng em vẫn luôn là anh, cùng anh rời khỏi thành phố G đi, đi Anh, đó chính là địa bàn của anh, không ai có thể làm em bị thương, đi theo anh được không?”

“Nhưng còn ba mẹ em thì sao, không thể bỏ mặc bọn họ.” Lời này thật sự hù sợ các thợ trang điểm, hiện tại rốt cuộc họ đã hiểu tại sao thợ ký của tổng giám đốc bắt bọn họ phải luôn bên cạnh cô dâu.

Hơn nữa bên ngoài còn có hai người canh gác, hóa ra là vì lý do này.....

Cô dâu muốn đào hôn.

“Trước tiên chúng ta rời khỏi thành phố G, sau đó sẽ cho người đón bọn họ, em yên tâm, anh sẽ an bài tất cả. Nói cho anh biết, em đang ở đâu?” Bạch Trạch Vũ ở đầu dây bên kia càng thêm gấp gáp.

“Em đang trong phòng nghỉ ở hội trường phía đông.” Duy Y nói xong liếc nhìn những người phù dâu và trang điểm bên cạnh.

“Em chờ anh, anh lập tức tới ngay.”

Tắt điện thoại, Duy Y lẳng lặng ngồi lại vị trí cũ, mặc cho họ tiếp tục trang điểm.

Nhưng trong lòng cô, đã sớm dậy sóng, cô thật sự muốn đi cùng Bạch Trạch Vũ sao? Nếu như cô đi, ba mẹ sẽ thế nào? Kiều Ngự Diễm có đối phó với bọn họ hay không? Còn nữa, bọn họ thật sự có thể chạy thoát khỏi bàn tay Kiều Ngự Diễm sao?

Đầu óc Duy Y hỗn loạn cực kỳ.....

Trong lúc đầu óc cô hỗn loạn, không chú ý tới một chị gái phụ trách về áo cưới rời khỏi phòng nghỉ, hướng hội trường đi tới.

Không lâu lắm, người điều khiển hội trường xin phép nói là tiệc cưới chính thức bắt đầu.

Duy Y không thể đợi anh Trạch Vũ đến đã bị đưa tới hội trường.

Phía ngoài rất náo nhiệt, ba dẫn đi cô đi chậm rãi trên thảm đỏ, Kiều Ngự Diễm đứng ở đầu còn lại.

Tầm mắt Duy Y tìm bóng dáng của anh Trạch Vũ. Cô đột nhiên cảm thấy có chút ghê tởm, có chút choáng váng đầu óc, nhìn khách khứa nhiều như vậy, trên mặt mỗi người đều mang một nụ cười chúc phúc. Vô số đèn Flash hướng về phía cô, máy chụp hình phát ra âm thanh của ánh sáng, còn có những tràng vỗ tay, làm cô cảm thấy trời đất quay cuồng, hai chân không ngừng run.

“Một tràng vỗ tay chào đón cô dâu xinh đẹp ngày hôm nay Duy Y.....” Giọng nói người điều khiển trương chinh truyền đến, mang theo hưng phấn cùng mong đợi, giống như tất cả mọi người đều ở đây.

Nhưng khi cô đi trên thảm đỏ được một nửa, tầm mắt của cô đột nhiên dừng tại một hướng, đó là hướng phòng nghỉ, anh Trạch Vũ từ đó chạy ra, nhưng mới chạy được mấy bước, sau lưng cũng có mấy người đàn ông mặc tây trang màu đen đuổi theo, chưa kịp phát ra âm thanh gì, anh Trạch Vũ đã bị kéo trở về.

Duy Y nghĩ muốn bỏ qua tất cả chạy lên, nhưng bị bay nắm chặt cánh tay “Y Y, tỉnh táo một chút.....”

“Ba, là anh Trạch Vũ!” Duy Y nóng nảy, dừng chân lại, nhỏ giọng nói với ba.

“Ba biết rõ, nếu như con muốn Trạch Vũ an toàn rời khỏi đây thì đừng lộn xộn!” Giọng nói trầm ổn của ba truyền tới bên tai Duy Y, mà Duy Y đã sớm gấp đến nổi mặt trắng bệch.

Cô dâu đột nhiên ngừng lại không khỏi gây sự chú ý ọi người, cô dâu sao thế, sao đột nhiên dừng lại không đi nữa?

Âm thanh xôn xao truyền đến, mà Kiều Ngự Diễm bất động, chỉ đứng ở đầu thảm đỏ chờ cô đến.

“Ba, con không muốn gả!.....” Cô dâu đột nhiên khóc thút thít, nước mắt rơi trên mu bàn tay cùng tay cha.

Lúc ấy cô cảm động, ầm đầu mới có thể nói như vậy, nhưng từ khi nghe được tin tức của anh Trạch Vũ, lòng của cô lại dao động. Dù sao cũng là anh Trạch Vũ, người lớn lên cùng cô từ nhỏ. Nhớ lúc còn rất nhỏ, cô bốn tuổi, anh Trạch Vũ tám tuổi, bọn họ chơi trò đám cưới, hẳn là chú rể, cô là cô dâu.....

Anh Trạch Vũ nói lớn lên sẽ lấy cô, cô nói sẽ gả cho anh.....

Vậy mà hôm nay, cô là cô dâu, anh Trạch Vũ lại bị chú rể khi dễ. Tại sao lại như vậy, tại sao cô và anh không được bên cạnh nhau?

“Lúc này đừng nói những lời như vậy Duy Y! Đi thôi, tất cả mọi người đang nhìn.”

79. Chương 79: Du Lịch (1)

Duy Y nhìn những ánh mắt kỳ quái vừa nhìn về phía Kiều Ngự Diễm, bởi vì trong mắt đều làn nước mắt, cô không nhìn rõ về mặt của hắn, không cảm thấy tâm tình hắn thế nào.

Nhưng thật sự cô không muốn gả, thật không muốn.....

“Y Y nghe lời, nếu con cứ như vậy chạy, tổng giám đốc Kiều đang đứng trước nhiều người như vậy, còn có nhiều nhà báo như vậy, đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, không ai biết được.” Duy Kiến Quốc lo lắng nhìn con gái, lại nhìn về phía Kiều Ngự Diễm, trong lòng càng thêm lo lắng.

Nếu như đổi ý trước hai ngày còn có thể giải quyết, nhưng hôm nay có nhiều khách mời như vậy, nhiều nhà báo như vậy, hôn lễ ngày hôm nay ngày mai sẽ được lên trang nhất của các tờ báo. Ông quá hiểu Kiều Ngự Diễm là dạng người gì, vui hay buồn đều dựa vào con gái.....

“Đi thôi!” Thấy con gái cúi đầu khóc, trước mặt mọi người ông lấy tay lau nước mắt cho con gái, lần nữa dắt tay con gái từ từ đi về phía Kiều Ngự Diễm.

Mà bởi vì hai người dừng lại không ít nhà báo đã nắm bắt cơ hội chạy lên trước chụp hình. Càng thêm có nhiều hình ảnh cô dâu rơi nước mắt lọt vào ống kính. Nhưng cứ xem như bọn họ chụp được hình thì sao, bởi vì lấy thể lực của Kiều Ngự Diễm nhất định bọn họ không thể đưa hình ảnh ra ngoài.

Bởi vì cô dâu đã trở lại bình thường, mọi người cũng rời rít ngời về vị trí của mình, ba mẹ Kiều cũng đỡ thấy thấp thỏm trong lòng.

“Duy Y có chuyện gì vậy, tại sao lại khóc?” Mẹ Kiều nhẹ giọng hỏi Kiều Y, mặc dù Kiều Y là phù dâu nhưng người đưa cô dâu bước trên thảm đỏ là ba cô, cho nên hắn chỉ cần đứng ở vị trí chú rể chờ cô dâu đến là được.

Kiều Y thấy mẹ nghi ngờ, trên mặt hiện lên lo lắng, liền vỗ vai mẹ “Mẹ yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.”

“Không có chuyện gì là tốt.....đợi ba mươi mấy năm, rốt cuộc có thể chờ đến ngày hôm nay, không nên xảy ra chuyện gì!”

Trong lúc nói chuyện Duy Y đã đi tới bên cạnh Kiều Ngự Diễm.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ Duy Kiến Quốc quay về vị trí của mình.

“Y Y, em thật đẹp!” Kiều Ngự Diễm nhìn Duy Y, cô đứng đến đầu vai hắn, toàn thân mặc áo cưới trắng toát, hở vai, trên đầu không có nhiều trang sức, càng làm tôn thêm vẻ đẹp của cô. Những thứ kia chỉ là vật trang trí bên ngoài, vợ hắn vẫn là đẹp nhất, xem như không thứ những thứ trang sức này, cô vẫn quyến rũ.

Hắn cố ý không chú ý đến nước mắt cô, khoác tay cô vào cánh tay mình.

“Em.....” Duy Y muốn nói gì nhưng lại bị hắn cắt đứt.

“Đừng nói chuyện nữa, chúng ta bắt đầu đi!”

“Nhưng em.....”

“Không có nhưng gì hết, nếu như em nghĩ muốn nhìn Bạch Trạch Vũ, xong mọi nghi thức anh sẽ cho em gặp hắn nhưng không phải bây giờ.”

Sau khi xong mọi nghi thức, không phải lúc đó cô chính thức trở thành vợ hắn rồi sao?

“.....Anh có thể đừng làm anh ấy bị thương được không?”

“Vậy phải xem biểu hiện của hắn, nếu như hắn muốn làm anh bị thương, vậy anh sẽ không bỏ qua cho hắn.”

“Anh phải giữ lời, xong mọi nghi thức phải dẫn em đi gặp anh Trạch Vũ!”

“Nếu như em có biểu hiện tốt, anh có thể suy nghĩ!” Kiều Ngự Diễm đột nhiên cảm thấy buồn, phải nhờ thủ đoạn này hắn mới có thể có cô bên cạnh. Tất cả đều bởi vì Bạch Trạch Vũ, nếu như không có hắn, trong lòng Y Y sẽ không nhớ thương như vậy.....

Đôi mắt hắn chợt lạnh lùng đầy sát khí, Duy Y cúi đầu nên không nhìn thấy nhưng người điều khiển chương trình cùng mục sư đứng trên đài lại bị hù sợ.

“Sau đây.....Kế tiếp.....Kế tiếp, mời mọi người chứng kiến thời khắc quan trọng nhất.....” Mục sư bị dọa đến nổi cà lăm, nhưng vẫn nhắm mắt nói xong một chuỗi câu khẩn.

Duy Y không chú ý mục sư nói những gì, cuối cùng Kiều Ngự Diễm nắm bàn tay nhỏ bé của cô thì cô mới thức tỉnh.

“Nói em nguyện ý!” Kiều Ngự Diễm cúi đầu gần bên tai cô nói. Duy y ngoan ngoãn làm theo.

Sau đó hai người trao đổi nhẫn, chú rể hôn cô dâu, Kiều Ngự Diễm làm mọi thứ rất tự nhiên, giống như hắn ở nhà luyện tập rất nhiều lần.

Rất nhanh nghi thức liền kết thúc, bình thường sau khi mục sư tuyên bố sẽ có ném hoa, chụp hình hoặc chỉnh người mới.....nhưng bởi vì chú rể là Kiều Ngự Diễm, nào có ai dám trêu đùa hắn?

Cùng Kiều Ngự Diễm mở nắp sâm banh, dưới sự hướng dẫn của Kiều Ngự Diễm cô mời khách mời một ly, sau đó mới cùng Kiều Y về phòng nghỉ ngơi.

Mấy người phụ trách trang điểm cũng quay trở lại, giúp cô thay một bộ áo cưới khác, rồi thay cách trang điểm.

Duy Y chờ Kiều Ngự Diễm đi vào phòng nghỉ ngơi. Bởi vì hắn đồng ý cho cô thấy Bạch Trạch Vũ.

Cô biết nếu Kiều Ngự Diễm bắt được anh Trạch Vũ, cứ xem như cô đi ra ngoài tìm cũng sẽ không tìm được, cho nên cô chỉ có thể đợi hắn.

Đã qua hai giờ, Kiều Ngự Diễm vẫn chưa vào phòng nghỉ, cho đến khi bắt đầu buổi tiệc tối, Kiều Ngự Diễm mới xuất hiện trước mặt cô. Mà lúc đó Duy Y đã đợi hắn năm giờ.

Trong phòng nghỉ chỉ có Duy Y cùng Kiều Y, những người khác ra ngoài ăn tiệc.

Kiều Ngự Diễm cho Kiều Y đi ăn, sau đó hắn ngồi bên cạnh cô.

“Anh đã nói sau khi kết thúc nghi lễ sẽ dẫn em đi gặp anh Trạch Vũ.”

“Anh sẽ cho em gặp Bạch Trạch Vũ.” Kiều Ngự Diễm bắt đầu dĩ nhiên, tại sao cô đã là vợ của hắn rồi nhưng hắn vẫn lực bất tòng tâm? Tại sao bọn họ đã là vợ chồng cô vẫn còn nghĩ tới Bạch Trạch Vũ? Tại sao đã nhiều năm như vậy hắn vẫn như cũ không thể đi vào lòng cô?

“Y Y chúng ta trao đổi điều kiện đi!” Đối với Duy Y, hắn đã hết cách, chỉ có thể ra điều kiện.

“Trao đổi điều kiện?”

“Em cũng biết năng lực của anh ở thành phố G, thậm chí là Trung Quốc và thế giới, Kiều Ngự Diễm anh nói một tuyệt không có người dám nói hai. Anh có thể khiến Bạch Trạch Vũ chết, cũng có thể làm cho hắn sống không bằng chết.”

“Không, không cần, cầu xin anh đừng làm tổn thương anh Trạch Vũ!” Duy Y biết thủ đoạn của Kiều Ngự Diễm, hơn ba năm, không có lúc nào là tinh thần của cô không bị hắn hành hạ.

Nhìn Duy Y vì Bạch Trạch Vũ mà khản trương, tim Kiều Ngự Diễm càng đau hơn giống như bị dao đâm “Nhưng mà hôm nay anh có thể giao quyền sinh sát hần cho em, chỉ cần em đồng ý với điều kiện của anh, anh có thể lập tức thả hần.”

“Điều kiện gì anh nói đi, em đều làm theo.”

Lòng Kiều Ngự Diễm đau không dứt, nhẹ nhàng áp vào đôi môi cô, bắt đầu ép cô, nếu như có thể làm lại từ đầu, hần tuyệt đối không dùng cách thức mạnh mẽ như thế để giữ cô, nhưng mà hần đã đi tới bước này, hần đã không còn đường lui.

“Y Y, chúng ta đã kết hôn, anh hy vọng về sau chúng ta có thể ân ái như một đôi vợ chồng, mặc dù em không yêu anh, nhưng anh hy vọng em có thể từ từ yêu anh, nếu như có thể, bỏ Bạch Trạch Vũ trong lòng em ra.” Yêu cầu của hần không có gì quá, giống như một kẻ ăn xin hèn mọn, ăn xin một tình yêu vốn không thuộc về mình.

Dùng tình yêu để đổi lấy tính mạng của Bạch Trạch Vũ, đối với em mà nói không khó chứ? Dù sao em cũng quan tâm hần như vậy.

Duy Y có chút không hiểu Kiều Ngự Diễm, tại sao người đàn ông này lại có thể vừa cường thế vừa hèn mọn như vậy? Rõ ràng hần nắm trong tay tất cả, nhưng cô lại cảm thấy hần không có gì cả, giống như một cậu học trò nghèo với hai bàn tay trắng. Làm cô không khỏi có cảm giác khác.....

Chẳng lẽ cô nhìn nhầm hần sao? Nhưng mà.....Cô đã thích anh Trạch Vũ rồi, làm sao đây, nước đã tát ra ngoài rồi không thể thu trở lại được, huống chi là trái tim cô? Muốn quên anh Trạch Vũ dễ như vậy sao? Bọn họ là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau từ nhỏ. Tuổi thơ của bọn họ đều là những ký ức đẹp.....

“Anh nói là muốn em yêu anh?”

“Không làm được sao?”

“Không, không, em sẽ cố gắng, xin anh hãy tin em!” Ký ức ở chung với Kiều Ngự Diễm đều là uất ức. Cô cũng từng có hai năm hòa bình với Kiều Ngự Diễm, mặc dù lúc mới đầu rất ghét hần, nhưng càng về sau, cô phát hiện ra hần rất cưng chiều cô, cho nên liền không chút kiêng kỵ phản bác lại hần. Trong mấy ngày kia, không thể nói là vui nhất nhưng ít ra cũng không ghét.

“Vậy em đồng ý với điều kiện của anh!”

“Ừ, em đồng ý!” Chỉ cần yêu hần là được, chỉ cần quên anh Trạch Vũ là được. Như vậy anh Trạch Vũ sẽ không có chuyện gì.....

“Đã như vậy chúng ta đi ăn trước đi!”

“Không phải đi gặp anh Trạch Vũ trước sao?”

“Em nói gì?”

“Đi ăn trước!”

Kiều Ngự Diễm nhìn Duy Y đi ra trước, trong lòng rất vui, mặc dù cơ hội thắng lần này không nhiều lắm, nhưng ít nhất cô đồng ý tiếp nhận hần, đây là chuyện tốt. Mới vừa thấy cô khóc lúc cử hành các nghi thức, hần thiếu chút nữa muốn dừng hôn lễ lại.

Nhưng hần nghĩ hần hao tổn bao nhiêu tâm trí mới có được cơ hội này, tại sao có thể buông tay như vậy? Có lẽ đối với Duy Y mà nói quên Bạch Trạch Vũ là một việc rất khó, nhưng ít nhất cô cũng đồng ý với hần như vậy, đó chính là một bắt đầu tốt.

Sau khi ăn cùng Duy Y, còn một ít thời gian nữa buổi tiệc mới bắt đầu, hần liền dẫn cô đi dạo trong khách sạn, đi thẳng lên tầng trên cùng.

“Anh Trạch Vũ ở bên trong?” Duy Y không xác định nhìn cánh cửa đang đóng chặt hỏi Kiều Ngự Diễm. Nhận được cái gật đầu của hần.

Cô đột nhiên có chút sợ hãi, để tay trên nắm tay cầm, không còn sức mở cửa.

“Em không thể gặp anh ấy một mình”

“Không thể!” Lúc này Kiều Ngự Diễm lắc đầu, hần không ngu xuẩn đến mức để bọn họ gặp nhau riêng. Mặc dù bây giờ Bạch Trạch Vũ chịu sự khống chế của hần, nhưng ai có thể đảm bảo khuôn mặt cùng cái miệng kia có thể thuyết phục được Duy Y không chứ? Cho nên bất luận như thế nào, hần đều muốn ở chung với cô.

“Em nói đùa mà thôi!” Thật ra thì cô cũng không hy vọng xa vời rằng hần sẽ đồng ý. Cặp mắt vô tội nhìn Kiều Ngự Diễm sau đó lại cúi đầu.

“Vào thôi!” Kiều Ngự Diễm mở cửa giúp cô, hần đi vào trước.

“Ngài Kiều!” Trừ Bạch Trạch Vũ trong phòng đồng thời còn có mấy người mặc tây trang màu đen, mấy người này đều đứng dậy cúi đầu chào Kiều Ngự Diễm.

Duy Y đi vào theo hần, những người đàn ông kia thấy cô liền rít kêu “Bà Kiều”

Gian phòng không lớn lắm, Duy Y liếc thấy Bạch Trạch Vũ ngồi một mình ở ghế sofa, chỉ thấy khuôn mặt anh đã bị thương sưng lên nhìn qua rất nhếch nhác.

Thấy vậy lòng Duy Y khê đau, đang muốn chạy lên phía trước nhìn, lại bị Kiều Ngự Diễm kéo trở lại ôm vào trong ngực. Cô không ngừng giẫy giụa, nhưng trong mắt Kiều Ngự Diễm chỉ là một đứa trẻ đang đùa giỡn.

“Cái người bại hoại này, tại sao có thể làm anh Trạch Vũ bị thương, tại sao có thể ra tay nặng như vậy.....”

“Đây là tự hần chuốc lấy, em quên mình đã hứa gì với anh rồi sao?”

“Họ Kiều kia, buông cô ấy ra, có giỏi thì chúng ta đấu tay đôi.....” Bạch Trạch Vũ vừa nhìn thấy Duy Y, muốn đứng lên lại bị hai người đàn ông đè trở lại ghế sofa.

“Anh Trạch Vũ.....Các người đừng đánh anh Trạch Vũ, em sẽ nghe theo anh, cầu xin anh thả anh ấy.....” Vừa nhìn thấy hai người đàn ông sẽ đánh anh Trạch Vũ, Duy Y gấp gấp khóc.....Bắt đầu cầu xin Kiều Ngự Diễm.

“Người em đã gặp được, chúng ta quay về thôi!” Đưa cô tới gặp Bạch Trạch Vũ đã là cực hạn của hần.

“Cho em nói với anh ấy mấy câu được không?” Giọng Duy Y gần như là cầu xin.

“Kiều Ngự Diễm, đây chính là đạo đãi khách sao? Nếu mời tôi, tại sao lại để cho người ta đối với khách của mình như vậy?” Đúng vậy, Bạch Trạch Vũ có nhận được thiệp mời.

“Là tôi mời cậu, nhưng tôi không cho phép cậu dụ dỗ vợ tôi đào hôn.” Giọng của Kiều Ngự Diễm lạnh lùng.

Lần này Bạch Trạch Vũ không nói gì, đúng là hần muốn đưa Duy Y đi.

“Anh Trạch Vũ.....Em đã kết hôn, cho nên.....Cho nên, anh đi đi!” Duy Y bắt đầu đi Duy Y nhìn Bạch Trạch Vũ khó khăn nói.

“Đây là câu trả lời của em dành cho anh?”

“Ừ!”

“Người trong lòng em không phải là anh sao?”

“Cô ấy đã gả cho tôi!” Kiều Ngự Diễm đứng một bên xen vào nói, cố ý đưa tay khoác lên vai Duy Y.

“Duy Y, anh chỉ muốn nghe em nói, em thích anh ta sao?” Bạch Trạch Vũ không để ý khí thế của Kiều Ngự Diễm, nhìn thẳng Duy Y hỏi.

“Anh Trạch Vũ.....Em.....Em đã gả cho anh ấy, cho nên anh hãy chúc phúc cho em đi.” Cô không nói thích hay ghét, nhưng chuyện đã như vậy, vì sự an toàn của anh Trạch Vũ, cô không thể không quay đầu lại.

“Chúc phúc?Ha.....” Bạch Trạch Vũ nở nụ cười châm chọc, từ từ chống cơ thể đau đớn dậy, lần này hai người đàn ông không ngăn động tác của hần lại.

“Muốn tôi chúc phúc cho các người, không đời nào, Kiều Ngự Diễm, xem như anh có được Duy Y, nhưng trong lòng của cô ấy mãi mãi vẫn là tôi. Chờ xem đi, một ngày nào đó tôi sẽ quay về lại tất cả những thứ thuộc về tôi bao gồm cả Duy Y!”

Trong thời gian Bạch Trạch Vũ quay về thị trường Trugn Quốc vẫn bị Kiều Ngự Diễm chèn ép mọi mặt, đây cũng là nguyên nhân ngài Terry muốn hấn quay về bên kia. Còn Duy Y là thanh mai trúc mã, vốn dĩ là cô gái sẽ gả cho hấn, tất cả mọi thứ đều thuộc về hấn, nhưng Kiều Ngự Diễm đã đoạt đi tất cả.....

Mỗi một bước đi của Bạch Trạch Vũ lòng của Duy Y càng nhói đau, nghĩ muốn đi lên đỡ lấy anh nhưng không dám cử động bởi vì Kiều Ngự Diễm khống chế hành động của cô.

Cô cứ như vậy nhìn anh rời khỏi phòng, rời khỏi tầm mắt cô.....Người anh lớn lên cùng cô, có lẽ bọn họ không còn cơ hội gặp nhau nữa.....

Kiều Ngự Diễm vẫn nhìn biểu hiện của Duy Y, nhìn cô bị thương, trong lòng càng thêm đau. Vì vậy hấn đột nhiên vươn tay ôm chặt cô, để cô chui vào trong lòng hấn.

“Em đã nói nếu như hấn đi em sẽ yêu anh!” Đây là lấy sinh mạng Bạch Trạch Vũ đổi lấy cơ hội của hấn, thật là buồn cười. Nhưng hấn không muốn buông tay, dù như Bạch Trạch Vũ nói, người cô yêu không phải là cô, lấy được người cô nhưng không lấy được lòng cô.

“.....” Tiếng nức nở trong lòng truyền đến, hấn biết cảm giác của cô, nhưng hấn không muốn buông tay.

Hơn nữa hấn cũng chỉ cho phép cô vì người đàn ông khác khóc thút thít trước mặt hấn lần này.

Kết thúc hôn lễ, bọn họ không tham gia buổi tiệc liên bay đi Nhật Bản.

Kiều Ngự Diễm biết, cảm xúc của hai người không thích hợp tham gia bất kỳ hoạt động nào. Cho nên sau khi ra khỏi phòng, hấn liền dùng máy bay tư nhân bay đi Nhật Bản hưởng tuần trăng mật.

Duy Y ít nói hơn, cơ hồ không để ý tới hấn.

Hơn hai tiếng sau, máy bay hạ cánh ở sân bay Tokyo, lúc này đã là đêm khuya, Kiều Ngự Diễm đã gọi điện sắp xếp xong mọi thứ.

Khách sạn bọn họ ở là một khách sạn năm sao. Tính ra thì hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ.

Duy Y đến một nơi xa lạ không tránh khỏi hồi hộp. Cô nhận thấy Kiều Ngự Diễm đặc biệt giỏi, trên đường đi hấn đều dùng tiếng nhật nói chuyện điện thoại.

Mà hai người đi cùng càng thêm kính trọng hấn.

Lúc giới thiệu hai người gọi cô là “bà Kiều”, đối với cách gọi này cô không quen cũng có chút không thích. Nhưng đến nơi xa lạ này Duy Y chỉ có thể đi bên cạnh Kiều Ngự Diễm để mặc cho hấn sắp xếp.

Sau khi đưa bọn họ đến khách sạn hai người Nhật Bản liền rời đi, nói là ngày mai sẽ có hướng dẫn viên du lịch đến đưa bọn họ đi tham quan. Bởi vì là du lịch tuần trăng mật cho nên mặc dù Kiều Ngự Diễm rất quen thuộc với Nhật Bản nhưng chỉ trong khu vực thành phố mà thôi. Mỗi lần đến Nhật đều là vì công việc, làm xong việc hấn lại tới chỗ khác, cho nên hấn chính là siêu nhân.

“Y Y em đi tắm nước nóng trước đi, Nhật Bản không thể so với trong nước, tương đối lạnh, anh giúp em chuẩn bị nước nóng rồi.” Kiều Ngự Diễm đi ra từ nhà vệ sinh, hấn đã chuẩn bị xong tất cả, giống như đã thành thói quen, cái gì cũng phải làm chu đáo.

Thấy Duy Y ngồi trên giường lo lắng không khỏi buồn cười.

Cô vợ bé nhỏ của hấn cũng không ngờ, biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng khi nhìn bộ mặt khẩn trương của cô Kiều Ngự Diễm có chút không đành lòng.

Vừa nhìn thấy Kiều Ngự Diễm đi ra từ nhà vệ sinh, Duy Y càng khẩn trương, giả bộ đứng dậy lục lọi túi xách.

Kiều Ngự Diễm rón rén đi tới phía sau ôm lấy cô vợ bé nhỏ của hần, tà ác ma sát phía sau cô hai cái “Em yêu, em đang tìm gì vậy?”

“Tìm, tìm quần áo đi tắm!”

Cảm thấy cơ thể Duy Y căng thẳng, Kiều Ngự Diễm khom lưng bế cả người cô lên, đi về phía phòng nhà tắm “Không cần tìm, dù sao cũng phải cởi.”

“Cái gì? Sao anh có thể.....” Duy Y đã sớm đỏ mặt nghĩ muốn tìm một chỗ để chui vào.

“Cơ thể em có chỗ nào anh chưa nhìn thấy, chưa hôn chứ?”

“Anh.....” Âm thanh rên rỉ phản kháng của Duy Y truyền tới, cô xấu hổ đến mức không dám nhìn hần.

“Anh đùa đấy.....anh đã giúp em để sẵn quần áo bên trong rồi.” Kiều Ngự Diễm đặt cô xuống nhưng không có ý muốn đi ra ngoài. Ánh mắt Duy Y muốn nói hần nên đi ra thể nhưng hần lại giả bộ như không hiểu.

“Y Y mắt em bị làm sao vậy?” Lời này vừa nói ra Duy Y thiếu chút nữa té xuống, Kiều Ngự Diễm nhiều năm lăn lộn trên thương trường Duy Y không tin hần không hiểu ý cô.

Rõ ràng ban ngày họ còn không hòa hợp nhưng sao Kiều Ngự Diễm lại có thể biến không khí khó chịu trở nên hòa hợp.

“Anh đi ra ngoài đi.....”

“Anh cũng chưa tắm, hay là chúng ta cùng tắm đi?” Hần đã sớm muốn tắm uyên ương nhưng vẫn chưa có cơ hội, bởi vì cơ thể Duy Y quá yếu, bình thường không chống nổi hành hạ của hần đã bất tỉnh, hần nghĩ muốn tắm cùng cũng không được.

Hôm nay không như vậy, hôm nay là đêm tân hôn của bọn họ, hần muốn làm.

Nghĩ tới đây, Kiều Ngự Diễm tà ác sờ mặt gần mặt vợ hần, vây cô giữa cánh tay hần và bồn rửa mặt.

“Em yêu, em giúp anh tắm đi!” Hần mong chờ cảm giác bàn tay nhỏ bé của cô phủ lên người hần. Hơn nữa mong đợi cô nắm giữ chỗ kín của hần trong nháy mắt.....

“Anh đừng như vậy.....” Duy Y xoay mặt, không dám nhìn hần lại bị hần ôm sau đó đặt cô ngồi trên bồn rửa mặt, hần cường thế tiến vào giữa hai chân cô, để cô kẹp chặt hông hần.

“Bằng không anh giúp em tắm nhé?” Hần từ từ hôn đôi môi cô, bàn tay hần cũng không rảnh, từng cái từng cái cởi quần áo cô. Cởi đến khi chỉ còn quần áo lót, Kiều Ngự Diễm cũng mất khống chế, sợ rằng không kịp tắm uyên ương.

Nghĩ tới đây hần dừng lại lo lắng, đúng lúc này, đột nhiên Duy Y nhảy từ bồn rửa mặt xuống, thoát khỏi ngực hần, vội vàng mở nắp bồn cầu nôn khô một hồi.

“Sao vậy? Sao lại ói như vậy?” Thấy vậy Kiều Ngự Diễm vội vàng đi tới bên cạnh cô, khe vuốt tấm lưng trần của cô.

Nhưng Duy Y vẫn còn ói, một lúc sau mới thoải mái một chút.

“Không có việc gì, có thể là dị ứng với hoàn cảnh, đột nhiên cảm thấy ói.”

“Không thể được, phải gọi bác sĩ đến khám.”

“Không cần, bây giờ không sao rồi.” Nửa đêm đi đâu tìm bệnh viện? Hơn nữa bên ngoài lạnh như thế, có bác sĩ nào chịu tới khám chứ?

“Không thoải mái ở đâu phải lập tức nói cho anh biết, biết không?” Ánh mắt Kiều Ngự Diễm đột nhiên sáng lên.

Thời gian trước vì muốn cho Duy Y mang thai, hần xem không ít sách, mấy ngày nay hần lại quan tâm tới phản ứng của cô, nếu như hần đoán không sai thì Y Y đang mang thai con hần.

“Ừ, em biết rồi!”

“Em tắm đi, đừng để cơ thể bị lạnh.” Nói xong Kiều Ngự Diễm bế cô vào hồ tắm. Đúng là hồ tắm chứ không phải hồ tắm, đây là phòng cho tổng thống, được chuẩn bị đặc biệt cho đêm tân hôn.

Không phải người bình thường nào cũng có thể ở

“Tự em tắm là được rồi!”

“Vậy thì tốt, anh đặt quần áo ở đây, em tắm đi! Anh đi ra ngoài trước.” Kiều Ngự Diễm không giằng co nữa, bởi vì cảm giác nhìn thấy cơ thể cô nhưng không thể ăn được cực kỳ khó chịu, dục vọng của hắn đã tràn đầy, nếu như tiếp tục ở đây, chỉ sợ sẽ không quản được lý trí của mình.

Duy Y nhìn Kiều Ngự Diễm có chút kỳ quái đi ra ngoài, trong lòng không giải thích được, nhưng mà hắn đi cô mới thoải mái một chút.

Từ nhỏ đến lớn, trừ mẹ tắm cho cô lúc năm tuổi, cô chưa từng được XX. Huống chi ở trước mặt một người đàn ông. Mặc dù người đàn ông này là chồng cô, hơn nữa hai người cũng đã có quan hệ thân mật, nhưng cô không có cách nào tiếp nhận sự trao đổi giữa vợ chồng như vậy.

Ngày hôm sau người hướng dẫn du lịch chờ bọn họ từ sớm ở khách sạn, hai người vừa ra liền đi núi Phú Sĩ.

Núi Phú Sĩ được người Nhật Bản tôn vinh là “Thánh Nhạc”, là tượng trưng của người dân Nhật Bản. Núi Phú Sĩ cách Tokyo tám mươi cây số, qua hai huyện Sơn Lê và Tĩnh Cương.

Ngày thứ ba bọn họ đi Disneyland Tokyo, bởi vì chơi quá mệt, buổi tối lại đến một nhà khách nổi tiếng, ở đó có một suối nước nóng rất tốt. Sau đó Duy Y nói nghe nói bên cạnh có một khu trượt tuyết mới mở, không ít người trẻ tuổi thích đến nơi đó thử cảm giác trượt tuyết. Vì vậy đòi Kiều Ngự Diễm đưa đi trượt tuyết.

Duy Y không biết cơ thể mình có thay đổi nhưng Kiều Ngự Diễm biết, mỗi sáng sau khi rời khỏi giường sẽ bị nôn, bắt đầu kiêng ăn, đặc biệt thích ăn đồ chua.

Trượt tuyết đối với cô mà nói quá nguy hiểm. Vì đứa bé này, buổi tối hắn cố nhịn ân ái với cô, chính là sợ đụng tới bảo bối. Ít nhất trước khi bảo bối ổn định hắn không dám đụng tới cô.

Trượt tuyết so với ân ái còn nguy hiểm hơn nhiều.

Kết quả cô vợ bé nhỏ của hắn tức giận, nhốt hắn ở ngoài cửa phòng không cho vào.

“Y Y nghe lời, mở cửa cho anh được không? Chúng ta nói chuyện được không?” Kiều Ngự Diễm ôn tồn đứng ngoài dụ dỗ nhưng cô không mở cửa. Khách phòng bên tò mò mở cửa cười nhìn trộm xem ai là người xu xẻo chọc giận người yêu bị nhốt ngoài cửa.

“Em muốn đi trượt tuyết!” Trong cửa truyền đến âm thanh của Duy Y. Bình thường cô không thể này, càng không to tiếng với Kiều Ngự Diễm. Chỉ vì hôm nay nhận được điện thoại của ba mẹ nói là anh Trạch Vũ nhập viện rồi, nghe nói trên người có nhiều chỗ gãy xương, là bị đánh, tâm tình không tốt.

Nghe như vậy Duy Y cũng biết có chuyện gì xảy ra, tức thời liền to tiếng yêu cầu, thật ra thì trượt tuyết cũng không phải yêu cầu gì lớn. Nhưng Kiều Ngự Diễm không cho cô đi, cho nên cố gắng phản bác lại hắn, từ chiều đến giờ vẫn như vậy.

Cô cũng không phải là không thể không đi, chính là nghĩ đến anh Trạch Vũ bị hắn đánh như vậy, mọi bức tức đều đổ lên nhả hắn.

“Trượt tuyết quá nguy hiểm, em muốn đi đâu anh cũng có thể đi cùng em, nhưng không thể chọn môn vận động nguy hiểm.” Không thể nghĩ cơ thể mình giống người khác được, sao có thể nghĩ được gì.

“Nguy hiểm chỗ nào, khi còn nhỏ em có trượt qua, cũng không phải là nguy hiểm, bên cạnh có người hướng dẫn, không phải anh cũng bên cạnh sao, sao có thể nguy hiểm chứ.....”

“Trước kia là trước kia, hiện tại không giống nhau, nghe lời, mở cửa!”

“Hiện tại có gì không giống? Kỳ thật kỹ thuật của em so với trước kia tốt hơn nhiều.”

“Tóm lại không được là không được!”

“Em muốn đi trượt tuyết!”

Kiều Ngự Diễm đứng là không biết Duy Y cũng có lúc quật cường như vậy, đến nỗi hẳn không có khả năng chống đỡ.

“Y Y chúng ta thương lượng đi, có thể đến khu trượt tuyết nhưng không thể trượt tuyết!”

“Như vậy có gì khác biệt đâu? Nhìn người khác trượt mà mình không thể trượt, đi cũng như không.”

“Vậy thì không trượt tuyết chứ sao.”

“Anh.....dù thế nào đi nữa em muốn trượt tuyết!”

Đang lúc hai người giằng co thì căn phòng bên cạnh mở cửa, một người đàn ông Nhật Bản nửa thân dưới quấn một cái khăn lông đi ra, nhìn Kiều Ngự Diễm cười một cái “Anh bạn trẻ, sao cậu lại phải bảo vệ như vậy? Khu trượt tuyết rất an toàn, mấy ngày nay tôi đã đi không biết bao nhiêu lần. Còn trẻ như vậy mà đã sợ, làm sao có thể vượt qua mọi khó khăn của cuộc đời!”

Thì ra người đàn ông này cũng không phải người Nhật Bản, nghe giọng nói này giống như người Đài Loan.

“Đó là việc của tôi, ông đừng quản nhiều quá.” Kiều Ngự Diễm không khuyên được Duy Y, vốn đang rất nóng, lại gặp người đàn ông quần áo không chỉnh tề đứng trước mặt mình, lộ ra một thân toàn thịt, cũng không sợ người khác khó chịu.

“Tôi là người từng trải, tốt bụng nhắc nhở người một chút!” Người đàn ông thấy giọng điệu của Kiều Ngự Diễm, tự biết là không vui, nhưng mặt mũi lại cảm thấy không nhịn được.

“Cảm ơn lòng tốt của ông, bây giờ ông có thể về!”

“Hừ, tốt bụng không được báo đáp, khó trách người yêu cậu không để ý tới cậu!” Người đàn ông bụng bự quay trở về, nhưng miệng ông vẫn bấm chọc giận Kiều Ngự Diễm.

“Ông nói gì, có gan nói lại một lần nữa xem.....” Ánh mắt Kiều Ngự Diễm lạnh lùng nhìn người đàn ông, hẳn hẳn nhanh chân chạy về phòng.

Rốt cuộc người đàn ông không thấy, nhưng Kiều Ngự Diễm bị Duy Y nhốt ngoài phòng đã hai tiếng rồi.

“Y Y.....”

“Sao?” Cô gái nhỏ ở bên trong giống như tựa sát vào cửa “Em cảm thấy người ta nói rất đúng, cái gì anh cũng quản em, làm sao có thể vượt qua mọi khó khăn của cuộc đời, nói không chừng ngày nào đó chúng ta sẽ ly hôn.”

“Em nói gì? Dám nói lại lần nữa xem.” Vừa nghe đến ly hôn, cả người Kiều Ngự Diễm lạnh băng, nhưng Duy Y núp ở sau cửa không thấy được, nhưng biết hẳn tức giận. Làm gì có vợ chồng mới kết hôn hai ngày đã đòi ly hôn?

“Vốn dĩ như vậy, nếu như cái gì anh cũng ngăn em, cái gì cũng là anh sắp xếp, vậy cuộc sống của em còn ý nghĩa gì?”

“Duy Y.....” Lần này âm thanh rất nghiêm túc.

“Trừ phi anh cho em đến chỗ trượt tuyết.”

Trầm mặc hồi lâu, Duy Y cho là Kiều Ngự Diễm bị chọc giận đến nỗi nói không nên lời, đột nhiên âm thanh trầm ổn vang lên, không tức giận như vừa rồi.

“Được rồi, chỉ lần này thôi!” Rốt cuộc hẳn vẫn đồng ý cho cô đến khu trượt tuyết. Mặc dù như vậy có chút mạo hiểm, chỉ là suy nghĩ một chút bây giờ là thời kỳ đầu mang thai của cô, chỉ cần hẳn luôn sát bên người cô, sẽ không có chuyện gì.

Nhưng nếu quản quá chặt, một ngày nào đó sẽ làm cho cô có cảm giác phiền, đừng nói để cô từ từ yêu hẳn, cho dù muốn cô bình thường với hẳn cũng khó.

“Anh nói gì?”

“Ngày mai sẽ đến khu trượt tuyết, hài lòng chưa?”

“A!”

“Mở cửa đi.”

“Có thể mở cửa nhưng anh không được mắng em, cũng không được đánh em.” Duy Y dựa vào giọng nói hòa hoãn của hấn liền được voi đòi tiên.

“Làm sao anh có thể đánh em chứ?” Hấn tình nguyện tự làm mình bị thương chứ không muốn thô bạo với cô.

“Đây là anh nói đấy nhé!” Sau đó cửa được mở ra, Duy Y thận trọng lộ ra nửa cái đầu, nhि về mặt của hấn rồi mới quyết định xem có nên mở cửa cho hấn hay không.

Mà Kiều Ngự Diễm cũng không dám đẩy cửa, sợ làm cô bị thương. Phụ nữ có thai ngã xuống là chuyện rất nghiêm trọng.

“Haiz.....Thật sự là anh không có biện pháp với em nữa!” Thấy cô mở cửa, đầu tiên là thò đầu ra ngoài nhìn, cuối cùng mới dám mở cửa cho hấn vào.

Trước kia hấn cũng từng trải qua những lúc cô dây dưa thế này, cũng may là cô dây dưa với hấn như vậy chứng tỏ cô không hận hấn. Qua hai năm, có những lúc hai người ở bên nhau hòa hợp, khi đó hấn rất cưng chiều cô, chỉ cần cô muốn hấn đều đồng ý.

Hiện tại không giống ở chỗ là cô mang thai, có rất nhiều thứ bị hạn chế.

Ngày hôm sau người hướng dẫn đưa bọn họ đến khu trượt tuyết. Cũng bởi vì Kiều Ngự Diễm nhất thời mềm lòng mà gây ra chuyện không thể bù đắp được.

Hai người lên ván trượt của mình, vừa mới bắt đầu chơi rất suôn sẻ, Kiều Ngự Diễm luôn vòng tới vòng lui sau cô. Chỉ sợ cô sẽ xảy ra chuyện gì, trong khu trượt tuyết phần lớn là các nhóm trẻ tuổi, cũng có một số đôi tình nhân.

Kiều Ngự Diễm nói cô ngồi ngắm cảnh là được làm sao chứ, đùa sao chứ, tới đây không chơi trượt tuyết chỉ ngồi nhìn thật nhàm chán.

Kiều Ngự Diễm không để cô chạy đến nơi nguy hiểm, chỉ trượt ở khu đất bằng, Duy Y nghe hấn, trượt trong vùng đất bằng phẳng hơn nữa còn lượn quanh hấn.

“Thích không?” Kiều Ngự Diễm nhìn bóng dáng công kênh của cô lượn quanh, trong lòng không vui lắm.

“Ừ, rất thích!”

Nhưng không được chơi nhiều, Duy Y cũng có chút ngán, cô cũng không phải là người mới học trượt tuyết, mặc dù kỹ thuật của cô không được cho là tuyệt nhất nhưng trượt ở khu bằng phẳng không hay, cô muốn trượt ở sườn dốc.

Nhưng nhìn thái độ Kiều Ngự Diễm, hấn nhất định sẽ không đồng ý. Vì vậy cô liền giả bộ khát nước, để hấn đi mua đồ uống.

“Em không được đi xa. Chỉ có thể chơi ở đây, không được chạy loạn, biết không?” Trước khi đi Kiều Ngự Diễm ngàn lần căn dặn.

“Biết rồi, anh mau đi đi, em khát quá!”

Nhưng không bao lâu, khi Kiều Ngự Diễm đi được hai trăm mét, Duy Y liền như một làn khói lao xuống sườn dốc.

Ở đây Duy Y trượt đến đáy dốc, sau đó cùng đám người trượt về đỉnh dốc.. Thật ra thì lúc xuống lần nữa còn một người nữa, chỉ có lúc xoay người, Duy Y tự tin vào kỹ xảo của mình nhưng cũng không dám khiêu chiến nhiều.

Đi không bao lâu, đột nhiên đỉnh dốc truyền đến tiếng kêu sợ hãi, chỉ thấy một cô gái Nhật Bản hét lên chạy về phía này, bởi vì Duy Y nghe không hiểu, cho nên phản ứng không nhanh bằng những người kia, cô gái Nhật đó liền tông vào người cô.

Chưa kịp hiểu chuyện gì thì cô đã bị cô gái kai tông ngã, Duy Y theo một đường tuột xuống, Duy Y bị kinh sợ ôm thật chặt cô gái kia, hai cô gái cứ tuột xuống một đường như vậy, dừng lại không được.

Duy Y bị dọa sợ, cô gái kia cũng sợ hãi, đến cuối sườn dốc vẫn không thể nào dừng lại, một đường trượt đến khu vực nguy hiểm.

Nhân viên không ngừng hét lên với các cô, nhưng cô nghe không hiểu bọn họ nói gì, hơn nữa tiếng hét của hai cô gái đã sớm lấn át âm thanh của bọn họ.

“Kiều Ngự Diễm, cứu mạng.....” Duy Y lớn tiếng kêu, nhưng làm sao còn bóng dáng của Kiều Ngự Diễm?

Rất cuộc bay thật nhanh, cô thoát khỏi cô gái kia, bật lên cao sau đó rớt xuống, còn chưa kịp biết rơi xuống sườn núi có chết hay không, Duy Y lập tức bối rối, cô thể theo một đường lăn xuống. Cô nghĩ lần này cô chết chắc.

Tại sao cô không nghe lời Kiều Ngự Diễm? Tại sao lại tùy hứng như vậy?

Cuối cùng dừng lại tại một phiến đá khổng lồ, nhưng Duy Y không có tri giác, cái ót nặng nề đập vào phiến đá không có bất kỳ động tác gì.

Kiều Ngự Diễm mau thức uống quay trở lại, phát hiện chỗ đó không còn bóng dáng Duy Y, sau đó kinh hoảng nhìn thấy đội cấp cứu, nghe nói hai cô gái trượt đến khu nguy hiểm.

Lập tức tìm hẩn thấp thỏm, sau đó không để ý tới trong tay đang cầm gì chạy về khu nguy hiểm.

80. Chương 80: Bước Ngặt

Trực giác nói cho hẩn biết người gặp chuyện là Duy Y.

Nhưng khi hẩn trượt thẳng một đường đến sườn dốc phía dưới chỉ thấy mấy nhân viên đang cấp cứu ột cô gái. Kiều Ngự Diễm vội vàng xông tới đẩy mấy người đàn ông kia ra, đáng tiếc cô gái kia không phải Duy Y.

Y Y của hẩn đâu rồi, cô vợ bé nhỏ của hẩn đâu rồi? Tại sao hẩn không tìm được cô?

Kinh hoàng, đôi tay Kiều Ngự Diễm không ngừng run rẩy.

Lúc này dưới chân núi có một nhân viên cứu hộ hướng về hẩn quát to :“Còn một cô gái không tìm thấy, nhanh phái thêm người xuống đây.”

“Cái gì? Còn một cô gái dưới đó?” Kiều Ngự Diễm kích động nín lấy một người trong đội cứu hộ, người nhân viên này không cao, bị hẩn nín lấy. Thấy vậy, những người Nhật Bản vội vàng chạy tới khuyên, những này cũng là những người có kinh nghiệm, biết lúc này trong lòng Kiều Ngự Diễm hỗn loạn, lại cũng chỉ có thể không ngừng khuyên.

Kiều Ngự Diễm vô lực đứng một bên, hiện tại hẩn cũng chỉ có thể cầu xin trời cao, hy vọng cô gái dưới kai không phải là Duy Y của hẩn.....

“thưa ngài, xin hỏi ngài là người Trugn Quốc sao?” Một người trong đội cứu viện nghe điện thoại xong đi tới bên cạnh Kiều Ngự Diễm hỏi.

“Đúng vậy!” Ánh mắt Kiều Ngự Diễm nhìn người nhân viên cứu hộ đầy chờ mong, nói không chừng chỉ là không thấy Duy Y mà thôi, cô gái dưới chân núi kai nhất định không phải là cô. Sẽ không như vậy.

“Đồng nghiệp vừa cho tôi biết tận mắt nhìn thấy cô gái kai lăn xuống, hơn nữa trong miệng nói ngôn ngữ chúng tôi không hiểu, là một cô gái Trung Quốc. Mà tổng đài vừa xác định, hôm nay tới khu trượt tuyết chỉ có một cô gái Trung Quốc, chính là Duy Y tiểu thư.”

“Anh nói gì? Cô gái phía dưới thật sự là Duy Y?”

“Xác suất 90%.” Nói xong người nhân viên chạy về bên cạnh đội cứu hộ, tiếp tục công việc.

Sau đó từ bên kia lại truyền đến tiếng thảo luận.

“Chỗ đó thật sự rất nguy hiểm, tỷ lệ còn sống không lớn!”

“Đúng vậy, hơn nữa trời cũng sắp mưa, đội trưởng, chúng ta làm gì đây? Còn phải gọi thêm người sao?”

“Đương nhiên là phải gọi thêm người, càng kéo dài thời gian đối với người bị nạn càng bất lợi, nhanh tăng thêm người xuống.” Người đội trưởng kia nói.

Lúc này Kiều Ngự Diễm đã sớm không để ý đến khu vực nguy hiểm, liền nâng ván trượt trượt xuống. Đội cứu hộ ở trên muốn ngăn cản đã không kịp, suy nghĩ một chút người ta thân hình trắng kiện như vậy chắc sẽ không gặp chuyện gì. Hơn nữa lại đang thiếu người.

Vì vậy cũng rối rít tìm người gia tăng tìm kiếm.

Kiều Ngự Diễm một đường trượt xuống cũng không thuận lợi lắm, đây là cuối con đường, độ dốc lại cao, ở dưới bắt đầu xuất hiện nhiều tảng đá, tuyết cũng nhiều hơn trên núi. Đối với việc đi lại của hấn rất bất lợi, trượt không bao xa liền té.

Nhưng hấn không từ bỏ, một đường tìm, kêu gào, mắt đỏ vẫn không tìm thấy bóng dáng Duy Y.

Trời càng lúc càng âm u, bắt đầu mưa lớn. Đối với hành động của đội cứu hộ càng ngày càng bất lợi, những nhân viên cứu hộ khác nhận được lệnh dừng tìm kiếm, bởi vì thời tiết này ở trong khu vực nguy hiểm tìm kiếm càng nguy hiểm hơn, sợ ý một chút sẽ bị thương hoặc xảy ra án mạng, đến lúc đó không cứu được người lại hại cả nhân viên cứu hộ, điều đó không đáng.

Nhưng Kiều Ngự Diễm không chịu, lại không thể ngăn cản những người đó quay về.

Vừa rồi hấn đã gọi điện thoại kêu người tới, nhưng tại khu vực nguy hiểm như vậy tìm kiếm một cô gái cũng không phải việc đơn giản. Huống gì bọn họ đối với địa hình này cũng không quen thuộc.

Đội nhân viên cứu hộ đã quay về, chỉ còn lại Kiều Ngự Diễm cùng người của hấn. Ban đầu còn có máy bay trực thăng bay ở trên tìm kiếm, nhưng trời mưa máy bay trở thành gánh nặng nên chỉ có thể tìm kiếm trên mặt đất.

Cuối cùng Kiều Ngự Diễm tìm thấy Duy Y hôn mê bên phiến đá, mà Duy Y khi đó đã ngất xỉu không biết bao lâu, đôi môi bầm đen đến đáng sợ, khuôn mặt tái nhợt, không còn tí máu nào.

Nơi Duy Y ở đã là chỗ cuối cùng sâu nhất, cũng là nơi bí ẩn, cho nên bọn họ tìm nhiều giờ cũng không tìm thấy.

“Y Y, Y Y.....tỉnh dậy.....” Kiều Ngự Diễm bỏ tất cả mọi thứ chạy tới quỳ bên cạnh Duy Y, cũng không dám bế cô lên, chỉ sợ làm bị thương đến cô.

“Tỉnh lại nhìn anh được không Duy Y.....” Kiều Ngự Diễm gấp gáp, quên mất phải kiểm tra vết thương trên người cô, trên đất đều là máu, còn có trên người có nhiều phần gãy xương, trời tối như mực, rất nhiều thứ không thể thấy rõ, chỉ có thể mượn những tia chớp để nhìn, Duy Y lăn xuống theo chiều thuận ngửa mặt lên trời, cho nên trời mưa khuôn mặt cô bị mưa tạt vào.

Hấn luống cuống tay chân, hấn chưa bao giờ nghĩ sẽ bị lăn từ chỗ cao xuống như vậy, lại nằm ở chỗ lạnh băng như vậy, hấn chỉ biết không thể để Duy Y có chuyện gì. Việc cấp bách là tìm một chỗ tránh mưa, không thể để Duy Y bị tạt ướt, cũng may trên người cô mặc áo khoác dày không thấm nước, nhưng mặt cô và đầu cô bị mưa tạt ướt.

Kiều Ngự Diễm cởi áo khoác trùm đầu cô lại, toàn thân hần đều bị tạt ướt. Sau đó bế cô lên, núp ở dưới tảng đá lớn, bởi vì không thấy rõ, Kiều Ngự Diễm không biết khối đá vuông này có rất nhiều tuyết đọng lại, có thể bị đè rất nguy hiểm.

“Y Y, đừng sợ, đừng sợ, anh ở đây. Có anh ở đây rồi, anh sẽ không để chuyện gì không may xảy ra với em.” Kiều Ngự Diễm ôm Duy Y, ra sức hà hơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cố gắng sưởi ấm cô. Nhưng toàn thân hần cũng lạnh, làm sao có thể khiến người trong ngực ấm áp chứ?

Không biết trải qua bao lâu, mưa rồi cuộc cũng ít dần, nhưng vẫn không ngừng rơi, tiếp tục như vậy nữa. Duy Y không bị đông cứng cũng sẽ không kịp thời được cứu chữa.

Lúc này Kiều Ngự Diễm bế Duy Y vẫn còn hôn mê lên đi về phía trước. Người của hần cũng ở gần đây, chỉ là không biết ở chỗ nào, chỗ này quá nguy hiểm, đi một đoạn đường có thể sẽ thấy người.

Bởi vì đi quá nhanh, mà buổi tối căn bản không nhìn rõ đường, Kiều Ngự Diễm lảo đảo một cái, vấp ngã, cơ thể Duy Y cũng vì thế mà rơi khỏi người hần, hai người đồng thời lăn xuống. Dù sao người Kiều Ngự Diễm cũng có luyện tập qua, bản lĩnh lớn, hai ba lần đem Duy Y ôm vào ngực, tuy nhiên trong tình trạng này thân thể cùng hành động đều bị hạn chế, không thể dừng lại, không biết bị đá đập đầu tay chân cùng cơ thể, nhưng hần không lo những thứ này, chỉ là dùng cơ thể mình bảo vệ người trong ngực, không để những vật cứng phía dưới làm cô đau.

Rồi cuộc một tiếng nhỏ vang lên, lưng Kiều Ngự Diễm nặng nề đụng vào một tảng đá lớn làm hần phát ra tiếng rên nặng nề, hần cảm giác xương sườn mình đau đớn. Toàn thân bắt đầu toát mồ hôi lạnh, không thể tiếp tục nhúc nhích.

Nhưng tại thời điểm quan trọng này hần không quên Duy Y trong ngực, chỉ có thể dùng động tác kéo áo khoác trùm lên đầu cô, không để nước mưa tạt vào.

“Y Y không sao đâu, sẽ có người đến cứu chúng ta.” Cuối cùng không chịu nổi đau đớn ngất xỉu đi.

Bệnh viện Tokyo, Sultana mặc quần áo nhân nhả, đầu đội một chiếc mũ to, còn có một cái khăn che kín nửa khuôn mặt bước ra từ bệnh viện. Bên cạnh còn có người đàn ông rất quen, nhìn kỹ lại là giám đốc điều hành Rayne Jayson.

Sao hai người lại xuất hiện ở đây, thật khó giải thích.

Hai người bọn họ bắt đầu mối quan hệ từ sau buổi tiệc rượu đó.

Kể từ sau tiệc rượu lần đó, ngài Jayson đối với Sultana nhớ mãi không quên, ông có cảm tình với cô ta. Mà Sultana đối với người đàn ông có thực lực như vậy cũng sẽ có vài phần kính trọng. Chỉ là, mặc dù người đàn ông này không tệ nhưng đã hơn năm mươi tuổi, hơn nữa ngài Jayson cũng đã có gia đình, trong mắt người ngoài, hần có một người vợ hoàn mỹ cùng hai con trai.

Cho nên Sultana chưa từng nghĩ sẽ có kết quả với Jayson.

Nhưng qua hai lần gặp gỡ, dĩ nhiên không thể thiếu những đụng chạm mập mờ của nam nữ, đối với đàn ông phương tây mà nói, tình dục đối với họ đơn giản giống như ăn cơm, chỉ là thỉnh thoảng đổi món ăn mà thôi.

Đối với Sultana mà nói, Jayson là người có thể đưa cô ta lên vị trí cao, trước kia cô ta có thể lợi dụng cấp trên để thăng chức. Thế nhưng những người đàn ông đó không thể so sánh với Kiều Ngự Diễm, mặc dù Kiều Ngự Diễm cự tuyệt cô ta, nhưng có nhiều cô gái vẫn khao khát có được hần, xem như hần kết hôn, cũng có thể ly hôn, có người đàn ông nào chung tình chứ, cô ta không tin Kiều Ngự Diễm sẽ mãi yêu Duy Y. Cho nên, mục tiêu cuối cùng của cô ta vẫn là Kiều Ngự Diễm, cô ta muốn làm phu nhân tổng giám đốc.

Ở lần hẹn thứ ba, cô ta và Jayson liền xảy ra quan hệ thân thiết, không thể không phủ nhận, năng lực của người đàn ông phương tây mạnh hơn đàn ông Trung Quốc nhiều, mấy lần sau cô ta liền có cảm giác si mê, hơn nữa muốn ngừng mà không được.

Chỉ là cô ta cảm thấy không được bình thường, đầu tiên là chưa tới kỳ kinh nguyệt của cô ta, hơn nữa còn buồn nôn. Cô ta là một người có kinh nghiệm, lập tức liền biết chuyện gì xảy ra. Vì vậy liền nói cho Jayson biết, cũng may Jayson là một người đàn ông tốt, biết cô ta mang thai cũng không bỏ đi, nguyện ý đi theo cô ta bỏ đứa bé đi.

Chỉ là ở thành phố G họ có quá nhiều người quen, hơn nữa Jayson lại là người nổi tiếng, nếu chuyện này đến tai vợ ông sẽ không tốt. Vì vậy hai người hẹn gặp nhau ở Nhật Bản để làm tiểu phẫu.

Đây cũng là lý do cô ta không xuất hiện tại hôn lễ của Kiều Ngự Diễm. Cô ta nói là đến Nhật Bản công tác, nhưng thật ra là đi cùng Jayson để bỏ đứa bé.

Hôm nay là ngày kiểm tra cuối cùng, nếu như không có chuyện gì ngày mai có thể về thành phố G rồi.

Đúng lúc hai người đi ra khỏi bệnh viện, một chiếc xe dừng trước cửa bệnh viện, chỉ thấy bác sĩ cùng y tá vội vàng chạy lên. Đúng lúc các bác sĩ đưa bệnh nhân ra thì bọn họ đi ngang qua, Sultana thấy rõ ràng dung mạo người đàn ông nằm trên giường bệnh.

Người đàn ông kia chính là người dưới núi tuyết Kiều Ngự Diễm, mà người còn lại là Duy Y.

Sao lại là hai người đó?

Không phải bọn họ đã kết hôn rồi sao? Sao lại xuất hiện ở Nhật Bản, hơn nữa nhìn có vẻ bị thương không nhẹ, hai người đều đã bất tỉnh không còn ý thức.

“Jayson, anh về trước đi, em còn có chuyện?” Sultana nói với Jayson.

“Sao thế?”

“Đó là ông chủ của em, không biết có chuyện gì xảy ra!”

“Có cần anh ở cùng em không?”

“Không, không cần, anh về trước đi, không phải anh nói có chuyện quan trọng cần làm sao?”

“Đúng vậy, nhưng mà em.....” Jayson có chút bận tâm nhìn cô ta, mặc dù không phải là vợ ông, nhưng dù sao cũng là người phụ nữ ông đã quan hệ thân thiết, ông không khỏi quan tâm.

“Em không sao, có thể sẽ về nhà muộn mấy ngày, sau khi em về sẽ liên lạc với anh.”

“Vậy cũng được, anh đi đường cẩn thận.”

“Ừ.”

Sau khi tạm biệt Jayson, Sultana đi tới phòng cấp cứu, đợi người trong phòng cấp cứu đi ra.

Qua ba bốn giờ, Duy Y được đi ra trước, được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, một tiếng sau Kiều Ngự Diễm cũng được đưa ra.

Khi Kiều Ngự Diễm tỉnh lại đã là ba ngày sau, mặc dù bị thương nhẹ ở đầu nhưng không nghiêm trọng lắm, chủ yếu là chân hấn, xương sống cùng với vô số vết thương ở cánh tay. Cho nên hiện tại hấn không nhúc nhích được.

Việc đầu tiên sau khi Kiều Ngự Diễm tỉnh dậy là tìm Duy Y, nhưng hấn không nhúc nhích được, bác sĩ cùng y tá không cho hấn đứng dậy, hấn nao loạn, tâm tình vô cùng kích động, không ngừng mắng chửi bác sĩ cùng y tá. Những người đó thấy ánh mắt lạnh lùng cùng với khí thế của hấn không ai dám đến gần.

Bởi vì lúc hấn được đưa tới không có người hộ tống, chỉ có hai nhân viên cứu hộ.

Khi Sultana xuất hiện, nhân viên cứu hộ mới thở phào nhẹ nhõm. Đưa người đàn ông khó chịu ném cho Sultana.

“Tổng giám đốc Kiều, đỡ hơn chút nào chưa?” Sultana đem đồ cầm trong tay đặt lên bàn, sau đó đến bên cạnh giường.

“Duy Y đâu rồi, mau dẫn tôi đi thăm cô ấy, cô ấy thế nào rồi?” Kiều Ngự Diễm nhất thời kích động, nín lấy cánh tay Sultana không ngừng hỏi. Trong đầu hấn bây giờ đều là Duy Y, căn bản không ý thức được tại sao Sultana lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn là ở bệnh viện này. Nếu như thông báo về nhà hấn, vậy phải là người nhà bên cạnh hấn mới đúng.

“Tổng giám đốc Kiều đừng kích động, tỉnh táo lại tôi mới có thể nói cho anh biết!” Hiển nhiên, Sultana suy nghĩ cho hẳn, trên người hẳn có nhiều chỗ gãy xương, không thể tùy ý lộn xộn, nhưng tâm tình hẳn thật sự không khống chế được.....

Sultana khổ sở nhìn Kiều Ngự Diễm, nhưng trong lòng đã tính toán hết tất cả chỉ chờ Kiều Ngự Diễm tỉnh lại.

“Cô nói gì, Y Y có chuyện gì?” Kiều Ngự Diễm rống giận.

“Tổng giám đốc Kiều, xin nén bi thương!” Sultana rũ mắt xuống, giống như rất đau lòng.

“Nén bi thương? Có ý gì? Cô nói tôi nén bi thương?” Kiều Ngự Diễm không thể tiếp nhận tin tức này, đột nhiên đẩy Sultana ra, Sultana mất thăng bằng, ngã xuống ghế phía sau.

Không thể nào, tuyệt đối không thể, Y Y không thể nào gặp chuyện không may, hẳn nhớ trước khi hôn mê đã ôm Y Y trong ngực mình, chẳng lẽ khi đó cô.....

“Dẫn tôi đi gặp cô ấy, tôi muốn thấy cô ấy.....” Kiều Ngự Diễm không để ý cơ thể bị thương, muốn đứng dậy, nhưng sau lưng đau nhói hẳn không cách nào đứng dậy, nhưng vết thương đó không đau bằng vết thương lòng, nơi đó giống như đã chết.....

Không thể nào, hẳn không tin Y Y bỏ hẳn đi như vậy, cô còn trẻ như thế, tại sao lại có thể bỏ đi như vậy?

“Tổng giám đốc Kiều, anh tỉnh táo một chút, bây giờ toàn thân anh đều bị thương, không thể xuất viện!”

“Sultana cô tránh ra!”

“Kiều Ngự Diễm, tôi cho anh biết, anh không thể bỏ đến đó.” Sultana tức giận, tại sao hẳn không để ý cô ta, vì Duy Y hẳn có thể đẩy cô ta ra, có nghĩ tới cảm giác của cô ta không, cô ta cũng là phụ nữ, tại sao Duy Y có thể cô ta lại không thể.

Chỉ bằng một điểm này cô ta sẽ không bỏ qua cho Duy Y.

“A.....” Người đàn ông phía sau phát ra tiếng kêu tuyệt vọng, tại sao lúc này hẳn lại bị thương, tại sao hẳn lại vô dụng như vậy?

Bàn tay bị thương không ngừng đáng lên giường bệnh. Nhưng bản thân giãy vò như thế nào cũng không thể đứng dậy được.

“Tổng giám đốc Kiều anh như vậy không phải khiến cho Duy Y đi không an lòng sao?”

“Tôi muốn thấy cô ấy!”

“Không tìm thấy xác cô ấy, xem như bây giờ tìm đến đó cũng không thể thấy.”

“Cô nói cái gì? Không tìm được xác?” Rốt cuộc thì Kiều Ngự Diễm tỉnh táo lại, không, không phải tỉnh táo mà là bị kinh hoảng nói không nên lời.

Sao lại không tìm được? Rõ ràng trước khi ngất đi hẳn ôm cô trong ngực.

“Tôi không biết chuyện gì xảy ra, tôi vô tình gặp anh, chuyện xảy ra với hai người không biết gì.” Sultana cũng không biết bọn họ bên nhau. Cô ta cho rằng Duy Y trượt xuống chân núi, sau đó Kiều Ngự Diễm xuống tìm. Cho nên mới nói láo như vậy.

“Cô gọi những người kai tới đây, tôi muốn hỏi bọn họ.”

“Mọi người vẫn còn tìm Duy Y, những người kai không ngừng tìm năm đêm rồi, anh còn muốn thế nào nữa?”

“Cô cứ ngay cho tôi, tội không muốn gặp cô.”

“Nếu anh không phải ông chủ của tôi, tôi đã không để ý anh, nếu Duy Y biết anh như vậy, cô ấy đi cũng sẽ không yên lòng.”

Rốt cuộc Kiều Ngự Diễm yên lặng, giống như một vũng nước nằm im trên giường không nhúc nhích.

Sultana thấy vậy cũng không nói nữa, chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh hẳn.

Không biết hẳn đang nghĩ gì, Sultana ngồi hồi lâu, rồi cuộc không chịu được sự trầm mặc đó, đi ra khỏi phòng bệnh.

Một lúc sau đi tới một khu nội trú khác, vào phòng săn sóc đặc biệt của bệnh viện.

Cô gái trong phòng bệnh chưa tỉnh lại, bình dưỡng khí bên cạnh giường, mọi thứ trên người đều gắn máy móc.

Bác sĩ nói cuộc giải phẫu đã thành công nhưng do cấp cứu trễ, cho nên muốn tỉnh lại thì phải đợi một thời gian. Hơn nữa tỉnh lại có khả năng sẽ quên hết mọi chuyện lúc trước. Nào cô có một khối máu tụ đè vào dây thần kinh, mặc dù đã được lấy ra một ít nhưng phần còn lại phải đợi chính nó tiêu tan.

Sultana ngồi bên giường nhìn cô gái đang nằm, bọn họ lớn lên cùng nhau, nhưng tại sao cô ấy lại ưu tú như vậy lại còn làm vợ một người đàn ông tử tế như vậy.

Hơn nữa cô còn mang thai con của Kiều Ngự Diễm, đây là sự thật cô không thể tiếp nhận. Cho nên khi bác sĩ hỏi muốn giữ lại đứa bé hay không, cô ta chọn giữ lại đứa bé. Bác sĩ nói thuốc trị liệu sẽ ảnh hưởng đến đứa bé, cho nên nếu muốn giữ lại đứa bé, người mẹ sẽ gặp nguy hiểm.

Như vậy cô ta sẽ biến mọi chuyện thành sự cố. Nếu như không dùng thuốc trị liệu cô vẫn còn sống vậy xem như mạng cô lớn.

Duy Y không nên trách chị, ai nói số em tốt như vậy, làm cho cô ta đổ kị, đổ kị đến nỗi phát điên. Cô ta đã vì danh lợi mà hy sinh bao nhiêu thứ, bao gồm cả tuổi thanh xuân. Cô ta thừa nhận cô ta không phải là người chị tốt, nhưng cũng không thể trách cô ta.

Người phụ nữ ai chẳng ham tiền, không ham lợi.....

Đúng lúc này, ý tá phụ trách phòng bệnh xuất hiện “Thưa cô, xin lỗi, tôi có chuyện muốn nói với cô, là vấn đề tiền viện phí, phiền cô có thể đi thanh toán được không?”

“Được, tôi sẽ đi thanh toán!” Chế độ Nhật Bản không giống với Trung Quốc, mọi chế độ đều dành cho công dân Nhật Bản, Duy Y là người Trung Quốc, không thể hưởng thụ những đãi ngộ của người Nhật, chỉ có thể đóng lệ phí, cho nên đối với Sultana mà nói là gánh nặng.

Thật xin lỗi Duy Y, chị chỉ có thể làm cho em được đến như vậy, về sau em tự lo thôi. Từ trong túi xách cô ta lấy ra hộ chiếu cùng vé máy bay đặt trong ngăn kéo cạnh giường.

Cuối cùng Sultana liếc nhìn Duy Y rồi đi nộp viện phí.

Một tháng sau Kiều Ngự Diễm ôm tro cốt cô vợ bé nhỏ về thành phố G.

Mà mẹ Duy nhận được tin tức khóc đến hôn mê, một tháng trước, chuyện Duy Y gặp sự cố đã được thông báo về nhà, một tháng nay mẹ Duy gầy hẳn.

Ở sân bay bọn họ thấy Kiều Ngự Diễm cùng tro cốt của Duy Y, mẹ Duy đoạt lấy hủ tro cốt trong tay Kiều Ngự Diễm, ôm thật chặt trong ngực, không muốn trả lại cho hắn.

Nếu như Duy Y không lấy hẳn thì tốt bao nhiêu, không lấy hẳn sẽ không có tuần trăng mật, không đi tuần trăng mật sẽ không gặp sự cố.....

Mẹ Duy ôm tro cốt con gái được Duy Kiến Quốc dìu về nhà.

Mà hai người nhà họ Kiều cũng không có lời nào để nói, dù sao bởi vì con trai mình đưa con gái người ta đi, lúc về lại thành một hủ tro cốt, cho dù là ai cũng không tiếp nhận nổi.

Kiều Ngự Diễm trở về nhà, trốn trong phòng không chịu bước ra khỏi cửa, chuyện công ty đều cho ba hắn xử lý.

Hắn vẫn không hiểu, rõ ràng Y Y nằm trong ngực hắn nhưng những người đó lại nói chỉ tìm được hắn mà không thấy Duy Y.

Hơn nữa thì thể Duy Y một tuần sau mới được tìm thấy, hơn nữa bọn họ còn đem cô đi hỏa tang, hắn không được nhìn cô dù chỉ là lần cuối.

Đã ba tháng Kiều Ngự Diễm vẫn chưa để ý tới bất kỳ việc gì, chỉ trốn ở trong phòng, có lúc ở trên sân thượng, trở về chỗ có cảm giác Duy Y đang bên cạnh. Nếu như cô còn sống, sẽ biết mình có thai, cô sẽ có biểu hiện thế nào?

Cô sẽ thích đứa bé này sao? Hay là ưu sầu gọi điện thoại cho Bạch Trạch Vũ?

Cô không thích hẩn uống rượu nhưng hẩn thích nhìn bộ dáng cô uống rượu bởi vì bộ dáng hẩn mảy vì mùi rượu cay nồng. Cô không thích hẩn cọ mặt vào cô bởi vì trên mặt hẩn có râu sẽ làm cô đau, cho nên hẩn cạo râu sạch sẽ.....Nhưng bây giờ đã mấy tháng hẩn chưa cạo râu, không soi gương, nếu như cô xuất hiện còn có thể nhận ra hẩn không?

Hẩn không có năng lực vẫn có thể sống sót thật là kỳ tích.

Bốn năm sau ở sân bay thành phố G.

Một bóng dáng nhỏ nhắn xuất hiện trước, trên đầu mang theo một cái mũ thật to, áo rộng, quần bò ôm, tạo nên vóc người hết sức tinh xảo. Trong tay còn kéo theo một hành lý to, đang cố gắng kéo.

Mọi người thấy cô gái đang cố gắng kéo, muốn hướng về phía cô giúp đỡ một tay, đột nhiên sau lưng cô gái xuất hiện một bàn tay to, kịp thời đỡ hành lý trong tay cô.

“Haiz, anh đã nói rồi.....nhìn em khổ cực, anh sẽ đau lòng.” Một người đàn ông cười dịu dàng nhìn cô, dùng tiếng anh lưu loát nói.

Dáng dấp người đàn ông cao lớn, ột mét tám, đeo mắt kính, khuôn mặt có chút giống con lai. Nhìn thái độ của hẩn với cô gái có thể thấy cô gái đó trong lòng hẩn chiếm một vị trí rất quan trọng.

“Cám ơn Bill! Không có anh, thật sự không biết em phải làm sao!” Cô gái cười cám ơn, hơn nữa đi song song cạnh hẩn.

Đúng lúc này, giữa hai người đột nhiên thò ra một cái đầu nhỏ “You can marry daddy!”

Đột nhiên một cô bé xuất hiện, hơn nữa chen vào vị trí ở giữa, đi cùng bọn họ.

Cô bé khoảng ba tuổi, dáng dấp vô cùng xinh đẹp, tóc ngắn vừa đen vừa sáng, toàn thân mặc quần áo cao bồi, nhìn rất tinh quái, nhìn biểu tình của cô cũng có thể biết cô là một cô bé bướng bỉnh.

Bảo bối xuất chúng như vậy, cô phải ưu tú như thế nào mới sinh được.

Mọi người lại dừng tầm mắt trên hai người lớn, gia đình này thật hạnh phúc.

Duy Y nhìn cô nhóc đột nhiên xuất hiện, không tự chủ cười lên, Nicole không lúc nào là không tác hợp cho người khác. Cho nên cô bé đã gọi Bill là ba. Loại cảm giác này giống như một gia đình ba người.

Nhưng thực tế bọn họ không phải.

Không sai, đây chính là Duy Y bốn năm trước suýt chết ở khu trượt tuyết.

Khi cô tỉnh lại ở bệnh viện thì đã là một tuần sau, khi tỉnh lại cái gì cô cũng không nhớ, ngay cả cô tên gì, xảy ra chuyện gì, bên cạnh có bạn nào, trong nhà có những ai đều không nhớ.

Nhưng bệnh viện có ghi chép, cô tên Duy Y, hơn nữa còn là Hoa Kiều. Đồ vật mang theo còn có hộ chiếu cùng với chứng minh nhân dân, còn có vé máy bay đến Anh, dấu hiệu đó cho thấy cô đến từ Anh.

Vì muốn tìm ra thân thế của mình, cô cầm vé máy bay đến Anh, nhưng đáng tiếc là trong người không có tiền, đứng ở góc sân bay, tiền đi xe cũng không có, đói bụng cũng chỉ có thể ăn bánh mì hoặc canh thừa của mọi người, lúc cùng đường là Bill cứu cô, bởi vì cô thấy Bill ăn còn dư bánh bao, cho rằng anh không ăn, cho nên mới để trên ghế, vì vậy cô nhặt ăn, nhưng không nghĩ tới anh chỉ đứng dậy đi ném đồ thôi, quay lại liền nhìn thấy cô ăn đồ ăn của mình. Sau đó Bill mua đồ cho cô ăn, cho cô chỗ ở lại giúp cô tìm thân thế của bản thân.

Hai người bọn họ quen nhau như vậy, cho nên đối với cô mà nói Bill là người quan trọng sau con gái cô.

Vậy sao cô lại không lấy Bill, đó là bởi vì Nicole, về nhà cùng Bill không lâu cô liền phát hiện mình mang thai. Lúc đó cô có bao nhiêu mệt mỏi không ai biết được.

Cô không có bất kỳ người thân nào, không có bạn bè, chỉ có Bill, cho nên cô khát vọng có một người cùng chảy chung một dòng máu với mình. Bill từng phản đối đứa bé này, nhưng cô bướng bỉnh, không thể làm gì khác là cùng cô nuôi con.

Đoạn thời gian đó, cái gì cô cũng không biết, cũng không có gì cả, chỉ là tới Anh tìm người thân mà thôi mà cũng mang thai. Cô có địa chỉ Bill giúp cô điều tra, nhưng địa chỉ đó vừa đúng lúc đổi chủ, nghe nói lúc trước ở đó là chỗ ở của một đôi vợ chồng già và một cô con gái người Trung Quốc ở, sau đó bố mẹ cô qua đời cô liền bán nhà đi nơi khác.

Cuối cùng không có biện pháp gì Bill đành đưa cô đến nhà mẹ mình, nhờ mẹ chăm sóc cô. Mà anh trừ công việc ra còn giúp cô tìm người thân.

Bởi vì không biết thân thế cô lúc trước, lại thấy tuổi cô còn trẻ, vì vậy nhờ vào mối quan hệ của mình mà sắp xếp cho cô vào trường đi học, không biết sao Duy Y đặc biệt rất thích luật, học xong tất cả các môn trong hai năm, hơn nữa hẳn còn giúp cô làm việc trong một văn phòng luật ở Anh.

Khi đó Nicole đã hai tuổi, người khác rất thích, Nicole vẫn cho rằng Bill là ba ruột của cô bé, nhưng không biết sao, ba mẹ lại không kết hôn.

Cho nên cô bé vẫn nghe lời bà nội, cố gắng tác hợp ba mẹ mình thành một đôi. Nhưng bởi vì Duy Y dựa vào lý do trước khi gặp Bill đã có thai, vì suy nghĩ cho Bill, cô không thể không rõ thân phận của mình như thế nào mà gả cho anh, nói không chừng cô đã kết hôn với người khác, như vậy đối với anh một chút cũng không công bằng.

Về lý do bọn họ xuất hiện ở thành phố G, bởi vì bọn họ nghĩ có thể tra ra thân thế của cô. Ba tháng trước, bạn của Bill ở Nhật Bản tra được Duy Y là người thành phố G cho nên bọn họ sắp xếp thời gian đến thành phố G xem có tiến triển gì không.

“Dear Nicole, You’re just in time. (Con yêu, con tới thật đúng lúc)” Bill dùng cánh tay còn trống ôm Nicole để lên xe đẩy.

“Why?” Giọng nói non nớt của Nicole hỏi, nghiêng đầu nhìn hết sức đáng yêu.

“Because there’re many men peepaty our mother (Bởi vì ở đây có rất nhiều người đàn ông dòm ngó mẹ con)”

“I catch it (Con biết rồi)” Nicole bò xuống xe đẩy, đôi chân ngắn chạy lên trước mấy bước chạy về phía các nam sinh viên đang nhìn bọn họ nói “She’s my mother, he’s my father, so you far away from us (Đó là mẹ tôi, kia là ba tôi, cho nên các người tránh xa họ ra một chút)”

Rất dễ nhìn thấy Nicole đang bảo vệ nhà mình. Đây là hình ảnh đầu tiên mọi người thấy.

Bộ dạng cao ngạo như vậy là do Bill.

Kết quả Nicole vừa ồn ào gọi liền hối hận, bởi vì mấy sinh viên nam đó không sợ, ngược lại còn lại gần cô, nói rằng “thật đáng yêu, thật xinh”.....làm cho Nicole vội càng trốn sau lưng Bill, lộ ra một cái đầu nhỏ nhìn trộm mấy sinh viên nam đó.

Cử chỉ đáng yêu như vậy làm ọi người buồn cười.

Duy Y cảm thấy nơi này rất quen thuộc, cô nghĩ cô đã từng ở đây, đối với ngôn ngữ này, cô vô cùng thân thiết, có thể nghe rõ bọn họ đang nói cái gì, so với bốn năm trước tới Anh hoàn toàn khác nhau, lúc mới tới Anh mặc dù nghe được bọn họ đang nói cái gì, nhưng trao đổi cũng có chút khó khăn.

Nếu như không phải là Bill giúp có lẽ cô đã chết ở Anh.

81. Chương 81: Gặp Lại

Lần đầu tiên Bill đến thành phố G, trước kia anh từng tới Trung Quốc nhưng không phải ở thành phố này.

Bọn họ ở khách sạn, Bill dẫn bọn họ đến phòng ăn trong khách sạn ăn cơm. Sau đó lại nhờ bạn tìm phòng trọ. Bởi vì ở đây khoảng ba tháng, ở khách sạn đối với bọn họ mà nói hơi đắt, mặc dù đô khá cao, chỉ là mấy năm qua, tiền lương Bill làm được đều chi cho Duy Y và Nicole.

Tất cả đều là anh cam tâm tình nguyện, đằng sau công việc của hần Duy Y góp sức không ít.

Mấy ngày nay bọn họ đang ở khách sạn. Chờ chuyện phòng ở ổn định anh muốn đến thành phố SH đi thăm mấy người bạn cũ một chút.

Bill là con lai, mẹ là người Trung Quốc, cho nên mẹ anh mới thích Duy Y như vậy. Bill lớn lên ở Anh từ nhỏ, sau lại có mấy năm ở Trung Quốc đi học, sau khi tốt nghiệp liền vào đại sứ quán làm việc cho tới nay đã hai mươi chín tuổi.

Anh không biết nói tiếng Trung nhiều, nhưng phần lớn có thể nghe được mọi người đang nói gì.

“Here I feel so familiar (Em cảm thấy nơi này rất quen thuộc!)” Duy Y ngồi trong phòng ăn, bên phải cô là một vườn hoa cùng hồ bơi. Theo bản năng cô sờ sờ đầu, mấy năm qua mỗi khi trong lòng cô không yên sẽ có động tác như thế.

Bill đã biết thói quen của cô.

“Really (thật sao)?”

“Yes, I feel very excited, but also very sad!(Tâm tình của em rất kích động nhưng cũng rất bi thương)”

“Excited and sad? That’s what happened will appear at the same time such mood?(Kích thích và bi thương? Đã có chuyện gì xảy ra mà có thể xuất hiện đồng thời tâm tình như vậy?)”

“I don’t know, thankyou Bill, thankyou for you stay by myside(Em không biết, cảm ơn anh Bill, cảm ơn anh đã bên cạnh em)”

Bill để tay trên mu bàn tay Duy Y, nhẹ nhẹ vỗ bầy tỏ an ủi.

Lúc này, Nicole cùng nhân viên phục vụ quay lại, trong tay còn đang cầm bánh ngọt “Dad, this is my booty (ba, đây là chiến lợi phẩm của con)” Nicole hả hê đặt bánh ngọt trước mặt hai người.

Bởi vì đáng dấp đáng yêu, Nicole đi tới đâu đều được mọi người thích, bất luận nam nữ già trẻ, cũng bị cô làm cho hết hồn. Mới hơn ba tuổi nhưng đã như yêu tinh nhỏ.

Sau đó Bill cùng Nicole ngồi nói chuyện, sau khi ba người ăn xong bữa tối lại đến vườn hoa nhỏ chơi, Nicole rất thích động tác của tượng đá trong vườn hoa, nhất định đòi đến đó. Vì vậy lôi kéo Bill đi trước. Duy Y ở lại tính tiền.

Mặc dù vườn hoa cách phòng ăn một đoạn, nhưng để đến được vườn hoa phải vòng ra cửa chính mới đến được.

Mà lúc cô rời khỏi phòng ăn, vừa lúc nhìn thấy một đám người ăn mặc chỉnh tề, hình tượng hết sức tinh tế đi qua, nhìn một cái cũng biết là người có địa vị xã hội.

Đoàn người có bảy tám người, người đàn ông dẫn đầu mặc tây trang, thân hình cao lớn, tướng mạo anh tuấn, khoảng ba mươi mấy tuổi, ột mét chín. Hần nhìn thẳng cửa chính đi tới, mà phía sau hần thư ký vừa đi bên cạnh vừa báo cáo gì đó.

Thấy đội ngũ như vậy, Duy Y không tự chủ dừng lại nhìn, tầm mắt của cô dừng lại trên người đàn ông dẫn đầu, thân thể không thể di chuyển. Bởi vì người đàn ông dẫn đầu đó cho cô rung động lớn, làm cho cô không thể nào hình dung được cảm nhận trong lòng.

Thân thể bị cố định ngay tại chỗ, nhưng tại sao cô nhìn thấy hần lại kích động như vậy? Tại sao không tự chủ rơi nước mắt, tại sao tìm như bị nổ tung, rất đau đớn, đau đến không thở nổi.

“Anh Kiều!” Không hiểu tại sao trong đầu cô lại xuất hiện hai từ này.

Cô nhất định biết người đàn ông đó, nếu không tại sao vừa nhìn thấy hần lòng cô lại đau đớn như vậy?

Rốt cuộc Duy Y không tự chủ được đuổi theo bước chân của những người kia, cô muốn xác định rõ cảm giác người đàn ông kia đem lại cho cô. Nhưng người đàn ông kia đi xa cô không thể đuổi theo kịp.....

“Anh Kiều.....” Mắt thấy người đàn ông dừng ở cửa xe, Duy Y xông tới nhưng ai biết được bảo vệ lại ngăn cô lại.

Duy Y gấp đến nỗi khóc, chiếc xe rời đi trước mắt cô, cô lại không thể đuổi theo. Rõ ràng cảm giác đó rất mãnh liệt, là cảm giác bi thương, khổ sở, bất đắc dĩ, nóng nảy.....Cuối cùng là những hình ảnh không rõ ràng.

Cô thậm chí không biết mình như thế nào. Nhưng cô cảm thấy cô biết hẳn.

Trong vườn hoa nhỏ thấy Duy Y như vậy, Bill vội vàng ôm Nicole ra ngoài “What’s wrong? Duy Y?” Bill thả Nicole xuống, trở tay ôm Duy Y. Nicole thấy mẹ khóc cũng không dám lộn xộn.

“I don’t know, Just saw a man then I cried. I don’t know why. Bill, save me, my heart so hurts.....” Duy Y khóc trong ngực Bill, cô đã không khống chế được tâm tình của mình.

‘Allright, allright, nothing happened (Không sao, không sao, không có chuyện gì xảy ra rồi.)’ Mặc dù Bill lớn lên ở Anh, nhưng cũng chịu ảnh hưởng của mẹ, có một trái tim rất tinh tế.

Anh nhẹ nhàng vuốt lưng cô, an ủi, giống như dỗ Nicole ngủ.

Qua một lúc anh mới ôm Duy Y dắt Nicole về phòng. Một màn như vậy trong mắt mọi người đều là rất hạnh phúc.

Ba ngày sau Duy Y cùng Bill từ khách sạn chuyển đến nhà trọ, nhà trọ cách trung tâm chợ không xa, vừa đúng gần khu chung cư nhà Duy Y.

Duyên phận, rất là kỳ diệu, dù là người xa ngàn dặm, chỉ cần có duyên phận nhất định sẽ gặp. Cho nên khi Duy Y chuyển đến khu vực quen thuộc này lập tức thích ứng được.

Sau khi sửa sang xong tất cả, Bill liền bay đi thành phố SH, bởi vì anh có mấy người bạn sống ở đây, cho nên anh không thể không xa Duy Y một tuần hoặc thời gian có thể lâu hơn.

Kể từ sau lần gặp Kiều Ngự Diễm, trong lòng Duy Y vẫn không thể bình tĩnh, cô cảm thấy nhất định cô và người đàn ông kia có quen biết. Nhưng từ lần đó đến giờ cô chưa gặp lại hẳn.

Nhưng cô không từ bỏ, hẳn là đầu mối duy nhất, nếu như thật sự biết hẳn vậy thì có thể tra ra thân thế của cô.

Vì vậy cô hỏi bảo vệ ở đó mới biết, đó là tổng giám đốc Kiều Thị và thuộc hạ của hẳn, bởi vì có hội nghị ở khách sạn, cho nên mới xuất hiện ở đó.

Sau khi sửa sang đồ xong, Duy Y đưa Nicole đi ăn cơm.

Nicole rất thích Bill, lúc Bill muốn đi thành phố không cho cô bé đi thì cô bé tức giận, giận hơn một giờ Duy Y mới đưa cô đi ăn.

Đi tới một nhà hàng, đây là nhà hàng Trung Quốc, Duy Y gọi hai ba món ăn, không gian ở đây rất yên tĩnh, khách cũng không nhiều, bởi vì bây giờ không phải là giờ cơm.

Món ăn rất nhanh được đưa lên, Nicole rất hiếu động, chạy tới chạy lui trong phòng, không ít khách thấy cô bé đáng yêu như vậy, một cô bé Trung Quốc lại nói tiếng anh lưu loát như vậy, cũng không khỏi muốn trêu chọc cô. Bởi vì bất đồng ngôn ngữ, bọn họ nghe hiểu được Nicole đang nói gì nhưng Nicole lại nghe không hiểu bọn họ đang nói gì.

“Nicole, Come back here.” Duy Y thật có chút dở khóc dở cười, rõ ràng không nghe rõ người ta đang nói gì, Nicole lại có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của bọn họ, hơn nữa bộ dáng trò chuyện rất vui vẻ.

Hơn nữa cô bé còn muốn mời đưa bé ngồi bên kia về nhà chơi, Duy Y thật là bội phục con bé. Thật không hổ là con gái cô.

Thấy mẹ vẫy tay gọi, Nicole chạy về bên cạnh Duy Y, hả hê khoe mình có bạn mới.

Đúng lúc ấy một đôi nam nữ đi vào trong nhà hàng, người đàn ông rần rỏi, gương mặt tuần tú có chút lạnh lùng, cô gái xinh xắn lạnh lợi, yên lặng đi vào đau lưng người đàn ông.

Hai người này chênh lệch tuổi khá nhiều, người đàn ông khoảng ba mươi mấy mà cô gái kia nhìn qua khoảng mười bảy mười tám tuổi. Vừa nhìn sẽ làm người ta nghĩ đến quan hệ không hợp lắm.

Chỉ là xã hội này quan hệ không đứng đắn rất nhiều, mọi người không ai nói gì.

Cô gái nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, nhìn qua rất yên bình, khí chất không tồi, toàn thân mặc hàng hiệu, trên tay là túi xách hiệu Emma. Cả người nhìn qua vô cùng tinh xảo.

Duy Y đột nhiên thấy run trong lòng, không hiểu sao lại phát run khi thấy đôi nam nữ kia đi vào.

Đó là người đàn ông ngày đó cô nhìn thấy trong khách sạn. Tim đau quá, đầu đau quá.....

Theo bản năng Duy Y đứng dậy đi về hướng đôi nam nữ kia, bọn họ đi thẳng vào trong, đi vòng vo vào trong phòng đặt sẵn, người đàn ông đối với cô gái vô cùng dịu dàng, dắt tay cô, mở cửa cho cô, đỡ lấy túi xách trên tay cô.....

Đúng lúc cô muốn đi vào, người canh cửa ngăn cô lại “Thưa cô, xin lỗi, đây là phòng đặt riêng.”

“Tôi.....Tôi có thể gặp người bên trong hay không?”

“Thật xin lỗi cô, xin đừng làm phiền ngài Kiều ăn cơm, làm cho chúng tôi khó xử.” Gương mặt quản lý áy náy.

“Cầu xin anh, cho tôi gặp một chút được không? Hình như tôi biết anh ấy!”

“Thưa cô, xin đừng nói đùa, làm gì có ai không biết ngài Kiều? Chỉ là ngài ấy không biết cô thôi. Xin hãy quay về đi!” Gương mặt quản lý bắt đầu chuyển sang khinh bỉ, cậu ta biết quá nhiều phụ nữ bị thu hút bởi những người đàn ông có tiền, người không để ý mặt mũi như vậy lần đầu tiên cậu ta gặp.

“Cầu xin anh cho tôi gặp anh ấy.”

Đúng lúc này, Nicole vẫn đi theo sau lưng Duy Y tức giận, mặc dù nghe không hiểu bọn họ nói gì, nhưng nhìn biểu hiện của người đàn ông, cô nhận thấy người đàn ông này khi dễ mẹ cô.

“Don’t bull my mother (Không được khi dễ mẹ tôi)” Nicole chạy lên trước đá vào bắp chân người quản lý, đôi tay nắm thành quả đấm đánh vào chân cậu ta. Nhưng bởi vì người quá nhỏ, đối với quản lý mà nói, những cú đánh kia cũng chỉ như cù lét mà thôi, hơn nữa đứa bé đáng yêu như vậy, cậu ta cũng không thể động tay. Chỉ là âm thanh của c ô bé này có chút sắc sảo, cậu ta rất sợ làm ảnh hưởng tới ngài Kiều ăn cơm.

“Thưa cô, xin đừng làm ồn, làm phiền cô quản lý cô bé này, không biết lễ phép rồi. Làm ảnh hưởng ngài Kiều thì sao?”

“Stop, Nicole, e back here.....” Duy Y đưa tay dắt Nicole.

Đúng lúc ấy thì cửa phòng ăn mở ra bởi vì ảnh hưởng bởi tiếng ồn bên ngoài.

Trong lúc cửa được mở ra, thời gian giống như ngừng lại, Duy Y dắt Nicole nhìn về phía người đàn ông đứng trước cửa. Nước mắt đột nhiên không thể khống chế rơi xuống. Cô biết người đàn ông này, nhưng vì cái gì cô không thể vực dậy được? Là người cô đã gặp trong mộng sao, người đàn ông mỗi tối đều xuất hiện trong giấc mơ của cô, đột nhiên trùng với người đàn ông đứng trước mặt mình.....

“Chuyện gì xảy ra?” Giọng người đàn ông lạnh lùng hỏi.

Kiều Ngự Diễm nhìn cô gái trước mặt, trên hai mươi tuổi, ánh mắt đen lầy, mũi cao, da trắng như tuyết, đáng người rất đẹp. Cũng giống như vậy, cô gái cho hấn ấn tượng rất lớn, khi cô xuất hiện thì trong đầu hấn hiện ra nhiều hình ảnh, đầu tiên là hình ảnh cô cùng Kiều Y đứng ở nhà họ Kiều, sau đó là hình ảnh cô cùng mẹ hấn, còn có hình ảnh cô đứng trên đỉnh núi cao nhìn thành phố G về đêm.....

Đầu đau quá, tâm tình thê lương, giống như không thể thở được.....

Thời gian như ngừng trôi, cô gái từ từ đưa tay về phía hắn, muốn sờ sờ mặt hắn, hắn thấy rõ vòng ngọc trên tay cô vô cùng quen thuộc nhưng hắn nghĩ không ra đã gặp cô ở đâu.

“Anh Kiều.....” Cô hướng về phía hắn gọi.

“Y Y.....” Hắn hướng về phía cô gọi.

Nhưng khi hắn gọi “Y Y”, cô gái trong phòng đáp lại hắn sau đó liền đi ra ngoài “Anh Kiều, sao vậy, cô ấy là ai?” Cô gái hỏi.

Duy Y định thần lại, vội vàng thu tay về. Lúc này cô mới phát hiện, cô gái đó rất giống cô, không phải lớn lên giống mà có cảm giác có chút giống. Giống mái tóc đen dài của cô, buộc thành đuôi ngựa, khác nhau là quần áo trên người cô mặc là tiền học mấy tháng của Nicole mà thôi.

“Không có gì! Em vào phòng chọn món ăn trước đi, anh sẽ vào ngay.” Người đàn ông nhẹ nhàng phủ lên tóc cô gái an ủi cô đi vào.

Thấy cảnh tượng như vậy Duy Y lại đau lòng.

Cô nín lấy tim, sau đó nhẹ nhàng đập hai cái nhưng vẫn đau.

Cô bé kai nhìn Duy Y một cái có chút không vui đi vào.

Suy nghĩ của hai người cũng bởi vì cô gái kia mà bị cắt đứt, Kiều Ngự Diễm cũng không rõ tại sao, tại sao vừa nhìn thấy cô gái này tim lại đau như vậy, trong đầu lại xuất hiện nhiều hình ảnh như vậy.

Hắn dám cam đoan chưa từng gặp cô, càng không mất trí nhớ.

“Chúng ta biết nhau sao?” Hắn hỏi.

“Đây chính là điều em muốn hỏi.” Bọn họ nhìn nhau như cũ, nhưng không ai có thể nói cho bọn họ biết, bọn họ có quen nhau hay không.

“Tại sao cô muốn gặp tôi?” Lúc này ở trong hắn nghe thấy.

“Em không biết, em cảm giác như em biết anh, nhưng em không nhớ mình đã gặp anh ở đâu, bởi vì em mất trí nhớ, đang cố gắng tìm lại trí nhớ của mình.”

“Cô mất trí nhớ?”

“Anh có thể cho em đáp án sao? Có lẽ anh có thể cho em biết em là ai?”

Đúng lúc này cô gái bên trong phòng này lại kêu Kiều Ngự Diễm. Đi tới bên cạnh hắn. Làm nũng lơi kéo cánh tay hắn, còn vô tình trợn mắt nhìn Duy Y một cái.

Mà Nicole cũng gọi mẹ.

“I don’t want to stay here, Mommy!”

Duy Y không chú ý tới con gái mình, nhưng cửa phòng bị cô gái kia đóng lại, ngăn tầm mắt cô bên ngoài.

Cô muốn đưa tay gõ cửa, nhưng quản lý bên cạnh bắt được tay cô, ngăn lại hành động của cô. Cũng nói nhân viên phục vụ mời cô ra khỏi phòng ăn.

Duy Y bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là dắt Nicole đi trả tiền rời khỏi nhà hàng.

Nhưng cô cũng không đi đâu xa mà là đứng cách nhà hàng không xa, cô đợi bọn họ đi ra, cô còn rất nhiều điều muốn hỏi cho rõ ràng, tại sao thấy hắn, cô lại đau lòng, tại sao hắn cũng giống cô, cảm giác giống như quen biết hắn.

Nửa giờ trôi qua, một giờ trôi qua, người ở bên trong vẫn chưa đi ra, Duy Y đứng hai chân ê ẩm mềm nhũn ra, Nicole đã sớm chống không nổi ngồi bên cạnh bậc thang.

“Mommy, I want some ice cream (Mẹ, con muốn ăn kem.)” Nicole kéo tay Duy Y nói.

Duy Y nhìn một chút con gái, lại nhìn xung quanh một chút, cách đó không xa vừa hay có một tiệm nước, cửa hiệu kia có thể nhìn thấy nhà hàng.

Vì vậy cô liền dẫn Nicole đến tiệm nước, mua kem cho Nicole, chọn một chỗ có thể nhìn rõ ngồi xuống.

Nói một chút chuyện Kiều Ngự Diễm đã trải qua bốn năm nay như thế nào, hẳn là một người đàn ông chung tình với Duy Y như vậy sao lại có thể quên Duy Y.

Năm đó, Kiều Ngự Diễm bởi vì mất Duy Y, cả ngày mượn rượu giải sầu, thậm chí có lần coi thường mạng sống của mình, Kiều Thị bởi vì không có Kiều Ngự Diễm, ông Kiều lại lần nữa nắm toàn bộ quyền lực. Kiều Ngự Diễm như vậy nửa năm, nhưng qua nửa năm hẳn vẫn không thể quên Duy Y, ông Kiều đúng lúc gặp được một vị đại sư có tài thôi miên, nói là có thể phong tỏa ký ức giống như mất trí nhớ, giấu đi đoạn ký ức đau buồn kia.

Đại sư tốn hơn bốn tháng tiếp xúc với Kiều Ngự Diễm, hiểu rõ quá khứ giữa hai người, cuối cùng mới chậm rãi đem quá khứ của hắn phong tỏa. Khi ý thức của hắn đã thanh tỉnh sẽ không nhớ đoạn ký ức kia, nhưng về đêm khuya yên tĩnh, đọng đến thời gian đặc biệt, trí nhớ sẽ lại xuất hiện. Cũng có khả năng phá tan cơ hội phong tỏa.

Kể từ sau khi gặp cô gái đó, tất cả ý thức cũng bị hút đi.

Hắn chưa bao giờ đụng chuyện như vậy, cô gái làm cho hắn không thể nào tưởng tượng được, đến bây giờ, hắn vẫn nhớ đến ánh mắt vô tội của cô, nhớ tới cô rơi nước mắt trước mặt mình lòng đau như cắt.

Tại sao hắn lại vô thức gọi cô “Y Y”, tại sao cô lại gọi hắn “Anh Kiều?” Hơn nữa giọng nói kia cảm giác như rất quen thuộc.

Giọng nói kia không giống với Dương Dương, Dương Dương chính là cô gái trước mặt hắn. Là con gái làm ăn với hắn, lần đầu tiên trong tiệc rượu quen biết, lúc ấy khi lần đầu tiên thấy cô, hắn bị cô hấp dẫn, cảm thấy bọn họ quen nhau.

Lúc ấy Dương Dương chỉ mới mười bảy tuổi, rất trẻ tuổi, tin thần phần chần. Nhưng không biết vì sao, mỗi khi hắn nhìn thấy cô ấy liền gọi cô là “Y Y” mà không phải “Dương Dương”.

Lúc đi chơi với Dương Dương rất hạnh phúc, hắn cảm thấy mình rất cưng chiều cô. Biết tính xấu của cô, đôi khi khi dễ người khác. Nhưng hắn mặc kệ, chỉ cần lúc trước mặt hắn cô nghe lời là được. Hắn thích cảm giác cô ở bên cạnh hắn, thậm chí có chút không muốn rời xa, lúc có cô bên cạnh hắn có thể yên tâm ngủ, sẽ không thấy ác mộng.

Cho nên hắn rất sủng ái cô, thậm chí còn muốn đợi ô tròn mười tám tuổi, bọn họ sẽ kết hôn.....Ý nghĩ này hình như trước kia đã từng muốn, sớm đến nỗi hắn không biết bắt đầu từ khi nào.

Hôm nay cô gái này đem đến cho hắn cảm giác mãnh liệt không cách nào bình tĩnh, giống như bọn họ biết nhau rất nhiều. Nhưng nghĩ tới cô liền đau, tim càng đau.....

Bốn năm trước, nghe những người khác nói khi hắn đang ở Nhật Bản trượt tuyết liền xảy ra chuyện, cho nên thỉnh thoảng nhức đầu cũng là do sự cố đó.

Kiều Ngự Diễm phủ lên tai mình, không biết từ lúc nào hắn có thói quen này, giống như ở đó có một vật, chỉ cần hắn khẽ vỗ chỗ đó, có thể nghe được âm thanh từ bên ngoài.

Không sai chỗ đó có một tai nghe, động tác phủ lên tai đó là bởi vì theo dõi Duy Y ba năm trước, nhưng sau khi sự cố xảy ra, tai nghe không còn, động tác của hắn vẫn như cũ kéo dài không thay đổi.

82. Chương 82

Nicole kêu đói Duy Y không thể làm gì khác hơn là mua cho con bé một cái bánh ngọt, sau đó Nicole lại nói chuyện phiếm với cô phục vụ xinh đẹp trong cửa hàng, còn vào cửa hàng giúp cô phục vụ làm việc, sau đó giúp cô phục vụ đưa đồ uống cho khách.

Cô phục vụ rất thích con bé.

Nhưng Duy Y không có tâm tình để ý đến những việc đó, đã muộn rồi sao bọn họ còn chưa đi ra? Ăn một bữa cơm cũng nằm sáu tiếng sao?

Tâm tình Duy Y càng thấp thỏm hơn, cảm giác khẩn trương giống như lần đầu sinh con. Cô xác định cô với người đàn ông kia có quen biết, nhưng tại sao hắn cũng không nhận ra cô?

Đêm càng khuya, Nicole mệt mỏi liền bò đến trong ngực cô ngủ.

Cô vỗ nhẹ nhẹ lưng Nicole giúp con bé dễ ngủ hơn. Thật may còn có con bé, nếu không không biết cô có thể chống đỡ nổi đến bây giờ hay không. Nicole là của cô. Ôm con gái cô cảm thấy thật ấm áp, thật hạnh phúc đồng thời cũng đau lòng.

Không có Bill bên cạnh, không có ai bảo vệ hai mẹ con cô.

Nhân viên phục vụ lấy một cái mền đắp lên người Nicole, lúc này khách trong tiệm cũng không nhiều, sắp mười giờ rồi, họ cũng sắp đóng cửa.

Duy Y ôm Nicole về nhà, thật may là cô phục vụ ột cái mền nhỏ, bởi vì bây giờ đã đầu thu, buổi tối bắt đầu lạnh. Nhân viên phục vụ biết cô ở gần đây mới cho cô đưa cái mền về nhà, còn nói rất thích Nicole, lúc nào rảnh có thể đến tiệm chơi.

Tạm biệt nhân viên phục vụ, Duy Y đột nhiên cảm thấy có chút buồn, cô cảm thấy cô thật vô dụng, không ôm Nicole đi được nữa, không phải bởi vì mệt mỏi mà bởi vì đau lòng. Cô ngồi xổm xuống, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Nicole.

Làm con bé thức dậy “Mommy, don’t be afraid, I’m here with you(Mẹ đừng sợ, con luôn bên cạnh mẹ)” Nicole đưa bàn tay nhỏ bé ra lau nước mắt cho cô, đây là Bill dạy con bé, Bill nói mẹ rất yếu ớt, cho nên muốn cô bé an ủi mẹ như vậy những lúc mẹ khóc.

Sau đó Nicole vòng tay lên cổ mẹ ôm thật chặt. Cô không biết vì sao mẹ tới đây thường hay khóc thút thít, ba nói bởi vì mẹ đau lòng nên mới khóc.

“Ừ, mẹ biết rồi, Nicole, I love you, You are my only.” Con vẫn là động lực để mẹ sống tiếp, nếu như không có con trên đời, mẹ không biết mình còn có thể sống hay không nữa.

Duy Y cả đêm không ngủ được, ngày hôm sau vừa rạng sáng cô liền đến tiệm nước kia ngồi chờ, ngồi cả ngày vẫn không thấy người đàn kia.

Sau đó nhân viên phục vụ nói cho cô biết, nếu như muốn tìm người mất tích mấy năm trước có thể đến đồn công an tìm, còn có thể đăng báo.....Nhưng Duy Y căn bản không biết mình muốn tìm ai, không sai là người thân của cô, nhưng cô có phải tên Duy Y hay không cô cũng không chắc, làm sao có thể đăng báo tìm người chứ.

Sau khi gọi điện thoại cho Bill, Bill nói cô chờ anh về sẽ giúp cô tìm, nhưng cô không đợi được đến lúc anh quay lại.

Đối với nơi này cô cảm thấy rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi giống như cô lớn lên ở đây từ nhỏ.

Vì vậy cô chạy đến cục công an, muốn tìm người mất tích, người ở đó căn bản cũng không muốn giúp, đều nói không rảnh giúp cô điều tra.

Chạy tới chạy lui thật mệt, Nicole so với cô còn mệt hơn, Nicole còn nhỏ tuổi mà phải chịu khổ cùng cô như vậy, Duy Y thật đau lòng. Vì vậy cuối cùng quyết định đến thư viện tra báo. Nếu như cô thật sự là người ở đây, mà mất tích ở Nhật Bản, chuyện này sẽ phải đăng báo, coi như thử vận may một chút.

Bởi vì chạy hơn nửa ngày, Nicole mệt mỏi liền nằm trên ghế thư viện ngủ, Duy Y ngồi bên cạnh tra báo.

Đúng lúc này một đôi nam nữ tới vị trí đối diện Duy Y ngồi xuống, hai người cũng không chú ý tới Duy Y, Duy Y cũng không nhìn về phía bọn họ, chỉ là bọn họ nói chuyện hơi lớn tiếng, làm ồn đến Nicole, Nicole bỗng nhúc nhích, lật người lại ngủ.

“Xin lỗi hai người có thể nói nhỏ một chút được không?” Duy Y nhìn về phía hai người đối diện, chỉ là cái nhìn kia, cô chợt cảm thấy hoảng hốt. Tại sao hai người kia lại quen thuộc như vậy? Giống như đã gặp ở đâu, hơn nữa.....

“Thật xin lỗi, chúng tôi.....” Người con trai đối diện còn chưa nói hết, bởi vì thấy Duy Y, miệng không thể nói nên lời.

Người con gái kia cũng nhìn thấy Duy Y, hai người có biểu hiện giống nhau.

“Duy Y?” Cô gái kia sợ hãi kêu. Không thể nào, không thể nào, tại sao lại có hai người giống nhau như vậy? Không, phải nói là một khuôn in ra. Cô xác định Duy Y không có anh chị, càng không có chị em song sinh.

Cô gái này không phải ai khác chính là Kiều Y lớn lên cùng Duy Y, người con trai bên cạnh cô chính là Ngô Soái.

Bốn năm sau hai người đã thành sinh viên đại học, chín chắn hơn trước kìa rất nhiều. Hai người bây giờ không còn là sinh viên đại học nữa là đã là nghiên cứu sinh. Kể từ sau khi Duy Y “Qua đời”, quan hệ của hai người thân hơn trước nhiều, không chỉ như thế, về mặt học tập cũng luôn cãi nhau, cùng nhau thi đậu nghiên cứu sinh.

“Hai người biết tôi sao?” Nghe cô gái kia gọi tên mình, Duy Y càng thêm kích động. Điều này chứng minh bọn họ biết. Khó trách lại có cảm giác quen thuộc như vậy.

“Không, không thể nào, có lẽ chỉ là đáng người giống nhau mà thôi.” Kiều Y không tin nói với Ngô Soái.

“Xin hai người nói cho tôi biết, có phải hai người biết tôi không? Nếu không sao có thể biết tên tôi?”

“Cô cũng tên Duy Y?”

“Đúng vậy, tôi tên Duy Y.”

“Nhưng.....bạn là Duy Y, bạn không chết, mình biết bạn, còn có chiếc vòng trên tay bạn.” Nhưng bọn họ đều biết Duy Y đã chết, không thể nào có hai người giống nhau như đúc được, tên cũng giống nhau chứ? Nhưng là họ cùng đeo cái vòng tay có giá trị như vậy, giống nhau như đúc.....

Kiều Y bắt lấy tay Duy Y, nhìn kỹ chiếc vòng tay kia, không sai, năm đó lúc Duy Y hỏi cô chiếc vòng tay này có giá trị hay không cô cũng nghiêm túc nhìn qua, chính là chiếc vòng tay này, hơn nữa lúc đó lúc đó bởi vì không tháo ra được, cô khốn khổ mấy ngày. Hiện tại, chiếc vòng vẫn còn trên tay cô.

Điều này chứng minh cô thật sự là Duy Y.

“Hai người biết tôi?” Duy Y có chút mờ mịt nhìn hai người, nhất là cô gái kia, mặc dù cảm giác rất quen thuộc, nhưng một chút cô nghĩ cũng không ra. Chỉ là không sao cả, rốt cuộc cô cũng tìm được người quen cô.

Kiều Y cùng Ngô Soái nhìn ánh mắt xa lạ của Duy Y, hơn nữa lời nói của cô ấy có chút không bình thường “Duy Y, bạn làm sao vậy, không nhớ bọn mình sao? Còn nữa, tại sao nhiều năm như vậy rồi không về?” Tại sao lại hỏi bọn họ có biết cô không?

“Thật ra thì tôi mất trí nhớ!”

“Bạn nói cái gì? Mất trí nhớ?” Kiều Y cùng Ngô Soái liếc nhau một cái, không dám tin. Bọn họ có thể xác định cô chính là Duy Y, thể nhưng tất cả thật kỳ lạ, vậy tro cốt bốn năm trước anh trai mang về là của ai?

“Đúng vậy, bốn năm liền tôi tìm người thân, tôi tưởng mình là hoa kiều Anh, cho nên bốn năm nay vẫn ở Anh, sau đó lại tìm ra bản thân mình là người thành phố G, nên mới về đây. Không nghĩ tới, ở đây thật sự có người biết tôi, không chỉ có như thế, tôi cảm giác đối với nơi này từng cảnh cây ngọn cỏ cảm giác vô cùng thân thiết.....”

“Bạn nói là bạn mất trí nhớ lưu lạc đến Anh, ở đó bốn năm?”

“Đúng vậy!”

“Vậy bạn thật sự không nhớ mình sao? Mình là Kiều Y, đây là Ngô Soái. Lúc học cấp hai chúng ta rất thân.”

Duy Y nhìn hai người nhẹ nhàng lắc đầu “Tôi chỉ cảm nhận được hai người cho tôi cảm giác rất thân mà thôi, những cái khác đều không nhớ.”

Kiều Y có chút thất vọng, nhưng nhìn Duy Y cô có thể cảm nhận được đây chính là bạn tốt của cô Duy Y.....

Bọn họ nói rất nhiều chuyện, rất không hiểu anh trai cầm tro cốt của Duy Y giả vờ, nói Duy Y chết rồi, chẳng lẽ anh ấy không đi xác nhận vợ mình chết hay chưa sao? Nhưng lúc đó anh trai bị thương nặng, cần bản không thể rời khỏi giường, tất cả đều do Sultana thu xếp mọi chuyện.

Chẳng lẽ.....

Kiều Y rất muốn ngay lập tức đưa cô về bên cạnh anh trai, dù sao lúc Duy Y “qua đời” thì thiếu chút nữa anh trai cũng không sống nổi, nhưng bây giờ anh trai cũng không nhớ rõ Duy Y, hơn nữa bên cạnh còn có Dương Dương, như vậy đưa Duy Y xuất hiện có phần không đúng.

Vậy trước tiên đưa cô về nhà cô thôi.

Mấy năm nay cuộc sống của cô chú Duy cũng không tốt lắm, bởi vì mất Duy Y, trong nhà trở nên vắng ngắt. Chú Duy mất công ty vẫn ở nhà nghỉ ngơi, sau ba lại đi thanh toán tiền bồi thường bị chú Duy nổi nóng đuổi ra khỏi cửa. Lúc cô đi thăm bọn họ cũng bị chặn ngoài cửa.

Cho nên đều là Ngô Soái đi thăm bọn họ, sau một năm bọn họ đã bình thường, cô lại có thể đến nhà Duy Y ăn cơm hoặc ngủ lại.

Đã bốn năm, ba mẹ Duy già đi rất nhiều, hai người ngoài công việc chính là luôn nhớ con gái của mình. Phòng của Duy Y vẫn còn được giữ, thỉnh thoảng cô sẽ qua ngủ một hai tối.

Lúc đưa Duy Y về nhà Duy Y, ba mẹ Duy đang ăn cơm, không nghĩ Kiều Y sẽ tới.

Khi bọn họ nhìn thấy Duy Y sau lưng Kiều Y, trong mắt hai người đều là không thể tin được.

Nếu như đây thật sự là Y Y của bọn họ vậy tro cốt mà bọn họ thờ bốn năm này là của ai?

“Ba, mẹ!” Duy Y không kìm hãm được liền kêu lên, giọng nói khàn khàn đè nén tiếng khóc. Cô cũng không biết tại sao như vậy, vừa thấy hai người tóc hoa râm này liền tự nhiên gọi như vậy, cảm giác giống như đã kêu rất nhiều năm, xa lạ mà quen thuộc.

“Thật sự là Duy Y?” Mẹ Duy khóc không thành tiếng “Con gái của tôi.....Uhm.....” Ôm Duy Y khóc, đánh vào lưng con gái, hận cô không có lương tâm, rờn rã bốn năm không về.....

“Y Y, rốt cuộc con đi đâu, tại sao không về, hại ba mẹ cho rằng con đã chết.....” Ba Duy cũng ôm hai người, một nhà ba người rốt cuộc gặp nhau.....

Nhớ tới bốn năm trước, bọn họ cho rằng con gái đã chết, khóc đến tê tâm liệt phế, khóc đến nghẹt thở.....Không nghĩ tới tất cả đều là giả, thật sự là quá tốt.....thật tốt quá.....

Duy Y dựa vào ngực hai người, không nói ra được sự thỏa mãn, nước mắt đã sớm ướt hết khuôn mặt cô.

Thì ra trên thế giới này, cô không cô độc, cô còn có người thân, còn có ba mẹ, còn có con gái.....còn có Bill.....

Sau đó ba người một nhà ngồi cùng nhau, Duy Y kể về cuộc sống bốn năm nay, sau khi tỉnh lại ở bệnh viện Nhật Bản, nghỉ ngơi một tháng, sau đó vì không thể trả tiền viện phí nên bị bệnh viện đuổi ra ngoài, khi đó cơ thể mới tốt được một chút, nhưng cô không biết đi đâu, chỉ có tấm vé máy bay cùng chứng minh của cô, tất cả chỉ thuộc về Anh, cho nên cô cho rằng nên về Anh.

Sau đó đến sân bay Anh, tiền ăn cơm cô cũng không có, chỉ có thể ăn bánh bao còn dư lại của người khác.....sau đó quen với Bill, còn giới thiệu con gái mình cho ba mẹ biết.

Duy mẹ lại khóc nữa, vừa ôm gái vừa khóc, vừa đánh, sao con gái bà số khổ như vậy, một mình lưu lạc tha hương, tiền ăn cơm cũng không có, cơ thể chưa khỏi liền bị bệnh viện đuổi ra ngoài.....Nghĩ đến con gái chỉ mới mười tám tuổi mà phải va vấp cuộc đời như vậy, bà thật vô dụng.

Mẹ Duy ôm con gái không buông tay, khi Nicole tỉnh lại nhìn mẹ của mình bị người khác ôm, hoàn toàn không rõ tình hình lắm, nhưng lại không muốn người khác chiếm mẹ của mình, vì vậy đứng dậy từ trong lòng Ngô Soái bỏ đến trước ngực Duy Y.

Mẹ Duy nhìn bé gái nhỏ trong lòng rất thích nhưng lại nghĩ vì đứa bé này ăn nhiều như vậy khiến con gái khổ, nếu như không phải có người đàn ông tên Bill đó không biết cuộc sống của con gái bà đáng thương như thế nào? Nghĩ tới đây bà càng thêm hận Kiều Ngự Diễm.

Lúc đầu hẳn nói con gái chết rồi, hơn nữa lúc đi Nhật Bản hai người xảy ra chuyện không may, không đảm bảo được là hẳn không hại con gái bà. Hừ, chiếm công ty của chồng bà không nói, cưới con gái bà về lại không biết quý trọng, bây giờ nhớ lại cảm thấy mọi chuyện đều là do hẳn thiết kế. Mục đích là lừa công ty của chồng bà.....

Nghĩ tới những điều này mẹ Duy hung hăng trừng mắt nhìn Kiều Y. Trước kia bà thương Kiều Y như vậy, nghĩ đến con bé cùng anh trai nó đều là kẻ lừa đảo.

“Đây là con gái con, Nicole?” Ba Duy hỏi.

“Đúng vậy, Nicole, this is your grand pa and grand ma, Come and say hello of them.(Nicole, đây là ông ngoại và bà ngoại, nhanh đến đây chào bọn họ.)”

Nicole thấy ba mẹ Duy nhìn chằm chằm vào mình, lại nhìn một chút mẹ, sau đó thấy tất cả mọi người nhìn cô, cô bé còn nhỏ tuổi nên bắt đầu sợ, muốn tìm ba.

Thấy cô bé muốn tìm ba, mọi người nhớ tới ba của đứa bé, phải là Bill thôi.

“Ba của đứa bé là Bill sao? Cậu ấy vẫn chăm sóc hai mẹ con con sao? Cậu ấy về nước cùng con sao?”

“Hiện tại anh ấy cũng ở Trung Quốc, anh ấy về cùng con, nhưng mà bây giờ không có ở đây, anh ấy đi thăm bạn rồi.” Duy Y nhắc đến Bill thì cảm thấy thật ảm áp. Nếu như không phải là anh ấy, cô sẽ không có ngày hôm nay.

Cho nên đối với Duy Y mà nói, anh ấy là người thứ hai quan trọng sau Nicole.

“Chờ cậu ấy về đưa cậu ấy đến đây đi, chúng ta là người một nhà, ở chung một chỗ thật vui vẻ, về sau không tách rời.” Mẹ Duy cố ý nói cho Kiều Y nghe, để cho cô bỏ đi ý nghĩ không nên.

Mọi người đều biết chuyện Kiều Ngự Diễm có bạn gái, hơn nữa hẳn cũng đã quên Duy Y, Duy Y cũng không nhớ hẳn. Như vậy đều tốt. Về sau mọi người ai đi đường nấy, đến già cũng không muốn qua lại. Bà chỉ muốn con gái mình có cuộc sống tốt hơn.....

Xem như bà chưa từng gặp Bill, nhưng nghe con gái nói cậu ấy chăm sóc hai mẹ con như vậy, chỉ một điểm này là đủ rồi. So với Kiều Ngự Diễm luôn áp bức người khác kia tốt hơn nhiều, hơn nữa còn tốt hơn nghìn lần, vạn lần.

“Mẹ, con với Bill chưa kết hôn!”

“Chưa kết hôn? Con gái con lớn như vậy.....” Mẹ Duy giật mình. Chẳng lẽ Bill không chịu trách nhiệm sao.

“Không phải, mẹ, Bill không phải là ba của Nicole, nói đúng ra, con cũng không biết ba Nicole là ai.”

“Cái gì? Chuyện này.....”

“Bà đừng lèo nhèo nữa!” Ba Duy vội ngăn không ẹ Duy hỏi nữa. Sau đó nháy mắt ra ý ẹ Duy, ý là cẩn thận Kiều Y. Nếu như đứa bé kia thật sự là con của Kiều Ngự Diễm, chỉ sợ Kiều Y không giữ miệng.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, bà tiễn Kiều Y cùng Ngô Soái về thôi.” Ba Duy không ngừng đưa mắt ra ý ẹ Duy. Mặc dù mẹ Duy rất muốn nói chuyện với Duy Y, nhưng cả ông và bà đều nghĩ tới. Mặc dù mấy năm nay lực bất tòng tâm, nhưng vẫn hiểu rõ, lần này Y Y có thể trở về không muốn qua lại với Kiều Ngự Diễm.

Vì vậy muốn nhanh tiến Kiều Y với Ngô Soái về, cũng không để ý tới hai người còn muốn ở lại, kiên quyết đẩy hai người vào thang máy.

“Kiều Y, Ngô Soái, bác nhìn hai đứa lớn lên từ nhỏ.” Mẹ Duy đứng ở cửa thang máy, ấn nút mở cửa, muốn nói cho hết lời “Khi còn bé cũng rất thương hai đứa, thương Y Y như thế nào thì thương hai đứa như vậy. Nhưng hai đứa xem đi, hai đứa trải qua cuộc sống rất hạnh phúc, nhưng Y Y nhà bác lại khổ như vậy, lúc hai đứa chơi vui vẻ, nói không chừng Duy Y đang mang thai, vừa làm vừa học, lúc hai đứa có ba mẹ để dựa vào nói không chừng Y Y nhà bác cả bờ vai để dựa vào cũng không có.”

“Bác không nói hai đứa cũng biết, Y Y khổ như vậy, tất cả đều do nhà họ Kiều, Kiều Y, chuyện năm đó cháu cũng biết, bác cũng không muốn nhắc lại chuyện lúc trước nữa, chỉ mong hai đứa đừng nói chuyện này hôm nay cho ai biết, càng không nên cho Kiều Ngự Diễm biết Y Y nhà bác còn sống, cứ xem như Y Y nhà bác thật sự đã chết. Còn nữa, cô bé kia cũng không phải con của Kiều Ngự Diễm, đó là con của Bill, hai đứa nghe rõ chưa?” Giọng nói của mẹ Duy có chút cứng rắn, cuối cùng càng thêm gắt gao, nhưng bà cũng không quản nhiều như vậy, vì con gái bà đành như vậy.

“Bác, như vậy đối với anh trai cháu không công bằng! Anh trai cháu yêu Duy Y như vậy, hiện tại.....” Kiều Y còn chưa nói hết lời liền bị mẹ Duy trừng mắt.

“Thế nào gọi là công bằng? Anh trai cháu đối với Y Y nhà bác công bằng sao? Nếu như hấn yêu Y Y, làm sao lại để xảy ra chuyện như vậy? Nếu như hấn yêu Y Y, sao lại quên con bé? Sao lại có bạn gái mới? Đừng nói công bằng với bác, lúc anh trai cháu đang sung sướng có nghĩ đến Y Y nhà bác không? Lúc hấn sung sướng Y Y nhà bác đang phải chịu khổ đau. Tóm lại, hai đứa đừng để lộ chuyện này ra.” Mẹ Duy nói xong, nhấn nút đóng cửa thang máy.

Trong thang máy, đây không phải lần đầu tiên Kiều Y cùng Ngô Soái thấy mẹ Duy bức tức như vậy. Kể từ sau khi Duy Y đi, ba mẹ Duy rất cực đoan.

“Ngô Soái, bạn xem chuyện này phải làm sao?”

“Nói thật ra, thân là bạn của Duy Y, mình đồng ý với bác Duy, dù sao anh trai bạn đã không nhớ Duy Y nữa, hai người đều có cuộc sống riêng, tại sao cứ phải đem bọn họ ở chung một chỗ? Lại nói hai người bọn họ đều đã quên đối phương, đây là chuyện tốt.....”

“Nhưng dù sao đứa bé kại cũng họ Kiều!”

“Chúng ta cứ coi như là con của Bill đi, trước tiên quan sát một thời gian rồi nói, nếu như trong thời gian này bọn họ đều hạnh phúc, chúng ta liền đem chuyện này giấu trong bụng thôi.”

“Được rồi, quan sát một thời gian đã.” Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Kiều Y vẫn hy vọng anh trai với Duy Y ở chung một chỗ.

Người khác có lẽ không biết chuyện nhà họ Kiều, nhưng mà cô thân là người họ Kiều nên hiểu rõ.

Bạn gái của anh trai là Dương Dương, đó chính là người anh trai tìm làm thể thân, đừng nói có nhiều nét giống Duy Y, mặc dù anh trai không nhớ rõ Duy Y, nhưng trong tim thức vẫn có cái bóng kia, cho nên lúc Dương Dương xuất hiện, anh trai không chút do dự để cô ta bên cạnh mình.

Nhưng ba mẹ cô tuyệt không thích cô ta, cả người toàn hàng hiệu, tính khí cũng không tốt, lúc không có anh trai bên cạnh liền lộ ra bản tính thật, ở nhà họ Kiều cũng không biết điều thường làm mẹ Kiều giận điên lên.

Cô cảm thấy, kể từ sau khi có Dương Dương trong nhà không bao giờ yên bình.

Nếu anh trai có thể khôi phục trí nhớ, thật là tốt biết bao. Anh trai, Duy Y của anh đã trở về.....

Trên sân thượng nhà Kiều Ngự Diễm ở chung cư Đế Vương.

Hoàn cảnh giống nhau, ban đêm cũng giống nhau, người cũng giống nhau, rượu ngon giống nhau, Kiều Ngự Diễm cùng Dương Dương hưởng thụ cảnh đêm yên tĩnh, Dương Dương đứng dậy đi đến sau lưng Kiều Ngự Diễm, ôm chặt hấn từ phía sau. Đầu tựa vào lưng của hấn.

“Anh Kiều đang suy nghĩ gì vậy?”

Mấy ngày nay tâm tình Kiều Ngự Diễm cũng không yên, coi như là ở bên cạnh cô, tâm lại không biết để ở đâu.

Ba nói cô ta phải nắm chặt con rùa vàng này, lúc cần thiết có thể dâng cô thể mình cho hắn.

Nhưng không ai biết, Kiều Ngự Diễm cưng chiều cô ta nhưng chưa bao giờ có ý muốn đó. Bởi vì hắn chỉ muốn cô ta ở bên cạnh hắn mà thôi, chỉ cần ở gần hắn là được.

Hắn nói có cô ta bên cạnh hắn có thể an tâm, ban đêm có cô ta bên cạnh hắn có thể ngủ được.

Cho nên cử chỉ thân mật nhất của bọn họ cũng chỉ là ôm mà thôi. Hắn nói cô ta quá nhỏ, hắn không muốn tổn thương cô ta. Cô ta tin tưởng hắn không muốn làm cô ta tổn thương.

Hắn còn nói, đợi cô ta mười tám tuổi, bọn họ sẽ kết hôn. Cho nên hắn đợi từng ngày.

Nhưng kể từ sau khi nhìn thấy cô gái kỳ quái đó, anh Kiều liền thay đổi, cứ như vậy câu đi linh hồn cùng trái tim hắn. Đối với cô ta mà nói đó là một uy hiếp.

“Không có gì, Y Y, muộn rồi để anh đưa em về!” Kiều Ngự Diễm xoay người, dịu dàng ôm, hôn lên trán cô ta một nụ hôn dịu dàng như nước. Không biết vì sao, hắn vẫn luôn gọi cô là Y Y, nhưng tên của cô ta cứ thay đổi bị gọi như vậy.

Dương Dương ghét hắn kêu cô ta Y Y, bởi vì đó là tên vợ hắn. Nhưng bốn năm trước vợ hắn đã chết.

“Không muốn, em muốn ở bên cạnh anh!” Cô ta làm nũng đối với người đàn ông, không ngừng cọ sát vào cơ thể người đàn ông. Bàn tay nhỏ bé vòng sau lưng hắn.

“Y Y ngoan, ngày mai còn phải đi học!”

“Anh Kiều, không phải anh muốn em ở bên cạnh anh sao?” Mắt to nhìn người đàn ông, tin rằng không có người đàn ông nào có thể cưỡng lại được. Nhưng Kiều Ngự Diễm lại cự tuyệt, không biết vì sao, hắn đột nhiên lặng người một hồi lâu.

Lúc này, cô ta đột nhiên nâng gót chân, kéo cổ người đàn ông xuống, cứ như vậy hôn lên môi người đàn ông kia, không ngừng ma sát, sau đó đưa ra đầu lưỡi càn thêm dụ hoặc.....

“Y Y.....” Trong đầu người đàn ông thoáng qua hình ảnh, cô gái hôn hắn sau đó nói sẽ gả cho hắn. Cảm giác rất quen thuộc. Vì vậy hắn càng ôm chặt người con gái trong ngực, nụ hôn càng sâu hơn.

Nhưng tại sao cảm giác của nụ hôn lại không đúng?

Người con gái cảm thấy người đàn ông cuồng nhiệt, vì vậy to gan đưa tay trêu đùa lồng ngực hắn, thành công mở nút áo hắn, bàn tay nhỏ bé trơn mềm vuốt ve da thịt hắn, lúc muốn xâm nhập vào người đàn ông đột nhiên bế người con gái lên.

“Anh Kiều!”

“Y Y, đừng nói chuyện!” Người đàn ông ôm cô gái lên, đặt trên ghế dựa, sau đó nhẹ nhàng đè lên người cô gái. Nhìn cô gái thẹn thùng đỏ mặt, lại hôn lên môi cô.

Dương Dương thấy người đàn ông muốn cô ta, càng thêm to gan vuốt cơ thể cường tráng người đàn ông, bàn tay nhỏ bé không tự chủ được vuốt ve cơ thể người đàn ông nhẹ nhàng vuốt, nhưng cơ thể dường như không có phản ứng gì, vì vậy hai bàn tay càng thêm to gan cố thắt lưng của người đàn ông.

Đột nhiên, người đàn ông dừng lại, bàn tay nắm hai tay lộn xộn của Dương Dương “Anh đưa em về nhà thôi!”

“Nhưng mà.....Không phải anh muốn em sao?” Dương Dương đỏ mặt hỏi.

“Em còn quá nhỏ, chờ đến lúc em mười tám tuổi rồi nói.” Kiều Ngự Diễm nhẹ nhàng giúp cô ta chỉnh sửa lại quần áo. Sắc mặt vô cùng khó coi. Trước kia Y Y không như thế, tại sao lại đột nhiên tí gan như vậy.

Nhưng kỳ quái hơn chính là bản thân hắn, đối mặt với sự trêu đùa to gan của cô như vậy, nhưng một chút phản ứng hắn cũng không có. Trong ấn tượng của hắn, không phải hắn vẫn lơ lửng khát vọng cô sao? Tại sao hai người thân mật như vậy hắn lại không có phản ứng?

Trong đầu hần, bọn họ không chỉ một hai lần triền miên. Trong đầu đột nhiên thoáng qua một khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, đó là cô gái hét ầm ĩ ngoài phòng ăn, mấy ngày nay, chỉ cần vừa nghĩ tới cô, đầu hần rất đau, tim càng đau, thậm chí hít thở không thông. Hần chưa bao giờ thấy cô, tại sao cô đem lại cho hần cảm giác mạnh như vậy?

Dương Dương nhìn bóng dáng người đàn ông đã đứng dậy, trong lòng không cam tâm.

Cô ta đã to gan trêu đùa như vậy, người đàn ông này thế nhưng một chút phản ứng cũng không có, không phải là có vấn đề gì chứ? Chẳng lẽ cô ta đi vá màng trinh lại vì một người đàn ông như vậy.

Giận dữ đem ly rượu trên bàn uống sạch, Dương Dương đứng dậy đi theo.

Duy Y nhẹ nhàng đặt Nicole đặt trên giường của mình, sau đó nhẹ nhàng vuốt, đợi con bé ngủ yên mới phát hiện ra ba mẹ đang đứng ngoài cửa nhìn cô.

“Y Y, con đi ngủ sớm một chút đi!” Mẹ nói, sau đó lưu luyến đóng cửa, giống như bọn họ nhìn con gái mình không đủ.

Duy Y không ngủ được, cô đột nhiên cảm thấy hạnh phúc, trước nay chưa có hạnh phúc. Bốn năm này, mặc dù Bill cùng mẹ anh rất quan tâm chăm sóc cô, nhưng thủy chung không phải là nhà của cô, không phải là ba mẹ cùng người thân của cô. Cho nên anh rất lo lắng, sợ con gái đột nhiên biến mất, sợ rất nhiều thứ, sợ rất nhiều điều mà người khác không tưởng tượng được.

Nhưng cô có nhà, có ba mẹ, còn có ấm áp.....

Duy Y nhìn những thứ đồ chơi trên bàn, có thú nhồi bông Vua Hải Tặc, còn có đồ trang sức tình mỹ.....Những thứ này trước kia cô rất thích sao?

Album có rất nhiều hình, đều là hình từ nhỏ đến lớn của cô, bên trong trừ ba mẹ còn có các bạn của cô, bao gồm cả Kiều Y và Ngô Soái.

Nhưng không có bất kỳ dấu hiệu yêu đương, nếu như trước kia cô có bạn trai, nhất định trong album sẽ có hình cùng ghi chép, nhưng không có, ghi chép cũng không có. Nhưng tại sao lại có Nicole? Nhớ lại lúc tỉnh dậy ở Nhật Bản, chẳng lẽ cô quen biết bạn trai ở Nhật?

Hoặc là lúc cô đi du lịch ở Nhật xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị người c ho.....Mối có Nicole?

Tất cả cô đều nghĩ qua.

Về sau nhất định sẽ hạnh phúc, khó khăn đã qua, ánh mặt trời đang chiếu về phía cô.

Mặc dù Kiều Y cùng Ngô Soái đã bị mẹ Duy Y cảnh cáo, nhưng vẫn tìm đến Duy Y như cũ, dù sao ba người bọn họ cũng là bạn rất thân.

Ba mẹ Duy Y đều không hy vọng Duy Y khôi phục trí nhớ, nhưng Kiều Y vẫn ở sau lưng giúp cô khôi phục trí nhớ. Bởi vì cảm giác trước kia cô rất hạnh phúc, nhưng sao những hạnh phúc kia lại không tìm về được?

Cho nên mấy ngày nay, Kiều Y đưa cô đi dạo sân trường, còn có nơi họ thường hay đi dạo, hoặc là đến tiệm nước bọn họ hay đến, bởi vì đó chính là nơi có nhiều kỷ niệm nhất.

Bọn họ còn đạp xe ra vùng ngoại ô, Ngô Soái đã từng đưa cô đi xem, Nicole ngồi sau xe của mẹ, đáng tiếc là năm đó bốn người cùng đi dạo chơi nhưng hôm nay chỉ có ba người.....

Sau còn nói cô bị ngã, bị thương ở chân, Duy Y vén váy của mình lên, vết thương vẫn còn để lại sẹo.

“Duy Y, bạn có ấn tượng gì không?” Kiều Y mong đợi hồi.

Nhưng Duy Y không ngừng lắc đầu, làm Kiều Y vô cùng thất vọng.

“Vậy đến nhà mình đi, ở chỗ nào cũng có rất nhiều thứ bạn có thể nhớ lại!” Kiều Y đang nói, lại bị Ngô Soái đứng một bên kéo kéo tay.

“Không được, không thể đến nhà bạn! Chúng ta không phải đã nói rồi sao?” Ngô Soái vội vàng nói.

“Mình chỉ muốn ẹ mình nhìn, xác định một chút, để ẹ biết sự tồn tại của Duy Y cũng tốt.”

“Kiều Y, bạn làm như vậy là quá ích kỷ, sẽ làm Duy Y tổn thương.”

“Nhưng mẹ mình thì phải làm sao? Nhìn mẹ cả ngày lo lắng, mình cũng rất khổ sở.”

“Hai người đang nói gì?” Duy Y nhìn hai người tranh chấp, giống như có chỗ cô không thể đi.

“Duy Y đến nhà mình chơi đi, mẹ mình có thể gặp bạn.” Kiều Y giống như không có vẻ gì là lo lắng.

“Kiều Y!”

“Ngô Soái, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Sao mình lại không thể đến nhà Kiều Y?” Duy Y không hiểu nhìn về phía Ngô Soái, hai người kia nhất định có chuyện gì đó không cho cô biết, hơn nữa còn liên quan đến cô.

“Duy Y, đừng đi, bạn sẽ hối hận.”

“Ngô Soái, mình thật sự muốn đi, mình muốn tìm lại trí nhớ của mình, cho nên bất luận là chỗ nào, mình đều muốn đi.”

“Kiều Y, người kia hôm nay không có ở nhà chứ?” Ngô Soái nói đến chính là anh trai Kiều Y. Hai người không biết rằng bọn họ đã gặp nhau.

“Không có, nếu như ở thì thế nào, anh ấy cũng không nhớ rõ.”

“Vậy thì tốt, Duy Y, chúng ta đến nhà Kiều Y đi.” Ngô Soái giống như hạ quyết tâm rất lớn, giống như đó là pháp trường vậy.

Chộc Duy Y vui, nhưng cũng chỉ có Duy Y cùng Nicole cười, Kiều Y cùng Ngô Soái vẻ mặt không được vui lắm.

Tại biệt thự nhà họ Kiều, mẹ Kiều đang trong vườn hái hoa, ba Kiều trong thư phòng đọc sách. Duy Y đến tạo cho hai người kinh ngạc không nhỏ, bọn họ không nghĩ tới Duy Y không chết, hơn nữa bây giờ còn trở về.

Trước tiên Kiều Y đưa ba mẹ vào thư phòng nói chuyện, Ngô Soái tự nhiên đưa bọn họ đi thăm quanh nhà.

Nicole rất hoạt bát, chạy loanh quanh trước mặt hai người.

Nhưng Duy Y lại có chút không yên lòng, tại sao sau khi ba mẹ Kiều Y thấy cô thì Kiều Y phải lôi bọn họ vào phòng nói chuyện.

Mà bọn họ nói cái gì? Có chuyện gì cô không thể nghe sao?

Trong thư phòng.

“Kiều Y, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Rõ ràng người đã chết rồi sao có thể sống lại?” Mẹ Kiều không nhịn được hỏi trước.

“Mẹ, hôm nay anh trai không có ở nhà chứ?”

“Đúng rồi, mẹ lập tức gọi nó về.”

“Không cần, ba, mẹ, trước tiên hai người đừng nói cho anh trai biết, hiện tại Duy Y đang mất trí nhớ, cái gì cũng không nhớ, hơn nữa ba mẹ Duy Y cũng không hy vọng hai người có quan hệ lần thứ hai, cho nên.....”

“Nói gì vậy? Duy Y nói thế nào cũng là con dâu nhà chúng ta, tại sao có thể.....”

“Ai là con dâu nhà chúng ta?” Đột nhiên một giọng nói đàn ông lạnh lùng vang lên, ba người đồng thời quay lại nhìn cửa thư phòng, vừa đúng lúc Kiều Ngự Diễm đứng đó, hơn nữa còn giống như.....

83. Chương 83: Trở Lại

“Anh trai sao anh lại ở đây?” Kiều Y giật mình nhìn người vốn không nên xuất hiện ở cửa. “Mới vừa rồi mọi người đang nói gì? Con dâu nhà chúng ta?” Kiều Ngự Diễm đi vào nhìn vẻ mặt kỳ quái của ba người.

“Con nghe nhầm rồi, chúng ta nói Kiều Y giả đi rồi là con dâu người ta, đúng không?” Mẹ Kiều chột dạ nói. Trước khi chuyện này còn chưa rõ ràng tốt nhất không nên cho hẳn biết Duy Y đã trở về, hơn nữa hiện tại con trai bà rất tốt, Duy Y quay về không biết mọ chuyện sẽ thế nào.

Bà không quên bốn năm trước cuộc sống của con trai bà như cái xác không hồn.

Mặc dù bà không thích Dương Dương, tính khí không tốt, mặc dù bà không thể chấp nhận. Có lúc còn trêu tức bà, nhưng ít nhất con trai bà vẫn tốt. Người làm mẹ nhu bà cũng nên nhịn một chút.

“Anh trai, anh về đây làm gì?”

“Y Y nói muốn về thăm ba mẹ, anh đưa cô ấy về.”

Kiều Y liếc mắt nhìn ngoài cửa, không thấy Y Y giả ở bên ngoài “Anh trai, cô ta không phải Duy Y, hiện tại Duy Y thật đã trở về.....” Kiều Y vừa nghe thấy người khác chiếm dụng tên Duy Y, không kìm được nói một câu như vậy.

Trước kia Duy Y không có ở đây thì thôi nhưng bây giờ Duy Y đã trở về, nên làm sao có thể để tên Duy Y bị người khác đoạt đi chứ? Hơn nữa cô không thích Dương Dương, nhà không có tiền còn chưa tính, cho rằng quen với anh trai thì có thể làm mưa làm gió, không đem ai ra gì.

Cô vừa thấy cô ta xách túi Emma số lượng có hạn, cả người mặc hàng hiệu. Đây là tiền nhà cô, chứ không phải tiền nhà họ Kiều. Quá mức hơn nữa là anh trai đem công ty Nam Cảng cho ba Dương Dương quản lý. Lỗ vốn không nói, lại còn lấy tiền của anh trai điền vào sổ sách, bởi vì chuyện này mà ba mắng anh trai rất nhiều lần.

Không có năng lực thì đừng ngồi vào vị trí cao như vậy.

“Kiều Y, không nên nói lung tung!” Mẹ Kiều giận dữ mắng con gái.

“Mẹ, con nói sai sao? Duy Y không chỉ trở về, hơn nữa vừa rồi đứa bé cô ấy vừa mới ôm đó chính là con cháu nhà họ Kiều.” Kiều Y vốn nóng tính, trước tiên còn muốn giấu mọi người, xem một chút phản ứng của mọi người rồi mới quyết định có nên nói hay không, nhưng vừa nghe thấy Dương Dương ở đây, cô liền như con ngựa đứt cương.

“Con nói cái gì? Đứa bé vừa rồi là của anh trai con sao?” Hai người nhà họ Kiều lập tức bối rối.

Nhất là mẹ Kiều, vẫn mong nhà họ Kiều có cháu nối dõi, nhưng con trai đã ba mươi sáu tuổi vẫn không chịu lấy vợ, lại càng chưa muốn có con. Hiện tại họ có cháu gái, không chỉ kinh ngạc hơn nữa còn vui mừng.

Nếu thật sự là như vậy, vậy tại sao lại không để hai người ở chung một chỗ chứ? Dẫu gì hai đứa cũng là vợ chồng được luật pháp công nhận. Trước kia con trai vẫn luôn thích Duy Y, hiện tại sợ rằng vẫn không phai, nhìn Dương Dương bên cạnh con trai là biết.

Kiều Ngự Diễm cũng bị lời nói này làm cho kinh ngạc, hẳn có con từ lúc nào?

“Làm sao nhầm lẫn được? Con còn lên đi xét nghiệm DNA!” Kiều Y nói xong, từ trong túi lấy ra một van bản, lúc ấy Duy Y không nói ba đứa bé là ai, cô liền nghĩ đến anh trai, sau đó mẹ Duy lại uy hiếp như vậy, cô càng hoài nghi hơn nữa, vì vậy ngày hôm sau liền rủ Duy Y ra ngoài, nhân tiện lấy tóc Nicole làm mẫu thử nghiệm.

Hôm nay mới có kết quả, bằng không cô cũng sẽ không đưa Nicole về gặp ba mẹ.

“Là thật, thì ra là thật, nhà họ Kiều có cháu rồi! Ông xem, mau nhìn kết quả kia.....” Mẹ Kiều vô cùng vui mừng, vội đứng cạnh bên ông Kiều để ông nhìn kết quả giám định.

Nhưng Kiều Ngự Diễm đứng một bên không tin, rốt cuộc là người phụ nữ nào không biết sống chết như vậy, dám đem đứa bé đến đây nhận hẳn làm ba?

Trong lòng hắn chỉ có “Y Y” , bất luận là người phụ nữ nào, đừng mơ tưởng làm vợ hắn. Hừ, hắn thật muốn xem rốt cuộc Duy Y đó là ai? Có lá gan to như vậy. Mặc dù lúc nghe thấy cái tên “Y Y” này hắn có chút run sợ nhưng hắn không để ý tới cảm giác này.

“Kiều Y , em gọi người tên Y Y đó lại đây, anh muốn gặp cô ấy một chút.”

“Bạn ấy đang ở nhà mình, em sẽ đi tìm cô ấy!” Nói xong, Kiều Y chạy ra khỏi thư phòng, tìm thấy bọn họ đang chơi đùa với Nicole trong vườn.

Khi Kiều Y đưa bọn họ đi ngang qua phòng khách nhìn thấy Dương Dương đang ngồi chờ ở đó, Duy Y không nhớ cô gái này nhưng Dương Dương lườm cô một cái, lại thấy Kiều Y đưa bọn họ vào thư phòng, nghi ngờ trong lòng càng lớn.

Nicole được mẹ ôm vào thư phòng, nhưng khi cô thấy ánh mắt nóng bỏng của mọi người nhìn cô, dù là người có to gan thế nào cũng sẽ sợ, không chỉ Nicole sợ ngay cả Duy Y cũng có chút kinh hãi, cô không hiểu, cô chỉ tới nhà Kiều Y chơi, tại sao người nhà cô ấy lại nhìn cô như vậy?

“Duy Y, đừng sợ, vào đi, không phải bạn nhớ ba mẹ mình sao?”

Duy Y theo Kiều Y đi vào, Ngô Soái đi sau cùng.

Khi vào thư phòng thấy Kiều Ngự Diễm bên trong thì Duy Y sợ ngây người, cô không nghĩ tới lại một lần nữa gặp người đàn ông này.

Bốn mắt nhìn nhau, mắt hai người không rời nhau, giống như bọn họ là nam châm hút liền với nhau.

“Đây là anh trai mình, bạn nhớ không?”

Duy Y không nói lời nào, nhưng tầm mắt của cô vẫn ở trên người Kiều Ngự Diễm.

“Mommy, I’m afraid(Mẹ, con sợ!)” Nicole ôm cổ mẹ, thấy ánh mắt mẹ Kiều giống như muốn ăn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn sắp khóc. Bà nội này thật đáng sợ.

“Đừng sợ, đừng sợ, bảo bố lại bà nội ôm.....” Mẹ Kiều nhích lại gần, đưa tay muốn ôm Nicole nhưng Nicole lại sợ bà.

Thấy vậy Nicole đem cái đầu nhỏ trốn trong ngực mẹ, bàn tay nhỏ bé ôm mẹ thật chặt. Cô bé nghi không hiểu, nhưng cô hiểu dấu hiệu đưa tay ra đó là muốn ôm cô.

“No, no.....” Nicole sợ đến mức khóc, ôm chặt mẹ.

“Mẹ làm Nicole sợ rồi!” Kiều Y đứng một bên ngăn cản hành động của mẹ, mẹ gấp gáp quá rồi, ánh mắt kia giống như muốn cướp đứa bé đi.

“Cháu tên là Nicole? Tên thật hay, bà nội bế một chút có được không?” Mẹ Kiều đi vòng ra sau lưng Duy Y, bà muốn xem mặt cháu nội.

“Mẹ, con bé không hiểu tiếng trung.”

“À, cái này.....” Mẹ Kiều bị làm khó, bà không nói được tiếng anh.

Nhưng vào lúc này, bởi vì Nicole ồn ào, người lớn không thể nói chuyện với nhau. Trước tiên ba Kiều để Kiều Y ôm đứa bé đi ra ngoài.

Duy Y có chút không yên lòng, dù sao Nicole cũng khóc nhiều như vậy, làm sao cô có thể yên tâm?

Nhưng nhìn người nhà họ Kiều như vậy, giống như có chuyện muốn nói với cô, không thể làm gì khác hơn là để Kiều Y bế Nicole đi chơi. Nicole rời khỏi ngực mẹ liền chạy ra ngoài, cô bé không muốn ở lại chỗ này.

Kiều Ngự Diễm nhìn cô gái trước mắt, lại là cô gái hắn gặp trong nhà hàng, hơn nữa cô còn có con, đứa bé kia rất có thể là con hắn. Nhưng hắn một chút ấn tượng cũng không có.

Kể từ sau ngày gặp cô, trong đầu hắn đều là bóng dáng của cô, hắn không thể tập trung làm việc, không thể suy nghĩ, ngay cả lúc bên cạnh “Y Y” cũng không yên tâm.

“Bây giờ chúng ta nói rõ mọi chuyện đi.” Ba Kiều nói. “Duy Y, trước tiên con nói một chút những năm này con đi đâu, đã xảy ra chuyện gì?”

Kiều Y biết Duy Y không rõ mọi chuyện nên nhẹ giọng giải thích “Đây là ba mình, đây là mẹ mình, còn nữa, đây là anh trai mình Kiều Ngự Diễm cũng là chồng bạn.”

“Cái gì?Chồng? Kiều Y, bạn nói mình kết hôn rồi sao?” Duy Y khiếp sợ, tại sao ba mẹ không nói với cô.

“Ba mẹ, anh trai, Duy Y mất trí nhớ, cái gì cũng không nhớ.” Kiều Y bắt đầu nhìn mọi người.

Mà Kiều Ngự Diễm ngoài khiếp sợ, đáy lòng lại có một chút hưng phấn. Cô bé này đã kết hôn với hân? Nhưng tại sao một chút ấn tượng hân cũng không có?

“Kiều Y, em nói rõ một chút, anh kết hôn lúc nào, tại sao anh lại không biết?”

“Ba mẹ, chuyện đã đến mức này, hai người nói cho bọn họ biết đi, anh trai cũng đã khổ lắm rồi, chẳng lẽ hạnh phúc của anh ấy ngay trước mắt, hai người cũng không muốn anh ấy nắm lấy sao?”

“Nếu chuyện đã như vậy thì nói sự thật cho hai đứa biết thôi.” Ba Kiều nói. Ông cũng không muốn nhìn thấy con trai như cái xác không hồn.

“Sự thật gì?” Ánh mắt Kiều Ngự Diễm lạnh lùng nhìn về phía ba mẹ, cùng nhau chung sống ba mươi mấy năm, chẳng lẽ còn chuyện gì hân không biết sao? Hơn nữa còn liên quan đến hôn nhân của hân.

“Anh trai, thật ra thì anh đã kết hôn, vợ anh chính là cô ấy, Duy Y! Nhưng lúc hai người đi hưởng tuần trăng mật ở Nhật Bản thì xảy ra chuyện, cho rằng Duy Y đã chết, sau khi quay về anh không chịu nổi tin tức Duy Y qua đời, cả ngày mất hồn, lấy rượu giải sầu, thậm chí đã từng tự tử, ba mẹ không đành lòng nhìn anh như vậy, vì vậy tìm một người thôi miên anh, làm cho anh quên đoạn ký ức về Duy Y. Anh trai, anh có biết vì sao anh suốt ngày gọi Dương Dương là Duy Y không? Dương Dương căn bản không phải tên như vậy, chỉ là cô ta lớn lên có ngoại hình giống Duy Y thôi. Cô ta không phải Duy Y, nhưng trong tiềm thức của anh lại biến cô ta thành Duy Y cưng chiều như vậy.....” Kiều Y nói rất nhiều, nhưng vẫn che giấu chuyện khó chịu năm đó.

Khó trách ý thức hân thường hỗn loạn như vậy, khó trách hân cảm thấy cuộc sống của hân thiếu một thứ gì đó, ở chung một chỗ với “Y Y” nhưng vẫn lo lắng.....Thì ra là ba mẹ hân làm, như vậy, cô gái trước mắt này chính là Y Y mà hân vẫn thường mong nhớ.

Kiều Y nói xong, mọi người trong phòng đều trầm mặc. Hai người trong cuộc chỉ nhìn nhau không nói lời nào.

Duy Y không nhớ mọi chuyện, chỉ là nghe Kiều Y nói, đối với cảm giác của chính mình quả thật đã từng xảy ra chuyện như vậy. Như vậy có thể giải thích được tại sao khi vừa thấy hân, trong lòng liền kích động, thậm chí đau lòng.....

Chỉ vì bọn họ rất quen thuộc, cho nên khi nhìn thấy nhau không khỏi rơi nước mắt.

“Duy Y, chuyện đã đến mức này, con quay về nhà họ Kiều được không, về sau cùng ở chung với Kiều Ngự Diễm, không quan tâm đến những chuyện đau lòng kia nữa. Được không?” Mẹ Kiều kéo tay Duy Y, thân thiết nói, giống như tạo tâm lý dịu dàng khi gặp mặt lần đầu, nhưng Duy Y không nhớ gì.

“Cái này.....” Duy Y khờ sờ nhìn mẹ Kiều, rồi nhìn về phía “chồng” không nói lời nào “Cám ơn ý tốt của mẹ Kiều, nhưng là.....Ba mẹ con sẽ không đồng ý. Hơn nữa thật ra, đây không phải lần đầu tiên con gặp anh ấy, nhưng mỗi khi gặp anh ấy, trong lòng luôn rất đau, sau đó không tự chủ được sẽ rơi nước mắt, con nghĩ, con và anh ấy nhất định có mối liên kết rất sâu sắc. Nhưng tại sao vừa thấy anh ấy liền đau lòng? Tại sao lại đau lòng? Những cảm giác này đối với con mà nói rất quan trọng, đó là điều quan trọng để con khôi phục trí nhớ, trước khi nhớ mọi chuyện con nghĩ không thể nghe theo sự sắp xếp của mẹ. Thật xin lỗi.”

Trong khoảng thời gian này cô ở chung với ba mẹ, bọn họ cũng không nói qua chuyện cô từng yêu, càng không đề cập đến chuyện cô kết hôn, những đồ được lưu giữ lại trước kia cũng không cho thấy cô đã kết hôn.....

Hơn nữa “chồng” cô hình như cũng không vui khi thấy cô, nếu như mới bắt đầu hôn nhân bọn họ đã không hạnh phúc thì cô cần gì phải về đây nữa?

“VẬY con xin phép.”

“Đợi chút Y Y!” Vừa nghe thấy cô phải đi, Kiều Ngự Diễm đứng lên, vội vàng gọi cô lại, giống như đó là phản ứng tự nhiên.

Duy Y quay đầu lại nhưng Kiều Ngự Diễm không nói gì nữa, nhìn ra hắt có chút lo lắng.

“Rất xin lỗi, em đã quên mọi chuyện trước kia, nhưng.....em tin tưởng cảm giác của chúng ta là thật, không bằng chúng ta cho bản thân một chút thời gian? Để cho bản thân tìm lại những ký ức kia?”

Nhìn ánh mắt mong chờ của mọi người, Duy Y mềm lòng, dù sao đó cũng là một đoạn ký ức của cô, bất luận tốt hay xấu đều thuộc về cô, có thể tìm lại ký ức của mình thì có mất mát gì đâu?

“Anh.....”

“Không hay rồi, mọi người mau tới đây, có đứa bé rơi xuống nước rồi! Mau lại đây cứu người!” Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng kêu cứu làm ảnh hưởng những người trong phòng.

Duy Y không khỏi lo lắng trong lòng, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài, đi về phía giọng nói truyền đến.

Lúc Duy Y đi tới bên cạnh hồ bơi, nơi đó đã tụ tập mấy người, họ cũng không biết thế nào. Mà trong hồ bơi Nicole của cô đang giãy dụa kêu khóc, vừa nhìn thấy cảnh như vậy, tim cô muốn vỡ vụn.

Hơn nữa còn có một người nữa trong nước, lại là cô gái trong phòng khách.

Không để ý nhiều, Duy Y nhảy xuống hồ bơi, đến gần con gái. Nhảy xuống nước cùng với cô còn có Kiều Ngự Diễm. Khác nhau là hắt bơi về phía cô gái.....

Duy Y đưa con gái lên bờ, những người giúp việc giúp cô choàng khăn lông, mọi người nhà họ Kiều đi đến bên cạnh cô.

“Nicole, don’t scare, Mommy wake up(Nicole, đừng dọa mẹ, tỉnh lại đi con)” Duy Y gấp đến muốn khóc, tay chân luống cuống đặt trên người con gái, vỗ vào khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của con bé.....

“Nicole, wake up.....”

“Duy Y, để mình xem một chút.” Ngô Soái vội vàng ngồi xổm xuống cấp cứu cho Nicole, bởi vì rơi xuống nước hơi lâu, Nicole đã lâm vào trạng thái hôn mê.

Ngô Soái cấp cứu cho Nicole, nhẹ nhàng ép bụng con bé, đem nước ép ra ngoài. Từ từ, Nicole bắt đầu có phản ứng.

Duy Y vội vàng ôm lấy cơ thể bé nhỏ, để con bé tựa vào ngực. “Thank God, Nicole, You’re okay, Don’t be afraid of don’t be afraid, Mamy beside you, breathing slowly, don’t be afraid.....(Cám ơn ông trời, Nicole, con không sao, đừng sợ.....đừng sợ, mẹ ở bên cạnh con, từ từ thở, đừng sợ.....)”

Tay Duy Y không ngừng run lấy lấy, tiếng khóc yếu ớt bị cô giấu đi.

“Mommy.....” Nicole yếu đuối kêu mẹ, cô sợ hãi ôm mẹ chặt hơn.....

“I tell you not near the pool (Mẹ nói không được đến gần mép nước, sao không nghe lời?)” Duy Y nóng nảy, lại dùng tiếng trung mắng con gái.

“No, The aunt told there is a gold fish, then she pushed me in the water(Không, dì kia nói có cá vàng ở đây, sau đó dì đẩy con xuống nước)” Nicole đưa tay chỉ về hướng Dương Dương.

“Really?(Thật không?)” Câu này là Kiều Y hỏi.

Mẹ Kiều Y nóng lòng đi mời bác sĩ, quay lại thấy bọn họ nói chuyện gì không hiểu, nóng nảy hỏi con gái “Cháu gái nhỏ nói gì?”

“Con bé nói là Dương Dương lừa con bé trong nước có cá vàng, sau đó đẩy con bé xuống.”

“Cái gì?” Mẹ Kiều trừng mắt nhìn Dương Dương.

Lúc này Duy Y đã đặt con gái xuống đi tới trước mặt Dương Dương, vung tay lên muốn đánh cô ta, nhưng bàn tay còn chưa rơi xuống, Kiều Ngự Diễm đã bắt được cổ tay cô.

“Ít nhất phải tìm hiểu rõ mọi chuyện, Dương Dương cũng rơi xuống nước mà.”

“Anh cho rằng con gái tôi nói dối sao?” Duy Y cố gắng rút cánh tay của mình về, hung hang nhìn chằm chằm bọn họ. Nén nước mắt lại.

Kiều Ngự Diễm sớm đã động lòng “Anh không có ý đó, anh chỉ muốn làm rõ mọi chuyện, Dương Dương cũng rơi xuống nước không phải sao?”

Lúc này Dương Dương đang yếu đuối tựa vào ngực Kiều Ngự Diễm, mặt vô tội nhìn Duy Y “Thật xin lỗi, tôi chỉ muốn xuống nước cứu con bé, nhưng sau khi xuống nước mới biết mình không biết bơi.....”

“Xuống nước mới biết mình không biết bơi lội? Cô cũng nói láo quá, phản ứng của người không biết bơi là sẽ không chủ động nhảy xuống nước, đây là phản ứng cơ bản nhất, không cần nói với tôi cô yêu quý con gái tôi hơn tính mạng cô, nếu thật sự như vậy, tôi sẽ tin tưởng cô vì con gái tôi mà nhảy xuống, chứ không phải vì che đi tội ác. Kiều Y, mình nhớ nhà bạn có máy quay phim. Phiên bạn giúp mình tìm chứng cứ, mình muốn ra tòa tìm công lý cho con gái.” Duy Y cực kỳ tức giận, mặc dù mặt ngấn nước nhưng cô vẫn kiên cường bảo vệ con gái. Cô gái vừa yếu ớt nhưng lại kiên cường như vậy làm cho người ta nhìn thấy không khỏi đau lòng.

Thật ra thì cô không khôi phục trí nhớ, chỉ ấn tượng là nhà Kiều Y có máy quay phim. Vì vậy không tự chủ liền nói ra.

Kiều Ngự Diễm nhẹ nhàng buông lỏng tay đỡ Dương Dương ra, hần nghĩ muốn bảo vệ cô gái trước mặt chứ không phải Dương Dương.

Mẹ Kiều vừa nghe như vậy, mặt cũng lạnh băng “Quản gia, quản gia đâu, lập tức đi lấy nội dung đoạn video cho tôi, tôi muốn xem sự việc như thế nào, rốt cuộc người phụ nữ này tại sao muốn hại cháu gái tôi.”

Lần đầu tiên mẹ Kiều nổi giận, người nhà thậm chí là người làm trong nhà chưa bao giờ thấy bà như vậy.

Dương Dương vừa nghe muốn xem máy quay phim, có chút gấp gáp, ôm thật chặt cánh tay Kiều Ngự Diễm, cho là hần sẽ giúp cô ta, bởi vì cho tới nay, bất luận là cô ta làm sai cái gì, hần cũng sẽ đứng về phía cô ta, cứng chiều cô ta.

“Em chỉ muốn cứu con bé, không có ác ý.” Dưới ánh nhìn soi mói của mọi người, giọng Dương Dương càng nhỏ, nhỏ đến nỗi chính cô ta cũng không nghe được. Thật ra thì cô ta chợt dạ, lòng bàn tay đã sớm toát mồ hôi.

“Các người không phải vừa rồi ở đây sao? Nói xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Bà Kiều hướng về phía người giúp việc hỏi.

“Cái này.....Tôi đang làm chuyện khác, không có chú ý.” Một người làm lớn tuổi nói.

“Tôi cũng vậy!”

“Tôi cũng vậy!” Ba người giúp việc giả bộ như không thấy, dù sao họ để ý làm tốt chuyện của bản thân mình là được rồi, chuyện của chủ nhà bọn họ tốt nhất không nên dính vào.

“Tôi.....” Người cuối cùng trẻ tuổi nhất, nhìn qua mới hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mặt người làm do dự “Tôi.....”

“Cô nhìn thấy gì, còn không mau nói?” Mẹ Kiều giận dữ mắng.

“Thưa bà, tôi vừa thấy cô Dương Dương đưa cô bé tới bên cạnh hồ, cũng không biết bọn họ nói những gì, sau đó cô bé liền thò người ra ao nước xem, kết quả cô Dương Dương liền cố ý đẩy cô bé một cái, lúc ấy tôi thấy được, sau đó liền gọi người đến cứu.”

“Cái gì? Thì ra thật sự là như vậy?” Mẹ Kiều hoảng sợ không tin nhìn Dương Dương, mà Dương Dương trốn sau lưng Kiều Ngự Diễm.

“Thật sự là em làm sao?” Kiều Ngự Diễm kéo cô gái phía sau lưng mình ra. Chỉ thấy cô ta mặt đầy nước mắt, không khỏi làm người khác đau lòng. Hẳn biết cô ta luôn tùy hứng, nhưng không biết cô ta còn trẻ mà tâm địa độc ác như vậy, một đứa bé hơn ba tuổi cũng không bỏ qua, rồi cuộc đứa bé này đắc tội gì với cô.

“Không phải em cố ý. Em chỉ muốn chơi với con bé, không nghĩ tới con bé rơi xuống nước.”

“Em còn nói dối!” Kiều Ngự Diễm lạnh lùng nhìn cô ta.

“Em sợ mọi người mắng em, cho nên mới.....” Nói xong, Dương Dương cúi đầu khóc. Chỉ cần cô ta khóc, Kiều Ngự Diễm nhất định sẽ mềm lòng.

“Tôi sẽ đưa đơn lên tòa, tố cáo cô tội mưu sát, cô chờ giấy gọi của tòa đi.” Duy Y lạnh lùng nói xong, trừng mắt nhìn Kiều Ngự Diễm.

Nếu như hẳn muốn giải thích gì thì khi hẳn bắt bàn tay cô hẳn đã hết cơ hội rồi.

Hắn đột nhiên cảm thấy tim thật đau, đau đến nỗi không thể thở được, cô gái trước mắt không thêm để ý tới hẳn.

Duy Y quay về bên cạnh Nicole một tay nhẹ nhàng ôm lấy con bé.

“Mommy, I’m cold(Mẹ, con lạnh)”

Duy Y vừa định cởi áo khoác mặc cho Nicole thì thấy một cái áo vest nhẹ nhàng đưa đến. Nhưng Duy Y không nhận lấy, đem cái áo khoác quý giá vứt sang một bên, xoay người cởi áo khoác của mình đắp cho con gái.

“Bác Kiều, đây là con gái cháu, không phải cháu gái của bác!” Duy Y ôm con gái, lạnh lùng nói với mẹ Kiều, chuyện này là người khác gây nên nhưng nếu nhà họ Kiều có trách nhiệm, nếu như Nicole thật sự là con cháu nhà họ Kiều, không phải cô sẽ mất con gái sao?

Không thể, cô không để con gái trở thành cháu gái nhà họ Kiều, con gái chỉ là của riêng cô.

“Duy Y, sao Nicole không phải là con cháu họ Kiều chứ? Mẹ không nói giúp Dương Dương.” Mẹ Kiều vừa nghe thấy lời Duy Y, cho rằng con bé trách mình không giúp cho nên không muốn con gái nhận nhà họ Kiều, có chút gấp gáp.

Ba Kiều không lên tiếng, lên trước vỗ vai vợ, bày tỏ an ủi. Hiện tại có rất nhiều chuyện ông đã không nhúng tay vào quản lý, tất cả đều là vợ cùng con trai xử lý.

Duy Y không để ý đến mọi người, chỉ là muốn ôm con gái đi. Mẹ nói đúng, không muốn cô qua lại với nhà họ Kiều. Cô không nghe, tại sao lại muốn tới nhà họ Kiều, thiếu chút xíu nữa là cô mất con gái.

“Duy Y, đợi chút, Nicole như vậy sẽ lạnh, vào phòng mình thay quần áo cho con bé đã.”

“Không cần!”

“Bác sĩ sắp đến rồi, con phải để bác sĩ xem một chút đã.”

“Tôi sẽ đưa con bé đi.” Duy Y nói chuyện nhưng chân không ngừng bước về phía chỗ đậu xe. Đem con gái đặt lên sau yên xe, sau đó lái xe đi.

Mẹ Kiều cũng đi theo sau lưng Duy Y, nhưng bà không dám nói lời nào, sợ mình càng nói càng sai. Chỉ là nóng nảy khuyên con trai.

“Kiều Ngự Diễm, con còn không mau đuổi theo? Nếu cháu gái mẹ có chuyện gì, mẹ sẽ không bỏ qua cho con.”

Không phải Kiều Ngự Diễm không muốn đuổi theo mà là trong lòng đau như có ngàn cây kim châm vào, hành động của hẳn giống như bị khống chế. Trơ mắt nhìn cô đau lòng rời đi, hẳn đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng.

Cảnh tượng như vậy có chút quen thuộc, một nam sinh chở một nữ sinh đi qua trước mặt hẳn, sau đó biến mất khỏi tầm mắt hẳn. Chuyện này giống như xảy ra nhiều năm rồi.....

“Mẹ không cần phải ép anh trai, con đột nhiên cảm thấy ban đầu không nên đứng về phía anh trai!” Kiều Y nhìn anh trai đang mất hồn nói.

“Cái đứa bé này, sao lại nói như vậy?”

“Vốn dĩ Duy Y đã đủ đáng thương lắm rồi, trước kia bị anh trai ép gả, bị anh trai cưỡng bạo, thậm chí cầm đĩa CD uy hiếp, tất cả mọi chuyện con đều nói với ba nhưng ba không tin. Hiện tại con cảm thấy Duy Y không nên nhớ lại những chuyện không vui đó mới phải. Như vậy cô ấy cũng không cần quay về bên cạnh anh trai.”

“Kiều Y, rốt cuộc anh trai con đối xử với Duy Y thế nào?”

“Không nói nữa, nói xong buồn thêm, con thật sự hối hận vì đã đưa Duy Y về nhà, ít nhất như vậy cô ấy vẫn vu về.....”

Lúc Kiều Ngự Diễm lấy lại tinh thần, Ngô Soái đã bước lên trước hắt lấy xe đạp đuổi theo.

Mà nhà họ Kiều lúc này chỉ có Dương Dương cùng ba người họ Kiều, không ai để ý cô ta, lại không ai quan tâm cả người cô ta ướt sũng, lúc này đang là mùa thu rất dễ bị cảm.

“Cô còn không mau cút đi, về sau còn dám đến nhà tôi, tôi thấy lần nào là đánh lần đấy. Hừ.....” Kiều Y hung hăng trừng mắt nhìn Dương Dương một cái, xoay người đi về phòng.

Ba mẹ Kiều cũng không nhìn cô ta, hiện tại việc bọn họ lo lắng hơn chính là cháu gái của mình.....

Kiều Ngự Diễm lên xe hơi tìm kiếm trên đường nhưng không thấy bóng dáng bọn họ. Đi xe đạp không thể đi xa được, gần đây có bệnh viện Bắc Sơn.

Hắn của xe đi thẳng đến bệnh viện Bắc Sơn.

Lúc gần đến bệnh viện Bắc Sơn hắn nhìn thấy bọn họ, Nicole ngồi đằng sau xe của mẹ mà Ngô Soái đi bên cạnh.

Mặc dù hắn không nhớ quá khứ của hắn với cô nhưng hắn tin hắn đã kết hôn với cô, tin tưởng đó chính là con gái hắn.

“Duy Y, chờ chút đã, chúng ta nói chuyện một chút được không?” Hắn lái xe đi chậm chậm song song với bọn họ.

Duy Y không nói gì chỉ ra sức đạp xe.

“Duy Y, anh biết vừa rồi không nên không tin lời Nicole nói nhưng dù em có giận anh như thế nào cũng không nên đem tính mạng Nicole ra đùa giỡn, lên xe để anh đưa hai người đến bệnh viện.....Tốc độ xe anh nhanh hơn, hơn nữa Nicole cũng sẽ không bị gió thổi, như vậy con bé sẽ bị cảm.....”

Nicole ngồi đằng sau xe, thấy người đàn ông trong xe gào về phía mình, mặc dù nghe không hiểu hắn đang nói gì nhưng lại càng ôm chặt eo mẹ hơn.

“Nicole là con gái anh, anh sẽ không hại con bé.....Thật xin lỗi, anh không nên khọng tin lời hai người.....” Nghe giọng Kiều Ngự Diễm có chút run.

Duy Y trừng mắt đối với người đàn ông ngồi trong xe, biết hắn đang sốt ruột nhưng vừa nghĩ tới con gái cũng là con hắn, cô rất sợ, sợ hắn sẽ đoạt đi con gái, sau đó cô lại trở thành người đáng thương, không có gì cả.

Tóm lại, Nicole là của cô, cô sẽ không để cho người khác đoạt đi.

“Ngô Soái, mình không muốn nghe hắn nói bất cứ điều gì! Bạn giúp mình ngăn hắn lại.”

“Được, giao ỉnh!” Ngô Soái đáp lại Duy Y, sau đó đạp xe chạy nhanh lên trước rồi cuối cùng đạp thắng dừng xe lại, dừng ở giữa đường, sau đó để Duy Y đạp xe đi trước.

“Anh Kiều, phiền anh đi về trước, Duy Y đã có em chăm sóc, hiện tại cô ấy không muốn gặp anh, anh về với Dương Dương của anh đi.” Lời nói của Ngô Soái có chút châm chọc Kiều Ngự Diễm.

“Cậu nói gì? Nhanh tránh sang cho tôi.” Kiều Ngự Diễm ngồi trong xe vô cùng giận dữ, lạnh lùng nhìn Ngô Soái như muốn giết hắn.

“Anh đã không còn nhớ rõ Duy Y, còn quần cô ấy làm gì? Năm đó anh làm tổn thương cô ấy còn chưa đủ hay sao?”

“Cút ngay!” Hai chữ lạnh lùng thoát ra từ miệng Kiều Ngự Diễm, hắn không ngại nếu có cơ hội sẽ lái xe đâm nát Ngô Soái.

Đúng lúc hai người còn đang giằng co, đằng trước Duy Y đang cua qua khúc quanh, bởi vì tốc độ quá nhanh nên xảy ra va chạm với xe đi ngược lại.

Chỉ nghe thấy tiếng va chạm đây sợ hãi, Duy Y cùng Nicole ngã xuống, tài xế xe vội vàng chạy xuống xem xét.

Hai người giằng co ở xa nghe thấy tiếng va chạm, lập tức chạy tới.

Chỉ thấy trên mặt đất, Duy Y bất tỉnh nằm trên một vũng máu, Nicole yên lặng nằm bên người cô.

Thấy một màn như vậy, Kiều Ngự Diễm sợ hãi, hắn không cách nào cử động, không cách nào nói chuyện, đầu đau quá, trong đầu xuất hiện những hình ảnh lẻ tẻ, ở Nhật Bản, hắn ôm một cô gái cầu cứu, chờ người tới cứu bọn họ, hắn còn nhớ rõ cõi áo khoác trùm kín đầu cô, cô gái kia chính là Duy Y.

Còn có cảnh tượng hai người ở cạnh nhau, ngày bọn họ đính hôn, hắn và cô khiêu vũ trước ánh mắt hâm mộ của mọi người. Ngày đó hình ảnh bọn họ quan hệ thân mật bị lan truyền trên mạng, đã kích rất lớn đối với cô, ngay cả một chút sức sống cũng không có, hắn rất sợ, sợ cô nghĩ không thông, sợ cô làm chuyện ngu ngốc, cho nên ở bên cạnh cô an ủi, sau đêm đó cô nói muốn gả cho hắn, hắn vui đến nỗi nói không nên lời.

Còn có đêm hắn uống say là cô ở bên cạnh hắn suốt cả đêm, ngày hôm sau tỉnh lại thấy cô ở bên cạnh, mặc dù không nói lời nào hắn muốn cả đời nhìn cô tỉnh dậy như vậy, hắn cảm thấy hạnh phúc đang vây quanh hắn.

Còn có ngày kết hôn, hắn cảm thấy hạnh phúc bởi vì đợi ba năm rốt cuộc hắn cưới được cô, mặc dù không phải cô cam tâm tình nguyện.

Mặc dù cô chưa bao giờ nói yêu hắn, nhưng cô từ từ mở lòng mình với hắn.

Tất cả thoáng qua trong đầu hắn, mà hiện tại hắn quên mất vợ mình, quên mất chuyện trước kai của bọn họ. Hiện tại vất vả lắm Y Y của hắn mới quay về lại nằm trong vũng máu hắn mới nhớ lại mọi chuyện.

“Mau gọi xe cấp cứu, mau gọi xe cấp cứu.....Cầu xin các người, mau cứu Y Y của tôi.....Y Y.....” Kiều Ngự Diễm ôm Y Y hoảng hốt chạy về phía bệnh viện, nhưng đường từ đây chạy tới bệnh viện thật xa, đường sinh tử chỉ cách có một đoạn ngắn.....

Hắn thật sợ, hướng tới hai người lái xe kia gào thét, nhưng không biết hắn đang gào cái gì.....

“Y Y, em không thể xảy ra chuyện gì, Y Y.....” Người đàn ông vấp ngã trên đất, lại đứng dậy chạy về phía bệnh viện, giống như hắn té đầu gối chà sát trên mặt đất không có việc gì.

“Bác sĩ, nhanh cứu người, nhanh lên một chút.....” Người đàn ông ôm Duy Y vào phòng cấp cứu, làm cho nhân viên trong bệnh viện luống cuống tay chân. Kèm theo tiếng rống của người đàn ông Duy Y được đưa vào phòng cấp cứu.

“Anh không thể đi vào, xin chờ bên ngoài!”

Sau đó lại nghe tiếng đứa bé khóc, là Nicole, Ngô Soái ôm cô bé chạy theo phía sau.

Lúc tới trước cửa phòng khám, chỉ thấy Kiều Ngự Diễm ngồi yên lặng trước phòng cấp cứu, mà ống quần trên đùi hắn dính đầy máu, vậy là máu của hắn. Nhưng một chút cảm giác hắn cũng không có, chạy như điên thẳng đến đây, may mắn là không xa lắm, nếu không chỉ sợ chân hắn không trụ được.

Mà lúc này chân hắn khẽ run, nhất định hắn rất thích Duy Y, thậm chí yêu hơn cả tính mạng.

“Nicole, don’t be afraid, I will be here by yoursides(Nicole, đừng sợ, chú sẽ ở bên cạnh cháu).” Ngô Soái an ủi đứa bé ba tuổi khóc rống tìm mẹ, hiển nhiên là hắn không biết dỗ con nít.

Tiếng khóc của Nicole mới thức tỉnh Kiều Ngự Diễm, vừa rồi chỉ lo nghĩ cho Duy Y, hắn quên mất đứa bé này. Đây là con gái hắn và cô sao?

Hắn trăm phương ngàn kế làm cho cô mang thai, bây giờ đang ở trước mắt hắn nhưng có tác dụng gì đâu? Hắn mất cô ròng rã bốn năm. Hắn cứ như vậy nghĩ rằng cô đã chết.....Y Y, thật xin lỗi, anh xin lỗi em.

Để cho em một mình chịu đựng tất cả, một mình nuôi con chúng ta lớn như vậy.

Kiều Ngự Diễm muốn đứng lên ôm Nicole nhưng hắn không đứng nổi, trên đùi một chút sức lực cũng không có, lúc này ngã bị tảng đá làm xước một vết thương lớn. Bây giờ còn đang chảy máu, ống quần nhuộm máu nhìn mà ghê.

“Này anh, chân anh bị thương, mời anh qua bên này tôi giúp anh băng bó.” Một y tá đi ngang qua nhiệt tình nói.

“Đem đồ tới đây băng bó, tôi muốn nhìn thấy người trong phòng cấp cứu đi ra.” Kiều Ngự Diễm lạnh lùng nói, thái độ như vậy làm cho các y tá sợ, sưng sốt một chút quên mất hành động.

“Còn đứng đó làm gì, không mau đem đồ sang đây?” Giọng nói lạnh lùng thoát ra, hiện tại Kiều Ngự Diễm như con sư tử lên cơn giận, người nào đến gần rất xui xẻo. Mà âm thanh lớn tiếng vừa rồi làm cho Nicole sợ càng khóc to hơn.

Rất nhanh hai y tá đỡ Kiều Ngự Diễm đến ghế dài, sau đó băng bó cho hắn nhưng một tiếng cảm ơn hắn cũng không nói. Đúng lúc này cửa phòng cấp cứu mở ra, Duy Y được đẩy ra ngoài.

Kiều Ngự Diễm không để ý tới cái chân vừa được băng bó, khập khểnh đi tới bên cạnh Duy Y, phát hiện ra cô đã tỉnh lại.

“ Y Y, em sao rồi?”

“Mommy.....” Nicole cũng muốn đi đến gần nhưng đáng tiếc cô đang được Ngô Soái ôm, chỉ có thể dang hai cánh tay về phía mẹ.

“Nicole, e to mommy(Nicole, tới bên cạnh mẹ)” Duy Y không để ý Kiều Ngự Diễm, tầm mắt dừng lại trên người con gái. Ngô Soái nhanh chóng đến gần “Con gái mình không bị thương chứ?”

“Yên tâm đi, con bé chỉ là rơi xuống đường, xây sát một chút, đã bôi thuốc rồi, sao bạn lại bất tỉnh vậy?”

Bác sĩ đứng một bên giải thích là do sợ hãi, cuộc va chạm đụng tới não cho nên mới ngất đi, hơn nữa phải nằm viện hai ngày để quan sát, chụp x-quang não mới xác định được, nhưng mà bây giờ đã tỉnh lại thì không sao.

Vì lý do an toàn nên việc ở lại bệnh viện hai ngày là tất nhiên.

“Cảm ơn bác sĩ!” Ngô Soái vội vàng nói với bác sĩ.

Mà khuôn mặt Kiều Ngự Diễm bị thương, tại sao ba người này mới giống như một nhà? Hắn lại giống như người ngoài.

Duy Y được xếp vào phòng bình thường, Kiều Ngự Diễm lại cứng rắn muốn cô ở phòng riêng lại bị Duy Y cự tuyệt.

Mặc dù cô chưa nhớ chuyện lúc trước, nhưng đối với chuyện vừa rồi hắn tin Dương Dương mà không tin Nicole còn đang canh cánh trong lòng, hơn nữa cô cảm thấy hắn giống cha mẹ hắn, muốn cướp Nicole của cô.

Sau khi nói Ngô Soái đi thông báo cho ba mẹ, Duy Y ôm con gái ngủ trên giường nhưng Kiều Ngự Diễm không có ý muốn rời đi. Vẫn lẳng lặng ngồi bên giường nhìn cô và con gái, làm cho cô cảm thấy rất phiền.

Trước kia không nhớ hắn, càng không biết tại sao mình vừa thấy hắn liền rơi nước mắt, bây giờ biết hắn là chồng mình, cảm giác bị hắn làm phiền lại trở dậy.

Lúc này điện thoại vang lên “Hi.....Bill?You are now in the city G?.....I’m not lucky in the hospital, e to see me?Well, I to,d this address.....”

“Có người đến sao?” Kiều Ngự Diễm ngồi một bên hỏi.

“Is daddy?”

“Yes, Is your daddy!” Duy Y nói xong theo bản năng nhìn về phía Kiều Ngự Diễm, muốn xem vẻ mặt hấn như thế nào.

84. Chương 84: Ly Hôn Đi

Lúc vợ chồng Duy Kiến Quốc đến thấy Kiều Ngự Diễm ngồi bên cạnh giường, tức giận đi qua không thèm nhìn đến vết thương băng bó trên đùi hấn.

“Biến, cậu cút cho tôi, đồ không biết xấu hổ vẫn còn dám đến quấy rối Y Y nhà tôi.....”

Kiều Ngự Diễm muốn phản kháng nhưng dù sao cũng là ba mẹ của Duy Y, hấn lại đang bị thương, hấn đau đến nỗi không thể nói được đã bị đẩy ra khỏi cửa. Lúc này cửa cũng bị đóng lại.

“Ba hãy cho con một cơ hội.....” Kiều Ngự Diễm nhớ từ sau khi bọn họ kết hôn, hấn chưa bao giờ kêu bọn họ ba mẹ. Nhớ lại sau hôn lễ tối đó bọn họ liền đi Nhật Bản, lúc quay về mọi chuyện đã thay đổi.

“Ai là ba cậu? Không cần gọi lung tung, tôi không có con trai lớn như vậy!” Ông chỉ lớn hơn hấn mười tuổi mà thôi.

“Nói chuyện với cậu ta làm gì, trực tiếp gọi bảo vệ ra, tránh ảnh hưởng đến bệnh nhân.” Mẹ Duy đi đến bên cạnh con gái, phát hiện ra Nicole bị hù sợ.

“Ba mẹ, hai người nghe con giải thích, trong khoảng thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, nhưng con thật sự yêu Duy Y.....”

Duy Y trong phòng nghe những lời hấn nói trong lòng cảm thấy ấm áp, rõ ràng không biết giữa cô và hấn xảy ra chuyện gì, nhưng cô theo bản năng cảm động. Mẹ Duy nhìn con gái rung rung nước mắt, đau lòng vô cùng.

Thử nghĩ xem, lúc đầu con gái đáng yêu làm cho bao nhiêu người yêu mến, nhưng bây giờ thì thế nào? Vết thương chồng chất, một bờ vai dựa vào cũng không có, thiếu chút nữa mất mạng, nếu như không phải gả cho nhà họ Kiều, con gái bà sẽ có kết quả như vậy sao?

Cho nên bất luận như thế nào bà cũng không thể để cho hai đứa ở chung một chỗ, dù Kiều Ngự Diễm có tiền nhưng hấn không thể cho con gái bà hạnh phúc, cho nên bà thà để hai đứa như hai người xa lạ.....

“Cậu cút ngay cho tôi, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ!” Mẹ Duy tức giận chạy ra cửa sổ, đúng lúc này một y tá chạy tới “Àm ĩ gì vậy, đây là bệnh viện, muốn cãi nhau đi ra ngoài mà cãi.”

Rốt cuộc Kiều Ngự Diễm yên lặng, chỉ thấy hấn lấy điện thoại ra gọi cho ba mẹ, gọi cho Dennis nói hấn đến bệnh viện.

“Cô y tá, tôi muốn nhập viện, chân tôi bị thương.”

“Không phải anh vừa nói không muốn nằm viện sao?” Cô y tá còn trẻ tuổi, thấy Kiều Ngự Diễm đẹp trai như vậy khó tránh khỏi muốn nói chuyện thêm, muốn để lại ấn tượng tốt.

“Đó là tự do của tôi. Tôi muốn ở phòng này.” Kiều Ngự Diễm chỉ vào phòng bệnh Duy Y nói.

Trong phòng bệnh tổng cộng có ba cái giường, ngoài một cái giường Duy Y nằm còn có một cô khác, chiếc còn lại trống không.

Cô y tá khó xử “Nhưng đó là phòng bệnh dành cho nữ.....”

“Vậy chuyển cô nằm ở giường số ba kia đến phòng khác, tôi muốn ở cùng vợ tôi.” Kiều Ngự Diễm lạnh lùng nhìn cô y tá một cái.

“Nhưng mà.....” Cô y tá còn muốn nói gì nhưng Kiều Ngự Diễm đã xoay người khắp khênh đi làm thủ tục nhập viện.

Duy Y trong phòng bệnh đã ngồi dậy, ôm con gái tựa vào đầu giường, Nicole đang chơi điện thoại di động, thật ra thì cô bé đang cố gắng gọi cho ba nhưng cô bé chỉ nhớ số điện thoại ở Anh, ấn số gọi, đối phương cũng chỉ đáp lại theo hình thức loại ngôn ngữ mà cô bé không hiểu làm cho cô bé lo lắng.

“Ba mẹ, hai người biết anh ấy?” Duy Y nhìn thái độ của ba mẹ đối với Kiều Ngự Diễm, hiểu là hai bên có quen biết, hơn nữa nhìn dáng vẻ giống như vẫn có chút hận thù.

“Cái này.....” Mẹ Duy thấy không gạt được, liền dứt khoát nói “Thứ người như thế chúng ta không biết cũng được.”

“Vậy thật sự con đã kết hôn cùng anh ấy? Nicole là con của anh ấy sao?” Nicole vừa nghe mẹ nói đến tên mình không khỏi giương mắt nhìn mẹ, sau đó lại cúi đầu loay hoay nghịch điện thoại.

“Mẹ cũng không biết chắc ba của Nicole là ai, chỉ là theo như con nói khi tỉnh lại phát hiện mình mang thanh thì đứa bé này hẳn là con hấn. Nhưng Y Y, con không thể chỉ vì Nicole là con hấn mà thỏa hiệp biết không? Hấn không phải người tốt.....”

“Tại sao lúc trước ba mẹ không nói cho con biết?” Duy Y nhìn ba mẹ có chút trách cứ nhưng đồng thời cô cũng biết bọn họ là quan tâm cô.

“Đó cũng không phải hồi ức đẹp, không nhớ cũng được, ba mẹ không hy vọng con gặp lại hấn.”

“Mẹ nói cho con biết đi, đối với quá khứ của mình cái gì cũng không biết cảm giác thật khổ sở.”

“Đã như vậy, bà cứ nói đi!” Duy Kiến Quốc đứng một bên không đành lòng nhìn con gái như vậy. Bọn họ không nói, ngày nào đó Kiều Ngự Diễm cũng sẽ nói cho Duy Y biết, hơn nữa lúc đó nội dung sẽ bị sửa đổi, vậy không phải là bọn họ lại bị lừa sao?

“Y Y, mẹ có thể nói cho con biết nhưng con phải đồng ý với mẹ, về sau không được gặp hấn nữa được không? Cho dù là người nhà họ Kiều con cũng không thể gặp” đặc biệt là Kiều Y. Con bé kia ngoài mặt thì ở bên bà nhưng thực tế không phải vẫn là người nhà họ Kiều sao.

“Được, con đồng ý với mẹ, về sau sẽ không gặp Kiều Ngự Diễm nữa.” Có thể thấy hận ý của mẹ với nhà họ Kiều, đã như vậy, cô cần gì phải làm khổ ba mẹ chứ? Cô thật vất vả mới tìm thấy bọn họ, bây giờ trong lòng cô ba mẹ cùng con gái là quan trọng nhất.

“Người nhà Kiều Ngự Diễm đều không phải người tốt, trước kia ba con có một công ty nhưng sau đó bị nhà họ Kiều thu mua, lúc đầu mẹ hoài nghi có phải Kiều Ngự Diễm muốn kết hôn với con là vì công ty của ba con, sau đó hai đứa kết hôn đi Nhật Bản du lịch, kết quả con mất tích, đi Nhật Bản cùng Kiều Ngự Diễm lại “qua đời”, tại sao sau khi công ty bị thu mua con liền “qua đời”, điều này không phải chứng minh hấn cưới con chỉ vì muốn chiếm công ty ba con, bây giờ nhớ lại, cảm thấy ngay từ đầu nhà chúng ta đã bị bọn họ lừa, mất công ty chưa định thần lại đã mất con gái.....” Trong đáy lòng mẹ Duy, bà có suy nghĩ như vậy về Kiều Ngự Diễm.

Duy Y nhìn mẹ khóc trong lòng đột nhiên cảm thấy nhói đau, vì mẹ cũng vì mình, thì ra trước kia là do cô quá ngu ngốc, quá yêu Kiều Ngự Diễm, cho nên mỗi lần nhìn thấy hấn cô đều rất đau khổ. Hóa ra hấn vì tài sản nhà cô mới cưới cô, không chỉ như thế còn muốn giết cô.

Thứ nghĩ ban đầu biết lúc hấn muốn hại cô trong lòng có nhiều đau đớn, khó trách ba mẹ không muốn cô nhớ đến quá khứ của cô với Kiều Ngự Diễm, khó trách ba mẹ không muốn cô ở chung một chỗ với Kiều Ngự Diễm.

Lúc trước cô lại khổ sở như vậy.

“Mẹ, thật xin lỗi, con không biết mẹ làm tất cả vì con, con lại vẫn ngu ngốc tìm lại quá khứ như vậy, về sau con sẽ không thể nữa, về sau con sẽ sống thật tốt, sẽ không nhớ chuyện lúc trước nữa.”

“Vậy thì tốt, về sau ba người chúng ta sống cùng nhau, không bao giờ để ý tới nhà họ Kiều nữa” Mẹ Duy ôm con gái, vui mừng nói.

Lúc này cửa phòng bệnh mở ra, một người đàn ông ngoại quốc đi vào.

“Dady!” Phát hiện Bill đầu tiên là Nicole, dứt tiếng kêu Bill là ba, chỉ thấy cô nhóc hung phấn nhảy lên, nhanh chóng bò xuống giường, chạy đến bên cạnh Bill, thân mật ôm Bill, hôn một cái lên má phải của Bill.

“Oh my baby, I miss you so much. (Bảo bối của ba, ba nhớ con muốn chết)” Bill cũng hôn một cái lên má Nicole, Nicole lại chỉ chỉ má phải của mình ý nói muốn hôn một cái lên đó.

“Ha ha, dady, where you going? I miss you too. Mommy is hurt!” Bill ôm con gái đi đến bên giường, thấy hai vợ chồng người Trung Quốc, chắc là ba mẹ mà Duy Y đã nói, vì vậy chủ động chào hỏi.

Ba mẹ Duy Y lúc trước có nghe con gái nói qua có một người đàn ông ngoại quốc giúp cô, hơn nữa quan hệ của hai người cũng không tệ lắm, Sau đó dò xét cẩn thận người đàn ông này nhường vị trí cạnh giường cho Bill, hai người đứng cuối giường.

Thấy người đàn ông này Duy Y đột nhiên cảm thấy thật thân thiết, những uất ức trong thời gian này bỗng bùng lên.

“Bill.....” Tất cả uất ức cùng những lời muốn nói biến thành ôm, Bill là người hiểu rõ nhất cảm nhận của cô, trước kia bất luận cơ quyết định gì, uất ức gì cũng sẽ tìm anh. Hiện tại mặc dù đang ở Trung Quốc nhưng vẫn lệ thuộc vào Bill như cũ.

“Don’t be afraid of my dear, I will be here by your side (Đừng sợ bảo bối, anh ở bên cạnh em)”. Bill ngồi bên giường, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của Duy Y, vuốt lưng an ủi cô. “What happened to you, Why get hurt? (Đã xảy ra chuyện gì với em, sao em lại bị thương?)”.

“I’m fine, just changed gently friction! (Em không sao, chỉ va chạm nhẹ!)”

Lúc hai người đang ôm nhau thân thiết, cửa phòng bệnh mở ra, Kiều Ngự Diễm khập khễnh đi vào, thấy hai người trên giường ôm nhau, trong ánh mắt đều rực lửa, Y Y của hắn lại đang khóc trong ngực một người đàn ông khác, hơn bộ dáng lệ thuộc vào người đàn ông đó làm cho hắn lo lắng.

Điều đó căn bản thuộc về hắn.

“Cậu vào đây làm gì? Chỗ này không hoan nghênh cậu!” Duy Kiến Quốc thấy khách không mời mà đến lại đi vào, lửa giận lập tức lại nổi lên. Bọn họ thật vất vả mới thấy con gái khôi phục, người đàn ông ghé tởm này lại vào đây để làm gì?

“Giường bệnh của con ở đây!” Kiều Ngự Diễm chỉ vào chiếc giường ở giữa nói. Chân hắn đúng là bị thương. Sau đó ánh mắt của hắn lại dừng lại trên người Duy Y cùng người đàn ông ngoại quốc.

Hắn tự nói với mình nhất định phải tỉnh táo, Duy Y đã quên mất quá khứ của hai người, hắn nghĩ nếu muốn đến gần cô thì không thể lại dùng cách thức như lúc trước. Nhưng khi vừa nhìn thấy hai người ôm nhau hắn đã nổi nóng rồi.

Mẹ Duy nhìn thấy bộ dáng của hắn, nghĩ hắn nhất định lại đang giở trò nhưng hắn nói giường bệnh của hắn ở đây nên bà cũng không có cách nào đuổi hắn đi.

Vì vậy bà bước lên trước, đứng bên cạnh giường con gái, đem rèm giữa hai giường kéo qua. Ngăn tầm mắt của hắn.

“Y Y, chắc con chưa ăn cơm, mẹ nấu cháo gà mang tới, con ăn một chút đi. Buổi tối chúng ta ra ngoài ăn.” Mẹ Duy múc cho con gái chén cháo gà, lại đưa cho Bill một chén, không biết người Anh có thích món này không nhưng trước mặt Kiều Ngự Diễm mẹ Duy cố ý nói “Con rể con cũng ăn đi, mẹ nấu nhiều lắm, Y Y một mình ăn không hết.”

“Cám ơn!” Bill dùng tiếng trung ngọng nghịu trả lời.

“Đừng khách khí, ha ha, đứa con rể này mẹ càng nhìn càng vừa lòng, Y Y, hai đứa tính lúc nào thì kết hôn đây? Dù sao cũng có con rồi, nhân dịp lần này trở về, kết hôn thôi.....”

Bill nghe hiểu tiếng trung, cho nên khi nghe mẹ Duy nói muốn bọn họ cử hành hôn lễ, lúc này vui mừng, đang muốn nói gì đột nhiên bức rức giữa hai giường đột nhiên bị kéo ra.

“Y Y là vợ của con!” Kiều Ngự Diễm vội la lên, hấn quyết không cho bất kỳ kẻ nào cướp mất cô.

“Hấn là ai?” Bill hỏi.

“Hấn chỉ là bệnh nhân giường bên cạnh thôi, không cần để ý hấn. Con nói một chút khi nào thì định kết hôn với Y Y của mẹ đi!”

“Mẹ, đừng nói lung tung!” Duy Y có chút xấu hổ nói. Lúc ở Anh, Bill đã từng cầu hôn cô nhưng bởi vì Nicole còn nhỏ, bản thân lại hoàn toàn không nhớ chuyện lúc trước cho nên từ chối, bây giờ trở về thành phố G, tìm được ba mẹ nhưng đáng tiếc là cô tìm thấy một người chồng.

Cô không biết bản thân cô thương hấn nhiều đến mức nào nhưng khi vừa nhìn thấy hấn lòng của cô liền rất đau, có lẽ là bởi vì yêu hấn nhưng lại bị hấn cho vào bẫy. Bây giờ Duy Y đã hoàn toàn tin lời mẹ nói, cho rằng Kiều Ngự Diễm cưới cô chỉ vì công ty của ba, sau đó công ty đã nằm trong tay hấn rồi, hấn liền muốn giết người diệt khẩu....

Trong lòng cô, đối với cô đàn ông tốt nhất chỉ có Bill.....

“Mẹ, Duy Y là vợ hợp pháp của con, hôn nhân giữa con và cô ấy vẫn có hiệu lực.” Kiều Ngự Diễm nói.

“Cậu đừng kêu lung tung, tôi không phải mẹ cậu. Tôi cũng không nhận người con rể là cậu! Hơn nữa luật hôn nhân Trung Quốc quy định, vợ chồng ở riêng hai năm có thể ly hôn.”

“He is your husband? (Anh ta là chồng em?)” Bill nhìn người đàn ông cao lớn đó, người đàn ông nhìn quen quen nhưng bởi vì bây giờ người đàn ông này quá nhếch nhác nên anh không nhận ra là ai.

“May be, but I don’t remember.” Duy Y nói nhẹ nhàng.

Nhưng hấn nghe được lòng đau muốn chết, đây là báo ứng cho hành động lúc đầu của hấn sao? Vợ hấn lại đang cùng người đàn ông khác hời hợt nói rằng giữa bọn họ đã là quá khứ trước mặt hấn.

Lúc hấn đang một mình tổn thương tinh thần, vợ chồng họ Kiều cùng Kiều Y cũng tới. Thấy chân con trai bị băng bó, mẹ Kiều khó tránh khỏi đau lòng trách móc mấy câu.

Dĩ nhiên bọn họ cũng thấy cả nhà Duy y, kể từ sau khi Duy Y mất tích quan hệ giữa hai nhà vẫn không tốt, cũng bởi vì Duy Y mất tích sau đó Kiều Ngự Diễm không còn liên lạc với ba mẹ Duy, sau này bị thôi miên nên cũng không nhớ sự tồn tại của những người thân này.

Mọi người trước mặt đều yên lặng, mẹ Kiều nhìn Nicole một chút lại nhìn người nhà Duy Y một chút, trong lòng suy nghĩ Duy Y là con dâu nhà họ Kiều, con trai lại quan tâm con bé như vậy, huống hồ còn có cháu gái, hai nhà có phải nên ngồi xuống cùng nhau nói chuyện chứ? Nhưng bà cảm thấy Duy Y với người đàn ông ngoại quốc đó vô cùng thân mật, nắm chặt tay, Nicole ngồi trong lòng người đàn ông ngoại quốc, như vậy không phải là một gia đình ấm áp sao?

Tất cả những thứ này đáng lẽ nên thuộc về con trai bà, nào biết.....

“Bà Duy, đã lâu không gặp, cũng bốn năm rồi, không bằng chúng ta dành chút thời gian ra ngoài ngồi nói chuyện một chút bà thấy sao?”

“Có gì để nói, hai nhà chúng ta đã không còn bất kỳ mối quan hệ nào, về sau bà đi đường nhà bà, chúng tôi đi đường nhà chúng tôi, chỉ cần nhà bà đừng giở trò là chúng tôi vui rồi.”

“Bác đừng nói mẹ cháu như vậy.” Kiều Y đứng một bên có chút không vui, mấy năm nay nhà họ Duy đối với nhà họ Kiều có rất nhiều thành kiến, mẹ cũng không thường xuyên gặp bọn họ, bác gái thấy cô cũng nói những lời khó nghe như vậy, những điều này cô có thể nhịn nhưng cô không thể để mẹ mình mất mặt. “Mẹ cháu không biết chuyện gì.”

“Cảm động làm sao, không biết chuyện thì thế nào, con gái tôi mấy năm nay phải chịu bao nhiêu khổ sở, chẳng lẽ không phải do nhà họ Kiều làm sao? Các người có thể đùn đẩy trách nhiệm sao Con bé mười tám tuổi một mình lưu lạc ở Anh, đến cơm cũng không có mà ăn, trên người lại có vết thương, tiền khám bệnh cũng không có, khi đó các người đang làm gì, nhà họ Kiều các người đang làm gì? Một nhà các người thật vui vẻ, Kiều Ngự Diễm còn quên Duy Y nhà tôi, có bạn gái mới, Duy Y nhà tôi thì sao? Được lắm, hiện tại Duy Y đã quay về, đem theo con gái về, nhà các người lại bắt đầu tìm Duy Y nhà tôi. Tôi nói cho các người biết, không có cửa đâu, bây giờ nhà chúng tôi ba người là tốt rồi, Y Y cũng sắp kết hôn với Bill, các người đừng nghĩ phá vỡ hạnh phúc nhà chúng tôi.”

“Chúng tôi cũng không biết Duy Y chưa chết, nếu như biết chúng tôi có thể tận lực tìm kiếm.....”

“Không biết? Con trai các người đang ở bên cạnh Duy Y, thế nhưng lại không biết xấu hổ nói không biết!”

“Mẹ, đừng nói nữa.” Duy Y nhìn hai người giống như muốn cãi nhau, đây là phòng bệnh, còn có bệnh nhân ở đây, “Anh Kiều, chuyện đã qua em không muốn nhắc lại, chờ sau khi xuất viện, hy vọng anh có thể phối hợp với em hoàn tất thủ tục ly hôn, chúng ta sẽ không nợ gì nhau nữa.” Duy Y nói với Kiều Ngự Diễm.

“Em nói gì? Em muốn ly hôn với anh?” Kiều Ngự Diễm nghe vậy, trong mắt như chết đi không còn vẻ lạnh lùng thường ngày. Có lẽ chỉ có Duy Y có thể làm cho hân sống không bằng chết.

Nhà họ Kiều thấy phản ứng của Kiều Ngự Diễm, cảm giác đầu tiên chính là hân khôi phục trí nhớ, vì ánh mắt bốn năm trước hân mất đi Duy Y bây giờ lại xuất hiện, là ánh mắt tuyệt vọng.

“Bây giờ chúng ta đã thế này, anh có bạn gái, tôi cũng có người muốn kết hôn, quan hệ hai nhà cũng không tốt, đoạn ký ức về cuộc hôn nhân này tôi cũng không nhớ, vậy không bằng mọi người buông tay, ối người một bắt đầu mới.”

“Không, anh không đồng ý. Anh tuyệt đối không ly hôn.” Bây giờ dáng vẻ của Kiều Ngự Diễm giống như sát thủ trên thương trường.

“Đúng vậy, Duy Y, con nghĩ lại đi, nếu ly hôn thì đứa bé thế nào, con bé mới hơn ba tuổi!” Mẹ Kiều chỉ nghĩ về Nicole.

“Con bé là con gái của cháu với Bill, không phải của anh ấy.” Duy Y theo bản năng nắm chặt tay con gái. Cô cũng biết, hân không đồng ý ly hôn nhất định là vì Nicole. Nicole là sinh mệnh của cô, cô sẽ không để cho bất cứ kẻ nào cướp mất. “Nếu anh không muốn ly hôn, vậy chúng ta không thể làm gì khác hơn là ra tòa, dựa vào pháp luật giải quyết.” Duy Y học luật, cô tin tưởng dùng pháp luật có thể giải quyết mọi vấn đề.

85. Chương 85: Kết Quả Của Sultana

Duy Y có chút mờ mịt, tại sao lúc cô nói ly hôn trong mắt Kiều Ngự Diễm hình như rất thống khổ.

Đề tài này vẫn không có kết quả, ba mẹ đưa Nicole về, Bill ở lại bệnh viện với cô. Kiều Y ở lại chăm sóc Kiều Ngự Diễm.

Sau khi ba mẹ hai nhà đi khỏi, lúc Denis tới thấy Duy Y thì vô cùng kinh ngạc. Cô còn tưởng rằng mình nhìn lầm, bốn năm trước hân đưa “tro cốt” của cô về. Hân còn nhớ rõ lúc đo Kiều Ngự Diễm sống không bằng chết, suốt cả nửa năm cứ như âm hồn.

Sau đó Denis muốn dẫn Kiều Y đi ăn, Denis cũng là người Anh, lại vừa lúc ai cũng quen nhau nên mời Bill đi cùng. Bill là một người thân thiện, khi Denis mời anh tuyệt đối không cự tuyệt. Nhưng vừa rồi mới nghe bọn họ cãi vã, ít nhất cũng biết người đàn ông nằm ở giường bên cạnh là chồng của Duy Y, không khỏi có chút lo lắng.

Duy Y biết anh chưa ăn cơm vì vậy liền nói anh đi. Đây là bệnh viện, y tá lúc nào cũng đi thăm coi, Kiều Ngự Diễm có thể làm được gì cô chứ?

Vì vậy trong phòng bệnh chỉ còn lại Duy Y và Kiều Ngự Diễm. Cô nằm ở giường số ba đã bị chuyển đi.

Sau khi bọn họ đi Duy Y liền đưa lưng về phía Kiều Ngự Diễm ngủ, không biết có ngủ được hay không nhưng cô không muốn quan tâm tới hần.

Kiều Ngự Diễm xuống giường, nhẹ nhàng ngồi bên giường Duy Y, nhìn cô đưa lưng về phía hần, không biết có bao nhiêu đau lòng, hần vẫn muốn được ôm chặt cô trong lòng một lần nữa có chết cũng cam tâm.

Lúc đầu sao hần lại có thể tin lời của Sultana chứ? Bởi vì hần không thể rời khỏi giường, tất cả mọi chuyện đều do Sultana xử lý, không nghĩ tới cô ta lại ác độc như vậy, vì muốn tách bọn họ ra lại đưa Duy Y tới Anh, rất may Duy Y đã quay về.....Nhưng đồng thời cũng muốn ly hôn với hần, như thế làm sao hần có thể tiếp tục sống tiếp chứ?

“Y Y.....” Kiều Ngự Diễm nhẹ kêu nhưng không ai đáp lại hần. “Anh biết em đang trách anh!”

“Bất luận là chuyện Nicole rơi xuống nước, chuyện bốn năm trước hay chuyện xảy ra trong bốn năm nay, em rất quan trọng đối với anh. Xin em cho anh một cơ hội bù đắp cho em được không? Nicole cần có ba.....”

“Anh Kiều, anh làm ơn có thể yên lặng một chút được không, tôi muốn nghỉ ngơi.” Duy Y không quay người lại, giọng trầm buồn từ trong chăn truyền đến.

“Y Y phải làm sao em mới bỏ ý muốn ly hôn với anh?” Kiều Ngự Diễm không ngốc, nghe thấy Duy Y nói chuyện với hần, đương nhiên hần phải nắm cơ hội này.

Lúc này Duy Y đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt căm hận nhìn hần, “Bốn năm trước anh đến gần em không phải vì công ty của ba?” Cô không nhớ chuyện bốn năm trước nhưng ba mẹ cô không thể lừa cô.

“Không phải, tuyệt đối không phải, Nam Cánh đối với anh mà nói chỉ là một con tôm nhỏ, căn bản không đáng để anh phải có kế hoạch như vậy. Hơn nữa phải nói ngược lại là vì em anh mới chú ý đến Nam Cánh.” Ánh mắt Kiều Ngự Diễm lúc nói chuyện rất chân thành. Hần hy vọng Duy Y cho hần một cơ hội, hơn nữa hiện tại Duy Y đang mất trí nhớ, nếu muốn một lần nữa có được trái tim cô, phải chân thành chứ không thể chiếm đoạt như lúc trước.

“Lúc ở Nhật Bản có phải anh từng cố gắng muốn giết em?”

“Làm sao có thể, ai nói với em như vậy? Anh yêu em như vậy làm sao lại muốn giết em chứ?” Kiều Ngự Diễm nhăn mày, rốt cuộc là ai nói với cô như vậy, chẳng lẽ vì vậy mà cô trốn bốn năm sao?

Bốn năm trước lúc hần tỉnh lại sau hôn mê thì nhìn thấy Sultana chẳng lẽ cũng là cô ta.....Xem ra hần cần phải đi gặp cô ta, rốt cuộc năm đó cô ta nói những gì với Duy Y?

“Thật sự không phải?” Duy Y nhìn ánh mắt hần tìm kiếm, cô cũng không hiểu rõ hần, không biết rốt cuộc hần nói thật hay giả nhưng lời hần nói và lời mẹ nói không giống nhau.

“Anh thề, anh yêu em hơn cả tính mạng mình, cho dù là chết cũng sẽ không để em xảy ra chuyện gì.” Giống như lúc chiều, khi thấy cô xảy ra tai nạn hần quên hết tất cả mọi thứ, thậm chí đầu óc trống rỗng, một khắc kia, hần giống như muốn hủy diệt thế giới. Mặc dù lúc đó không nhớ rõ cô là ai nhưng cũng bởi vì xe cô làm cho hần nhớ lại cô là Y Y của hần.....

Không biết vì sao nghe hần nói cô lại cảm động nhưng cô không dám quên lời mẹ nói. Hơn nữa lời nói của Kiều Ngự Diễm quá ngọt ngào, hần là một người đàn ông rất dễ làm con gái cảm động, Dương Dương không phải là ví dụ điển hình sao?

“Y Y, em đồng ý cho anh cơ hội sao? Anh không xin em tha thứ chỉ xin em cho anh một cơ hội đền bù tất cả ẹ con em.”

“Em không biết, trước khi biết rõ sự thật, anh làm ơn hãy giữ khoảng cách với em.” Xoay người một cái, Duy Y lại nằm xuống quay lưng về phía Kiều Ngự Diễm.

“Y Y, con gái chúng ta tên là Nicole sao? Sao con bé lại kêu người đàn ông ngoại quốc đó là ba?” Kiều Ngự Diễm nhẹ nhàng hỏi.

Nhưng dù hần nhẹ nhàng thế nào chỉ cần nhắc tới con gái Duy Y vẫn nhin không được nghĩ tới chuyện kia, Kiều Ngự Diễm đang chú ý con gái cô, hần không phải thật lòng muốn cô cho hần cơ hội, hần chỉ muốn cướp con gái của cô.

“Con bé không phải con gái anh!” Duy Y cực đoan ngồi dậy nhìn thẳng hần, phải nói là căm tức nhìn hần.

“Anh Kiều, Nicole là con gái của em với Bill, không phải anh, xin chú ý một chút, xin anh về sau đừng đến gần bọn em nữa, ba người bọn em là một gia đình hạnh phúc!” Duy Y nói xong quay đầu nằm xuống, không để ý tới ánh mắt bi thương của Kiều Ngự Diễm.

Nicole thật sự không phải con gái hần sao? Nhưng kết quả xét nghiệm DNA cho thấy bọn họ là ba con, hơn nữa khuôn mặt Nicole có nhiều nét phương Đông không giống như là con lai.

Tại sao Y Y lại không thừa nhận?

Chắc lẽ trong tiềm thức của cô mặc dù mất trí nhớ cũng không muốn yêu hần sao? Cũng đúng thôi bây giờ Y Y mới hai mươi hai tuổi mà hần đã ba mươi sáu tuổi, cô cũng không giống Dương Dương vì tiền có thể yêu một ông già.

Tình yêu của Duy Y rất thuần túy và tinh khiết, yêu là yêu dù người đàn ông kia giống Bạch Trạch Vũ đã từng nhếch nhác rời khỏi thành phố G nhưng Y Y vẫn yêu hần. Bây giờ không có Bạch Trạch Vũ nhưng bên cạnh cô lại có thêm một người khác.

Kiều Ngự Diễm không phải người mù, dĩ nhiên nhìn ra được quan hệ của hai người thế nào, mẹ Y Y cũng vừa nói muốn anh ta sớm thành hôn với Y Y.

Hơn nữa Nicole lại thân với người đàn ông kia như vậy, từ đầu tới cuối vẫn luôn vùi vào người đàn ông kia, chưa từng rời khỏi ngực người đàn ông kia. Nhưng lại phòng bị khi thấy hần. Hần thật là thất bại, vợ cùng con gái không muốn để ý tới hần, cuộc đời hần còn ý nghĩa gì nữa chứ?

Hai người không nói gì thêm, Kiều Ngự Diễm cũng không đứng dậy về giường bệnh của hần mà vẫn ngồi đó canh giữ bên cạnh người cô cho đến khi Bill cùng hai người kia đi ăn về.

Kiều Ngự Diễm lại một mình nằm đó đưa lưng về phía mọi người.

Hai ngày sau Duy Y xuất viện, Kiều Ngự Diễm vẫn ở trong bệnh viện. Thật ra thì hai ngày nay mỗi phút mỗi giây hần đều canh giữ bên cạnh Duy Y, cơ hội để hần nói chuyện với Duy Y cũng không có, đến buổi tối hần cho rằng sẽ có cơ hội nói chuyện với cô nhưng Bill lại xuất hiện, có lúc đưa theo Nicole tới, có lúc hần ở giữa hai người.

Hai người trước mặt hần diễn cảnh gia đình hạnh phúc làm cho hần nảm lòng.

Sau đó hần cho người điều tra lai lịch của Bill mới biết tình trạng của Bill cũng không tồi, ba của anh ta là nhà ngoại giao, chức vị của ba anh ta cũng không ngờ được, quan hệ với các quan chức ở Anh cũng không ít.

Bốn năm nay đều là anh ta chăm sóc Duy Y, chẳng lẽ quan hệ của hai người thân mật như thế, thậm chí lúc ở Anh hai người cùng sống chung. Có một thời gian Duy Y đến ở nhà mẹ của Bill, sống một cuộc sống ở Anh cũng không tốt lắm, mặc dù có Bill chăm sóc nhưng cô vẫn phải vừa học vừa làm còn phải chăm sóc con gái, thậm chí có lúc buổi tối cô chỉ ngủ ba đến bốn tiếng, khi đi làm thì giao con gái cho Bill hoặc mẹ Bill chăm sóc.

Nghĩ lại bốn năm qua hần đã làm gì? Hần lại đem cô vào quên lãng, để cô ở Anh chịu khổ một mình.

Kiều Ngự Diễm đi tới một phòng giam nhỏ, chỉ rõ người hần muốn gặp rồi đi theo cai tù đi vào phòng khách. Đây là một phòng khách nhỏ có người canh cửa, Kiều Ngự Diễm ngồi ở ghế đợi một hồi, một nữ cảnh sát đưa theo một tù nhân nữ đi vào.

Không sai, người đến chính là Sultana.

Năm đó sau khi từ Nhật Bản trở về không lâu liền dựa vào quan hệ với Jayson nhảy vào tập đoàn Rayne nhưng tiệc vui chóng tàn, vợ Jayson phát hiện quan hệ không đứng đắn của hai người liền bắt gian tại trận,

đưa sự việc bán tài liệu công ty Kiều Thị ra, không chỉ có như thế Phở Thụy còn có được chứng cứ Sultana tiết lộ bí mật công ty làm công ty chịu tổn thất lớn trở thành tội phạm chịu mức án năm năm.

Năm đó Kiều Ngự Diễm đắm chìm trong khổ sở bởi cái chết của vợ, căn bản không để ý tới sự đời, mọi chuyện đều do ba Kiều giải quyết. Sau khi Kiều Ngự Diễm bình phục đi làm trở lại, ấn tượng trong hần lúc đó giống như quay lại làm người bình thường nhưng vừa hồi cấp dưới lại xảy ra chuyện lớn như vậy.

Lúc đấy hần cũng không đến gặp Sultana, đây là lần đầu tiên hần xuất hiện ở đây.

“Rất cuộc anh cũng đến thăm tôi, đã bốn năm rồi đấy.” Sultana đã không còn là Sultana của năm đó, năm nay cô ta đã ba mươi hai tuổi, tuy nhiên cô ta đã ở tù bốn năm, bốn năm này cô ta đã mất quá nhiều thứ, tuổi thanh xuân còn có sự nghiệp cô ta vất vả lắm mới có được. Tất cả đều vì một ngọn lửa mà tạo thành một bó đuốc lớn.

Ba mươi hai tuổi, bởi vì hoàn cảnh trong nhà tù cũng không tốt lại không được bảo dưỡng nhìn cô ta giống như phụ nữ đã bốn mươi lăm tuổi, nhìn qua so với Kiều Ngự Diễm còn lớn hơn mấy tuổi. Mà cô ta chưa có chồng, cả đời này xem như chấm dứt rồi.

“Tôi chỉ muốn biết tất cả những chuyện mà cô đã gây ra bốn năm trước.”

“Huhm.....Anh muốn biết gì? Tôi cũng không biết nhiều chuyện.” Sultana cũng không biết Kiều Ngự Diễm đã từng mất trí nhớ.

“Y Y chưa chết, tại sao cô lại lừa tôi? Lại dùng tro cốt giả lừa tôi.” Kiều Ngự Diễm nổi giận, bàn tay nặng nề đập lên bàn, làm cho cảnh quan chú ý. Nhưng bởi vì khí thế của đối phương quá mạnh mẽ, cảnh quan cũng không dám bước lên trước, thấy hần không có động tác nào nữa nên đứng im.

Năm đó sau khi phẫu thuật hần không thể cử động, tất cả mọi chuyện đều do cô ta xử lý, cô ta vẫn nói với hần là không tìm được Duy Y, một tuần sau lại nói với hần đã tìm được thi thể Duy Y, sau đó lại đưa tro cốt của Duy Y tới gặp hần, lúc đó hần đau đến nỗi không muốn sống nữa, hần luôn ôm “tro cốt” của Duy Y không ăn không uống không ngủ đến lúc đưa “Duy Y” về nhà.

Hần muốn thông qua máy nghe lén theo dõi mọi cử động của Y Y nhưng ai biết lúc cứu Duy Y không biết máy nghe lén của hần đã rơi đâu mất.

“Thì ra chuyện anh muốn nói là chuyện này!” Sultana cười khế, nụ cười tưởng rằng nhìn rất đẹp nhưng thật ra thì phải nhíu mặt, bên ngoài nhìn có vẻ đang cười nhưng trong lòng không vui.

“Chính xác, năm đó tôi đã lừa anh.”

“Tại sao cô lại làm như vậy, tôi và cô không có thù oán gì, Duy Y lại là em gái tốt của cô!”

“Cô ta không phải em gái tôi, chỉ là một đứa trẻ lớn lên cùng tôi từ nhỏ mà thôi, tôi với cô ta cũng không quen thuộc. Về phần giữa tôi và anh đúng là không có thù oán gì nhưng đối với tôi mà nói người đàn ông tôi không thể yêu nhưng cô ta lại có thể, anh nói tôi có thể bỏ qua cho hai người sao? Kiều Ngự Diễm, năm đó tôi nói rồi, tôi sẽ khiến anh hối hận vì cự tuyệt tôi.”

“Cô thật đáng sợ, cô thật độc ác đưa Duy Y tới một nơi xa lạ mà khi đi cô ấy còn không có đồng nào trong người.”

“Hừ, tôi không nghĩ tới cô ta còn sống, tôi cố ý yêu cầu bệnh viện giữ lại đứa bé, dùng thuốc trị liệu rất có hại đối với đứa bé, sao rồi, đã sinh đứa bé rồi sao? Có phải là một đứa ngốc hay là.....”

“Đủ rồi Sultana.....” Kiều Ngự Diễm cúi, hần không muốn nghe cô ta nói những lời không hay về Duy Y.

“Hừ, không đủ, tôi cho anh biết, một năm nữa là tôi có thể ra ngoài, các người chờ đấy, tôi sẽ không bỏ qua cho các người.” Năm đó Sultana còn có tình cảm với Kiều Ngự Diễm nhưng bây giờ ngay cả một chút tình cảm cũng không có.

Trong mắt cô ta Kiều Ngự Diễm đã hoàn toàn là kẻ địch, một người đàn ông mà cô ta muốn róc xương róc thịt. Không chỉ như thế, cô ta cũng sẽ không bỏ qua cho Duy Y.

Nếu như không có sự tồn tại của Duy Y, cô ta sẽ có một cuộc sống hào quang chứ không phải ngồi tù năm năm như vậy.

“Đồ điên!” Kiều Ngự Diễm sập cửa bỏ đi để lại Sultana nổi cơn điên cười hoang dại.

Sau khi đi ra từ phòng giam, Kiều Ngự Diễm nhận được điện thoại từ luật sư đại diện của công ty nói là Duy Y gửi đơn ly hôn ra tòa, thật ra thì nhiều người không hiểu, không phải vợ tổng giám đốc đã qua đời bốn năm rồi sao? Tại sao đột nhiên lại xuất hiện, sự việc này là thế nào đây? Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

Kiều Ngự Diễm không về công ty mà đi thẳng đến nhà Duy Y.

Lúc đến chung cư hần cảm thấy nơi này thật xa lạ, sao lại không xa lạ chứ, đã bốn năm hần chưa quay lại đây. Một năm nay nơi mà hần đến nhiều nhất cũng chỉ có nhà Dương Dương. Bây giờ nhớ lại, tình cảm hần dành cho Dương Dương cũng chỉ bởi vì xem cô ta là thể thân của Duy Y, nhưng cô ta không phải là Duy .

Xe dừng ở công viên của khu chung cư, nơi đây vẫn náo nhiệt như trước, nhớ lần đó hần đến gặp cô, lúc đó cô đang ngồi nói chuyện với Bạch Trạch Vũ, cô cười rất vui vẻ, rực rỡ, đó là lần đầu tiên hần thấy cô cười rực rỡ như vậy sau ba năm quen biết. Nhưng sự xuất hiện của hần làm cho cô không còn nở nụ cười ngọt ngào nữa, thậm chí còn né tránh hần, cũng chỉ vì không muốn cho Bạch Trạch Vũ biết sự tồn tại của hần.

Bước từ trong xe ra hần cũng không trực tiếp đi lên lầu tìm Duy Y bởi vì cô đang chơi đùa cùng Bill và Nicole ở vườn hoa, nhìn qua giống như một gia đình hạnh phúc.

Nicole ôm banh chạy phía trước, Bill đuổi theo phía sau, Duy Y giả bộ chặn phía trước Nicole, tất nhiên Duy Y với Bill một phe, cô bé tức giận, ôm tay trước ngực, đáng tiếc đôi tay có chút mập và ngắn không ôm hết mình sau đó hai tay chống nạnh, tức giận nhìn ba mẹ.

Đúng vậy, đó là ba mẹ Nicole, cô bé một mực gọi bọn họ là ba mẹ.....Mà cái gì cũng không biết.....

Y Y của hần cười thật vui vẻ, ánh nắng mặt trời chiếu vào lưng cô, cô và Bill đứng chung nhìn rất xứng đôi. Kiều Ngự Diễm đột nhiên cảm thấy không thở nổi, dựa người vào xe, từ từ hít thở nhưng dường như không khí không đủ cung cấp cho trái tim.

Hần không có bệnh tim nhưng tại sao lại không thể thở nổi? Tại sao trái tim đau như vậy.....Hần cảm giác hần sắp không thể chống đỡ được cơ thể mình, cả người dựa hần vào xe không cách nào cử động.

“Y Y.....”

“Này anh anh làm sao vậy?” Một người thấy hần có chút bất thường hỏi.

“Tim tôi thật đau, làm ơn đỡ tôi lên xe.” Hần đối với người kia nói.

Nhưng sau khi người kia đỡ hần lên xe, Kiều Ngự Diễm đã chảy nước mắt, hơn nữa còn không dừng được.....hần là một người đàn ông, từ nhỏ đến lớn rất ít khi khóc nhưng tại sao khi thấy Duy Y ở cùng với người đàn ông khác lại không thể khống chế được bản thân?

Hần nên làm gì thì tốt? Làm thế nào mới có thể làm cho cô trở về bên cạnh, cô là vợ hần, còn có con gái hần, chẳng lẽ lại để bọn họ ở chung với Bill, ba người một nhà vui vẻ như vậy?

Tất cả mọi thứ đó đáng lẽ đều thuộc về hần.

Nhưng chẳng lẽ hần lại không từ thủ đoạn nào như trước đây sao? Giữ cô như vậy cũng sẽ không có được trái tim cô.

Kiều Ngự Diễm tựa người vào tay lái, vô lực mà bàng hoàng.....

Đúng lúc này Bill chạy tới, bởi vì Nicole ném banh về phía này, lúc anh thấy một người gục đầu trên tay lái, hơn nữa nhìn người đàn ông này có chút quen thuộc, không khỏi quay lại nhìn mấy lần, thì ra anh thật sự quen người đàn ông này.

Đó là chồng trước của Duy Y.

Bill liếc mắt nhìn về phía công viên, Nicole cùng Duy Y đang chơi đùa rất vui vẻ.

86. Chương 86: Đau Đớn

“Hey, you okay?” Bill quan tâm hỏi, anh không biết hẳn có chuyện gì đau lòng mà có thể khóc như vậy.

Kiều Ngự Diễm giương mắt nhìn Bill trong lòng không biết có tư vị gì. Hai người nhìn nhau hẳn khổ sở như vậy trong khi Bill thì vui vẻ.....

Lòng tự ái của người đàn ông lập tức trỗi dậy.

“Can I talk to her?(Tôi có thể nói chuyện với cô ấy một chút được không?)”

“Oh, I guess her didn’t want to see you again(Tôi nghĩ cô ấy không muốn gặp lại anh).”

“Talk about the marriage between her and me(Tôi muốn nói chuyện về vấn đề hôn nhân của tôi và cô ấy).”

“Well, I went to get her here(Được rồi để tôi kêu cô ấy tới).” Bill đi được hai bước lại quay đầu lại “May be you really love her but because you are there she b e very unhappy(Có lẽ anh rất thích cô ấy nhưng bởi vì sự có mặt của anh nên cô ấy không vui).”

Bill nghĩ mọi người đều là người lớn rồi, hẳn nên hiểu ý anh.

Kiều Ngự Diễm vừa ngồi trong xe đợi cô vừa suy nghĩ.

Từ kính chiếu hậu hẳn nhìn thấy Bill nói gì đó với cô, cô liếc nhìn về phía hẳn, khuôn mặt đang tươi cười lập tức tối sầm lại. Sau đó cầm tay con gái muốn bỏ đi nhưng Bill giữ cô lại, không biết anh nói gì rồi cuộc Duy Y cũng buông lỏng tay con gái đi về phía hẳn.

Cô không thích thấy hẳn như vậy sao?

“Anh muốn nói chuyện gì?” Duy Y đứng cạnh xe không thèm nhìn hẳn một cái, ánh mắt nhìn về phía cây đại thụ phía trước.

“Lên xe đi, chúng ta đến tiệm cà phê trước mặt nói chuyện một chút được không?”

“Tôi không rảnh, người yêu cùng con gái đang đợi tôi. Nếu anh muốn nói về chuyện ly hôn chúng ta có thể thương lượng. Tôi không muốn bất kỳ tài sản nào của anh, chỉ cần anh thuận tình ký tên ly hôn là được.....”

“Anh không muốn ly hôn, Y Y, cho anh thêm một cơ hội để anh đền bù cho em.”

“Không cần, hiện tại tôi đang rất hạnh phúc, nếu anh còn chút lương tâm hãy buông tha tôi đi.” Từ đầu đến cuối gương mặt của Duy Y đều rất lạnh lùng, Kiều Ngự Diễm không biết tâm tư cô thế nào. Trước kia ô không dám cự tuyệt anh như vậy bởi vì hẳn nắm trong tay quá nhiều nhược điểm của cô.

Nhưng bây giờ thì khác hẳn mất đi tư cách khống chế cô, một chút hiểu biết về cô cũng không có mà bên cạnh cô còn có Bill, bọn họ cả nhà ba người nhìn rất hạnh phúc.

“Một cơ hội em cũng không cho anh sao?” Người đàn ông nắm chặt tay lái, giọng nói trở nên lạnh lẽo mà kiên quyết.

“Nếu như không còn gì để nói vậy tôi đi đây!” Nói xong cô quay về bên cạnh Bill. Đối với việc hẳn có cố ý sát hại cô hay không còn phải điều tra nhưng hẳn mua công ty của ba là thật, hiện tại Nam Cảng vẫn tồn tại nhưng đã đổi chủ. Chỉ dựa vào điểm này cô không thể có tình cảm tốt với hẳn.

Không còn tâm trạng để chơi đùa nên Duy Y đưa Nicole về nhà.

Kiều Ngự Diễm nhìn bóng dáng của ba người đau hẳn đau đến không thể thở được liền vội vàng quay đầu xe rời khỏi chung cư. Hẳn không muốn nhìn thấy hình ảnh như vậy nữa.

Lúc về chung cư Đế Vương hẳn gặp Dương Dương, cô ta đang đứng trước cửa nhà hẳn, không biết đợi bao lâu hẳn sực nhớ mình tắt điện thoại di động. Tính khí Dương Dương vốn nóng nảy nhưng ở trước mặt Kiều Ngự Diễm sẽ nhẫn nhịn.

“Anh Kiều, anh đã về!” Dương Dương nhìn có chút đáng thương không biết cô ta đợi ngoài cửa đã bao lâu, vốn dĩ cô ta mang giày cao gót, sau lại sợ phải đứng lâu liền cởi giày ra. Vừa thấy hấn xuất hiện ngay lập tức liền mang giày vào.

Lúc cô ta ở trước mặt hấn cô ta luôn cố gắng hoàn mỹ mọi mặt, không giống Duy Y, trước kia Duy Y rất chân thật, có lúc mới vừa gội đầu xong tóc còn chưa khô cô vẫn xuất hiện trước mặt hấn.....

Kiều Ngự Diễm liếc mắt nhìn Dương Dương, hai người đối lập lại luôn ở chung một chỗ. Hấn mở cửa Dương Dương cũng đi theo hấn vào phòng.

Kiều Ngự Diễm đột nhiên cảm thấy cô gái trước mặt hấn có chút phiền, trước kia hấn không phát hiện ra nhưng kể từ khi Duy Y xuất hiện tim của hấn liền bị làm cho rối tung lên.

Dương Dương rất trẻ tuổi, vẫn chưa tới mười tám nhưng đã bắt đầu trang điểm, mặc dù chỉ trang điểm nhẹ nhưng trong mắt Kiều Ngự Diễm lại toàn là giả dối.

“Anh Kiều, cả ngày nay anh đi đâu vậy, gọi điện thoại anh cũng không nghe hay là tắt máy, em đợi anh cả ngày rồi.” Giọng nói Dương Dương rên rỉ có chút trách cứ, thật ra thì hiện tại cô ta rất tức giận nhưng không thể nổi giận trước mặt người đàn ông này, dù sao hấn cũng là người ông có thể hô mưa gọi gió.

“Tìm anh có chuyện gì không?” Nếu là lúc trước hấn sẽ không hỏi như vậy, nhất định hấn sẽ an ủi cô ta trước sau đó tỉ mỉ dịu dàng dỗ dành.....

“Không có gì, chỉ là muốn gặp anh một chút!” Dương Dương vươn cánh tay ôm chặt Kiều Ngự Diễm. Trước kia Kiều Ngự Diễm thích nhất là được cô ta ôm, chỉ cần cô ta chủ động, việc gì hấn cũng sẽ đồng ý với cô ta.

Kiều Ngự Diễm nhẹ nhàng rút cánh tay của hấn về, đi tới quầy rượu rót một ly rượu mạnh, hiện tại tâm tình hấn không tốt không muốn nói chuyện với cô ta.

Hấn ngửa đầu uống hết một nửa ly rượu mạnh.

Dương Dương thấy hấn không để ý tới cô ta nhưng cô ta có chuyện muốn nhờ hấn giúp trong lòng có chút nóng nảy.

“Anh Kiều đừng uống nhiều quá đối với cơ thể không tốt.”

Kiều Ngự Diễm vẫn không để ý tới cô ta chỉ lo uống tiếp. Dương Dương nhìn không khỏi có chút nóng nảy, nếu hấn còn uống nữa thì làm sao còn có thể nghe chuyện mà cô ta muốn nhờ?

Nhưng không đợi cô ta nói chuyện Kiều Ngự Diễm đã đem chai rượu uống cạn.

Hấn say rượu rời khỏi quầy rượu “Y Y làm sao em có thể ác như vậy.....”

Dương Dương nghĩ là hấn gọi cô ta vội vàng chạy lên đỡ hấn “Anh Kiều, thật xin lỗi em không cố ý đẩy cô bé kia xuống nước, chỉ là do em lo sợ, em sợ người tên Duy Y đó sẽ cướp mất anh.....”

Thật ra thì điều mà cô ta lo sợ chính là Duy Y sẽ cướp mất vị trí của cô ta, hiện tại cô ta chỉ mới là bạn gái Kiều Ngự Diễm mà đã được đối xử như vậy nếu như cô ta trở thành bà Kiều, vợ tổng giám đốc vậy còn ai dám đắc tội với cô ta, ai dám xem thường cô ta, cô ta không muốn là Dương Dương của lúc trước, cô ta muốn thành bà Kiều.

Mặc dù Dương Dương nói bên tai Kiều Ngự Diễm nhưng hấn hoàn toàn không nghe lời cô ta.

Vì vậy cả một đêm cô ta không có cơ hội nói ra mục đích đến đây chỉ có thể ở bên cạnh chăm sóc hấn tới sáng.

Kiều Ngự Diễm nhìn Dương Dương nằm trong ngực hấn, nhớ lại bốn năm trước cô cũng ở bên cạnh hấn cả đêm như vậy cho tới sáng. Nhưng bây giờ cô đã không còn thuộc về hấn.

“Anh Kiều anh tỉnh rồi à?” Dương Dương nhìn người đàn ông đang ngăn người biết hấn đã mất hồn rồi, nhất định hấn không nghĩ về cô ta bởi vì cô ta đang ở bên cạnh hấn.....Cô ta cũng không thể đọc được suy nghĩ trong lòng hấn, có đôi khi là chuyện có thể làm tổn thương người khác.

“Ừ!” Hấn nhẹ giọng trả lời Dương Dương nhưng vì nhức đầu nên lại nằm xuống.

Bên cạnh hắn luôn có Dương Dương tại sao lại không là Duy Y chứ?

Cho tới nay hắn bám lấy Duy y làm cho cô rất khổ sở, cứ xem như cô ở bên cạnh hắn cũng sẽ không được vui, lúc hắn ở bên cô hắn vĩnh viễn không thể thấy được nụ cười rạng ngời của cô.

Nếu cô thật sự muốn ly hôn, nếu như cô rời khỏi hắn mà có thể cười rạng ngời vậy thì nên để cô đi thôi.

“Anh Kiều ngày hôm qua anh đã đồng ý với em.....” Dương Dương nhẹ giọng nhắc nhở chỉ sợ hôm qua hắn uống nhiều quá nên quên mất.

“Ngày hôm qua anh đồng ý với em chuyện gì?”

“Anh Kiều thì ra anh quên. Anh đồng ý giúp em lấy đoạn video trong nhà, hôm qua em nhận được giấy gọi của tòa án, đối phương kiện em cố ý giết người nhưng không thành, nếu như đoạn video thật sự bị đưa ra vậy thì em xong rồi!” Dương Dương rất gấp gáp tỏ ra bức xúc trước Kiều Ngự Diễm, bản chất của cô ta bất giác lộ ra.

“Cô ấy tố cáo em ra tòa sao?”

“Đúng vậy, em thật sự không hiểu, chẳng qual là đẩy con bé kia xuống nước, không phải con bé được cứu rồi sao lại không có chết, tại sao cô ta lại không buông tha cho em?”

“Nói như vậy là em cố ý?” Kiều Ngự Diễm lạnh lùng trong giọng nói lộ ra sự nguy hiểm. Hắn chưa tìm hiểu nhưng nói thế nào Nicole cũng là con hắn mặc dù Duy Y không thừa nhận nhưng đó là sự thật, trước khi Duy Y xảy ra chuyện hắn biết Duy Y đã có thai.

“Em.....” Dương Dương cảm thấy trong giọng nói Kiều Ngự Diễm có gì đó không đúng, sắc mặt cũng lạnh lùng đến đáng sợ, không khỏi thu lại “Dĩ nhiên không phải là em cố ý.” Giọng nói rất nhỏ giống như đứa trẻ làm sai chuyện gì.....

Kiều Ngự Diễm có chút không tin tưởng, ánh mắt dò xét nhìn cô ta.

“Nếu như em không làm chuyện gì trái với lương tâm thì sợ cái gì? Hơn nữa cầu xin anh cũng vô ích, đoạn video đó đã bị mẹ anh lấy rồi.” Ban đầu hắn cũng muốn xem một chút nội dung bên trong nhưng mẹ hắn không cho nói là vật chứng. Hơn nữa quan sát cách mẹ hắn cảnh cáo hắn cũng có thể biết tình cảm của mẹ đối với Dương Dương thế nào.

“Cái gì? Xong rồi, xong rồi.....” Dương Dương khiếp sợ đứng lên, hiện tại Duy Y có nhân chứng vật chứng, cô ta không muốn ngồi tù, cô ta mới mười bảy tuổi.

Thấy vẻ mặt hoang mang lo sợ của cô ta, Kiều Ngự Diễm đã đoán được chuyện tình như thế nào trong lòng không khỏi co rút đau đớn, ngày đó hắn lại không tin tưởng Duy Y mà tin Dương Dương, hắn thật đáng chết.

“Nếu như em không còn chuyện gì thì có thể đi rồi, anh muốn đến công ty.” Kiều Ngự Diễm nói.

“Anh Kiều, cầu xin anh, giúp em, em.....” Dương Dương lời kéo bàn tay Kiều Ngự Diễm cầu xin.

Nhưng Kiều Ngự Diễm chán ghét rút tay về, xoay người vào phòng tắm, làm tổn thương con gái hắn, hắn không ra tay trừng trị cô ta là tốt lắm rồi. Còn nghĩ muốn hắn giúp cô ta sao?

Dương Dương có chút gấp gáp, đi theo sau mấy bước, lại bị ngăn ngoài phòng tắm.

Lần này phải làm sao đây? Kiều Ngự Diễm không giúp cô ta, ba cô ta cũng không có năng lực gì chẳng lẽ cứ ngồi tù như vậy sao, vậy thì đời cô ta xem như xong rồi.

Anh Kiều như vậy là có ý gì, tại sao lại không giúp cô ta? Trước kia hắn rất thương cô ta.....

Kể sách bây giờ chỉ có thể đi cầu cứu người lớn nhà họ Kiều, nhưng bình thường bà Kiều không hài lòng với cô ta, cô ta phải làm sao mới có thể khiến cho bà Kiều đưa đoạn video cho cô ta?

Dương Dương sách theo giỏ trái cây đầy đến nhà họ Kiều, vốn dĩ cô ta muốn ba cô ta đi cùng nhưng nhà họ Kiều cũng không thích ba mẹ cô ta nên đành thôi.

Ở trong phòng khách đợi một hồi rất cuộc bà Kiều cũng đi ra, trước kia cô ta hay gọi bà là bác nhưng bà Kiều không thích cô ta, nói cô ta đừng kêu thân thiết như vậy, thật ra thì đây mới là nguyên nhân gây bất hòa giữa cô ta và bà Kiều, lúc mới quen bà cũng không thích cô ta cho nên sau này Dương Dương cũng không cần giả bộ, lúc trước mặt bà cũng không chịu thua thiệt.

“Thưa bác, cháu có giỏ trái cây biếu bác!”

“Tìm tôi có chuyện gì nói đi.” Thật ra mẹ Kiều không thích con bé này, hơn nữa mấy ngày trước còn xảy ra chuyện như vậy, thiếu chút nữa hại cháu gái bà, đoạn video đã cho thấy rõ, đối với Dương Dương càng thêm chán ghét.

“Bác, cháu biết bình thường cháu cư xử với bác không tốt nhưng hiện tại cháu là bạn gái của anh Kiều về chuyện đoạn video.....”

“Đoạn video tôi đã đồng ý cho Duy Y làm bằng chứng, có vấn đề gì không?”

“Nhưng cháu là bạn gái con trai bác, sao bác không cho cháu lại cho cô ta?” Dương Dương tính khí nóng nảy, vừa nghe thấy bà Kiều nói liền nổi nóng.

“Con bé là con dâu tôi, tôi cho con bé thì làm sao?” Đừng nhìn mẹ Kiều bình thường dịu dàng, nhưng đối mặt với Dương Dương lại tức giận vô cùng, bà cũng nổi nóng.

“Bác.....Bác.....Người phụ nữ kia là con dâu bác?” Đó không phải vợ Kiều Ngự Diễm sao? Nhưng cô ta nghe nói bốn năm trước đã chết ở Nhật Bản, hơn nữa hai người kết hôn mới có mấy ngày, lúc đi hưởng tuần trăng mật thì xảy ra chuyện, lúc ấy cô ta mới mười ba, mười bốn tuổi, căn bản cũng không biết những chuyện này, là lúc trước ba cô ta nói cho cô ta biết.

“Không sai, Duy Y là con dâu nhà họ Kiều, Nicole đương nhiên là cháu gái họ Kiều, cô thiếu chút nữa hại tôi mất đi cháu gái, tôi.....”

Đúng lúc này, cô người làm dẫn Duy Y vào, hôm nay bởi vì ra ngoài làm việc cho nên Nicole không có ở bên cạnh, hơn nữa Nicole vừa nghe nói là đến nhà họ Kiều, nghĩ đến ánh mắt mẹ Kiều, Nicole cũng không dám đi theo.

Cũng chỉ là do mẹ Kiều quá mức sốt ruột muốn có cháu, chỉ cần là cháu họ Kiều nhưng con trai đã ba mươi sáu tuổi rồi, thật vất vả mới có Nicole, chỉ cần có thể làm cho Nicole quay về nhà họ Kiều, chuyện gì bà cũng làm.

“Bác Kiều hình như có khách, vậy không cần phải khách khí nữa, tôi lấy đồ đã.” Duy Y khách khí nói, không nghĩ đến Dương Dương cũng ở đây. Vốn dĩ cô muốn nhờ Kiều Y lấy về dùm nhưng bà Kiều lại nói muốn cô tự đến lấy. Nói vậy là bà nghĩ cô đến lấy sẽ đưa Nicole đi theo.

“Uhm.....Vậy con đợi một chút.” Bà Kiều có chút thất vọng trở về phòng đọc sách.

Dương Dương thấy vậy nóng nảy vội vàng đi theo phía sau bà Kiều. Duy Y không biết bọn họ đang làm gì nhưng cô đợi khoảng nửa tiếng mới thấy họ ra ngoài, lúc đi ra trong tay bà Kiều không có gì.

Không phải đồng ý đưa đoạn video cho cô rồi sao? Tại sao.....

Cô biết nhất định Dương Dương đã nói gì đó với bà Kiều. Nhìn ánh mắt hằm hằm của Dương Dương, trong lòng Duy Y tức giận nhưng lại không thể làm gì cô ta.

“Thật xin lỗi Duy Y, không thấy đoạn video đâu nữa.” Mẹ Kiều khó xử nói.

“Bác Kiều là không thấy hay không muốn đưa cho cháu?” Duy Y hỏi thẳng, bởi vì cô quá tức giận.

Bà Kiều không nói lời nào chỉ liếc nhìn Dương Dương ngồi trên ghế salon, lại liếc nhìn Duy Y với ánh mắt xin lỗi “Thật sự không thấy.”

“Đã như vậy cháu cũng không gượng ép nữa, chẳng qua cháu xin nói trước, nếu như bác cố ý giấu vật chứng mà làm ảnh hưởng đến tính chính xác của quan tòa tạo thành phán quyết sai, cháu sẽ lấy danh nghĩa luật sư khởi tố bác, hy vọng bác suy nghĩ kỹ rồi gọi điện thoại cho cháu.” Duy Y không phải là người cường thế nhưng một số chuyện không thể không mạnh tay, như vậy sẽ bị xem thường.

“Duy Y, con đừng.....” Bà Kiều như muốn nói gì nhưng Dương Dương đã đi lên ngăn giữa hai người.

“Cô thật nông nổi, lại dám uy hiếp người khác, cũng không xem lại thân phận của mình lại dám uy hiếp bác gái?” Dương Dương trợn mắt nhìn Duy Y, đứng bên cạnh bà Kiều, hùng hùng hổ hổ.

“Dương Dương.....” Bà Kiều quát Dương Dương một tiếng để cho cô ta câm miệng nhưng cô ta vẫn trợn mắt nhìn Duy Y một cái.

“Những lời muốn nói tôi cũng đã nói xong, chúng ta gặp nhau ở toa vậy.” Duy Y bị chọc tức, hung hăng trợn mắt nhìn Dương Dương một cái, nhất định cô ta đã nói gì đó với mẹ Kiều, nếu không bà sẽ không đột ngột đổi ý.

Sau khi Duy Y đi, bà Kiều ngồi trên ghế salon, toàn thân vô lực. Dương Dương ngồi bên cạnh bà. “Bác gái, bác đừng sợ. Nhà họ Kiều chúng ta tài cao thế lớn, sao phải sợ cô ta chứ?”

Dương Dương có chút hài lòng, bởi vì cô ta có cảm giác đã thu phục được bà Kiều.

“Dương Dương, cô nói cho tôi biết, cô thật sự đã có máu mủ của nhà họ Kiều sao?” Mẹ Kiều nhìn chăm chăm bụng Dương Dương hoài nghi hỏi.

Nếu không phải vì chuyện này, bà sẽ không đột ngột đổi ý. Mặc dù là cháu gái họ Kiều, nhưng dù sao vẫn là con gái, hơn nữa nhìn Duy Y thân mật với người đàn ông nước ngoài đó, còn có thái độ của Nicole đối với anh ta, rõ ràng muốn nhận người ta làm ba. Ngày nào đó nếu Duy Y thật sự đi nước ngoài cùng người đàn ông này vậy Nicoel không phải thành cháu gái người ta sao.

Nhưng trong bụng Dương Dương bây giờ không giống như vậy, nói không chừng là một đứa cháu trai, mặc dù bà không thích Dương Dương nhưng người ta cũng đã có cũng không thể đuổi ra khỏi nhà.

“Bác gái, chuyện như vậy có thể giả sao? Nếu như bác thật sự không giúp cháu, cháu chỉ có thể sinh máu mủ của nhà họ Kiều trong tù.” Dương Dương làm vẻ mặt uất ức cúi đầu nói.

“Được rồi, đã như vậy, chuyện này cũng phải bàn với Kiều Ngự Diễm xem phải làm thế nào, bây giờ nó với Duy Y vẫn là vợ chồng danh chính ngôn thuận đấy.....”

“Bác gái, chuyện này để cháu tự nói với anh ấy đi, cháu muốn tạo sự bất ngờ cho anh ấy.....”

“Vậy cũng được!”

“Đúng rồi, bác gái, cô người làm đó.....” Dương Dương nhất định không quên cô người làm nhà họ Kiều đó, chính là cô người làm tận mắt nhìn thấy cô ta đẩy người.

“Cô muốn làm gì?” Mặc dù là người làm nhà họ Kiều nhưng bà cũng không biết nên làm thế nào.

“Vậy sa thải cô ta đi, để cô ta đi càng xa càng tốt!”

87. Chương 87: Điều Kiện Ly Hôn

Duy Y giận điên lên, về đến nhà cũng không dám đem chuyện tình kể cho ba mẹ nghe, bọn họ thậm chí không biết cô đã xảy ra chuyện gì ở nhà họ Kiều, cũng không biết chuyện Nicole rơi xuống nước.

Nhưng Bill hiểu rõ cô, hỏi mới biết đầu đuôi câu chuyện. Nhưng Bill không giúp được gì, anh cũng không hiểu luật pháp trung quốc lắm nên chỉ có thể ở sau lưng khích lệ Duy Y mà thôi.

Sau khi thương lượng với luật sư, Duy Y quyết định rút đơn tố cáo Dương Dương nhưng quyền tố tụng vẫn có hiệu lực. Bây giờ cô không đủ chứng cứ đối phó với cô ta, luật sư cũng không nhất định có thể thắng được không bằng chờ thời cơ tới.

Hơn nữa thời gian nghỉ của cô cũng chỉ có ba tháng, hiện tại đã qua một tháng. Ở Anh Duy Y cũng có công việc, Bill thì không cần phải nói rồi.

Kiều Ngự Diễm mỗi ngày sau khi tan làm đều xuất hiện ở chung cư nhà Duy Y, bởi vì hắn biết rõ mỗi ngày sau bữa ăn tối Nicole sẽ ra công viên chơi đùa với các bạn, Duy Y cũng sẽ ở bên cạnh, đôi khi là ba mẹ Duy Y, phần lớn thời gian Duy Y đi chơi cùng Bill. Để con gái cho ba mẹ chăm sóc.

Kiều Ngự Diễm nhớ lại chiếc vòng đeo tay có gắn thiết bị nghe trộm trên tay Duy Y, Duy Y không biết bên trong có bí mật này nên vẫn đeo trên tay. Nhìn quà tặng của mình vẫn còn trên người cô hắn rất vui.

Nhìn ba người bọn họ thật vui, rốt cuộc Kiều Ngự Diễm hạ quyết tâm, nếu như dây dưa chỉ đem lại đau khổ cho hai người thậm chí là người khác, hắn sẽ buông tay để cô được hạnh phúc.

Hai ngày nữa chính là tiệc đính hôn của Kiều Y cùng Dennis cho nên trong khoảng thời gian này Kiều Y rất bận, rất ít gặp Kiều Ngự Diễm, ngược lại thường tìm Duy Y.

Giống như lúc này, Kiều Y, Dennis, Duy Y còn có Bill, bốn người bọn họ đang ngồi trong quán cà phê cạnh bờ biển nói chuyện, bốn người giống như rất hay hẹn nhau đi chơi.

Duy Y không nhớ rõ cô đã từng tới đây với Kiều Ngự Diễm nhưng cô cảm thấy nơi này rất quen thuộc, gió biển thổi vào sườn mặt cô, mặc dù có chút lạnh nhưng vô cùng thoải mái.

Lúc đầu Bill cũng không biết Dennis là người thừa kế tương lai của gia tộc Kiệt Minh, anh chỉ biết Dennis nghe rất quen lại không nghĩ tới bối cảnh của hắn, sau đó do sắp tới ngày đính hôn của Dennis, trong lúc vô tình Bill biết được danh sách khách mời đều là những người trong giới thượng lưu của Anh mà ba của anh cũng nằm trong danh sách đó. Lúc hỏi đến mới biết lai lịch của hắn không bình thường.

Gia tộc Kiệt Minh là một gia tộc thần bí, đến nay rất ít người biết lai lịch của nó nhưng đối với thế lực của nó thì ai cũng sợ. Anh không nghĩ lại có thể may mắn quen Dennis.....

Đối với Bill rất hiểu rõ tình hình thì Kiều Y với Duy Y lại không rõ lắm, Kiều Y thậm chí không biết chồng tương lai của mình là một người có thế lực như thế nào, cô vẫn cho rằng Dennis chỉ là em khóa sau của anh trai, hơn nữa lại là phó tổng giám đốc của Kiều Thị. Cô còn cho rằng ba mẹ Dennis mà cô đã gặp chỉ là người bình thường mà thôi.

Nếu như cô biết thân phận của bọn họ, Kiều Y sớm sẽ bị hù sợ.

Duy Y ngồi cùng Kiều Y, mà góc bàn ở đằng xa chỉ có một người đàn ông cô đơn ngồi đó.

Nhìn bọn họ cười nói nhìn Bill quan tâm Duy Y nhưng hắn chỉ có thể cô độc ngồi một mình, Duy Y cười thật vui giống như rất hạnh phúc, không giống thời gian ba năm trước cô ở bên cạnh hắn, giống như hắn là diễn viên chính cô chỉ là diễn viên phụ mà thôi.

Lúc này có tin nhắn đến điện thoại, là của Dennis “Không tới ngồi cùng sao?” Thì ra Dennis đã thấy hắn.

“Không, tôi nhìn từ xa là được rồi, đừng nói cho bọn họ biết tôi ở đây!” Kiều Ngự Diễm chỉ muốn thấy cô cười. Trước kia hắn đã từng ép buộc cô, muốn dùng Nicole ép cô ở lại bên cạnh mình nhưng cũng đồng thời mất đi tình yêu của cô. Cả đời cô sẽ không lộ ra nụ cười đẹp như vậy.

Kiều Y đang nói cười cùng hai người thấy Dennis vội vàng nhấn tin trong lòng không vui, Dennis rất ít khi gửi tin nhắn, có chuyện gì hắn đều trực tiếp gọi điện thoại. Bây giờ lại ngồi nhắn tin, xem ra đối phương không phải người trong công ty.

Hừ, đó nhất định là bồ nhí rồi.

Kiều Y lấy điện thoại của hắn, Dennis muốn lấy lại nhưng bị Kiều Y trưng mắt nhìn liến ngoan ngoãn ngồi xuống, không dám lên tiếng.

“Lại dám trước mặt em tình cảm với người khác, không để em trong lòng đúng không?” Kiều Y trợn mắt nhìn hắn rồi mới cúi đầu nhìn hắn.

Bill cùng Duy Y im lặng làm bộ không thấy gì.

Sau khi Kiều Y nhìn tin nhắn xong sau đó vội vàng nhìn xung quanh. Mới thấy anh trai ngồi ở một góc kia. Anh trai cũng nhìn thấy cô đang muốn đứng dậy rời đi “Anh trai.....”

Tiếng la của Kiều Y đồng thời thu hút ánh mắt của mọi người nhìn về phía Kiều Ngự Diễm đang muốn rời đi.

Ánh mắt Kiều Y nhìn Duy Y cùng Bill sau đó lại nhìn về phía anh trai “Anh trai tới ngồi cùng bọn em đi, ở đây còn một chỗ.” Kiều Y cố ý chỉ về phía ghế trống bên cạnh Duy Y.

Kiều Ngự Diễm đi cũng không được, không đi cũng không được, không thể làm gì khác hơn là đi tới chỗ bọn họ. “Hình như không được hoan nghênh cho lắm.” Hắn nhìn Duy Y, Duy Y cũng liếc nhìn hắn một cái sau đó làm bộ không biết nhìn về phía biển, giống như bốn năm trước, cô chỉ nhìn về phía biển, chưa bao giờ ánh mắt cô nhìn về phía hắn.

Mọi người cũng nhìn Duy Y cuối cùng vẫn là Bill mở miệng “You can sit there.(Hoan nghênh, anh có thể ngồi đây).”

Không phải Bill muốn tạo cơ hội cho hai người, thân là người đàn ông yêu Duy Y, anh chỉ hy vọng người yêu mình có thể vui vẻ khi ở bên cạnh mình. Mà trong lòng Duy Y lại chỉ có chồng trước của cô Kiều Ngự Diễm.

Đó cũng không phải là vấn đề liên quan đến hôn nhân, là Duy Y không dám đối mặt với chồng trước của cô nhưng đồng thời cô luôn nghĩ về người đàn ông này. Mâu thuẫn như vậy khiến cho anh không thể nào có chỗ đứng trong tim cô, bởi vì chỗ đó đã bị chồng trước của cô chiếm mất.

Cho nên anh mới muốn giải tỏa nút thắt đó trong tim cô.

Bill cho rằng mình không phải là người rộng lượng mà là đứng từ góc độ là người yêu suy nghĩ về tâm tư của cô mới làm như vậy.

Vì vậy Kiều Ngự Diễm thuận lợi ngồi bên cạnh Duy Y bên kia là em gái hắn.

“Anh sao anh lại biết chỗ này? Bọn em cũng không biết có chỗ đẹp như vậy.” Kiều Y nói đến quán cà phê này, phong cảnh đẹp, cách trung tâm thành phố cũng không xa, là một chỗ vô cùng thoải mái.

“Trước kia có một người bạn dẫn anh tới, lúc ấy Duy Y cũng tới, bọn anh ngồi ở vị trí kia.” Nơi này có kỷ niệm của bọn họ, hắn thường muốn tới nơi này ngồi một chút, sau đó ông chủ lại muốn đem bán, hắn liền sang lại, duy trì như lúc trước, một chút cũng không muốn thay đổi.

Chỉ tiếc bốn năm sau, người cũ đã không phải nữa, Duy Y đã không còn nhớ hắn mà bên cạnh cô không có Bạch Trạch Vũ nhưng lại có thêm Bill.

Rất cuộc Duy Y chịu quay đầu lại nhìn hắn nhưng cũng chỉ là nhìn một cái, sau đó nhìn về chiếc bàn hắn chỉ, chỗ đó có bốn năm người trẻ tuổi đang ngồi cười nói vui vẻ.

“Lúc đó ngoại trừ anh cùng Duy Y còn có Bạch Trạch Vũ.....” Kiều Ngự Diễm cố ý nhắc tới Bạch Trạch Vũ muốn nhìn một chút phản ứng của Duy Y, nếu như bây giờ Bạch Trạch Vũ ở đây cô có còn lựa chọn người đàn ông kia không?

Nghe nói Bạch Trạch Vũ bây giờ cũng không kém, ngài Terry không những nhận hắn làm con nuôi còn giao quyền cho hắn. Mà Bạch Trạch Vũ ở Anh cũng tương đối xuất sắc không để cho ngài Terry thất vọng.

“Who is Bach Trach Vu?(Bạch Trạch Vũ là ai?” Bất ngờ Bill hỏi.

“Y Y, em cũng không nhớ anh Bạch Trạch Vũ của em sao?” Kiều Ngự Diễm không trả lời vấn đề của Bill chỉ nhìn Duy Y. Bởi vì hắn nhắc tới Bạch Trạch Vũ, Duy Y bởi vì cái tên đó mà chú ý tới hắn.

“Tôi không nhớ rõ.”

“Vậy sao, vậy thì thật đáng tiếc, thật ra thì mấy năm nay hắn ở Anh hơn nữa còn rất tốt.”

“Tôi có quan hệ gì với Bạch Trạch Vũ?” Duy Y hỏi ngược lại, tại sao hắn nhắc tới Bạch Trạch Vũ? Hơn nữa còn là “anh Trạch Vũ của em”?

“Xem ra thật sự em đã quên không còn nhớ chút nào.”

“Có chuyện không vui chẳng lẽ không nên quên sao?”

“Vậy chỗ này không vui sao?”

“Thật xin lỗi mọi người, hôm nay mình không thoải mái lắm, mình về nhà trước, mọi người từ từ nói chuyện.” Duy Y gật gao nhìn chằm chằm Kiều Ngự Diễm, trong mắt đều là lửa giận “Bill, chúng ta đi thôi.”

“Đợi chút, anh đồng ý ly hôn với em nhưng anh có một điều kiện.” Lời nói Kiều Ngự Diễm khiến Duy Y quay người lại.

“Anh biết hai người dễ rời khỏi thành phố G, chỉ cần em cùng Nicole ở cùng anh hai tháng, hai tháng sau anh đồng ý ly hôn.”

“Anh nói cái gì?” Duy Y không thể tin, hẳn lại có thể đưa ra yêu cầu như vậy.

“Anh trai.....” Kiều Y cũng cảm thấy có chút hơi quá nhưng đột nhiên Dennis kéo cánh tay cô không cho cô nói nhiều.

Mọi người đều biết như vậy là thế nào, cô nam quả nữ ở chung chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì, hơn nữa trước đây anh trai còn làm tổn thương Duy Y như vậy, khó đảm bảo sau khi Duy Y vào ở.....

“Có đồng ý hay không do em quyết định nhưng ly hôn hay không quyền quyết định thuộc về anh.” Nếu Duy Y không đồng ý yêu cầu của hắn, dựa vào năng lực của Kiều Ngự Diễm có thể khiến quan tòa thay đổi phán quyết, dù là luật pháp ngay trước mắt nhưng hắn lại là người đứng đằng sau nắm luật pháp trong tay.

Hắn đúng là vẫn còn bức bách cô.

“Kiều Ngự Diễm, tại sao anh vẫn giống như trước.....Hèn hạ vô sỉ!”

“Em nói cái gì?” Cô vừa nói “giống như trước đây” ý là cô nhớ chuyện lúc trước rồi sao?

“Tôi nói anh hèn hạ vô sỉ!”

“Em suy nghĩ cho kỹ rồi gọi điện thoại cho anh, anh cho em hai ngày suy nghĩ.” Hắn đang uy hiếp cô sao? Không, đối với hắn mà nói, hắn không muốn mất đi vợ và con gái, chẳng lẽ hắn không thể có cơ hội hưởng thụ những giây phút vui vẻ bên bọn họ sao?

“Không cần suy nghĩ, tôi đồng ý với anh.”

“No, Duy Y, You can't agree to his demands(Không, Duy Y, em không được đồng ý hắn)” Bill ở một bên phản đối, anh muốn Duy Y gỡ nút thắt trong lòng nhưng là đàn ông anh quyết không cho cô làm như vậy.

Anh hối hận vì đã cho người đàn ông này ngồi cùng.

“Bill, trust me, I will be fine(Bill, tin tưởng em, em sẽ không có chuyện gì.” Duy Y an ủi vỗ vỗ bàn tay Bill, Kiều Ngự Diễm nhìn cực kỳ gai mắt.

“Hai người cứ bàn kỹ đi rồi cho anh câu trả lời chắc chắn.” Kiều Ngự Diễm không muốn nhìn cảnh bọn họ lo lắng cho nhau, đó là vợ hắn, cô đang tình chàng ý thiếp với người đàn ông khác trước mặt hắn, cho dù là ai cũng sẽ không chịu được huống chi là hắn?

Sau đó Duy Y cùng Bill bàn một hồi, bởi vì yêu cầu vô lý của Kiều Ngự Diễm.

Bill nói anh có thể đợi dù quá trình này sẽ rất phiền toái, anh không muốn người yêu cùng con gái sống chung với một người đàn ông khác, hơn nữa người đàn ông này lại là chồng danh chính ngôn thuận của cô cũng là cha của Nicole.

Nhưng Duy Y cho rằng đó là quyết định nhanh nhất có thể thoát khỏi người đàn ông kia.

Ba mẹ thấy bọn họ không thể tách rời nhưng luôn dùng tiếng anh nói chuyện, mặc dù bọn họ có thể nghe hiểu một chút nhưng không thể nghe ra được nguyên nhân cãi vã kịch liệt của bọn họ.

Sau đó ai về phòng người đó, ngày hôm sau Bill vẫn còn giận nhưng trải qua cả đêm bình tĩnh suy nghĩ rốt cuộc anh cũng đã nghĩ thông.

Duy Y nói bọn họ đã ở với nhau bốn năm cùng sống chung một mái nhà còn không xảy ra chuyện gì? Không sai, bởi vì tôn trọng Duy Y nên Bill chưa từng động vào Duy Y, Sau đó lại về thành phố G, ba mẹ sắp xếp

cho bọn họ ở chung một phòng. Mặc dù anh có suy nghĩ nhưng cũng đã chờ bốn năm rồi cần gì phải gấp chứ?

Bill không biết Kiều Ngự Diễm thế nào nhưng anh cảm thấy hẳn là một người đàn ông cao ngạo đồng thời cũng là một người đàn ông đang hoang sẽ không làm chuyện gì để cưỡng bách phụ nữ.

Rất cuộc Duy Y cũng thuyết phục được Bill đồng ý nhưng mỗi ngày anh đều sẽ đến thăm cô hoặc là sẽ lấy thân phận bạn bè tới thăm.

Hai ngày sau là tiệc đính hôn của Kiều Y và Dennis cũng là ngày Duy Y cho Kiều Ngự Diễm câu trả lời.

Duy Y cùng Bill là khách mời.

Đồng thời khách mời trong danh sách không ít người là khách quý tới từ Anh bởi vì công việc nên Bill muốn đi xã giao một chút, mà hoạt động xã giao chủ yếu là với tầng lớp cao quý, Duy Y cũng may mắn được gặp những nhân vật này.

Buổi dạ tiệc rất náo nhiệt, Dennis đưa Kiều Y đi chào hỏi khắp nơi, Duy Y, Ngô Soái cùng các bạn học cũ tụ tập một chỗ nói chuyện. Bill là người quen hệ rộng lại có thể gặp bạn ở Anh tại Trung Quốc, anh đương nhiên muốn chào hỏi bọn họ.

Mà có một vị khách không mời mà đến Dương Dương.

Dương Dương là đi theo mẹ Kiều, bởi vì "nghỉ ngơi" máu mủ của nhà họ Kiều, mẹ Kiều đặc biệt đối xử với cô ta không giống như trước đây, cô ta xin gì được nấy, mấy ngày nay cô ta đều ở nhà họ Kiều, mẹ Kiều đối với cô ta giống như đối với khách quý.

Kiều Y thấy người mà cô không hoan nghênh xuất hiện ở đây không khỏi có chút không vui, mắt nhìn chăm chăm cô ta nhưng cô ta lại vô sỉ đi theo mẹ đi tìm anh trai.

Kiều Ngự Diễm đang bận tiếp khách, cảm giác có người đột nhiên nhẹ nhàng khoác tay mình, cúi đầu nhìn lại thấy Dương Dương.

Trước kia hẳn tham gia các hoạt động tiệc rượu dễ đưa thư ký đi theo, sau đó quen Dương Dương, hẳn liền dẫn cô ta đi, bởi vì trong đầu hẳn lúc đó Dương Dương tương đương với Y Y cho nên trong tiềm thức đối đãi với cô ta giống như đối đãi với Duy Y.

Trường hợp như vậy Dương Dương tham gia không ít, tự nhiên có rất nhiều người sẽ nghĩ cô ta là bạn gái hẳn. Nhưng hôm nay hẳn không đưa cô ta đi theo.

Nhìn mẹ ở phía sau cô ta hẳn đại khái biết nguyên nhân.

Nhưng Dương Dương với mẹ trở nên tốt như vậy từ lúc nào? Mẹ lại có thể đưa cô ta tới đây?

"Anh Kiều!" Dương Dương nhẹ giọng kêu, cô ta cảm giác Kiều Ngự Diễm vẫn còn tức giận vì cô ta đẩy con bé kia xuống nước.

Kiều Ngự Diễm rút cánh tay của mình về, chân mày nhíu lại "Sao em lại tới đây?"

"Hôm nay là tiệc đính hôn của Kiều Y, tại sao em không thể đến chứ?" Hiện tại cô ta là con dâu tương lai của nhà họ Kiều, em chồng đính hôn sao có thể không đến? Hơn nữa trong mắt người ngoài, quan hệ của bọn họ đã được công nhận. Đây là thành quả của một năm cô ta theo hẳn tham gia các buổi tiệc mà có được.

"Nếu đã đến thì tự chăm sóc bản thân, anh còn phải tiếp khách." Nói xong Kiều Ngự Diễm bỏ cô ta lại rồi đi.

"Anh Kiều.....Đợi....." Dương Dương nghĩ muốn đuổi theo nhưng mang giày quá à trường hợp này cô ta cũng không dám đuổi theo.

Cô ta chưa kịp đuổi theo đã không thấy Kiều Ngự Diễm đâu. Cô ta buồn bực lại không dám biểu hiện trên mặt. Người đàn ông đáng chết này nếu như anh không là Kiều Ngự Diễm ai thêm để ý anh.

Dương Dương nhìn các khách mời xem có người mà mình quen hay không, tìm bạn cũng được, bằng không không có a để ý cô ta không được tự nhiên cho lắm.

Cô ta nhìn chung quanh lại thấy Duy Y cùng bạn học đang nói chuyện, lần trước dám kiện cô ta hại cô ta ngủ không ngon mấy ngày, thù này cô ta còn chưa báo, làm sao cô ta có thể bị bêu xấu như vậy.

Đang muốn đi về phía Duy y thì thấy Duy Y đi về hướng khác là đi về phía Kiều Ngự Diễm.

Ánh mắt Dương Dương nhìn chằm chằm bọn họ, nhìn bọn họ đi ra khỏi hội trường đi tới vườn hoa nhỏ.

“Em đã suy nghĩ kỹ rồi sao?” Kiều Ngự Diễm hỏi.

“Tôi muốn rõ ràng, hy vọng anh nói được là làm được.”

“Em yên tâm, như vậy bắt đầu từ bây giờ em chính là vợ anh.” Kiều Ngự Diễm nhẹ nhàng dựa vào người cô, dắt tay nhỏ bé của cô, hôn bên môi. Trước kia hẳn thường làm như vậy.....

“Mùi thơm trên người em vẫn không thay đổi, mùi sữa nhàn nhạt thơm mát.” Rốt cuộc Kiều Ngự Diễm ôm cô trong lòng.

“Mời buông tay!” Duy Y giãy dụa nhưng không biết vì sao cô lại quyến luyến mùi hương trên người hắn, thật yên tâm, cảm giác thật hạnh phúc.

“Y Y để cho anh ôm một lúc, một lúc thôi.....” Kiều Ngự Diễm nhắm mắt, lẳng lặng ở chung một chỗ với Duy Y.

Một màn như vậy Dương Dương thấy hết, cô ta không nghe được bọn họ đang nói gì nhưng khi nhìn hai người ôm nhau như vậy làm cô ta ghen tỵ.

Tại sao Duy Y lại có được tình yêu của Kiều Ngự Diễm, một người phụ nữ đã có con, một người phụ nữ như vậy lại dám tranh giành với cô ta, cô ta dù gì cũng là con gái của tập đoàn Nam Cảng.

Tối hôm nay cô tay nhất định phải làm cho Duy Y đẹp mặt.

88. Chương 88: Vương Giả Trở Về

Duy Y ôm cánh tay Kiều Ngự Diễm trở lại hội trường, trong bữa tiệc đại đa số mọi người đều đang cười nói vui vẻ không ai để ý đến sự xuất hiện của bọn họ. Mọi sự chú ý đều dồn vào Dennis cùng Kiều Y.

Sau buổi tiệc Duy Y cũng không rời khỏi Kiều Ngự Diễm. Bill nhìn thấy như vậy trong lòng buồn bã.

Mà người bạn đến từ Anh đứng bên cạnh anh cũng nhận ra Duy Y liền huých tay Bill “Đó không phải bạn gái cậu sao?” Người đàn ông đến từ Anh này càng nhìn càng thấy giống cũng không đợi Bill trả lời anh ta liền đi về phía Duy Y chào hỏi.

Bill đột nhiên cảm thấy anh dường như biến mất vì vậy đi về phía trước nói với Duy Y anh muốn về. Duy Y đi theo anh ra đến cửa “Bill, thật xin lỗi!”

“Em về đi, anh ta đang chờ em!” Bill đi rất cô đơn, Duy Y thấy vậy trong lòng rất buồn, cô làm đúng hay sai? Làm tổn thương nhiều người như vậy. Cô còn mặt mũi nào trở về bên cạnh anh.

Lúc quay lại bữa tiệc đã thấy Dương Dương đứng bên cạnh Kiều Ngự Diễm, nhìn cô ta cười nói chào hỏi quan khách giống như cô ta chính là nhân vật chính của buổi tiệc vậy.

Nếu bên cạnh hắn đã có bạn bây giờ cô đi tới cũng chỉ mất thể diện thêm thôi, vì vậy liền đi lên kiếm một chỗ ngồi xuống.

Đúng lúc này, một đám khách không mời mà đến tiến vào hội trường, cũng không thể nói là không quen, tổng cộng có ba người tới, ăn mặc lịch sự, trong đó người đàn ông đi trước rất hào quang, người đàn ông khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, cao khoảng một mét tám mươi, người châu Á, mà đi theo phía sau

anh ta hai người kia cũng không kém nhưng lại là người châu Âu. Sự xuất hiện của bọn họ làm cho những quan khách dừng cuộc nói chuyện nhìn về phía cửa.

Dennis cùng Kiều Ngự Diễm đến đón hân.

“Bạch Trạch Vũ?” Kiều Ngự Diễm không thể không kinh sợ, hân biết Bạch Trạch Vũ ở Anh rất có uy lực, giới thượng lưu không có ai là không biết. Chỉ vì hân là con nuôi ngài Terry, người thừa kế tất cả sản nghiệp của ngài Terry.

Hân không nghĩ tới Bạch Trạch Vũ sẽ về nước vào lúc này, là bởi vì sự xuất hiện của Duy Y sao?

“Anh Trạch Vũ?” Kiều Y cũng nhận ra Bạch Trạch Vũ, không nghĩ tới anh ta xuất hiện như vậy. Nhưng anh ta không có tên trong danh sách khách mời.

“Kiều Y không hoan nghênh anh tới dự lễ đính hôn của em sao?” Bạch Trạch Vũ khẽ cười nhìn Kiều Y là nhân vật chính hôm nay.

“Không, dĩ nhiên là em hoan nghênh, làm sao lại không hoan nghênh anh được chứ?”

“Anh Kiều, rốt cuộc chúng ta lại gặp mặt.” Bạch Trạch Vũ hướng về phía Kiều Ngự Diễm vươn tay bày tỏ xã giao bình thường.

“Rốt cuộc lại gặp mặt.” Kiều Ngự Diễm không khỏi lo lắng, bởi vì Bạch Trạch Vũ đột nhiên xuất hiện, tại sao lại xuất hiện vào lúc này? Hai bàn tay nắm chặt nhau, hai người cũng cảm thấy lực ở hai bàn tay như thế nào.

Sau đó Bạch Trạch Vũ liếc nhìn cô gái bên cạnh Kiều Ngự Diễm, không phải Duy Y, chỉ cảm giác giống như Duy Y mà thôi. Chẳng lẽ tin tình báo của hân sai? Duy Y chưa quay trở lại?

“Xin chào cô gái xinh đẹp!” Bạch Trạch Vũ cũng hướng về phía Dương Dương chào hỏi.

Dương Dương nhìn thấy Bạch Trạch Vũ trong lòng đã sớm vui mừng, người đàn ông trước mặt này so với Kiều Ngự Diễm trẻ hơn rất nhiều, đẹp trai lại nhiều tiền, có khí thế, chỉ nhìn cách người ta nghênh đón hân cũng biết hân không tầm thường.

Kiều Ngự Diễm cũng đã ba mươi sáu tuổi rồi, mặc dù nhìn qua giống ba mươi một tuổi nhưng dù sao so với cô ta cũng quá già thể nhưng người đàn ông trước mặt này lại rất thích hợp với cô ta.

Dương Dương không tự chủ nở một nụ cười duyên với Bạch Trạch Vũ.

“Xin chào, rất hân hạnh được biết anh, em là Dương Dương.”

“Dương Dương nghe thật êm tai. Bên cạnh anh Kiều vĩnh viễn đều là những cô bé mười bảy mười tám tuổi thật là khiến người khác hâm mộ!” Bạch Trạch Vũ không để ý tới Dương Dương đưa mắt về phía Kiều Ngự Diễm. Trong lời nói đều là châm chọc.

Nếu như anh ta không thật lòng với Duy Y, tại sao lại muốn phá hủy cô? Tại sao lại bức hôn cô.....Cô vẫn là công chúa của hân, công chúa lớn lên từ nhỏ cùng hân.....

“Anh Trạch Vũ, anh đừng hiểu lầm, cô ta chỉ là người thay thế thôi.” Trước mặt các tân khách Kiều Y cũng không thèm cho Dương Dương chút mặt mũi nào, dù sao cô ấy cũng không thích cô ta, rõ ràng là Duy Y đã quay về cô ta vẫn mặt dày đi theo anh trai. Làm hại gia đình anh trai không thể đoàn tụ.

Dương Dương tức đỏ mặt nhìn chằm chằm Kiều Y nhưng cô đã đưa Bạch Trạch Vũ vào trong.

“Kiều Y, Duy Y đâu, em đính hôn cô ấy không đến sao?” Bạch Trạch Vũ cố ý hỏi, năm đó sau khi hân bị đánh trọng thương phải nằm viện, Kiều Ngự Diễm cùng Duy Y đi Nhật Bản du lịch đồng thời cũng xảy ra chuyện, một tháng sau bọn họ trở về thành phố G nhưng lúc đó hân đã đi Anh, là Sultana nói cho hân biết Duy Y đã xảy ra chuyện. Sau đó ba mẹ cùng tất cả mọi người giấu chuyện Duy Y gặp chuyện không may, một năm sau hân về thăm ba mẹ mới biết chuyện. Nhưng Kiều Ngự Diễm cùng Kiều Y không biết hân đều biết mọi chuyện ở thành phố G.

“Bạn ấy vừa mới ở đây nhưng mà anh Trạch Vũ, Duy Y.....xảy ra chút chuyện.” Kiều Y biết năm đó hai người như đôi uyên ương bị chia rẽ, hai người thích nhau lại bị anh trai mình.....Cho nên lúc đối mặt với Trạch Vũ Kiều Y có chút áy náy.

“Cô ấy làm sao?” Bạch Trạch Vũ dĩ nhiên biết cô mất trí nhớ, cũng biết cô đang muốn ly hôn với Bạch Trạch Vũ, cũng biết bên cạnh cô có Nicole cùng Bill.

“Duy Y mất trí nhớ, có thể không nhớ rõ anh!”

“Cái gì? Mất trí nhớ? Tại sao cô ấy mất trí nhớ, cô ấy.....”

“Thật xin lỗi anh Trạch Vũ, có gì gặp cô ấy rồi hãy nói, chỉ một vài lời không thể nói hết, đây cũng không phải chỗ thích hợp để nói chuyện.” Kiều Y nhìn khách khứa, Dennis gọi cô.

“Cô ấy ở đâu?”

“Cô ấy đang trong hội trường!” Kiều Y còn chưa nói hết sau lưng đã có một âm thanh không xác định gọi hân.

“Anh Trạch Vũ.....” Đó là tiếng của Duy Y, nhẹ nhàng mềm mại cùng với một chút dò xét không xác định lắm.

Bạch Trạch Vũ quay đầu lại, thật sự là người mà hân ngày đêm mong nhớ Duy Y.

Kiều Ngự Diễm đứng cách đó không xa nhìn thấy tất cả lại đau lòng, không phải Duy Y mất trí nhớ sao, tại sao cô còn nhớ Bạch Trạch Vũ?

Không, cô không chỉ nhớ Bạch Trạch Vũ, nhớ lại lần đầu gặp mặt cô kêu “Anh Kiều” chẳng qua lúc đó hân không nhớ được cô là ai.

“Duy Y!” Bạch Trạch Vũ bước mấy bước tới trước mặt cô “Em.....có khỏe không?”

“Anh Trạch Vũ, thật sự là anh!” Duy Y không tự chủ được trong mắt đều là nước mắt, người lại không nhúc nhích được giống như cơ thể mấy chục năm mới cử động được.

“Duy Y là anh, em lớn rồi, so với trước kia đẹp hơn!” Còn nhớ bọn họ sau khi tan học cùng nhau chơi trong công viên. Những chuyện kia giống như chỉ mới vừa hôm qua nhưng trong nháy mắt mọi người đều đã trưởng thành.

Cô đã là vợ của người ta, một người mẹ.....

“Tại sao lớn như vậy mà vẫn thích khóc chứ?” Bạch Trạch Vũ đưa tay lau nước mắt cho cô nhưng Kiều Ngự Diễm đột nhiên xuất hiện khoát tay lên vai Duy Y, bàn tay Bạch Trạch Vũ đành lúng túng giữa không trung.

“Anh Bạch quan tâm vợ tôi như vậy sao?”

“Dù sao Duy Y cũng là bạn thanh mai trúc nữ của tôi, điều đó là điều nên làm.” Hai người đàn ông nhìn nhau trong mắt đều là tia lửa chớp xung quanh.

Duy Y đứng giữa hai người, một lần nữa lại phải đối mặt tình cảnh chuyện ba người, rõ ràng cô muốn thoát khỏi nhưng càng muốn thoát ra càng bị cuốn vào không thể kiềm chế được.

“Duy Y, không phải bạn mất trí nhớ sao? Sao còn nhớ anh Trạch Vũ?” Lúc này Kiều Y phản ứng, Duy Y không nhớ ba mẹ cùng anh trai chẳng lẽ chỉ nhớ một mình Bạch Trạch Vũ?

“Mình.....mình.....” Duy Y cúi đầu giọng lắp bắp.

“Có lẽ trong lòng cô ấy có thể không nhớ rõ bản thân nhưng người duy nhất cô ấy không quên lại là anh, phải không Duy Y?” Bạch Trạch Vũ nhìn ánh mắt Duy Y nói, thật ra thì lời này hân nói cho Kiều Ngự Diễm nghe.

Sau khi bọn họ ly hôn chỉ cần Duy Y tự do, hân có thể ở chung với cô.

Còn nhớ rõ ngày cô kết hôn, hẳn có nói rằng một ngày nào đó hẳn sẽ quay về lấy lại tất cả những gì thuộc về hẳn. Bây giờ thời cơ sắp đến rồi.

“Bạch Trạch Vũ nói chuyện nên chú ý một chút, cô ấy là vợ tôi.” Kiều Ngự Diễm đề nén lửa giận nhỏ giọng cảnh cáo.

“Không lâu nữa thì không phải rồi.”

“Đủ rồi, mình hơi mệt, Kiều Y mình về trước đây.” Duy Y thấy không khí nóng rực giữa hai người trong lòng bắt đầu gấp gáp cũng có chút tức, tức ai? Kiều Ngự Diễm hay Bạch Trạch Vũ?

Lúc trước cô luôn lo sợ hai người đàn ông gặp nhau, nỗi sợ ấy sau bốn năm vẫn như vậy.

“Bây giờ về sao? Vậy.....” Thật ra thì buổi tiệc chính còn chưa bắt đầu.

“Xin lỗi, ngày mai rảnh mình sẽ hẹn bạn!” Duy Y liếc mắt nhìn Kiều Ngự Diễm rồi nhìn Bạch Trạch Vũ, thật ra thì cô muốn ở lại nhìn thời khắc vui mừng của Kiều Y, nhưng có bọn họ ở đây cô thấy không yên bình.

“Bạn chờ một chút, đợi thêm nửa tiếng nha, nghi thức sắp bắt đầu.” Kiều Y nói xong vội vàng đi ra ngoài, sau đó đi cùng Dennis lên khán đài.

“Đúng vậy, Duy Y, nếu thật sự không thoải mái có thể vào phòng nghỉ một chút, anh dẫn em đi.” Kiều Ngự Diễm đỡ Duy Y, quan tâm giống như bốn năm trước. Nếu bây giờ cô đi về nhất định Bạch Trạch Vũ sẽ đưa cô về, hẳn không muốn thấy hai người bọn họ ở chung một chỗ.

“Vậy.....”

“Nếu như em muốn về, vậy anh sẽ đưa em về!” Bạch Trạch Vũ nói.

“Anh Bạch vừa tới sao lại muốn đi? Chẳng lẽ anh không thích tham gia tiệc đính hôn của em gái tôi?” Kiều Ngự Diễm cũng không phải thật lòng muốn hẳn ở lại, chỉ là không muốn hai người ở chung một chỗ mà thôi. Bây giờ Duy Y không muốn đứng lên.

Kiều Ngự Diễm không phải người đàn ông hẹp hòi nhưng đối với người mình yêu người đàn ông luôn hẹp hòi.

Duy Y nhìn Bạch Trạch Vũ trong lòng không biết có cảm giác gì.

“Làm sao có thể, dù sao tôi cũng biết Kiều Y từ nhỏ, tiệc đính hôn của cô bé nhất định không thể bỏ lỡ.”

“Thôi em không về nữa, hai người đừng châm chọc nhau nữa.” Duy Y không chịu được nữa, cô định không nói gì nhưng khó chịu, bọn họ nói nhau trước mặt cô như vậy chẳng lẽ không biết cô khó chịu sao? Tất cả đều bởi vì cô.

Nói xong Duy Y đi ra ghế ngồi nhìn về phía khán đài, dưới sự hướng dẫn của người điều khiển chương trình, Kiều Y cùng Dennis cắt bánh ngọt, Dennis còn nói cảm ơn, sau đó nói một chút về hoàn cảnh hai người gặp nhau.

Thì ra vì theo đuổi Kiều Y mà Dennis tốn không ít công sức hơn nữa cũng chịu không ít khổ. Lúc Dennis còn là sinh viên, Kiều Y chỉ là một cô bé mười ba tuổi lần đầu đi tới Anh, lúc đó Dennis cùng Kiều Ngự Diễm đều trong đội bóng, Kiều Y thường đến trường xem bọn họ đá bóng, bắt đầu từ lúc đó Dennis đã thích Kiều Y, chỉ là Kiều Y còn quá nhỏ, vì vậy sau khi tốt nghiệp Dennis dứt khoát đến thành phố G vào công ty Kiều Ngự Diễm làm việc.

Thông qua Kiều Ngự Diễm hẳn thành công tiến vào cuộc sống của Kiều Y. Trải qua nhiều năm theo đuổi rốt cuộc bọn họ có thể tiến vào con đường hôn nhân.

Kiều Y cảm động đến khóc, cô chưa bao giờ biết Dennis yêu mình là như vậy, anh nói rất nhiều chuyện cô đều không nhớ rõ nhưng anh lại nhớ rất rõ. Lúc tiếng vỗ tay vang lên hai người ôm nhau thật chặt làm mọi người đều cảm động.

Sau đó bọn họ khiêu vũ trước ánh nhìn của mọi người, giờ phút này là lúc Kiều Y hạnh phúc nhất cho nên mới muốn Duy Y nhìn thấy thời khắc này, bởi vì hai người là bạn thân.

Lúc này trước mặt Duy Y xuất hiện một bàn tay “Có thể nhảy một điệu với anh không?” Chủ nhân bàn tay chính là Kiều Ngự Diễm.

Bàn tay trước mặt không nhúc nhích một hồi lâu, Kiều Ngự Diễm bất động Duy Y cũng không động, lúc Kiều Ngự Diễm cho rằng cô sẽ không đồng ý chỉ thấy một bàn tay nhẹ đặt vào lòng bàn tay hắn. Sau đó bọn họ đi tới sàn nhảy, nhịp nhàng nhảy cùng Kiều Y.

Thời gian giống như quay lại bốn năm trước, đêm mà bọn họ đính hôn hắn cũng đưa cô ra khiêu vũ trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Tất cả mọi người nhìn Kiều Ngự Diễm đưa theo một cô gái còn trẻ vào sàn nhảy nhưng bọn họ không nhận ra cô gái này, có lẽ bốn năm trước có không ít người gặp Duy Y nhưng bốn năm trước đã có tin đồn vợ Kiều Ngự Diễm đã chết. Cho nên cô gái bên cạnh Kiều Ngự Diễm vẫn luôn là Dương Dương, bọn họ biết Dương Dương nhưng cô gái trước mắt.....Chẳng lẽ là người yêu mới của Kiều Ngự Diễm sao?

Duy Y đột nhiên cảm thấy muốn ngất, lúc đang xoay cùng Kiều Ngự Diễm, cô thấy Bạch Trạch Vũ đứng cách đó không xa nhìn bọn họ, ánh mắt cực kỳ giống bốn năm trước, cô độc cùng tức giận, lúc đó anh Trạch Vũ đau lòng bỏ đi. Nhưng hôn nay vẫn ở lại nhìn bọn họ nhảy.

“Sao vậy? Có phải lại đau đầu không?” Giọng nói êm ái, qan tâm của Kiều Ngự Diễm truyền đến bên tai cô.

“Không sao, nghỉ ngơi một chút là được.”

“Có phải em nhớ lại chuyện lúc trước rồi không, trước kia lúc chúng ta đính hôn cũng nhảy như vậy, cũng chính tại khách sạn này, cũng chính căn phòng này, em còn nhớ không?” Ánh mắt Kiều Ngự Diễm dò xét trên người Duy Y, muốn tìm ra một chút gì đó.

“Không, em không nhớ rõ.” Duy Y rút khỏi tay hắn, từ từ đi về vị trí cũ.

Lúc đi đến vị trí bên kia cô đụng phải một người phục vụ, người phục vụ kia ngẩng đầu nhìn Duy Y giống như rất quen “Duy Y? Là em thật sao Duy Y? Anh là Thẩm Học Mạnh, Cường Tử, em không nhớ sao?” Đối phương cầm tay cô không thả.

Người con trai dáng dấp lịch sự, cao, da trắng nhưng hơi gầy, giống như là sinh viên còn đeo một cặp mắt kính, hình như làm việc bán thời gian ở đây.

“Cường Tử? Thật xin lỗi, hình như anh nhận lầm người, tôi không nhớ rõ anh!” Duy Y thấy đối phương nắm tay mình không buông muốn rút tay về nhưng đối phương dùng sức quá mạnh cô không thể tháo ra được, đứng nhìn hắn gầy như vậy thật ra thì so với nam thanh niên còn mạnh hơn.

“Làm sao anh có thể nhận nhầm chứ? Trước kia chúng ta từng qua đêm ở khách sạn cạnh trường học, làm sao em có thể quên nhanh như vậy?” Người phục vụ kia cũng không nói lớn nhưng đủ để ọi người xung quanh nghe thấy.

“Anh đang nói gì vậy, tôi biết anh lúc nào? Mau buông tay ra.” Lúc hai người nói chuyện đã thu hút không ít sự chú ý của mọi người. Bắt đầu có vài người chỉ chỗ, nói bọn họ không biết xấu hổ.....chuyện như vậy mà cũng có thể nói ở đây sao?

Lại có người còn nói Duy Y là hạng thấp hèn, làm sao có thể để thư người như vậy vào trường.....

“Không thả, có phải em có người đàn ông khác nên không muốn nhớ anh? Nói cho em biết, em muốn bỏ anh, không dễ dàng như vậy đâu, cẩn thận anh mang những bức ảnh nude kia phát tán lên mạng.....Đã ngủ cùng anh ại còn muốn đi quyến rũ người đàn ông khác? Muốn câu dẫn tổng giám đốc Kiều Thị đúng không.....” Người con trai mặt dày không chịu buông tay Duy Y.

Càng lúc càng có nhiều người đến xem.

“Ồ, Duy Y, không nghĩ tới cô lại là thứ người như vậy, còn mặt mũi mà đến gần anh Kiều, cô có còn tự trọng không?” Giọng nói châm chọc của Dương Dương truyền đến, cô ta nhìn rất hả hê với màn kịch mà cô ta dựng nên, xem ra rất thành công. Giọng nói cô ta không lớn không nhỏ nhưng vẫn thu hút người xem.

Hừ, dám tranh giành đàn ông với cô ta sẽ có kết quả như vậy, cô ta nhất định phá hoại danh tiếng của Duy Y. Để xem nhà họ Kiều còn chấp nhận cô ta hay không, anh Kiều còn muốn cô ta nữa hay không.

Duy Y liếc mắt nhìn Dương Dương lại nhìn người con trai trước mặt, cảm giác như có nói gì cũng không thể bào chữa được. Rốt cuộc người con trai này ở đâu ra, cô căn bản không biết hẳn.

“Mau buông tay, nếu không tôi.....” Duy Y đang muốn cảnh cáo, đúng lúc này tên kia nắm tay Duy Y không chịu buông bị nắm một cái, người đánh hấn ngoài Kiều Ngự Diễm còn ai nữa chứ?

“A!” Kiều Ngự Diễm đâm vào mặt người tên kia “Người.....” Cường Tử muốn chửi người nhưng nhìn thấy Kiều Ngự Diễm, hấn nuốt lửa giận vào bụng.

“Nói, ai sai cậu hãm hại cô ấy?”

“Tôi.....” Cường Tử theo bản năng liếc nhìn Dương Dương, sau đó lại dời tầm mắt đến Kiều Ngự Diễm “Tôi không có, tôi không có!”

“Không có sao? Được, tối nay tôi sẽ cho cậu nhớ lại là ai sai cậu làm như thế.” Sau đó mấy người đàn ông nhanh chóng đi tới đem Cường Tử đi.

“Không, không, anh Kiều không phải tôi cố ý.....” Cường Tử la to nhưng trong trường hợp này thì hẳn không nên có cử động nào, là bởi vì hẳn quá tham mà thôi.

“Duy Y, em không sao chứ!” Bạch Trạch Vũ nhẹ nhàng ôm vai Duy Y hỏi.

Đúng lúc Kiều Ngự Diễm dạy dỗ Cường Tử, Bạch Trạch Vũ cũng đã đi tới bên cạnh Duy Y.

“Không có việc gì, em không sao!” Duy Y bị hù sợ bây giờ vẫn còn sợ hãi trong lòng.

“Vậy anh đưa em về nhà.”

“Không cần anh giúp, Duy Y là vợ tôi, việc đó phải là tôi làm mới đúng.” Giọng nói Kiều Ngự Diễm truyền đến cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người.

“Không phải anh nên đi xem ai là người hại Duy Y sao?”

Loại chuyện như vậy đã có người khác làm. Chút chuyện nhỏ này cũng không làm được thì tôi nuôi bọn họ làm gì? Anh thấy đúng không, anh Bạch?” Kiều Ngự Diễm nói xong đã nắm tay Duy Y, kéo cô ra khỏi người Bạch Trạch Vũ.

Bạch Trạch Vũ mất mát thu tay lại nhìn bọn họ rời đi trong lòng vô cùng khó chịu, Kiều Ngự Diễm, một ngày nào đó, tôi sẽ khiến anh nếm thử mùi vị của ngày hôm nay.

Vừa quay đầu lại đã thấy Dương Dương đứng bên cạnh hẳn hơn nữa tư thế là dựa vào hẳn, không biết cô ta muốn làm gì lại to gan dám nhích lại gần.

89. Chương 89: Mất Trí Nhớ

Ngày hôm sau Kiều Ngự Diễm tới nhà đón Duy Y cùng Nicole, ba mẹ Duy Y ra ngoài nên không có người ngăn cản, Bill cũng bởi vì chuyện tối ngày hôm qua nên đặc biệt đi tìm Dennis. Ở trong thành phố này Bill không có bạn bè, mặc dù quen biết Dennis đã một thời gian nhưng hai người nói chuyện tương đối hợp. Nicole có chút sợ Kiều Ngự Diễm, có lẽ do trời sinh Kiều Ngự Diễm đã có một loại uy nghiêm đặc biệt. Cho nên từ đầu tới cuối Nicole đều rất biết điều, không giống như lúc ở với Bill. Hôm nay Kiều Ngự Diễm cũng không đi làm, hẳn muốn ở nhà cùng với vợ và con gái. Nhưng cũng bởi vì hẳn ở nhà nên Duy Y với Nicole có chút không tự nhiên. Hẳn cũng không ép Duy Y phải ở chung phòng với hẳn, vì vậy Duy Y chọn căn phòng gần phòng Kiều Y lúc trước. Từ nhỏ Nicole đã có thói quen ngủ một mình, trước đó Kiều Ngự Diễm cũng đã chuẩn bị một phòng cho trẻ con. Bên trong đều là đồ chơi dành cho trẻ em cùng thú nhồi bông, gian phòng màu hồng rất hợp với con gái, chỉ nhìn một cái Nicole liền thích căn phòng này rồi. Con

bé thích thú lăn lộn trên giường, ôm thú nhồi bông nhìn chung quanh. Trong lúc nhất thời quên mất rằng Kiều Ngự Diễm vẫn ở bên cạnh. Ở Anh Nicole cũng có rất nhiều thú nhồi bông, chỉ là những thứ đồ chơi đó con bé nhìn đã chán. Nicole gọi Kiều Ngự Diễm là bác Kiều chứ không kêu ba, bởi vì con bé cho rằng Bill là ba mình. Kiều Ngự Diễm có chút thất vọng, chỉ là điều này đã nằm trong dự đoán của hắn. Hắn chỉ cầu xin con bé đừng ghét hắn. Nhìn con gái vui vẻ, Duy Y không biết trong lòng mình có cảm giác gì, vốn dĩ cô định rời khỏi thành phố G, cùng Bill sống những ngày hạnh phúc. Nhưng trong lòng lại có một giọng nói khác, giọng nói kia nói rằng cô không được rời đi. Ba mẹ cùng bạn bè của cô đều ở đây, cô lớn lên từ thành phố G, làm sao cô có thể bỏ đi? “Y Y, anh đưa em đến một chỗ.” Kiều Ngự Diễm dắt tay Duy Y “Nhưng Nicole.....” Ý của cô là không thể để Nicole ở nhà một mình. “Không sao, chúng ta lên sân thượng!” Vì vậy Duy Y đi theo hắn lên sân thượng, chỗ này không có gì thay đổi chỉ có hai cái ghế nằm có vẻ cũ. “Còn nhớ chỗ này không?”. Bất chợt Kiều Ngự Diễm thấy ánh mắt Duy Y mờ mịt “Không nhớ rõ.” “Trước kia chúng ta thường ở chỗ này ngắm trăng sao, anh nhớ em thích nằm ở đây uống nước, có lúc em còn đem theo sách lên đọc.....” “Đừng nói.....Em thật sự không nhớ!” Rõ ràng Duy Y đang trốn tránh quá khứ.

Kiều Ngự Diễm nhìn sắc mặt cô hơi đỏ giống như nhớ ra gì đó “Y Y, em không mất trí nhớ, đúng không?” Kiều Ngự Diễm đứng trước mặt Duy Y, nhìn chằm chằm cô, không để cho cô có cơ hội trốn tránh.

Mấy ngày trước hắn đã hoài nghi cô không mất trí nhớ hoặc là cô đã từng mất trí nhớ nhưng đã nhớ lại mọi chuyện rồi.

Ngày đó ở trong quán cà phê cạnh bờ biển, cô vẫn nhìn về phía biển xa, suy nghĩ mông lung, nếu như không nhớ lại mọi chuyện thì sẽ không có vẻ mặt như vậy, bởi vì bọn họ có thể nhớ lại.

Còn tối ngày hôm qua cô đột nhiên gọi tên Bạch Trạch Vũ, Bạch Trạch Vũ là người cô thích có thể mở miệng gọi thì không có gì kỳ quái nhưng Kiều Y nói đến ngay cả tên mình cô cũng không nhớ. Còn có lần đầu tiên bọn họ gặp mặt nhau ở nhà hàng, cô cũng gọi tên hắn, vẻ mặt cùng động tác đều biểu hiện rõ cô giống như mất trí nhớ nhưng không biết nhớ lại được từ lúc nào.

Nhưng cô vẫn không dám đối mặt mà thôi.

Hắn cố ý nhắc về sân thượng này, nơi này lần đầu khi cô tới hắn đã bỏ thuốc vào rượu của cô, sau đó hai người mây mưa ở đây, cô nhất định nhớ lại lúc đó cho nên mặt mới đỏ như vậy.

Hắn cũng không trách cô rõ ràng đã nhớ lại nhưng vẫn giả bộ như không nhớ, bởi vì những chuyện kia là những chuyện cô nên quên, cô trốn tránh cũng là hợp tình hợp lý.

“Em không biết anh đang nói gì, em đi xuống trước, để Nicole một mình em không yên tâm.” Duy Y xoa người muốn đi xuống, Kiều Ngự Diễm lại ôm cô từ phía sau.

Bốn năm rồi cô cũng không cao là bao nhiêu, đầu cô chỉ đứng qua vai hắn một chút.

“Y Y, thực xin lỗi em về những chuyện trước kia nhưng anh làm tất cả cũng chỉ vì yêu em, anh biết rõ mình không xứng với em, biết mình hèn hạ, cũng biết mình có những thủ đoạn xấu xa như thế nào nhưng anh thật sự yêu em, từ lần đầu tiên gặp mặt, anh liền không thể kiềm chế được tình yêu anh dành cho em. Tất cả mọi người không hiểu anh, cho rằng anh chỉ vui đùa một chút, tất cả mọi người phản đối cho rằng anh có mối nói cũ.....Đối với em mà nói là ép buộc nhưng đối với anh mà nói ngày kết hôn của chúng ta là ngày anh cảm thấy vui nhất.”

“Y Y, cho anh thêm một cơ hội lại làm người chồng yêu thương em, cho Nicole một người ba, được không? Anh sẽ không làm em tổn thương nữa, sẽ không làm những chuyện em không thích như trước, trước kia là anh sai, vô cùng sai nên mất đi em bốn năm trời.....”

Duy Y đưa lưng về phía Kiều Ngự Diễm mặt đã sớm đầy nước mắt “Em không biết nên làm gì! Rõ ràng đã nhớ lại chuyện lúc trước, rõ ràng nên hận anh tới tận xương tủy, rõ ràng nên thoát khỏi anh nhưng em cảm thấy thật đau, chỉ cần vừa nghĩ tới rời khỏi anh đã cảm thấy nghẹt thở. Em nhớ em là người của anh, trong lòng đều là hình bóng anh nhưng lại sợ đến gần anh, cho nên em mới nghĩ muốn rời khỏi anh, em cũng thật lòng không muốn đi.....”

“Y Y, thật xin lỗi làm cho em khổ sở như vậy!” Kiều Ngự Diễm nhẹ nhàng hôn lên trán cô, sau đó chiếm cứ đôi môi cô hôn say đắm, hai người ôm chặt nhau.

Giữa bọn họ đã không còn khoảng cách, chỉ cảm thụ sự tồn tại của nhau.

Duy Y không biết bản thân yêu hấn từ lúc nào, có lẽ trước đây rất lâu đã yêu chỉ là chính bản thân cô không biết mà thôi, sau đó lại mất trí nhớ, cái gì cũng không nhớ cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, chỉ cần nghĩ tới con gái đã cảm thấy hạnh phúc.

Nhưng sau khi tới thành phố G, cô từ từ nhớ lại chuyện lúc trước, nhớ lại chuyện với Kiều Ngự Diễm từng ly từng tí, mới phát hiện ra bản thân vô cùng sai, rõ ràng yêu Kiều Ngự Diễm nhưng vẫn không dám đến gần, vẫn cho rằng bởi vì anh Trạch Vũ.

Là do cô không có quyết đoán khiến cuộc sống của ba người đều rất khổ sở.

Kiều Ngự Diễm thổ lộ làm cô mở rộng tầm lòng, hấn đối với cô hết sức chân thành. Có lẽ giữa bọn họ chênh lệch rất lớn nhưng cũng không bởi vì sự chênh lệch đó mà thay đổi tình yêu của bọn họ.

Cô muốn cho bản thân mình một cơ hội phát triển tình yêu đó.

Anh Trạch Vũ quả thật rất tốt, cô rất yên tâm, mặc dù Bill chăm sóc cô nhưng tình cảm cô dành cho anh không phải là tình cảm nam nữ, có lẽ anh ấy có tình cảm với cô nhưng anh ấy không phải là người cố chấp trong tình yêu, cô tin tưởng Bill sẽ sống tốt.

Thị Trần Phu Đức, trong phòng khách tại trại giam.

Bạch Trạch Vũ ngồi đối diện với Sultana, hôm nay Bạch Trạch Vũ đã không còn là tên nhóc của bốn năm trước, không dễ kích động mà Sultana cũng không phải là Sultana của năm đó nữa, tuổi thanh xuân của cô ta đã qua, chỉ còn lại toàn là thù hận.

“Chị Sultana, thật xin lỗi, tôi không ngờ chuyện năm đó sẽ thành ra thế này!” Bạch Trạch Vũ mặc âu phục, tinh thần sáng láng, nhìn lại Sultana toàn thân mặc quần áo tù, thanh xuân không còn giống như phụ nữ bốn mươi tuổi.

“Bây giờ cậu rất khí phách! Không giống tôi, bị giam ở đây, từng ngày từng ngày già thêm.....”

“Chị Sultana đừng nói vậy, năm đó bởi vì giúp tôi chị mới thành ra thế này, bây giờ tôi đã về, ân tình này làm sao tôi có thể quên?” Năm đó hấn ở Anh có thể giúp Sultana đến Anh tránh khỏi khó khăn này nhưng hấn không làm như vậy.

Mặc dù Sultana đã giúp hấn tuy nhiên đó cũng là một nhân vật nguy hiểm, cũng như cô ta đã bán đứng Kiều Ngự Diễm, nếu như ngày nào đó cô ta trở mặt với hấn, hấn cũng sẽ không có kết quả tốt, hơn nữa mấy năm nay đối với hấn tương đối quan trọng, nếu như đưa Sultana đi theo chỉ sợ mọi chuyện sẽ không thuận lợi.

Hơn nữa lúc ấy Jayson cũng không muốn đắc tội với Kiều Thị, hấn cũng không muốn chứa chấp một người phụ nữ bán mình. Vì vậy, Sultana không có chỗ dựa phải vào tù bốn năm.

“Không quên thì sao, cậu có thể đưa tôi ra ngoài sao?” Sultana nhìn Bạch Trạch Vũ, đối với hấn cũng không ôm hy vọng gì, cô ta tưởng rằng Bạch Trạch Vũ chỉ là một tên nhóc như năm nào. Cô ta không biết rằng bây giờ Bạch Trạch Vũ có địa vị như thế nào.

“Cái này.....”

“Thôi, tôi biết rõ việc này cũng không dễ dàng, ai có thể đối phó được Kiều Thị chứ?” Sultana nhìn Bạch Trạch Vũ cho rằng hấn thật sự không có cách.

“Có hơi khó khăn một chút.” Bạch Trạch Vũ giả bộ, nếu để cho Sultana biết đối với hấn chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, nói không chừng cô ta còn trách hấn lúc đầu không giúp cô ta, nếu để cô ta biết hấn ta mất công sức mới đưa được cô ta ra ngoài về sau cô ta sẽ cảm kích mà giúp hấn làm việc.

Mấy năm nay Bạch Trạch Vũ ở Anh không phải chỉ chơi không. Hiện tại hấn đã nắm tất cả trong tay, chờ Terry đang ốm nặng chết đi, tất cả mọi thứ đều thuộc về hấn rồi.

“Nhưng không phải là không có biện pháp, nếu như tôi làm như vậy sẽ đắc tội với Kiều Thị, Sultana chị cũng biết.....”

Ánh mắt Sultana sáng ngời nhưng càng nghe về sau càng ảm đạm “Tôi không muốn cậu gặp nguy hiểm, hay là thôi đi, tôi chờ một năm hai tháng nữa là có thể ra ngoài rồi.”

Sultana cũng không muốn kéo Bạch Trạch Vũ vào, dù sao cô ta cũng đã chờ lâu như vậy rồi, chỉ cần một năm nữa, cô ta có thể ra ngoài, đến lúc đó cô ta không trả thù Kiều Ngự Diễm thì không còn là Sultana nữa.

“Thật sự có thể ra ngoài sao? Nhưng tôi nghe nói Kiều Ngự Diễm dùng thủ đoạn để hoãn thời gian ra tù của chị đấy.”

“Cái gì? Tin tức của cậu chính xác chứ?”

“Em cũng không chắc lắm, tóm lại chị mau mau rời khỏi đây thì tốt hơn. Tôi sẽ tận lực giúp chị.”

“Khó trách, thời gian trước hần đột nhiên đến thăm tôi, thì ra.....” Trong thời gian này những phạm nhân nữ luôn nhắm vào cô ta, chẳng lẽ có người chỉ thị? Mà người kia chính là Kiều Ngự Diễm?

“Hần đến thăm chị?” Bạch Trạch Vũ không biết việc này.

“Đúng vậy, hần đột nhiên tới thăm tôi hỏi về chuyện của Duy Y, thì ra là chỉ muốn dò tình hình của tôi, Kiều Ngự Diễm anh thật độc ác.” Sultana nheo mắt, có vẻ cực kỳ ác độc.

“Cho nên chị Sultana chị đừng suy nghĩ nhiều, tôi sẽ giúp chị ra ngoài hơn nữa còn chân chính đi ra.”

“Ừ, làm phiền cậu. Sau khi ra ngoài tôi sẽ không quên cậu.”

“Chị Sultana đừng nói vậy, tôi chỉ hy vọng sau này chị sống tốt tôi có thể yên tâm rồi!”

Buổi tối Kiều Ngự Diễm đưa Duy Y cùng Nicole về nhà ba mẹ ăn cơm, đây là lần đầu tiên sau khi đính hôn Kiều Y đưa chồng về nhà.

Khi bốn người hẹn nhau cùng về nhà thì ở đó xuất hiện một người không được hoan nghênh.....Dương Dương!

Phải nói là Dương Dương vẫn luôn ở đây không có rời đi.

Dương Dương đang ngồi bắt chéo chân, ăn táo, xem ti vi cười khanh khách, đối với bốn người hồn nhiên không biết gì.

“Sao cô lại ở đây? Ba mẹ tôi đâu?” Kiều Y không khách khí bước tới trước mặt Dương Dương, Dương Dương hết hồn. Sau đó cô ta thấy đoàn người đi vào.

“Sao các người cũng đi cùng nhau?” Dương Dương đột nhiên cảm thấy chột dạ. Đặc biệt là lúc thấy Kiều Ngự Diễm, mà Kiều Ngự Diễm lại đi cùng Duy Y với Nicole.

“Đây là nhà của chúng tôi, sao có thể không về? Sao mẹ tôi lại không đuổi cô đi chứ?”

Mẹ Kiều trong phòng bếp nghe thấy động tĩnh liền đi ra, ba Kiều cũng từ phòng đọc sách đi ra. Nhìn thấy trường hợp như vậy không khỏi sửng sốt, bọn trẻ lại định làm âm ỉ gì đây?

“Duy Y? Sao con tới đây?” Dĩ nhiên mẹ Kiều cũng nhìn thấy Nicole chỉ là không nhiệt tình như lúc đầu. Điều này cũng làm cho Nicole thở phào nhẹ nhõm.

Vợ chồng họ Kiều nhìn con trai đưa vợ con về, còn có Dương Dương ở suốt trong nhà không chịu đi, trong nháy mắt cảm thấy cực kỳ lúng túng. Cũng không biết nên giải thích thế nào với Duy Y.

“Ba mẹ, hôm nay con đưa vợ cùng con gái về ăn cơm. Duy Y đã nhớ chuyện lúc trước!” Kiều Ngự Diễm đưa hai người tới trước mặt mẹ xem như chính thức giới thiệu.

Mẹ Kiều không biết nên phản ứng thế nào, hai người không phải muốn ly hôn sao, đã nộp đơn lên tòa, sao trong nháy mắt liền thay đổi? Bà không biết làm thế nào với Dương Dương?

“Mẹ làm sao vậy, anh trai đưa chị dâu về ăn cơm mẹ phải vui mới phải? Sao lại không có phản ứng gì!” Kiều Y hỏi.

“Vui chứ, sao lại không vui được!” Mẹ Kiều liếc nhìn Dương Dương, trong lòng lo lắng.

Bà cho rằng con trai cùng Duy Y không thể quay lại, lại thấy Dương Dương mang thai con cháu nhà họ Kiều, lần này phải làm sao mới tốt. Con trai cũng thật là, sao có thể để Dương Dương mang thai! Xem hẳn bây giờ làm sao giải quyết.

“Mẹ, tối nay người nhà chúng ta cùng ăn cơm, sao mẹ có thể để người ngoài ở lại đây chứ?” Kiều Y thật sự không thích Dương Dương, có cô ta ở đây làm sao có thể nuốt trôi cơm chứ?

“Nhưng.....Dương Dương.....” Mẹ Kiều đang muốn nói gì Dương Dương vội vàng cắt ngang.

“Anh Kiều, sao anh có thể như vậy chứ, rõ ràng anh nói chờ em mười tám tuổi sẽ kết hôn cùng em, tại sao có thể.....” Dương Dương nói xong mặt đã đầy nước mắt. Trước kia chỉ cần cô ta vừa khóc anh Kiều sẽ nhân nhượng cô ta.

“Việc này.....Trước kia quả thật anh có nói với em như vậy, nhưng lúc đó anh tưởng rằng đó là Y Y mới có nhầm lẫn như vậy, đối với chuyện lúc trước anh rất xin lỗi, bây giờ gia đình anh đã đoàn tụ nên mong em có thể quên đi chuyện lúc trước.” Trước kia quả thật Kiều Ngự Diễm có nói với cô ta như vậy nhưng bây giờ đã không giống lúc trước nữa.

Nếu như trong lòng không phải vẫn còn một cái bóng mơ hồ, hẳn cũng sẽ không đối với Dương Dương như vậy.

“Con trai, sao con có thể nói không có trách nhiệm như vậy, Dương Dương đã mang thai!” Mẹ Kiều sốt ruột nhìn Dương Dương khóc thút thít, không khỏi đau lòng. Mặc dù trước kia không thích cô ta nhưng dù sao cô ta cũng mang thai con cháu nhà họ Kiều, nếu cứ bỏ đi như vậy sau này phải làm sao?

Nhưng mẹ Kiều gậy trở ngại rồi, Dương Dương muốn ngăn cản đã không kịp.

“Cái gì?” Ở đây ngoại trừ Nicole không hiểu chuyện, còn lại ai cũng khiếp sợ.

“Mang thai con của anh trai?”

Đây là đả kích lớn đối với Duy Y, chỉ thấy ngoài vẻ mặt khiếp sợ còn có bi thương.

Thật vất vả mới mở lòng với hẳn lại nghe tin người phụ nữ khác mang thai con hẳn làm sao có thể không đau lòng chứ? Sớm biết như vậy cô sẽ cứng rắn hơn không rộng lòng như vậy.

“Mẹ, mẹ nghe ai nói?” Kiều Ngự Diễm nheo mắt đầy nguy hiểm về phía Dương Dương, ánh mắt đau lòng của Duy Y hẳn cũng nhìn thấy, điều này chứng minh cô quan tâm hẳn. Nhưng nếu hẳn xử lý không tốt, Duy Y rất có thể sẽ xoay người bỏ đi.

“Chính miệng Dương Dương nói, sao có thể là giả chứ? Hơn nữa sáng nào nó cũng ới như vậy.....” Mẹ Kiều càng nói càng nhỏ tiếng bởi vì Dương Dương khẽ kéo áo bà.

“Anh Kiều, em.....”

“Không cần nói, tôi chưa bao giờ đụng tới cô mà cô đã có con, cô nên tìm người đàn ông mà phải chịu trách nhiệm. Chỗ của tôi không chứa người lừa gạt.” Gương mặt Kiều Ngự Diễm âm trầm, không phải vì Dương Dương mang thai con người khác mà bởi vì cô ta lừa gạt mẹ hẳn, làm xáo trộn nhà hẳn.

Lời nói của Kiều Ngự Diễm làm mọi người kinh hãi nhất là mẹ Kiều.

Duy Y cũng bởi vì lời nói của hẳn mà thở phào nhẹ nhõm, thì ra tất cả đều là giả, hẳn không phản bội cô. May mắn là cô không xoay người bỏ đi.

“Anh Kiều.....Anh hãy nghe em nói, khôn phải em cố ý lừa gạt, đều bởi vì cô ta.” Dương Dương chỉ vào Duy Y, ánh mắt đầy hận thù.

“Nếu như không có sự xuất hiện của cô ta, làm sao anh có thể không để ý em, rõ ràng anh thích em, là cô ta cướp anh của em. Chỉ vì em muốn giữ anh nên mới.....Thật xin lỗi anh Kiều em không dám như vậy, thật sự em rất thích anh.....”

Dương Dương gấp đến khóc, chạy lên trước kéo cánh tay Kiều Ngự Diễm “Anh Kiều, anh không thể không quan tâm em. Cô ta có gì tốt, chỉ là một người phụ nữ đã có con, cô ta còn quan hệ với người đàn ông khác,

người phụ nữ dễ tiện như vậy sao có thể đứng bên cạnh anh chứ. Nhà cô ta rất nghèo, về mặt sự nghiệp cần bản không được như nhà họ Kiều.....”

“Đủ rồi.....” Duy Y đột nhiên lên tiếng làm Nicole sợ.

90. Chương 90: Lời Nói Của Bill

Mọi người lại một lần nữa bị chấn động, không nghĩ tới Duy Y từ trước tới giờ điềm đạm cũng có lúc bốc hỏa.

Kiều Ngự Diễm không biết làm thế nào cho phải, nhìn thấy Duy Y tức giận hấn sợ cô cứ như vậy bỏ đi “Y Y, anh sẽ xử lý!”

Duy Y nắm chặt tay Nicole không buông, cô nhìn Kiều Ngự Diễm rồi liếc nhìn Dương Dương “Cái nhà này chỉ có thể có một con dâu, hoặc là cô ta đi, hoặc là em đi!”

“Y Y không cần nói nhiều, từ đầu đến cuối anh chỉ thừa nhận một người là em mà thôi.” Kiều Ngự Diễm nhìn Duy Y đầy tình cảm.

“Dương Dương, có nghe hay không, anh trai tôi nói chỉ nhận Duy Y, cô nên đi nhanh một chút, đừng để tôi phải cho người đưa cô ra ngoài.” Kiều Y cảm tức nhìn Duy Y, nhìn cô ta giả bộ yếu ớt.

“Dương Dương, thật xin lỗi cho tới nay tôi đều xem cô là người thay thế, bây giờ Y Y đã quay về, còn nữa, tôi chỉ yêu một mình Duy Y, những người khác trong mắt tôi không là gì.”

“Tôi còn muốn cho cô rõ ràng một chút, bất cứ ai làm tổn thương Y Y của tôi, tôi cũng sẽ không bỏ qua.” Kiều Ngự Diễm nói xong sắc mặt lạnh lẽo vô cùng nhìn Dương Dương mà Dương Dương lúc này chột dạ nhìn về chỗ khác.

“Em.....Em không hiểu ý của anh!”

“Không hiểu? Vậy tôi nói cho cô biết, tối hôm qua người đàn ông bêu xấu Duy Y đã nhận tội, hấn nói.....” Kiều Ngự Diễm cố ý dừng lại nhìn đáng vẻ sợ hãi của Dương Dương, trong lòng không có một chút thương tiếc nào.

“Anh ta nói gì? Em cùng anh ta không có quan hệ gì, một chút quan hệ cũng không có!” Dương Dương chối cãi nhưng cũng bởi vì cô ta có tật giật mình, Kiều Ngự Diễm cái gì cũng chưa nói cô ta đã hốt hoảng.

“Sao lại khấn trương như vậy? Tôi còn chưa nói xong!”

“Anh trai, cô ta gọi là có tật giật mình!” Kiều Y cười nhạo nói.

“Cô nói láo, tôi không làm gì hết!”

“Tối ngày hôm qua người đàn ông kia nói, có một cô gái trẻ sai hấn hại Y Y, hấn nói cô gái kia cho hấn không ít tiền, đợi sau khi chuyện thành công còn cho hấn thêm một nửa, hấn không biết cô gái kia tên gì, chỉ liên lạc qua điện thoại! Các người đoán xem cô gái kia là ai?” Kiều Ngự Diễm cố ý nói trước mặt ba mẹ, trải qua chuyện tối qua, bây giờ mọi người cũng cảm thấy Y Y là một cô gái không thể kiềm chế, dù ngoài mặt không nói nhưng sau lưng mọi người ai cũng bàn tán.

Hấn sợ ba mẹ khinh thường Duy Y cho nên trước mặt ba mẹ phải nói sự thật điều tra được, đây cũng là lý do tại sao hôm qua hấn đã hỏi rõ ràng nhưng không ra tay.

Kiều Ngự Diễm nói tới chỗ này, sắc mặt Dương Dương trắng bệch, hai tay siết chặt quần áo.

“Anh Kiều, thật sự không phải em!”

“Tôi không nói là cô, nói thế nào cô cũng ở bên cạnh tôi đã một năm, cô đi đi, về sau đừng bao giờ quay lại đây nữa!”

“Anh Kiều.....” Tại sao anh Kiều có thể như vậy, nói thế nào bọn họ cũng qua ải đã hơn một năm, trước kia hẳn sủng ái chăm sóc cô ta như vậy nhưng hôm nay lại vạch trần cô ta trước mặt mọi người như vậy, còn giữ con tiện nhân kia lại, điều này không nói, về sau hẳn còn muốn cô ta không bao giờ quay lại nữa.

Đây là ý gì, hai người kết thúc như vậy sao?

Làm sao có thể như vậy, cô ta còn chưa được hưởng thụ cảm giác làm vợ tổng giám đốc.....

“Ngô quản gia, làm ơn mời cô Dương đi!” Kiều Y bất chợt hô to một tiếng. Chỉ thấy Ngô quản gia nhanh chóng đi tới trước mặt Dương Dương.

“Cô Dương, xin mời!” Ngô quản gia làm tư thế mời.

“Các người.....Hừ, ai thêm nhà họ Kiều chứ, đi thì đi.” Dương Dương tức giận lườm Duy Y một cái “Cô cũng không có kết quả gì tốt đâu, sớm hay muộn gì cũng sẽ bị anh ta đá giống như tôi. Có gì mà hả hê chứ.”

“Ngô quản gia, lôi ra đi.” Câu này là Kiều Ngự Diễm tức giận mắng.

Kiều Ngự Diễm cái gì cũng không sợ, sợ nhất chính là Duy Y bỏ đi cho nên hẳn rất lo lắng có người nói khích cô đến lúc đó cô nhất định sẽ bỏ đi thật.

Ngô quản gia là một bác gái mập mạp, bình thường rất nghiêm túc, cảm giác chỉ một tiếng có thể ném toàn bộ người ra ngoài, chỉ thấy bác gái mãnh liệt lôi kéo Dương Dương ra ngoài, không quản cô ta lão đảo không theo kịp.

Mấy ngày nay Ngô quản gia chịu không ít tức tối từ Dương Dương, xem ra là cính mười chín phần trăm đang trả thù cô ta.

“Y Y, em đừng nghe cô ta nói lung tung!” Kiều Ngự Diễm có chút lo lắng nhìn Duy Y, chỉ sợ cô nghĩ lung tung.

“Em biết rồi!”

Sau khi Dương Dương đi, mẹ Kiều đi đến ôm cháu gái. Mặc dù bất đồng ngôn ngữ nhưng hai người tư từ gần nhau. Hơn một tháng nay, Nicole có thể nghe hiểu một chút tiếng trung mà mẹ Kiều trong thời gian này học không ít tiếng anh đều là vì Nicole.

Rốt cuộc nhà họ Kiều cũng có ngày này, mọi người náo nhiệt cùng ăn cơm.

Không biết mẹ Kiều chờ đợi điều này đã bao lâu, có con trai con gái cùng với cháu, bà rất vui.

Sau khi ăn xong Kiều Ngự Diễm đưa Duy Y về nhà, Kiều Y cùng Dennis ở lại nhà bố mẹ.

Sau khi về chung cư Đế Vương bất ngờ gặp Bill. Nhìn dáng vẻ của anh có vẻ đợi đã lâu, trên mặt đất một đống tàn thuốc. Không biết bọn họ về nhà nên đứng đợi ở chung cư.

Nicole vừa nhìn thấy Bill vui mừng chạy tới ôm lấy Bill. Ôm cổ anh không chịu buông.

“Em nói chuyện với anh ấy một chút, anh về trước đi.” Duy Y nhìn Kiều Ngự Diễm rồi nhìn hai người kia.

“Không, anh ở đây chờ em!” Ánh mắt Kiều Ngự Diễm đề phòng nhìn hai người.

“Cầu xin anh, em phải có không gian riêng!” Duy Y bắt đầu dĩ, hẳn vẫn giống trước đây, không cho cô qua lại với người đàn ông khác.

“Được rồi, nhưng đừng nói lâu quá!” Kiều Ngự Diễm bắt đầu dĩ đi tới trước mặt Bill liếc một cái “Nicole, chúng ta về nhà thôi.”

“No, I want together with Daddy (Không, con muốn ở với ba).” Nicole càng ôm chặt Bill. Nicole lệ thuộc vào Bill làm Kiều Ngự Diễm có chút mất mát.

“Nicole, listen, if you want to go with him, I will buy a gift for you (Nicole, nghe này, nếu con chịu đi theo chú ấy, chú sẽ mua quà cho con).” Bill dụ dỗ, tất nhiên anh có kinh nghiệm đối phó với Nicole hơn Kiều Ngự Diễm.”

“Deal (Đồng ý)” Nicoel duỗi ngón tay ra ngoắc ngoắc cùng Bill. Dù sao cũng là một đứa trẻ lên ba, hơn nữa đối với lời nói của người lớn đều rất tin.

Nicole ở trong ngực Kiều Ngự Diễm, vốn dĩ Kiều Ngự Diễm muốn con gái ở lại, có con gái ở đây hai người sẽ không quá thân mật, ít nhất hẳn từng nghĩ như vậy.

“Duy Y, anh muốn rời khỏi thành phố G!” Bill thấy Nicole bị bế đi xa, thu hồi ánh mắt nhìn Duy Y. Trong ánh mắt đều là lưu luyến.

“Rời khỏi thành phố G? Không phải anh muốn đi thăm bạn bè sao?”

“Không, anh về Anh, anh đã mua vé ngày mai bay!”

“Tại sao, không phải anh còn một tháng nghỉ phép sao? Tại sao đột nhiên lại về nước?”

“Bởi vì em đã tìm được người nhà cùng người yêu, bởi vì anh phát hiện hẳn yêu em hơn anh.”

“Bill, tại sao lại nói vậy? Em không hiểu ý anh.”

“Em hiểu, thật ra thì em đã sớm nhớ chuyện lúc trước. Anh cũng nghe rất nhiều chuyện của hai người từ Dennis. Duy Y, anh vẫn cho rằng anh yêu em nhất, hơn nữa còn cho rằng sau khi từ thành phố G về Anh sẽ kết hôn với em. Nhưng anh phát hiện người em yêu nhất là hẳn. Hơn nữa hẳn cũng rất yêu em. Vì em hẳn có thể làm tất cả, kể cả hy sinh tính mạng của mình.”

“Bill, đừng nói vậy! Là em phải xin lỗi anh mới đúng.”

“Không, em không cần phải xin lỗi anh, anh không phải người đàn ông rộng lượng nhưng anh nguyện ý buông tay em, để em quay về bên cạnh hẳn. Không cần làm tổn thương hẳn nữa, hẳn cũng đã khổ sở lắm rồi.” Anh và Dennis nói chuyện rất lâu, Dennis là bạn tốt nhất của Kiều Ngự Diễm cho nên chuyện của hai người hẳn cũng là người hiểu rõ nhất, Bill không biết chỉ vì một người con gái mà hẳn có thể lâm vào tình trạng như thế, thậm chí một chút nữa còn tự tử, chuyện của bọn họ cực kỳ giống Romeo và Juliet, thật sâu sắc làm anh cảm động.

Hơn nữa Duy Y cũng đã sớm khôi phục trí nhớ chỉ là cô vẫn không dám đối mặt mà thôi.

“Bill!” Duy Y đi lên phía trước, lần đầu tiên chủ động ôm Bill.

Bill dùng sức ôm Duy Y, khắc sâu hương thơm từ cô, đây là lần cuối cùng, về sau hai người chỉ là quan hệ bạn bè mà thôi.

“Duy y, chúc em hạnh phúc!”

“Cảm ơn!”

“Lúc anh đi em sẽ đến tiễn anh chứ?”

“Dĩ nhiên, anh là bạn tốt của em!”

Bill buông Duy Y ra bởi vì anh thấy Kiều Ngự Diễm vẫn ôm Nicole núp phía sau xe lén quan sát bọn. Người đàn ông này thật tham lam muốn giữ lấy Duy Y.

Duy Y nhìn Bill đi xa mới đi lên lầu.

Kiều Ngự Diễm đã ru Nicole ngủ, đây đúng là kỳ tích. Không phải Nicole rất sợ hẳn sao, làm sao hẳn có thể thuyết phục được con bé.

Duy Y mở cửa phòng mình phát hiện đồ dùng trong phòng đã bị đưa đi.

“Anh đã cho người dọn đến phòng anh rồi, em là chủ nhân nơi này, tại sao lại không ở cùng với anh chứ?” Một tiếng nói ầm áp vang lên phía sau.

Tiếng nói ầm áp cùng hơi thở vây quanh cô, mang theo mùi vị ngọt ngào cùng hạnh phúc. Người đàn ông nhẹ nhàng gặm nhấm vành tai cô.

“Đừng như vậy, Nicole vẫn còn.....” Bốn năm rồi chưa từng có người đàn ông nào thân thiết với cô như vậy làm cho cơ thể cô cứng ngắc, nhẹ nhàng xoay người đối mặt với hắn, bàn tay nhỏ bé khẽ đẩy hắn, cố gắng ngăn cản cử chỉ thân mật của hắn.

“Không sao, hôm nay con bé chơi mệt đã đi ngủ rồi.” Chỉ một cái ôm nhưng Kiều Ngự Diễm cảm thấy dục vọng trong cơ thể hắn đã dâng trào, đây là phản ứng chưa từng có, chỉ có lúc ở bên cạnh cô, cơ thể hắn mới có cảm giác như vậy.

“Vừa rồi em ôm Bill!” Người đàn ông ghen khê cắn môi cô, có ý trừng phạt.

“Đây chẳng qua là một cái ôm cảm ơn, anh ấy muốn rời khỏi đây!”

“Vậy sao?”

“Tất nhiên, anh ấy biết em đã khôi phục trí nhớ, hơn nữa trong lòng chỉ có anh cho nên anh ấy chúc phúc chúng ta.”

“Thật sao?”

“Ừ, bốn năm nay anh ấy vẫn chăm sóc em, em cảm thấy có lỗi với anh ấy, đồng thời cũng cảm ơn anh ấy.”

“Anh cũng nên cảm ơn anh ta, bởi vì nếu như không có anh ta có lẽ anh không có được em với Nicole!” Kiều Ngự Diễm nói xong đã kéo váy vợ xuống, bàn tay lần mò cởi bỏ áo lót.....

91. Chương 91: Đại Náo

Ngày mai Bill phải về nước, Duy Y đã khôi phục trí nhớ, thành phố G chính là nhà cô, ba mẹ cùng chồng cho nên anh sẽ không ở lại mà quay về Anh. Bill đồng ý giúp cô xử lý công việc bên kia.

Duy Y còn hẹn Bill đi mua đồ về tặng cho ba mẹ Bill, hơn bốn năm nay bọn họ đã chăm sóc cô, từ một cô bé không nơi nương tựa xa quê hương, vết thương trên người còn chưa chữa khỏi ại mang thai, tiền ăn cơm cũng không có, ba bữa đều dựa vào đồ ăn thừa của người khác mà sống. Làm phiền bọn họ, không chỉ chăm sóc cô còn cho cô học xong đại học cùng với đi làm. Ân tình như vậy cô không bao giờ quên được.

Cô cho rằng Bill sẽ là một thành viên trong gia đình, không nghĩ tới sau khi quay về thành phố G cô nhớ lại tất cả, cho nên đối với nhà Bill, không chỉ có ân tình mà cũng thật sự xin lỗi bọn họ.

Sau khi cùng Bill mua quà xong, Nicole muốn đến khu vui chơi vì vậy ba người lại đến khu vui chơi, giống như trước kia, một nhà ba người vui chơi trong công viên.....

Có lẽ đây là lần cuối cùng ba người vui vẻ như vậy, về sau nếu muốn có cơ hội phải có sự đồng ý của Kiều Ngự Diễm.

Sau khi từ khu vui chơi về, Bill về nhà Duy Y mà Duy Y cùng Nicole đến công ty Kiều Ngự Diễm.

Ba mẹ chưa biết tin cô đã dọn về nhà Kiều Ngự Diễm, sau khi biết chỉ sợ sẽ phản đối. Cô nói dối ba mẹ đi du lịch với bạn học mấy ngày, cô nghỉ mấy ngày sau khi Bill về sẽ giải thích rõ.

Kiều Ngự Diễm nói muốn hai người tới công ty, vừa tới đại sảnh công ty lễ tân trực tiếp đưa cô lên lầu. Thư ký Kiều Ngự Diễm không đổi vẫn là cô Vi, trước kia Duy y gọi cô là chị Vi, bây giờ đã là mẹ một đứa trẻ nhưng vẫn trẻ như vậy.

Kiều Ngự Diễm đang họp, thư ký đưa Duy Y vào phòng làm việc của hắn.

Nicole đến chỗ lạ luôn tò mò, nhìn quanh phòng làm việc của Kiều Ngự Diễm, còn sờ đông sờ tây, chỉ là cô bé cũng không thích chỗ này lắm, bởi vì không có gấu cùng đồ chơi.

Hai ngày nay mặc dù Nicole không sợ Kiều Ngự Diễm nữa nhưng cô bé vẫn không chịu gọi hắn là ba. Kiều Ngự Diễm cho rằng Nicole còn nhỏ không biết ba có nghĩa gì, cho rằng dạy cô bé gọi hắn là ba được rồi,

không nghĩ tới con bé lúc nghe Duy Y gọi ba Duy đã hiểu. Cho nên bất luận Kiều Ngự Diễm dự dỗ thế nào cũng không thành công.

Duy Y thấy Nicole ở đây không có vấn đề gì vì vậy cô đến phòng trà lấy nước trái cây, thư ký rót sữa cho cô nhưng Nicole không thích.

Đúng lúc Duy Y đang lấy nước trái cây trong phòng làm việc có tiếng la hét ầm ĩ.

“Anh Kiều, em cầu xin anh, đừng lấy hết quyền lực của ba em, dù nói thế nào ba em cũng có nhiều cống hiến cho Kiều Thị, không có công lao cũng có công sức!” Dương Dương dấy dưng với Kiều Ngự Diễm, đi theo phía sau Kiều Ngự Diễm là các cán bộ cấp cao của công ty.

“Chuyện này không phải do một mình tôi quyết định! Còn nữa, chuyện tình trong công ty không đến lượt cô lên tiếng!” Kiều Ngự Diễm vừa đi vừa kéo cà vạt, nếu như không phải nể tình cô ta bên cạnh hẳn một năm, hẳn cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

Ban đầu tại sao hẳn nghĩ cô ta giống Duy y chứ?

Chuyện của công ty quả thật không cần một cô gái xen vào, trước kia có mấy hội nghị cấp cao đều yêu cầu thay tổng giám đốc Nam Cảnh Dương Trung. Bây giờ mặc dù là công ty riêng nhưng trên thực tế đã nhập làm một với Kiều Thị, xem như là chi nhánh của Kiều Thị, chính sách sai lầm làm ảnh hưởng đến những ngành khác của Kiều Thị.

Vì vậy những quản lý cấp cao đã trưng cầu ý kiến thay thế Dương Trung nhưng khi đó bởi vì Dương Dương hẳn không đành lòng thấy đau khổ nên đều bỏ qua. Sau này khi hẳn khôi phục trí nhớ, nhớ lại chuyện lúc trước nên hẳn không muốn giúp bọn họ ra ư.

Lần này Dương Trung dùng cùng một chất liệu dùng trong sản phẩm thương nghiệp liệt vào chất dùng trong thành phẩm, rồi tái sản xuất vào các sản phẩm gia công khác trong các ngành của Kiều Thị, cứ như vậy không chỉ có hao tổn chi phí công ty mà đã làm ảnh hưởng danh tiếng của Kiều Thị không ít.

Lần này hẳn sẽ không bao che cho ông ta nữa. Cũng không biết hẳn tốt như thế nào, hẳn không tra xét Dương Trung là nhân nghĩa lắm rồi.

Từ trong phòng họp đi ra ngoài, Kiều Ngự Diễm đi về phía phòng làm việc, Dương Dương không buông đi theo.

“Anh Kiều, trước kia anh không như vậy, anh đã nói sẽ không để ai khinh thường em, tại sao bây giờ anh không để ý tới sống chết của em? Có phải bởi vì Duy Y đó không?”

“Không sai, cô ấy mới là người tôi yêu nhất, về sau cô cũng đừng đến tìm tôi nữa.” Kiều Ngự Diễm nói như đinh đóng cột.

“Cái gì? Anh thật quá đáng, trước kia anh cũng nói em là người anh thích nhất!”

“Tôi chỉ xem cô là người thay thế của cô ấy.”

“Anh Kiều, anh làm người ta tổn thương rồi. Làm sao anh có thể đối với em như vậy, anh có người mới nên không cần em nữa đúng không?” Dương Dương cố gắng nức nở lớn hơn nhìn qua thật điềm đạm đáng yêu.

“Dương Dương, cô còn trẻ, có thể tìm người đàn ông tốt hơn tôi, nếu như cô chỉ vì tiền của tôi, tôi sẽ cho cô một khoản xem như tiền bồi thường.”

“Hừ, ai muốn tiền bồi thường của anh, đừng tưởng rằng các người sẽ có kết quả tốt, tôi sẽ không cho các người yên.” Dương Dương thấy cầu cạnh không được liền lộ ra bộ mặt thật.

“Dương Dương, cô đừng có làm loạn.” Kiều Ngự Diễm hét lớn, bàn tay đập lên bàn làm Nicole núp trong gầm bàn hoảng sợ, chỉ nghe phịch một tiếng giống như đầu Nicole đập phả bàn, đau đến nỗi khóc lên hơn nữa chậm rãi đi ra từ trong gầm bàn.

Kiều Ngự Diễm thấy Nicole đang ở phòng làm việc nghĩ tới Duy y cũng ở đây “Y Y, em ở đâu, đi ra đi.”

“Mẹ không ở đây! Hu.....” Nicole xoa chỗ đau đi tới bên cạnh Kiều Ngự Diễm “Đau quá.....” Kiều Ngự Diễm cúi xuống ôm Nicole ngồi lên chân mình, ôm vào ngực nhẹ nhàng dỗ, có thể thấy hấn cũng biết dỗ con nít.

Dương Dương thấy trong phòng làm việc không có người khác lập tức bốc hỏa “ Mày trốn đây làm gì, chiếm đoạt đàn ông của người khác không biết xấu hổ sao?”

“Dương Dương, cô đừng quá mức!” Kiều Ngự Diễm giận dữ, hấn có thể dễ dàng tha tội cho ai bất kính với hấn nhưng không thể tha thứ cho ai nhục mạ Duy Y.

“Tôi làm sao, tôi làm gì quá mức, chẳng lẽ tôi nói không đúng? Rõ ràng cô ta quyến rũ anh làm anh bỏ tôi. Là cô ta không biết xấu hổ.”

“Câm mồm.” Kiều Ngự Diễm giận dữ, vung tay lên tát vào má Dương Dương “Cô đi ra ngoài cho tôi, tôi không muốn thấy cô nữa!”

“Anh đánh tôi?” Dương Dương không thể tin nhìn Kiều Ngự Diễm, trong mơ cô ta cũng không nghĩ rằng đây là Kiều Ngự Diễm đã từng che chở cô ta, chưa một lần nặng lời với cô ta, càng không đánh cô ta.

Trong lòng người đàn ông này chỉ có Duy Y đó.

“Hừ,Kiều Ngự Diễm, một ngày nào đó anh sẽ hối hận vì ngày hôm nay, tôi chỉ muốn tiền của anh thôi. Anh có gì đặc biệt, chẳng qua chỉ là một người đàn ông lớn tuổi. Hừ.....”

Dương Dương nhìn chằm chằm hấn nói xong cuối cùng tức giận đẩy hấn một cái, sau đó hung hăng xoay người bỏ đi, không bao giờ lưu luyến hấn nữa.

Đúng lúc kéo cửa phòng làm việc của hấn ra thì thấy Duy Y đứng đó, cầm trong tay ly nước trái cây, giống như tới đã lâu chỉ đứng ngoài nghe bọn họ cãi nhau mà thôi.

Dương Dương nhìn cô một cái lại nhìn ly nước trái cây trong tay cô, tức giận đoạt lấy nhẩn tâm hất lên người Duy Y, sau đó hung hăng ném ly thủy tinh vào bên cạnh chân Duy y, thiếu chút nữa làm chân Duy Y bị thương.

“A.....” Duy Y sợ hãi kêu lên. Nhưng không tránh kịp, trên người toàn nước trái cây.

“Cô làm gì vậy?” Kiều Ngự Diễm thấy vậy tức giận gầm lên một tiếng, vội vàng để Nicole trong ngực xuống đi ra xem Duy Y thế nào nhưng Dương Dương đã đi ra thang máy.

“Chết tiệt, Y Y, em có sao không?” Kiều Ngự Diễm nhìn Duy Y, thấy mảnh kính vỡ cạnh trên, ánh mắt lập tức sắc lạnh, chỉ thiếu chút nữa là Duy Y bị thương, con bé kia dám phách lối như vậy, dám làm người khác bị thương ngay trước mặt hấn, có thể thấy bình thường lúc không có hấn cô ta có thể làm những việc không thể tưởng tượng được.

Phòng làm việc không ít người đến xem chuyện hay, thấy những việc như vậy cũng không dám lên tiếng, không nghĩ tới tổng giám đốc đào hoa như vậy, trước kia vẫn cho rằng hấn chỉ thích Dương Dương, thì ra trong nhà còn có một người vợ danh chính ngôn thuận cùng với một đứa con gái.

Những người biết sự thật cũng chỉ có hai ba người, bất bình thay Duy Y, bình thường bọn họ rất tức Dương Dương, chẳng qua chỉ là một đứa con nít, tuy nhiên lại la hét với những lớn tuổi hơn như bọn họ, động một chút là liếc bọn họ, tự mình là ta đây, tổng giám đốc Kiều cưng cô ta thì ngon lắm sao,, vừa nghe thấy tiếng tổng giám đốc chửi cô ta trong phòng làm việc, mặc dù nghe không rõ lắm nhưng trong lòng mọi người ai cũng rõ ràng người ở trong là Dương Dương, trong lòng không khỏi có chút hả hê.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Cô Vi, còn không mau gọi điện mời bác sĩ đến.”

“Không cần, không có bị thương chỉ có bị bẩn một chút mà thôi.” Duy Y không biết tâm tình của mình bây giờ thế nào, có hạnh phúc cùng ngọt ngào bởi vì người đàn ông cô yêu vẫn luôn bảo vệ cô. Gã cho người đàn ông như vậy cô còn mong gì hơn?

“Thật sự không có chuyện gì sao?” Kiều Ngự Diễm quan tâm hỏi lại nhìn khắp cơ thể Duy Y, thấy không có vết thương lúc này mới yên lòng.

Nicole thấy như vậy đã sớm bị hù sợ đến khóc.

“Thật sự không có sao!” Duy Y đi vào phòng làm việc, đi tới bên cạnh Nicole an ủi cô bé.

“Vậy em đi vào phòng tắm trong phòng tắm rửa thay đồ đi, anh nói cô Vi mua cho em bộ quần áo khác.”

Kiều Ngự Diễm dẫn Duy Y tới phòng nghỉ, Nicole cũng bị ôm đi vào mà hấn đi ra ngoài phòng thư ký giao phó công việc.

“Dennis, giúp tôi tìm Phở Thụy, tối nay.....” Kiều Ngự Diễm cầm điện thoại ấn một chuỗi dãy số quen thuộc giao phó công việc.

92. Chương 92: Nên Tin Ai?

Chớp mắt đã qua nửa tháng, Bill về Anh cũng đã được nửa tháng, trước khi đi Bill khuyên cô nhanh chóng về nhà nói rõ cho ba mẹ biết, dù sao đi nữa trốn tránh cũng không phải là biện pháp.

Ba mẹ Duy Y không thích Kiều Ngự Diễm, đó là chuyện đương nhiên, họ chỉ có một đứa con gái nhưng lại bị hấn áp bức còn suýt mất mạng. Ba mẹ nào cũng sẽ không thích có con rể như vậy.

Nhưng cô yêu hấn, lấy hấn cũng đã có con gái là Nicole.

Bill luôn nói cô đang trốn tránh, bất kể là lúc nào gặp khó khăn điều trước tiên cô nghĩ là trốn tránh chứ không phải là đối đầu với nó.

Cho nên lần này cô muốn vì Kiều Ngự Diễm mà thử một lần bởi vì cô yêu hấn, vì cô cũng vì Nicole.

Đối với việc chuyển đến chung cư Đế Vương ở cùng Kiều Ngự Diễm, quả thật cô tiền trăm hậu tấu nhưng cô không hối hận.

Hôm nay Kiều Ngự Diễm về sớm bởi vì hấn phải về nhà họ Duy đối mặt hai phụ huynh nói cho rõ ràng. Hy vọng có thể có được sự tha thứ của ba mẹ từ đó tiếp nhận mối quan hệ của bọn họ.

Kiều Ngự Diễm chưa từng hạnh phúc như vậy bởi vì Duy Y đã quay về hơn nữa còn có Nicole, ba người cùng ở chung một chỗ. Nhất là bây giờ Duy Y đã yêu hấn, cảm giác đó ngày càng hạnh phúc.

Bây giờ hấn đã có gia đình!

Lúc này ba mẹ Duy đang ăn tối hoàn toàn không hiểu khi nhìn thấy Duy Y cùng Nicole đột nhiên quay về. Khi thấy Kiều Ngự Diễm đi cùng sắc mặt của họ liền thay đổi.

“Ba, mẹ, con.....” Duy Y cùng Kiều Ngự Diễm ngồi chung một chỗ, Nicole ngồi giữa bọn họ.

Nhìn sắc mặt ba mẹ Duy không tốt lắm cũng không chịu mở miệng nói chuyện, chỉ ngồi nhìn một nhà ba người, ba mẹ Duy Y rất tức giận.

Duy Y vừa mở miệng Kiều Ngự Diễm liền nắm cánh tay cô ý nói để hấn nói chuyện.

Dù sao ba mẹ Duy cũng không hài lòng về hấn lắm.

“Ba, mẹ, con biết hai người không hài lòng về con, con cũng biết trước kia làm nhiều chuyện không tốt với Duy Y nhưng ba mẹ có thể nể mặt Duy Y cùng Nicole mà tiếp nhận người con rể là con hay không? Con đảm bảo về sau sẽ đối xử tốt với Duy Y, ngày càng yêu cô ấy hơn, chăm sóc cô ấy. Còn có Nicole, bây giờ con bé còn nhỏ, con bé cần một người ba, con nghĩ hai người cũng muốn Nicole có một gia đình hạnh phúc.”

“Đương nhiên chúng tôi muốn Nicole lớn lên trong một gia đình hạnh phúc, nếu Duy Y kết hôn với Bill, con bé sẽ có một gia đình, còn có một người ba hết lòng yêu thương mặc dù đó không phải là ba ruột còn tốt hơn ba ruột của con bé.” Duy Kiến Quốc lạnh lùng nói.

Con gái mới hai mươi hai tuổi, làm sao biết nhìn người? Kiều Ngự Diễm là một con sói.

“Ba.....” Duy Y thấy ba nói lời khó nghe với Kiều Ngự Diễm không khỏi có chút thất vọng. Thì ra ba mẹ không thể chấp nhận chồng của cô như vậy.

Mặc dù trước khi đến bọn họ đã dự báo được thái độ của ba mẹ nhưng khi đối mặt thật sự mới thấy sự việc thật sự có nhiều khó khăn.

“Mẹ cũng không thể tiếp nhận gia đình này của con sao?” Duy Y quay đầu hỏi mẹ.

Hai vị phụ huynh bốn năm nay đã già hơn Duy Y thật sự đau lòng nhưng đồng thời cũng không thể bỏ qua Kiều Ngự Diễm, bây giờ cô lâm vào tình huống khó xử.

“Y Y, con không biết trước kia hẳn đã làm những chuyện quá đáng như thế nào.....”

“Mẹ, con đã khôi phục trí nhớ, đã sớm nhớ lại những chuyện trước kia!” Cho nên khi mẹ nói những lời đó cô có thể phân biệt được đâu là thật đâu là giả.

Cô không trách ba mẹ bởi vì bọn họ đều muốn những điều tốt đẹp nhất cho cô.

“Cái gì? Con đã nhớ lại rồi?”

“Vâng, ba, mẹ đừng nghi ngờ anh Kiều, anh ấy chưa bao giờ muốn nuốt hết tài sản của nhà chúng ta, ba là người rõ nhất, anh ấy làm tất cả là vì con cho nên hai người không cần trách anh ấy nữa. Trong thời gian này con rất hạnh phúc, bây giờ Nicole cũng rất thích anh ấy!” Duy Y nắm chặt tay Kiều Ngự Diễm, hai người trao nhau ánh mắt hạnh phúc. Không giống như ban đầu Kiều Ngự Diễm phải một mình phấn đấu.

“Con biết hai người sợ con sẽ bị phụ lòng, bị lừa nhưng lần này xin hãy tin tưởng con, anh ấy thật lòng. Ba, mẹ, xin hãy tin con một lần.....”

Ba mẹ Duy liếc nhìn nhau, con gái tin tưởng Kiều Ngự Diễm cũng sẽ không đại biểu rằng bọn họ sẽ tin tưởng hẳn.

Nhưng nhìn Duy Y quật cường như vậy nếu như bọn họ phản đối nữa chỉ sợ sẽ tuyệt tình với con gái.

“Nếu đã như vậy, người làm ba làm mẹ như chúng ta không thể nói gì hơn nhưng chỉ cần ngày nào đó con cảm thấy không chịu nổi nữa hoặc là bị hấn phụ lòng con có thể quay về biết không?”

“Con sẽ không để Y Y có cơ hội quay về!” Kiều Ngự Diễm bảo đảm với ba mẹ Duy.

“Vậy thì tốt!” Rốt cuộc sắc mặt ba mẹ tốt hơn một chút “Nếu chưa ăn cơm vậy cùng nhau ăn đi!”

“Được.....”

Rốt cuộc Duy Y cũng có thể bỏ cục gạch trong lòng xuống, lo lắng nửa tháng, luôn nghĩ không biết nên nói chuyện với ba mẹ như thế nào.

Rốt cuộc cũng quay lại cuộc sống bình thường, bây giờ cuộc sống của Duy Y chỉ có Kiều Ngự Diễm cùng Nicole, lâu lâu về thăm nhà, có lúc lại đưa Nicole đến nhà họ Kiều thăm bà nội, thỉnh thoảng đi tìm Kiều Y.....

Thế nhưng hạnh phúc hình như quá trầm ổn làm cô lo lắng, mấy tháng nữa chờ ngôn ngữ của Nicole tốt một chút cô sẽ cho con bé đi nhà trẻ. Sau đó cô sẽ đi tìm việc làm trợ lý cho luật sư.

Bởi vì Duy Y ở Anh học luật cũng có bằng luật sư, sau khi về nước lại muốn thi một lần nữa pháp luật Trung Quốc.

Hôm nay cô mới vừa từ công ty Kiều Ngự Diễm đi ra, định đi dạo siêu thị một chút thế nhưng lại gặp người quen.....Bạch Trạch Vũ.

“Duy Y!”

“Anh Trạch Vũ!”

“Em có khỏe không?” Bạch Trạch Vũ nhìn Duy Y dắt Nicole, cô từng ở Anh gần hẳn như vậy nhưng anh ta lại không biết để anh ta lại một lần nữa tuột mất cô, nếu như anh ta biết cô ở Anh, anh ta nhất định không cho cô quay về thành phố G nữa.

“Bình thường, anh thì sao? Lần trước từ sau tiệc đính hôn của Kiều Y chưa từng gặp lại anh, anh không ở nhà sao?”

“Chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện được không?” Bạch Trạch Vũ đề nghị.

Duy Y nhìn thời gian một chút, vẫn còn sớm, anh Kiều vẫn chưa tan làm. Cô còn một đến hai tiếng tự do nữa.

“Được, vậy chúng ta đến quán cà phê phía trước ngồi một chút!” Duy Y chỉ vào quán cà phê trước mặt cách công ty không xa, trong khoảng thời gian này cô hay đưa Nicole tới đó, mọi người ở đó cũng rất thích Nicole.

Hai người vừa mới ngồi xuống Nicole đã chạy tới trò chuyện cùng nữ phục vụ trong quầy rượu, mặc dù một người nói tiếng Anh, một người nói tiếng Trung nhưng hai người có thể nghe hiểu rõ ý của đối phương.

Mùi cà phê nồng nặc giữa hai người làm cho hai người buông lỏng tâm tình.

“Duy Y, đây là con gái của hai người sao?” Bạch Trạch Vũ nhìn về phía Nicole. Trong mắt không nhìn ra một tia ghen tỵ.

“Đúng vậy, con bé tên Nicole, ba tuổi bốn tháng rồi nhưng không nói được tiếng Trung, con bé lớn lên ở Anh.”

“Anh biết, anh có gặp ba mẹ em, hai người đã kể chuyện của em cho anh nghe. Nghe nói em còn mất trí nhớ?”

“Uhm, bốn năm na em đã trải qua rất nhiều việc, bây giờ em rất hạnh phúc!” Duy Y cảm thấy có lỗi với Bạch Trạch Vũ đồng thời cũng hy vọng anh ta không còn nhiều tình cảm với cô, năm đó hai người quá trẻ tuổi, cái gì cũng không hiểu chỉ biết đối phương là người trong lòng mình làm cho anh Trạch Vũ chịu nhiều đau khổ.

Cho dù bây giờ anh Trạch Vũ quay lại nhưng Duy Y vẫn rất lo lắng về anh ta, sợ hai người gặp nhau lại xảy ra xung đột.

Anh Kiều đã đồng ý với cô, chỉ cần anh Trạch Vũ không đụng chạm đến anh ấy, anh ấy cũng sẽ không đụng tới anh Trạch Vũ.

Cô nói mình hạnh phúc hy vọng anh Trạch Vũ có thể từ bỏ tình cảm với mình. Có lẽ như vậy là ích kỷ nhưng cô không còn lựa chọn nào khác, nếu chuyện đã như vậy không có gì phải hối hận nữa.

“Vậy sao?” Trong mắt Bạch Trạch Vũ lóe lên đau đớn “Anh nghĩ rằng em sẽ nhớ anh!”

“Anh Trạch Vũ, thật xin lỗi. Hãy quên em đi, anh nên tìm một người thích hợp để yêu, một cô gái yêu anh, em không xứng với anh.” Duy Y đau lòng nói.

“Anh biết em sẽ nói như vậy, anh cho em gặp một người, nếu như đến lúc đó em vẫn nghĩ như vậy anh sẽ rút lui! Từ nay về sau em đi đường em, anh đi đường anh, khi gặp lại anh vẫn là anh Trạch Vũ của em.....”

“Gặp ai?”

“Em chờ một chút, chị ấy sắp tới rồi.”

Đối diện một bóng dáng gầy gò có chút già nua đi tới.

Cô gái trung niên kia đi thẳng tới quán cà phê, đi thẳng về phía Duy Y, người con gái nay hơi gầy, xương trán nhô ra, sắc mặt hơi tái nhợt, đôi môi bôi son nhìn có chút tươi tắn.

Cô ta mặc quần áo bình thường, áo thun trắng, quần jean xanh, tóc ngang vai đã không còn là mái tóc dài năm đó. Hoàn toàn nhìn không ra cô ta chính là cao thủ năm đó Sultana.

Nhưng Duy Y nhận ra cô ta, ba người bọn họ lớn lên cùng nhau từ nhỏ, mặc dù tình cảm không tốt nhưng tuổi thơ giống như mới ngày hôm qua, chớp mắt một cái tất cả mọi người đều đã trưởng thành.

Nhất là Sultana, Duy Y không nghĩ tới, mới có bốn năm tại sao chị Sultana lại già như vậy, rõ ràng mới ba mươi một tuổi nhưng nhìn đã như phụ nữ bốn mươi tuổi.

“Chị Sultana!” Duy Y không thể tưởng tượng nổi đứng lên.

“Duy Y, không nghĩ tới em còn nhận ra chị.” Sultana khẽ cười, miệng khẽ động nếp nhăn trên trán cũng động theo, cô ta tận lực làm mình trở nên thân thiết như lúc trước.

Sultana ngồi đối diện Duy Y song song với Bạch Trạch Vũ.

“Chị Sultana, sao chị lại trở thành như vậy?” Duy Y chậm rãi ngồi xuống, hoàn toàn không thể chấp nhận sự thay đổi của Sultana bốn năm nay, cô cho rằng mình bất hạnh nhất, trải qua bốn năm khổ sở không nghĩ tới đột nhiên nhìn thấy chị Sultana, cô thật không biết dùng từ gì để diễn tả.

“Bốn năm nay, chị ở trong tù.” Sắc mặt Sultana tối lại giống như vô cùng không muốn nhắc tới những tháng ngày kia.

“Cái gì? Ở trong tù? Tại sao lại như vậy, không phải chị làm ở Kiều Thị tốt lắm sao?”

Sau khi Duy Y về nhà vẫn chưa gặp Sultana, cô cho rằng cô ta đã lấy chồng bởi vì chuyện của mình cô cũng không để ý tới cô ta. Không nghĩ tới cô ta lại đi tù nhưng cứ coi như ở tù cũng không đến nỗi như vậy.

“Duy Y, em thật muốn nghe chuyện của chị sao?”

“Tất nhiên, sao chị lại hỏi thế?” Duy Y không hiểu.

“Bởi vì chị cảm thấy em rất hạnh phúc, chị nói ra chỉ sợ.....” Sultana muốn nói lại thôi, ánh mắt nhìn về phía người đi đường cảm giác phiêu du, có chút ngơ ngẩn.

“Chị Sultana, rốt cuộc có chuyện gì, có chuyện gì em có thể giúp chị cứ nói.”

“Duy Y, chị nói những lời này không phải muốn em giúp, chị chỉ muốn cho em nhìn thấy rõ bộ mặt thật của những người này. Bây giờ chị chẳng còn gì nữa cũng không muốn cầu xin gì.”

“Chị Sultana, chị nói hết cho Duy y nghe đi, không thể để cô ấy bị che mắt được.” Bạch Trạch Vũ ở bên cạnh khuyên, hơn nữa nhẹ nhàng nắm tay Sultana bày tỏ an ủi.

“Duy Y, thật ra thì sáu năm trước vô tình chị biết được bí mật giữa em và tổng giám đốc Kiều.”

“Bí mật của em và anh Kiều?” Duy y càng không hiểu, đột nhiên sao chị Sultana lại nhắc đến anh Kiều?

“Đúng vậy, chị biết rõ em bị hấn uy hiếp, em biết chị làm ở Kiều Thị, trong lúc vô tình thấy việc hợp tác giữa Kiều Thị và Nam Cảng, vốn dĩ chị cũng không lo gì, chỉ cho rằng hai công ty hợp tác bình thường nhưng sau này chị phát hiện không như vậy. Tổng giám đốc Kiều uy hiếp em đúng không?”

“Đó đã là chuyện cũ rồi.” Nhắc tới chuyện năm đó sắc mặt Duy Y có chút không tự nhiên, dù sao đây cũng là quá khứ không tốt đẹp gì giữa cô và anh Kiều.

“Sau đó chị lại phát hiện em ngày càng đau khổ hơn nữa không lâu sau truyền đến tin tức hai người đính hôn lúc đó chị phát hiện em không thích hấn nhưng lại bị bức gả cho hấn, cũng lúc đó chị phát hiện Trạch Vũ thích em. Chị không đành lòng nhìn hai người như vậy, vì vậy giúp Trạch Vũ ngăn cản lễ đính hôn của hai người.”

“Ngăn cản lễ đính hôn?” Duy Y lại càng không hiểu.

“Đúng vậy, chị đưa tài liệu công ty cho Trạch Vũ để cậu ấy gây khó khăn cho tổng giám đốc, để hấn hủy bỏ lễ đính hôn với em nhưng cũng bởi vì vậy chị bị truy ra, hấn cho chị vào tù, ròng rã bốn năm hấn cũng không bỏ qua cho chị, mua chuộc cai ngục hành hạ chị, chị không nghĩ hấn lại ác như vậy, một người đàn ông lại độc ác như thế. Chị muốn chết nhưng nghĩ lại nếu chết rồi ai sẽ tố giác hấn? Chẳng lẽ để hấn nhờn nhợt như vậy sao?”

“.....” Duy Y không biết phải nói gì bởi vì cô nghe thấy Kiều Ngự Diễm ác độc hơn nữa không phải lần đầu tiên nghe thấy.

Hơn nữa chị Sultana cùng anh Trạch Vũ yên lặng giúp đỡ sau lưng cô nhưng lại bị chồng cô hành hạ như thế.....

Cô nên tin tưởng ai đây? Rốt cuộc sự thật như thế nào?

“Duy Y, em có thể không tin chị nhưng cũng không nên quá tin tưởng người đàn ông kia, như vậy đối với em không có lợi, chị Sultana sẽ không hại em, chỉ muốn em nhìn rõ diện mạo thật sự của hắn mà thôi, khó đảm bảo một ngày nào đó hắn sẽ đối xử với em như cách hắn đối xử với chị. Em tự mình suy nghĩ đi.”

Bây giờ Sultana đối với Duy Y không có cảm giác gì nữa, thậm chí cô ta không có tình yêu chỉ có nỗi hận đối với Kiều Ngự Diễm, chỉ muốn chia rẽ bọn họ.....

“Chị Sultana đừng nói nữa.....Em không biết nên làm gì.....” Duy Y ôm đầu, gương mặt khổ sở.

Tại sao, chẳng lẽ sự lựa chọn của cô là sai lầm sao?

“Duy Y, em về suy nghĩ kỹ, không phải bọn anh ép em, đó là do em lựa chọn.....” Bạch Trạch Vũ nói.

Nhìn Duy Y như vậy trong lòng Bạch Trạch Vũ cũng không dễ chịu chỉ hy vọng cô tỉnh táo một chút, Kiều Ngự Diễm không phải một người đàn ông lương thiện, cô gái như Duy Y xứng với anh ta hơn chứ không phải là ác ma như hắn.

“Mẹ làm sao vậy?” Lúc này Nicole thấy tay mẹ vuốt trán, mặt khổ sở, lo lắng chạy tới hỏi.

“Mẹ không sao, Nicole đến chơi với chị đi.”

“Nhưng chúng ta phải về rồi.” Nicole nhìn một chút đồng hồ màu đỏ trên tay mình ra dáng nhìn hiểu.

“Được, chúng ta về thôi.”

“Duy Y, con bé là con gái hai người sao?” Sultana nhìn Nicole, ánh mắt không tự chủ híp lại, một cô bé xinh đẹp nếu như là con cô ta thì tốt biết mấy.

Cô ta cũng từng có con nhưng bởi vì người đàn ông kia có vợ cô không thể không bỏ nó, nếu như còn thì bây giờ cũng lớn như vậy.

Nhớ tới Jayson, ngực Sultana liền khó chịu, đừng tưởng rằng có thể trốn được.

Bây giờ cô ta đã ra tù, cô ta muốn báo thù tất cả không chừa một ai.....

“Đúng vậy, Nicole nhanh chào bác đi!” Duy Y cúi đầu, không phát hiện ra ánh mắt ác độc của Sultana nhưng Bạch Trạch Vũ ngồi một bên thấy được.

Cho đến nay Bạch Trạch Vũ chưa từng tin tưởng Sultana, anh ta biết cô ta là dạng đàn bà thế nào, hắn lợi dụng cô ta nhưng không giúp đỡ. Nếu như không phải cô ta hữu dụng, Bạch Trạch Vũ sẽ không phí công cho cô ta ra tù.

Dù sao hắn cũng không thể một mình đối phó với Kiều Ngự Diễm, có Sultana trợ giúp hắn tin tưởng lần này Kiều Ngự Diễm sẽ không may mắn.

Nhưng nói đi nói lại Sultana có thể làm tổn thương bất kỳ ai nhưng nếu làm tổn thương Duy Y hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Ba người giải tán mang theo tâm sự riêng về nhà.

Khi Duy Y về đến nhà thì Kiều Ngự Diễm đã về đang nấu cơm trong bếp, Nicole thấy vậy chạy lại đi tới đi lui bên cạnh hắn, Nicole cũng không cao, chỉ tới đầu gối Kiều Ngự Diễm thế nhưng hình ảnh như vậy làm Duy Y rất cảm động.

Hắn sẵn sàng cô tử tử như vậy, ở bên ngoài hô gió gọi mưa, ở nhà lại là người đàn ông lo việc nhà, thật sự là người đàn ông tàn nhẫn như chị Sultana nói sao?

Người đàn ông trong phòng kêu cô đi tắm trước, tắm xong có thể ăn cơm.

Sau đó hắn ôm Nicole ngồi lên tủ bếp, hai người vừa rửa rau vừa nói chuyện, Duy Y nghe không rõ lắm bọn họ nói gì, trong đầu đều là lời nói của chị Sultana cùng anh Trạch Vũ.

Cô nên tin ai đây?

93. Chương 93: Dương Dương

Duy Y tắm xong đi ra ngoài Kiều Ngự Diễm cũng đã chuẩn bị xong bữa tối.

Thật ra thì bình thường hắn sẽ không làm những chuyện này nhưng kể từ khi Duy Y cùng Nicole về ở hắn liền bắt đầu học nấu cơm, làm việc nhà mà công việc chính của Duy Y là ở bên cạnh Nicole mà thôi.

Bây giờ ba người ngồi trên bàn ăn cơm, mặc dù tay nghề Kiều Ngự Diễm không cao nhưng cũng không đến nỗi.

Nicole vui vẻ nhất bởi vì lúc nấu cơm Kiều Ngự Diễm sẽ để cô bên cạnh, mỗi đĩa bé đều sẽ tò mò đối với những việc mới mẻ cho nên khi Kiều Ngự Diễm không đuổi cô bé ra khỏi phòng bếp thì cô bé cứ quần lầy.

“Y Y, sao vậy? Món ăn không ngon sao?” Kiều Ngự Diễm nhìn Duy Y có tâm trạng, không khỏi có chút bận tâm.

“A.....A, không có, món ăn rất ngon!” Duy Y lấy lại tinh thần phát hiện ra Kiều Ngự Diễm cùng Nicole đều nhìn mình. Không hỏi cười duyên, hai người con gái có động tác giống nhau, cùng ánh mắt, thật là vô cùng đáng yêu, nếu như trong tay có máy chụp hình cô nhất định chụp lại.

“Vậy thì ăn cơm đi, nếm thử món sườn này một chút xem, hôm nay anh mới học được, ăn thử xem có được không?” Kiều Ngự Diễm gấp thức ăn vào chén cho Duy Y, có chút mong đợi nhìn cô vợ bé nhỏ của hắn.

“Ừ, ngon lắm!” Duy Y thử một miếng, cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm đồng thời tán dương hắn.

“Vậy thì ăn nhiều một chút!”

“Được!” Duy Y nhìn Kiều Ngự Diễm đối xử dịu dàng với mình vô cùng cảm động.

Người đàn ông này thực sự như chị Sultaa nói sao? Hắn che chở cho cô, có thể hy sinh tính mạng vì cô còn quan tâm con gái. Một chút cũng không nhìn ra được hắn độc ác cỡ nào.

Có lẽ từng như vậy một hai lần, giống như bốn năm trước video của hai người truyền trên mạng, sau đó Kiều Ngự Diễm xử lý cô gái kia. Đến nay cô còn có chút run sợ, bây giờ cô gái kia thế nào? Cô ta còn là bạn học của cô, không nghĩ tới bởi vì ghen tỵ mà hãm hại cô, lúc ấy Kiều Ngự Diễm trừng phạt cô ta cô cũng không có cầu xin giúp, cảm thấy cô ta bị trừng phạt như vậy là đúng tội.

Trong ấn tượng của cô chỉ có duy nhất lần đó là hắn hung dữ, bình thường lúc hắn trước mặt cô đều rất dịu dàng.

Có lẽ chỉ có lúc chọc giận hắn thì hắn mới có thể làm ra những chuyện kinh khủng. Trước kia cho dù hắn uy hiếp cô thế nào cũng chỉ là muốn giữ cô lại bên mình.....

Có thể tin tưởng hắn sao?

Sau khi ăn cơm xong Duy Y vẫn ngồi trong phòng khách xem phim, thật ra thì tâm tư của cô không ở trên tivi. Kiều Ngự Diễm đưa Nicole đi tắm rửa sau đó đỡ cô bé ngủ rồi mới ra phòng khách.

Hắn cảm thấy buổi chiều Duy Y phải gặp ai đó mới có bộ dáng như vậy.

Đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, đem cô ôm vào lòng, lúc này Duy Y mới phục hồi lại tinh thần.

“Em yêu, em làm sao vậy, cả đêm mất hồn, Nicole cũng nhìn thấy em không bình thường.” Hắn vừa mới hỏi Nicole buổi chiều cô đã gặp ai.

Nicole nói cũng không rõ ràng lắm, chỉ nói một chút cùng một cô.

Câu trả lời mập mờ như vậy cũng không giúp hắn được gì.

“Em.....” Duy Y ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, không biết nên nói gì. Vì vậy thu hai chân lại, lần đầu tiên chủ động chui vào ngực hắn, ngồi trên đùi hắn, đôi tay ôm quanh người hắn.

“Chúng ta là vợ chồng, có việc gì đều có thể chia sẻ.” Kiều Ngự Diễm vuốt tóc cô, bao quanh cơ thể bé nhỏ của cô. Khi nào thì cô mới có thể mở rộng cánh cửa lòng mình với hắn, cái gì cũng có thể nói chứ?

“Em có rất nhiều điều muốn nói nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu.”

“Vậy để anh hỏi em là được. Buổi chiều có phải em gặp ai đó không?” Kiều Ngự Diễm dễ dàng lấy quyền chủ động. Khi hắn hỏi vấn đề này rõ ràng hắn thấy Duy Y khẽ run.

“Làm sao anh biết?” Duy Y không ngẩng đầu nhưng cô cảm thấy Kiều Ngự Diễm nên biết chuyện này bởi vì không có chuyện gì là anh không biết.

“Anh cảm thấy em buồn buồn không vui, nhất định là có ai đó làm em không vui cho nên anh đoán là em đã gặp ai đó.”

“Ừ, em gặp anh Trạch Vũ cùng chị Sultana! Anh.....Là anh đưa chị Sutana vào tù sao?” Duy Y không muốn giấu diếm hắn vì vậy đem chuyện lúc chiều kể cho hắn nghe. Cô quyết định tin tưởng hắn nên thẳng thắn nói ra.

“Không phải!Em cũng biết lúc đó anh mất trí nhớ,mọi chuyện trong công ty đều do ba xử lý.”

“Vậy chuyện này anh có biết không?”

“Anh cũng mới biết gần đây.” Kiều Ngự Diễm nhìn ánh mắt chờ mong của Duy Y cũng biết tâm tư cô nếu như không giải thích rõ chuyện này chỉ sợ cô lại hiểu lầm.

“Sultana là quản lý của Kiều Thị nhưng lại đưa tài liệu mật của công ty cho công ty khác tạo nên tổn thất lớn cho công ty. Lúc ấy chi nhánh công ty tại Mỹ bị tổn thất lên đến mười tỷ đô la cũng là lúc chúng ta đính hôn. Sau đó tra ra cô ta có liên quan, em học luật nên hiểu hành động của cô ta là tội phạm buôn bán bất hợp pháp, ba không thể bỏ qua cho cô ta. Nếu như lúc đó là anh thì anh cũng sẽ làm như vậy.”

“Từ góc độ của anh, em nói xem anh có nên làm như vậy không?” Kiều Ngự Diễm nhìn cô vợ bé nhỏ trong ngực hỏi. Hắn hy vọng cô có thể đứng ở góc độ của hắn mà suy nghĩ.

“Ừ, anh không làm sai. Là em hiểu lầm anh, thật xin lỗi!” Thiếu chút nữa cô liền trở mặt với hắn, nếu như không phải hắn chủ động nói, nếu như không phải hắn giải thích.

Hắn là chồng cô, bọn họ ở chung đã ba năm, ba năm này cái gì cô cũng không hiểu vẫn là hắn chăm sóc cô. Mặc dù xa nhau bốn năm nhưng cũng bởi vì xa cách này cô mới có thể nhìn rõ.

“Không sao, anh chỉ hy vọng em có thể đứng ở góc độ của anh mà suy nghĩ, hơn nữa nếu như có chuyện gì phải nói trước với anh được không? Em phải tin tưởng anh, bất luận là chuyện gì anh cũng chỉ muốn tốt cho em.”

“Ừ, em biết rồi, em sẽ không suy đoán lung tung.”

“Vậy thì tốt nhưng lần thứ nhất em hiểu lầm anh phải bồi thường thế nào đây?” Kiều Ngự Diễm nhìn người con gái trong ngực, bàn tay đã không an phận,ai bảo cô tự động đưa tới chứ? Nếu như không ăn chẳng phải có lỗi với bản thân?

“Em không có hiểu lầm.....Chỉ là thiếu chút xíu nữa thôi, sau đó không phải cái gì em cũng nói với anh sao?” Duy Y xấu hổ vùi vào ngực hắn.

“Nếu anh không chủ động hỏi em, chỉ sợ em lại hiểu lầm cho nên phải phạt!” Kiều Ngự Diễm rõ ràng đã thấy cơ thể mình rục rịch, bàn tay hắn từ bắp chân cô trượt vào trong váy ngủ “Em yêu, hôm nay chúng ta làm ở chỗ này vậy.”

Hắn muốn lưu giữ kỷ niệm với cô mọi chỗ, đáng tiếc bọn họ đã bỏ lỡ mất bốn năm, bây giờ lại có Nicole không thể tùy tiện hành động.

“Cái gì?.....Đừng.....Nicole đi ra sẽ thấy!”

“Không sao, hôm nay con bé chơi mệt, sẽ không ra đâu!”Nói xong người đàn ông đã cởi váy ngủ của cô ra để lộ ra chiếc quần lót.....

Người đàn ông thấy vậy đã không kiềm chế được đầu óc nữa rồi.....

Mấy ngày nữa Kiều Ngự Diễm phải đi Anh nhưng trước khi đi hẳn muốn cho cô cùng Nicole một câu trả lời thỏa đáng.

Lúc ấy Duy Y cũng cảm thấy rất kỳ quái, tại sao hẳn dùng từ “giao phó” chứ không phải quà tặng hay là vui mừng? Sau đó cô mới biết, chỗ mà cô đi cũng không phải chỗ gì tốt.

Đi tòa án tham dự cùng Kiều Ngự Diễm với tư cách nguyên cáo.

Quan tòa này là kiện Dương Dương bởi vì thiếu chút nữa cô ta hại cô mất con gái. Lúc bấy giờ mẹ Kiều đột ngột thay đổi quyết định đưa băng ghi hình cho cô, sau đó lại không tìm thấy người giúp việc đã chứng kiến, cô quyết định tạm thời không tố cáo Dương Dương.

Không nghĩ tới hẳn giúp cô sắp xếp xong rồi.

Hầu tòa này tổn không ít giấy mực của báo chí, dĩ nhiên đều hướng về phía nhà họ Kiều, tình sử của Kiều Ngự Diễm cũng bị khai ra, mọi người cũng đều biết người thứ ba kia, người thứ ba ganh tỵ muốn hại con gái của nguyên cáo, đủ loại phỏng đoán được đưa ra.

Mà sự thật đúng là như thế, mẹ Kiều đưa cuốn băng ghi hình này cho con trai làm tang chứng, lại tìm được cô người làm chứng sự việc lúc đó cho nên mọi chuyện đều thuận lợi.

Ra khỏi tòa án bốn người vây quanh cả nhà Duy Y, bọn họ vừa nói chuyện vừa trả lời phóng viên.

Đúng lúc này một âm thanh nhanh chóng truyền tới chỗ bọn họ, chỉ thấy một người đàn ông tức giận chửi mắng bọn họ, nói Kiều Ngự Diễm không phải người tốt, mọi chuyện kết thúc không có trách nhiệm đối với con gái ông ta, đem con gái ông ta vứt bỏ.....

Nói cực kỳ khó nghe, thật may là trước tòa án có bảo vệ, kịp thời đến ngăn cản ông ta.

“Đi thôi, chỗ này không an toàn.” Kiều Ngự Diễm che chở Duy Y đi về phía xe.

“Mày đừng đi, có gan thì đừng đi, cái loại lòng lang dạ sói đáng chết, rốt cuộc con gái tao làm gì có lỗi với mày mà mày lại vứt bỏ nó như vậy lại còn hãm hại nó còn trẻ như vậy đã phải ngồi tù.....”

“Đó là trừng phạt đúng tội của cô ta, cô ta hại cháu gái tôi, đáng đời!” Mẹ Kiều ở một bên chịu không được tức giận chửi, bà cũng biết Dương Trung Dân, chồng bà không thích ông ta mà bà thì không thích Dương Dương.

“Xử cô ta mười năm là còn nhẹ nếu như tôi là chủ tòa có thể là mười lăm năm.” Mẹ Duy ở một bên cũng nói xem vào.

Kể từ sau khi Duy Y cùng Kiều Ngự Diễm về nhà xin tha thứ quan hệ hai nhà đã chậm chậm thay đổi.

“Ông ấy là ai?” Duy Y cùng Kiều Ngự Diễm đã đi xa náo loạn.

“Ba của Dương Dương.”

“Cô ấy không phải người yêu anh sao? Sao lại làm như vậy?” Duy Y cho rằng chuyện này hẳn sẽ không giúp cô. Dù sao đó cũng từng là người yêu hẳn.

“Cô ta làm em tổn thương hơn nữa làm Nicole tổn thương, anh sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai làm em tổn thương.” Ánh mắt bảo vệ của Kiều Ngự Diễm nhìn Duy Y, hơn nữa hẳn muốn cho cô cảm giác an toàn.

“Nếu như.....Một ngày kia anh không yêu em nữa, anh có đối xử với em như cô ta không?” Duy Y trong lòng không khỏi sinh ra ý nghĩ như vậy, hôm nay hẳn đối xử với Dương Dương như vậy, một ngày nào đó có thể là kết quả của cô hay không?

“Y Y sao em lại nghĩ như vậy?” Từ lời nói của Duy Y, Kiều Ngự Diễm có thể thấy cô chưa có cảm giác an toàn cùng tin tưởng hẳn.

Hẳn phải làm sao mới có thể để cho cô cảm nhận trái tin hẳn đây?

Chẳng lẽ đây là di chứng cho sự ép buộc của hắn đối với cô lúc trước sao? Cho nên bây giờ cô không hoàn toàn tin tưởng hắn?

94. Chương 94: Ba Ruột Là Ai?

“Y Y, sao em có thể nghĩ như vậy?” Từ lời nói của Duy Y, Kiều Ngự Diễm vẫn có thể thấy cảm giác không an toàn cùng tin tưởng hắn.

Duy Y không nói gì, chỉ cúi đầu, Nicole thấy không khí giữa ba mẹ có chút kỳ quái nên không dám lộn xộn nữa.

“Y Y làm sao em mới có thể tin tưởng anh?” Kiều Ngự Diễm buồn bã khởi động xe đi về phía biệt thự ở vùng ngoại ô. Tối nay cả nhà hẹn ăn cơm cùng nhau.

Nicole ngồi sau xe mà không khí giữa hai người lớn trước mặt thật ngột ngạt. Trong xe rất yên tĩnh, không có âm nhạc chỉ có tiếng xe chạy bên ngoài.

“Anh Kiều, em không có ý gì!” Duy Y nhẹ nói giống như cẩn thận mà chính tư thái này càng làm cho Kiều Ngự Diễm buồn bực.

Xe chạy đều đều, tốc độ cũng bắt đầu nhanh dần.

“Tại sao em không thể mở lòng để đến gần anh? Giống như tối hôm trước, hai chúng ta nói chuyện không phải rất tốt sao? Em có gì nghi ngờ anh cứ nói không cần giấu trong lòng.”

“Em cũng không biết sao mình lại như vậy nhưng chỉ cần bên cạnh anh em luôn luôn có cảm giác lo lắng, em cũng không biết mình đang lo lắng cái gì.....” Duy Y ngồi trên ghế phụ khóc nhưng giọng điệu nói chuyện vẫn bình thường giống như không gây gổ gì với Kiều Ngự Diễm, bình tĩnh đến khó tin, ánh mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

“Thật ra thì em không phải lo lắng, người lo lắng là anh mới đúng.” Ý của hắn là nói sự chênh lệch tuổi của hai người, hắn đã ba mươi sáu rồi mặc dù nhìn qua giống như ba mươi mốt nhưng Duy Y mới hai mươi hai tuổi, còn có Bạch Trạch Vũ bên cạnh, có Bill cạnh chừng, đối với hai người đàn ông này mà nói Kiều Ngự Diễm cảm thấy hắn không có ưu thế, có lẽ ngày nào đó chỉ cần chớp mắt cô sẽ rời khỏi hắn.

“Bởi vì em luôn luôn không đoán được tâm tư của anh, giống như lúc chúng ta mới quen nhau, trước mặt em lúc nào anh cũng dịu dàng nhưng đảo mắt một cái lại hướng tới bạn bè cùng người thân của em làm những chuyện không hay, còn dùng đĩa CD uy hiếp em, em vẫn luôn muốn biết rốt cuộc anh là dạng người như thế nào, miệng thì nói yêu em nhưng vẫn qua lại với người con gái khác, quên mất em.....”

“Duy Y!” Kiều Ngự Diễm không để cho cô nói hết lời, gầm lên giận dữ, làm Nicole bị hù sợ.

Kiều Ngự Diễm không biết sao vừa nghe đến cô không tin tưởng hắn cùng không an toàn hắn liền lập tức tức giận mặc dù hắn biết rõ ràng cô không tin tưởng hắn nhưng khi nghe cô nói thì cảm giác lại không như vậy.

Trong ngực như có ngọn lửa thiêu đốt.....

Nhưng đúng lúc này có một chiếc xe quẹo qua, hai xe đụng nhau, va chạm mạnh, hai đầu xe chạm nhau làm thân xe ngừng lại nhưng cũng vì vậy vật nhỏ đối sức va chạm lớn không trụ được. Nicole ngồi phía sau xe lại không thắt dây an toàn nên bị cuộc va chạm này hất tung về phía trước làm bể kính trước của xe văng ra ngoài.

Duy Y cùng Kiều Ngự Diễm đều choáng váng đầu óc trở mắt nhìn con gái bị hất ra khỏi xe, rơi thẳng xuống trước đầu xe. Giống như búp bê vải nằm im không nhúc nhích.

Tim Duy Y như muốn ngừng đập. Nhìn con gái như thế, cô quên mất động tác phải phản ứng thế nào.....

“Nicole.....” Tiếng kêu phát ra từ người đàn ông bên cạnh, bọn họ bị thương không giống nhau nhưng bởi vì ngồi trước có thắt dây an toàn nên không bị thương nặng. Đồng thời kính chắn gió đằng trước bị bể không ít mảnh kính văng ra làm bị thương, Duy Y cũng bị như vậy.

Kiều Ngự Diễm vội vàng xuống xe, Duy Y cũng xuống theo, bất đồng là cô mất đi phản ứng bình thường. Nicole, Nicole của cô.....Vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nicole bay ra ngoài.....

“Nicole.....Nicole.....” Rốt cuộc Duy Y tìm thấy giọng nói của mình, chạy tới, ôm thật chặt con gái không có động tĩnh gì, chuyện xảy ra quá đột ngột, Duy Y hoàn toàn không thể tiếp nhận được.

Dưới Nicole là một vũng máu không biết từ đâu ra, toàn thân đều bị thương, không có tri giác.....

“Y Y, tỉnh táo một chút, không nên dựa vào Nicole, con bé bị thương quá nặng.....” Vẫn là Kiều Ngự Diễm bình tĩnh hơn, nhìn thấy Duy Y muốn ôm Nicole đi vội vàng ngăn lại. Sau đó vội vàng nhờ tài xế xe tải gọi xe cứu thương.

Kiều Ngự Diễm đi tới bên cạnh cô, ôm chặt cô, cô cuồng loạn, khóc rống lên, muốn đến xem Nicole nhưng Kiều Ngự Diễm không buông tay “Van xin anh nhanh đi cứu Nicole.....”

“Y Y, không có chuyện gì, Nicole sẽ không có chuyện gì.....”

“Nicole.....!” Chuyện này quá đột ngột, rõ ràng năm phút trước con bé còn bình thường nhưng trong nháy mắt con bé lại nằm trong vũng máu.....

Duy Y ngất xỉu trong ngực Kiều Ngự Diễm.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, xe cứu thương có tới không?” Kiều Ngự Diễm gấp đến nỗi trút giận lên tài xế xe tải “Y Y.....tỉnh lại Y Y.....”

Nhìn con gái vùng vạc bất tỉnh, cả người Kiều Ngự Diễm khẽ run, trong lòng hẩn không bình tĩnh như bên ngoài, không phải hẩn bình tĩnh mà hẩn bức mình phải bình tĩnh. Cả người Y Y đều bị thương mà trên cánh tay cô vẫn có nhiều mảnh thủy tinh cắm vào.....

Nicole càng không phải nói, hẩn căn bản không dám động đến thân thể con gái, chỉ sợ việc không hay sẽ xảy ra.

Hai người không được xảy ra chuyện gì, Y Y, em không thể xảy ra chuyện.....Kiều Ngự Diễm nắm tay Duy Y, dù xe cứu thương tới hẩn cũng không chịu thả.

Phòng cấp cứu trong bệnh viện, vẫn là bệnh viện kia, Kiều Ngự Diễm không ngờ hẩn còn bước vào bệnh viện này một lần nữa. Hơn nữa vợ cùng con gái bị thương nặng, thật ra thì hẩn cũng bị thương nhưng một chút cảm giác hẩn cũng không có bởi vì tim đau đến nỗi không cảm nhận được nỗi đau từ cơ thể truyền đến.

Kiều Ngự Diễm nhếch nhác ngồi trên ghế dài ngoài phòng cấp cứu của bệnh viện, quần áo đều dính máu, trên người hẩn vết thương cũng không ít, trên đầu xây xước vẫn còn chảy máu nhưng chỉ cần máu chảy xuống hẩn lại lấy ống tay áo lau đi. Y tá thật sự nhện không nổi mang theo băng gạc tới băng bó cho hẩn bởi vì trong phòng cấp cứu chỉ có hai chỗ đã bị vợ cùng con gái hẩn chiếm.

Nhưng ánh mắt của hẩn không thích hợp lắm, sao lại xuất hiện vẻ mặt chờ đợi?

Cô dùng rượu cồn lau vết thương nhưng cũng không làm hẩn có phản ứng đau. Người đàn ông này không phải dựa xe đến ngủ người rồi chứ?

Đúng lúc này nhà họ Kiều cùng nhà họ Duy rời rít đi tới, thấy bộ dạng Kiều Ngự Diễm trong lòng nhói đau.

“Y Y sao rồi? Y Y nhà tôi sao rồi?”

Cô y tá thấy người đàn ông không có phản ứng vì vậy liền thay hẩn đáp “Chưa biết thế nào, bây giờ đang cấp cứu, mọi người chờ một chút cũng nên khuyên người đàn ông này từ lúc đến tới bây giờ anh ta vẫn như vậy, không chịu phối hợp cùng chúng tôi băng bó vết thương, nếu còn như vậy anh ta sẽ chết vì mất máu quá nhiều.”

“Con trai sẽ không có chuyện gì, trước tiên con để cô y tá băng bó xử lý vết thương một chút.” Bây giờ bà Kiều nhìn không nổi nữa cứ xem như đau lòng đến mấy cũng không thể không xem trọng cơ thể mình được. Con trai như vậy lại giống như bốn năm trước. Bởi vì mất đi Duy Y, hẳn thậm chí không ra khỏi nhà nửa năm cả ngày làm bạn cùng rượt.

Cầu trời phù hộ cho con dâu cùng cháu gái bà bình an, bà nguyện ý giảm mười năm tuổi thọ. Chỉ cần họ bình an vô sự.

Đúng lúc này cửa phòng cấp cứu mở ra, Duy Y được đưa ra ngoài, Kiều Ngự Diễm vội vàng đi theo “Bác sĩ, vợ tôi thế nào? Cô ấy không sao chứ?”

“Không việc gì, chỉ bị thương nhẹ, do sợ hãi không chịu nổi nên mới hôn mê, tỉnh lại là không có việc gì. Ngược lại đứa bé tương đối nguy hiểm, chủ nhiệm khoa đang cố gắng cấp cứu, mọi người chờ một chút.”

Nói xong bác sĩ cùng y tá đưa Duy Y về phòng bệnh, Kiều Ngự Diễm đi theo, một bước cũng không rời.

Lúc này mẹ hẳn gọi điện thoại cho hẳn nói phòng cấp cứu thông báo máu trong kho không đủ mà Nicole đang cấp cứu không đủ máu làm sao cứu người chứ?

Kiều Ngự Diễm là ba con bé, Nicole không cùng nhóm máu với mẹ vậy thì cùng nhóm máu với ba rồi. Bốn người bọn họ đều không cùng nhóm máu với Nicole, không thể làm gì khác hơn là đặt hy vọng trên người con trai.

Kiều Ngự Diễm không chần chừ, dù sao cũng là con gái hẳn, cho dù vừa mới chảy không ít máu nhưng tình huống trước mắt hẳn sao có thể không o chứ?

Y Y đã không sao, bây giờ nguy hiểm nhất là Nicole, nếu như Nicole có chuyện gì, Y Y tỉnh lại cũng sẽ không tha thứ cho hẳn.

Xét nghiệm máu đi ra, Kiều Ngự Diễm cũng không cùng nhóm máu với Nicole.

“Nếu không phải ba ruột cũng không cần xét nghiệm, chề chúng tôi chưa đủ việc phải không.....” Cô y tá nhẹ nhàng trách. Nhưng lời nói này làm năm người nghe thấy rất rõ ràng.

Không phải ba ruột, không phải ba ruột, không phải ba ruột.....

Giọng nói của cô y tá vẫn vang bên tai Kiều Ngự Diễm,, cô ấy nói Nicole không phải con hẳn.....

Tại sao lại như vậy, Nicole không phải con hẳn và Y Y sao? Rốt cuộc con bé là ai? Ba con bé là ai?

Kiều Ngự Diễm không thể chấp nhận sự thật này.

Rõ ràng Kiều Y đã đi kiểm chứng quan hệ của hai người, chứng minh bọn họ là ba con.....

Ba mẹ Kiều cùng ba mẹ Duy cũng kinh sợ không cách nào tiếp nhận, tin tức này đối với bọn họ mà nói thực sự là đả kích quá lớn, nhất là mẹ Kiều, ngày nào bà cũng muốn có cháu, cho dù là cháu gái bà vẫn rất thương yêu nhưng ai ngờ, con bé lại là con người khác, hơn nữa con trai lại là người thay thế.....

Mặc dù vẫn còn rất thích Duy Y nhưng đây là hạnh phúc của con trai dù bà có thích thế nào cũng không thể tiếp nhận.

Khi Duy Y tỉnh lại đã là buổi tối, chỉ có Kiều Ngự Diễm bên cạnh cô, ba mẹ hai nhà đã về nghỉ ngơi.

“Nicole, con gái em đâu, con bé thế nào?” Chuyện thứ nhất sau khi Duy Y tỉnh lại là hỏi tình hình Nicole.

“Em yên tâm đi, con bé không sao nhưng mà bây giờ đang trong phòng chăm sóc đặc biệt, ngày mai mới có thể tỉnh lại.”

95. Chương 95: Không Có Hẳn Bên Cạnh

“Em muốn đi thăm con bé, anh dẫn em đi.....” Duy Y kéo cánh tay Kiều Ngự Diễm nói, sắc mặt khảm trương.

“Y Y, em yên tâm, bác sĩ nói đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, đầu con bé bị thương nặng nhưng cũng may đã lấy máu bầm trong não ra, ngày mai sẽ tỉnh lại. Trên người em bị thương rất nhiều nên cố gắng nghỉ ngơi một chút.” Kiều Ngự Diễm đẩy Duy Y nằm xuống giường. Mặc dù bệnh viện không phải là bệnh viện hàng đầu nhưng thiết bị rất đầy đủ, tạm thời không thể di chuyển Nicole cho nên hấn đã an bài tất cả xong xuôi.

”Con bé thật sự không sao? “ Nghe thấy Nicole đã qua nguy hiểm, lúc này Duy Y mới thả lỏng một chút.

“Không sao, em nhanh nằm xuống đi!” Kiều Ngự Diễm nhìn cánh tay quần băng gạc của cô đau lòng, hấn hận những mảnh kính vỡ kia không bắn lên người hấn mà làm cô bị thương. Mặc dù hấn cũng không khá hơn là bao.

“Mẹ có nấu ít cháo gà, em ăn một chút đi! Vẫn còn nóng lắm!” Kiều Ngự Diễm xoay người đi múc cháo gà nhưng trên tay không có chút hơi sức nào, dừng lại một chút, không thể làm gì khác hơn là múc từng thìa từng thìa nhỏ ra chén.

Nỗi khổ của hấn ai có thể hiểu? Cháo này cũng không phải mẹ nấu, khi vừa nghe thấy Nicole không phải là con gái hấn, sắc mặt cả nhà thay đổi, mặc dù không bỏ đi ngay lập tức nhưng cũng không hỏi tới chuyện của Duy Y cùng Nicole nữa.

Mẹ Duy Y cũng không thể tiếp nhận sự thật này, ba Duy đưa mẹ Duy về nhà nghỉ ngơi.

Cho nên chỉ còn lại hấn với Duy Y ở đây.

“Anh Kiều.....” Duy Y nhìn Kiều Ngự Diễm không khỏi cảm động “Không phải anh bị thương sao?”

Bởi vì là mùa đông ngoại trừ vết thương trên mặt Kiều Ngự Diễm không thể bao lại, trên người đều bị quần áo che lại, Duy Y thấy rõ ràng trên mặt hấn có băng gạc mà không chỉ có một vị trí.

“Vết thương nhỏ này không có gì đáng ngại!” Kiều Ngự Diễm xoay người quay lại giường đưa chén cháo cho cô.

“Anh Kiều, thật xin lỗi, em không nên gây gổ với anh, không nên không tin anh.....” Duy Y đặt chén cháo trên đùi, cúi đầu giống như đứa bé làm sai việc gì đó.

Quả thật cô làm sai. Nước mắt cô rơi trên băng gạc ở cánh tay làm Kiều Ngự Diễm cực kỳ chói mắt.

“Y Y, anh phải làm sao với em bây giờ?” Kiều Ngự Diễm đưa tay lau nước mắt cho cô “Trừ nhận sai, em còn điều gì muốn nói với anh không?” Hấn cảm thấy sự lo lắng trong cô nhưng hấn không có cách nào thay đổi tất cả.

Bỏ qua chuyện Nicole không nói, hấn đối với cô còn chưa đủ tin tưởng sao? Tại sao cô không thẳng thắn với hấn một chút.

Hấn là một người đàn ông không thể thờ ơ với chuyện này, thật ra thì hấn không dễ tác động bởi ba mẹ, hấn vẫn rất tin Nicole là con gái hấn, càng thương con bé nhiều hơn. Chẳng lẽ như vậy vẫn không đủ để cô có thể thẳng thắn với hấn sao? Có phải cô muốn hấn móc tim hấn cho cô thì cô mới vừa lòng?

“Có, em có rất nhiều điều muốn nói với anh nhưng em không biết nên bắt đầu từ đâu.”

“Em không biết nói từ đâu hay là không muốn nói?”

Hai người lại rơi vào trạng thái trầm mặc, Kiều Ngự Diễm im lặng đợi cô mở miệng giải thích với mình.

Nhưng mãi đến ngày hôm sau Duy Y vẫn không chịu giải thích với hấn.

Ngày hôm sau mẹ Duy Y mới tới thăm cô, ba Duy không xuất hiện nói là công ty có việc cần phải xử lý.

Sáng sớm Kiều Ngự Diễm liền đi, hôm nay hấn phải đi Anh khoảng mấy ngày mới về.

Duy Y cảm thấy đau lòng, cô bị thương phải nằm viện, con gái hôn mê chưa tỉnh nhưng hấn lại đi công tác chẳng lẽ bây giờ không thể ở nhà cùng mẹ con cô sao?

Vậy là hấn không yêu cô rồi, có phải cảm thấy cô quá phiền?

Mẹ Duy nhìn con gái không có tinh thần trong lòng cũng không dễ chịu vì vậy đưa cô đi thăm Nicole, lúc này Duy Y mới yên lòng.

Nhìn Duy Y thương Nicole như vậy mẹ Duy không biết hỏi Duy Y thế nào nhưng chuyện này Kiều Ngự Diễm cùng người nhà hẳn cũng đã biết làm sao có thể giấu được?

Nicole đã tỉnh lại rồi nhưng bởi vì thuốc mê vẫn còn nên nói chuyện với Duy Y được mấy câu lại ngủ.

“Y Y, mẹ hỏi con, năm nay Nicole mấy tuổi mấy tháng?”

“Sắp ba tuổi rưỡi rồi, sao mẹ lại hỏi vậy?” Duy Y đang nhìn con gái không hiểu nhìn về phía mẹ.

“Con bé có phải là con của Kiều Ngự Diễm không?” Lúc mẹ Duy hỏi câu này có chút khẩn trương, bà luôn tin tưởng con gái nhưng sự thật trước mắt, điệp khúc hôm qua cô y tá nói vẫn còn vang bên tai làm cho bà tối ngủ không ngon.

“Mẹ.....”

“Lời này không phải là mẹ nói, con nói thật ẹ, rốt cuộc con bé là con ai?”

“Con bé đương nhiên là con gái con.”

“Mẹ hỏi ba con bé là ai?” Mẹ Duy nhìn con gái có chút tức giận, chẳng lẽ cô cũng muốn giấu bà sao?

Phải biết rằng chuyện này không phải chuyện nhỏ, mặc dù nhà họ Kiều dễ nói chuyện nhưng cũng không đại biểu rằng họ đồng ý. Nhất là thái độ của mẹ Kiều tối qua, vừa nghe thấy lời tá nói sắc mặt bà liền thay đổi.

“Ba con bé đương nhiên là anh Kiều! Sao mẹ lại hỏi thế?” Duy Y không hiểu nhìn về phía mẹ.

“Con còn không nói thật? Tối qua lúc bác sĩ cấp cứu cho Nicole, kho máu bệnh viện không đủ, sau đó mọi người xét nghiệm máu, Nicole không phải con ruột của Kiều Ngự Diễm. Con nói thật ẹ biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

“Mọi người thử máu rồi sao?” Duy Y giống như bị dọa sợ ngã ngồi trên giường. Sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

“Bác sĩ nói Nicole không phải con gái Kiều Ngự Diễm sao.”

“Đúng vậy! Lúc đó mặt mẹ Kiều xám ngắt, sắc mặt chồng con cũng rất khó nhìn, tối qua cậu ta không nói gì với con sao?”

“Không, anh ấy không nói gì với con.” Sáng sớm nay lúc hẳn đi còn dặn cô phải chăm sóc bản thân cho tốt giống như mọi ngày không có gì khác biệt.

Không đúng, tối qua hẳn có gì đó không đúng nhưng cô không biết là chỗ nào.

“Con bé thật sự không phải của cậu ta sao?”

“Con cũng không biết, mẹ đừng hỏi nữa, con mệt quá muốn về nghỉ ngơi.” Duy Y né tránh câu hỏi của mẹ rời khỏi phòng chăm sóc đặc biệt.

“Y Y.....Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, nói ẹ biết đi!”

Bạch Trạch Vũ biết mấy ngày nay Kiều Ngự Diễm ra nước ngoài cũng biết được từ mẹ Duy là Duy Y nhập viện, vì vậy đem trái cây đi tới bệnh viện thăm.

Duy Y ở một mình trong phòng bệnh hơn nửa chỗ này tương đối yên tĩnh, thích hợp để dưỡng thương.

“Duy Y, vết thương của em sao rồi?” Bạch Trạch Vũ đến thăm cô khi Kiều Ngự Diễm đã đi công tác được ba ngày, Duy Y đã đỡ hơn rất nhiều.

Chẳng qua là khi hẳn nhìn thấy mấy vết thương trên mặt cô không khỏi đau lòng, hai người lớn lên cùng nhau từ nhỏ, có lúc cãi nhau âm ỉ, có lúc bị người khác bắt nạt nhưng hẳn chưa bao giờ để cô bị thương nặng như vậy. Tại sao có thể không đau lòng chứ?

“Anh Trạch Vũ? Sao anh lại tới đây?” Duy Y đang ở bên cạnh Nicole bởi vì bị thương mặc dù Nicole đã tỉnh lại nhưng còn rất yếu phần lớn thời gian con bé đều ngủ, đôi bụng mới tỉnh lại ăn.

Thấy Nicole như vậy Duy Y không biết lén khóc bao nhiêu lần. Nhưng người đàn ông để cô dựa vào không có ở đây, lúc uất ức, mệt mỏi cũng không có bờ vai của người đàn ông để dựa vào. Bất lực giống như bốn năm trước.

“Anh nghe nói em xảy ra tai nạn, ở trong bệnh viện cũng không có người chăm sóc cho nên anh đến xem có giúp được gì không.”

“Cám ơn anh Trạch Vũ! Em không sao nhưng Nicole.....” Nói không cảm động là giả, ở bất cứ thời điểm nào anh Trạch Vũ xuất hiện nói muốn giúp cô nhưng anh Kiều thì sao? Ngày thứ hai sau khi cô xảy ra chuyện bọn họ rõ ràng thoát khỏi tai nạn, tại sao vết thương chưa lành liền vội đi?

Chẳng lẽ anh ấy đến để đến thân thể của Nicole sao?

Đây là lý do hấn bỏ mẹ con cô lại sao?

“Nicole sao rồi?” Bạch Trạch Vũ ngồi bên cạnh cô.

“So với hai ngày trước đỡ hơn nhiều rồi chỉ là còn mệt, ăn xong rồi liền ngủ. Em thật sự lo lắng.....”

“Không có chuyện gì, mọi chuyện sẽ ổn, Nicole là một đứa bé kiên cường.” Bạch Trạch Vũ rất tự nhiên vỗ vai Duy Y bày tỏ sự an ủi.

“Anh Trạch Vũ.....Em không biết phải làm sao, anh Kiều không có ở đây, em cảm thấy rất rối bời.....”

Nhìn Duy Y khê nấc, Bạch Trạch Vũ không khỏi đau lòng, Duy Y mới hai mươi hai tuổi đáng lẽ phải giống những sinh viên khác hưởng thụ cuộc sống đại học nhưng cô thì sao, cô đã làm mẹ.....

Như vậy đối với cô quá không công bằng, tại sao Kiều Ngự Diễm lại làm tổn thương cô như vậy? Nếu đã cưới Duy Y thì phải chịu trách nhiệm đối với thân thể cô ấy chứ

Tại sao lúc cô cùng con gái bị thương không nói tiếng nào đã bỏ đi?

Anh ta nhẹ nhàng để đầu Duy Y dựa vào vai mình để cô thoải mái. Cô nhất định rất khó chịu khi phải đè nén như vậy?

Sau khi từ bệnh viện đi ra, Bạch Trạch Vũ cũng không về nhà mà đến chi nhánh tập đoàn công ty Rayne, anh ta gặp Sultana, hai người nói chuyện hai tiếng đồng hồ sau đó anh ta liền đáp chuyến bay đi Anh.

Có một số việc cần phải giải quyết dứt khoát, ân oán bốn năm trước còn có tổn thương đối với Duy Y hiện nay đủ để cho hấn chết nghìn vạn lần rồi.

Nước Anh là địa bàn của anh ta, giống như Kiều Ngự Diễm đứng đầu băng nhóm xã hội đen, chỉ cần Kiều Ngự Diễm chưa rời khỏi Anh anh ta có thể làm cho hấn vĩnh viễn cũng không rời đi được

Tất cả các đại ca của băng đảng bây giờ đều phải nghe lời anh ta. Anh ta muốn kết thúc ân oán giữa hai người tại Anh.

Mà khi anh ta đến Anh, tình hình ở thành phố G xảy ra chuyện gì anh ta không cách nào nắm trong tay được. Bạch Trạch Vũ trầm tính ngàn tính, tất cả chỉ hướng về Kiều Ngự Diễm nên để lọt mất Sultana vừa mới ra tù.

Sau khi Bạch Trạch Vũ đi được hai ngày có hai tốp khách không mời mà đến bệnh viện bởi vì bọn họ đến làm Duy y phản ứng không kịp, đồng thời cũng trong ngày này thay đổi cuộc sống của bọn họ.

96. Chương 96: Mời Rời Khỏi Nhà Họ Kiều

Một ngày kia Kiều Y cùng mẹ Kiều đến bệnh viện, đây là lần đầu tiên sau ngày xảy ra tai nạn mẹ Kiều xuất hiện tại bệnh viện.

Bởi vì mấy ngày nay Kiều Y vẫn luôn ở nước ngoài tới hôm qua mới về đến cho nên sáng sớm liền tới thăm hai mẹ con cô. Hai ngày trước mẹ gọi điện hỏi chuyện Nicole, giọng mẹ như đang chất vấn.

Bởi vì ban đầu là cô nói Nicole là con cháu họ Kiều, còn cầm xét nghiệm DNA cho bọn họ xem chứng minh đó là con cháu họ Kiều làm bọn họ rất tin tưởng. Thế nhưng mới có mấy tháng? Không tới ba tháng đã biết Nicole không phải cháu gái nhà họ Kiều.

Xảy ra chuyện như vậy làm sao mẹ Kiều có thể không tức giận chứ?

Thật ra ban đầu Kiều Y có ý tốt, lúc có kết quả cô biết Nicole không phải con của anh trai. Chỉ là cô mê muội một lòng chỉ muốn tác thành cho anh trai và Duy Y. Đối với Kiều Y, Duy Y với anh trai phải là một đôi nhưng hai người quá khổ, gặp nhau cũng như không quen.

Vì vậy cô nghĩ muốn dùng Nicole dẫn dắt, không nghĩ tới chuyện lại nhanh bại lộ như vậy.

Nói thật ra lúc đầu khi nhìn báo cáo cô cũng sợ hết hồn, Nicole không có quan hệ ruột thịt với anh trai. Vì vậy cô tốn ít tiền sửa báo cáo lại, Dennis là người biết chuyện này, anh ấy cũng không đồng ý cô làm như vậy nhưng khi anh ấy muốn ngăn cản đã không kịp.

Cô ấy không biết ba Nicole là ai nhưng ít nhất Duy Y là mẹ của con bé.

Sau đó do mẹ hỏi Kiều Y không thể làm gì khác là nói thật toàn bộ. Nhưng mẹ cũng không chịu hiểu cho cô, cho rằng không thể chấp nhận Nicole cũng không thể chấp nhận Duy Y.

Bây giờ mẹ Kiều đã thành một bà mẹ chồng cay nghiệt.

Lúc ba người đến bệnh viện Duy Y đang cho Nicole ăn, bây giờ ba bữa cơm đều là mẹ Duy đưa tới, Nicole so với mấy ngày trước đã khá hơn nhiều, có thể nói chuyện cùng cô không giống hai ngày trước vẫn trong trạng thái hôn mê.

Kiều Ngự Diễm mỗi ngày vẫn gọi hai cuộc điện thoại hỏi thăm nhưng bọn họ nói không nhiều chỉ hỏi thăm mà thôi. Mỗi ngày hai cuộc điện thoại khiến Duy Y yên tâm không ít, Duy Y cảm giác mỗi ngày cô đều dựa vào hai cuộc điện thoại này mà sống qua ngày.

“Duy Y, Nicole đỡ chưa?” Kiều Y vừa đến liền nhìn thấy hai mẹ con Duy Y rất thê thảm, một lớn một nhỏ đều bị thương, tuy nhiên không có ai ở bên chăm sóc. Anh trai cũng thật là tại sao lúc này còn đi công tác chứ?

Dù gì Duy Y cũng là vợ anh, cứ xem như biết thân thể thật sự của Nicole cũng không thể bị đả kích lớn như vậy. Nhìn Duy Y Kiều Y không khỏi cảm thấy đau lòng. Hai người lớn lên cùng nhau từ nhỏ nhưng Duy Y vì anh trai mà chịu khổ nhiều như vậy, cô thật hối hận vì để hai người ở cạnh nhau.

“Kiều Y, bạn đến rồi!” Duy Y thấy Kiều Y đi vào trước sau đó là mẹ Kiều.

“Mẹ.....” Duy Y có chút xấu hổ chào mẹ Kiều, qua mẹ cô biết được thái độ của mẹ Kiều, lúc đó Nicole vẫn còn đang trong phòng cấp cứu nhưng mẹ Kiều lại xoay người bỏ đi.....

Thái độ như vậy xem ra bà thật khó có thể tiếp nhận Nicole.

Nhưng làm sao đây? Nicole chính là sinh mệnh của cô, ở bên cô đã bốn năm, từ lúc cô mang thai chín tháng mười ngày đến khi sinh, cô sẽ không bỏ con bé.

Mẹ Kiều nhìn Duy Y lại nhìn Nicole đang nằm trên giường vô cùng không thoải mái. Nhớ ngày đó bà rất thương đứa cháu gái này nhưng không nghĩ tới đó lại không phải cháu gái bà, điều này cũng làm bà tức giận, Duy Y quay lại với con trai mình lại dẫn theo một đứa con lớn như vậy thế nhưng con trai bà vẫn ngu ngốc xem hai người như bảo bối.

Nhưng khi nhìn bộ dáng Duy Y bây giờ không khỏi có chút đau lòng, tai nạn xe cộ lần này làm cho bị thương toàn thân không có ai chăm sóc. Nói thế nào bà cũng nhìn cô lớn lên từ nhỏ, khi còn bé thường tới nhà, bà cũng rất thích cô nhưng tại sao lại biến thành thế này chứ?

Khi còn bé cô rất được nhiều người yêu thích.

“Duy Y chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút!”

“Mẹ, có chuyện gì không thể nói ở đây được phải ra ngoài nói thật là mờ ám!” Kiều Y có chút không hài lòng với hành động của mẹ nhưng kể từ sai khi mẹ chất vấn cô chuyện của Nicole, cô cũng không dám nói gì, từ nhỏ đến lớn cô ấy chưa bao giờ thấy mẹ tức giận như vậy, lần trước Dương Dương đẩy Nicole xuống nước còn chưa tức giận như vậy.

“Không phải chuyện của con, con ở đây với Nicole đi.” Mẹ Kiều liếc mắt nhìn Kiều Y đi ra khỏi phòng bệnh.

Duy Y đi theo phía sau, bên ngoài có chút lạnh nhưng lại làm đầu óc cô lập tức tỉnh táo không ít. Nếu đến sẽ phải đến tuy nhiên cô lại phải một mình đối mặt, tại sao anh Kiều không ở bên cạnh cô chứ?

Đối với chuyện của Nicole, cô cũng không biết tại sao lại như vậy. Theo tính toán thì phải là con gái Kiều Ngự Diễm mới đúng nhưng tại sao lại không phải? Trên đường không có chuyện gì xảy ra. Rõ ràng cô mang thai chín tháng mười ngày sinh ra. Theo trí nhớ của cô thì cô không có phạm sai lầm.....

Hai người ngồi trong một ngôi nhà nhỏ trong khuôn viên bệnh viện, chỗ này cũng không nhiều người qua lại bởi vì trời lạnh nên không có nhiều người đi ra ngoài.

“Duy Y, mẹ biết con là đứa bé ngoan, mẹ cũng không muốn nói quanh co lòng vòng với con, Nicole có phải con gái của con không?” Mẹ Kiều hỏi “Có phải con gái con không” là vì bà đã từng nghi ngờ đứa bé này không phải con Duy Y.

“Mẹ, con biết mẹ không tin tưởng con nhưng con nói thật. Con thật sự không biết ai là ba Nicole? Nhưng Nicole chính xác là do con mang thai chín tháng mười ngày sinh ra, có lẽ như vậy đối với anh Kiều không công bằng nhưng con yêu anh Kiều, cả hai đều rất quan trọng với con.....”

“Nếu con biết có lỗi với con trai mẹ vậy thì nên nghĩ biện pháp xin lỗi nó, con có biết hay không bởi vì Nicole mà nó bị thương, cũng không chịu chữa trị, một mình đi Anh công tác. Con nghĩ xem nó có đau lòng không, vợ mình lại sinh ra không phải con mình, điều này không nói nhưng con vẫn còn lừa nó.....”

Mẹ Kiều dừng một chút trong lòng có chút thoải mái. “Con đặt mình vào hoàn cảnh của nó suy nghĩ một chút, bây giờ nó đang ở Anh nhưng không chịu chữa trị vết thương, cả ngày đều bận rộn làm việc, cả người cũng thay đổi.”

Mẹ Kiều thật ra có chút hận Duy Y, nếu như không phải tại cô, con trai bà sao có thể chịu nhiều nỗi đau như vậy được, không nói tới chuyện bốn năm trước, bốn năm sau cô trở lại thay đổi cuộc sống của con trai mà không nói lại còn làm cho hắn không hạnh phúc như vậy. Có lúc bà hối hận vì đã nhận người con dâu này.

“Cái gì, anh Kiều không chịu chữa trị vết thương? Vết thương của anh ấy rất nghiêm trọng sao?” Đem hôm đó cô không thấy vết thương trên người anh Kiều cho rằng hắn chỉ bị thương ở mặt mà thôi, chẳng lẽ còn vết thương mà cô không thấy?

“Ngay cả nó bị thương con cũng không biết?” Nghe xong lời này mẹ Kiều càng tức giận. Người con này thế nào? Cháu gái không cùng dòng máu nhà bọn họ không nói ngay cả chồng bị thương như vậy cũng không biết.

“Con thật sự làm mẹ quá thất vọng, thôi chuyện của hai đứa mẹ cũng không muốn quản, tóm lại chớ mấy ngày nữa nó từ Anh về con tốt nhất nên có câu trả lời chính đáng đối với mọi người nếu không mời con rời khỏi nhà họ Kiều.”

Mẹ Kiều dám nói ra những lời như vậy xem ra là bị Duy Y làm tức điên người.

Rời khỏi nhà họ Kiều, rời khỏi nhà họ Kiều? Mẹ Kiều muốn cô rời khỏi nhà họ Kiều? Ý muốn cô rời khỏi anh Kiều sao?

Không, không muốn, cô không muốn xa anh Kiều! Bọn họ thật vất vả mới có ngày hôm nay, tại sao cô có thể rời khỏi anh Kiều chứ? Cô thật vất vả mới biết mình yêu anh ấy.

Duy Y bị lời nói của mẹ làm cho bối rối, lúc bình tĩnh mới phát hiện ra chỉ còn lại cô ngồi một mình.

Gió lạnh thổi tóc cô, khuôn mặt như bị dao cứa một đường đau nhói, lỗ mũi cũng bị lạnh đến đỏ. Nhưng một chút cảm giác cô cũng không có.

Cô không muốn xa anh Kiều.....Nước mắt bất giác rơi trên khuôn mặt cô, nước mắt làm mờ hai mắt cô, từ từ nứt nở thành tiếng khóc lớn, không có ai an ủi cô, chỉ có gió lạnh bên cạnh cô.....Còn có lòng cô sắp chết.....

Duy Y ngồi khóc một hồi lâu, hơn một tiếng sau Duy Y mới quay về phòng bệnh, Nicole đã ngủ, Kiều Y vẫn ở bên cạnh.

Nhìn thấy Duy Y quay lại, Kiều Y có rất nhiều điều phải nói nhưng không biết nói từ đâu.

Cả sự kiện đều do cô đưa tới, ban đầu tại cô làm giả báo cáo xét nghiệm mới tạo ra cục diện ngày hôm nay. Mẹ không hiểu, anh trai cũng trốn đi Anh.

“Duy Y, thật xin lỗi, đều là mình hại bạn!”

Nhìn Duy Y đỏ mắt, Kiều Y biết mẹ nói với cô những gì.

“Không, đây không phải lỗi của bạn, rốt cuộc mình cũng không biết chuyện là như thế nào!” Cô cũng rất muốn hiểu rõ mọi việc. Tại sao Nicole rõ ràng là con gái cô nhưng lại không phải con anh Kiều. Rốt cuộc bốn năm trước lúc cô hôn mê ở Nhật Bản đã xảy ra chuyện gì?

“Không phải vậy, đều là lỗi của mình, mình không nên làm báo cáo giả đưa cho ba mẹ xem, nếu như không phải vậy, giữa anh trai và bạn cũng sẽ không ở chung một chỗ, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.”

“Hóa ra là như vậy!” Duy Y bất đắc dĩ cười cũng không có dấu hiệu giận.

“Duy Y bạn giận sao?” Kiều Y cẩn thận nhìn Duy Y, phát hiện nét mặt cô ấy rất bình tĩnh.

“Không, đột nhiên mình cảm thấy buồn cười, cả sự việc từ đầu đến cuối bạn đều không có liên quan, nếu như mình với anh trai bạn có duyên thì không cần bạn dắt mũi tơ hồng bọn mình cũng sẽ nên duyên, cho nên bạn không có quan hệ gì. Không cần để trong lòng.” Duy Y thật sự không trách Kiều Y, cô nói đúng, xem như không có Kiều Y bọn họ cũng sẽ ở cùng nhau. Đó là định mệnh.

Hai người lại nói chuyện một chút sau đó Duy Y giả bộ mệt để Kiều Y đi về.

Sau khi Kiều Y đi Duy Y rút điện thoại gọi cho Kiều Ngự Diễm. Đây là lần đầu tiên từ sau khi xảy ra tai nạn cô chủ động gọi cho hắn.

Có một số việc không thể kéo dài làm tổn thương càng nhiều người, mà cô với hắn đều đau khổ giống nhau.

97. Chương 97: Gặp Tập Kích

Điện thoại thông rồi bên kia có chút âm ỹ, giống như đang ở một nơi náo nhiệt. Duy Y không biết sao lòng chìm xuống.

“Anh Kiều!”

“Y Y?” Giọng nói Kiều Ngự Diễm từ bên kia truyền tới giống như hắn không nghĩ tới Duy Y sẽ gọi điện thoại cho hắn, bên kia rất yên tĩnh.

“Anh Kiều, anh về đi!” Giọng Duy Y có chút nghẹn ngào. “Em nhớ anh lắm, có rất nhiều điều muốn nói với anh.”

“Anh cũng nhớ em!” Đầu bên kia truyền đến giọng nói hùng hậu của người đàn ông, mặc dù là câu nói đơn giản nhưng Duy Y cảm động đến khóc, giọng nói kia làm giảm nỗi lo lắng nhiều ngày trong cô.

“Y Y đừng khóc, mọi chuyện sẽ ổn, chờ anh về được không?”

“Anh Kiều trên người anh bị thương nặng như vậy sao không nói cho em biết lại còn đi Anh? Có phải có chuyện gì quan trọng không?” Duy Y cảm thấy nhất định là có chuyện gì xảy ra.

“Không có việc gì, em yên tâm, mấy ngày nữa anh sẽ về.”

“Vậy anh phải chú ý đến thân thể. Em ở đây chờ anh về. Còn nữa, chuyện của Nicole em cũng không biết chuyện gì xảy ra, em.....” Duy Y còn chưa nói hết đầu giây bên kia đã truyền đến tiếng rên của người đàn ông.

“Anh Kiều, anh Kiều.....Anh có nghe không?” Nhưng đầu dây bên kia không có tiếng trả lời, điện thoại giống như rơi xuống đất, không lâu sau liền không có âm thanh gì.

Tại sao lại như vậy, anh Kiều ở đó xảy ra chuyện gì? Tại sao lại không có âm thanh gì. Còn có tiếng rên kia là sao?

Duy Y không khỏi lo lắng trong lòng ngồi ở bên giường Nicole, lòng bàn tay tuột ra mồ hôi.

Trên đường phố ở Anh.

Nơi này vắng vẻ, hai người đàn ông mặc đồ tây màu đen đi trên đường giống như đang tìm kiếm gì đó.

Mà đúng lúc này, bọn họ đi qua một ngõ sâu, chỗ đó đột nhiên xuất hiện hai ba giọt máu tươi, tiếp tục tìm kiếm, vết máu ngày càng nhiều, khi đến cuối đường, vết máu cũng biến mất.

Đây là hẻm cụt. Nếu bọn họ muốn tìm người phải leo tường vào khu dân cư.

Đúng lúc này sau tường nhảy ra một bóng dáng màu đen, tốc độ nhanh làm bọn họ phản ứng không kịp, đối phương đã đến gần trước mặt hai người, một người bị người đàn ông đó đá trúng tim nhưng không có cách nào đánh trả, chỉ sợ trái tim đã bị đánh nát, chỉ thấy hắn không thể đứng dậy, vuốt tim học ra máu. Nội tạng bị thương nặng rồi.

Mà người đàn ông còn lại đang muốn rút súng ra nhưng đáng tiếc súng chưa kịp rút ra đã bị giáng một cú vào đầu.

Mặc dù đầu bị đánh nhưng hắn ta cũng không bị thương nghiêm trọng, quay lại đánh nahu với người đánh lên bọn chúng. Trong ngõ sâu cho dù có đánh nhau cũng là chuyện bình thường.

Một phút sau người đàn ông to lớn từ trong hẻm đi ra.....Kiều Ngự Diễm.

Xa xa nhìn hắn không có gì khác thường chỉ khi nhìn kỹ, áo sơ mi bên trong bộ đồ tây màu đen cách trái tim năm ngón tay, chỗ đó máu đang chảy. Mà lúc này hắn đang dùng tay che vết thương, từng bước từng bước đi ra ngoài.

Vết thương không ngừng chảy máu nhưng hắn chỉ lấy áo khoác che vết thương lại, ngăn máu chảy.

Trở lại cuộc điện thoại vừa rồi, đột nhiên điện thoại của hắn bị rút bẻ. Chịu đựng đau đớn hắn cúi người nhặt điện thoại lên nhưng bởi vì động tác này mà ngã xuống không dậy nổi.

Y Y.....Trước khi hôn mê trong đầu hắn đều là cái tên này.

“Cái gì? Mà nói thất bại?”

Phong cách màu cà phê trong phòng làm việc, một người đàn ông hung hăng dập đầu thuốc trong tay, xoay người một cái nhìn hai người đàn ông bị thương trước mặt. Hai người đàn ông này vô cùng nhếch nhác.

“Thật xin lỗi, anh Bạch, hắn đã bị chúng tôi bắn trúng nhưng không nghĩ đến hắn còn có thể đột kích chúng tôi, là chúng tôi khinh thường địch. Chỉ là nhìn vết thương hắn nhất định phải đi bệnh viện, vậy chúng tôi sẽ đến bệnh viện giải quyết hắn.”

“Các người muốn cảnh sát chú ý tới tôi sao?” Giọng người đàn ông lạnh lùng truyền tới.

“Không, không phải vậy, chúng tôi chỉ muốn giúp anh Bạch giải quyết phiền toái!” Người đàn ông bị thương bị Bạch Trạch Vũ hù sợ, trên mặt toát ra mồ hôi hột. Có thể thấy hắn là người lạnh lùng như thế nào trong lòng bọn họ.

“Không cần, tôi sẽ nghĩ cách khác, các người đi ra đi.”

“Dạ!” Hai người đàn ông như được phóng thích, không khỏi lén thở phào nhẹ nhõm, từ trong phòng làm việc đi ra ngoài.

Sau khi hai người đàn ông đi ra ngoài lại có một người mặc đồ bác sĩ đi vào “Anh Bạch!” Bác sĩ nay hết sức cung kính với Bạch Trạch Vũ. Chưa ba giờ ngừng mặt nhìn hẩn ta.

“Bệnh của ba tôi thế nào?” Bạch Trạch Vũ ngồi trên ghế sa lon hút thuốc.

“Cái này.....Bệnh của ngài Terry không có gì thay đổi, anh cũng biết bệnh đó không thể chữa khỏi chỉ có thể dùng thuốc khống chế bệnh.”

Bạch Trạch Vũ liếc nhìn bác sĩ đang nói “Hả? Vẫn như vậy?”

“Đúng, đúng vậy!” Bởi vì một cái liếc nhìn của Bạch Trạch Vũ làm cho bác sĩ toát mồ hôi tay. Anh Bạch có ý gì, cảm thấy ông vô dụng, không cách nào chữa khỏi bệnh cho ngài Terry nên sẽ đổi người.....

Nghĩ tới đây bác sĩ càng thêm sợ.

Mọi người đều biết thủ đoạn của Bạch Trạch Vũ, bất luận là đối với người nhà hay người ngoài, lạnh lùng, hung ác, tuyệt không sai. Không ít lần phạm sai lầm cũng không có kết quả tốt, vì vậy bây giờ mọi người trong Rayne đang đại chiến chỉ sợ sau này khi ngài Terry chết mọi chuyện sẽ do Bạch Trạch Vũ chủ trì.

“Ở đây có một lọ thuốc, ông cầm đi, phải làm tốt đối với ba tôi!” Bạch Trạch Vũ lấy từ trong túi ra một chất lỏng màu trắng, không tới mười mililiter.

“Đây là?” Bác sĩ nhận lấy bình thuốc nghi ngờ hỏi. Làm bác sĩ đối với loại thuốc dùng cho bệnh nhân ông cần phải biết đó là thuốc gì, có tác dụng gì đối với bệnh nhân.

“Ông không cần phải biết, đi đi.”

“Nhưng mà.....” Bác sĩ do dự.

“Bác sĩ La Bá Đặc, chẳng lẽ ông không muốn làm việc ở đây nữa sao?” Ý của Bạch Trạch Vũ là tốt nhất ông nên biết điều.

La Bá Đặc hạng người nào cũng đã gặp qua ông đương nhiên biết hàm ý trong câu nói này.

Như vậy bình chất lỏng này không phải thứ tốt.

“Thật xin lỗi anh Bạch, tôi biết rõ nên làm gì rồi, tôi đi trước!” Bác sĩ mang theo bình thuốc nhỏ rời khỏi tầm mắt Bạch Trạch Vũ.

Không gian đột nhiên an tĩnh, Bạch Trạch Vũ tựa đầu vào ghế sa lon nhẹ nhàng nhắm mắt. Hẩn đã không còn là Bạch Trạch Vũ không biết gì của năm đó. Bây giờ hẩn nắm trong tay quyền sát sinh mọi thứ, không lâu nữa tất cả Rayne sẽ thuộc về hẩn.

Đến lúc đó còn sợ đâu không lại Kiều Ngự Diễm sao? Hừ, bây giờ hẩn ở Anh, đây là địa bàn của hẩn, chỉ cần Kiều Ngự Diễm không rời đi, hẩn ta có cơ hội thủ tiêu Kiều Ngự Diễm. Duy Y là của hẩn ta, Kiều Ngự Diễm dám cướp cô vậy sẽ phải nhận được quả báo.

Duy Y cúp điện thoại thấp thỏm trong lòng, âm thanh vừa rồi bên kia điện thoại truyền đến, anh Kiều sẽ không có chuyện gì chứ?

Càng nghĩ càng lo lắng lại gọi điện thoại một lần nữa nhưng vẫn không gọi được. Bất đắc dĩ Duy Y đành phải thôi.

Mang theo tâm trạng thấp thỏm Duy Y đi ra khỏi phòng bệnh của Nicole lại gặp Sultana đang đi vào thăm bệnh.

“Chị Sultana!”

“Duy Y, chị đến thăm em một chút!” Sultana cười nhẹ nhàng, trải qua một thời gian tu dưỡng bây giờ tinh thần cô ta đã tốt hơn, mặc dù trước kia mỹ lệ đoan trang, không giống như lúc mới ra tù.

Hôm nay Sultana mặc đồ công sở, tóc búi cao, trên mặt trang điểm như vẫn không giấu được dấu vết của năm tháng.

Hai người vào phòng bệnh của Nicole, Sultana đem hoa quả để lên bàn, au đó ngồi bên giường, nhìn thấy Nicole ngủ say cũng không dám nói quá lớn “Tình hình Nicole sao rồi?”

Có thể thấy Sultana rất quan tâm Nicole. Từ trong ánh mắt cô ta có thể nhìn thấy tình mẫu tử.

Mặc dù cảm giác không thể tin được nhưng trong mắt cô ta không bình thường.

“So với hai ngày trước tốt hơn nhiều, chỉ còn hay một, mấy ngày nữa sẽ khá hơn. Cám ơn chị đã đến thăm, chị Sultana.”

“Sao phải khách sáo thế, nếu chị có thể giúp gì em cứ nói!”

“Cũng may ba mẹ thường tới đây cho nên em còn lo được.” Khuôn mặt Duy Y khổ sở không giống như bình thường.

Sáng sớm nay bị mẹ Kiều làm khó sao có thể bình thường được?

Chỉ là những lời này cô nói với chị Sultana ngay cả Kiều Y cô cũng không nói.....

“Nhìn sắc mặt em không tốt cho lắm, mình còn bị thương, làm sao có thể chăm sóc một đứa bé? Tổng giám đốc Kiều đâu? Anh ta không tới thăm hai người sao?” Sultana cố ý nhắc tới Kiều Ngự Diễm.

Duy Y lắc đầu không nói, làm sao có thể nói với chị Sultana chồng cô ngay sau ngày xảy ra tai nạn đã đi Anh công tác, đây là việc một người chồng sẽ làm sao? Chỉ sợ nói ra sẽ bị người ta chê cười mà thôi.

Nhớ bốn năm trước, chỉ cần cô hơi cảm một chút thôi hẳn dù có đi công tác nước ngoài cũng sẽ chạy về bên cô.

Hắn thật sự để ý Nicole. Nhưng cô làm gì có cách nào, chính cô cũng không biết xảy ra chuyện gì?

“Em đừng đau lòng, như vậy đi, hôm nay em nên nghỉ ngơi cho tốt, chị sẽ giúp em chăm sóc Nicole một ngày.”

“Sao có thể như vậy được.”

“Duy Y, không phải em coi chị như chị gái sao? Trước kia chị vẫn chăm sóc em, bây giờ vẫn như vậy, em ngủ đi, sắc mặt thật khó coi. Nicole tỉnh lại chị sẽ gọi em.”

Duy Y lại nói mấy câu thấy từ chối không được, không thể làm gì khác hơn là trở về phòng mình nghỉ ngơi, bởi vì hai mẹ con ở khác khoa, cho nên phòng bệnh cũng không giống nhau, cũng may Kiều Ngự Diễm giúp bọn họ sắp xếp phòng đặc biệt nên cũng không có ai quấy rầy.

98. Chương 98: Sự Giúp Đỡ Của Bill

Trong một phòng bệnh ở bệnh viện Anh, đây là một phòng riêng rộng rãi. Gian phòng có nhiều khác biệt chỉ thấy ngoài cửa phòng bệnh có hai cảnh sát Anh đứng canh cửa, Hai người cảnh sát mập đứng canh ngoài cửa hình như đang nói chuyện, y tá đi qua đi lại không khỏi tò mò nhìn.

Mà trong phòng bệnh có một người đàn ông đang được bảo vệ, người đàn ông nằm trên giường bệnh có dấu hiệu tỉnh lại.

“Anh kia, anh kia?” Cảnh sát vẫn ngồi bên giường bệnh đi tới kêu hai tiếng, rồi cuộc người trên giường tỉnh lại.

Cảm tạ trời đất hắn đã tỉnh lại, hắn đã ở đây hai ngày rồi. Đối mặt với người đàn ông châu Á không rõ thân phận lại bị đạn bắn này, cấp trên tương đối xem trọng, một người đàn ông châu Á bị bắn ở Anh, cái này có liên quan đến mối quan hệ của hai nước. Mặc dù còn chưa biết hắn là người nước nào.

Người đàn ông nằm trên giường khoảng ba mươi tuổi, thân hình cao lớn, bụng bị thương do bị bắn, ngoài ra trên mặt còn có vết thương có thể do bị từ trước bởi vì những vết thương kia đã khép lại. Nhìn hắn vô cùng suy yếu, sau khi cảnh sát kêu lên hai tiếng hắn liền mở mắt quay đầu về phía phát ra âm thanh.

“Anh ơi, anh có thể nói chuyện không?” Cảnh sát nhìn người đàn ông thấy sắc mặt hắn tái nhợt, hiển nhiên là không trả lời được nhưng trước mắt hắn đã tỉnh nên phải thông báo cho cấp trên.

“Tôi có thể, đây là đâu?” Hắn hỏi vô ích bởi vì hắn biết đây là bệnh viện.

“Được, được, trước tiên anh đừng cử động, tôi đi gọi người!” Cảnh sát chạy ra ngoài, không lâu sau bác sĩ cùng y tá đi vào, kiểm tra người đàn ông bị thương, thấy tình hình lạc quan chỉ cần dặn không nên dùng sức cũng không thể hỏi quá nhiều rồi đi ra ngoài.

Sau nửa tiếng hai người đàn ông đi vào phòng bệnh, nhìn dáng dấp có vẻ là cảnh sát.

“Xin hỏi bây giờ anh thế nào? Có thể trả lời chúng tôi một số câu hỏi chứ?” Một người đàn ông hỏi.

“Có thể, nhưng trước tiên tôi muốn thông báo cho bạn tôi.....” Giọng hắn yếu ớt.

“Được, vậy trước tiên anh có thể cho chúng tôi biết tên anh là gì, ngoài ra còn tên bạn anh.....”

Kiều Ngự Diễm nói tên cùng số điện thoại của cấp dưới, sau đó lại muốn gặp một người.....Bill đại sứ quán Anh-Hoa.

Bởi vì trước khi gặp chuyện không may hắn đang chuẩn bị đi gặp Bill, vừa ra đến đường đang nói chuyện điện thoại cùng Duy Y liền bị cắt đứt, cũng không biết bây giờ Duy Y thế nào, có xảy ra chuyện gì không?

Người tập kích hắn phải là có người chỉ điểm, về phần là ai trong lòng hắn đã rõ ràng, hắn đột nhiên tới Anh là vì hắn ta.

Không lâu sau Bill tới, cả người mặc đồ tây đặc biệt đẹp trai, so với lúc ở thành phố G hoàn toàn khác nhau.

“Anh Kiều? Thật sự là anh!” Bill dường như không thể tin được.

“Có phải bất ngờ lắm không, tôi lại khổ sở như vậy!”

“Không, chỉ là tôi không hiểu sao anh lại ở Anh, hơn nữa nghe nói anh bị bắn?”

“Đúng vậy, tôi cần sự trợ giúp của anh!”

Bill nhíu mày “Tôi nghĩ chúng ta là tình địch!”

“Đúng vậy, chúng ta là tình địch nhưng tôi nghĩ chúng ta cùng yêu một người con gái nên tôi nghĩ anh sẽ không cự tuyệt giúp tôi.”

“Nhưng tôi không hiểu, dựa vào năng lực của anh thì cần sự trợ giúp gì từ tôi?”

“Có một số việc tôi cần dùng lực lượng chính quyền giải quyết!”

“Tôi tin tưởng lực lượng của anh cũng không ít, tại sao lại là tôi?”

“Bill, nếu như anh không đồng ý coi như xong!” Kiều Ngự Diễm tự có tính toán của hắn, không ai biết hắn quen Bill, nếu như mượn quan hệ của anh ta chuyện này sẽ dễ giải quyết hơn.

“Được rồi, nếu anh là chồng của Duy Y, tôi phải giúp anh làm gì?”

Hai người trao đổi một hồi lâu đến lúc bác sĩ tới kiểm tra lần nữa Bill mới rời đi.

“Bill!” Kiều Ngự Diễm gọi khi Bill đang mở cửa đi ra, thấy anh quay đầu nhìn về phía hắn “Ba Nicole là anh phải không?” Đối với Bill một mực hỏi chuyện Nicole giống như cái gai trọng họng nuốt không trôi lại nhả ra. Nếu như nói hắn không nghĩ đó là nói dối. Nếu quả thật không suy nghĩ thì đó là hắn không yêu Duy Y nữa nhưng hắn biết hắn không bỏ Duy Y được.

“Nếu như Nicole là con tôi vậy thì ít nhất con bé sẽ có nét giống con lai! Nhưng sao anh lại hỏi thế?” Đã một thời gian Bill chưa gọi điện thoại cho Duy Y nên không biết tình hình của cô.

Anh sợ anh gọi điện thoại cho cô sẽ ảnh hưởng chuyện tình cảm của vợ chồng họ, vì thế anh rất ít khi quấy rầy cô.

“Không có gì, tạm biệt!” Đúng vậy, hẳn luôn cho rằng nếu quả thật đó là con Bill, vậy thì ít nhất khuôn mặt như con lai nhưng Nicole không có khuôn mặt có nét Châu Á. Vậy là ai đây?

Trong nháy mắt ba chữ Bạch Trạch Vũ chạy qua đầu hẳn.

Không, không thể nào, bốn năm trước khi đi Nhật Bản du lịch Bạch Trạch Vũ căn bản không có cơ hội đến gần Y Y mà sinh nhật Nicole cũng chính xác.....Những điều này cho thấy không có khả năng nào.

Kiều Ngự Diễm đưa ra nhiều khả năng nhưng vẫn không có câu trả lời, hẳn biết mình nên tin tưởng Duy Y nhưng là đàn ông làm sao có thể không để ý chuyện vợ mình sinh ra một đứa bé nhưng không phải con ruột mình chứ?

Ngày thứ hai khi Kiều Ngự Diễm tỉnh lại Dennis xuất hiện ở Anh, mặc dù thể lực của hẳn không nhỏ nhưng muốn đối đầu với người khác vẫn phải xin giúp đỡ từ một gia tộc có thể lực ví dụ như gia tộc nhà Dennis.

Ở trong nước nhà họ Kiều cũng không biết hẳn xảy ra chuyện mà hẳn cũng không muốn bọn họ lo lắng, ngày hôm sau khi hẳn tỉnh lại Kiều Ngự Diễm liền gọi điện thoại về nhà thăm hỏi như bình thường.

Nhất là Duy Y, cô lo lắng hai ngày rồi cuộc đến ngày thứ ba khi nhận được điện thoại của hẳn cô mới bớt o lắng.

Duy Y không biết hẳn làm gì ở Anh mà lâu như vậy, trước kia hẳn đi công tác xa cô ít nhất là một tuần nhưng bây giờ hẳn đi đã nửa tháng vẫn chưa về.

Vết thương Nicole đã đỡ hơn nhiều, một tuần nữa nếu bình thường có thể xuất viện.

Trong thời gian này mỗi ngày Sultana đều đến thăm Nicole, Nicole cũng càng ngày càng thân với cô ta, Nicole chính là đứa bé như vậy, chỉ cần đối với cô tốt cô sẽ rất mau thân quen.

Giống như lúc này, ba mẹ bận rộn không thể đưa cơm cho hai mẹ con thì Sultana sẽ chủ động đưa đến hơn nữa ở bên cạnh Nicole tới mười giờ tối mới về, trong khoảng thời gian này Duy Y có thể nghỉ ngơi.

“Chị Sultana thật làm phiền chị, mỗi ngày đều đến thăm Nicole!” Duy Y đưa Sultana ra bệnh viện.

“Sao lại nói vậy, đúng rồi, tổng giám đốc Kiều.....” Sultana muốn nói lại thôi.

“Anh Kiều thế nào?”

“Anh ta còn chưa nước sao nếu không tại sao không thấy anh ta đến bệnh viện?”

“Đúng vậy, chưa về!” Nói đến Kiều Ngự Diễm gương mặt Duy Y khổ sở, mặc dù mỗi ngày vẫn nói chuyện điện thoại với hẳn nhưng trong lòng cô rất lo lắng, đặc biệt là sau khi hẳn biến mất hai ngày nỗi lo lắng càng nhiều. Sau đó cô nhờ Bill đi gặp Kiều Ngự Diễm, Bill cũng nói hẳn rất tốt chỉ là hơi bận việc.

“Không phải anh ta ở Anh xảy ra chuyện gì rồi chứ? Có liên lạc với em không?”

“Có liên lạc, có thể xảy ra chuyện gì chỉ là hơi bận thôi!”

“Nhưng mà.....Nhưng mà chị nghe nói anh ta xảy ra chút chuyện!”

“Chuyện gì?” Duy Y không hiểu nhìn Sultana.

“Ừ, bây giờ Bạch Trạch Vũ đang ở Anh, cậu ta nói có gặp Kiều Ngự Diễm hơn nữa còn ở bệnh viện nghe nói bị bắn, tình hình không được tốt.”

“Cái gì? Bị.....bắn?”

“Có lẽ là nhìn lầm, đừng lo lắng! Thôi chị về đây!” Sultana thành công khi thấy cô sợ hãi, giả bộ an ủi.

Sau khi Sultana đi để lại Duy Y một mình. Cả đêm này Duy Y lại mất ngủ.

Anh Kiều vẫn không chịu nói với cô xảy ra chuyện gì bên kia, chỉ nói hơi bận, làm sao cô biết hẳn bị bắn trọng thương chứ? Nhưng rõ ràng Bill nói đã gặp hẳn chẳng lẽ lại lừa cô sao?

Không để ý đêm hôm khuya khoắt Duy Y gọi điện cho Kiều Ngự Diễm, điện thoại vang lên hai tiếng liền có người nhận. Là giọng nói của Kiều Ngự Diễm.

“Y Y, sao vậy?” Tại sao khuya như vậy Duy Y lại gọi cho hắn, giọng nói Kiều Ngự Diễm có chút lo lắng.

“Anh Kiều, anh.....Anh có khỏe không?” Duy Y thử hỏi, lúc điện thoại được nhận cô không biết làm sao mở miệng, nếu như anh Kiều không chịu nói cô cũng sẽ không hỏi tới.

“Anh rất khỏe, Y Y, tại sao đột nhiên em lại hỏi vậy?”

“Thật sự không có gì?”

“Dĩ nhiên không có việc gì, Nicole đã ngủ chưa?” Kiều Ngự Diễm cố ý đánh lạc hướng.

“Ngủ rồi nhưng anh Kiều, ở đây em nghe được tin anh bị thương có phải không?”

“Ai nói với e, dĩ nhiên anh không bị thương, không phải là vết thương lúc trước sao!”

“Không phải có người nói anh bị bắn!”

“Ha ha.....Cô bé ngốc, em cho rằng là thật sao? Còn bị bắn!” Giọng nói Kiều Ngự Diễm có vẻ nhẹ nhàng bỏ đi sự nghi ngờ của Duy Y.

“Ừ, không bị thương là tốt rồi có lẽ nhìn lầm rồi!”

“Em nghe được tin này ở đâu?” Giọng nói Kiều Ngự Diễm rất bình thản nhưng hắn biết vấn đề này từ đâu ra, đối phương muốn đưa Y Y tới Anh.

“Là chị Sultana nói, chị ấy nói anh Trạch Vũ gặp anh ở Anh hơn nữa còn thấy anh trong bệnh viện.”

“Có lẽ cậu ta nhìn lầm rồi, anh chỉ tới bệnh viện xem vết thương hôm trước mà thôi em khôn cần lo lắng.”

“Vậy được rồi, anh cẩn thận một chút, mau trở về sớm!”

Sau khi cúp điện thoại, Duy Y có chút không yên lòng lại gọi điện thoại cho Bill rút cuộc biết được hắn thật đã xảy ra chuyện, bị bắn trọng thương thật.

99. Chương 99: Đại Kết Cục

Bill không nhận được hỏi Duy Y, hỏi Duy Y hai ba lần nhưng không chuyện Kiều Ngự Diễm nhờ vả. Duy Y vừa nghe Bill nói hắn trong bệnh viện không có ai chăm sóc lập tức nhờ ba mẹ chăm sóc Nicole, cô chuẩn bị quần áo mua vé máy bay đi Anh.

Mà cô cũng không báo trước cho Kiều Ngự Diễm sợ hắn lo cho cô, nếu hắn không muốn nói chuyện mình bị thương cho cô biết chắc là do lo lắng cho sự an toàn của cô nhưng tại sao cô có thể biết hắn gặp nguy hiểm mà không lo chứ? Nếu như cô để hắn ở Anh một mình không quan tâm đến thì cô không phải người rồi.

Sân bay Anh, bầu trời Anh lâu rồi gặp lại.

Ban đầu khi cô đi không nghĩ tới sẽ rời khỏi đây không về nữa. Càng không nghĩ tới sẽ ở lại thành phố G, sau đó cô nhớ lại tất cả người yêu còn có gia đình.

Sau khi ra khỏi sân bay liền thấy một người đứng đó giờ bảng có hai chữ “Duy Y”, hai người kia là người phương Tây Duy Y nghi ngờ đi về phía bọn họ.

“Xin hỏi hai người tới đón “Duy Y” sao?” Duy Y chỉ tay lên bảng chữ nói.

Cô tới đây không thông báo cho anh Kiều biết, chỉ có Bill biết cô tới đây, chẳng lẽ Bill cho người đón cô?

“Đúng vậy, ôc là Duy Y sao?” Người phụ nữ thân thiết hỏi.

“Tôi là Duy Y, xin hỏi có phải tới đón tôi không?”

“Là anh Kiều cho chúng tôi đến, xin mời cô Duy!” Người phụ nữ đưa tay ra dấu mời, nghiêng người đi bên cạnh cô mà người đàn ông kia cúi xuống xách hành lý của cô.

“Anh Kiều?” Duy Y dừng lại, sao anh Kiều lại biết cô tới đây chứ? Việc này quá kỳ quái? Bill nói cho hẳn biết sao?

Nếu anh Kiều bị trúng đạn vậy thì có nghĩa là ở Anh có người muốn hại anh, đây là nguyên nhân anh ấy không muốn nói thật với cô. Cô không ngu ngốc, nếu như anh Kiều cho người tới đón cô, cứ xem như điện thoại của cô tắt máy thì sau khi máy bay hạ cánh cô mở điện thoại sẽ thấy tin nhắn của anh Kiều nhưng mà không có cho nên hai người nhất định không phải do anh Kiều phái đến. Nếu như cô bị người khác bắt anh Kiều cũng sẽ gặp nguy hiểm.

“Xin lỗi hai người, tôi muốn đi vệ sinh, xin hỏi nhà vệ sinh ở đâu?”

Chỉ thấy hai người kia liếc nhau một cái, hiển nhiên là không muốn nhưng người phụ nữ kia nói để cô ta dẫn cô đi.

Vào phòng vệ sinh cô vào một phòng người phụ nữ kia vào phòng bên cạnh.

“Ai da, chết tiệt, không có giấy vệ sinh, cô gì ơi, cô có thể giúp tôi đi mua một gói giấy được không?” Vừa vào phòng vệ sinh không lâu lúc này truyền đến giọng nói của Duy Y.

Mặc dù không muốn nhưng người phụ nữ kia đành phải đi ra ngoài mua giấy cho cô.

Thừa lúc này Duy Y bấm số điện thoại của Kiều Ngự Diễm.

“Anh Kiều!” Giọng nói Duy Y có chút gấp, có chút run. Cô chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy không tránh khỏi sợ hãi.

“Y Y, em sao vậy, sao giọng nói lại vội vã như vậy?”

“Anh Kiều bây giờ em đang ở sân bay Anh, anh cho người tới đón em sao?”

“Em đang ở sân bay? Còn có người đến đón em?” Lần này giọng Kiều Ngự Diễm lớn hơn. Hẳn biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này, rất có thể là Bạch Trạch Vũ cho người đến đón cô, hẳn phòng ngừa ngàn vạn lần nhưng vẫn không phòng ngừa được chuyện này.

“Đúng vậy, bọn họ nói là anh phái bọn họ tới đón em.” Vừa nói tới đây Duy Y đại khái cũng biết có chuyện gì rồi.

Đúng lúc này người phụ nữ kia đi mua giấy cho Duy Y quay lại, nghe thấy cô đang nói chuyện điện thoại liền nói “Cô Duy, cô đang nói chuyện điện thoại sao? Khăn giấy của cô đây, phiền cô mở cửa ra.”

Tiếng gõ cửa lớn như vậy Kiều Ngự Diễm bên đầu dây bên kia cũng nghe thấy “Y Y, ngàn vạn lần không được mở cửa, nói cho anh biết em đang ở đâu anh lập tức tới.”

“Em ở XXXXX, anh Kiều anh mau tới đi, em rất sợ!”

“Đừng sợ, em ngàn vạn lần không được mở cửa, anh sẽ nhanh đến!” Kiều Ngự Diễm an ủi. Nhưng giọng nói của hẳn cũng phản bội lại hẳn, giọng nói của hẳn so với cô còn sợ hơn.

Vội vàng cúp điện thoại Kiều Ngự Diễm không để ý vết thương của mình cầm áo khoác chạy ra ngoài.

Ngoài phòng vệ sinh truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập cùng với tiếng gọi của người phụ nữ kia nhưng Duy Y cũng chỉ có thể giả bộ không nghe thấy, rút cuộc người phụ nữ kia đi, Duy Y leo lên trên nóc nhìn ra ngoài.

Thấy người đã đi vì vậy vội vàng mở cửa xông ra ngoài.

Nhưng lúc chạy ra ngoài người phụ nữ kia lại xuất hiện cùng với đồng bọn. Hơn nữa vẻ mặt hai người đều tức giận.

Vừa nhìn thấy hai người Duy Y theo bản năng bỏ chạy, hai người phía sau cũng đuổi theo.

Đáng tiếc Duy Y không phải đối thủ của người đàn ông kia, chạy chưa được mấy bước liền bị đuổi kịp. Bất luận cô giãy giụa thế nào cũng không thoát thân được.

Lúc Kiều Ngự Diễm chạy tới sân bay không còn bóng dáng Duy Y nữa.

Duy Y bị bật mắt đưa lên xe, đi tới một tòa biệt thự liền được tháo ra.

Cô bị bật mắt suốt dọc đường đi cho nên đây là đầu chính cô cũng không biết.

Cô được xếp vào một căn phòng hào hoa nhưng không thấy được chủ căn biệt thự. Thật ra thì cô cũng muốn biết người đối đầu với anh Kiều là ai, bất kể là ân oán gì cũng không nên giết người.

Ở trong biệt thự bọn họ được bọn họ đối xử rất tốt. Nhưng ba ngày liên tiếp cô không gặp được chủ nhân cũng không có cơ hội gọi điện thoại cầu cứu. Cô có thể tùy ý đi lại trong biệt thự nhưng không thể đi ra ngoài hơn nữa bên cạnh luôn có hai người đi theo, ngoài cửa phòng luôn có hai người canh gác.

Rốt cuộc đến ngày thứ ba, khi đang ăn tối, một người mà cô không thể tưởng tượng được xuất hiện.....Bạch Trạch Vũ!

“Anh Trạch Vũ? Sao anh lại ở đây?” Khi Bạch Trạch Vũ xuất hiện, Duy Y ngẩn cả người, ôc không biết nên phản ứng thế nào. Bởi vì cô chưa từng nghĩ tới anh Trạch Vũ sẽ xuất hiện ở đây.

Mà sự xuất hiện của anh ta có nghĩa rằng anh ta có liên quan đến chuyện anh Kiều bị thương, cô không dám tin điều này.

“Duy Y.....” Bạch Trạch Vũ đi tới ngồi bên cạnh Duy Y. “Hai ngày nay đã quen chưa?”

Nghe người làm nói cô không có tâm tình ăn uống, có cơ hội liền muốn chạy ra ngoài cũng trách chính hấn không sớm làm rõ thân phận mới có thể để cô luôn muốn chạy trốn.

Duy Y đã hiểu vì vậy hỏi Bạch Trạch Vũ “Anh Trạch Vũ, anh là chủ nơi này?” Chân mày không khỏi nhíu lại.

Cô nghĩ rằng anh Trạch Vũ chỉ làm việc ở đây thôi chưa từng nghĩ hấn ta là chủ nơi này.

“Sao vậy, em thích chỗ này sao?” Bạch Trạch Vũ mỉm cười nhìn cách trang trí trong phòng, đây là do hấn chuẩn bị hai năm, đáng tiếc không đợi được chủ nhân của nó, bây giờ thì tốt rồi, Y Y đã ở bên cạnh hấn rồi. Mà hấn cũng có năng lực bảo vệ cô, hạnh phúc của bọn hấn sắp bắt đầu.

Duy Y nhìn theo ánh mắt hấn ta, trong lòng không dám tin, anh Trạch Vũ lại thừa nhận, nghĩa là anh Kiều bị bắn là do hấn ta chủ mưu.....

“Anh Trạch Vũ, anh Kiều bị thương là do anh làm đúng không?” Duy Y chất vấn hấn ta.

Bạch Trạch Vũ nghe cô chất vấn như vậy sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, giận dữ “Em biết rồi sao?” Đúng vậy, cô nên biết rồi mới đúng, là hấn cố ý lộ cho cô biết nhưng hấn không nghĩ tới cô sẽ tới sân bay một mình.

Nhanh như vậy liền đoán được là do hấn làm nhất định là Sultana lại làm gì sau lưng hấn ta.

Hấn ta không muốn Duy Y có ấn tượng xấu với hấn ta cho nên chuyện này hấn ta tuyệt đối sẽ không cho cô biết nhưng không nghĩ tới Sultana đâm một dao sau lưng hấn ta, ban đầu hấn ta không nên để cô ta ra ngoài.

“Thật sự là do anh làm!” Những lời này là dùng giọng khẳng định nói.

“Anh làm thì sao, chẳng lẽ em không vui sao? Em sắp có thể thoát khỏi hấn! Chúng ta có thể ở chung một chỗ không tốt sao?”

“Anh Trạch Vũ, sao anh có thể làm như vậy, anh ấy là chồng em!” Đột nhiên Duy Y tức giận rống to với hấn ta.

Lần đầu tiên Bạch Trạch Vũ thấy Duy Y tức giận như vậy, không khỏi sửng sốt một chút, trong mắt không rõ là tâm trạng gì “Em.....Yêu hấn?” Một lúc sau hấn thốt ra một câu như vậy, lần trước lúc gặp mặt trong nước hấn đã mơ hồ cảm thấy chỉ là hấn không muốn thừa nhận mà thôi.

Vì muốn có được cô, hấn đã tốn bốn năm, biến thành ác ma, tại sao cô có thể xoay người đi về phía người đàn ông khác? Cô xem hấn là gì?

“Anh ấy là chồng em, chẳng lẽ em không được yêu anh ấy?”

“Vậy em xem anh là gì?” Lần này đến phiên Bạch Trạch Vũ tức giận, hấn nắm vai cô, lắc lắc chất vấn “Lúc đầu hai chúng ta ở cùng nhau, là hấn cướp mất em từ anh, bây giờ anh đã trở về, anh có năng lực bảo vệ em, em lại nói em yêu hấn?”

“Anh Trạch Vũ, chuyện của chúng ta đã là quá khứ, em nói rồi anh xứng với nhiều cô gái tốt hơn em.” Nhớ lại ngày đó cũng là ngày cô kết hôn cô muốn hấn ta buông cô ra tìm một cô gái tốt hơn.

“Anh không muốn ai cả, anh chỉ muốn em!” Bạch Trạch Vũ cực đoan, đẩy một cái Duy Y bị ném lên giường sau đó Bạch Trạch Vũ cũng đè lên.

Người đàn ông cường tráng ôm chặt thân thể nhỏ nhắn của cô, cường chế hai cánh tay phản kháng của cô, vội vánh hôn môi cô, Duy Y không kịp phát ra tiếng cảm thấy một cái lưỡi cứ chiếm môi cô làm cho cô không thể phát ra tiếng.

Cô phản kháng lại thú tính của người đàn ông, quần áo trên người Duy Y đã bị xé rách một miếng lớn, bộ ngực hấp dẫn như ẩn như hiện.

“Duy Y, em là của anh!” Đôi môi người đàn ông rơi vào bên tai Duy Y.

“Anh Trạch Vũ, cầu xin anh đừng như vậy.....” Duy Y khóc thảm nhưng làm thế nào cũng không đẩy người đàn ông ra được, cơ thể nhỏ bé của cô khẽ run.

Tại sao anh Trạch Vũ có thể như vậy, cô vẫn luôn tin tưởng anh ta.....Nhưng anh ta là bạn thanh mai trúc mã của cô.....

Đúng lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng hét ầm ĩ truyền thẳng tới đây.

Tiếng hét ầm ĩ bên ngoài thành công ngăn cản hành động của Bạch Trạch Vũ.

“Ai hét ầm ĩ bên ngoài, không muốn sống nữa sao?” Người đàn ông tức giận quát.

“Không xong rồi, anh Bạch, bên ngoài có một nhóm người không rõ thân phận xông vào, đối phương tới quá nhiều trên người còn đem theo vũ khí nặng.....” Bên ngoài truyền đến tiếng trả lời của một người đàn ông, Bạch Trạch Vũ rời khỏi người Duy Y.

“Ai dám giương oai trên đất của tao!” Bạch Trạch Vũ trả lời mở cửa ra, chỉ thấy lúc này có một nhóm người tràn vào phòng. Bạch Trạch Vũ chưa kịp nói gì, một khẩu súng đã dí vào đầu hấn.

Theo khẩu súng nhìn về phía trước, người cầm súng lại là Dennis, hấn ta làm sao cũng không tra ra được thân phận của Dennis.

Sau đó có một người đàn ông cao lớn từ phía sau chạy vào nhìn thấy Duy Y ngồi trên giường khóc, tim hấn muốn bể nát.

“Y Y.....”

Duy Y nức nở, còn chưa hết hoảng sợ quay lại đã rơi vào ngực của một người đàn ông, giọng nói quen thuộc, mùi hương quen thuộc làm cô vô cùng yên tâm “Anh Kiều.....huhuhu.....”

“Không sao, đừng khóc.....Không sao.....” Giọng nói trầm ổn của người đàn ông truyền đến bên tai, trấn an nỗi sợ hãi của cô.

Nhưng hấn cũng không khá hơn chút nào, ôm chặt Y Y, không phải bàn tay vuốt nhẹ sau lưng cô cũng đang run rẩy sao? Nếu như hấn đến trễ một bước, không phải là.....Hấn thật không dám tưởng tượng.....

Hai người ôm chặt nhau, đều sợ hãi, không biết ai sợ hơn?

Một lúc sau Kiều Ngự Diễm mới buông lỏng cô ra, cởi áo khoác che lại cơ thể nhỏ nhắn của cô.

Dennis một bên khống chế được Bạch Trạch Vũ, Bạch Trạch Vũ chỉ có thể tức giận nhìn Kiều Ngự Diễm ôm Duy Y. Cảm giác thân mật như vậy Duy Y chưa từng cho hấn.

Cũng lúc này ngoài cửa phòng có người đi vào, là một ông lão ngồi trên xe lăn nhìn qua mới năm sau chục tuổi nhưng trạng thái tinh thần không tốt, ngồi trên xe lăn có người đẩy đi vào.

“Ông không chết?” Bạch Trạch Vũ nhìn thấy mặt người ngồi trên xe lăn không thể tin “Các người bắt tôi!”

“Sao vậy, làm mày thất vọng sao?” Ông lão nhìn Bạch Trạch Vũ, mặt không chút thay đổi. Ông nên hận hắn ta, Bạch Trạch Vũ chính là một con sói trắng đội lốt người, ông thật hối hận ban đầu tại sao ông lại chọn hắn ta làm người thừa kế của mình.

“Anh Dennis, anh có thể giao nó cho tôi xử lý được không?” Ông lão ngồi trên xe lăn mở miệng nói với Dennis.

Mà người đàn ông này chính là Terry có vị trí rất quan trọng ở Anh, chỉ là bây giờ ông không như vậy chỉ là một ông lão như ngọn đèn trước gió mà thôi.

“Cái này.....” Dennis nhìn về phía Kiều Ngự Diễm hỏi thăm ý kiến.

Kiều Ngự Diễm dắt tay Duy Y đi đến, Duy Y ở sau lưng thấy Bạch Trạch Vũ không biết nên nói gì có chút sợ hãi cũng có chút không đành lòng.

Kiều Ngự Diễm liếc mắt nhìn Bạch Trạch Vũ nhưng lại cảm thấy hắn ta có vài phần giống mình, vì Duy Y làm sai rất nhiều chuyện nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ giết người diệt khẩu, nhưng người trẻ tuổi này lòng dạ so với hắn còn ác hơn rất nhiều.....Ngay cả ân nhân của mình cũng không bỏ qua, nếu như Y Y thật sự đi theo người đàn ông này, về sau không biết chịu khổ như thế nào.

Thật ra thì bây giờ thắng bại đã rõ, không cần hắn ra tay cũng có người giúp hắn, Ông Terry, còn có Bill. Dennis đã thu được chứng cứ những chuyện thất đức mà Bạch Trạch Vũ đã làm bốn năm nay, chỉ chờ Bill ra tay. Hắn không tin Bạch Trạch Vũ còn có thể chạy thoát. Nước Anh chính là nơi chôn thân của hắn ta.

Không cần hắn ra tay đã có người dọn dẹp hắn ta.

“Kiều Ngự Diễm có bản lĩnh thì giết tao đi nếu không một ngày nào đó tao sẽ giết mày.” Bạch Trạch Vũ tức giận trừng mắt nhìn Kiều Ngự Diễm, hắn ta đã an bài tất cả không nghĩ tới vẫn thua trong tay Kiều Ngự Diễm. Giữa bọn họ nếu không phải tao chết thì mày biến mất, hôm nay không tiêu diệt hắn Kiều Ngự Diễm cũng sẽ không bỏ qua.

“Bây giờ người Y Y yêu là tôi, xem như không có tôi cậu cảm thấy cô ấy vẫn trở về bên cậu sao?”

Không sai thật ra thì mọi chuyện đều do Kiều Ngự Diễm thiết kế, bác sĩ bên cạnh ông Terry là người của Kiều Ngự Diễm, lúc Bạch Trạch Vũ muốn giết ông Terry thì Kiều Ngự Diễm nhận được tin mặc dù hắn không cần cứu ông Terry nhưng nói thế nào hai người vẫn có chút giao tình nữa nếu dùng ông Terry để đổi phỏ với Bạch Trạch Vũ thì hắn không cần đếm xỉa đến nữa.

Nhìn thấy Bạch Trạch Vũ cúi đầu không nói Kiều Ngự Diễm nói tiếp “Cậu căn bản không yêu Y Y, chỉ là cậu không chấp nhận được điều này, cậu chỉ hận tôi cướp mất người của cậu, tất cả đều không liên quan đến Y Y, là do cậu háo thắng mà thôi!”

“Không, tôi yêu cô ấy!” Bạch Trạch Vũ đột nhiên bắt được quần Kiều Ngự Diễm rồi lại bị hai người đàn ông sau lưng đè xuống.

“Buông tao ra.....”

“Đây là báo ứng của cậu!” Kiều Ngự Diễm sửa sang lại quần áo một chút, sau đó nắm tay Duy Y đi ra cửa.

Chỗ này tất nhiên để ông Terry xử lý, ông Terry cũng không hiền như hắn nghĩ.....

Mới vừa đi ra cửa Duy Y liền dừng chân, Kiều Ngự Diễm biết cô nghĩ gì “Y Y, Bạch Trạch Vũ muốn giết anh!” Y Y quá lương thiện nếu như không dùng tính mạng mình đặt trước mặt cô chỉ sợ chắc chắn cô sẽ muốn hắn bỏ qua cho Bạch Trạch Vũ.

“Nếu anh bỏ qua cho cậu ta thì ông Terry cũng sẽ không bỏ qua cho cậu ta! Cậu ta đã từng muốn giết ông Terry, người như vậy không đáng để em cầu xin thay.”

Duy Y chỉ quay đầu lại nhìn gian phòng kia một cái sau đó quay trở về bên cạnh Kiều Ngự Diễm.

Cô thậm chí không nhìn thấy bóng dáng của Bạch Trạch Vũ nữa. Có lẽ cô quá nhẩn tâm, anh Trạch Vũ cũng lớn lên từ nhỏ cùng cô, biết rõ anh gặp nguy hiểm cô cũng xoay người rời đi.....

Cô làm như vậy có đúng không?

Hai ngày sau cô nghe từ Dennis chuyện của anh Trạch Vũ, có lẽ bị xử chung thân. Về chuyện ngày đó sau khi bọn họ rời đi ông Terry đã làm gì Dennis thủy chung không chịu nói với cô mà cô cũng không dám hỏi.

Ngày thứ ba bọn họ về thành phố G.

Chuyện đầu tiên sau khi Duy Y quay về là đến bệnh viện thăm Nicole nhưng y tá nói hôm qua Nicole đã xuất viện, về việc đi đâu thì bọn họ không biết.

Kiều Ngự Diễm với Duy Y đi tìm Nicole khắp nơi, ba mẹ Kiều cũng không thấy Nicole bởi vì từ sau ngày đó bọn họ không có đến bệnh viện.

Ba mẹ Duy cũng thấy kỳ quái, rõ ràng ngày hôm qua bọn họ còn ở trong bệnh viện với Nicole, sau đó Sultana tới nói là giúp bọn họ chăm sóc Nicole buổi tối nên bọn họ mới về nhà.

Nhưng không nghĩ tới hôm sau khi Duy Y quay về bệnh viện đã không thấy Nicole đâu. Gần như phát điên đi tìm Nicole.

Ba mẹ Duy cũng nóng lòng.

Nhưng những chỗ có thể tìm bọn họ đều đã tìm, cũng không liên lạc với Sultana được. Vì vậy không thể làm gì khác là báo cảnh sát.

Kiều Ngự Diễm cũng cho người đi tìm nhưng đã hai ngày vẫn không có tin tức của Nicole, Duy Y cũng khóc đến tuyệt vọng.....

“Y Y, đừng lo lắng, con bé sẽ không có chuyện gì!” Tại nhà Kiều Ngự Diễm ở chung cư Đế Vương, Kiều Ngự Diễm nhìn Duy Y không khỏi lo lắng.

Nhưng Duy Y ngay cả nhìn cũng không nhìn hấn.

Đúng lúc này chuông cửa vang lên, Kiều Ngự Diễm đi mở cửa lại là ba mẹ hấn.

“Ba mẹ!” Kiều Ngự Diễm nghiêng người cho ba mẹ vào.

Mẹ Kiều đi vào thấy dáng vẻ mất hồn của Duy Y, ngay cả bà đến cũng không biết, không khỏi lo lắng. Mặc dù Nicole không phải cháu của bà nhưng nói thế nào bà cũng nhìn Duy Y lớn lên, bà hiểu tâm tình người làm mẹ.

Mẹ Kiều liếc mắt nhìn con trai mình, bà cũng vì con trai! Nếu như mất đứa bé này, vậy thì sinh đứa khác là được, dù sao nếu Nicole ở lại chắc chắn sẽ trở thành rào cản đối với con trai, ở bên cạnh chỉ sợ hai người sẽ lúng túng mà thôi. Ngược lại bà cảm thấy chuyện này lại tốt.

“Duy Y!” Mẹ Kiều gọi.

Duy Y xoay người lại mới phát hiện trong nhà có người tới “Ba, mẹ, hai người tới rồi!” Duy Y có chút yếu đuối đứng dậy.

“Cơ thể không thoải mái cứ ngồi đi!” Ba mẹ Kiều ngồi xuống đối diện vợ chồng con trai.

“Chưa tìm được Nicole sao?”

“Vâng, chưa có tin tức, cảnh sát đang cố gắng tìm kiếm, con cũng đã tăng thêm người đi tìm. Nhưng trước mắt không có tin tức.” Kiều Ngự Diễm trả lời.

Thấy con trai tích cực tìm người như vậy trong lòng mẹ Kiều có chút không vui, cũng không phải con mình, đó là con vợ mình sinh cho người khác, làm sao hấn có thể thương đứa bé chứ? Thật quá ngu.

“Đứa bé này.....rất cuộc có phải con cháu nhà họ Kiều hay không còn chưa biết, mẹ cảm thấy.....” Mẹ Kiều đang muốn nói gì lại bị Kiều Ngự Diễm cắt đứt.

“Mẹ, mặc dù đứa bé này không có quan hệ với nhà họ Kiều nhưng nếu đã đến nhà họ Kiều, con và Y Y đều có nghĩa vụ yêu thương con bé.”

“Thằng bé này.....”

“Nicole cũng không phải con gái của Y Y, mẹ có phải mẹ lo lắng vấn đề này không?” Kiều Ngự Diễm nhìn mẹ một cái sau đó nhìn Duy Y, cuối cùng ôm khuôn mặt đầy kinh ngạc của Duy Y vào ngực, nhìn về mặt kinh ngạc của cô, cô cũng không biết thân thể của Nicole.

“Anh nói gì? Nicole cũng không phải con gái em? Làm sao có thể?”

“Đúng vậy, Nicole quả thật không phải con gái em. Đây là do chính miệng Bill nói cho anh biết! Con gái chúng ta ngay từ lúc mới sinh đã chết nhưng lúc đó em đối với cuộc sống vô cùng sa sút lại mất trí nhớ, nếu như không phải mang thai nhất định em sẽ không ôm bất cứ hy vọng gì với cuộc sống, cho nên cậu ta sợ em nghĩ quẩn, vì vậy mới tìm Nicole vừa sinh ra đã bị ba mẹ vứt bỏ làm con gái em cho tới bây giờ. Y Y, em yên tâm, về sau anh sẽ thương yêu em gấp bội, không để em và Nicole bị tổn thương.”

Nói xong Kiều Ngự Diễm ôm Duy Y chặt hơn chỉ sợ cô không thể tiếp nhận sự thật này.

“Anh nói con gái chúng ta đã chết ba năm rưỡi trước rồi? Nicole không phải con chúng ta?”

“Y Y đừng đau lòng cũng không nên ghét bỏ Nicole, con bé ở bên em bốn năm, con bé mãi là con chúng ta.”

“Không, không làm sao em có thể ghét Nicole chứ, bất luận con bé có phải con chúng ta hay không, em đều thương yêu Nicole nhất, anh Kiều, nhất định phải tìm được con bé, em không thể không có Nicole!” Duy Y ôm Kiều Ngự Diễm, lòng hai người luôn ở bên nhau.

Mẹ Kiều lần này cũng có thể thoải mái, thật ra thì bà cũng thích Nicole, điều bà vẫn chú ý là Nicole do Duy Y sinh cho người đàn ông khác, điều này đối với con trai mà nói là điều sỉ nhục lớn, bây giờ hiểu lầm đã được hóa giải, dĩ nhiên bà cũng bỏ qua mọi chuyện, về sau đều là người một nhà, bà cũng sẽ đối xử tốt với Duy Y.

Đúng lúc này điện thoại Duy Y vang lên, là mẹ Duy gọi tới nói là đã tìm được Sultana.

Bốn người vội vàng chạy về nhà Duy Y nhưng ba mẹ Duy không ở nhà, gọi điện thoại lần nữa mới biết họ đang ở nhà Sultana.

Sau khi ra tù Sultana vẫn thường đến nhà Duy Y, cũng ở cùng chung cư với Duy Y, chỉ khác lầu mà thôi.

Thì ra Sultana sớm đã cho Nicole xuất viện sau đó đưa về nhà giấu trong phòng, hơn nữa giấu mấy ngày ba mẹ cô cũng không biết được cho đến buổi sáng khi cô ta đi làm, bà Tô đi vào dọn phòng cô mới phát hiện ra đứa bé ngồi trên giường.

Bà Tô dĩ nhiên cũng đã gặp qua cô bé này, trước kia Nicole thường đến đây chơi, bà Tô cũng biết Nicole là con gái Duy Y, vì vậy liền báo ẹ Duy.....

Lúc chạy đến nhà họ Tô chỉ thấy có rất nhiều người, ba mẹ, hàng xóm trong chung cư còn có ba người mặc quần áo cảnh sát. Dĩ nhiên còn có ba mẹ Sultana.

Một phòng chật cứng người.

Tình hình trong nhà cũng làm ọi người hoảng sợ, chỉ thấy lúc này Sultana đã lâm vào trạng thái điên cuồng, cô ta ôm Nicole nhìn thấy Duy Y cùng mọi người tới vội vàng trốn vào phòng.

Duy Y thấy rõ Nicole lại lâm vào trạng thái hôn mê ở trong lòng Sultana.

“Nicole.....Nicole.....” Duy Y như mũi tên bay vào, tuy nhiên bị Sultana chặn ngoài cửa, co dùi sức gõ cửa muốn Sultana mở cửa.

“Các người biến hết cho tôi, Nicole là con tôi, con bé là con của tôi và Kiều Ngự Diễm, các người ai cũng đừng nghĩ giành lấy!” Trong phòng truyền đến tiếng mắng chửi, quả nhiên Sultana đã biến thành người điên.

Không sai, thật ra thì sau khi Sultana vào tù mấy tháng liền điên chỉ là giới bác sĩ bệnh điên này bị xem như là bệnh tâm thần phân liệt, lúc nhẹ lúc nặng. Cô ta thường tưởng ảo tượng người khác sẽ hại cô ta.

Mà khi cô ta nhìn thấy Nicole lần đầu tiên, cô ta liền nghĩ Nicole là con gái của cô ta, điều này cứ ám ảnh trong đầu cô ta, dần dần trong tiềm thức của cô ta Nicole chính là con gái của cô ta với Kiều Ngự Diễm.

“Cô ấy đã không thể nói chuyện bình thường, chúng ta phải để tâm tình cô ấy ổn định lại. Để tránh làm đứa bé bị thương.” Một người mặc quần áo tây nói, đó là một bác sĩ tâm lý được phái đến để khuyên Sultana.

“Để tôi đến đi!” Kiều Ngự Diễm đi đến trước mặt bác sĩ tâm lý hơn nữa cho Duy Y một ánh mắt khích lệ. Để cô yên tâm chờ.

“Anh là?”

“Tôi là ba đứa bé mà Sultana cho rằng đó là con của tôi cùng cô ta, tôi là người thích hợp để khuyên cô ta.”

“Được, vậy thì thử một chút đi, ngàn vạn lần không được chọc cô ấy giận, tận lực làm theo ý của cô ấy, dụ cô ấy ra ngoài.” Bác sĩ nhìn Kiều Ngự Diễm nói.

“Được!”

Kiều Ngự Diễm đi tới trước cửa phòng mà Duy Y cũng lui qua một bên, hẩn nhẹ nhàng gõ gõ cánh cửa “Sultana là anh! Kiều Ngự Diễm!”

Bên trong không có âm thanh “Mở cửa ra được không? Cho anh xem con gái chúng ta một chút!” Kiều Ngự Diễm ôn hòa nói.

“Anh nói láo, đây không phải con anh, con bé là con của em cùng Jayson.....” Đối phương ngừng lại “Tên khốn Jayson kia.....” Cô ta mắng hai ba câu.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, Kiều Ngự Diễm em xin lỗi anh, em lại có con với Jayson nhưng hẳn ta lại không cho em sinh ra.....” Lúc nói lời này Sultana hình như tỉnh táo hơn.

“Không đúng, không đúng, Nicole là con gái em, ha ha.....Ha ha.....” Trong phòng lại truyền đến một hồi cười quái dị, ngoài cửa cũng nổi da gà.

Nhất là Duy Y, trong lòng thấp thỏm.

“Em ra ngoài chúng ta nói chuyện một chút được không?”

“Không, em không ra, Duy Y đang ở bên ngoài, cô ta sẽ cướp đứa bé của em!”

“Cô ta đi rồi, em mau ra cho anh nhìn Nicole như thế nào được không?” Kiều Ngự Diễm nhìn Duy Y một chút, dùng giọng nói vô cùng dằn dặt dụ dỗ.

“Cô ta thật sự đi rồi sao?”

“Dĩ nhiên, cô ta đi rồi! Chỗ này bây giờ chỉ còn hai người chúng ta, không chỉ còn một người ba người chúng ta!”

Rốt cuộc cửa mở ra một khe nhỏ, Sultana qua khe cửa nhìn ra ngoài, xác định chỉ thấy một mình Kiều Ngự Diễm mới mở cửa ra.

Nhưng vào lúc này hai cảnh sát canh giữ ngoài cửa vọt vào, Duy Y cùng Kiều Ngự Diễm cũng vọt vào.....

Một năm sau tại chung cư Đế Vương.

Sau khi tan làm Kiều Ngự Diễm thuận đường đi đón Nicole tan học, về nhà chỉ thấy Duy Y đang ngủ trên ghế trong phòng khách, trên người chỉ đắp một chiếc chăn mỏng.

Kiều Ngự Diễm dặt tay con gái, dùng tay che miệng ra hiệu im lặng, sau đó rón rén đi vào. Nhìn Y Y ngủ say, Kiều Ngự Diễm nói Nicole đi vào phòng lấy thêm chăn, sau đó nhẹ nhàng đắp lên người cô vợ bé nhỏ

Xoay người chỉ thấy Nicole đang bế em trai ngủ trong cũi lên, Kiều Ngự Diễm sợ quá vội vàng chạy tới ôm hai bảo bối vào ngực.

Kết quả do động tác quá lớn làm kinh động đến em trai đang ngủ say, nhất thời khóc ầm lên trong ngực.

Cũng làm người con gái bé nhỏ đang ngủ bên cạnh thức dậy.

“Hai cha con các người đang làm gì đấy? Làm cho em trai cũng khóc.”

“Không phải lỗi của con, là do ba muốn ôm em trai mới làm em ấy thức dậy.” Nicole đưa hai tay lên tỏ vẻ mình trong sạch của mình, sau đó bước ra hai bước cách xa Kiều Ngự Diễm biến hẳn thành tội phạm.

Kiều Ngự Diễm dở khóc dở cười, rõ ràng là Nicole muốn chọc em trai cuối cùng lại đổ thừa cho hẳn.

“Em yêu, sao em không ngủ thêm một chút?” Kiều Ngự Diễm biết chăm con có nhiều khổ cực, vốn dĩ hẳn muốn thuê bảo mẫu nhưng Duy Y không muốn, cô nói muốn tăng tình mẫu tử giữa hai mẹ con.

“Vậy em về phòng ngủ tiếp?” Duy Y ác ý cười hẳn, cậu nhóc trong ngực hẳn vẫn còn khóc rống lên, hẳn xác định sẽ dỗ được sao?

“Mẹ, chúng ta đi ngủ đi, ba nói một mình ba có thể chăm sóc em trai còn nấu cơm cho chúng ta ăn!” Nicole quở quải nói.

“Có thật không? Vậy mẹ dẫn con đi tắm trước!”

“Dạ được mẹ!”

Nói xong hai người đi thật, để lại một mình Kiều Ngự Diễm dở khóc dở cười với một cậu nhóc mới hai tháng tuổi.

Nhưng hẳn lại cảm thấy giờ khắc này rất hạnh phúc bởi vì Y Y bên cạnh hẳn, rốt cuộc hẳn có tình yêu thương ấm áp.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-be-nho-cua-tong-giam-doc-bang-hoa>